MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 15 listopada 1951 r. **Nr A-94**

TREŚĆ:
Poz.:

POSTANOWIENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

1297—1301 — o nadaniu odznaczeń państwowych 1317, 1318

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

1302 — Nr 749 z dnia 3 listopada 1951 r. o zmianie Instrukcji Nr 3 w sprawie tworzenia wydziałów i referatów prezydiów rad narodowych 1318

1303 — Nr 760 z dnia 3 listopada 1951 r. w sprawie zmiany tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Przemysłu Drobnego i Rzemiosła 1318

1304 — Nr 767 z dnia 3 listopada 1951 r. w sprawie państwowego planu stypendialnego dla studentów II roku Wyższej Szkoły Prawniczej im. T. Duracza na okres od dnia 1 października 1951 r. do dnia 31 grudnia 1951 r. 1319

1305 — Nr 769 z dnia 3 listopada 1951 r. w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Finansów . 1319

ZARZĄDZENIA:

1306 — Nr 170 Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 października 1951 r. w sprawie gromadzenia i przekazywania zużytych znaczków pocztowych 1321

1307 — Nr 176 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1951 r. dotyczące zmiany zarządzenia z dnia 28 czerwca 1951 r. w sprawie indywidualnego nabywania biletów ulgowych do teatrów świetlnych 1321

1308 — Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 22 października 1951 r. zmieniające zarządzenie z dnia 10 marca 1951 r. w sprawie stosowania wzoru umowy ramowej dotyczącej sporządzania dokumentacji technicznej dla inwestycji 1321

1309 — Ministra Finansów z dnia 27 października 1951 r. w sprawie przekazów pieniężnych nadawanych przez jednostki budżetu Państwa 1322

1310 — Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 18 października 1951 r. w sprawie oznaczenia specjalności stopnia inżyniera dla absolwentów b. Wyższego Kursu Melioracyjnego przy Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie 1323

1311 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 11 września 1951 r. w sprawie zawierania umów w zakresie dostaw, robót i usług z osobami nie wymienionymi w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych, udzielania zaliczek i zwalniania od obowiązku zabezpieczenia wykonania tych umów 1323

1312 — Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 21 sierpnia 1951 r. w sprawie dyscypliny w zakresie działalności inwestycyjnej 1324

1313 — Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 22 września 1951 r. w sprawie ustalenia zasad kontraktacji i umów ramowych z przewoźnikami prywatnymi o przewóz środków opałowych . 1325

1314 — Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 23 października 1951 r. w sprawie likwidacji Urzędu Celnego w Dołujach 1327

1315 — Ministra Zdrowia z dnia 7 listopada 1951 r. w sprawie zakresu świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia dla rodzin żołnierzy kadrowej służby wojskowej 1327

LISTY OSÓB WYRÓŻNIONYCH:

1316 — odznaką i dyplomem „Zasłużonego Racjonalizatora Produkcji" 1328

1317 — odznaką „Przodownika Pracy" 1328

1297

Nr 4/444/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 20 września 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Lekkiego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Misiak Franciszek, 2. Nawracała Kazimierz.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

3. Smiały Władysław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1298

Nr 4/447/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 20 września 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Budownictwa Przemysłowego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Job Kalikst, 2. Kosiorowski Roman, 3. Kurcz Edward, 4. Łuczyński Marceli, 5. Pięta Roman, 6. Polak Jan.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

7. Nodzyński Włodzimierz.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1299

Nr 4/453/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 20 września 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Ciężkiego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Dmowski Antoni, 2. Ptaszyński Bolesław, 3. Żarski Bolesław.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

4. Bischoff Edmund, 5. Brzostek Jan, 6. Korczak Mieczysław, 7. Michalska Stanisława, 8. Nowakowska Genowefa, 9. Ozimek Czesław, 10. Pietrzyk Wiesław, 11. Piotrowski Józef, 12. Szczygieł Zdzisław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1300

Nr 4/454/51

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 20 września 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Żeglugi — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczony zostaje

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

inż. Tyrała Jan.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1301

Nr 4/456/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 20 września 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Kulwicki Stefan Andrzej, 2. Łakomczyk Leon, 3. Pasek Józef, 4. Stączek Maria, 5. Wiśniewski Marian.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

6. Kmiecik Piotr.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1302

UCHWAŁA Nr 749 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 listopada 1951 r.

o zmianie Instrukcji Nr 3 w sprawie tworzenia wydziałów i referatów prezydiów rad narodowych.

Na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 130) Rada Ministrów uchwala:

§ 1. W uchwale Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. — Instrukcja Nr 3 w sprawie tworzenia wydziałów i referatów prezydiów rad narodowych (Monitor Polski Nr A-57, poz. 655 z późniejszymi zmianami) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 1:

a) dodaje się wyrazy: „wydział 10 — handlu",

b) skreśla się wyrazy: „referat 6 — handlu"

oraz zmienia się odpowiednio numerację następnych referatów;

2) w § 7 ust. 1 dodaje się nowy pkt 6 w brzmieniu:

„6. handlu".

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Handlu Wewnętrznego.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1303

UCHWAŁA Nr 760 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 listopada 1951 r.

w sprawie zmiany tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Przemysłu Drobnego i Rzemiosła.

§ 1. W § 1 tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, stanowiącej załącznik do uchwały Nr 418 Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1951 r. w sprawie tymczasowej struktury

organizacyjnej Ministerstwa Przemysłu Drobnego i Rzemiosła (Monitor Polski Nr A—59, poz. 774), po wyrazach: „Zarząd Przemysłu Muzycznego" zastępuje się kropkę przecinkiem i dodaje się wyrazy:

„Zarząd Przemysłu Wyrobów Blaszanych,
Zarząd Przemysłu Okuć i Wyrobów z Drutu,
Zarząd Przemysłu Sprzętu Okrętowego,
Zarząd Przemysłu Sprzętu Medycznego".

§ 2. Wykonanie uchwały poruczа się Ministrowi Przemysłu Drobnego i Rzemiosła.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1304

UCHWAŁA Nr 767 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 listopada 1951 r.

w sprawie państwowego planu stypendialnego dla studentów II roku Wyższej Szkoły Prawniczej im. T. Duracza na okres od dnia 1 października 1951 r. do dnia 31 grudnia 1951 r.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o państwowych stypendiach dla młodzieży szkół wyższych (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 105) Rada Ministrów uchwala:

1. Państwowy plan stypendialny obejmuje okres od dnia 1 października 1951 r. do dnia 31 grudnia 1951 r. i dotyczy stypendiów krajowych dla studentów zwyczajnych II roku, studiujących w Wyższej Szkole Prawniczej im. T. Duracza, podległej Ministrowi Sprawiedliwości.

2. Wysokość kredytów na stypendia objęte planem ustala się na 157.917 zł.

3. Przyznaje się dla studentów II roku studiów 173 stypendia zwyczajne po 285 zł miesięcznie. Z przyznanego studentowi stypendium potrąca się tytułem zwrotu za wyżywienie w internacie 180 zł miesięcznie.

4. Ustanawia się kredyt w wysokości 10.000 zł na zasiłki dla studentów II roku studiów i upoważnia się Ministra Sprawiedliwości do ustalania wysokości i liczby tych zasiłków w ramach przyznanego kredytu.

5. Wykonanie uchwały poruczа się Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Finansów.

6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1305

UCHWAŁA Nr 769 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 listopada 1951 r.

w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Finansów.

§ 1. Ministerstwu Finansów nadaje się statut organizacyjny stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Traci moc uchwała Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie tymczasowej organizacji Ministerstwa Finansów (Monitor Polski Nr A-42, poz. 477).

§ 3. Wykonanie uchwały poruczа się Ministrowi Finansów.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do uchwały Nr 769 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1951 r. (poz. 1305).

STATUT ORGANIZACYJNY MINISTERSTWA FINANSÓW

§ 1. W skład Ministerstwa Finansów wchodzą:
Gabinet Ministra,
Departament Organizacyjno-Gospodarczy,
Departament Kadr,
Departament Budżetu Państwa,
Departament Budżetów Terenowych,
Departament Budżetów Administracyjnych,
Departament Budżetów Społecznych i Kulturalnych,
Departament Finansów Przemysłu Ciężkiego,
Departament Finansów Przemysłu Lekkiego i Drobnego,
Departament Finansów Handlu,
Departament Finansów Rolnictwa i Leśnictwa,
Departament Finansów Budownictwa,
Departament Finansów Komunikacji,
Departament Finansów Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej,
Departament Księgowości,
Departament Kontrolno-Rewizyjny,
Departament Pożyczek i Oszczędności,
Departament Zagraniczny,
Departament Dochodów Państwowych,
Departament Podatków Miejskich,
Departament Podatków Wiejskich,
oraz
Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego.

§ 2. Ministrowi Finansów podlegają:

A. banki:
Narodowy Bank Polski,
Bank Inwestycyjny,
Bank Rolny,
Bank Komunalny,
Powszechna Kasa Oszczędności,
banki do likwidacji,
gminne kasy spółdzielcze;

B. zakłady ubezpieczeń państwowych:
Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych;

C. przedsiębiorstwa:
Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych,
Mennica Państwowa,

Polski Monopol Loteryjny,
Biuro Organizacji Rachunkowości.

§ 3. Gabinet Ministra składa się z:
1. Wydziału Prezydialnego,
2. Wydziału Prawnego,
3. Wydziału Ekonomicznego,
Biblioteki.

§ 4. Departament Organizacyjno-Gospodarczy składa się z:
1. Wydziału Administracyjnego,
2. Wydziału Inwestycji,
3. Wydziału Organizacji i Techniki Pracy,
4. Wydziału Budżetowego,
5. Wydziału Gospodarczego,
6. Wydziału Przedsiębiorstw,
7. Wydziału Płac i Spraw Socjalnych,
Samodzielnego Referatu Komunikacyjnego.

§ 5. Departament Kadr składa się z:
1. Wydziału Ogólno-Osobowego,
2. Wydziału Kadr Centrali,
3. Wydziału Kadr Terenu.

§ 6. Departament Budżetu Państwa składa się z:
1. Wydziału Ekonomicznego,
2. Wydziału Planowania Budżetowego,
3. Wydziału Wykonania Budżetu Państwa,
4. Wydziału Centralnej Księgowości,
5. Wydziału Organizacji Księgowości Budżetowej,
6. Wydziału Sprawozdawczości,
7. Wydziału Finansowania Inwestycji.

§ 7. Departament Budżetów Terenowych składa się z:
1. Wydziału Planowania Budżetów Terenowych,
2. Wydziału Wykonania Budżetów Terenowych.

§ 8. Departament Budżetów Administracyjnych składa się z
1. Wydziału Etatów,
2. Wydziału Budżetów Administracyjnych Resortów A,
3. Wydziału Budżetów Administracyjnych Resortów B.
4. Wydziału Budżetów Administracji Terenowej.

§ 9. Departament Budżetów Społecznych i Kulturalnych składa się z:
1. Wydziału Budżetów Organizacji Społecznych,
2. Wydziału Oświaty,
3. Wydziału Szkolnictwa Zawodowego,
4. Wydziału Szkolnictwa Wyższego, Nauki i Kultury,
5. Wydziału Zdrowia i Kultury Fizycznej,
6. Wydziału Ubezpieczeń Społecznych,
7. Wydziału Przedsiębiorstw.

§ 10. Departament Finansów Przemysłu Ciężkiego składa się z:
1. Wydziału Górnictwa,
2. Wydziału Przemysłu Ciężkiego,
3. Wydziału Przemysłu Chemicznego,
4. Wydziału Ekonomicznego.

§ 11. Departament Finansów Przemysłu Lekkiego i Drobnego składa się z:
1. Wydziału Przemysłu Lekkiego,
2. Wydziału Przemysłu Rolnego i Spożywczego,
3. Wydziału Przemysłu Ministerstwa Handlu Wewnętrznego,
4. Wydziału Resortów Nieprzemysłowych,
5. Wydziału Przemysłu Drobnego,
6. Wydziału Przemysłu Spółdzielczego,
7. Wydziału Ekonomicznego.

§ 12. Departament Finansów Handlu składa się z:
1. Wydziału Przedsiębiorstw Ministerstwa Handlu Wewnętrznego,
2. Wydziału Przedsiębiorstw Ministerstwa Handlu Zagranicznego,
3. Wydziału Przedsiębiorstw Resortów Przemysłowych,
4. Wydziału Przedsiębiorstw Resortów Nieprzemysłowych,
5. Wydziału Spółdzielczości,
6. Wydziału Żywienia Zbiorowego,
7. Wydziału Ekonomicznego.

§ 13. Departament Finansów Rolnictwa i Leśnictwa składa się z:
1. Wydziału Państwowych Gospodarstw Rolnych,
2. Wydziału Spółdzielni Produkcyjnych i Państwowych Ośrodków Maszynowych,
3. Wydziału Urządzeń Rolnych,
4. Wydziału Leśnictwa.

§ 14. Departament Finansów Budownictwa składa się z:
1. Wydziału Przedsiębiorstw Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego,
2. Wydziału Przedsiębiorstw Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli,
3. Wydziału Przedsiębiorstw Resortów Niebudowlanych,
4. Wydziału Przedsiębiorstw Budowlanych Terenowych,
5. Wydziału Wykonawstwa Inwestycji Sposobem Gospodarczym
6. Wydziału Ekonomicznego.

§ 15. Departament Finansów Komunikacji składa się z:
1. Wydziału Przedsiębiorstw Ministerstwa Kolei,
2. Wydziału Przedsiębiorstw Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego,
3. Wydziału Przedsiębiorstw Ministerstwa Żeglugi,
4. Wydziału Przedsiębiorstw Łączności.

§ 16. Departament Finansów Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej składa się z:
1. Wydziału Przedsiębiorstw Komunalnych,
2. Wydziału Urządzeń Komunalnych,
3. Wydziału Gospodarki Mieszkaniowej.

§ 17. Departament Księgowości składa się z:
1. Wydziału Ekonomiczno-Statystycznego,
2. Wydziału Zbiorczych Analiz,
3. Wydziału Organizacji Księgowości,
4. Wydziału Przemysłu,
5. Wydziału Budownictwa,
6. Wydziału Handlu,
7. Wydziału Rolnictwa i Leśnictwa,
8. Wydziału Komunikacji,
9. Wydziału Gospodarki Komunalno-Mieszkaniowej,
10. Wydziału Przedsiębiorstw Kulturalno-Socjalnych.

§ 18. Departament Kontrolno-Rewizyjny składa się z:
1. Wydziału Ogólnego,
2. Wydziału Kontroli Budżetu Centralnego,
3. Wydziału Kontroli Budżetów Terenowych,
4. Wydziału Kontroli Finansów Przemysłu,
5. Wydziału Kontroli Finansów Budownictwa,
6. Wydziału Kontroli Finansów Handlu i Komunikacji,
7. Wydziału Kontroli Finansów Rolnictwa, Leśnictwa i Przedsiębiorstw Resortów Niegospodarczych.

8. Wydziału Kontroli Banków i Ubezpieczeń.

§ 19. Departament Pożyczek i Oszczędności składa się z:

1. Wydziału Obsługi Długów,
2. Wydziału Pożyczek,
3. Wydziału Oszczędności,
4. Wydziału Księgowości.

§ 20. Departament Zagraniczny składa się z:

1. Wydziału Informacji Walutowo-Finansowych,
2. Wydziału Bilansu Płatniczego,
3. Wydziału Nadzoru Dewizowego,
4. Wydziału Umów.

§ 21. Departament Dochodów Państwowych składa się z:

1. Wydziału Planowania Dochodów,
2. Wydziału Podatku Obrotowego,
3. Wydziału Wpłat z Zysków i Podatku Dochodowego,
4. Wydziału Dochodów Różnych,
5. Wydziału Różnic Budżetowych,
6. Wydziału Likwidacyjnego,

Biura Rejestracji Przedsiębiorstw.

§ 22. Departament Podatków Miejskich składa się z:

1. Wydziału Planowania i Statystyki,
2. Wydziału Podatku Obrotowego i Dochodowego,
3. Wydziału Podatku od Wynagrodzeń i Opłat,
4. Wydziału Podatków Terenowych,
5. Wydziału Egzekucyjnego,
6. Wydziału Karno-Skarbowego.

§ 23. Departament Podatków Wiejskich składa się z:

1. Wydziału Planowania i Statystyki,
2. Wydziału Dochodów Podatkowych,
3. Wydziału Dochodów Pozapodatkowych,
4. Wydziału Inspekcji i Komisji Podatkowych,
5. Wydziału Księgowości Podatkowej.

§ 24. Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego składa się z:

1. Wydziału Planowania Szkolenia,
2. Wydziału Programów i Pomocy Naukowych,
3. Wydziału Szkół,
4. Wydziału Kursów i Studiów Zaocznych,
5. Wydziału Administracyjno-Gospodarczego Szkolenia,
6. Wydziału Kadr Szkolenia.

§ 25. W skład departamentów wymienionych w §§ 3 — 23 i Centralnego Zarządu Szkolenia Zawodowego wchodzą sekretariaty.

§ 26. Minister Finansów może za zgodą Prezesa Rady Ministrów tworzyć zespoły departamentów z kierownikami zespołów (dyrektorami generalnymi) na czele.

§ 27. Minister Finansów określi szczegółowy podział czynności pomiędzy departamenty i wydziały.

1306

ZARZĄDZENIE Nr 170 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 25 października 1951 r.

w sprawie gromadzenia i przekazywania zużytych znaczków pocztowych.

1. Zarządza się, aby wszystkie zużyte znaczki pocztowe, pochodzące z ofrankowania wpływającej do urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych korespondencji, gromadzić i odsyłać do Państwowego Przedsiębiorstwa Filatelistycznego (Warszawa, ul. Barbary 2).

2. Zarządzenie niniejsze dotyczy zużytych znaczków pocztowych pochodzących z kopert i druków, nie podlegających przechowaniu przez władze, urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa na podstawie przepisów specjalnych.

3. Uchyla się okólnik Nr 16 Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 maja 1946 r. w sprawie przekazywania zużytych znaczków pocztowych Lidze Morskiej.

4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1307

ZARZĄDZENIE Nr 176 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 9 listopada 1951 r.

dotyczące zmiany zarządzenia z dnia 28 czerwca 1951 r. w sprawie indywidualnego nabywania biletów ulgowych do teatrów świetlnych.

§ 1. W zarządzeniu Nr 105 Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 czerwca 1951 r. w sprawie indywidualnego nabywania biletów ulgowych do teatrów świetlnych (Monitor Polski Nr A-63, poz. 826) wprowadza się następującą zmianę:

w § 1 pkt 2 po wyrazie „z wyłączeniem" wstawia się wyraz „sobót".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1308

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 22 października 1951 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 10 marca 1951 r. w sprawie stosowania wzoru umowy ramowej dotyczącej sporządzania dokumentacji technicznej dla inwestycji.

§ 1. W § 25 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 10 marca 1951 r. w sprawie stosowania wzoru umowy ramowej dotyczącej sporządzania dokumentacji tech-

nicznej dla inwestycji (Monitor Polski Nr A-35, poz. 441 i Nr A-49, poz. 647) skreśla się pkt 3.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1951 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *St. Jędrychowski*

1309

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 października 1951 r.

w sprawie przekazów pieniężnych nadawanych przez jednostki budżetu Państwa.

W celu zmniejszenia i usprawnienia manipulacji związanych z obliczaniem i uiszczeniem należnych placówkom pocztowym taryfowych opłat pocztowych od przekazów pocztowych, nadawanych przez jednostki budżetu Państwa na podstawie § 22 uchwały Nr 81 Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1951 r. w sprawie zasad i trybu wykonywania budżetu Państwa (Monitor Polski Nr A—21, poz. 261) oraz w związku z zarządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 10 czerwca 1951 r. o wprowadzeniu do obrotu pocztowego przekazów pocztowych dla jednostek budżetu Państwa (Dz. Poczty i Telekom. Nr 12) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustalone przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów opłaty pocztowe od przekazów pieniężnych w obrocie krajowym na należności wymienione w § 2 ust. 4 będą pokrywane z kredytów przewidzianych na ten cel w budżecie Ministerstwa Finansów w drodze centralnych miesięcznych rozliczeń z Ministerstwem Poczt i Telegrafów. W ramach ustalonych opłat pocztowych mieści się opłata pocztowa od przekazu, opłata za doręczenie i opłaty za korespondencję umieszczoną na przekazie niezbędną dla właściwego oznaczenia tytułu należności, terminu płatności itp.

§ 2. 1. Centralnemu rozliczeniu podlegają opłaty pocztowe od przekazów pieniężnych, nadawanych bezpośrednio w gotówce lub za pomocą bankowych poleceń przelewu przez jednostki budżetu Państwa, objęte budżetem centralnym i budżetami terenowymi, z wyjątkiem jednostek gospodarczych (zakładów i przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym).

2. Przy przesyłaniu należności przekazami pocztowymi jednostki budżetowe będą używały przekazów pocztowych dla jednostek budżetu Państwa odmiennego koloru od formularzy zwykłych przekazów pocztowych, z nadrukiem: „Opłata kredytowana zarz. M. P. i T. Nr PK/412 z 10.VI.1951 r.". Przy masowym przekazywaniu należności (emerytury, renty, zaopatrzenia itp.) formularze przekazu dla jednostek budżetu Państwa za zgodą Ministerstwa Poczt i Telegrafów będą wykonywane z dostosowaniem układu formularzy do posiadanych przez jednostki budżetowe adresarek.

3. Formularze przekazów, o których mowa w ust. 2, podlegają ścisłemu zarachowaniu i kontroli zużycia na zasadach ustalonych w przepisach o wykonywaniu budżetu Państwa oraz o rachunkowości budżetowej.

4. W przypadku niemożności dokonania przelewu należności w obrocie bezgotówkowym uprawnione jednostki budżetowe mogą za pomocą przekazów, wymienionych w ust. 2, przekazywać należności, od których opłaty pocztowe obciążają Skarb Państwa. W szczególności do należności, od których opłaty pocztowe obciążają Skarb Państwa, zalicza się:

1) uposażenie lub inne należności służbowe, nagrody za wykrycie przekroczeń skarbowych, przypadające pracownikom zatrudnionym poza siedzibą jednostki budżetowej lub poza siedzibą oddziału Narodowego Banku Polskiego (instytucją zastępczą); do należności służbowych w rozumieniu niniejszego zarządzenia zalicza się również należności przysługujące świadkom, biegłym i członkom komisji, powołanym przez władze i sądy, należności przysługujące emerytom, rencistom i ubezpieczonym, wzywanym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych i jego oddziały, jak również zaliczki, wypłacane jednostkom budżetowym, znajdującym się poza siedzibą banku;
2) zaopatrzenia emerytalne, renty inwalidzkie i zasiłki wojskowe oraz inne zaopatrzenia z budżetu;
3) sumy odprowadzone przez kasy specjalne, specjalnych poborców oraz z tytułu grzywien (doraźnych mandatów);
4) sumy odprowadzane przez jednostki budżetowe z kasy podręcznej oraz za sprzedane znaki wartościowe;
5) zwroty nadpłat.

§ 3. Koszty opłat przekazu telegraficznego i zakrajowego pokrywają jednostki budżetowe z przewidzianego na ten cel kredytu swego budżetu.

§ 4. Placówki pocztowe będą odmawiać przyjęcia i realizowania takich przekazów, o których mowa w § 2 ust. 2, na których jako nadawca nie jest oznaczona jednostka budżetowa, z ramienia której przekaz jest nadawany, jeżeli nie jest oznaczony tytuł należności, oraz w tych przypadkach, gdy nadający przekaz nie posiada upoważnienia do pobierania i nadawania takich przekazów w imieniu jednostki budżetowej.

§ 5. Należności nie wymienione w § 2 ust. 4 podlegają przekazywaniu za pomocą zwykłych przekazów pocztowych w trybie przewidzianym w przepisach o wykonywaniu budżetu Państwa oraz o rachunkowości budżetowej.

§ 6. Do czasu wprowadzenia nowych formularzy przekazów pocztowych dla jednostek budżetu Państwa jednostki budżetu Państwa będą posługiwały się zwykłymi przekazami pocztowymi z odpowiednimi uzupełnieniami (§ 2 ust. 2). Jednostki budżetowe, likwidujące zaopatrzenia emerytalne i inwalidzkie oraz inne zaopatrzenia, przejdą na wypłaty za pośrednictwem poczty dopiero po wyczerpaniu zapasów przekazów P. K. O.

§ 7. Przepisy zarządzenia wchodzą w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1951 r.

Minister Finansów: w z. *J. Kole*

1310

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKÓŁ WYŻSZYCH I NAUKI

z dnia 18 października 1951 r.

w sprawie oznaczenia specjalności stopnia inżyniera dla absolwentów b. Wyższego Kursu Melioracyjnego przy Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 28 stycznia 1948 r. o stopniu inżyniera (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 68) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się dla absolwentów b. Wyższego Kursu Melioracyjnego przy Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, którzy odbyli ten kurs w latach 1945/46 i 1946/47 oraz 1946/47 i 1947/48, stopień inżyniera melioracji rolnych.

§ 2. 1. Dyplom o nadaniu stopnia zawodowego inżyniera melioracji rolnych podpisują rektor Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie i dyrektor Inżynierskiego Kursu Melioracji Rolnych przy tej Szkole, utworzonego zarządzeniem Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 28 grudnia 1950 r. (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-4, poz. 51).

2. Wzór dyplomu stanowi załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc przepisy regulujące sprawy unormowane niniejszym zarządzeniem.

Minister Szkół Wyższych i Nauki: *A. Rapacki*

Załącznik do zarządzenia Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 18 października 1951 r. (poz. 1310).

Godło państwowe.

INŻYNIERSKI KURS MELIORACJI ROLNYCH PRZY SZKOLE GŁÓWNEJ GOSPODARSTWA WIEJSKIEGO W WARSZAWIE

DYPLOM

. . . . . .

(nazwisko i imię)

urodzony dnia . . . . . .

po odbyciu studiów na Wyższym Kursie Melioracyjnym przy Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie w latach . . . . . .
i złożeniu egzaminu końcowego uzyskał w myśl art. 3 ustawy z dnia 28 stycznia 1948 r. o stopniu inżyniera (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 68) i zarządzenia Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 18 października 1951 r. (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1310)

stopień inżyniera melioracji rolnych.

Warszawa, dnia . . . . . 195 . . . r

Nr . . . .

m. p.

DYREKTOR KURSU: REKTOR:

1311

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 11 września 1951 r.

w sprawie zawierania umów w zakresie dostaw, robót i usług z osobami, nie wymienionymi w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych, udzielania zaliczek i zwalniania od obowiązku zabezpieczenia wykonania tych umów.

Na podstawie §§ 12, 57 ust. 2 i § 58 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w niniejszym zarządzeniu:

1) paragrafy bez bliższego określenia oznaczają paragrafy niniejszego zarządzenia;
2) paragrafy z dodaniem słowa „rozporządzenia" oznaczają paragrafy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót

i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448).

§ 2. Upoważnia się na okres do dnia 31 grudnia 1952 r. centralne zarządy, Zjednoczone Zakłady Przemysłu Gazów Technicznych, Zarząd Przemysłu Farb i Lakierów i instytuty naukowo-badawcze, podległe Ministrowi Przemysłu Chemicznego, do:

1) udzielania osobom, nie wymienionym w § 8 rozporządzenia, zamówień w zakresie dostaw, robót i usług do wysokości 15.000 zł, a w zakresie robót i usług dotyczących projektodawstwa inwestycyjnego (według ramowej umowy o dzieło, zatwierdzonej przez Ministra Przemysłu Chemicznego) — do wysokości 90.000 zł, bez potrzeby uzyskiwania stwierdzenia, że osoby wymienione w § 8 rozporządzenia nie mogą zamówień wykonać;
2) udzielania osobom, nie wymienionym w § 8 rozporządzenia, z którymi zawarto umowy w zakresie i w wysokości określonej w pkt 1, zaliczek do wysokości 15% wartości umowy po częściowym jej wykonaniu, z zastrzeżeniami zawartymi w § 57 ust. 3 i § 58 ust. 2 rozporządzenia;
3) zwalniania osób, wymienionych w pkt 2, od obowiązku złożenia zabezpieczenia przy zawieraniu umów w zakresie świadczenia usług do wysokości 15.000 zł.

§ 3. 1. Zamówienia nie można udzielać pracownikowi przedsiębiorstwa, wymienionego w § 8 rozporządzenia, o ile przedmiot zamówienia wchodzi w zakres działania tego przedsiębiorstwa, bez uprzedniego stwierdzenia przez nie, że zamówienia wykonać nie może.

2. Zamówienia w zakresie robót i usług dotyczących projektodawstwa inwestycyjnego nie mogą być udzielane pracownikom biur projektów, bez względu na charakter ich zatrudnienia.

3. W przypadku konieczności udzielania zamówień swemu pracownikowi zamawiający powinien uprzednio stwierdzić, że dana usługa nie może być wykonana we własnym zakresie działania zamawiającego.

§ 4. Zarządzenie nie dotyczy zamówień na usługi o charakterze naukowym, literackim i artystycznym.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Chemicznego: w z. *B. Taban*

1312

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 21 sierpnia 1951 r.

w sprawie dyscypliny w zakresie działalności inwestycyjnej.

Na podstawie § 16 uchwały Nr 27 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie dyscypliny w zakresie działalności inwestycyjnej, objętej planami inwestycyjnymi, począwszy od planu inwestycyjnego na rok 1951 (Monitor Polski Nr A-8, poz. 124) zarządza się, co następuje:

§ 1. Podległe Ministrowi Handlu Wewnętrznego jednostki organizacyjne jak również wydziały handlu przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych i Prezydiach Rad Narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi obowiązane są ściśle stosować zasady dyscypliny rzeczowej i finansowej realizacji planów inwestycyjnych, a w szczególności zasady, zawarte w uchwale Nr 27 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie dyscypliny w zakresie działalności inwestycyjnej, objętej planami inwestycyjnymi, począwszy od planu inwestycyjnego na rok 1951 (Monitor Polski Nr A-8, poz. 124) i instrukcji w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji, objętych planem inwestycyjnym na rok 1951, wprowadzonej zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 23 stycznia 1951 r., wraz z późniejszymi zmianami, wprowadzonymi zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 4 czerwca 1951 r. oraz w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. Naruszenie zasad dyscypliny inwestycyjnej stanowi w szczególności:

1) angażowanie środków inwestycyjnych na roboty, usługi lub dostawy niezgodne z programem rzeczowym planu inwestycyjnego lub ponad limit finansowy właściwego składnika tytułu, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w § 3 uchwały powołanej w § 1;
2) zlecenie wykonania dokumentacji technicznej bez zatwierdzonego założenia projektu;
3) dokonywanie zamówień z terminem dostaw późniejszym niż przewidziany w harmonogramie wykonania inwestycji;
4) dokonywanie zamówień bez określenia ceny dostaw na zasadzie cennika lub cen opartych na wstępnej kalkulacji, a gdy chodzi o dobra z importu — na warunkach innych niż ogólne warunki dostaw towarów z importu;
5) rozpoczynanie robót, prowadzonych systemem gospodarczym, przed otwarciem wypłat, bez umowy lub bez zlecenia wewnętrznego udzielonego na piśmie, bez wyceny na podstawie stosownych kosztorysów albo bez stwierdzenia głównego (starszego) księgowego, że zlecenie mieści się w ramach limitów finansowych inwestora;
6) wykonywanie robót, prowadzonych systemem gospodarczym, w rozmiarach przekraczających program rzeczowy lub limit finansowy, wskazany w otwarciu wypłat;
7) zaniedbanie ograniczenia rzeczowego zakresu planowanej inwestycji w przypadku niemożności uzyskania środków dodatkowych na jej sfinansowanie;
8) zaniedbanie obowiązku zawiadomienia inwestorów nadrzędnych o przewidzianym niewykorzystaniu środków inwestycyjnych;
9) zaniedbanie obowiązku bieżącego przesyłania do banku finansującego odpisów wszelkich umów i zleceń (w tym i dodatkowych) podlegających zapłacie ze środków inwestycyjnych;
10) nieterminowe przedkładanie bankowi finansującemu dokumentacji prawnej i technicznej, dokumentów ustalających wysokość zadań oszczędnościowych oraz dokumentów stwierdzających wykonanie tych zadań w etapie projektowania;
11) używanie zaliczek ze środków inwestycyjnych niezgodnie z celem, na który zostały wypłacone, oraz nieterminowe ich rozliczanie;
12) zaniedbanie obowiązku terminowego sprawdzenia faktur (rachunków) przedłożonych do zapłaty i do-

puszczanie do zastępczego dysponowania środkami inwestycyjnymi przez bank;
13) zaniedbanie obowiązku terminowego sprawdzania rachunków przejściowych;
14) zaniedbanie obowiązków w zakresie sprawozdawczości inwestycyjnej, w tym również zaniedbanie ścisłego przestrzegania terminów sprawozdawczości;
15) zaniedbanie obowiązku dostarczania wykonawcy dokumentacji technicznej w terminach przewidzianych umową;
16) zaniedbanie innych obowiązków wynikających z przepisów o dyscyplinie inwestycyjnej.

§ 3. W przypadku stwierdzenia naruszenia dyscypliny inwestycyjnej decyzję o zastosowaniu sankcji podejmuje kierownik danej jednostki organizacyjnej, w której nastąpiło naruszenie dyscypliny, zgodnie z przepisami § 13 uchwały powołanej w § 1.

§ 4. 1. Przed nałożeniem sankcji należy dać obwinionemu pracownikowi możność złożenia wyjaśnień.

2. Decyzję o zastosowaniu sankcji z uzasadnieniem należy doręczyć pracownikowi wraz z pouczeniem o przysługujących mu środkach prawnych.

§ 5. 1. Od decyzji, wydanych w I instancji, służy odwołanie do kierownika jednostki organizacyjnej szczebla bezpośrednio wyższego.

2. Odwołania można wnosić w ciągu 7 dni od doręczenia decyzji za pośrednictwem kierownika jednostki, który wydał orzeczenie.

3. Orzeczenia wydane przez Ministra, orzeczenia wydane w II instancji oraz orzeczenia, od których nie złożono w terminie odwołania — są ostateczne.

§ 6. 1. Kierownicy jednostek, którzy wydają orzeczenia w I instancji, powinni o każdym przypadku zastosowania sankcji zawiadomić kierownika jednostki właściwej do rozpoznania odwołania (§ 5), a jeżeli decyzję wydał inwestor naczelny — Ministra Handlu Wewnętrznego.

2. Zawiadomienie wraz z odpisem decyzji i odwołaniem — jeżeli zostało złożone — należy przesłać niezwłocznie po upływie terminu dla złożenia odwołania.

3. Kierownik jednostki, uprawniony do orzekania w II instancji, może — po rozpoznaniu odwołania — orzeczenie wydane w I instancji zmienić lub uchylić.

§ 7. 1. Sankcja może być wykonana tylko na podstawie orzeczenia ostatecznego.

2. Sankcja, przewidziana w § 12 ust. 1 lit. d) powołanej w § 1 uchwały, może być wykonana dopiero po uzyskaniu zatwierdzenia przez inwestora szczebla bezpośrednio wyższego w stosunku do inwestora, który wydał orzeczenie w I instancji.

§ 8. Przy orzekaniu sankcji władze orzekające powinny brać pod uwagę częstotliwość przekroczeń oraz stopień winy pracownika, który dopuścił się naruszenia dyscypliny inwestycyjnej.

§ 9 W przypadku gdy naruszenie dyscypliny inwestycyjnej następuje w wyniku złej woli lub rażącego niedbalstwa pracownika i nosi znamiona czynu podlegającego ściganiu w myśl przepisów karnych, należy zawiadomić o przestępstwie władze właściwe do ich ścigania.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. *S. Ochab*

1313

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 22 września 1951 r.

w sprawie ustalenia zasad kontraktacji i umów ramowych z przewoźnikami prywatnymi o przewóz środków opałowych.

Na podstawie pkt 10 uchwały Nr 391 Prezydium Rządu z dnia 26 maja 1951 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w opał zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się przedsiębiorstwa handlu hurtowego środkami opałowymi do zawierania umów z przewoźnikami prywatnymi dla wykonania zadań, wynikających z uchwały Nr 391 Prezydium Rządu z dnia 26 maja 1951 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w opał.

§ 2. 1. Zawarcie umowy z przewoźnikiem prywatnym dozwolone jest w przypadku, jeśli Państwowa Komunikacja Samochodowa, a w miejscowościach, gdzie jej nie ma — spółdzielnia pracy transportowej stwierdzi, że nie może podjąć się rozwózki środków opałowych bądź że może się podjąć tylko częściowej rozwózki.

2. Warunek ten nie jest wymagany w miejscowościach, gdzie nie ma ani Państwowej Komunikacji Samochodowej, ani spółdzielni pracy transportowej. Od przewoźnika prywatnego należy żądać okazania zaświadczenia wydziału komunikacyjnego prezydium właściwej rady narodowej, że nie został przez ten wydział skierowany do innej pracy. W razie nieprzedstawienia takiego zaświadczenia umowa nie może być zawarta.

§ 3. 1. Umowy mogą być zawierane wyłącznie z osobami legitymującymi się dokumentem, uprawniającym do zarobkowego przewożenia towarów.

2. Warunek ten nie dotyczy rolników wykonujących przewozy towarowe ubocznie i dorywczo wozami konnymi.

§ 4. 1. Umowy mogą być zawarte na poszczególne okresy dostaw środków opałowych.

2. Umowy zawiera się według wzoru stanowiącego załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 5. 1. Umowy winny przewidywać wynagrodzenie za przewozy na warunkach określonych w pismach okólnych Ministra Handlu Wewnętrznego Nr U-VI-D-41-c/1 z dnia 20 stycznia 1950 r. i Nr U-VI-D-41-b/6 z dnia 5 sierpnia 1950 r.

2. Umowy mogą przewidywać wynagrodzenie za przestoje w wysokości nie przekraczającej 4 zł za każdą godzinę i tonę nośności pojazdu. Za nieprzerwany przestój powyżej 2 godzin opłaty mogą być zwiększane, jednak nie więcej niż o 50%.

§ 6. Umowy o przewóz węgla, zawarte przez dystrybutorów hurtowych węgla za zgodą właściwych prezydiów rad narodowych, zachowują swoją ważność aż do ich wygaśnięcia również w tych przypadkach, w których oparte zostały na zasadach innych niż ustalone w niniejszym zarządzeniu.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. *S. Ochab*

Załącznik do zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 22 września 1951 r. (poz. 1313).

U M O W A

zawarta w . . . . . dnia . . . . . 1951 r. pomiędzy przedsiębiorstwem . . . . . ., reprezentowanym przez upoważnionego ob. . . . ., zwanym w dalszym ciągu niniejszej umowy „hurtownią", a ob. . . . . ., zam. . . . . ., przy ul. . . . . ., zwanym w dalszym ciągu niniejszej umowy „przewoźnikiem".

§ 1.

Przewoźnik oświadcza, że jest właścicielem . . . . pojazdów konnych ogólnej ładowności . . . . ton.

Ponadto przewoźnik oświadcza:

1) że na zasadzie okazanego w oryginale zezwolenia (potwierdzenia zgłoszenia) wydanego przez . . . . . dnia . . . . . za Nr . . . . jest uprawniony do zarobkowego przewożenia towaru na obszarze . . . . . ;
2) że jest rolnikiem wykonującym przewozy towarowe ubocznie i dorywczo wozami konnymi[1]).

§ 2.

Na mocy niniejszej umowy hurtownia będzie udzielać przewoźnikowi zamówień na przewozy środków opałowych z załadunkiem na składzie opałowym i zrzuceniem z pojazdu u odbiorcy w miejscu przez niego wskazanym i dostępnym dla pojazdu, przewoźnik zaś obowiązany będzie wykonywać te zlecenia na warunkach określonych w niniejszej umowie.

§ 3.

Przewoźnik obowiązany jest . . . . . [2])

§ 4.

Przewoźnik zobowiązany jest zakontraktowany tabor stawić każdego dnia roboczego o godz. . . . w składzie hurtowni przy ul. . . . . i pozostawić w rozporządzeniu hurtowni do godz. . . . . .

§ 5.

Przewoźnik obowiązany jest powierzone mu środki opałowe według dowodu dostawy hurtowni załadować własnymi narzędziami i dostarczyć za pokwitowaniem pod adresem wskazanym przez hurtownię.

§ 6.

Przewoźnik ponosi odpowiedzialność za przewożone środki opałowe od chwili odbioru na składzie w hurtowni do chwili przekazania ich odbiorcy za pokwitowaniem.

§ 7.

Przewoźnik winien umożliwić eskortowanie środków opałowych przez osobę wyznaczoną przez komitet blokowy lub inne organizacje społeczne.

§ 8.

W przypadku nieodebrania środków opałowych przez odbiorcę przewoźnik obowiązany jest przewieźć je z powrotem do składu hurtowni za opłatą taryfową przewidzianą w § 10.

§ 9.

Przewoźnik obowiązany jest uzyskane od odbiorcy potwierdzenie odbioru dostarczonych środków opałowych doręczyć hurtowni najpóźniej następnego dnia po dostawie. W przypadku niewypełnienia przez przewoźnika tego obowiązku lub doręczenia przez niego potwierdzenia odbioru zawierającego zastrzeżenie wadliwości, hurtowni przysługuje prawo wstrzymania wypłaty należności przypadającej przewoźnikowi z tytułu przewozu tej przesyłki aż do czasu otrzymania bezwarunkowego potwierdzenia odbioru przesyłki przez odbiorcę lub ustalenia kwoty odszkodowania należnego odbiorcy.

§ 10.

1. Za dokonane przewozy przewoźnik otrzymywać będzie od hurtowni wynagrodzenie według taryfy przewozów zatwierdzonej pismami okólnymi Ministra Handlu Wewnętrznego Nr U-VI-D-41-c/1 z dnia 20 stycznia 1950 r. i Nr U-VI-D-41-b/6 z dnia 5 sierpnia 1950 r. Jeżeli obowiązuje lokalna taryfa zatwierdzona przez właściwą radę narodową i jest niższa od zatwierdzonej przez Ministra, należy stosować obowiązującą taryfę lokalną.
2. Obliczenie wynagrodzenia będzie dokonywane każdego tygodnia najpóźniej we wtorek za przewozy wykonane w poprzednim tygodniu.

§ 11.

Za przestoje zakontraktowanych środków przewozowych przewoźnik otrzymywać będzie wynagrodzenie w wysokości zł . . . . . za każdą rozpoczętą godzinę i tonę nośności pojazdu. Przestoje poniżej 30 min. nie będą opłacane. Za nieprzerwany przestój ponad . . . . . godz. podwyższa się opłatę o . . . . %.

§ 12.

O każdorazowej zmianie stanu przydatności i liczebności pojazdów winien przewoźnik niezwłocznie zawiadomić hurtownię na piśmie w terminie 24 godz.

§ 13.

Za niepodstawienie środków transportowych do przewozów lub opóźnienie stawienia przewoźnik zapłaci hurtowni odszkodowanie, które ustala się w ta-

[1]) Niepotrzebne skreślić.

[2]) W tym miejscu należy ustalić jeden ze sposobów ułatwienia ilościowego odbioru opału spośród przewidzianych w pkt 3 zarządzenia Nr 116 Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 7 czerwca 1951 r. zależnie od możliwości lokalnych, przydatności i wyposażenia pojazdów.

kiej samej wysokości, jak odszkodowanie za przestoje według § 11. Przewoźnik zwolniony jest od płacenia odszkodowania, jeżeli niepodstawienie do dyspozycji środków transportowych nastąpiło na skutek nie zawinionych przez niego:

a) okoliczności,

b) nieprzydatności środka transportowego,

a przewoźnik zawiadomił o nich hurtownię stosownie do § 12.

§ 14.

Przewoźnik opłaca sam wszelkie podatki, świadczenia i należności skarbowe od wykonywanych przez siebie przewozów w zakresie przypadających mu należności.

§ 15.

1. Umowa niniejsza zawarta zostaje na czas od . . . . do . . . . . .

2. Umowa ta gaśnie niezwłocznie z chwilą:

a) odebrania przewoźnikowi uprawnień do zarobkowego przewożenia towarów,

b) likwidacji hurtowni.

§ 16.

Przez cały czas trwania niniejszej umowy przewoźnikowi nie wolno wykonywać przewozów na zamówienie innych osób w godzinach zatrudnienia przez hurtownię.

§ 17.

Umowa niniejsza sporządzona została w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, z których każda ze stron otrzymuje po jednym.

§ 18.

Opłaty skarbowe od niniejszej umowy ponosi w całości przewoźnik.

1314

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 23 października 1951 r.

w sprawie likwidacji Urzędu Celnego w Dołujach.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 1951 r. w przedmiocie przekazania spraw celnych do zakresu działania Ministra Handlu Zagranicznego (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 185) zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 31 października 1951 r. likwiduje się Urząd Celny w Dołujach.

§ 2. Ostatecznej likwidacji agend tego urzędu celnego dokona w terminie do dnia 15 listopada 1951 r. Dyrekcja Ceł w Gdyni.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 31 października 1951 r.

Minister Handlu Zagranicznego: w z. *C. Bajer*

1315

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 7 listopada 1951 r.

w sprawie zakresu świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia dla rodzin żołnierzy kadrowej służby wojskowej.

Na podstawie art. 5 ust. 1 dekretu z dnia 6 września 1951 r. o szczególnych uprawnieniach i ulgach dla żołnierzy kadrowej służby wojskowej i ich rodzin (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 339) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Członkowie rodzin żołnierzy kadrowej służby wojskowej korzystają bezpłatnie ze świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia utrzymywanych z budżetu Państwa (Ministerstwa Zdrowia), a położonych na terenie powiatu bądź miasta, w którym osoby te zamieszkują — w zakresie przewidzianym w przepisach o ubezpieczeniu na wypadek choroby i macierzyństwa.

2. Członkami rodziny żołnierza, uprawnionymi do korzystania ze świadczeń przewidzianych w zarządzeniu, są:

1) żona, dzieci (własne, przysposobione i pasierbowie) oraz rodzice, jeżeli osoby te w chwili powołania żołnierza do służby pozostawały z nim we wspólnym gospodarstwie domowym i w przeważającej mierze były na jego utrzymaniu; jednakże rodzice jedynie w przypadku, gdy są niezdolni do pracy zarobkowej lub przekroczyli wiek: ojciec — 60, a matka — 50 rok życia;

2) inni członkowie rodziny żołnierza, którym uprawnienia w zakresie bezpłatnego lecznictwa nadał Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 2. Za leki, wydawane przez apteki otwarte, osoby wymienione w § 1 ponoszą opłaty w wysokości ustalonej dla ubezpieczonych. Pozostałą część tych opłat ponosi Państwo z budżetu centralnego Ministerstwa Zdrowia.

§ 3. Dzieci żołnierzy kadrowej służby wojskowej mają pierwszeństwo przy przyjmowaniu do żłobków, domów zdrowia, prewentoriów, domów małych dzieci oraz domów matki i dziecka.

§ 4. 1. Dowodem, uprawniającym do korzystania ze świadczeń, o których mowa w §§ 1 i 3, jest zaświadczenie wydane przez dowódcę jednostki, w której żołnierz pełni służbę, stwierdzające odbywanie przez żołnierza kadrowej służby wojskowej, oraz zaświadczenie prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej, właści-

wej ze względu na miejsce zamieszkania rodziny żołnierza, stwierdzające okoliczność pozostawania członków rodziny na utrzymaniu żołnierza i we wspólnym gospodarstwie domowym jak również niezdolność do pracy zarobkowej

2. Dowodem, uprawniającym do zakupywania leków na warunkach określonych w § 2, jest recepta wystawiona przez lekarza społecznego zakładu służby zdrowia, według wzoru ustalonego przez Ministra Zdrowia.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

1316

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ I DYPLOMEM „ZASŁUŻONEGO RACJONALIZATORA PRODUKCJI"

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Racjonalizatora Produkcji" oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Racjonalizatora Produkcji" (Monitor Polski Nr A-46, poz. 625) następujące osoby zostały wyróżnione w 1951 r. odznaką

„ZASŁUŻONEGO RACJONALIZATORA PRODUKCJI"

przez Ministra Żeglugi:

Bąkowski Franciszek, Jaworek Marian, Kaczmarek Andrzej, Nagawiecki Jan.

1317

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ „PRZODOWNIKA PRACY"

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Przodownika Pracy" oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Przodownika Pracy" (Monitor Polski Nr A-46, poz. 626) następujące osoby zostały wyróżnione w dniu 22 lipca 1951 r. odznaką

„PRZODOWNIKA PRACY"

przez Ministerstwo Kolei:
w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Szczecinie:

Antczak Jan, Bednarski Leon, Bodek Władysław, Ćwik Aniela, Cwierz Jan, Czarnecki Władysław, Engelgard Włodzimierz, Gadomski Zbigniew, Gasowski Mieczysław, Granat Eugeniusz, Grzemski Stanisław, Heinz Marian, Horka Tadeusz, Jacukiewicz Antoni, Jaskulski Ignacy, Karbowiak Franciszek, Karolak Roman, Klatt Alfred, Knysz Jan, Kmieć Władysław, Kordas Roman, Kowalczyk Stanisław, Kujawiński Władysław, Kulfanowicz Jan, Kurnik Michał, Kurzawa Stefan, Krajewski Józef, Łukarski Michał, Makowski Bolesław, Młynarski Franciszek, Nawrocki Gabriel, Nogacki Bolesław, Noryca Michał, Piecyk Jan, Pilch Franciszek, Płochowski Franciszek, Radoński Antoni, Raplewicz Jan, Rogowski Zygmunt, Romiński Leon, Sendecki Bolesław Sitek Stefan, Sobczak Władysław, Sowa Stanisław, Staszyński Zygmunt, Stawiński Józef, Świderski Piotr, Szypura Alojzy, Wasiak Henryk, Wasilewski Teodor, Wieliczko Bronisława, Wilk Franciszek, Witowski Roman, Wiśniewski Antoni, Wojtyniak Zenon, Wrzesień Czesław, Złocki Jan.

w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Olsztynie:

Bałtrun Leonard, Biełasz Witold, Chorążyczewski Wiktor, Czeczko Antoni, Czepukajtys Sylwester, Gontarski Jan, Kiełtyk Jan, Kolski Czesław, Krajewski Mieczysław, Kujawa Edward, Łukaszewicz Leonard, Majewski Walenty, Mądry Czesław, Niedźwiedziew Jerzy, Nawicki Tadeusz, Olżański Zygmunt, Ostaszewski Marian, Pardziak Michał, Romanowicz Józef, Rostek Gustaw, Rudziak Edward, Syty Jan Pszczółkowski Marian, Wardziejewski Henryk, Wawrynowicz Konstanty, Wojciechowski Jan, Wykiera Jan, Ziółkiewicz Adam.

w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych we Wrocławiu:

Bachul Antoni, Bieniek Stanisław, Biduś Stanisław, Bobiec Franciszek, Bryl Jan, Bubniak Józef, Cebulak Leon, Cedrzyński Apoloniusz, Ćwikliński Eugeniusz, Dołowiec Jan, Dużniak Franciszek, Dziekoński Adam, Grabski Stefan, Grudysz Stanisław, Guzdek Franciszek, Jędryszak Tadeusz, Jędrzejczak Rajmund, Kościelniak Jakub, Krawiec Józef, Krzeczkowski Władysław, Krzyżowski Karol, Kubica Jan, Kucharski Tadeusz, Kujawa Tadeusz, Lachman Mieczysław, Łukawski Mieczysław, Łyżwa Wacław, Pawłowski Tadeusz, Podsiadło Janina, Ptaszkiewicz Jan, Ratajczak Czesław, Skolarski Franciszek, Stodelmajer Teofil, Skrzyszewski Władysław, Tampir Włodzimierz, Warchoła Tadeusz, Winnicki Władysław, Wiszowski Jan, Wójcik Eugeniusz, Zabłocki Stanisław, Ziółko Antoni, Zwiślewski Jan.

w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Poznaniu:

Andruszkiewicz Józef, Białek Adam, Borowski Bolesław, Brdyś Stanisław, Breś Józef, Cackowski Paweł, Cielecki Józef, Ciesielski Stanisław, Cwojdziński Stanisław, Czajkowski Czesław, Dembińska Halina, Dobrowolski Jan, Gaweł Piotr, Giedrojć Towścik Władysław, Głapiak Jan II, Gotfrydziak Józef, Grabowski Marian, Helak Albin, Hundt Jan, Jankowski Edmund, Jaszyk Bronisław, Kaczmarek Czesław, Kaźmierczak Sylwester, Kluczyński Franciszek, Kotecki Franciszek, Koza Ignacy, Kozacki Antoni, Kubiś Jan I, Kwaśnik Ignacy, Mańczak Władysław, Mendel Rufin, Nawrot Antoni, Olekszy Maksymilian, Orłowski Antoni, Orsztynowicz Walenty, Pawełczyk Tadeusz, Pawlak Ignacy, Pawlak Walenty, Piechaczyk Antoni, Płonka Michał, Podlawski Henryk, Pyszny Władysław, Pukalak Bolesław, Ratajczak Franciszek, Ratajczak Stanisław, Rybiński Czesław, Tomaszewski Leon, Twardy Franciszek, Sapikowski Franciszek, Schiller Ludwik, Schmidt Czesław, Stefaniak Feliks, Suchanecki Stanisław, Szabel Karol, Szulc Wojciech, Szwadzki Kazimierz, Wachowski Bernard, Wardyl Jan, Włock Franciszek, Wójciak Czesław, Zaremba Stanisław, Ziółkowski Jan, Zys Stanisław.

w Polskim Biurze Podróży „Orbis":

Bac Katarzyna, Bielejec Jan, Nowakowska Henryka, Paciorek Genowefa, Pobikrowska Józefa, Płaska Aniela, Sawicki Józef, Wróblewski Tadeusz.

przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej:

Dłutowski Tadeusz.

w Warsztacie Samochodowym Nr 1 Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego:

Abramczyk Mieczysław, Dominiak Aleksander, Gałązkiewicz Henryk, Godlewski Edward, Michalak Józef, Sobota Franciszek, Teodorowicz Stanisław, Zawitkowski Wincenty.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48
Administracja: Administracja Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Zam. 848 35.000 2-B-45706 Drukarnia Ministerstwa Sprawiedliwości, Warszawa, Nowowiejska 6. **Cena 1,44 zł**

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 22 listopada 1951 r. **Nr A-95**

TREŚĆ:

Poz.:

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

1318 — z dnia 14 listopada 1951 r. w sprawie zniesienia fundacji pod nazwą „Fundacja Ks. St. Staszica" 1329

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

1319 — Nr 726 z dnia 13 października 1951 r. w sprawie określenia przedsiębiorstw i instytucji podlegających Ministrowi Przemysłu Drobnego i Rzemiosła 1330

ZARZĄDZENIA:

1320 — Nr 175 Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 listopada 1951 r. w sprawie struktury organizacyjnej i zakresu działania Centralnego Zarządu Warsztatów Szkolnych 1330

1321 — Nr 178 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1951 r. w sprawie tymczasowego uzupełnienia tabeli stanowisk dla pracowników wydziałów (referatów) finansowych w prezydiach rad narodowych 1331

1322 — Ministra Obrony Narodowej z dnia 6 listopada 1951 r. w sprawie określenia władz wojskowych uprawnionych do zgłaszania zapotrzebowań na środki przewozowe i o trybie postępowania w tych sprawach 1332

1323 — Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 24 października 1951 r. w sprawie zastępstwa sądowego przez organa zastępstwa prawnego terenowych przedsiębiorstw państwowych, nad którymi zwierzchni nadzór sprawuje Minister Gospodarki Komunalnej 1334

1324 — Ministra Finansów z dnia 12 listopada 1951 r. w sprawie obowiązku okresowego uzgadniania przez inwestorów zapisów księgowych w zakresie finansowania inwestycji z bankami finansującymi inwestycje 1334

1325 — Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 4 września 1951 r. w sprawie zmiany nazwy Instytutu Przemysłowego Telekomunikacji 1335

1326 — Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 12 listopada 1951 r. w sprawie statutu Urzędu Dozoru Technicznego 1335

1327 — Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 4 sierpnia 1951 r. zmieniające zarządzenie z dnia 18 lipca 1950 r. w sprawie zwrotu opakowań szklanych 1336

1328 — Ministra Zdrowia z dnia 29 października 1951 r. w sprawie trybu przekazywania czynności i akt sądów dyscyplinarnych zniesionych izb lekarskich, lekarsko-dentystycznych i aptekarskich 1336

1329 — Naczelnego Dyrektora Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk z dnia 10 listopada 1951 r. o pozbawieniu debitu komunikacyjnego 1337

INSTRUKCJA

1330 — Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 5 września 1951 r. o dostosowaniu przepisów zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 lipca 1951 r. w sprawie określenia organów właściwych do przyjmowania i oceniania pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień i do rozstrzygania sporów o wysokość wynagrodzenia za te wynalazki, udoskonalenia techniczne i usprawnienia, jak również trybu postępowania tych organów — do organizacji jednostek podległych Ministrowi Gospodarki Komunalnej 1337

ORZECZENIA:

1331 — Nr 17 Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego o przejęciu i przejściu przedsiębiorstw na własność Państwa 1338

1332 — Nr 9 Ministra Żeglugi o przejęciu przedsiębiorstwa na własność Państwa 1340

LISTY OSÓB WYRÓŻNIONYCH:

1333 — odznaką i dyplomem „Zasłużonego Przodownika Pracy" 1340

1334 — odznaką „Racjonalizatora Produkcji" 1340

1318

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 listopada 1951 r.

w sprawie zniesienia fundacji pod nazwą „Fundacja Ks. St. Staszica".

Na podstawie art. 19 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o fundacjach i o zatwierdzaniu darowizn i zapisów (Dz. U. R. P. z 1919 r. Nr 15, poz. 215, z 1928 r. Nr 38, poz. 372 i z 1947 r. Nr 66, poz. 400), mając na uwadze, że fundacja nie spełnia swoich statutowych zadań, które przerastają jej możliwości, a do wypełnienia tych zadań powołane jest Państwo — zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się fundację pod nazwą „Fundacja Ks. St. Staszica".

§ 2. Minister Pracy i Opieki Społecznej przeprowadzi likwidację fundacji. Uprawnienie swoje w tym zakresie Minister Pracy i Opieki Społecznej może przekazać podległym sobie organom.

§ 3. Majątek fundacji, pozostały po spłaceniu jej zobowiązań, przechodzi na własność Państwa z przeznaczeniem na cele szkolenia zawodowego młodzieży.

§ 4. Wykonanie zarządzenia porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, Ministrowi Budownictwa Przemysłowego oraz Ministrowi Przemysłu Drobnego i Rzemiosła.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *K. Rusinek*

Kierownik Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego: *w z. S. Pietrusiewicz*

Minister Przemysłu Drobnego i Rzemiosła: *A. Zebrowski*

1319

UCHWAŁA Nr 726 RADY MINISTRÓW

z dnia 13 października 1951 r.

w sprawie określenia przedsiębiorstw i instytucji podlegających Ministrowi Przemysłu Drobnego i Rzemiosła.

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 25 maja 1951 r. o urzędzie Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła (Dz. U. R P. Nr 32, poz. 247) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Ministrowi Przemysłu Drobnego i Rzemiosła podlegają:

I. z tytułu bezpośredniego zarządu:

1) przedsiębiorstwa wytwórcze, objęte działalnością wchodzących w skład Ministerstwa Przemysłu Drobnego i Rzemiosła następujących zarządów przemysłu, a mianowicie:
   a) Zarządu Przemysłu Wyrobów Metalowych,
   b) „ „ Galanterii Metalowej,
   c) „ „ Maszynowego,
   d) „ „ Sprzętu Gospodarskiego,
   e) „ „ Drzewnego i Szczotkarskiego,
   f) „ „ Szklarskiego,
   g) „ „ Chemicznego i Tworzyw Sztucznych,
   h) „ „ Sportowego,
   i) „ „ Muzycznego,
   j) „ „ Wyrobów Blaszanych,
   k) „ „ Okuć i Wyrobów z Drutu,
   l) „ „ Sprzętu Okrętowego,
   m) „ „ Sprzętu Medycznego,
2) Biuro Studiów i Projektów Drobnej Wytwórczości,
3) Państwowe Przedsiębiorstwo Krawiecko-Kuśnierskie;

II. z tytułu zwierzchniego nadzoru podległe radom narodowym:

1) przedsiębiorstwa i zakłady objęte działalnością wojewódzkich zarządów przemysłu terenowego,
2) przedsiębiorstwa objęte działalnością wydziałów (oddziałów) przemysłu materiałów budowlanych prezydiów wojewódzkich rad narodowych,
3) przedsiębiorstwa pn. „Zespoły Budownictwa Przemysłowego Drobnej Wytwórczości";

III. z tytułu nadzoru państwowego nad gospodarczą działalnością:

1) Centrala Rzemieślnicza, centrala spółdzielczo-państwowa,
2) Centrala Przemysłu Ludowego i Artystycznego, centrala spółdzielczo-państwowa,
3) Związek Spółdzielni Pracy, centrala spółdzielni,
4) Centrala Spółdzielni Inwalidów, centrala spółdzielni,
5) spółdzielnie objęte działalnością wyżej wymienionych central,
6) Spółdzielcza Organizacja Zbytu Drobnej Wytwórczości „Spólnota Pracy",
7) centrale prywatnego przemysłu;

IV. z tytułu nadzoru państwowego:

1) izby rzemieślnicze i ich związek oraz organizacje cechowe,
2) Związek Doskonalenia Rzemiosł oraz zrzeszone w nim zakłady,
3) Komisja Koordynacyjna Zrzeszeń Prywatnego Przemysłu oraz przymusowe zrzeszenia prywatnego przemysłu.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Przemysłu Drobnego i Rzemiosła.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1320

ZARZĄDZENIE Nr 175 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 7 listopada 1951 r.

w sprawie struktury organizacyjnej i zakresu działania Centralnego Zarządu Warsztatów Szkolnych.

Na podstawie § 2 uchwały Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1951 r. w sprawie zmiany tymczasowej organizacji Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (Monitor Polski Nr A-70, poz. 905) zarządza się, co następuje:

§ 1. Centralny Zarząd Warsztatów Szkolnych, zwany w dalszym ciągu „Centralnym Zarządem", wchodzi w skład Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego jako samodzielna jednostka budżetowa.

§ 2. Siedzibą Centralnego Zarządu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Do zakresu działania Centralnego Zarządu należy:

1) w odniesieniu do warsztatów wydzielonych, podległych bezpośrednio dyrekcjom okręgowym szkolenia zawodowego:
   a) nadzór pedagogiczny nad szkoleniem praktycznym,
   b) normalizacja wyposażenia,
   c) współpraca w opracowaniu programów zajęć praktycznych,
   d) opracowywanie zbiorczych planów działalności i nadzór nad ich wykonaniem,
   e) opracowywanie procesów technologicznych i organizacja produkcji,
   f) dbanie o stały postęp techniczny i racjonalizację,
   g) ulepszenie i kontrola jakości produkcji,
   h) nadzór i koordynacja gospodarki finansowej,
   i) regulowanie zagadnień pracy i płacy,
   j) opracowywanie norm i instrukcji organizacyjnych,
   k) planowanie inwestycji i nadzór nad ich wykonawstwem,
   l) nadzór nad konserwacją i remontami maszyn, urządzeń, sprzętu i budowli,
   m) nadzór nad eksploatacją majątku przydzielonego,
   n) wzajemna koordynacja działalności warsztatów, zwłaszcza w zakresie produkcji,
   o) organizowanie i opracowywanie produkcji eksperymentalnej (prototypów), opracowywanie rysunków,
   p) planowanie zaopatrzenia w surowce i materiały

do wytwarzania oraz kontrola jego wykonania,
r) planowanie zbytu gotowej produkcji i kontrola jego wykonania;

2) w odniesieniu do warsztatów nie wydzielonych, podległych bezpośrednio dyrektorom szkół:
a) nadzór pedagogiczny nad szkoleniem praktycznym,
b) normalizacja wyposażenia,
c) współpraca w opracowywaniu programów zajęć praktycznych,
d) opracowywanie zbiorczych planów działalności i nadzór nad ich wykonaniem,
e) opracowywanie procesów technologicznych i organizacja produkcji,
f) dbanie o stały postęp techniczny i racjonalizację,
g) opracowywanie norm i instrukcji organizacyjnych,
h) organizacja metod wytwarzania,
i) nadzorowanie i koordynowanie w zakresie zaopatrzenia produkcji i zbytu.

§ 4. Odrębne zarządzenie Prezesa Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego określi sposób i tryb wydzielenia warsztatów ze szkół (§ 3 pkt 1).

§ 5. Warsztaty szkolne wydzielone ze szkół (§ 3 pkt 1) stają się samodzielnymi jednostkami gospodarczymi, działającymi na zasadzie wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego.

§ 6. Odrębne zarządzenie Ministra Finansów wydane w trybie obowiązujących przepisów określi organizację finansową i system finansowy warsztatów szkolnych wydzielonych (§ 3 pkt 1).

§ 7. Na czele Centralnego Zarządu stoi dyrektor, który kieruje samodzielnie jego działalnością i jest za nią odpowiedzialny. Dyrektor zarządza Centralnym Zarządem przy pomocy podległych mu trzech zastępców.

§ 8. 1. Organizacja wewnętrzna Centralnego Zarządu jest następująca:

1) dyrektorowi Centralnego Zarządu podlegają bezpośrednio:
a) Dział Planowania,
b) Dział Finansowo-Księgowy,
c) Dział Organizacji,
d) Dział Zatrudnienia i Płac,
e) Dział Kadr,
f) Radca Prawny,
g) Inspektor Ochrony Przemysłu;

2) zastępcy dyrektora, Naczelnemu Inżynierowi, podlegają bezpośrednio:
a) Dział Głównego Mechanika,
b) Dział Studiów i Konstrukcji,
c) Dział Inwestycji,
d) Dział Produkcji Metalowej,
e) Dział Produkcji Drzewnej,
f) Dział Produkcji Elektrycznej,
g) Dział Produkcji Różnej,
h) Inspektor Bezpieczeństwa Ruchu;

3) zastępcy dyrektora do spraw szkolnictwa podlegają bezpośrednio:
a) Dział Programów Zajęć Praktycznych,
b) Dział Normalizacji Wyposażenia Warsztatów,
c) Dział Nadzoru Pedagogicznego Warsztatów;

4) zastępcy dyrektora do spraw administracyjno-handlowych podlegają bezpośrednio:
a) Dział Budżetowo-Gospodarczy,
b) Dział Zaopatrzenia,
c) Dział Zbytu i Transportu.

2. Szczegółowy zakres działania komórek organizacyjnych Centralnego Zarządu ustali regulamin nadany przez Prezesa Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego.

§ 9. 1. W dyrekcjach okręgowych szkolenia zawodowego tworzy się wydziały warsztatów szkolnych.

2. Kierownikowi wydziału warsztatów szkolnych podlegają bezpośrednio następujące komórki organizacyjne:

1) referat szkoleniowo-pedagogiczny,
2) referat planowania,
3) referat finansowy,
4) referat techniczno-produkcyjny,
5) referat zaopatrzenia i zbytu.

3. Szczegółowy zakres działania komórek organizacyjnych w wydziałach warsztatów szkolnych ustali Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego.

§ 10. Centralny Zarząd przejmuje z poszczególnych komórek organizacyjnych Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego sprawy należące do jego zakresu działania w myśl § 8.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1321

ZARZĄDZENIE Nr 178 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 9 listopada 1951 r.

w sprawie tymczasowego uzupełnienia tabeli stanowisk dla pracowników wydziałów (referatów) finansowych w prezydiach rad narodowych.

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i zaszeregowania do grup uposażenia pracowników państwowych podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej oraz pracowników samorządowych (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 92) oraz w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1951 r. w sprawie ustalenia tabeli stanowisk, kwot uposażenia zasadniczego oraz dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników finansowych (Dz.U. R. P. Nr 15, poz. 118) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tabelę stanowisk dla pracowników wydziałów (referatów) finansowych w prezydiach rad narodowych, stanowiącą załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1951 r. w sprawie ustalenia tabeli stanowisk, kwot uposażenia zasadniczego oraz dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników finansowych (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 118), uzupełnia się tymczasowo przez dopisanie w objaśnieniach wymieniających działy służby finansowej słów:

„księgowości, inspekcji etatów i płac, likwidacyjny".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1322

ZARZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 6 listopada 1951 r.

w sprawie określenia władz wojskowych uprawnionych do zgłaszania zapotrzebowań na środki przewozowe i o trybie postępowania w tych sprawach.

Na podstawie art. 7 ust. 4 i art. 21 ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska i służby bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 322) zarządza się, co następuje:

§ 1. W przypadku gdy władze wojskowe nie mogą zaspokoić swoich potrzeb służbowych przy pomocy własnych środków przewozowych ani też uzyskać w tym celu potrzebnych środków przewozowych w drodze umowy najmu, uprawnione są do korzystania ze środków przewozowych na podstawie ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska i służby bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 322).

§ 2. 1. Korzystanie ze środków przewozowych na podstawie powołanej w § 1 ustawy następuje w trybie zgłoszenia pisemnego zapotrzebowania do prezydium właściwej gminnej, miejskiej lub dzielnicowej rady narodowej.

2. Zgłoszenie zapotrzebowania dopuszczalne jest tylko na te środki przewozowe wymienione w art. 2 ustawy z dnia 18 lipca 1950 r., które są konieczne do przewozu osób w związku z ich podróżą służbową lub do służbowego przewozu rzeczy, w rozmiarach niezbędnych dla osiągnięcia celu podróży lub dokonania przewozu rzeczy.

3 Natomiast nie jest dopuszczalne zgłaszanie zapotrzebowania na dostarczenie środków przewozowych nie w celach przewozu osób lub rzeczy, lecz potrzebnych do wszelkiego rodzaju robót, np. do robót polnych itp. Do robót tych należy używać wyłącznie własnych środków przewozowych.

§ 3. 1. Władzami wojskowymi, uprawnionymi do zgłaszania zapotrzebowań na dostarczenie środków przewozowych, są dowódcy oddziałów wojskowych posiadający władzę dyscyplinarną co najmniej dowódcy pułku (samodzielnego batalionu, dywizjonu) oraz kierownicy grup geodezyjnych i topograficznych.

2. Dowódcy oddziałów mogą zgłaszać zapotrzebowania na dostarczenie środków przewozowych tylko za uprzednim zezwoleniem dowódcy okręgu wojskowego (dowódcy Wojsk Lotniczych, Marynarki Wojennej) i pod warunkiem, że posiadają przewidziane na ten cel kredyty. Zezwolenie to winno być uwidocznione na formularzu zapotrzebowania.

3. Kierownicy grup geodezyjnych i topograficznych mogą zgłaszać zapotrzebowania na dostarczenie środków przewozowych bez zezwolenia wymienionego w ust. 2.

§ 4. 1. Zapotrzebowania na dostarczenie środków przewozowych winny być zgłaszane na piśmie do prezydium gminnej, miejskiej lub dzielnicowej rady narodowej co najmniej na 24 godziny przed terminem dostarczenia środków przewozowych.

2. W zapotrzebowaniu należy wymienić: rodzaj niezbędnych środków przewozowych, ich liczbę, termin i miejsce dostarczenia środków przewozowych, przypuszczalny czas korzystania z tych środków oraz organ wojskowy uprawniony do korzystania z nich. Wzór zapotrzebowania stanowi załącznik do niniejszego zarządzenia.

3. Władze wojskowe sporządzają zapotrzebowania w dwóch egzemplarzach: jeden egzemplarz wysyłają do prezydium właściwej gminnej, miejskiej lub dzielnicowej rady narodowej celem wydania nakazu dostarczenia środka przewozowego, drugi — zatrzymują w aktach.

§ 5. Na podstawie otrzymanego zapotrzebowania prezydium gminnej, miejskiej lub dzielnicowej rady narodowej sporządza nakaz dostarczenia środka przewozowego w trzech egzemplarzach, z których jeden egzemplarz doręcza osobie obowiązanej do dostarczenia środka przewozowego, drugi — przesyła władzy wojskowej, trzeci — zatrzymuje w aktach.

§ 6. 1. Zabrania się władzom wojskowym lub poszczególnym żołnierzom bezpośredniego zwracania się do posiadaczy środków przewozowych o ich dostarczenie.

2. Jedynie w przypadkach klęsk żywiołowych lub gdy tego wymaga interes obrony Państwa, jeżeli opóźnienie w uzyskaniu środka przewozowego grozi niebezpieczeństwem, władza wojskowa, uprawniona do zgłaszania zapotrzebowania (§ 3 ust. 1), może zgłosić zapotrzebowanie bez uzyskania zezwolenia wymienionego w § 3 ust. 2 lub bez zachowania terminu przewidzianego w § 4 ust. 1, a jeżeli organy właściwe do wydania nakazu nie są na miejscu obecne — może bezpośrednio zwrócić się do sołtysa o spowodowanie dostarczenia środka przewozowego lub do posiadacza środka przewozowego z żądaniem natychmiastowego dostarczenia go wraz z obsługą. Żądanie to, wyrażone na piśmie, zastępuje nakaz prezydium gminnej, miejskiej lub dzielnicowej rady narodowej.

3. W warunkach, wymienionych w ust. 2, każda władza lub organ wojskowy może również bez zachowania trybu wskazanego w §§ 3 i 4 zwrócić się pisemnie do prezydium gminnej, miejskiej lub dzielnicowej rady narodowej o wydanie nakazu dostarczenia środka przewozowego, a jeżeli organy właściwe do wydania nakazu nie są na miejscu obecne — może zwrócić się pisemnie bezpośrednio do sołtysa o spowodowanie dostarczenia środka przewozowego lub do posiadacza środka przewozowego z żądaniem natychmiastowego dostarczenia go wraz z obsługą.

4. W razie korzystania ze środka przewozowego w trybie wyjątkowym, określonym w ust. 2 i 3, władza lub organ wojskowy, korzystający ze środka przewozowego, obowiązany jest najpóźniej w terminie trzech dni od daty uzyskania w ten sposób środka przewozowego zawiadomić o tym w drodze służbowej dowódcę okręgu wojskowego (dowódcę Wojsk Lotniczych, Marynarki Wojennej), a w razie bezpośredniego zwrócenia się do sołtysa lub do posiadacza środka przewozowego— zawiadomić również prezydium właściwej gminnej, miejskiej lub dzielnicowej rady narodowej, doręczając równocześnie prezydium tej rady zapotrzebowanie na ten środek przewozowy.

§ 7. Środek przewozowy może pozostawać w dyspozycji władzy wojskowej lub osoby uprawnionej do

korzystania z niego jednorazowo przez czas nie dłuższy od trzech dni.

§ 8. Korzystający ze środka przewozowego obowiązany jest zwolnić go niezwłocznie po wykorzystaniu i wydać obsłudze (woźnicy, kierowcy) pisemne zaświadczenie, stwierdzające rodzaj użytego środka przewozowego, dokładny czas (dnie, godziny) korzystania z niego, a w odniesieniu do pojazdów mechanicznych — również ilość przebytych kilometrów.

§ 9. 1. Wynagrodzenie za dostarczone środki przewozowe wypłaca władza wojskowa, która zgłosiła zapotrzebowanie na dostarczenie środka przewozowego.

2. Wypłata wynagrodzenia winna nastąpić najpóźniej w ciągu 14 dni po zwolnieniu środka przewozowego za pośrednictwem prezydium gminnej, miejskiej lub dzielnicowej rady narodowej, które wydało nakaz dostarczenia środka przewozowego.

3. W celu dokonania wypłaty wynagrodzenia władza wojskowa sporządza listę wypłaty w dwóch egzemplarzach; jeden egzemplarz tej listy władza wojskowa przesyła do prezydium gminnej, miejskiej lub dzielnicowej rady narodowej, drugi — zatrzymuje w swoich aktach. Równocześnie z przesłaniem listy wypłaty władza wojskowa dokonuje wpłaty lub przelewu należnej sumy pieniężnej na konto prezydium tejże rady.

4. Lista wypłaty wynagrodzenia za dostarczone środki przewozowe winna zawierać następujące rubryki: 1) lp., 2) datę, 3) nazwisko, imię i adres właściciela środka przewozowego, 4) określenie środka przewozowego, 5) określenie czasu korzystania ze środka przewozowego, 6) należną stawkę wynagrodzenia, 7) kwotę ogólną należną do wypłaty, 8) pokwitowanie z odbioru należności i 9) adnotację o podstawie wypłaty.

5. Wynagrodzenie za dostarczone środki przewozowe oblicza się na podstawie stawek wynagrodzenia ustalonych przez właściwe władze w myśl art. 15 powołanej w § 1 ustawy z dnia 18 lipca 1950 r.

§ 10. 1. W przypadkach uszkodzenia, zniszczenia lub utraty środka przewozowego bez winy osób obowiązanych do jego dostarczenia lub obsługi w czasie i w związku albo w następstwie dostarczenia środka przewozowego na potrzeby wojska, poszkodowanemu należy się odszkodowanie.

2. Fakt zniszczenia, uszkodzenia lub utraty środka przewozowego winien być ustalony i stwierdzony protokolarnie przez przedstawiciela władzy wojskowej (organu wojskowego), która zgłosiła zapotrzebowanie, i przedstawiciela prezydium gminnej, miejskiej lub dzielnicowej rady narodowej oraz przy współudziale poszkodowanego.

3. Przyznanie odszkodowania i ustalenie jego wysokości następuje w drodze orzeczenia prezydium powiatowej rady narodowej, rady narodowej miasta stanowiącego powiat lub dzielnicowej rady narodowej, wydanego w trybie przepisów o postępowaniu administracyjnym.

4. Odszkodowanie wypłaca władza wojskowa, która zgłosiła zapotrzebowanie na dostarczenie środka przewozowego w trybie przewidzianym dla wypłaty wynagrodzenia (§ 9).

§ 11. Dowódcy jednostek są obowiązani na specjalnych odprawach zaznajamiać podległych im żołnierzy i personel cywilny, w jakich przypadkach i w jakim trybie można dla celów służbowych korzystać z cywilnych środków przewozowych.

§ 12. Traci moc „Instrukcja o obowiązku dostarczania środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju" (Dz. Rozk. M.O.N. z 1946 r. Nr 2, poz. 20).

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *K. Rokossowski*
Marszałek Polski

Załącznik do § 4 ust. 2 zarządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 6 listopada 1951 r. (poz. 1322).

WZÓR

. . . . . .
(Nazwa lub numer jednostki wojskowej)

Data . . . . . Do
L. dz. . . . . Prezydium Gminnej, Miejskiej,
Dzielnicowej Rady Narodowej
w . . . . . .

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska i służby bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 322) zgłaszam zapotrzebowanie na następujące środki przewozowe:

. . . . . .
(wymienić rodzaj i ilość środków przewozowych)

Termin i miejsce dostarczenia środków przewozowych . . . . . .
. . . . . .

Przypuszczalny czas korzystania ze środków przewozowych (ewent. ilość km przy pojazdach mechanicznych)
. . . . . .

Uprawnionym do korzystania ze środków przewozowych jest . . . . . .
. . . . . .
(wymienić osoby)

Miejsce pieczęci okrągłej . . . . . .
(podpis dowódcy oddziału)

Z e z w a l a m

dnia . . . . . .

Miejsce pieczęci okrągłej . . . . . .
(podpis dowódcy okręgu wojskowego)

1323

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 24 października 1951 r.

w sprawie zastępstwa sądowego przez organa zastępstwa prawnego terenowych przedsiębiorstw państwowych, nad którymi zwierzchni nadzór sprawuje Minister Gospodarki Komunalnej.

Na podstawie art. 3 ust. 3 dekretu z dnia 29 marca 1951 r. o organach zastępstwa prawnego (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 159) i art. 22 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 439) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zleca się organom zastępstwa prawnego zastępstwo sądowe podlegających terenowym organom jednolitej władzy państwowej przedsiębiorstw państwowych, nad którymi zwierzchni nadzór sprawuje Minister Gospodarki Komunalnej. Dotyczy to zarówno przedsiębiorstw już istniejących jak i tych, które będą w przyszłości utworzone.

§ 2. Zakres zastępstwa sądowego obejmuje sporne sprawy cywilne w postępowaniu przed Sądem Najwyższym i przed sądami wojewódzkimi.

§ 3. W sprawach należących do właściwości sądów powiatowych zastępstwo przez organy zastępstwa prawnego obowiązuje poczynając od założenia środka odwoławczego. Jednakże w postępowaniu przed sądami powiatowymi może dyrektor przedsiębiorstwa powierzyć w poszczególnych sprawach zastępstwo wymienionym organom, jeżeli z uzasadnionych powodów uzna to za celowe lub wskazane.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1952 r.

Minister Gospodarki Komunalnej: *K. Mijal*

1324

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 listopada 1951 r.

w sprawie obowiązku okresowego uzgadniania przez inwestorów zapisów księgowych w zakresie finansowania inwestycji z bankami finansującymi inwestycje.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy niniejszego zarządzenia dotyczą wszystkich inwestorów bezpośrednich, a więc zarówno przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym jak i jednostek budżetowych oraz tych jednostek, które na podstawie § 39 instrukcji w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji objętych planem inwestycyjnym na rok 1951 nie są obowiązane do prowadzenia analitycznej kartoteki inwestycyjnej.

2. Przedsiębiorstwa oraz inne jednostki, objęte niniejszym zarządzeniem, zwane będą w dalszym ciągu „inwestorami".

§ 2. Zapisy w zakresie finansowania inwestycji mogą być dokonywane wyłącznie na podstawie dowodów (dokumentów) bankowych. Udokumentowanie operacji związanych z finansowaniem inwestycji stanowią dla inwestora:

1) awiza uruchomienia limitu ewentualnie awiza viremenis;
2) potwierdzenia banków o wykonaniu zleceń przelewu środków inwestycyjnych na rzecz wykonawców robót inwestycyjnych, dostawców dóbr inwestycyjnych na rachunek operacyjny (refundacja) oraz z tytułu innych zleceń przewidzianych przepisami, jak również zawiadomienia banków o pokryciu faktur bez zlecenia inwestora;
3) dowody wpłat z tytułu dokonanych zwrotów nie wykorzystanych środków inwestycyjnych;
4) zawiadomienia banków o zarachowaniu oszczędności, wygospodarowanych w okresie projektowania, realizowania inwestycji oraz różnic, wynikających z obniżki cen dóbr inwestycyjnych;
5) zawiadomienia banków o pobranych prowizjach i odsetkach oraz opłatach karnych;
6) potwierdzenia banków o wpłatach (ewentualnie zwrotach) z tytułu rat amortyzacyjnych na inwestycje;
7) potwierdzenia banków o dokonanych wpłatach na rachunek środków własnych na inwestycje;
8) zawiadomienia banków o wypłatach dokonanych z kredytów antycypacyjnych.

§ 3. Inwestorzy, określeni w § 1, obowiązani są uzgadniać z bankami zapisy księgowe w zakresie finansowania inwestycji, dotyczące poszczególnych tytułów inwestycyjnych. Uzgodnienie to powinno uwzględnić rozgraniczenie środków planów inwestycyjnych poszczególnych lat.

§ 4. 1. Uzgodnienie zapisów księgowych w zakresie finansowania inwestycji powinno być dokonywane przez inwestorów co najmniej raz na kwartał według stanu na koniec każdego kwartału.

2. Inwestorzy obowiązani są do przedłożenia bankowi najpóźniej w ciągu dni 14 po upływie każdego kwartału kalendarzowego wykazu uzgodnionych stanów kont, dotyczących finansowania inwestycji (limity, wypłaty, wpłaty środków własnych, kredyty antycypacyjne itd.) w celu uzyskania potwierdzenia zgodności.

3. Fakt uzgodnienia stanów kont, o których mowa w ust. 2, bank stwierdza przez wniesienie klauzuli: „uzgodniono dnia . . . . " i złożenie podpisu.

4. Odpisy potwierdzeń zgodności stanów księgowych powinni inwestorzy dołączać do sprawozdań finansowych za dany okres.

§ 5. 1. Przeprowadzenie uzgodnienia stanów księgowych w zakresie finansowania inwestycji przeprowadzone będzie po raz pierwszy według stanu na dzień 30 listopada 1951 r.

2. Odpisy potwierdzeń zgodności stanu rachunków bankowych z zapisami w księgowości własnej według stanu na dzień 30 listopada 1951 r. powinni inwestorzy bezpośredni przesłać inwestorom nadrzędnym, na których nakłada się obowiązek dopilnowania terminowego przeprowadzenia uzgodnienia.

3. Odpisy potwierdzeń zgodności według stanu na dzień 31 grudnia 1951 r. oraz na koniec kwartałów następnych powinny być zgodnie z § 4 ust. 4 dołączone do sprawozdań finansowych za dany okres.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

1325

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 4 września 1951 r.

w sprawie zmiany nazwy Instytutu Przemysłowego Telekomunikacji.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. Nazwę Instytutu Przemysłowego Telekomunikacji utworzonego zarządzeniem Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 19 czerwca 1951 r. (Monitor Polski Nr A-73, poz. 965) zmienia się na „Przemysłowy Instytut Telekomunikacji".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Ciężkiego: w z. *R. Fidelski*

1326

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 12 listopada 1951 r.

w sprawie statutu Urzędu Dozoru Technicznego.

Na podstawie art. 5 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o Urzędzie Dozoru Technicznego (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 440) zarządza się, co następuje:

§ 1. Urzędowi Dozoru Technicznego nadaje się statut, stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Ciężkiego: w z. *K. Žemaitis*

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 12 listopada 1951 r. (poz. 1326).

STATUT URZĘDU DOZORU TECHNICZNEGO

I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Urząd Dozoru Technicznego, zwany dalej „Urzędem", podlega Ministrowi Przemysłu Ciężkiego i działa na podstawie dekretu z dnia 26 października 1950 r. o Urzędzie Dozoru Technicznego (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 440) oraz niniejszego statutu.

§ 2. Siedzibą Urzędu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Urząd obejmuje swą działalnością obszar całego Państwa.

II. Zakres działania Urzędu.

§ 4. 1. Zadaniem Urzędu jest:

1) wykonywanie dozoru technicznego nad kotłami parowymi i zbiornikami pod ciśnieniem;
2) sprawowanie nadzoru nad wykonaniem przepisów, dotyczących tych urządzeń;
3) wydawanie decyzji w zakresie określonym w pkt 1 i 2;
4) instruowanie kadr dozoru technicznego.

2. W szczególności do zakresu działania Urzędu należy:

1) koordynacja, nadzór i kontrola oraz ogólne kierownictwo Biur Dozoru Technicznego;
2) opracowywanie projektów przepisów prawnych i technicznych z zakresu dozoru nad kotłami parowymi, zbiornikami pod ciśnieniem oraz z zakresu dozoru nad innymi urządzeniami technicznymi, ustanowionego w trybie art. 9 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o Urzędzie Dozoru Technicznego (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 440);
3) wydawanie decyzji zwalniających od zachowania wymogów technicznych, przewidzianych w przepisach o dozorze technicznym;
4) dopuszczanie w ramach obowiązujących przepisów wytwórni do spawania kotłów i zbiorników;
5) dopuszczanie w ramach obowiązujących przepisów nowych typów wytwornic acetylenowych;
6) rozstrzyganie odwołań od decyzji Biur Dozoru Technicznego;
7) powierzanie Biurom wykonania specjalnych prac związanych z dozorem technicznym;
8) wydawanie instrukcji technicznych dla Biur Dozoru Technicznego;
9) przedstawianie do zatwierdzenia Ministrowi Przemysłu Ciężkiego taryfy opłat za czynności Urzędu i Biur;
10) współpraca z resortami i innymi instytucjami w zakresie dozoru technicznego.

III. Organizacja Urzędu.

§ 5. 1. Na czele Urzędu stoi Dyrektor, którego mianuje i zwalnia Minister Przemysłu Ciężkiego za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

2. Dyrektor kieruje pracami Urzędu przy pomocy jednego zastępcy.

3. Zastępcę Dyrektora mianuje i zwalnia Minister Przemysłu Ciężkiego.

§ 6. 1. Urząd składa się z:
Zespołu Doradców;
Inspektoratu Kotłów i Maszyn;
Inspektoratu Zbiorników i Wytwornic;
Inspektoratu Materiałowo-Spawalniczego;
Inspektoratu Laboratoryjno-Pomiarowego;
Inspektoratu Dźwigowo-Elektrycznego;
Biblioteki Technicznej;
Wydziału Planowania;
Wydziału Personalnego;
Wydziału Finansów i Księgowości;
Wydziału Administracyjno-Gospodarczego;
Sekretariatu.

2. Organami terenowymi Urzędu są Biura Dozoru Technicznego.

IV. Rada Techniczna.

§ 7. 1. Organem doradczym Dyrektora Urzędu jest Rada Techniczna, zwana dalej „Radą".

2. W skład Rady wchodzą: przewodniczący, jego zastępca oraz co najmniej 8 członków, powołanych przez Ministra Przemysłu Ciężkiego na okres 2 lat spośród wybitnych naukowców w zakresie zagadnień dozoru technicznego oraz specjalistów posiadających szczególne przygotowanie praktyczne w tej dziedzinie.

3. Dyrektor Urzędu bierze z urzędu udział w posiedzeniu Rady, nie bierze natomiast udziału w głosowaniu

4. Przewodniczący może zaprosić na posiedzenie poszczególnych rzeczoznawców, którzy nie mają jednak prawa głosowania.

§ 8. Do zakresu działania Rady należy opiniowanie wniosków, dotyczących przepisów, zarządzeń i wytycznych w zakresie zagadnień dozoru technicznego, wnoszonych przez ministerstwa, jednostki gospodarki uspołecznionej, Urząd Dozoru Technicznego lub poszczególnych członków Rady.

§ 9. 1. Posiedzenie Rady zwołuje jej Przewodniczący.

2. Przewodniczący obowiązany jest zwołać posiedzenie Rady przynajmniej jeden raz w ciągu roku kalendarzowego.

3. Niezależnie od obowiązku przewidzianego w ust. 2 Przewodniczący obowiązany jest zwołać posiedzenie Rady:

a) na żądanie Ministra Przemysłu Ciężkiego;
b) na wniosek Dyrektora Urzędu;
c) na wniosek co najmniej 1/4 liczby członków.

§ 10. Do ważności uchwał Rady konieczna jest obecność Przewodniczącego lub jego zastępcy i co najmniej połowy ogólnej liczby członków Rady. W razie równości głosów rozstrzyga głos Przewodniczącego.

§ 11. Wydatki, związane z działalnością Rady, pokrywane są z kredytu specjalnie przewidzianego na to w budżecie Urzędu.

§ 12. Udział w Radzie nie stoi na przeszkodzie w wykonywaniu prac specjalnych lub w wyrażaniu indywidualnych opinii na podstawie umowy o dzieło zawartej z Urzędem.

V. Zasady gospodarki finansowej.

§ 13. 1. Ogół dochodów i wydatków Urzędu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego.

2. Biura Dozoru Technicznego działają na zasadzie wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego.

1327

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 4 sierpnia 1951 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 18 lipca 1950 r. w sprawie zwrotu opakowań szklanych.

W wykonaniu uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zwrotu opakowań (Biuletyn PKPG Nr 10, poz. 128) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 18 lipca 1950 r. w sprawie zwrotu opakowań szklanych (Monitor Polski Nr A-93, poz. 1179) w § 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Celem zrealizowania zwrotu opakowań szklanych zleca się dyrekcjom uspołecznionych przedsiębiorstw handlowych zorganizowanie i prowadzenie skupu opakowań szklanych. Skupowi podlegają opakowania, wymienione w wykazach, ogłaszanych w miarę potrzeby w Monitorze Polskim przez Ministra Handlu Wewnętrznego i po cenach, określonych w tychże wykazach".

§ 2. Do czasu wydania wykazu na podstawie § 1 ust. 1 zarządzenia z dnia 18 lipca 1950 r. w brzmieniu ustalonym niniejszym zarządzeniem obowiązuje wykaz, stanowiący załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 18 lipca 1950 r. (Monitor Polski Nr A-93, poz. 1179).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: *T. Dietrich*

1328

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 29 października 1951 r.

w sprawie trybu przekazywania czynności i akt sądów dyscyplinarnych zniesionych izb lekarskich, lekarsko-dentystycznych i aptekarskich.

Na podstawie art 30 ust. 2 ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o odpowiedzialności zawodowej fachowych pracowników służby zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 332) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Sądy dyscyplinarne b. Naczelnych Izb: Lekarskiej, Lekarsko-Dentystycznej i Aptekarskiej przekazują czynności i akta spraw nie zakończonych Odwoławczej Komisji Kontroli Zawodowej, akta zaś spraw zakończonych — Ministerstwu Zdrowia.

2. Sądy dyscyplinarne b. okręgowych izb: lekarskich, lekarsko-dentystycznych i aptekarskich przekazują:

1) czynności — okręgowym komisjom kontroli zawodowej, właściwym ze względu na siedzibę sądu;

2) akta spraw nie zakończonych — okręgowym komisjom kontroli zawodowej, właściwym ze względu na określone w aktach miejsce zamieszkania obwinionych;
3) akta spraw zakończonych — prezydiom (wydziałom zdrowia) wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych w m. st. Warszawie, m. Łodzi) — według właściwości określonej w pkt 2, a w przypadku gdy miejsce zamieszkania obwinionych jest położone poza obszarem Państwa — prezydiom, właściwym ze względu na siedzibę sądu.

3. Przekazania i przejęcia dokonują w formie protokołów zdawczo-odbiorczych:
1) w zakresie czynności i akt wymienionych w ust. 1 — komisje, w których skład wchodzą: przedstawiciel Ministra Zdrowia jako przewodniczący oraz jako członkowie — po jednym przedstawicielu Odwoławczej Komisji Kontroli Zawodowej i sądu dyscyplinarnego Naczelnej Izby, powołanym przez prezesów Komisji i sądu;
2) w zakresie czynności i akt wymienionych w ust. 2 — komisje, w których skład wchodzą: przedstawiciel prezydium (wydziału zdrowia) wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie, m. Łodzi) jako przewodniczący oraz jako członkowie — po jednym przedstawicielu okręgowej komisji kontroli zawodowej i sądu dyscyplinarnego okręgowej izby, powołanym przez prezesów komisji i sądu.

§ 2. 1. Na żądanie właściwych komisji kontroli zawodowej bądź władz sądy dyscyplinarne obowiązane są udzielać im wszelkich wyjaśnień, dotyczących przekazywanych czynności i akt.

2. Przekazywane akta powinny być ułożone w porządku chronologicznym i zawierać kolejną numerację stron.

§ 3. Przekazanie czynności i akt sądów dyscyplinarnych powinno być zakończone w ciągu dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie zarządzenia.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

1329

ZARZĄDZENIE NACZELNEGO DYREKTORA GŁÓWNEGO URZĘDU KONTROLI PRASY, PUBLIKACYJ I WIDOWISK

z dnia 10 listopada 1951 r.

o pozbawieniu debitu komunikacyjnego.

Na podstawie § 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 maja 1949 r. w sprawie organizacji i właściwości Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk oraz urzędów podległych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 241) pozbawiam debitu i zakazuję rozpowszechniania następujących czasopism:
1) „Oggi", wychodzącego w języku włoskim w Mediolanie, Włochy,
2) „Tempo", wychodzącego w języku włoskim w Mediolanie, Włochy,
3) „Settimo Giorno", wychodzącego w języku włoskim w Mediolanie, Włochy,
4) „Our Sunday Visitor", wychodzącego w języku angielskim w Huntington, stan Indiana, Stany Zjedn. A. P.

Naczelny Dyrektor Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk: p. o. *M. Mikołajczyk*

1330

INSTRUKCJA MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 5 września 1951 r.

o dostosowaniu przepisów zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 lipca 1951 r. w sprawie określenia organów właściwych do przyjmowania i oceniania pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień i do rozstrzygania sporów o wysokość wynagrodzenia za te wynalazki, udoskonalenia techniczne i usprawnienia, jak również trybu postępowania tych organów — do organizacji jednostek podległych Ministrowi Gospodarki Komunalnej.

Na podstawie art. 16 ust. 2 dekretu z dnia 12 października 1950 r. o wynalazczości pracowniczej (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 428) w związku z § 8 pkt 1, § 18 pkt 1 i § 67 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 lipca 1951 r. w sprawie określenia organów właściwych do przyjmowania i oceniania pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień i do rozstrzygania sporów o wysokość wynagrodzenia za te wynalazki, udoskonalenia techniczne i usprawnienia jak również trybu postępowania tych organów (Monitor Polski Nr A-66, poz. 869) ustalam — za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — co następuje:

§ 1. Powołanie komórek i komisji wynalazczości pracowniczej w Ministerstwie Gospodarki Komunalnej oraz w zakładach i przedsiębiorstwach komunalnych następuje zgodnie z zasadami ustalonymi w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 lipca 1951 r. (Monitor Polski Nr A-66, poz. 869) przy zastosowaniu postanowień niniejszej instrukcji.

§ 2. Dyrektorzy centralnych zarządów w Ministerstwie Gospodarki Komunalnej powołają spośród grona swoich pracowników techników branżowych do spraw wynalazczości pracowniczej i wyznaczą odpowiedzialnego kierownika komórki wynalazczości pracowniczej.

§ 3. W Samodzielnym Wydziale Techniki w Ministerstwie Gospodarki Komunalnej tworzy się Referat Wynalazczości Pracowniczej. Referat ten jest bezpo-

średnio podporządkowany naczelnikowi Samodzielnego Wydziału Techniki.

§ 4. Komórki wynalazczości pracowniczej w komunalnych przedsiębiorstwach i zakładach pracy znajdują się w pionie głównego inżyniera, a w tych przedsiębiorstwach i zakładach pracy, gdzie nie ma inżyniera — w pionie zastępcy kierownika przedsiębiorstwa (zakładu) i są mu bezpośrednio podporządkowane.

§ 5. Komórki wynalazczości w centralnych zarządach znajdują się w pionie zastępcy dyrektora do spraw technicznych i są mu bezpośrednio podporządkowane.

§ 6. W Centralnym Biurze Studiów i Projektów Budownictwa Komunalnego oraz w oddziałach terenowych tworzy się komórki wynalazczości pracowniczej. Kierownicy tych komórek znajdują się w pionie zastępcy dyrektora (kierownika oddziału) do spraw technicznych i są mu bezpośrednio podporządkowani.

§ 7. Kierowników komórek wynalazczości pracowniczej w Centralnym Biurze Studiów i Projektów Budownictwa Komunalnego powołuje dyrektor na wniosek swego zastępcy, a w oddziałach — kierownik na wniosek zastępcy kierownika oddziału.

§ 8. W Komendzie Głównej Straży Pożarnych i komendach terenowych straży pożarnych należy utworzyć komórki wynalazczości pracowniczej. Kierownicy tych komórek znajdują się w pionie zastępcy Komendanta Głównego Straży Pożarnych.

§ 9. Kierowników komórek wynalazczości pracowniczej w Komendzie Głównej Straży Pożarnych powołuje Komendant Główny na wniosek swego zastępcy, a w komendach terenowych straży pożarnych — zastępca Komendanta Głównego na wniosek zastępcy komendanta wojewódzkiej komendy straży pożarnych.

§ 10. Ustala się, że małym przedsiębiorstwem i zakładem mającym wspólną komisję wynalazczości pracowniczej, utworzoną — w myśl § 11 pkt 2 — przy prezydium wojewódzkiej rady narodowej (wydział gospodarki komunalnej i mieszkaniowej) będzie takie przedsiębiorstwo komunalne lub zakład, które(y) zatrudnia nie więcej jak 50 pracowników z kierownictwem danego zakładu łącznie.

§ 11. Komisje wynalazczości pracowniczej tworzy się:

1) w przedsiębiorstwach i zakładach komunalnych, (w Centralnym Biurze Studiów i Projektów Budownictwa Komunalnego i jego oddziałach) oraz w terenowych komendach straży pożarnych, liczących powyżej 50 ludzi wraz z kierownictwem,
2) w prezydiach wojewódzkich rad narodowych przy wydziałach gospodarki komunalnej i mieszkaniowej dla pracowników tych wydziałów, dla małych przedsiębiorstw i zakładów komunalnych, podległych Ministerstwu Gospodarki Komunalnej (§ 10). Komisje te działają na prawach komisji zakładowych.

§ 12. Centralne komisje wynalazczości tworzy się w:

1) Centralnym Zarządzie Przedsiębiorstw i Urządzeń Komunalnych,
2) Centralnym Zarządzie Miejskich Przedsiębiorstw Remontowo-Budowlanych,
3) Komendzie Głównej Straży Pożarnych.

§ 13. 1. Funkcję przewodniczącego komisji wynalazczości pracowniczej w przedsiębiorstwie (zakładzie pracy) i oddziale pełni pierwszy zastępca dyrektora (kierownika) przedsiębiorstwa (zakładu pracy) lub oddziału.

2. Wyznaczenie zastępcy przewodniczącego określa § 20 ust. 3 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, powołanego w § 1.

§ 14. Przewodniczącego komisji wynalazczości w prezydiach wojewódzkich rad narodowych powołuje przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej na wniosek kierownika wydziału gospodarki komunalnej i mieszkaniowej.

§ 15. W skład komisji wynalazczości przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych powołanych dla małych przedsiębiorstw (§ 11 pkt 2) wchodzą:

1) przewodniczący,
2) zastępca przewodniczącego,
3) sekretarz

oraz jako stali członkowie:

4) przedstawiciel Podstawowej Organizacji Partyjnej PZPR,
5) przedstawiciel miejscowej okręgowej rady związku zawodowego pracowników gospodarki komunalnej,
6) przedstawiciel służby finansowo-księgowej,
7) inżynier lub technik, powołany przez przewodniczącego komisji wynalazczości spośród pracowników prezydium wojewódzkiej rady narodowej lub przedsiębiorstwa komunalnego,
8) przedstawiciel Naczelnej Organizacji Technicznej (NOT),
9) przedstawiciel techniczny klubu techniki i racjonalizacji, powołany przez przewodniczącego komisji wynalazczości.

§ 16. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc dotychczasowe zarządzenie i przepisy w zakresie unormowanym tym zarządzeniem.

Minister Gospodarki Komunalnej: *K. Mijal*

1331

ORZECZENIE NR 17 MINISTRA PRZEMYSŁU ROLNEGO I SPOŻYWCZEGO

z dnia 17 sierpnia 1951 r.

o przejęciu i przejściu przedsiębiorstw na własność Państwa.

Na podstawie art. 3 ust. 1 lit. B i ust. 5 oraz art. 2 ust. 1 i 7 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) wraz z późniejszymi zmianami oraz § 65 ust. 1 i § 71 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 212),

orzeka się:

1) na własność Państwa zostają przejęte na podstawie art. 3 powołanej ustawy z dniem ogłoszenia niniejszego orzeczenia przedsiębiorstwa wymienione w załączniku pod lp. 1, 2, 3a, 3b i 4;
2) na własność Państwa przechodzą na podstawie art. 2 powołanej ustawy przedsiębiorstwa wymienione w załączniku pod lp. 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 i 14.

Przedsiębiorstwa wymienione w załączniku pod lp. 2, 3a i 3b były przedmiotem postępowania, określonego w rozporządzeniu Rady Ministrów z 30 stycznia 1947 — wznowionego zarządzeniami Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego. W toku tego postępowania zapadły postanowienia Głównej Komisji do Spraw Upaństwowienia Przedsiębiorstw z dnia 26 kwietnia 1951 r. o przedstawieniu Mini-

strowi Przemysłu Rolnego i Spożywczego wniosku o przejęcie tych przedsiębiorstw na własność Państwa.

Co do przedsiębiorstw, wymienionych w załączniku pod lp. 1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 i 14, nie zgłoszono w terminie praw i zarzutów określonych w § 28 wyżej powołanego rozporządzenia.

Przedsiębiorstwa, wymienione w załączniku pod lp. 1, 2, 3a, 3b i 4, podlegają przejęciu na własność Państwa za odszkodowaniem, a wymienione w załączniku pod lp. 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 i 14 — przechodzą na własność Państwa bez odszkodowania, wszystkie w całości wraz z nieruchomym i ruchomym majątkiem i wszelkimi prawami, wolne jednak od obciążeń i zobowiązań z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publiczno-prawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych prawa publicznego, zobowiązań na rzecz osób prawnych, stanowiących własność polskich osób prawnych prawa publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czyny niedozwolone.

Nie mają znaczenia prawnego niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa, jeżeli z orzeczenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Orzeczenie to jest ostateczne i prawomocne.

Jednocześnie skreśla się w załączniku do orzeczenia Nr 3 Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1948 r., ogłoszonego w Monitorze Polskim Nr A-66, poz. 488, lp. 2: przedsiębiorstwo „Polski Przemysł Wódczany S.A. Starogard, ul. Rycerska 3 — Gorzelnia Koniaków i F-ka Wódek" wraz z zamieszczoną w tym załączniku uwagą oraz w załączniku do orzeczenia Nr 8 Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego z dnia 9 grudnia 1949 r., ogłoszonego w Monitorze Polskim z 1950 r. Nr A-1, poz. 6, lp. 10: przedsiębiorstwo „Winkelhausen" Starogard, ul. Rycerska 3—5 — wyroby winno-octowe.

Kierownik Ministerstwa Przemysłu Rolnego i Spożywczego:
M. Hoffmann

Załącznik do orzeczenia Nr 17 Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego z dnia 17 sierpnia 1951 r. (poz. 1331).

Lp.	Lp. wykazu	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	Przedmiot działania
1	50	Wytwórnia Artykułów Spożywczych — Cz. S. i A. Łempiccy, Częstochowa, ul. 129 Śródmieście 15	f-ka esencji, ekstraktów, soków owocowych i środków spożywczych
2	1	Gorzelnia Owocowa i Fabryka Wódek — Hartwig Kantorowicz Następca S.A., Poznań, ul. Łąki Grochowskie 6	gorzelnia owocowa i fabryka wódek
3a	1	Polski Przemysł Wódczany „Zakłady Przemysłowe Rektyfikacja" — „Winkelhausen" i „Akwawit" S.A. w Warszawie	wyrób wódek, wina, octu i musztardy oraz rektyfikacja spirytusu
3b	3	Wyroby Winno-Octowe — Musztardownia i Octownia — Winkelhausen, Starogard, ul. Rycerska 3—5	
4	10	Fabryka Czekolady „Plutos" S.A. — Warszawa ul. Barska 28/30	wyroby z czekolady i cukiernicze
5	9	Wino i Soki Owocowe — Rich. Heise u. G. Kossel, Jelenia Góra, ul. Sobieskiego 21/23	wyrób win i soków owocowych
6	9	Wino i Soki Owocowe — Gebrüder Bulle, Legnica, ul. Fabryczna 2	wyrób win i soków owocowych
7	9	Wino i Soki Owocowe — Deutsche Süssmosterei, Legnica, ul. Głogowska 49	wyrób win i soków owocowych
8	9	Wino i Soki Owocowe — Nitsche Seidel u. Hennig, Wrocław, ul. Złote Koło 6	wyrób win i soków owocowych
9	IXa	Przetwory Spożywcze, Makaroniarnia i Kwaszarnia Kapusty — Zamość, ul. Młyńska 27	przetwory spożywcze
10	43	Weinhandlung, Weinkeller u. Ausschank — Karol Laschnack, Gubin, ul. Śląska 12	przetwórnia owoców
11	8	K. Karwowski, Fabryka Marmolady i Wyrobów Piekarskich — Częstochowa, ul. Orzechowskiego 3, P. Karwowski	wytwórnia artykułów spożywczych
12	12	Zuckerrübentrockenanstalt A. G. Grodziszów	suszarnia buraków
13	18	Hohberg-Brauerei A. G. in Löwenberg (Browar Lwówek) — Lwówek Śl., ul. Traugutta 237/238	produkcja piwa
14	1	Kartoffel — Verarbeitungsgenossenschaft m. b. H. — Namysłów, ul. Koszarowa 1	płatkarnia i suszarnia ziemniaków

Wymienione przedsiębiorstwa umieszczone zostały na wykazach przedsiębiorstw ogłoszonych:

lp. 1 — w Katowickim Dz. Woj. z 1950 r. Nr 18, poz. 265, lp. 4,

lp. 2 — w Monitorze Polskim z 1947 r. Nr 31, poz. 283, lp. 22,

lp. 3a — w Monitorze Polskim z 1947 r. Nr 31, poz. 283, lp. 24,

lp. 3b — w Gdańskim Dz. Woj. z 1946 r. Nr 11, poz. 125, lp. 148,

lp. 4 — w Dz. Urz. Rady Narodowej m. st. Warszawy z 1951 r. Nr 4, poz. 31, lp. 1,

lp. 5 — we Wrocławskim Dz. Woj. z 1947 r. Nr 6, poz. 47, lp. 5566,
lp. 6 — we Wrocławskim Dz. Woj. z 1947 r. Nr 6, poz. 47, lp. 5570,
lp. 7 — we Wrocławskim Dz. Woj. z 1947 r. Nr 6, poz. 47, lp. 5571,
lp. 8 — we Wrocławskim Dz. Woj. z 1947 r. Nr 6, poz. 47, lp. 5586,
lp. 9 — w Lubelskim Dz. Woj. z 1947 r. Nr 6, poz. 40, lp. 11,
lp. 10 — w Poznańskim Dz. Woj. z 1949 r. Nr 39, poz. 950, lp. 2,
lp. 11 — w Kieleckim Dz. Woj. z 1949 r. Nr 11, poz. 69, lp. 3,
lp. 12 — we Wrocławskim Dz. Woj. z 1949 r. Nr 20, poz. 129, lp. 56,
lp. 13 — w Dzienniku Urz. Woj. R. N. we Wrocławiu z 1951 r. Nr 7, poz. 35, lp. 3,
lp. 14 — w Katowickim Dz. Woj. z 1950 r. Nr 22, poz. 289, lp. 1.

1332

ORZECZENIE Nr 9 MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 23 czerwca 1951 r.

o przejęciu przedsiębiorstwa na własność Państwa.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i 5 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) i § 65 ust. 1 lit. c) oraz § 71 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 212) orzeka się:

I. Na własność Państwa zostaje przejęte z dniem ogłoszenia niniejszego orzeczenia przedsiębiorstwo „Żegluga Rzeczna — Inż. Zückner — Jaworzno". Przedsiębiorstwo to zamieszczone zostało w 13 wykazie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 1949 r. Nr A-71, poz. 918 na podstawie zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 28 września 1949 r. i co do przedsiębiorstwa tego nie zostały zgłoszone prawa lub zarzuty w terminie określonym w §§ 28 i 32 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. Przedsiębiorstwo to przeszło na własność Państwa bez odszkodowania na podstawie orzeczenia Nr 20 Ministra Komunikacji z dnia 13 stycznia 1950 r., ogłoszonego w Monitorze Polskim Nr A-18 poz. 196.

Na zasadzie zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 9 grudnia 1950 r. zostało wznowione postępowanie co do przedmiotowego przedsiębiorstwa i po przeprowadzeniu postępowania określonego w powołanym wyżej rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. zapadło postanowienie Głównej Komisji do Spraw Upaństwowienia Przedsiębiorstw z dnia 30 marca 1951 r. Nr IA 288/50 o przedstawieniu wniosku co do wydania orzeczenia o przejęciu tego przedsiębiorstwa na własność Państwa.

Przedsiębiorstwo, wymienione w orzeczeniu, podlega przejęciu na własność Państwa za odszkodowaniem w całości wraz z nieruchomym i ruchomym majątkiem oraz wszelkimi prawami, wolne od obciążeń i zobowiązań z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publiczno-prawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych prawa publicznego, zobowiązań na rzecz osób prawnych, stanowiących własność polskich osób prawnych prawa publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czyny niedozwolone.

Nie mają znaczenia prawnego niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa, jeżeli z całości orzeczenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Orzeczenie to jest ostateczne i prawomocne.

II. Uchyla się orzeczenie Nr 20 Ministra Komunikacji z dnia 13 stycznia 1950 r. o przejściu na własność Państwa przedsiębiorstwa: „Żegluga Rzeczna — Inż. Zückner — Jaworzno" (Monitor Polski Nr A-18, poz. 196).

Minister Żeglugi: *M. Popiel*

1333

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ I DYPLOMEM „ZASŁUŻONEGO PRZODOWNIKA PRACY"

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Przodownika Pracy" oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Przodownika Pracy" (Monitor Polski Nr A-46, poz. 626) następujące osoby zostały wyróżnione w dniu 22 lipca 1951 r. odznaką i dyplomem

„ZASŁUŻONEGO PRZODOWNIKA PRACY"

przez Ministra Gospodarki Komunalnej:

Bogacki Stanisław, Skowroński Jan, Wiśniewski Zygmunt.

1334

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ „RACJONALIZATORA PRODUKCJI"

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Racjonalizatora Produkcji" oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Racjonalizatora Produkcji" (Monitor Polski Nr A-46, poz. 625) następujące osoby zostały wyróżnione w 1950/51 roku odznaką

„RACJONALIZATORA PRODUKCJI"

przez Centralny Zarząd Przemysłu Cukierniczego:

Burakowski Władysław, Gancarz Roman, Gromczewski Stanisław, Hukowski Leonard, Krüger Jan, Kwapiszewska Aleksandra, Lipka Franciszek, Matuszewski Szczepan, Miglin Juliusz, Milczarek Feliks, Murawski Józef, Orłowski Józef, Post Roman, Radłowski Jan, Rynkiewicz Franciszek, Samulski Michał, Sobolewski Stanisław, Szadkowski Józef, Szwarc Konrad, Trzaska Stanisław, Zarucki Roman.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48
Administracja: Administracja Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Zam. 849 35.000 2-B-45166 Drukarnia Ministerstwa Sprawiedliwości, Warszawa, Nowowiejska 6. **Cena 1,44 zł**

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 29 listopada 1951 r. **Nr A-96**

TREŚĆ:

Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

1335 — Nr 771 z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie tymczasowego statutu organizacyjnego Ministerstwa Leśnictwa 1341

UCHWAŁY PREZYDIUM RZĄDU:

1336 — Nr 776 z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie umorzenia wierzytelności b. izb aptekarskich z tytułu zaległych składek członkowskich b. właścicieli i dzierżawców aptek przejętych na własność Państwa 1342

1337 — Nr 777 z dnia 17 listopada 1951 r. zmieniająca uchwałę w sprawie włączenia do planów inwestycyjnych Centralnych Zarządów Przemysłu budownictwa ośrodków zdrowia w zakładach przemysłowych 1342

ZARZĄDZENIA:

1338 — Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14 listopada 1951 r. w sprawie zasad rozliczenia między przedsiębiorstwami wykonawczymi budowlano-montażowymi a zleceniodawcami robót budowlano-montażowych z tytułu kosztów wynikłych z zatrudnienia robotników zamiejscowych 1343

1339 — Ministra Finansów z dnia 16 października 1951 r. w sprawie ramowego planu kont dla prowadzonych według zasad rozrachunku gospodarczego państwowych przedsiębiorstw przemysłu średniego i wielkiego na rok 1953 1343

1340 — Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła z dnia 16 listopada 1951 r. w sprawie zmiany statutu Centrali Rzemieślniczej, Centrali Spółdzielczo-Państwowej 1362

1341 — Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 30 października 1951 r. zmieniające zarządzenie z dnia 19 września 1951 r. w sprawie wysokości opłat za przemiał gospodarczy oraz w sprawie wpłat na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych 1362

1342 — Ministra Zdrowia z dnia 22 września 1951 r. w sprawie przekazania przez Zjednoczenie Wytwórni Surowic i Szczepionek Biura Sprzedaży Surowic i Szczepionek przedsiębiorstwu państwowemu Centrala Handlowa Farmaceutyczna „Centrofarm“ 1363

1343 — Ministra Zdrowia z dnia 25 września 1951 r. w sprawie dyscypliny w zakresie działalności inwestycyjnej 1363

1344 — Naczelnego Dyrektora Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk z dnia 15 listopada 1951 r. o pozbawieniu debitu komunikacyjnego 1364

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH

1345 — odznaką „Racjonalizatora Produkcji“ 1364

1335

UCHWAŁA Nr 771 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 listopada 1951 r.

w sprawie tymczasowego statutu organizacyjnego Ministerstwa Leśnictwa.

§ 1. Ministerstwu Leśnictwa nadaje się tymczasowy statut organizacyjny, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Leśnictwa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do uchwały Nr 771 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1951 r. (poz. 1335).

TYMCZASOWY STATUT ORGANIZACYJNY MINISTERSTWA LEŚNICTWA

§ 1. W skład Ministerstwa Leśnictwa wchodzą:

1. Gabinet Ministra,
Departament Planowania,
Departament Kadr,
Departament Organizacji, Zatrudnienia i Płac,
Departament Finansowo-Księgowy,
Departament Budżetowo-Gospodarczy,
Departament Kontroli,
Departament Techniki,
Departament Zaopatrzenia i Zbytu,
Departament Lasów Nadzorowanych,
Samodzielny Wydział Transportu,
Samodzielny Wydział Łowiectwa,
Naczelny Konserwator Przyrody;
2. Centralny Zarząd Lasów Państwowych,
Centralny Zarząd Przemysłu Leśnego,
Zarząd Przemysłu Maszynowego i Mechanizacji Leśnictwa,
Zarząd Szkolenia Zawodowego.

§ 2. Ministrowi Leśnictwa podlegają bezpośrednio:
Państwowa Centrala Drzewna,
Państwowa Centrala Leśnych Produktów Niedrzewnych „Las“,
Biuro Projektów Leśnictwa,
Instytut Badawczy Leśnictwa,
parki narodowe.

§ 3. Przy Ministrze Leśnictwa działa Państwowa Rada Ochrony Przyrody.

§ 4. Gabinet Ministra składa się z:
Wydziału Prezydialnego,

Wydziału Prawnego,
Kancelarii Tajnej.

§ 5. Departament Planowania składa się z:
Wydziału Planów Zbiorczych,
Wydziału Planowania Produkcji,
Wydziału Kosztów i Cen,
Wydziału Sprawozdawczości i Statystyki,
Wydziału Planowania Inwestycji,
Wydziału Wykonawstwa Inwestycyjnego,
Wydziału Realizacji Finansowej i Sprawozdawczości Inwestycyjnej.

§ 6. Departament Kadr składa się z:
Wydziału Osobowego,
Wydziału Kadr Kierowniczych,
Wydziału Kadr Terenowych,
Wydziału Ewidencji i Statystyki.

§ 7. Departament Organizacji, Zatrudnienia i Płac składa się z:
Wydziału Organizacji,
Wydziału Zatrudnienia i Płac,
Wydziału Norm Pracy i Współzawodnictwa,
Wydziału Socjalnego.

§ 8. Departament Finansowo-Księgowy składa się z:
Wydziału Planów Finansowych,
Wydziału Finansowego,
Wydziału Organizacji Rachunkowości,
Wydziału Sprawozdawczości Finansowej i Analizy Kosztów.

§ 9. Departament Budżetowo-Gospodarczy składa się z:
Wydziału Budżetowo-Rachunkowego,
Wydziału Gospodarczego,
Samodzielnego Referatu Socjalnego Ministerstwa,
Kancelarii Głównej.

§ 10. Departament Kontroli składa się z Wydziału Planowania i Analizy Kontroli, a w pozostałej części jest bezwydziałowy.

§ 11. Departament Techniki składa się z:
Wydziału Techniki Gospodarstwa Leśnego,
Wydziału Techniki Przemysłu Leśnego,
Wydziału Norm Produkcyjnych,
Wydziału Obsługi Technicznej i Remontów,
Wydziału Racjonalizacji i Wynalazczości,
Wydziału Współpracy Gospodarczej z Zagranicą,
Samodzielnego Referatu Upowszechniania Wiedzy Leśnej,
Głównego Inspektoratu Ochrony Przeciwpożarowej.

§ 12. Departament Zaopatrzenia i Zbytu składa się z:
Wydziału Zaopatrzenia Materiałowego,
Wydziału Gospodarki Materiałowej,
Wydziału Zbytu.

§ 13. Departament Lasów Nadzorowanych składa się z:
Wydziału Lasów Niepaństwowych,
Wydziału Lasów Innych Ministerstw,
Samodzielnego Referatu Zadrzewień.

§ 14. W skład departamentów wchodzą sekretariaty, obejmujące następujące sprawy:
a) zestawianie planów i sprawozdań ogólnych,
b) załatwianie bieżących spraw osobowych,
c) ewidencję zarządzeń normatywnych i wydawnictw urzędowych,
d) sprawy gospodarcze,
e) sprawy kancelaryjne.

§ 15. Szczegółowy podział czynności pomiędzy komórki organizacyjne ustali Minister Leśnictwa.

1335

UCHWAŁA Nr 776 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 17 listopada 1951 r.

w sprawie umorzenia wierzytelności b. izb aptekarskich z tytułu zaległych składek członkowskich b. właścicieli i dzierżawców aptek, przejętych na własność Państwa.

Prezydium Rządu uchwala, co następuje:

1. Upoważnić Ministra Zdrowia do umorzenia wierzytelności b. izb aptekarskich z tytułu zaległych składek członkowskich, należnych od b. właścicieli i dzierżawców aptek, przejętych na własność Państwa.

2. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom Zdrowia i Finansów.

3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1337

UCHWAŁA Nr 777 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 17 listopada 1951 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie włączenia do planów inwestycyjnych Centralnych Zarządów Przemysłu budownictwa ośrodków zdrowia w zakładach przemysłowych.

Prezydium Rządu uchwala:

§ 1. W uchwale Prezydium Rządu z dnia 26 lipca 1950 r. w sprawie włączenia do planów inwestycyjnych Centralnych Zarządów Przemysłu budownictwa ośrodków zdrowia w zakładach przemysłowych (Monitor Polski Nr A-92, poz. 1145) skreśla się pkt 4 oraz załącznik „Zasady organizacji i działalności ośrodków zdrowia w zakładach przemysłowych".

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1338

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 14 listopada 1951 r.

w sprawie zasad rozliczenia między przedsiębiorstwami wykonawczymi budowlano-montażowymi a zleceniodawcami robót budowlano-montażowych z tytułu kosztów wynikłych z zatrudnienia robotników zamiejscowych.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 190) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zatrudnienie robotników zamiejscowych dopuszczalne jest za zgodą ministra właściwego dla wykonawcy, po uprzednim stwierdzeniu braku miejscowych sił roboczych przez oddział zatrudnienia właściwego prezydium rady narodowej.

2. Zatrudnienie robotników zamiejscowych niewykwalifikowanych dopuszczalne jest za zgodą ministra (ust. 1) i to jedynie w przypadku, jeżeli mają oni uzupełniać wysokokwalifikowane zespoły.

§ 2. 1. W przypadku stwierdzonej przy zawieraniu umowy o wykonawstwo budowlano-montażowe konieczności zatrudnienia robotników zamiejscowych przedsiębiorstwo ustali preliminarz dodatkowych kosztów wynikających z tego tytułu. Wysokość tych kosztów powinna być ustalona w oparciu o przepisy dotyczące zatrudnienia robotników zamiejscowych i układ zbiorowy obowiązujące w resorcie, którego ministrowi podlega przedsiębiorstwo, bez uwzględnienia narzutów z tytułu kosztów ogólnych i administracji.

2. Przedsiębiorstwo może przedstawić preliminarz kosztów, o których mowa w ust. 1, po zawarciu umowy lub wprowadzić do przedstawionego przy zawarciu umowy preliminarza zmiany jedynie w przypadku, jeżeli właściwe organa zatrudnienia stwierdzą w porozumieniu z terenowymi organami planowania gospodarczego, że na podstawie terenowego bilansu siły roboczej zachodzi konieczność werbunku lub zwiększenia ilości werbowanych robotników zamiejscowych.

3. Przedsiębiorstwo przedstawi preliminarz kosztów zleceniodawcy do uzgodnienia w formie kosztorysu dodatkowego, zwanego dalej w skróceniu „kosztorysem".

4. W przypadku niemożności uzgodnienia kosztorysu przedsiębiorstwu przysługuje prawo odwołania się do nadrzędnej władzy zleceniodawcy. W przypadku niemożności uzgodnienia kosztorysu z nadrzędną władzą zleceniodawcy decyzję wydaje wspólna władza nadrzędna. Jeżeli zleceniodawca i przedsiębiorstwo podlegają różnym ministrom, w przypadku niemożności uzgodnienia kosztorysu z władzą nadrzędną zleceniodawcy sprawa powinna być rozstrzygnięta w drodze postępowania arbitrażowego.

5. Zleceniodawca przedstawia kosztorys bankowi finansującemu inwestycje dla każdej budowy objętej jednym tytułem inwestycyjnym. W przypadku braku uzgodnienia kosztorysu, o czym mowa w ust. 4, bank upoważniony jest do pokrywania dodatkowych kosztów jedynie do wysokości 80% kosztorysu zaproponowanego przez przedsiębiorstwo.

§ 3. 1. Zainteresowani ministrowie wydadzą w terminie do dnia 1 grudnia 1951 r. zarządzenia, określające szczegółowe zasady opracowania kosztorysu w oparciu o obowiązujące przepisy i obowiązujący w resorcie układ zbiorowy.

2. Zarządzenia, o których mowa w ust. 1, określą wskaźniki ustalające dla podległych centralnych zarządów lub jednostek równorzędnych maksymalny stosunek kosztów wymienionych w § 2 ust. 1 do kosztorysu umownego. Wskaźniki te powinny być uzgodnione z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

§ 4. 1. Koszty objęte kosztorysem będą opłacane przez zleceniodawcę na podstawie oddzielnych rachunków miesięcznych, ujętych w sposób narastający, a sporządzanych w ilości egzemplarzy, wymaganej dla rachunków przejściowych.

2. Wysokość kosztów, o których mowa w ust. 1, będzie określana w rachunkach na podstawie rzeczywiście poniesionych kosztów z tym, że zaliczone zleceniodawcy koszty nie mogą przekraczać wysokości kosztorysu.

3. W rachunkach nie należy dokonywać żadnych potrąceń. Bank finansujący inwestycje zleceniodawcy będzie pokrywał te rachunki w pełnej wysokości z uwzględnieniem § 2 ust. 5.

§ 5. 1. Zainteresowani ministrowie wydadzą w terminie do dnia 1 grudnia 1951 r. zarządzenia nakazujące podległym przedsiębiorstwom zewidencjonowanie wszystkich budów będących w toku, na których występują zwiększone koszty budowy z tytułu zatrudnienia robotników zamiejscowych, oraz przedstawienie zleceniodawcom kosztorysów do uzgodnienia.

§ 6. 1. Koszty przedsiębiorstw budowlano-montażowych z tytułu zatrudnienia robotników zamiejscowych, poniesione od dnia 1 stycznia 1951 r. do dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia, będą rozliczone jednym rachunkiem za cały okres zgodnie z § 4 ust. 2 i 3.

2. Rachunki, o których mowa w ust. 1, przed złożeniem ich zleceniodawcy wymagają sprawdzenia i zatwierdzenia przez centralny zarząd sprawujący nadzór nad przedsiębiorstwem budowlano-montażowym.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 14 listopada 1951 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *S. Jędrychowski*

1339

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 16 października 1951 r.

w sprawie ramowego planu kont dla prowadzonych według zasad rozrachunku gospodarczego państwowych przedsiębiorstw przemysłu średniego i wielkiego na rok 1953.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) oraz na podstawie pkt 2 uchwały Nr 226 Pre-

zydium Rządu z dnia 24 marca 1951 r. w sprawie usprawnienia systemu rachunkowości uspołecznionych przedsiębiorstw umożliwiającego pogłębienie rozrachunku gospodarczego i planowania kosztów własnych (Monitor Polski Nr A-28, poz. 360) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się na rok 1953 ramowy plan kont dla prowadzonych według zasad rozrachunku gospodarczego państwowych przedsiębiorstw przemysłu średniego i wielkiego, stanowiący załącznik Nr 1 do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zatwierdza się ogólne zasady funkcjonowania kont wymienionych w ramowym planie kont, o którym mowa w § 1, zawarte w załączniku Nr 2 do niniejszego zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1953 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 16 października 1951 r. (poz. 1339).

RAMOWY PLAN KONT DLA PAŃSTWOWYCH PRZEDSIĘBIORSTW PRZEMYSŁU ŚREDNIEGO I WIELKIEGO

Rozdział I — Środki trwałe

001 — Środki trwałe,
002 — Inwestycje w dzierżawionych środkach trwałych,
003 — Umorzenie środków trwałych,
004 — Likwidacja środków trwałych.

Rozdział II — Inwestycje i remonty kapitalne

011 — Inwestycje rozpoczęte,
012 — Materiały na inwestycje,
013 — Zaliczki na inwestycje.
014 — Inwestycje zakończone,
015 — Remonty kapitalne,
017 — Finansowanie inwestycji,
020 — Rachunki bankowe środków na inwestycje i remonty kapitalne,
024 — Fundusze na inwestycje i remonty kapitalne,
026 — Kredyty na inwestycje i remonty kapitalne,
028 — Dostawcy w zakresie inwestycji i remontów kapitalnych.

Rozdział III — Fundusze własne

031 — Fundusz statutowy,
032 — Finansowanie środków obrotowych,
033 — Dotacje na pokrycie planowych strat,
035 — Odprowadzenie nadwyżek środków obrotowych,
036 — Przelewy części zysku przeznaczonej dla budżetu,
037 — Przelewy części zysku na inwestycje,
039 — Odpisy na fundusze specjalnego przeznaczenia.

Rozdział IV — Środki pieniężne

041 — Kasa,
042 — Czeki obce,
043 — Rachunek operacyjny,
044 — Akredytywy,
045 — Inne rachunki bankowe,
046 — Środki pieniężne w drodze,
047 — Czeki limitowane.

Rozdział V — Kredyty bankowe

051 — Kredyty normatywne,
052 — Kredyty ponadnormatywne,
053 — Kredyty inkasowe,
054 — Inne kredyty.
057 — Kredyty przeterminowane.

Rozdział VI — Rozrachunki

061 — Należności w inkasie bankowym,
062 — Odbiorcy za faktury pozainkasowe,
063 — Odbiorcy za faktury nie zapłacone w terminie,
064 — Odbiorcy za zaliczki,
065 — Dostawcy za faktury inkasowe,
066 — Dostawcy za faktury pozainkasowe,
067 — Dostawcy za faktury nie zapłacone w terminie,
068 — Dostawy nie fakturowane,
069 — Dostawcy za zaliczki,
071 — Pracownicy za płace,
072 — Pracownicy za płace nie podjęte,
073 — Pracownicy za sumy do rozliczenia,
074 — Inne należności i zobowiązania,
075 — Roszczenia sporne,
076 — Roszczenia z tytułu mank, ubytków i strat,
078 — Manka, ubytki i straty nie zawinione,
079 — Kaucje otrzymane.

Rozdział VII — Rozrachunki publiczno-prawne

081 — Rozrachunki z tytułu podatków, danin i opłat,
082 — Rozrachunki z tytułu ubezpieczeń społecznych,
083 — Rozrachunki z tytułu różnic budżetowych,
084 — Rozrachunki z innych tytułów publiczno-prawnych.

Rozdział VIII — Rozrachunki wewnętrzno-branżowe

091 — Rozrachunki z tytułu wydzielonych środków,
092 — Rozrachunki bieżące,
093 — Rozrachunki z samodzielnymi oddziałami przedsiębiorstwa,
094 — Rozrachunki z tytułu różnic wyrównawczych,
095 — Scentralizowane rozrachunki z budżetem.

Rozdział IX — Fundusze specjalnego przeznaczenia

101 — Rozliczenie amortyzacji,
102 — Fundusz zakładowy,
104 — Fundusz popierania produkcji ubocznej,
106 — Inne fundusze.

Rozdział X — Rozliczenia międzyokresowe

111 — Nakłady przyszłych okresów,
112 — Rezerwa na wydatki przyszłych okresów,
113 — Dochody przyszłych okresów.

Rozdział XI — Materiały

121 — Rozliczenie faktur i materiałów,
123 — Materiały podstawowe,
125 — Materiały pomocnicze,
126 — Paliwo,
127 — Części zapasowe maszyn i urządzeń,
128 — Przedmioty nietrwałe,
129 — Zużycie przedmiotów nietrwałych,
131 — Materiały w przerobie,
132 — Opakowania,
135 — Odpadki,
137 — Zapasy nieprzemysłowe,
138 — Inwentarz żywy.

Rozdział XII — Płace

141 — Płace podstawowe i dodatkowe.

Rozdział XIII — Produkcja i gospodarka nieprzemysłowa

151 — Produkcja podstawowa,
152 — Półfabrykaty,
153 — Produkcja pomocnicza,
154 — Koszty bezpieczeństwa i higieny pracy.
155 — Remonty bieżące,
158 — Koszty wydziałowe,
159 — Koszty ogólnofabryczne,
161 — Braki,
162 — Przestoje,
165 — Wykonanie planu kosztów własnych produkcji towarowej,
167 — Gospodarka nieprzemysłowa.

Rozdział XIV — Wyroby gotowe

171 — Wyroby gotowe,
172 — Odchylenia od kosztów planowanych,
175 — Towary w sieci handlowej,
176 — Odchylenia od cen ewidencyjnych towarów w sieci handlowej,
179 — Towary wysłane i usługi wykonane.

Rozdział XV — Podatek obrotowy i koszty związane ze sprzedażą

181 — Podatek obrotowy i od operacji nietowarowych,
182 — Koszty składnic,
183 — Inne koszty sprzedaży.

Rozdział XVI — Sprzedaż

191 — Sprzedaż wyrobów,
192 — Sprzedaż wyrobów produkcji ubocznej,
195 — Sprzedaż usług,
196 — Sprzedaż materiałów.

Rozdział XVII — Straty i zyski

201 — Straty i zyski.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 16 października 1951 r. (poz. 1339).

OGÓLNE ZASADY FUNKCJONOWANIA KONT RAMOWEGO PLANU KONT DLA PAŃSTWOWYCH PRZEDSIĘBIORSTW PRZEMYSŁU ŚREDNIEGO I WIELKIEGO

Rozdział I — Środki trwałe

Rozdział I obejmuje następujące konta:
001 — Środki trwałe,
002 — Inwestycje w dzierżawionych środkach trwałych,
003 — Umorzenie środków trwałych,
004 — Likwidacja środków trwałych.

Konta rozdziału I służą do księgowego ujęcia przydzielonych przedsiębiorstwu przez Państwo środków trwałych, niezbędnych do wykonania zadań planowych.

001 — Ś r o d k i t r w a ł e.

Konto 001 służy do ujęcia środków trwałych w ich wartości inwentarzowej. W bilansie wykazuje się środki trwałe w wartości netto, tzn. po potrąceniu umorzenia środków trwałych (księgowanego na koncie 003).

O zakwalifikowaniu poszczególnych przedmiotów majątkowych do środków trwałych decydują kryteria ustalone w obowiązujących przepisach.

Zwiększenie wartości środków trwałych może nastąpić w wyniku:
1) przyjęcia do eksploatacji własnych inwestycji zakończonych,
2) nieodpłatnego przejęcia obcych inwestycji we własnych środkach trwałych (wydzierżawionych),
3) nieodpłatnego przejęcia środków trwałych od innych przedsiębiorstw lub instytucji państwowych,
4) ujawnienia środków trwałych przy inwentaryzacji,
5) przeszacowania środków trwałych na zarządzenie władz,
6) przekwalifikowania przedmiotów nietrwałych na środki trwałe.

We wszystkich powyższych przypadkach przyrostem wartości obciąża się konto 001 na dobro konta funduszu statutowego — 031.

W przypadku wymienionym w pkt 1 wartość zakończonej inwestycji winna być przeniesiona z konta 011 „Inwestycje rozpoczęte" na konto 014 „Inwestycje zakończone". W przypadkach wymienionych w pkt 2—6 zwiększeniu wartości środków trwałych towarzyszy zwiększenie umorzenia, które księgowane jest Wn 031 „Fundusz statutowy", Ma 003 „Umorzenie środków trwałych".

Zmniejszenie wartości środków trwałych może nastąpić na skutek:
1) nieodpłatnego przekazania środków trwałych,
2) sprzedaży środków trwałych (w przypadkach, w których obowiązujące przepisy na to zezwalają),
3) przeszacowania środków trwałych na zarządzenie władz,
4) przekwalifikowania środków trwałych na przedmioty nietrwałe,
5) likwidacji zużytych lub zniszczonych środków trwałych.

W przypadkach wymienionych w pkt 1, 3 i 4 zmniejszenie wartości inwentarzowej (Ma 001) oraz zmniejszenie umorzeń (Wn 003) księgowane jest w korespondencji z kontem 031 „Fundusz statutowy".

W razie przeznaczenia środka trwałego do likwidacji przenosi się jego wartość inwentarzową (z konta 001) i umorzenie (z konta 003) na konto 004 „Likwidacja środków trwałych".

002 — I n w e s t y c j e w d z i e r ż a w i o n y c h ś r o d k a c h t r w a ł y c h.

Konto 002 służy do księgowania zarówno wartości inwentarzowej jak i umorzenia inwestycji dokonanych w dzierżawionych obcych środkach trwałych.

Wartością zakończonej inwestycji w dzierżawionych obcych środkach trwałych obciąża się konto 002 w korespondencji z kontem 031 „Fundusz statutowy". Równolegle z tym zapisem obciąża się konto 014 „Inwestycje zakończone" na dobro konta 011 „Inwestycje rozpoczęte".

Umorzenie inwestycji w obcych środkach trwałych księguje się bezpośrednio na dobro konta 002 w korespondencji z kontem 031 „Fundusz statutowy".

Po upływie terminu dzierżawy inwestycje wraz z umorzeniem przejmuje wydzierżawiający, przy czym odnośne zapisy przeprowadza się analogicznie do nieodpłatnego przekazania środków trwałych.

003 — U m o r z e n i e ś r o d k ó w t r w a ł y c h.

Na dobro konta 003 — księguje się umorzenie środków trwałych w korespondencji z kontem 031 „Fundusz statutowy".

W ciężar konta 003 księgowana jest wartość zakończonych remontów kapitalnych do wysokości umorzeń remontowanych obiektów (Ma 031) oraz zmniejszenie wartości umorzeń związane ze zmniejszeniem wartości inwentarzowej środków trwałych. Saldo konta 003 uwidacznia się poza bilansem (patrz uwagi do konta 001).

004 — L i k w i d a c j a ś r o d k ó w t r w a ł y c h.

Konto 004 ujmuje księgowo przebieg likwidacji środków trwałych. Przeznaczenie środka trwałego do likwidacji powoduje przeniesienie jego wartości inwentarzowej z konta 001, a umorzenia — z konta 003 na konto 004.

Na ciężar konta 004 księguje się koszty poniesione w związku z likwidacją, na dobro zaś — środki uzyskane z likwidacji. Ostateczny wynik likwidacji wpływa na zmniejszenie lub zwiększenie funduszu statutowego.

Środki uzyskane z likwidacji środków trwałych mogą być przeznaczone na cele specjalne, przewidziane w odnośnych przepisach prawnych.

Rozdział II — Inwestycje i remonty kapitalne.

Konta rozdziału II służą do ujęcia wszystkich operacji związanych z inwestycjami i remontami kapitalnymi, jeżeli nie zostały one objęte odrębną księgowością inwestycyjną.

W rozdziale II występują następujące konta:
011 — Inwestycje rozpoczęte,
012 — Materiały na inwestycje,
013 — Zaliczki na inwestycje,
014 — Inwestycje zakończone,
015 — Remonty kapitalne,
017 — Finansowanie inwestycji,
020 — Rachunki bankowe środków na inwestycje i remonty kapitalne,
024 — Fundusze na inwestycje i remonty kapitalne,
026 — Kredyty na inwestycje i remonty kapitalne,
028 — Dostawcy w zakresie inwestycji i remontów kapitalnych.

011 — I n w e s t y c j e r o z p o c z ę t e.

Konto 011 zbiera wszystkie nakłady dotyczące inwestycji rozpoczętych.

W ciężar konta 011 księguje się:
a) przy zakupach inwestycyjnych — faktury dostawców inwestycji (Ma 028),
b) przy wykonywaniu inwestycji systemem zleconym — faktury wykonawców inwestycji (Ma 028),
c) przy wykonywaniu inwestycji systemem gospodarczym:
— zużycie materiałów zakupionych ze środków na inwestycje (Ma 012),
— zużycie materiałów zakupionych ze środków eksploatacyjnych (Ma konta rozdziału XI),
— zużycie wyrobów własnych na cele inwestycyjne (Ma 191),
— płace podstawowe i dodatkowe wydzielonej brygady robotniczej (Ma 141),
— ubezpieczenia społeczne (Ma 082),
— usługi obce (Ma 028),
— usługi wydziałów wytwórczych (Ma 195),
— różne wydatki związane z inwestycjami (Ma 041).

Ponadto na stronie Wn konta 011 księguje się koszty bankowe w korespondencji z kontem 017 „Finansowanie inwestycji" lub 020 „Rachunki bankowe środków na inwestycje i remonty kapitalne".

Koszty inwestycji zakończonych podlegają przeniesieniu z konta 011 na konto 014 „Inwestycje zakończone". Księgowaniu temu towarzyszyć mogą zapisy: Wn 001 „Środki trwałe", 002 „Inwestycje w dzierżawionych środkach trwałych", 128 „Przedmioty nietrwałe" lub 111 „Nakłady przyszłych okresów " — Ma 031 „Fundusz statutowy".

012 — M a t e r i a ł y n a i n w e s t y c j e.

Na koncie 012 prowadzi się księgową ewidencję materiałów zakupionych zgodnie z obowiązującymi przepisami ze środków na inwestycje. Materiały te winny być przechowywane odrębnie od materiałów zakupionych ze środków eksploatacyjnych.

Przychód tych materiałów księgowany jest w ciężar konta 012 w korespondencji z kontem 028 „Dostawcy w zakresie inwestycji i remontów kapitalnych".

Wartość materiałów zużytych na cele inwestycyjne przenosi się na konto 011 „Inwestycje rozpoczęte".

013 — Z a l i c z k i n a i n w e s t y c j e.

W ciężar konta 013 księgowane są kwoty zaliczek wypłaconych wykonawcom inwestycji na podstawie obowiązujących przepisów (Ma 017, 020, 026).

Rozliczone zaliczki przenosi się na konto 028 „Dostawcy w zakresie inwestycji i remontów kapitalnych".

014 — I n w e s t y c j e z a k o ń c z o n e.

W ciężar konta 014 przenosi się z konta 011 „Inwestycje rozpoczęte" całkowity koszt inwestycji zakończonych.

Po zatwierdzeniu bilansu uznaje się konto 014 kwotą środków zużytych na zakończone inwestycje w ciężar konta 017 „Finansowanie inwestycji" lub 024 „Fundusze na inwestycje i remonty kapitalne".

015 — R e m o n t y k a p i t a l n e.

W ciężar konta 015 księguje się nakłady na remonty kapitalne.

Zapis przeciwstawny dokonywany jest:
a) przy zleconym systemie wykonywania remontów kapitalnych — na koncie 028 „Dostawcy w zakresie inwestycji i remontów kapitalnych",
b) przy wykonywaniu systemem gospodarczym na kontach:
141 — Płace podstawowe i dodatkowe,
082 — Rozrachunki z tytułu ubezpieczeń społecznych,
028 — Dostawcy w zakresie inwestycji i remontów kapitalnych,
rozdziału XI — „Materiały",
191 — Sprzedaż wyrobów,
195 — Sprzedaż usług,
041 — Kasa.

Ponadto na stronie Wn konta 015 księguje się koszty bankowe w korespondencji z kontem 020 „Rachunki bankowe środków na inwestycje i remonty kapitalne".

Po zatwierdzeniu bilansu wartość zakończonych remontów kapitalnych spisuje się w ciężar konta 024 „Fundusze na inwestycje i remonty kapitalne" do wysokości salda Ma tego konta w zakresie remontów kapitalnych.

Jednocześnie księguje się wartość remontu kapitalnego do wysokości dotychczasowego umorzenia remontowanego środka trwałego: Wn 003 „Umorzenie środków trwałych", Ma 031 „Fundusz statutowy".

017 — Finansowanie inwestycji.

Konto 017 uznaje się za dokonane przez Bank Inwestycyjny wypłaty środków przeznaczonych na finansowanie inwestycji w ciężar kont 013, 026, 028, 043 oraz za koszty bankowe w ciężar konta 011.

Po zatwierdzeniu bilansu konto 017 obciąża się kwotą środków zużytych na finansowanie inwestycji zakończonych na dobro konta 014 „Inwestycje zakończone".

Wykorzystanie limitów inwestycyjnych kontrolowane jest pozaksięgowo.

020 — Rachunki bankowe środków na inwestycje i remonty kapitalne.

Konto 020 służy do ujęcia operacji przeprowadzanych na rachunku bankowym, gromadzącym środki na inwestycje, oraz na rachunku bankowym środków, przeznaczonych na finansowanie remontów kapitalnych.

Powyższe rachunki bankowe mogą być otwierane tylko w przypadkach przewidzianych w przepisach specjalnych.

W ciężar konta 020 księgowane są przelewy, dokonywane na te rachunki z rachunku operacyjnego (043) lub z innych rachunków bankowych (045).

Przelewom tym towarzyszy księgowanie na stronie Wn kont rozdziału IX „Fundusze specjalnego przeznaczenia", 031 „Fundusz statutowy" lub 037 „Przelewy części zysku na inwestycje", na stronie Ma konta 024 „Fundusze na inwestycje i remonty kapitalne".

Na dobro konta 020 księguje się wypłaty dokonywane z rachunków bankowych środków na inwestycje i remonty kapitalne w ciężar kont: 013, 026, 028, 043 oraz koszty bankowe w ciężar konta 011 bądź 015.

024 — Fundusze na inwestycje i remonty kapitalne.

Tworzenie funduszów na inwestycje i remonty kapitalne regulowane jest przepisami specjalnymi.

Jednocześnie z przelaniem środków z rachunku operacyjnego (043) lub z innych rachunków bankowych (045) na rachunki bankowe środków na inwestycje i remonty kapitalne przeprowadza się księgowanie:

Wn konta rozdziału IX, 031, 037, Ma 024.

026 — Kredyt na inwestycje i remonty kapitalne.

Na koncie 026 księgowane są kredyty antycypacyjne na inwestycje i remonty kapitalne, udzielane w tych przypadkach, kiedy wykonanie inwestycji lub remontów kapitalnych wyprzedza akumulację środków przeznaczonych na ich sfinansowanie.

Na dobro konta 026 księguje się sumy uzyskanych kredytów w korespondencji z kontami: 013, 028, 043.

Spłata kredytu księgowana jest w ciężar konta 026, a na dobro konta 017 lub 020.

028 — Dostawcy w zakresie inwestycji i remontów kapitalnych.

Na dobro konta 028 księguje się faktury dostawców za dostawy i usługi, dotyczące inwestycji i remontów kapitalnych w korespondencji z kontami 011, 012 i 015.

W ciężar konta 028 księguje się zapłatę faktur (Ma 017, 020, 026) oraz rozliczone zaliczki na inwestycje (Ma 013).

Rozdział III — Fundusze własne.

Rozdział III zawiera konta funduszu statutowego oraz te konta, których salda wpływają na wysokość funduszu statutowego.

Rozdział III obejmuje następujące konta:

031 — Fundusz statutowy,
032 — Finansowanie środków obrotowych,
033 — Dotacje na pokrycie planowych strat,
035 — Odprowadzenie nadwyżek środków obrotowych,
036 — Przelewy części zysku przeznaczonej dla budżetu,
037 — Przelewy części zysku na inwestycje,
039 — Odpisy na fundusze specjalnego przeznaczenia.

031 — Fundusz statutowy.

Konto 031 przeznaczone jest do księgowego ujęcia funduszu statutowego przedsiębiorstwa.

Na dobro konta 031 księguje się bieżąco następujące operacje powodujące zwiększenie funduszu statutowego:

1) oddanie do użytkowania inwestycji zakończonych (Wn 001),
2) przejęcie nieodpłatne środków trwałych (Wn 001),
3) zwiększenie wartości środków trwałych na skutek przeszacowania (Wn 001),
4) przekwalifikowanie przedmiotów nietrwałych na środki trwałe:
   a) przeniesienie wartości umorzenia (Wn 129),
   b) przeniesienie wartości inwentarzowej (Wn 001),
5) przekwalifikowanie środków trwałych na przedmioty nietrwałe:
   a) przeniesienie wartości umorzenia (Wn 003),
   b) przeniesienie wartości inwentarzowej (Wn 128),
6) ujawnienie środków trwałych przy inwentaryzacji (Wn 001),
7) przekazanie wartości umorzenia środków trwałych oddanych nieodpłatnie (Wn 003),
8) przeniesienie nadwyżki uzyskanej przy likwidacji środków trwałych (Wn 004),
9) pierwsze wyposażenie w przedmioty nietrwałe (Wn 128),
10) zwiększenie wartości środków obrotowych na skutek urzędowej zmiany cen (Wn konta rozdz. XI i XIV).

W ciężar konta 031 księguje się bieżąco następujące operacje powodujące zmniejszenie funduszu statutowego:

1) przekazanie nieodpłatne środków trwałych (Ma 001),
2) zmniejszenie wartości środków trwałych na skutek przeszacowania (Ma 001),
3) przekwalifikowanie przedmiotów nietrwałych na środki trwałe:
   a) przeniesienie wartości inwentarzowej (Ma 128),
   b) przeniesienie wartości umorzenia (Ma 003),
4) przekwalifikowanie środków trwałych na przedmioty nietrwałe:
   a) przeniesienie wartości inwentarzowej (Ma 001),
   b) przeniesienie wartości umorzenia (Ma 129),
5) umorzenie środków trwałych (Ma 003),
6) przejęcie umorzenia środków trwałych otrzymanych nieodpłatnie (Ma 003),
7) umorzenie inwestycji w dzierżawionych środkach trwałych (Ma 002),
8) przeniesienie straty na likwidacji środków trwałych (Ma 004),
9) zmniejszenie wartości środków obrotowych na skutek urzędowej zmiany cen (Ma konta rozdziału XI lub XIV).

Po zatwierdzeniu bilansu rocznego na konto 031 przenosi się w księgach roku bieżącego salda zapisów dotyczących roku ubiegłego z kont: 032, 033, 035, 036, 037 i 039 oraz ostateczny wynik roku ubiegłego z konta 201 „Straty i zyski".

Ponadto na dobro konta 031 po zatwierdzeniu bilansu księguje się w księgach roku sprawozdawczego wartość zakończonych remontów kapitalnych (Wn 003).

032 — Finansowanie środków obrotowych.

Konto 032 służy do ujęcia dotacji otrzymywanych

tytułem wyposażenia w środki obrotowe bądź uzupełnienia ich niedoboru.

Konto 032 uznaje się sumą efektywnych wpływów na rachunek operacyjny przedsiębiorstwa (Wn 043).

Po zatwierdzeniu bilansu rocznego saldo zapisów dotyczących roku ubiegłego z konta 032 przenosi się w księgach nowego roku na konto 031 „Fundusz statutowy".

033 — Dotacje na pokrycie planowych strat.

Konto 033 przeznaczone jest do ujęcia dotacji otrzymanych na pokrycie strat.

Konto 033 uznaje się sumą efektywnych wpływów na rachunek operacyjny przedsiębiorstwa (Wn 043).

Po zatwierdzeniu bilansu rocznego sumę zapisów dotyczących roku ubiegłego z konta 033 przenosi się w księgach nowego roku na konto 031 „Fundusz statutowy".

035 — Odprowadzenie nadwyżek środków obrotowych.

Na koncie 035 księguje się odprowadzenie nadwyżek własnych środków obrotowych ponad tę część normatywu, która powinna być pokryta funduszami własnymi i stałymi pasywami.

Konto 035 obciąża się sumą efektywnych przelewów z rachunku operacyjnego (Ma 043).

Po zatwierdzeniu bilansu rocznego saldo dotyczące roku ubiegłego z konta 035 przenosi się w księgach nowego roku na konto 031 „Fundusz statutowy".

036 — Przelewy części zysku przeznaczonej dla budżetu.

Konto 036 przeznaczone jest do ujęcia przelewów dokonywanych tytułem odprowadzenia części zysku, która przeznaczona jest dla budżetu.

W ciężar konta 036 księguje się przelewy dokonywane na poczet zysku roku bieżącego, jak też przelewy dotyczące zysku za rok ubiegły, dokonywane efektywnie w roku sprawozdawczym.

Roczne saldo konta 036 przechodzi na rok następny.

Po całkowitym przelaniu części zysku przypadającej budżetowi za rok ubiegły i zatwierdzeniu bilansu rocznego sumy przelewów dotyczących roku ubiegłego z konta 036 przenosi się na konto 031 „Fundusz statutowy".

Wyżej ustalone sposoby księgowania na kontach 032, 033, 035, 036 dotyczące rozrachunków z budżetem mają zastosowanie w przypadku bezpośredniego rozliczania się przedsiębiorstwa z budżetem. Rozliczenia z budżetem, dokonywane za pośrednictwem jednostki nadrzędnej (centralnie rozliczającej), powinny być księgowane za pośrednictwem konta 095 „Scentralizowane rozrachunki z budżetem".

037 — Przelewy części zysku na inwestycje.

Konto 037 służy do ujęcia przelewów części zysku przeznaczonej w myśl obowiązujących przepisów na finansowanie inwestycji.

Po zatwierdzeniu bilansu rocznego saldo zapisów dotyczących roku ubiegłego z konta 037 przenosi się w księgach nowego roku na konto 031 „Fundusz statutowy".

039 — Odpisy na fundusze specjalnego przeznaczenia.

Konto 039 przeznaczone jest do ujęcia odpisów na fundusz zakładowy oraz fundusz popierania produkcji ubocznej.

W momencie dokonywania odpisów na poszczególne fundusze obciąża się konto 039 i uznaje konto 102 „Fundusz zakładowy" bądź 104 „Fundusz popierania produkcji ubocznej".

Po zatwierdzeniu bilansu rocznego i dokonaniu podziału zysku za rok ubiegły sumę odpisów dotyczących roku ubiegłego przenosi się w księgach nowego roku na konto 031 „Fundusz statutowy".

Rozdział IV — Środki pieniężne.

Rozdział IV przeznaczony jest do ewidencji środków pieniężnych znajdujących się:

a) w kasie (gotówka i czeki obce),

b) w bankach (rachunki bankowe i akredytywy),

c) w drodze.

Konta rachunków bankowych, występujące w tym rozdziale, przeznaczone są do księgowania wszystkich operacji bankowych z wyjątkiem operacji dotyczących finansowania inwestycji i remontów kapitalnych. Do tego ostatniego celu służy konto 020 „Rachunki bankowe środków na inwestycje i remonty kapitalne".

Rozdział IV obejmuje następujące konta:

041 — Kasa,
042 — Czeki obce,
043 — Rachunek operacyjny,
044 — Akredytywy,
045 — Inne rachunki bankowe,
046 — Środki pieniężne w drodze,
047 — Czeki limitowane.

041 — Kasa.

Konto 041 służy do ewidencji operacji kasowych.

042 — Czeki obce.

Konto 042 przeznaczone jest do księgowej ewidencji czeków obcych. W ciężar tego konta księguje się otrzymane czeki obce w korespondencji z odpowiednimi kontami rozrachunkowymi.

Na dobro konta 042 księguje się realizację czeków w korespondencji z kontem kasy bądź z odpowiednim kontem bankowym.

043 — Rachunek operacyjny.

Konto 043 służy do księgowania operacji dokonywanych na rachunku operacyjnym w banku obsługującym działalność eksploatacyjną przedsiębiorstwa.

W ciężar tego konta księguje się wpływy na rachunek operacyjny, a mianowicie inkaso należności — w korespondencji z kontami rozdziału VI „Rozrachunki", wpłaty gotówkowe przedsiębiorstwa — w korespondencji z kontem 041 „Kasa", uzyskane kredyty bankowe — w korespondencji z odpowiednimi kontami rozdziału V „Kredyty bankowe" itd.

Na dobro konta 043 księguje się wypłaty z rachunku operacyjnego, a mianowicie zapłatę faktur dostawców za materiały, towary i usługi — w korespondencji z kontami rozrachunków, uzupełnienie pogotowia kasowego — w korespondencji z kontem 041, spłatę kredytów bankowych — w korespondencji z kontami rozdziału V itd.

Księgowania na tym koncie dokonywane są wyłącznie na podstawie dokumentów bankowych z tym, że operacje kasowo-bankowe, jak podejmowanie i wpłata gotówki, mogą być księgowane bezpośrednio na podstawie dowodów kasowych.

044 — Akredytywy.

Konto 044 przeznaczone jest do księgowania operacji bankowych, związanych z akredytywami otwieranymi przez odbiorców na rzecz dostawców na podstawie

umów. W ciężar tego konta księguje się u odbiorcy sumy otwartych akredytyw w korespondencji z kontem 043 „Rachunek operacyjny" bądź z odpowiednim kontem udzielonego kredytu bankowego, na dobro zaś — dokonane wypłaty z akredytyw w korespondencji z kontem [illegible] „Rozliczenie faktur i materiałów" lub 066 „Dostawcy za faktury pozainkasowe". Księgowania na koncie 044 dokonywane są na podstawie dowodów bankowych.

045 — Inne rachunki bankowe.

Konto 045 służy do księgowania operacji bankowych określonych przepisami szczegółowymi. Mogą tu wystąpić rachunki bankowe funduszów specjalnego przeznaczenia, rachunek czekowo-przelewowy w PKO, rachunek kaucji itp. Ewidencję obrotów na poszczególnych rachunkach prowadzi się w kartotece analitycznej.

046 — Środki pieniężne w drodze.

W ciężar konta 046 księguje się sumy pieniężne w tych przypadkach, gdy księgowość jest w posiadaniu dowodu stwierdzającego dokonanie przelewu, przekazu lub wpłaty, nie otrzymała natomiast jeszcze od właściwego banku odnośnego uznania.

Kontami przeciwstawnymi dla tych zapisów mogą być inne konta bankowe, konta rozrachunków wewnętrzno-branżowych, konto kasy itd. Z chwilą otrzymania odpowiedniego potwierdzenia banku kwotę przelewu przenosi się z konta 046 na ciężar właściwego konta bankowego.

W zależności od przyjętej zasady księgowanie na koncie 046 odbywa się bądź bieżąco, bądź tylko w końcu okresu sprawozdawczego.

047 — Czeki limitowane.

Konto 047 obciąża się w zasadzie w korespondencji z kontem 043 „Rachunek operacyjny" za otrzymane z banku książeczki czeków. Obciążenie następuje w wysokości limitu ustalonego przez bank dla każdej wydanej książeczki.

Czeki wystawione księguje się na dobro konta 047 i w ciężar konta 121 bądź odpowiednich kont rozdziału VI, XIII lub XV.

Rozdział V — Kredyty bankowe.

Rozdział V przeznaczony jest do ujęcia obrotowych kredytów bankowych.

Kredyty na remonty kapitalne i inwestycje objęte są rozdziałem II.

Kredyty obrotowe księgowane są na podstawie awizów bankowych, w zależności od rodzaju, na jednym z następujących kont:

051 — Kredyty normatywne,
052 — Kredyty ponadnormatywne,
053 — Kredyty inkasowe,
054 — Inne kredyty,
057 — Kredyty przeterminowane.

051 — Kredyty normatywne.

Na koncie 051 księguje się kredyty normatywne udzielane w przypadkach i na warunkach przewidzianych obowiązującymi przepisami.

052 — Kredyty ponadnormatywne.

Konto 052 służy do ujęcia kredytów udzielanych na sfinansowanie ponadnormatywnych zapasów środków obrotowych normowanych (np. zapasów sezonowych lub specjalnych). Dla każdej kategorii środków obrotowych, będącej przedmiotem kredytowania, prowadzone jest odrębne konto analityczne zgodnie z każdorazową instrukcją kredytową Narodowego Banku Polskiego.

053 — Kredyty inkasowe.

Konto 053 służy do ujęcia kredytów udzielanych na poczet należności za dostawy i usługi na podstawie faktur złożonych do inkasa.

054 — Inne kredyty.

Konto 054 przeznaczone jest do księgowania kredytów udzielanych na przejściowe potrzeby przedsiębiorstwa na środki nie normowane. Szczegółowa ewidencja kredytów księgowanych na koncie 054 prowadzona jest w analityce zgodnie z wymogami instrukcji kredytowej Narodowego Banku Polskiego.

Konta 051, 052, 053 i 054 uznaje się za udzielone kredyty w zasadzie w ciężar konta 043 „Rachunek operacyjny", a obciąża się przy spłacie kredytów na dobro konta 043, w przypadku zaś niespłacenia kredytu w terminie — na dobro konta 057.

057 — Kredyty przeterminowane.

Konto 057 uznaje się w ciężar kont 051—054 za kredyty nie spłacone w terminie.

Rozdział VI — Rozrachunki.

Rozdział VI przeznaczony jest do ujęcia rozrachunków z wszelkich tytułów, z wyjątkiem rozrachunków inwestycyjnych, publiczno-prawnych i wewnętrzno-branżowych, objętych rozdziałami II, VII i VIII.

W rozdziale tym występują następujące konta:

061 — Należności w inkasie bankowym,
062 — Odbiorcy za faktury pozainkasowe,
063 — Odbiorcy za faktury nie zapłacone w terminie,
064 — Odbiorcy za zaliczki,
065 — Dostawcy za faktury inkasowe,
066 — Dostawcy za faktury pozainkasowe,
067 — Dostawcy za faktury nie zapłacone w terminie,
068 — Dostawy nie fakturowane,
069 — Dostawcy za zaliczki,
071 — Pracownicy za płace,
072 — Pracownicy za płace nie podjęte,
073 — Pracownicy za sumy do rozliczenia,
074 — Inne należności i zobowiązania,
075 — Roszczenia sporne,
076 — Roszczenia z tytułu mank, ubytków i strat,
078 — Manka, ubytki i straty nie zawinione,
079 — Kaucje otrzymane.

061 — Należności w inkasie bankowym.

Konto 061 — obciąża się za należności wynikające z faktur lub innych dokumentów złożonych do inkasa bankowego, uznając:

1) odpowiednie konta rozdziału XVI „Sprzedaż" — za sprzedaż wyrobów, usług, towarów, materiałów lub opakowań,
2) konto 064 „Odbiorcy za zaliczki" w momencie wezwania (wystawienia listy inkasowej) zleceniodawcy do przekazania zaliczek,
3) konto 074 „Inne należności i zobowiązania".

Po otrzymaniu awiza bankowego o wpływie należności uznaje się konto 061 w ciężar konta 043 „Rachunek operacyjny".

Faktury nie zapłacone w terminie przenosi się z konta 061 na konto 063 „Odbiorcy za faktury nie zapłacone w terminie" bądź 074 „Inne należności i zobowiązania" lub 075 „Roszczenia sporne".

Odmowa akceptu faktury przez odbiorcę i przyjęcie reklamacji przez dostawcę powoduje storno sprzedaży w korespondencji z kontem 061.

062 — Odbiorcy za faktury pozainkasowe.

Konto 062 służy do księgowania rozrachunków z odbiorcami z tytułu faktur nie regulowanych w trybie inkasa bankowego.

Obciążenie konta 062 następuje w korespondencji z kontami rozdziału XVI i kontem 074 „Inne należności i zobowiązania". Konto 062 uznaje się za wpływy należności od odbiorców w korespondencji z odpowiednim kontem rozdziału IV.

063 — Odbiorcy za faktury nie zapłacone w terminie.

W ciężar konta 063 przenosi się z konta 061 „Należności w inkasie bankowym" faktury zaakceptowane przez nabywców, lecz nie zapłacone w terminie.

Konto 063 uznaje się za wpływy należności w korespondencji z odpowiednim kontem rozdziału IV.

064 — Odbiorcy za zaliczki.

Konto 064 służy do księgowania rozrachunków z odbiorcami z tytułu zaliczek na poczet dostaw wyrobów lub usług w przypadkach, w których obowiązujące przepisy przewidują zaliczkowanie.

Konto powyższe uznaje się w momencie otrzymania zaliczki w korespondencji z kontem 043 „Rachunek operacyjny" lub w momencie wezwania (wystawienia listy inkasowej) zleceniodawcy do przekazania zaliczki— w korespondencji z kontem 061 „Należności w inkasie bankowym". Konto to obciąża się w momencie rozliczania zaliczki w korespondencji z odpowiednimi kontami rozdziału XVI.

065 — Dostawcy za faktury inkasowe.

Na dobro konta 065 księguje się wszystkie regulowane w trybie inkasa bankowego faktury dostawców, o ile nie zostały one skutecznie zareklamowane w trybie ustalonym w przepisach o inkasie bankowym.

Konto 065 uznaje się:

1) za faktury na dostawy materiałowe w korespondencji z kontem 121 „Rozliczenie faktur i materiałów",
2) za faktury usługowe w korespondencji z odpowiednimi kontami rozdziału XIII lub XV.

Zapłatę faktur w terminie księguje się w ciężar konta 065 w korespondencji z kontem 043 „Rachunek operacyjny", przenosząc jednocześnie na ciężar konta 065 z konta 069 sumy ewentualnie wypłaconych dostawcom zaliczek.

Faktury zaakceptowane, lecz nie zapłacone w terminie, przenosi się z konta 065 na dobro konta 067.

066 — Dostawcy za faktury pozainkasowe.

Konto 066 służy do księgowania rozrachunków z dostawcami za faktury nie regulowane w trybie inkasa bankowego.

067 — Dostawcy za faktury nie zapłacone w terminie.

Na dobro konta 067 w korespondencji z kontem 065 księguje się faktury dostawców akceptowane, lecz nie zapłacone w terminie. Z chwilą zapłaty obciąża się konto 067 w korespondencji z kontem 043 „Rachunek operacyjny".

068 — Dostawy nie fakturowane.

Konto 068 służy do ujęcia zobowiązań za przyjęte materiały lub usługi, na które nie otrzymano faktur. Konto powyższe uznaje się w końcu miesiąca łączną wartością przyjętych i nie fakturowanych dostaw materiałowych w korespondencji z kontem 121 „Rozliczenie faktur i materiałów" bądź wartością przyjętych usług — w korespondencji z kontami rozdziału XIII lub XV.

Na początku następnego miesiąca uznania na koncie 068 dokonane w korespondencji z kontem 121 podlegają wystornowaniu.

069 — Dostawcy za zaliczki.

Konto 069 służy do księgowania rozrachunków z dostawcami z tytułu wypłacanych im zaliczek w przypadkach, kiedy obowiązujące przepisy przewidują zaliczkowanie dostaw lub usług.

W ciężar konta 069 księguje się sumy wypłaconych zaliczek w korespondencji z kontem 043 „Rachunek operacyjny". Z chwilą otrzymania faktury na zaliczkowaną dostawę wypłacone uprzednio zaliczki przenosi się z konta 069 w ciężar konta 065 lub 066, gdzie następuje ostateczne rozliczenie faktury.

071 — Pracownicy za płace.

Konto 071 służy do księgowania rozrachunków z pracownikami z tytułu należności wynikających z umowy o pracę.

Na podstawie listy płacy uznaje się konto 071 za całkowitą należność brutto w korespondencji z kontem 141 „Płace podstawowe i dodatkowe", obciąża się zaś za wszelkie potrącenia, pobrane zaliczki, wypłaty netto oraz odpłatne świadczenia przedsiębiorstwa na rzecz pracowników.

Nie podjęte we właściwym czasie płace przenosi się na dobro konta 072 „Pracownicy za płace nie podjęte".

072 — Pracownicy za płace nie podjęte.

Na koncie 072 wykazuje się należności pracowników z tytułu płac nie podjętych. Sumą płac uznaje się powyższe konto w korespondencji z kontem 071 „Pracownicy za płace". Obciążenie konta 072 następuje przy wypłacie nie podjętej płacy w korespondencji z kontem kasy.

073 — Pracownicy za sumy do rozliczenia.

Na koncie 073 księguje się rozliczenia z pracownikami z tytułu wydatków dokonywanych przez nich w imieniu przedsiębiorstwa.

Konto to obciąża się za sumy wypłacone pracownikom (bez względu na to, czy wypłata następuje przed czy po dokonaniu przez pracownika wydatku) w korespondencji z kontem kasy lub rachunku operacyjnego. Uznanie konta następuje za zaliczone wydatki w korespondencji z odpowiednimi kontami kosztów lub odpowiednimi kontami rozdziału XI.

074 — Inne należności i zobowiązania.

Konto 074 przeznaczone jest do ujęcia należności oraz zobowiązań, nie objętych poprzednio omówionymi kontami.

075 — Roszczenia sporne.

Konto 075 służy do ujęcia roszczeń, dochodzonych w trybie postępowania spornego (sądowego lub arbitrażowego). O dalszym toku księgowania tych roszczeń de-

cyduje wynik postępowania spornego. Roszczenia ostatecznie oddalone przenosi się na konto strat i zysków bądź na odpowiednie konta kosztów.

076 — Roszczenia z tytułu mank, ubytków i strat.

W ciężar konta 076 księguje się manka, ubytki i straty (wg kosztu własnego) w korespondencji z odpowiednimi kontami materiałów, wyrobów i towarów.

Konto 076 uznaje się za:

1) manka i ubytki w granicach norm w ciężar odpowiednich kont kosztów rozdziału XIII,
2) manka, ubytki ponad normę i straty, co do których komisyjnie stwierdzono brak winy ze strony osób materialnie odpowiedzialnych w ciężar konta 078 „Manka, ubytki i straty nie zawinione",
3) manka, ubytki ponad normę i straty zawinione:
   a) w ciężar kont 041, 043 lub 071 — jeżeli osoba winna spłaca natychmiast roszczenia przedsiębiorstwa,
   b) w ciężar konta 074 — jeżeli osoba winna zobowiązuje się do spłaty,
   c) w ciężar konta 075 — jeżeli osoba uznana przez przedsiębiorstwo za odpowiedzialną nie uznaje swej winy i sprawa zostaje skierowana na drogę postępowania spornego.

078 — Manka, ubytki i straty nie zawinione.

Na koncie 078 ewidencjonuje się przeniesione z konta 076 nie zawinione manka, ubytki ponad normę i straty do czasu zatwierdzenia ich przez władze nadrzędne. Po zatwierdzeniu sumę mank, ubytków lub strat wyksięgowuje się w ciężar odpowiednich kont kosztów bądź — jeżeli chodzi o straty spowodowane działaniem siły wyższej — w ciężar konta strat i zysków.

079 — Kaucje otrzymane.

Konto 079 służy do księgowej ewidencji sum otrzymanych tytułem kaucji np. za wydane opakowania.

Na dobro tego konta księguje się otrzymane kaucje w korespondencji z kontami rozdziału IV.

Zwrot kaucji księguje się w ciężar konta 079.

Rozdział VII — Rozrachunki publiczno-prawne.

Rozdział VII przeznaczony jest do księgowania rozrachunków z tytułów: podatków, danin, opłat, ubezpieczeń i innych zobowiązań publiczno-prawnych.

Obejmuje on następujące konta:

081 — Rozrachunki z tytułu podatków, danin i opłat,
082 — Rozrachunki z tytułu ubezpieczeń społecznych,
083 — Rozrachunki z tytułu różnic budżetowych,
084 — Rozrachunki z innych tytułów publiczno-prawnych.

081 — Rozrachunki z tytułu podatków, danin i opłat.

Konto 081 uznaje się sumą zobowiązań z tytułu podatków, danin i opłat w ciężar:

— konta 071 „Pracownicy za płace" (potrącenia za podatek od wynagrodzeń),
— odpowiedniego konta rozdz. XIII (np. podatek lokalowy) oraz
— konta 181 „Podatek obrotowy i od operacji nietowarowych".

W ciężar tego konta księguje się przelewy na wyrównanie zobowiązań w korespondencji z kontem 043 „Rachunek operacyjny".

082 — Rozrachunki z tytułu ubezpieczeń społecznych.

Konto 082 uznaje się sumą zobowiązań z tytułu ubezpieczeń społecznych w korespondencji z odpowiednimi kontami rozdziałów I, II, X, XI, XIII, XV i XVII.

Konto to obciąża się za dokonane przelewy w korespondencji z kontem 043 „Rachunek operacyjny".

083 — Rozrachunki z tytułu różnic budżetowych.

Konto 083 przeznaczone jest do księgowania rozrachunków z tytułu różnic budżetowych, przewidzianych w obowiązujących przepisach.

084 — Rozrachunki z innych tytułów publiczno-prawnych.

Na koncie 084 księguje się wszystkie inne rozrachunki z tytułów publiczno-prawnych, np. z Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń Wzajemnych, związkami zawodowymi itp.

Rozdział VIII — Rozrachunki wewnętrzno-branżowe.

Rozdział VIII przeznaczony jest do ujęcia rozrachunków z jednostkami wchodzącymi w skład wspólnej organizacji gospodarczej oraz z działającymi na zasadach pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego oddziałami przedsiębiorstwa.

Rozdział ten obejmuje następujące konta:

091 — Rozrachunki z tytułu wydzielonych środków,
092 — Rozrachunki bieżące,
093 — Rozrachunki z samodzielnymi oddziałami przedsiębiorstwa,
094 — Rozrachunki z tytułu różnic wyrównawczych,
095 — Scentralizowane rozrachunki z budżetem.

091 — Rozrachunki z tytułu wydzielonych środków.

Na koncie 091 księguje się w korespondencji z odpowiednimi kontami środków trwałych i obrotowych:

a) w jednostce nadrzędnej — wartość środków wydzielonych jednostkom podległym,
b) w jednostce podległej — wartość środków otrzymanych od jednostki nadrzędnej.

092 — Rozrachunki bieżące.

Konto 092 — służy do ujęcia bieżących rozrachunków między jednostkami wchodzącymi w skład wspólnej organizacji gospodarczej.

Należą tu rozrachunki z tytułu narzutu na utrzymanie jednostek administracyjnych jak również z tytułu dostaw towarowych i świadczonych usług nie podlegających regulowaniu w trybie inkasa bankowego.

093 — Rozrachunki z samodzielnymi oddziałami przedsiębiorstwa.

Na koncie 093 księgowane są rozrachunki między przedsiębiorstwem a księgowo wydzielonymi oddziałami, wynikające ze wzajemnie świadczonych usług, przekazywanych materiałów itp.

094 — Rozrachunki z tytułu różnic wyrównawczych.

Konto 094 służy do ujęcia rozrachunków przedsiębiorstwa z tytułu różnic wyrównawczych cen i kosztów transportu, przewidzianych w obowiązujących przepisach.

W korespondencji z odpowiednimi kontami sprzedaży w ciężar tego konta księguje się należności z tytułu

różnic wyrównawczych, na dobro zaś — zobowiązania z tego tytułu.

095 — Scentralizowane rozrachunki z budżetem.

Konto 095 służy do księgowania rozliczeń, dokonywanych za pośrednictwem jednostki nadrzędnej (centralnie rozliczającej).

W przedsiębiorstwach (zakładach), w których rozliczenia z budżetem następują za pośrednictwem jednostki nadrzędnej, w ciężar tego konta księguje się dokonane przelewy z tytułu odprowadzenia nadwyżek środków obrotowych oraz części zysku przeznaczonej dla budżetu. Na dobro tego konta księguje się otrzymane przelewy z tytułu finansowania środków obrotowych oraz dotacji na pokrycie planowych strat. Po dokonaniu przez jednostkę nadrzędną ostatecznych rozliczeń rocznych z budżetem (na podstawie zatwierdzonego bilansu) sumę zapisów dotyczących roku ubiegłego przenosi się w księgach roku bieżącego na konto 031.

W jednostkach nadrzędnych (centralnie rozliczających) w ciężar konta 095 księguje się przelewy dokonane na rzecz jednostek podległych z tytułu finansowania środków obrotowych oraz dotacje na pokrycie planowych strat.

Na dobro konta 095 księguje się otrzymane przelewy z tytułu nadwyżek środków obrotowych oraz części zysku przeznaczonej dla budżetu.

Przelewy dokonane do budżetu bądź otrzymane z budżetu jednostka nadrzędna księguje na kontach rozdziału III (032, 033, 035, 036).

Po dokonaniu ostatecznych rozliczeń rocznych z budżetem jednostka nadrzędna kompensuje sumę zapisów konta 095, dotyczących roku ubiegłego, z sumą zapisów odpowiednich kont rozdziału III.

Urządzenia analityczne winny wyodrębnić rozliczenia z poszczególnymi jednostkami z poszczególnych tytułów.

Rozdział IX — Fundusze specjalnego przeznaczenia.

Rozdział IX zawiera konta funduszów specjalnych, tworzonych przez przedsiębiorstwo.

W rozdziale tym zgrupowane są następujące konta:
101 — Rozliczenie amortyzacji,
102 — Fundusz zakładowy,
104 — Fundusz popierania produkcji ubocznej,
106 — Inne fundusze.

101 — Rozliczenie amortyzacji.

Konto 101 przeznaczone jest do ujęcia rozliczenia amortyzacji.

Sumą amortyzacji środków trwałych lub inwestycji w dzierżawionych środkach trwałych uznaje się konto 101 w ciężar odpowiednich kont rozdziału XIII.

Powyższy zapis następuje równolegle do dokonanego uprzednio księgowania:

Wn 031 „Fundusz statutowy",

Ma 003 „Umorzenie środków trwałych"

lub Ma 002 „Inwestycje w dzierżawionych środkach trwałych".

Konto 101 obciąża się:

1) za część funduszu amortyzacyjnego, przeznaczoną na remonty kapitalne, — na dobro konta 024 „Fundusze na inwestycje i remonty kapitalne",
2) za część funduszu amortyzacyjnego, przeznaczoną na inwestycje, na dobro konta 043 „Rachunek operacyjny" po dokonaniu przelewu do banku finansującego inwestycje.

Do bilansu zamknięcia konto 101 wchodzi dwiema pozycjami: sumą wskazującą na wysokość dokonanych przelewów i sumą wygospodarowanego funduszu amortyzacyjnego.

102 — Fundusz zakładowy.

Konto 102 przeznaczone jest do ujęcia funduszu zakładowego, tworzonego na zasadach ustalonych w obowiązujących przepisach.

Tworzenie funduszu następuje przez uznanie konta 102 w ciężar konta 039 „Odpisy na fundusze specjalnego przeznaczenia".

Konto 102 obciąża się za wydatki, które w myśl obowiązujących przepisów mogą być finansowane z funduszu zakładowego, np. wypłata nagród pracownikom (Ma 041), przeznaczenie części funduszu zakładowego na inwestycje (Ma 024), z równoczesnym księgowaniem przelewu Wn 020, Ma 043, przeznaczenie części funduszu zakładowego na remonty kapitalne (Ma 024) z równoczesnym księgowaniem przelewu Wn 020, Ma 043, inne wydatki (Ma 043, 041).

Do bilansu konto 102 wchodzi dwiema pozycjami: sumą wykazującą dokonane wydatki (wzgl. inny sposób wykorzystania funduszu) i sumą wykazującą utworzony fundusz.

104 — Fundusz popierania produkcji ubocznej.

Konto 104 przeznaczone jest do księgowego ujęcia funduszu popierania produkcji ubocznej, tworzonego na zasadach ustalonych w obowiązujących przepisach.

Tworzenie funduszu następuje przez uznanie konta 104 w ciężar konta 039 „Odpisy na fundusze specjalnego przeznaczenia".

Konto 104 obciąża się za wydatki, które w myśl obowiązujących przepisów mogą być sfinansowane z funduszu popierania produkcji ubocznej, a mianowicie wypłata nagród pracownikom (Ma 041), przeznaczenie części funduszu na inwestycje (Ma 024) — z równoczesnym księgowaniem przelewu: Wn 020, Ma 043, przeznaczenie części funduszu na remonty kapitalne (Ma 024) z równoczesnym księgowaniem przelewu: Wn 020 — Ma 043, inne wydatki (Ma 043, 041).

Do bilansu konto 104 wchodzi dwiema pozycjami: sumą wykazującą dokonane wydatki (wzgl. inny sposób wykorzystania funduszu) i sumą wykazującą utworzony fundusz.

106 — Inne fundusze.

Konto 106 służy do ujęcia funduszów tworzonych w oparciu o obowiązujące przepisy, a nie objętych innymi kontami tego rozdziału.

Rozdział X — Rozliczenia międzyokresowe.

Rozdział X zawiera następujące konta:
111 — Nakłady przyszłych okresów,
112 — Rezerwa na wydatki przyszłych okresów,
113 — Dochody przyszłych okresów.

Na kontach 111 i 112 rozlicza się wydatki zarachowywane w ciężar właściwych kont kosztów w różnych okresach sprawozdawczych; konto 113 służy do międzyokresowego rozliczenia dochodów.

111 — Nakłady przyszłych okresów.

Na koncie 111 księguje się:

a) poniesione w danym okresie nakłady, które dopiero w przyszłych okresach będą zaliczone do kosztów (np. zapłacony z góry czynsz dzierżawny),
b) nakłady na uruchomienie nowej produkcji itp. pozycje, które w przyszłych okresach zaliczy się

w ciężar odpowiednich kont kosztów w rozdziałach XIII i XV.

W bilansie w pozycji „Nakłady przyszłych okresów" łącznie z saldem konta 111 wykazuje się również salda Wn powstające przy rozliczaniu poszczególnych rezerw księgowanych na koncie 112, saldo Wn konta 155 „Remonty bieżące" oraz saldo Wn konta 183 „Inne koszty sprzedaży".

112 — Rezerwa na wydatki przyszłych okresów.

Na dobro konta 112 księguje się rezerwy tworzone w ciężar kont kosztów rozdziałów XIII i XV. Typowymi pozycjami takich rezerw są: rezerwa na urlopy, rezerwa na deputaty, rezerwa na koszty remontów planowo-zapobiegawczych. Wszystkie tego rodzaju pozycje muszą być przewidziane w planie gospodarczym przedsiębiorstwa.

W ciężar konta 112 księguje się wydatki wzgl. koszty rzeczywiście poniesione.

Z końcem okresu sprawozdawczego ustala się saldo każdej rezerwy; salda Wn wykazuje się w bilansie w pozycji „Nakłady przyszłych okresów", salda Ma — w pozycji „Rezerwa na wydatki przyszłych okresów".

113 — Dochody przyszłych okresów.

Konto 113 służy do ujęcia i rozliczenia dochodów pobranych z góry.

Konto 113 uznaje się w momencie wpływu gotówki lub wystawienia dokumentu dotyczącego dochodów przyszłych okresów, a obciąża z nadejściem okresu sprawozdawczego, do którego dany dochód należy odnieść.

Strona Wn konta 113 koresponduje ze stroną Ma właściwych kont dochodów (np. za dochody z dzierżaw — z kontem 201 „Straty i zyski"), a strona Ma — ze stroną Wn odpowiednich kont rozdziału IV lub VI.

Rozdział XI — Materiały.

Rozdział XI obejmuje następujące konta:

121 — Rozliczenie faktur i materiałów,
123 — Materiały podstawowe,
125 — Materiały pomocnicze,
126 — Paliwo,
127 — Części zapasowe maszyn i urządzeń,
128 — Przedmioty nietrwałe,
129 — Zużycie przedmiotów nietrwałych,
131 — Materiały w przerobie,
132 — Opakowania,
135 — Odpadki,
137 — Zapasy nieprzemysłowe,
138 — Inwentarz żywy.

121 — Rozliczenie faktur i materiałów.

Konto 121 jest kontem pomocniczym służącym do ustalenia wartości materiałów w drodze, wartości materiałów nie fakturowanych, kosztów zakupu materiałów oraz różnic wyceny wewnętrznej.

Na stronie Wn konta 121 księguje się faktury za zakupione materiały i wszelkie koszty zakupu materiałów w korespondencji z kontami dostawców, banku, kasy, transportu własnego itd. Na stronie Ma konta 121 księguje się wartość w cenie ewidencyjnej materiałów przyjętych do magazynu w korespondencji z kontami zapasowymi.

Wartość przyjętych materiałów, na które w ciągu okresu sprawozdawczego nie otrzymano faktury, przenosi się w końcu okresu z konta 121 na dobro konta 068 „Dostawy nie fakturowane".

Koszty zakupu materiałów, zebrane na koncie 121, przenosi się w końcu okresu, w części przypadającej na wydane z magazynu materiały, w ciężar odpowiednich kont kosztów produkcji lub sprzedaży.

Odchylenia, zebrane na koncie 121, a powstałe na skutek wprowadzenia na konta zapasowe wg wyceny wewnętrznej materiałów nie zafakturowanych (różnica wyceny wewnętrznej), są również w końcu okresu przenoszone z konta 121 na odpowiednie konta kosztów produkcji lub sprzedaży w części przypadającej na wydane z magazynu materiały.

Pozostałe saldo konta 121 wyraża wartość materiałów zakupionych, lecz jeszcze nie otrzymanych, koszty zakupu materiałów w drodze oraz koszty zakupu i różnice wyceny wewnętrznej przypadające na remanent materiałów.

Saldo to wykazywane jest w sprawozdawczości okresowej w następujących pozycjach analitycznych: „Materiały w drodze", „Koszty zakupu materiałów", „Różnice wyceny wewnętrznej materiałów".

123 — Materiały podstawowe.

Na koncie 123 księguje się materiały podstawowe, tzn. te materiały, które w wyniku procesu produkcyjnego stają się główną substancją gotowego wyrobu.

Do materiałów podstawowych zalicza się ponadto takie, które stanowią część składową (montażową) wyrobu lub też są ściśle z wyrobem złączone (np. puszki konserwowe).

Nie księguje się na koncie 123 półfabrykatów własnej produkcji, ewidencjonowanych na koncie 152 „Półfabrykaty".

Przychód materiałów podstawowych księguje się w ciężar konta 123 i na dobro konta 121 „Rozliczenie faktur i materiałów".

Wartością materiałów podstawowych wydanych do produkcji obciąża się konta produkcji, wartością zaś materiałów zużytych na inwestycje lub remonty kapitalne — konta inwestycji rozpoczętych i remontów kapitalnych.

125 — Materiały pomocnicze.

Do materiałów pomocniczych zalicza się materiały pomocnicze bezpośrednio oddające wyrobowi swe właściwości i materiały pomocnicze pośrednie zużywane na cele ogólne działalności produkcyjnej, administracji itd. (utrzymanie i konserwacja urządzeń magazynowych, wytwórczych, biurowych, materiały biurowe itd.). Jeśli dany materiał jest używany jako pomocniczy i podstawowy, o zakwalifikowaniu go na konto 125 lub 123 decyduje przeważający sposób użytkowania. Zasady księgowania materiałów pomocniczych są analogiczne do zasad księgowania materiałów podstawowych.

126 — Paliwo.

Na koncie 126 księgowane jest paliwo dla celów technologicznych, energetycznych i gospodarczych.

Przychód i rozchód paliwa księguje się analogicznie do przychodu i rozchodu materiałów podstawowych.

127 — Części zapasowe maszyn i urządzeń.

Na koncie 127 księguje się części zapasowe maszyn i urządzeń technicznych, przeznaczone do zastąpienia zużytych.

Księgowane na tym koncie części zapasowe mogą być zakupione ze środków obrotowych lub wytworzone we własnym zakresie.

Części zakupione ze środków przeznaczonych na finansowanie inwestycji księgowane są na koncie 012 „Materiały na inwestycje". Przepisy branżowe ustalą zasady rozgraniczenia części zapasowych od przedmiotów nietrwałych.

128 — Przedmioty nietrwałe.

Na koncie 128 księguje się przedmioty nie zaliczane do środków trwałych, materiałów podstawowych itp. Należą tu przede wszystkim narzędzia, odzież ochronna (bez względu na wartość), drobny inwentarz biurowy i magazynowy itp.

Przedmioty nietrwałe w użytkowaniu ewidencjonuje się w analityce odrębnie od przedmiotów znajdujących się w magazynie.

Wartość przedmiotów nietrwałych zużytych całkowicie (zniszczonych) przenosi się z konta 128 w ciężar konta 129.

129 — Zużycie przedmiotów nietrwałych.

Na dobro konta 129 księguje się odpisy z tytułu zużycia przedmiotów nietrwałych w ciężar odpowiednich kont kosztów.

Sposób obliczania zużycia przedmiotów nietrwałych ustalą instrukcje branżowe w oparciu o jedną z przytoczonych metod:

1) jednorazowe spisanie na koszty 50% wartości pierwotnej przedmiotu w chwili wydania go do użytkowania; spisanie pozostałej części wartości pierwotnej przedmiotu (po potrąceniu wartości złomu) w momencie likwidacji przedmiotu;
2) stopniowe spisywanie zużycia obliczonego przez podzielenie wartości pierwotnej użytkowanych przedmiotów (pomniejszonej o przypuszczalną wartość złomu) przez przeciętną ilość miesięcy ich użytkowania.

131 — Materiały w przerobie.

Konto 131 służy do księgowania operacji związanych z oddaniem materiałów do obcego przerobu.

Konto 131 obciąża się wartością materiałów wydanych do przerobu obcego oraz kosztami przerobu i przewozu w obu kierunkach.

Przychód materiałów przerobionych księguje się na dobro konta 131 i w ciężar właściwego konta zapasowego.

132 — Opakowania.

Na koncie 132 księguje się zaliczane do środków obrotowych przedmioty, które służą do opakowania wyrobów i towarów, a których nomenklaturę ustalą branżowe instrukcje wzgl. branżowe indeksy materiałowe, opracowane w oparciu o zasady kwalifikowania opakowań zawarte w odpowiednich przepisach szczegółowych.

Ewidencja księgowa przychodu opakowań jest analogiczna do ewidencji poprzednio omówionych grup materiałów.

Opakowania wysłane wraz z towarami i fakturowane w oddzielnej pozycji przenosi się z konta 132 w ciężar konta 196 „Sprzedaż materiałów".

135 — Odpadki.

Na koncie 135 księguje się odpadki powstałe w toku procesów technologicznych oraz materiały, które na skutek zniszczenia lub uszkodzenia utraciły całkowicie swą pierwotną wartość użytkową. Przychód odpadków księguje się w korespondencji z kontami zapasowymi rozdziałów XI i XIV bądź z kontem 076 „Roszczenia z tytułu mank, ubytków i strat" — co do zniszczonych materiałów i towarów, natomiast z kontami rozdziału XIII — co do odpadków technologicznych.

Rozchodem odpadków zużytych na własne potrzeby obciąża się konta kosztów, natomiast rozchodem odpadków sprzedanych — konto 196 „Sprzedaż materiałów".

137 — Zapasy nieprzemysłowe.

Na koncie 137 księguje się materiały i towary handlowe obcej produkcji, przeznaczone do zużycia w ramach gospodarki nieprzemysłowej: rolnej, mieszkaniowej itp. (pasze, nawozy sztuczne, nasiona i inne) oraz produkty tej gospodarki, o ile nie są one zużywane w procesie wytwórczym fabryki. Wartością sprzedanych towarów handlowych obcej produkcji wzgl. wartością sprzedanych produktów gospodarki nieprzemysłowej obciąża się konto 196 „Sprzedaż materiałów", wartością zaś zużytych materiałów obciąża się konto 167 „Gospodarka nieprzemysłowa" na dobro konta 137; przychód produktów tej gospodarki księguje się na dobro konta 167 w korespondencji z kontem 137.

138 — Inwentarz żywy.

Na koncie 138 ewidencjonuje się wartość inwentarza żywego zaliczonego do środków obrotowych przedsiębiorstwa, a więc zwierząt młodych w okresie odchowu i zwierząt w opasie.

Wartość żywca ubojowego przemysłowego (w przedsiębiorstwach przemysłu mięsnego) ewidencjonuje się na koncie 123 „Materiały podstawowe".

Rozdział XII — Płace.

W rozdziale XII występuje konto 141 „Płace podstawowe i dodatkowe".

Konto 141 służy do rozliczenia rzeczywistych wynagrodzeń, należnych pracownikom stałym lub zatrudnionym dorywczo. Właściwe instrukcje w sprawie sporządzania planów techniczno-przemysłowo-finansowych określą szczegółowo nomenklaturę płac podstawowych i dodatkowych księgowanych na koncie 141.

Konto 141 obciąża się w zasadzie na dobro konta 071 „Pracownicy za płace" bądź 074 „Inne należności i zobowiązania", uznaje się zaś w ciężar właściwych kont w rozdziałach I, II, X, XI, XIII, XV i XVII.

Konto 141 nie wykazuje salda na koniec okresu.

Rozdział XIII — Produkcja i gospodarka nieprzemysłowa.

Rozdział XIII przeznaczony jest do księgowego ujęcia kosztów przedsiębiorstwa z rozróżnieniem działalności przemysłowej i gospodarki nieprzemysłowej.

Działalność przemysłowa wynika z ekonomicznego przeznaczenia poszczególnych przedsiębiorstw przemysłu uspołecznionego, a koszty jej stanowią główny przedmiot ewidencji księgowej i troski kierownictwa w jego dążeniach do stałego obniżania kosztów własnych produkcji.

Przez gospodarkę nieprzemysłową, której głównym celem jest zaspakajanie potrzeb bytowych pracowników fabryki, rozumiana jest działalność tego typu, jak przyfabryczna gospodarka rolna, żywienie zbiorowe, gospodarka mieszkaniowo-komunalna, transport służący w zasadzie celom pozafabrycznym itp., przy czym wszystkie te działy występują w rozdziale XIII tylko w przypadku, o ile nie są one objęte odrębnym bilansem. Koszty gospodarki nieprzemysłowej ujmuje się w rozdziale XIII na jednym koncie syntetycznym (167), podczas gdy pozostałe konta syntetyczne tego rozdziału

przeznacza się na rozliczenie kosztów działalności przemysłowej.

W ramach działalności przemysłowej przeprowadza się podział ogółu wytwórczych komórek organizacyjnych zwanych tu „wydziałami" na dwie zasadnicze grupy, tj. na:

1) wydziały podstawowe,
2) wydziały pomocnicze.

Ad 1. Pod pojęciem „wydziały podstawowe" rozumieć należy wydziały wytwarzające produkty, które figurują w głównym indeksie branżowym wyrobów danego przedsiębiorstwa i których wytwarzanie stanowi podstawowe zadanie działalności gospodarczej tego przedsiębiorstwa.

Ad 2. Pod pojęciem „wydziały pomocnicze" rozumiane być winny wszystkie pozostałe przemysłowe wydziały wytwórcze, a w tej liczbie:
— podręczne wydziały przemysłowe, zajmujące się wytwarzaniem wzgl. przerobem materiałów przeznaczonych do dalszego wykorzystania w fabryce (np. cegły, deski) bądź opakowań gotowej produkcji;
— uboczne wydziały przemysłowe, których działalność wytwórcza polega w zasadzie na wykorzystaniu odpadków do wyrobu artykułów powszechnego użytku, nie objętych głównym indeksem branżowym;
— wydziały pomocnicze produkujące energię, wytwarzające (lub odnawiające) narzędzia, przyrządy, modele itp., wykonujące konserwacje i remonty bieżące bądź inne usługi produkcyjne.

Ponadto do wydziałów pomocniczych zalicza się wydziały transportowe, w przypadku gdy ich działalność wiąże się w zasadzie z produkcją przemysłową (zaopatrzenie materiałowe, transport wewnętrznofabryczny, ekspedycja gotowych wyrobów).

Omówione wyżej rozróżnienie między wydziałami podstawowymi i pomocniczymi znajduje odbicie w księgowym ujęciu kosztów w rozdziale XIII (konta: 151 „Produkcja podstawowa", 158 „Koszty wydziałowe" oraz konto 153 „Produkcja pomocnicza").

Zwraca się tu uwagę na trudności mogące zaistnieć w praktyce przy zaliczaniu poszczególnych wydziałów do jednej z dwu przytoczonych zasadniczych grup — w przypadku produkcji mieszanej, występującej stale lub sporadycznie na jednym wydziale.

Tego rodzaju wątpliwości winny być rozstrzygnięte przez instrukcje branżowe.

Właściwością większości kont rozdziału XIII jest ich zbiorczo-rozdzielczy (rozliczeniowy) charakter.

Charakter zbiorczo-rozdzielczy konta polega na tym, że księgowanie sum kosztów na dobro takiego konta następuje w innym przekroju niż gromadzenie kosztów na stronie Wn, np. obciążanie konta wg poszczególnych rodzajów nakładów, jak płace, materiały, amortyzacja itd.; uznawanie zaś wg skalkulowanego kosztu własnego wyrobów lub świadczeń (nośników kosztów). Przekroje i sposoby prowadzenia analityki do określonych kont syntetycznych wynikają albo z ich rozliczeniowego charakteru (np. do konta 151 „Produkcja podstawowa" prowadzi się karty kalkulacyjne zleceń bądź zestawienia kalkulacyjne, stanowiące podstawę rozliczenia), albo też z obowiązujących przepisów co do sprawozdawczości i planowania (np. analityka do konta kosztów wydziałowych i ogólnofabrycznych).

Oprócz kont rozliczeniowych, w rozdziale XIII występuje również konto o charakterze zapasowym (konto 152 „Półfabrykaty").

Konta: 151 „Produkcja podstawowa", 153 „Produkcja pomocnicza" i 167 „Gospodarka nieprzemysłowa" w końcowym saldzie wyrażają wartość produkcji w toku.

Ponadto rozdział XIII zawiera — w postaci konta 165 „Wykonanie planu kosztów własnych produkcji towarowej" — ważny instrument kontroli poziomu kosztów własnych i — określonych w jednostkach pieniężnych — rozmiarów produkcji towarowej okresu sprawozdawczego.

Rozdział XIII — „Produkcja i gospodarka nieprzemysłowa" obejmuje następujące konta:

151 — Produkcja podstawowa,
152 — Półfabrykaty,
153 — Produkcja pomocnicza,
154 — Koszty bezpieczeństwa i higieny pracy,
155 — Remonty bieżące,
158 — Koszty wydziałowe,
159 — Koszty ogólnofabryczne,
161 — Braki,
162 — Przestoje,
165 — Wykonanie planu kosztów własnych produkcji towarowej,
167 — Gospodarka nieprzemysłowa.

151 — P r o d u k c j a p o d s t a w o w a.

Na koncie 151 następuje rozliczenie kosztów produkcji wydziałów podstawowych.

Koszty bezpośrednie księguje się wprost na stronie Wn konta 151, koszty pośrednie natomiast przenosi się na to konto po uprzednim zgrupowaniu ich na koncie 158 „Koszty wydziałowe" oraz na koncie 159 „Koszty ogólnofabryczne".

Zasady kwalifikowania kosztów produkcji na koszty bezpośrednie (technologiczne) i koszty pośrednie (ogólne) powinny ustalić branżowe instrukcje kalkulacyjne (branżowe wykazy pozycji kosztu własnego).

Ponadto w ciężar konta 151 księguje się:
— nakłady na uruchomienie nowej produkcji (Ma 111),
— ostateczną stratę na brakach (Ma 161),
— półfabrykaty własnej produkcji (Ma 152).

Na dobro konta 151 księguje się:
— koszty rzeczywiste półfabrykatów (Wn 152),
— odpadki i zwroty materiałów (Wn odpowiednie konto rozdziału XI),
— braki nienaprawialne (Wn 161),
— koszty produkcji towarowej (Wn 165).

Przeksięgowanie kosztów produkcji towarowej wydziałów podstawowych z konta 151 w ciężar konta 165 „Wykonanie planu kosztów własnych produkcji towarowej" następuje wg rzeczywistego fabrycznego kosztu własnego, ustalonego na podstawie kalkulacji wynikowej i dokonywane jest jednorazowo za okres sprawozdawczy.

Saldo konta 151 wyraża koszt własny produkcji podstawowej w toku.

Przedmiotem analityki do konta 151 mogą być poszczególne zlecenia produkcyjne, grupy asortymentowe, fazy (procesy) produkcyjne itd.

152 — P ó ł f a b r y k a t y.

Na koncie 152 ewidencjonuje się półfabrykaty własnej produkcji, podlegające składowaniu w magazynach międzyoperacyjnych lub w magazynie ogólnym.

Na stronie Wn konta 152 księguje się półfabrykaty przyjęte do magazynu z produkcji (Ma 151 lub 153), na stronie Ma — półfabrykaty oddane do produkcji (Wn 151 lub 153) oraz półfabrykaty sprzedane (Wn 165).

Księgowań na tym koncie dokonuje się w zasadzie raz w miesiącu na podstawie prowadzonej bieżąco kartoteki ilościowej.

153 — Produkcja pomocnicza.

Konto 153 służy do ewidencji kosztów produkcji wydziałów pomocniczych i ujmować winno obrót globalny wszystkich wydziałów pomocniczych, w tym także — wzajemne rozliczenia międzywydziałowe.

Do konta syntetycznego 153 niezbędna jest ewidencja analityczna prowadzona na zasadach analogicznych do podanych dalej w wyjaśnieniach do konta 158 „Koszty wydziałowe".

W odróżnieniu od metody stosowanej przy grupowaniu kosztów produkcji wydziałów podstawowych (księgowanie na koncie 151 kosztów bezpośrednich — wprost, kosztów zaś wydziałowych — za pośrednictwem konta 158) konto 153 i prowadzone różnolegle doń wszystkie konta analityczne poszczególnych wydziałów pomocniczych obciążane są zarówno za koszty bezpośrednie jak i za właściwe (pośrednie) koszty wydziałowe.

Przy rozchodowaniu wyrobów i usług produkcji pomocniczej (ubocznej) z konta 153 stosowana jest zasada, że konta innych wydziałów, konto kosztów ogólnofabrycznych oraz konta rozdziału XI obciąża się w wysokości wydziałowego kosztu własnego bezpośrednio na dobro konta 153, tj. z pominięciem konta 165 „Wykonanie planu kosztów własnych produkcji towarowej", natomiast wyroby i usługi zaliczane stosownie do obowiązujących instrukcji P.K.P.G. do produkcji towarowej (np. wyroby i usługi o charakterze przemysłowym przeznaczone na zbyt, dla inwestycji i remontów kapitalnych bądź na potrzeby własnej gospodarki nieprzemysłowej) przenosi się z konta 153 na ciężar konta 165 w wysokości fabrycznego kosztu własnego, tj. po doliczeniu do kosztu własnego wydziałowego odpowiedniej części kosztów ogólnofabrycznych z konta 159.

Saldo konta 153 wyraża koszt własny produkcji pomocniczej (ubocznej) w toku.

154 — Koszty bezpieczeństwa i higieny pracy.

Na koncie 154 ewidencjonuje się nakłady na utrzymanie bezpieczeństwa i higieny pracy na terenie poszczególnych wydziałów wytwórczych i fabryki jako całości. Rodzaje nakładów zaliczanych na konto 154 ustalają instrukcje P.K.P.G. Instrukcje te stanowią jednocześnie podstawę do budowy analityki dla konta 154.

Nakłady zgromadzone na koncie 154 ulegają przy końcu okresu sprawozdawczego jednorazowemu rozliczeniu i przeniesieniu w zasadzie w ciężar kont:

153 — Producja pomocnicza,
158 — Koszty wydziałowe,
159 — Koszty ogólnofabryczne.

155 — Remonty bieżące.

Konto 155 służy do ewidencji kosztów remontów bieżących wykonywanych:

1) we własnym zakresie — przez wydział, którego dany remont dotyczy,
2) na zlecenie wewnętrzne — przez wydział remontowy (pomocniczy) fabryki,
3) przez obce przedsiębiorstwo.

Z konta 155 przenieść należy na konta odpowiednich wydziałów (bądź na konto kosztów ogólnofabrycznych) tylko takie sumy kosztów remontów bieżących, które z punktu widzenia prawidłowego rozliczenia kosztów w czasie odnieść można do okresu sprawozdawczego. Jeżeli na koszty remontów stworzono rezerwę na koncie 112 „Rezerwa na wydatki przyszłych okresów" (na tzw. remonty planowo-zapobiegawcze), uznanie konta 155 następuje w ciężar konta 112.

Saldo konta 155 wyraża nie rozliczone koszty remontów bieżących i pozostaje na tym koncie na następny okres, a w bilansie miesięcznym i kwartalnym wykazywane jest statystycznie w pozycji „Nakłady przyszłych okresów".

Bilans roczny nie powinien w zasadzie zawierać nie rozliczonych kosztów remontów bieżących.

158 — Koszty wydziałowe.

Na koncie 158 zbierane są koszty pośrednie, powstające na poszczególnych wydziałach podstawowych.

Do konta 158 prowadzi się ewidencję analityczną uwzględniającą podział kosztów na poszczególne wydziały, a w ramach wydziałów — na pozycje kosztów, obowiązujące przy sprawozdawczości i planowaniu.

Z punktu widzenia zależności kosztów od rozmiarów produkcji sprawozdawcze pozycje kosztów wydziałowych rozbić należy na dwie grupy, a mianowicie:

1) na koszty ruchu maszyn i urządzeń produkcyjnych (koszty zmienne),
2) na koszty ogólnowydziałowe (koszty względnie stałe).

Koszty wydziałowe z konta 158 przenosi się jako koszty ruchu i koszty ogólnowydziałowe na konto 151 „Produkcja podstawowa".

Rozliczenie ogólnej sumy tych kosztów na wyrób, asortyment, serię, (zlecenie) następuje w sposób ustalony branżową instrukcją kalkulacyjną.

Przytacza się przykładowo wykaz typowych pozycji kosztów wydziałowych:

I. Koszty ruchu maszyn i urządzeń produkcyjnych*).

1. Płace i ubezpieczenia społeczne pracowników zatrudnionych przy utrzymaniu maszyn i urządzeń produkcyjnych,
2. Materiały technologiczne i na potrzeby ruchu,
3. Paliwo,
4. Energia napędowa,
5. Amortyzacja maszyn i urządzeń produkcyjnych,
6. Zużycie i utrzymanie narzędzi i innych przedmiotów nietrwałych o charakterze produkcyjnym,
7. Remonty bieżące maszyn i urządzeń produkcyjnych.

II. Koszty ogólnowydziałowe.

1. Płace i ubezpieczenia społeczne kierownictwa wydziału,
2. Płace i ubezpieczenia społeczne pomocniczych pracowników wydziału,
3. Pozostałe płace i ubezpieczenia społeczne pracowników wydziału (np. płace uczniów, dodatki do wynagrodzeń, określone instrukcjami branżowymi itp.),
4. Materiały na potrzeby ogólne wydziału,
5. Paliwo i energia na potrzeby ogólne wydziału,
6. Amortyzacja środków trwałych o charakterze ogólnowydziałowym,
7. Remonty bieżące środków trwałych o charakterze ogólnowydziałowym,
8. Zużycie i utrzymanie przedmiotów nietrwałych o charakterze ogólnowydziałowym,

*) Z nomenklatury kosztów ruchu wyłącza się ew. koszty, które w myśl przepisów branżowych księguje się wprost na koncie 151 jako odrębne pozycje kosztu własnego (np. energia i paliwo technologiczne).

9. Bezpieczeństwo i higiena pracy na wydziale,
10. Transport wewnętrznofabryczny,
11. Racjonalizacja i wynalazczość w zakresie wydziału,
12. Utrzymanie laboratoriów wydziałowych, doświadczenia, próby i badania w zakresie wydziału,
13. Koszty nieprodukcyjne:
1) straty związane z przestojami na wydziale,
2) ubytki i manka (nie zawinione) z potrąceniem nadwyżek zapasów materiałów, półfabrykatów i produkcji w toku, w obrębie wydziałów,
14. Pozostałe koszty ogólnowydziałowe.

159 — K o s z t y o g ó l n o f a b r y c z n e.

Konto 159 służy do ewidencji kosztów pośrednich, związanych z organizacją i obsługą produkcji jako całości oraz zarządzaniem (kierowaniem) całym przedsiębiorstwem.

Ponadto na koncie tym księguje się w przedsiębiorstwach odpowiednią część kosztów utrzymania jednostki nadrzędnej, jeżeli koszty te, na zasadzie obowiązujących przepisów, obciążają podległe jednostki. Obciążanie tego konta następuje w korespondencji z kontem 092 „Rozrachunki bieżące".

Koszty ogólnofabryczne dzielą się na:
I. Koszty administracyjno-gospodarcze,
II. Koszty ogólnoprodukcyjne,
III. Koszty wydzielonego zarządu,
IV. Koszty nieprodukcyjne.

Koszty ogólnofabryczne rozliczane są w zasadzie tylko na wyroby i usługi zaliczane do produkcji towarowej. Obciążają one również konto 161 „Braki" i konto 162 „Przestoje".

Rozliczenie kosztów ogólnofabrycznych następuje na podstawie rozdzielnika ustalonego branżową instrukcją kalkulacyjną.

W analityce obowiązuje podział ustalony przez odnośne instrukcje.

Przytacza się przykładowo wykaz typowych pozycji kosztów ogólnofabrycznych:

I. K o s z t y a d m i n i s t r a c y j n o - g o s p o d a r c z e.

1. Płace i ubezpieczenia społeczne pracowników zarządu przedsiębiorstwa,
2. Delegacje, przejazdy i przeniesienia,
3. Transport osobowy własnymi środkami,
4. Koszty biurowe (opłaty telekomunikacyjne, materiały biurowe, zakup wydawnictw itp.),
5. Utrzymanie i amortyzacja budynków (pomieszczeń), uzbrojenia i inwentarza o charakterze administracyjno-gospodarczym,
6. Pozostałe koszty administracyjno-gospodarcze.

II. K o s z t y o g ó l n o p r o d u k c y j n e.

1. Utrzymanie i amortyzacja budynków (pomieszczeń), uzbrojenia i inwentarza o charakterze ogólnoprodukcyjnym,
2. Utrzymanie i amortyzacja budynków (pomieszczeń), uzbrojenia i inwentarza magazynów fabrycznych,
3. Utrzymanie i amortyzacja budynków (pomieszczeń), uzbrojenia i inwentarza biur konstrukcyjnych i laboratoriów ogólnofabrycznych,
4. Bezpieczeństwo i higiena pracy poza wydziałami wytwórczymi,
5. Uzupełnienie i szkolenie kadr,
6. Nakłady finansowe (z potrąceniem odsetek otrzymanych),
7. Ochrona mienia,
8. Racjonalizacja i wynalazczość o znaczeniu ogólnofabrycznym,
9. Premie za oszczędności paliwa i energii (z potrąceniem ściąganych kar),
10. Podatki, daniny, opłaty, ubezpieczenia rzeczowe,
11. Pozostałe koszty ogólnoprodukcyjne.

III K o s z t y w y d z i e l o n e g o z a r z ą d u — b e z p o d z i a ł u.

I. K o s z t y n i e p r o d u k c y j n e.

1. Kary za przestój wagonów,
2. Inne kary, grzywny i odszkodowania płacone (z potrąceniem otrzymanych),
3. Straty związane z przestojami,
4. Ubytki i manka (nie zawinione) z potrąceniem nadwyżek zapasów materiałów w magazynach ogólnofabrycznych,
5. Ubytki i manka (nie zawinione) z potrąceniem nadwyżek zapasów wyrobów gotowych i półfabrykatów w magazynach ogólnofabrycznych,
6. Pozostałe koszty nieprodukcyjne.

W jednostkach nadrzędnych utrzymywanych z narzutów na koszty podległych jednostek w ciężar konta 159 księgowane są wszelkie nakłady związane z utrzymaniem danej jednostki, na dobro zaś konta 159 księgowane są — w korespondencji z kontem 092 „Rozrachunki bieżące" — narzuty należne od podległych jednostek.

W jednostkach nadrzędnych nakłady księgowane w ciężar konta 159 grupuje się w analityce następująco:
1) płace i ubezpieczenia społeczne,
2) delegacje, przejazdy i przeniesienia,
3) utrzymanie własnego taboru samochodowego,
4) koszty biurowe (opłaty telekomunikacyjne, materiały biurowe, zakup wydawnictw itp.),
5) utrzymanie i amortyzacja nieruchomości i ruchomości,
6) pozostałe koszty.

161 — B r a k i.

Konto 161 służy do ewidencji strat związanych z powstawaniem braków produkcyjnych.

Pod pojęciem braku rozumieć należy wytworzone przez fabrykę wyroby wykończone bądź doprowadzone do określonej fazy produkcji, a nie odpowiadające warunkom technicznym wzgl. warunkom umów z odbiorcami. Z punktu widzenia miejsca ujawnienia rozróżnia się braki wykryte przez kontrolę techniczną w produkcji oraz braki, których ujawnienie nastąpiło później, tzn. w magazynie własnym, w drodze lub u odbiorcy.

Ujawnienie braku przez odbiorcę i zwrot braku należy odróżnić od wypadku, kiedy odbiorca korzysta z udzielonej mu gwarancji. Z punktu widzenia stopnia wadliwości należy rozróżnić braki nienaprawialne (bezwzględne) od braków naprawialnych (względnych). Przy brakach naprawialnych konto 161 obciąża się za koszty samej naprawy, natomiast przy brakach nienaprawialnych — za koszt własny braku, w korespondencji z kontem 151 „Produkcja podstawowa". Konto 161 uznaje się w ciężar konta 135 za uzyskany złom, w pozostałej zaś części, stanowiącej ostateczną stratę — w ciężar konta 151 „Produkcja podstawowa".

162 — P r z e s t o j e.

Konto 162 służy do rozliczania strat związanych z częściowym lub całkowitym unieruchomieniem procesu produkcyjnego.

Rozliczenie to polega na zebraniu po stronie Wn konta 162 kosztów spowodowanych przestojami, przede wszystkim:
— płac i ubezpieczeń społecznych robotników produkcyjnych za czas przestoju (w sumie pełnej lub w sumie dopłat do płacy liczonej po niższych stawkach),
— kosztów prądu lub paliwa (na utrzymanie w ruchu bądź rozgrzewanie urządzeń po przestoju),
— części kosztów wydziałowych wydziałów unieruchomionych oraz części kosztów ogólnofabrycznych.

Strona Ma konta 162 „Przestoje" zawiera sumy skalkulowanych strat na przestojach, przenoszone zależnie od rozmiaru i przyczyn przestojów:

1) w ciężar konta 201 „Straty i zyski":
   a) za straty na przestojach wynikłych na skutek klęsk żywiołowych lub wypadków losowych,
   b) za straty na przestojach o rozmiarze przekraczającym limit ustalony w instrukcji branżowej (np. 15 dni w miesiącu sprawozdawczym);
2) w ciężar odpowiedniego konta produkcji (151, 158, 159) — za straty na przestojach, których charakteru nie określono w poprzednich punktach, a które zależnie od przyczyny i od przyjętych zasad kalkulacji branżowej traktuje się jako koszt bezpośredni bądź wlicza do kosztów wydziałowych lub ogólnofabrycznych.

165 — Wykonanie planu kosztów własnych produkcji towarowej.

Konto 165 służy do ustalenia wyników (oszczędności lub przekroczeń) wykonania planu kosztów własnych produkcji towarowej, wytworzonej w okresie sprawozdawczym.

Wyniki te winny być wykazywane osobno przynajmniej dla produkcji porównywalnej i nieporównywalnej.

Ewentualny dalszy podział analityczny konta 165 (np. wg grup asortymentowych wyrobów i rodzajów usług) określą instrukcje branżowe. W ciężar konta 165 księguje się z zapisami przeciwstawnymi na dobro kont: 151 — Produkcja podstawowa i 153 — Produkcja pomocnicza rzeczywisty (wg kalkulacji wynikowej) fabryczny koszt własny wyrobów gotowych i usług wykonanych (zakończonych), które instrukcje P.K.P.G. klasyfikują jako produkcję towarową.

Na dobro konta 165 księguje się z zapisami przeciwstawnymi na ciężar konta 171 „Wyroby gotowe" bądź 179 „Towary wysłane i usługi wykonane", produkcję towarową okresu sprawozdawczego, liczoną w wysokości:
   a) planowanego fabrycznego kosztu własnego,
   b) zatwierdzonego kosztorysu (np. przy usługach dla inwestycji),
   c) ceny zbytu pomniejszonej odpowiednio o podatek obrotowy, o koszty związane ze sprzedażą i o zysk planowany — o ile na dany produkt nie ustalono kosztu planowanego.

Powstałe na koncie 165 w wyniku porównania strony Wn ze stroną Ma odchylenia wyrażają oszczędności lub przekroczenia w stosunku do kosztu własnego planowanego bądź innego stosowanego wskaźnika.

Odchylenia te przenoszone są w końcu okresu sprawozdawczego na konto 172 „Odchylenia od kosztów planowanych", skąd część odnosząca się do wyrobów i usług sprzedanych przeksięgowywana jest na odpowiednie konta rozdziału XVI.

Niedopuszczalna jest kompensata różnokierunkowych odchyleń ujawnionych odrębnie dla produkcji porównywalnej i nieporównywalnej bądź dla bardziej szczegółowych grup w analityce do konta 165.

167 — Gospodarka nieprzemysłowa.

Konto 167 służy do syntetycznej ewidencji nakładów i dochodów związanych z prowadzeniem przyfabrycznej gospodarki o trybie nieprzemysłowym, głównie dla zaspakajania potrzeb personelu fabryki.

W razie występowania kilku odmian tego rodzaju gospodarki konto 167 wymaga prowadzenia doń odpowiedniej analityki.

Efektem działalności gospodarki nieprzemysłowej mogą być zarówno produkty materialne (np. zboże, warzywa, owoce), jak i usługi o charakterze nieprodukcyjnym (np. usługi mieszkaniowo-komunalne, transportowe).

Remanenty robót bądź produkcji nieprzemysłowej w toku pozostają na koncie 167 i przechodzą do bilansu.

Wyniki gospodarki nieprzemysłowej przenosi się na konto 201 „Straty i zyski".

*

Zasadnicza (typowa) korespondencja kont syntetycznych rozdziału XIII „Produkcja" z kontami innych rozdziałów przebiega w sposób następujący (w nawiasach podano numery poszczególnych kont rozdziału XIII, obciążanych lub uznawanych przeciwstawnie):

I. Strona Wn kont rozdziału XIII koresponduje:

1) z kontami materiałowymi rozdziału XI — za zużycie materiałów, paliwa, części zapasowych, przedmiotów nietrwałych itd. oraz za przypadającą część kosztów zaopatrzenia i odchyleń od ewidencyjnych cen materiałów (wszystkie konta rozdziału XIII z wyjątkiem 152 i 165),
2) z kontem 141 „Płace podstawowe i dodatkowe" (rozdział XII) — za płace podstawowe i dodatkowe stałego i dorywczego personelu fabryki (wszystkie konta rozdziału XIII z wyjątkiem 152 i 165),
3) z kontem 082 „Rozrachunki z tytułu ubezpieczeń społecznych" — za ubezpieczenia społeczne pracowników (wszystkie konta rozdziału XIII z wyjątkiem 152 i 165),
4) z kontem 101 „Rozliczenie amortyzacji" — za koszty amortyzacji środków trwałych (153, 154, 158, 159, 167 ew. 151),
5) z kontem 041 „Kasa", 043 „Rachunek operacyjny" i kontami rozdziału VI — za usługi z zewnątrz (151, 153, 154, 155, 158, 159, 162, 167),
6) z kontami rozdziału VII — za podatki, daniny, opłaty i ubezpieczenia rzeczowe (153, 158, 159, 167),
7) z kontem 076 „Roszczenia z tytułu mank, ubytków i strat" oraz z kontem 078 „Manka, ubytki i straty nie zawinione" — za nie zawinione ubytki i manka zapasów (153, 158, 159),
8) z kontami rozdziału X — za rzeczywiste lub planowane raty nakładów, podlegających rozliczeniom międzyokresowym (151, 153, 154, 158, 159, 167),
9) z kontem 172 „Odchylenia od kosztów planowanych" — za okresowe odchylenia (oszczędności) przy wykonaniu planu kosztów (165),
10) z kontem 092 „Rozrachunki bieżące" — za narzut kosztów wydzielonego zarządu (159).

II. Zapisów na dobro kont rozdziału XIII dokonuje się w ciężar:

1) konta 171 „Wyroby gotowe" lub 179 „Towary wysłane i usługi wykonane" — za wyroby i usługi zaliczane do produkcji towarowej, wykonane w okresie sprawozdawczym (165).

2) konta 172 „Odchylenia od kosztów planowanych" — za okresowe odchylenia (przekroczenia) przy wykonaniu planu kosztów własnych (165),
3) konta 183 „Inne koszty sprzedaży" — za usługi związane ze zbytem (np. transport), o ile wartość tych usług objęta jest ceną zbytu (153),
4) odpowiedniego konta rozdziału XI „Materiały":
   a) za materialne wytwory produkcji pomocniczej zaprzychodowane do magazynu z zasadniczym przeznaczeniem za zużycie bądź zastosowanie w obrębie fabryki, np. narzędzia, modele, materiały pomocnicze, opakowania (153),
   b) za produkty gospodarki nieprzemysłowej (167),
   c) za usługi własnego transportu przy zaopatrzeniu (153),
   d) za uzyskane odpadki bądź zwroty materiałów, zaliczonych uprzednio do kosztów (151, 153, 158, 159, 161, 167),
5) konta 201 „Straty i zyski":
   a) za powstałe w produkcji straty, nie wliczane do kosztu własnego produktów (162 ew. inne),
   b) za wyniki gospodarki nieprzemysłowej (167),
6) konta 106 „Inne fundusze" — za koszty wykonanych robót gwarancyjnych (151, 153),
7) konta rozdziału X — za ponoszone we własnym zakresie koszty (złożone), wymagające rozliczenia na różne okresy (151, 153, 155),
8) konta 074 „Inne należności i zobowiązania" — za odpłatne usługi gospodarki nieprzemysłowej (167),
9) konta 076 „Roszczenia z tytułu mank, ubytków i strat" — za stwierdzone ubytki i manka na zapasach produkcji w toku i półfabrykatów własnych (151, 152, 153, 167).

Rozdział XIV — Wyroby gotowe.

Konta rozdziału XIV przeznaczone są do ewidencji zaliczanych do produkcji towarowej wyrobów gotowych, znajdujących się w składach fabrycznych i we własnej sieci handlowej. Półfabrykaty księgowane są na kontach tego rozdziału tylko w przypadku zbytu (bądź przeznaczenia do zbytu) poza obręb przedsiębiorstwa. Ponadto na kontach rozdziału XIV ewidencjonuje się wysłane opakowania, materiały i wyroby oraz wykonane usługi, na które nie wystawiono jeszcze faktur lub też nie oddano ich do inkasa. Ewidencja wyrobów gotowych i usług wykonanych prowadzona jest wg planowanego fabrycznego kosztu własnego, a w przypadku, gdy nie przewiduje się ustalenia kosztu planowanego — wg ceny zbytu pomniejszonej o podatek obrotowy, o koszty związane ze sprzedażą i o ewentualny zysk planowany. Ewidencja materiałów i opakowań prowadzona jest wg ich ceny ewidencyjnej. Różnica (odchylenia) między rzeczywistym i planowanym kosztem własnym wyrobów gotowych i usług przenoszona jest okresowo (co miesiąc) na oddzielne konto odchyleń.

W rozdziale XIV występują konta:

171 — Wyroby gotowe,
172 — Odchylenia od kosztów planowanych,
175 — Towary w sieci handlowej,
176 — Odchylenia od cen ewidencyjnych towarów w sieci handlowej,
179 — Towary wysłane i usługi wykonane,

171 — W y r o b y g o t o w e.

Na stronie Wn konta 171 księgowany jest wg kosztu planowanego przychód wyrobów gotowych z produkcji z zapisem przeciwstawnym na stronie Ma konta 165 „Wykonanie planu kosztów własnych produkcji towarowej".

Zapisy po stronie Ma konta 171 dokonywane są w korespondencji:

1) z kontem 191 „Sprzedaż wyrobów" — za wartość wyrobów sprzedanych oraz wykonanych dla własnych inwestycji, remontów kapitalnych i gospodarki nieprzemysłowej,
2) z kontem 179 „Towary wysłane i usługi wykonane" — za planowany koszt własny wyrobów wysłanych odbiorcom, a nie sprzedanych,
3) z kontem 175 „Towary w sieci handlowej" — za planowany koszt własny wyrobów przekazanych do własnej sieci handlowej,
4) z kontem 076 „Roszczenia z tytułu mank, ubytków i strat" za stwierdzone manka, ubytki i straty.

Analityka do tego konta prowadzona być powinna wg miejsc przechowywania, rodzaju i gatunku wyrobów. Ewidencja magazynowa wyrobów gotowych powinna być zorganizowana na zasadach stosowanych przy ewidencji zapasów materiałowych.

172 — O d c h y l e n i a o d k o s z t ó w p l a n o w a n y c h.

Konto 172 przeznaczone jest do rozliczania różnic między rzeczywistym i planowanym kosztem własnym wyrobów gotowych własnej produkcji oraz wykonanych usług, zaliczonych do produkcji towarowej. Odchylenia te przenoszone są na konto 172 z konta 165 „Wykonanie planu kosztów własnych produkcji towarowej".

Odchylenia, dotyczące wyrobów i usług sprzedanych — podlegają w końcu okresu przeksięgowaniu na odpowiednie konta sprzedaży rozdziału XVI, dotyczące stwierdzonych mank, ubytków i strat — na konto 076 „Roszczenia z tytułu mank, ubytków i strat", a dotyczące towarów własnej produkcji we własnej sieci handlowej — na konto 176 „Odchylenia od cen ewidencyjnych towarów w sieci handlowej".

Powstałe po dokonaniu tych księgowań saldo konta 172 wyraża różnicę między kosztem rzeczywistym i planowanym remanentu wyrobów w magazynie oraz wyrobów wysłanych i usług wykonanych.

Celem wykazania rzeczywistego kosztu własnego remanentu wyrobów w magazynie, wyrobów wysłanych i usług wykonanych w sprawozdaniach okresowych należy odchylenia od kosztów planowanych uwzględnić w 2 pozycjach: „Wyroby gotowe" (171) oraz „Towary wysłane i usługi wykonane" (179). W związku z powyższym saldo konta 172 nie występuje w formie oddzielnej pozycji bilansowej. Podziału tego salda dokonuje się pozaksięgowo. Analitykę do konta 172 prowadzi się stosownie do zasad ustalonych przez instrukcje branżowe (patrz: konto 165).

175 — T o w a r y w s i e c i h a n d l o w e j.

Na koncie tym ewidencjonowane są towary własnej produkcji przeznaczone do sprzedaży we własnych miejscach sprzedaży danego przedsiębiorstwa przemysłowego (sklepy przyfabryczne, wzorcowe, kioski itp).

Różnica między ceną ewidencyjną a planowanym kosztem własnym tych towarów księgowana jest na stronie Ma 176. Zapisy na stronie Wn konta 175 dokonywane są w korespondencji:

1) z kontem 171 „Wyroby gotowe" — za planowany koszt własny towarów znajdujących się we własnej sieci handlowej,
2) z kontem 176 „Odchylenia od cen ewidencyjnych towarów w sieci handlowej" — z tytułu różnicy

między ceną ewidencyjną towarów własnej produkcji a planowanym kosztem własnym.

Konto 175 uznawane jest za planowany koszt produkcji towarów sprzedawanych w korespondencji z kontem 191 „Sprzedaż wyrobów" za różnicę między ceną ewidencyjną (towarów) a planowanym kosztem produkcji w korespondencji z kontem 176 „Odchylenia od cen ewidencyjnych towarów w sieci handlowej".

Ponadto konto to uznawane jest za manka, ubytki i straty w korespondencji z kontem 076 „Roszczenia z tytułu mank, ubytków i strat". W tym przypadku na konto 076 przenosi się rzeczywisty koszt własny z uwzględnieniem odchyleń ewidencjonowanych na koncie 176.

176 — Odchylenia od cen ewidencyjnych towarów w sieci handlowej.

Na koncie 176 księguje się różnice między rzeczywistym kosztem produkcji towarów znajdujących się w sieci handlowej a ich ceną ewidencyjną. Układ analityczny tego konta powinien umożliwić wydzielenie na osobnej karcie (w osobnym rejestrze, w osobnej rubryce) odchyleń między planowanym a rzeczywistym kosztem produkcji towarów ewidencjonowanych na koncie 175.

Konto 176 uznaje się:

1) w ciężar konta 175 „Towary w sieci handlowej" — za różnicę między ceną ewidencyjną towarów przekazanych z magazynów fabrycznych do punktów sprzedaży własnej sieci handlowej a planowanym kosztem produkcji tych towarów,
2) w ciężar konta 172 „Odchylenia od kosztów planowanych" — za różnice dodatnie między planowanym i rzeczywistym kosztem produkcji towarów ewidencjonowanych na koncie 175 — przez różnicę dodatnią rozumie się różnicę między kosztem planowanym a rzeczywistym w wypadku, kiedy koszt rzeczywisty jest mniejszy niż planowany),
3) w ciężar konta 191 „Sprzedaż wyrobów" — za różnice ujemne (koszt rzeczywisty większy od planowanego) dotyczące wyrobów sprzedanych we własnej sieci handlowej.

Konto 176 obciąża się:

1) na dobro konta 172 „Odchylenia od kosztów planowanych" — za różnice ujemne między planowanym i rzeczywistym kosztem produkcji towarów ewidencjonowanych na koncie 175,
2) na dobro konta 175 „Towary w sieci handlowej" — za różnice między ceną ewidencyjną towarów sprzedawanych a ich planowanym kosztem produkcji,
3) na dobro konta 191 „Sprzedaż wyrobów" — za różnice dodatnie między planowanym i rzeczywistym kosztem produkcji wyrobów sprzedanych.

Ponadto przy mankach, ubytkach i stratach spisywanych z konta 175 na konto 076 następuje zniesienie odchyleń ceny ewidencyjnej od rzeczywistego kosztu własnego.

179 — Towary wysłane i usługi wykonane.

Na koncie tym ewidencjonuje się w końcu okresu sprawozdawczego (miesiąca) wszelkie towary wysłane i usługi wykonane, a jeszcze nie sprzedane. Za moment sprzedaży uważa się moment wysłania faktury do inkasa lub bezpośrednio do odbiorcy (przy fakturach pozainkasowych).

Wartość produkcji towarowej, świadczonej na rzecz inwestycji, remontów kapitalnych i gospodarki nieprzemysłowej nie podlega ewidencji na tym koncie, ponieważ sprzedaż jej następuje w chwili przekazania.

Konto 179 obciąża się w końcu okresu sprawozdawczego:

1) na dobro konta 171 „Wyroby gotowe" — za planowany koszt własny wyrobów gotowych wysłanych, a nie sprzedanych,
2) na dobro konta 165 „Wykonanie planu kosztów własnych produkcji towarowej" — za planowany koszt własny (bądź za koszt własny wg kosztorysu) wykonanych a nie sprzedanych usług,
3) na dobro konta 132 „Opakowania" — za wysłane opakowania, które będą uwidocznione w osobnej pozycji faktury (wg ceny ewidencyjnej),
4) na dobro pozostałych kont rozdziału XI — za wysłane materiały odstępowane odpłatnie osobom trzecim.

Konto 179 uznaje się w następnym okresie sprawozdawczym w momencie sprzedaży w ciężar odpowiednich kont rozdziału XVI za planowany koszt własny sprzedanych wyrobów i usług oraz cenę ewidencyjną sprzedanych opakowań i materiałów.

Jednocześnie z tym zapisem uznaje się odpowiednie konta sprzedaży w ciężar kont rozdziału VI.

Rozdział XV — Podatek obrotowy i koszty związane ze sprzedażą.

Rozdział XV obejmuje następujące konta:

181 — Podatek obrotowy i od operacji nietowarowych,
182 — Koszty składnic,
183 — Inne koszty sprzedaży.

181 — Podatek obrotowy i od operacji nietowarowych.

Na koncie 181 księguje się podatek obrotowy i od operacji nietowarowych, przypadający od sprzedanych wyrobów i usług. Zapisy przeciwstawne przyjmuje konto 081 „Rozrachunki z tytułu podatków, danin i opłat". Konto 181 zamyka się przez przeniesienie w końcu roku w odpowiednich częściach jego salda na konta sprzedaży.

182 — Koszty składnic.

Na koncie 182 księguje się prowizje należne składnicom, jeżeli prowizje te na zasadzie obowiązujących przepisów obciążają przedsiębiorstwa przemysłowe.

Obciążanie konta 182 następuje w zasadzie w korespondencji z kontem 074 „Inne należności i zobowiązania". Sumy zebrane na koncie 182 przenosi się w końcu roku na odpowiednie konta sprzedaży.

183 — Inne koszty sprzedaży.

Na koncie 183 księguje się koszty transportu i ekspedycji wyrobów, usług i materiałów (o ile tego rodzaju koszty obciążają zgodnie z warunkami umowy dostawcę) oraz wszelkie inne koszty, wliczane na podstawie instrukcji branżowych do kosztu własnego sprzedaży. Przykładowo mogą to być:

1) koszty reklamy i propagandy mającej na celu podniesienie konsumpcji wyrobów przedsiębiorstwa (koszty związane z udziałem przedsiębiorstwa w targach, wystawach itp.),
2) koszty badań zmierzających do zmiany lub ulepszenia dotychczasowych metod produkcji, koszty ustalania branżowych standartów na wyroby i opakowania, koszty zastosowania surowców zastępczych itp., o ile wymienione badania nie przyniosły oczekiwanego efektu i o ile nie były pokryte ze specjalnych funduszów.

Sumy zebrane na koncie 183 przenosi się w końcu roku na odpowiednie konta sprzedaży z tym, że koszty transportu i ekspedycji dotyczące salda towarów ewidencjonowanych na koncie 179 „Towary wysłane i usługi wykonane" wykazuje się w bilansie w pozycji „Nakłady przyszłych okresów".

Rozdział XVI — Sprzedaż.

Rozdział XVI obejmuje następujące konta:

191 — Sprzedaż wyrobów,

192 — Sprzedaż wyrobów produkcji ubocznej,

195 — Sprzedaż usług,

196 — Sprzedaż materiałów.

Konta rozdziału XVI służą do ujęcia sprzedaży wyrobów, usług i materiałów. Ponieważ za moment sprzedaży przyjmuje się moment wezwania nabywcy do uiszczenia należności, księgowania na kontach tego rozdziału dokonuje się bądź w chwili oddania faktury na inkaso, bądź — w wypadkach rozliczeń pozainkasowych — przy wysłaniu jej bezpośrednio do odbiorcy, względnie z chwilą wpłaty pieniędzy przez odbiorcę (przy sprzedaży gotówkowej).

191 — S p r z e d a ż w y r o b ó w.

Konto 191 służy do ujęcia sprzedaży wyrobów produkcji podstawowej i pomocniczej (z wyjątkiem wyrobów produkcji ubocznej z odpadków).

W ciężar konta 191 księguje się:

1) w końcu miesiąca — fabryczny koszt własny sprzedanych wyrobów,
2) w końcu roku:
   a) odpowiednią część kosztów składnic i innych kosztów sprzedaży,
   b) odpowiednią część podatku obrotowego,

Fabryczny koszt własny wyrobów księgowany jest w dwóch pozycjach:

1) planowany fabryczny koszt własny,
2) odchylenie od kosztu planowanego.

Na dobro konta 191 księguje się:

1) przy sprzedaży na zewnątrz — sumę wynikającą z oddanych do inkasa lub wysłanych odbiorcom faktur (w wypadkach rozliczeń pozainkasowych),
2) przy sprzedaży na rzecz inwestycji, remontów kapitalnych i gospodarki nieprzemysłowej — wartość wyrobów wg odpowiednich dokumentów wewnętrznych.

Konto 191 zamyka się w końcu roku przez przeniesienie jego salda (ostateczny wynik sprzedaży) na konto 201 „Straty i zyski".

W ciągu roku wynik sprzedaży wykazuje się pozaksięgowo w sprawozdaniu dotyczącym strat i zysków.

Urządzenia analityczne winny umożliwić ujęcie sprzedaży wg następujących kierunków:

a) poza przedsiębiorstwo,
b) na rzecz inwestycji i remontów kapitalnych,
c) na rzecz gospodarki nieprzemysłowej.

192 — S p r z e d a ż w y r o b ó w p r o d u k c j i u b o c z n e j.

Na koncie 192 wykazuje się sprzedaż wyrobów, wykonanych z odpadków jako produkcja uboczna.

Zasady działania tego konta są analogiczne do podanych przy koncie 191 „Sprzedaż wyrobów".

195 — S p r z e d a ż u s ł u g.

Na koncie 195 wykazuje się sprzedaż usług. Zasady działania tego konta są analogiczne do podanych przy koncie 191 „Sprzedaż wyrobów".

196 — S p r z e d a ż m a t e r i a ł ó w.

Na koncie 196 wykazuje się sprzedaż materiałów, odstępowanych odpłatnie bądź sprzedawanych wraz z towarami (opakowania). Zasady działania tego konta są analogiczne do podanych przy koncie 191 „Sprzedaż wyrobów" z tym, że zużycie materiałów na rzecz inwestycji, remontów kapitalnych oraz gospodarki nieprzemysłowej nie przechodzi przez konto 196, a księgowane jest wprost z kont rozdziału XI na ciężar kont rozdziału II, bądź konta 167 „Gospodarka nieprzemysłowa".

Rozdział XVII — Straty i zyski.

W rozdziale XVII występuje jedno konto — 201 „Straty i zyski", na którym ujmuje się wyniki sprzedaży wyrobów, usług i materiałów, wyniki gospodarki nieprzemysłowej oraz wszelkie inne straty (zyski) nie wliczane do kosztów produkcji bądź sprzedaży, co umożliwia wykazanie ostatecznego wyniku działalności przedsiębiorstwa za rok sprawozdawczy.

Na koncie 201 księguje się w ciągu roku sprawozdawczego (zapisy typowe):

1) zyski (straty) z lat ubiegłych, ujawnione w roku bieżącym,
2) podatek obrotowy od operacji z lat ubiegłych,
3) przedawnione należności i zobowiązania (spisywane za zgodą jednostki nadrzędnej),
4) wpływy z należności spisanych jako nieściągalne,
5) inne należności i zobowiązania (spisywane za zgodą jednostki nadrzędnej),
6) straty wywołane działaniem siły wyższej (wartość zniszczonych materiałów, towarów i wyrobów, koszty zapobiegania klęskom żywiołowym, koszty usuwania skutków działania siły wyższej itp.) po potrąceniu premii ubezpieczeniowej,
7) straty związane z doświadczeniami i próbami przeprowadzonymi na zlecenie władz, pod warunkiem, że te doświadczenia i próby nie dotyczyły produkcji bieżącego okresu bądź że nie były sfinansowane ze środków specjalnie na ten cel przeznaczonych,
8) nakłady na uruchomienie nowej produkcji, o ile została ona zaniechana,
9) straty z tytułu anulowanych zleceń,
10) straty wywołane przestojami,
11) koszty utrzymania nieczynnych zakładów lub wydziałów,
12) wpływy z dzierżawy nieruchomości bądź ruchomości (po potrąceniu kosztów uzyskania tych wpływów),
13) różnice między wysokością roszczenia a kosztem własnym zawinionych ubytków i mank,
14) nadwyżki (superaty) środków obrotowych,
15) drobne różnice spowodowane zaokrągleniem księgowanych kwot.

W końcu roku przenosi się na konto 201 wynik na gospodarce nieprzemysłowej (z konta 167) oraz zysk (stratę) na sprzedaży wyrobów, usług i materiałów (z kont rozdz. XVI).

Ostateczne saldo konta 201 wykazywane jest w bilansie, a po jego zatwierdzeniu i dokonaniu podziału zysku (pokrycia strat) — podlega przeksięgowaniu w księgach nowego roku na konto 031 „Fundusz statutowy".

1340

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU DROBNEGO I RZEMIOSŁA

z dnia 16 listopada 1951 r.

w sprawie zmiany statutu Centrali Rzemieślniczej, Centrali Spółdzielczo-Państwowej.

Na podstawie art. 3 i 4 ustawy z dnia 21 maja 1948 r. o centralach spółdzielczo-państwowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200) w związku z art. 2 ustawy z dnia 25 maja 1951 r. o urzędzie Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 247) zarządza się, co następuje:

§ 1. W statucie Centrali Rzemieślniczej, Centrali Spółdzielczo-Państwowej, stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 26 stycznia 1949 r. w sprawie nadania statutu Centrali Rzemieślniczej, Centrali Spółdzielczo-Państwowej (Monitor Polski Nr A-7, poz. 77) wprowadza się następującą zmianę:

§ 13 otrzymuje brzmienie:

„§ 13. 1. W Walnym Zgromadzeniu biorą udział z głosem stanowczym członkowie:

a) rzemieślnicze spółdzielnie pracy i pomocnicze spółdzielnie rzemieślnicze przez swoich przedstawicieli wybranych na Walnym Zgromadzeniu Związku Spółdzielni Rzemieślniczych spośród członków spółdzielni w takiej ilości, aby przypadało po 1 przedstawicielu na każdych 500 członków zrzeszonych w pomocniczych spółdzielniach rzemieślniczych lub na każdych 300 członków zrzeszonych w rzemieślniczych spółdzielniach pracy;

b) związki tych spółdzielni bezpośrednio, każdy przez prezesa lub członka prezydium rady nadzorczej, po 1 przedstawicielu.

2. Członkowie Rady Nadzorczej Centrali, o ile nie są przedstawicielami w myśl ust. 1, biorą udział w Walnym Zgromadzeniu z głosem doradczym. Również z głosem doradczym biorą udział w Walnym Zgromadzeniu członkowie Zarządu Centrali.

3. Ponadto w Walnym Zgromadzeniu mogą brać udział z głosem doradczym przedstawiciele:

a) Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła,
b) Centralnego Związku Spółdzielczego,
c) Związku Izb Rzemieślniczych,
d) Centralnej Rady Związków Zawodowych,
e) innych instytucji wskazanych przez Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła w porozumieniu z Prezesem Centralnego Związku Spółdzielczego".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Drobnego i Rzemiosła:
A. Żebrowski

1341

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 30 października 1951 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 19 września 1951 r. w sprawie wysokości opłat za przemiał gospodarczy oraz w sprawie wpłat na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych.

Na podstawie art. 2 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. o utworzeniu Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 527) oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. w sprawie normowania wynagrodzeń za usługi oraz za wartość pracy i wydatków przy umowie o dzieło i przy wytwarzaniu lub przetwarzaniu artykułów pierwszej potrzeby (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 418) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 8 zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 19 września 1951 r. w sprawie wysokości opłat za przemiał gospodarczy oraz w sprawie wpłat na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych (Monitor Polski Nr A-89, poz. 1228) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 po wyrazie „wynoszą" dodaje się wyrazy: „z wyjątkiem przypadku, określonego w ust. 2",

2) po ust. 1 dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Wpłaty na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych od opłat przemiałowych pobranych w gotówce w młynach podległych rejonowym lub powiatowym przedsiębiorstwom młynów gospodarczych Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" wynoszą:

1)	przy przemiale żyta na mąkę	60% — 1,20 zł
2)	„ „ „ „ „	82% — 1,20 „
3)	„ „ „ „ „	97% — 1,20 „
4)	„ „ pszenicy na mąkę	72% — 2,00 „
5)	„ „ „ „ „	97% — 2,00 „
6)	„ „ jęczmienia na mąkę	67% — 1,30 „
7)	„ przerobie jęczmienia na kaszę	46% — 1,30 „
8)	„ „ „ „ „	63% — 1,30 „
9)	„ „ gryki na kaszę nieprażoną	— 1,10 „
10)	„ „ gryki na kaszę prażoną	— 1,10 „
11)	„ „ prosa na kaszę	— 0,90 „
12)	„ „ owsa na mąkę	— 1,30 „
13)	„ śrutowaniu zbóż	— 0,60 zł",

3) dotychczasowy ust. 2 otrzymuje kolejne oznaczenie 3 i na końcu tego ustępu dodaje się wyrazy „i 2".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. *S. Milecki*

1342

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 22 września 1951 r.

w sprawie przekazania przez Zjednoczenie Wytwórni Surowic i Szczepionek Biura Sprzedaży Surowic i Szczepionek przedsiębiorstwu państwowemu Centrala Handlowa Farmaceutyczna „Centrofarm".

Na podstawie § 3 uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 5 kwietnia 1950 r. w sprawie przekazywania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części między państwowymi jednostkami gospodarczymi (Monitor Polski Nr A-47, poz. 532) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zjednoczenie Wytwórni Surowic i Szczepionek przekaże, a przedsiębiorstwo państwowe Centrala Handlowa Farmaceutyczna „Centrofarm" przejmie z dniem 31 grudnia 1951 r. Biuro Sprzedaży Surowic i Szczepionek.

§ 2. Przekazanie nastąpi w trybie i na warunkach przewidzianych w §§ 4 i 5 uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 5 kwietnia 1950 r. (Monitor Polski Nr A-47, poz. 532).

§ 3. Koszty związane z przekazaniem ponosi przedsiębiorstwo państwowe Centrala Handlowa Farmaceutyczna „Centrofarm".

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

1343

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 25 września 1951 r.

w sprawie dyscypliny w zakresie działalności inwestycyjnej.

Na podstawie § 16 uchwały Nr 27 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie dyscypliny w zakresie działalności inwestycyjnej, objętej planami inwestycyjnymi, począwszy od planu inwestycyjnego na rok 1951 (Monitor Polski Nr A-8, poz. 124) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wszystkie jednostki organizacyjne służb inwestycyjnych objęte planem centralnym i podległe Ministrowi Zdrowia jak również wydziały zdrowia prezydiów rad narodowych objęte planami terenowymi zobowiązane są ściśle stosować zasady dyscypliny rzeczowej i finansowej realizacji planów inwestycyjnych, a w szczególności zasady zawarte w uchwale Nr 27 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie dyscypliny w zakresie działalności inwestycyjnej, objętej planami inwestycyjnymi począwszy od planu inwestycyjnego na rok 1951 (Monitor Polski Nr A-8, poz. 124), zwanej w dalszym ciągu „uchwałą", i instrukcji Ministra Finansów z dnia 23 stycznia 1951 r. w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji objętych planem inwestycyjnym na rok 1951 wraz z późniejszymi zmianami oraz w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. Naruszenie zasad dyscypliny inwestycyjnej stanowi w szczególności:

1) angażowanie środków inwestycyjnych na roboty, usługi lub dostawy niezgodne z programem rzeczowym planu inwestycyjnego lub ponad limit finansowy właściwego składnika tytułu, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w § 3 uchwały;
2) zlecenie wykonania dokumentacji technicznej bez zatwierdzonego założenia projektu;
3) dokonywanie zamówień z terminem dostaw późniejszym niż przewidziany w harmonogramie wykonania inwestycji;
4) dokonywanie zamówień bez określenia ceny dostaw na zasadzie cennika lub cen opartych na wstępnej kalkulacji, a gdy chodzi o dobra z importu — na warunkach innych niż ogólne warunki dostaw towarów z importu;
5) rozpoczynanie robót, prowadzonych systemem gospodarczym, przed otwarciem wypłat, bez umowy lub bez zlecenia wewnętrznego udzielonego na piśmie, bez wyceny na podstawie stosowanych kosztorysów albo bez stwierdzenia głównego (starszego) księgowego, że zlecenie mieści się w ramach limitów finansowych inwestora;
6) wykonywanie robót prowadzonych systemem gospodarczym w rozmiarach przekraczających program rzeczowy lub limit finansowy wskazany w otwarciu wypłat;
7) zaniedbanie ograniczenia rzeczowego zakresu planowanej inwestycji w przypadkach niemożności uzyskania środków dodatkowych na jej sfinansowanie;
8) zaniedbanie obowiązku zawiadomienia inwestorów nadrzędnych o przewidzianym niewykorzystaniu środków inwestycyjnych;
9) zaniedbanie obowiązku bieżącego przesyłania do banku finansującego odpisów wszelkich umów, zleceń i zamówień (w tym i dodatkowych), podlegających zapłacie ze środków inwestycyjnych;
10) nieterminowe przedkładanie bankowi finansującemu dokumentacji prawnej i technicznej, dokumentów ustalających wysokość zadań oszczędnościowych oraz dokumentów stwierdzających wykonanie tych zadań w etapie projektowania;
11) używanie zaliczek ze środków inwestycyjnych niezgodnie z celem, na który zostały wypłacone, oraz nieterminowe ich rozliczanie;
12) zaniedbanie obowiązku terminowego sprawdzenia faktur (rachunków) przedłożonych do zapłaty i dopuszczanie do zastępczego dysponowania środkami inwestycyjnymi przez bank;
13) zaniedbanie obowiązku terminowego sprawdzenia rachunków przejściowych;
14) zaniedbanie obowiązków w zakresie sprawozdawczości inwestycyjnej, a w tym zaniedbanie ścisłego przestrzegania terminów sprawozdawczości;
15) zaniedbanie obowiązku dostarczania wykonawcy dokumentacji technicznej w terminach przewidzianych umową;
16) zaniedbanie innych obowiązków wynikających z przepisów szczególnych.

§ 3. W przypadku stwierdzenia naruszenia dyscypliny inwestycyjnej decyzję o zastosowaniu sankcji podejmuje kierownictwo danej jednostki inwestycyjnej lub wykonawczej zgodnie z przepisami § 13 uchwały:

1) w stosunku do pracowników w jednostkach objętych planami terenowymi na szczeblu:
   a) inwestora głównego — prezydium powiatowej rady narodowej,
   b) inwestora naczelnego — prezydium wojewódzkiej rady narodowej;
2) w stosunku do pracowników w jednostkach objętych planami centralnymi:
   a) w akademiach medycznych — dyrektorzy administracyjni,
   b) w stosunku do pracowników aparatu centralnego — Minister Zdrowia.

§ 4. Decyzja powinna być wydana w ciągu 7 dni od daty stwierdzenia faktu naruszenia dyscypliny inwestycyjnej.

§ 5. Przy stosowaniu sankcji przewidzianych w § 12 ust. 1 uchwały kierownictwo jednostki inwestycyjnej powinno się kierować stopniem winy pracownika odpowiedzialnego za złamanie dyscypliny inwestycyjnej.

§ 6. Decyzje powinny zawierać uzasadnienie, ustalające dokładnie podstawę decyzji faktyczną i prawną ze wskazaniem dowodów, na których się oparto, i okoliczności wziętych pod uwagę przy wyborze sankcji. Przed nałożeniem sankcji należy dać obwinionemu pracownikowi możność złożenia wyjaśnień.

§ 7. Odpis decyzji z uzasadnieniem doręcza się za pokwitowaniem obwinionemu pracownikowi z pouczeniem o przysługującym mu prawie odwołania się do władzy nadrzędnej w terminie 7-dniowym od dnia doręczenia odpisu decyzji.

§ 8. 1. Odpisy decyzji z uzasadnieniem przesyłają kierownictwa jednostek inwestycyjnych, określone w § 3 pkt 1 lit. b) i pkt 2 lit. a), Ministerstwu Zdrowia (Departament Planowania), a kierownictwa jednostek inwestycyjnych, określone w § 3 pkt 1 lit. a)— prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

2. Władze, określone w ust. 1, mogą zmienić decyzję kierownictwa jednostki inwestycyjnej.

3. Decyzje wydane przez Ministra Zdrowia, decyzje wydane w II instancji oraz decyzje, od których nie złożono w terminie odwołania, są ostateczne.

§ 9. Wykonanie decyzji orzekających sankcje przewidziane w § 12 ust. 1 lit. c) i d) uchwały może nastąpić dopiero po zatwierdzeniu decyzji przez władzę nadrzędną określoną w §. 8.

§ 10. Kierownictwo jednostki inwestycyjnej, występujące z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego w przypadkach określonych w § 12 ust. 2 uchwały, obowiązane jest powiadomić o tym władzę nadrzędną (§ 8).

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 25 września 1951 r.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

1344

ZARZĄDZENIE NACZELNEGO DYREKTORA GŁÓWNEGO URZĘDU KONTROLI PRASY, PUBLIKACYJ I WIDOWISK

z dnia 15 listopada 1951 r.

o pozbawieniu debitu komunikacyjnego.

Na podstawie § 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 maja 1949 r. w sprawie organizacji i właściwości Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk oraz urzędów podległych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 241) pozbawiam debitu i zakazuję rozpowszechniania następujących czasopism:

1) „Revue", wychodzącego w języku niemieckim w München, Niemcy Zach.,
2) „Glauben und Leben", wychodzącego w języku niemieckim w Mainz, Niemcy Zach.,
3) „Der Sonntag", wychodzącego w języku niemieckim w Limburgu, Niemcy Zach.,
4) „Heinrichsblatt", wychodzącego w języku niemieckim w Bambergu, Niemcy Zach.,
5) „Würzburger Katholisches Sonntagsblatt", wychodzącego w języku niemieckim w Würzburgu, Niemcy Zach.,
6) „Benediktus Bare", wychodzącego w języku niemieckim w Salzburgu, Austria,
7) „Liboriusblatt" wraz z dodatkiem „Der Kinderfreund", wychodzącego w języku niemieckim w Niemczech Zach.,
8) „Mecanique Populaire", wychodzącego w języku francuskim w Paryżu, Francja,
9) „Collier's", wychodzącego w języku angielskim w Waszyngtonie, Stany Zjedn. A. P.

Naczelny Dyrektor Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk: p. o. *M. Mikołajczyk*

1345

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ „RACJONALIZATORA PRODUKCJI"

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Racjonalizatora Produkcji" oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Racjonalizatora Produkcji" (Monitor Polski Nr A-46, poz. 625) następujące osoby zostały wyróżnione w dniu 1 maja 1951 r. odznaką

„RACJONALIZATORA PRODUKCJI"

przez Naczelną Dyrekcję Centrali Odpadków i Produktów Poubojowych „Bacutil":

Wesołowski Edward.

przez Naczelną Dyrekcję Centrali Rybnej:

Miara Jan, Pawlików Michał, Łusk Jan, Zając Wacław.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48
Administracja: Administracja Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Zam. 888 35.000 2-B-45290 Drukarnia Ministerstwa Sprawiedliwości, Warszawa, Nowowiejska 6. **Cena 2,88 zł**

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 30 listopada 1951 r. **Nr A-97**

TREŚĆ:

Poz.:

ZARZĄDZENIA I POSTANOWIENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

1346—1348 — Zarządzenia w sprawie nadania orderu „Sztandar Pracy" 1365, 1366
1349—1369 — Postanowienia o nadaniu odznaczeń państwowych . . . . . 1366—1371

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

1370 — Nr 669 z dnia 29 września 1951 r. zmieniająca Instrukcję Nr 10 w sprawie zaszeregowania kierowników wydziałów (oddziałów, referatów) w prezydiach rad narodowych . . . 1371
1371 — Nr 772 z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie tymczasowego statutu organizacyjnego Ministerstwa Przemysłu Rolnego i Spożywczego 1372
1372 — Nr 784 z dnia 17 listopada 1951 r. zmieniająca uchwałę w sprawie struktury organizacyjnej Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego 1373
1373 — Nr 788 z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie przejęcia na własność Państwa niektórych domów małych dzieci 1373
1374 — Nr 803 z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie zasad i trybu uchwalania terenowych budżetów dodatkowych 1374

UCHWAŁA PREZYDIUM RZĄDU

1375 — Nr 775 z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie gospodarki ogumieniem samochodowym . . 1375

ZARZĄDZENIA:

1376 — Nr 179 Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 listopada 1951 r. w sprawie wyłączenia środków przewozowych energetyki od obowiązku dostarczenia na rzecz wojska i służby bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju 1375
1377 — Ministra Finansów z dnia 19 listopada 1951 r. w sprawie likwidacji niektórych spółdzielni kredytowych 1376
1378 — Ministra Handlu Wewnętrznego oraz Prezesa Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji z dnia 10 listopada 1951 r. w sprawie zniesienia na terenie powiatu leskiego w województwie rzeszowskim obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypy) 1376
1379 — Ministra Handlu Wewnętrznego oraz Prezesa Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji z dnia 13 listopada 1951 r. w sprawie zniesienia na terenie powiatu sycowskiego w województwie wrocławskim obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypy) 1376
1380 — Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 31 października 1951 r. w sprawie likwidacji Urzędu Celnego w Bytomiu i Oddziału Pocztowo-Celnego Urzędu Celnego we Wrocławiu . . . 1377
1381 — Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 16 listopada 1951 r. w sprawie udzielania zezwoleń na czas ograniczony na prowadzenie przedsiębiorstw w zakresie handlu zagranicznego . . 1377
1382 — Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 listopada 1951 r. uzupełniające zarządzenie z dnia 5 kwietnia 1951 r. w sprawie zmian w ubezpieczeniu brackim 1377
1383 — Ministra Kultury i Sztuki z dnia 20 listopada 1951 r. dotyczące zmiany zarządzenia z dnia 17 lipca 1951 r. w sprawie indywidualnego nabywania biletów ulgowych do teatrów świetlnych 1377
1384 — Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 8 listopada 1951 r. w sprawie zatwierdzenia przepisów o rozmieszczeniu ładunku w pojazdach samochodowych 1378

LISTY OSÓB WYRÓŻNIONYCH:

1385 — odznaką i dyplomem „Zasłużonego Racjonalizatora Produkcji" 1378
1386—1389 — odznaką „Przodownika Pracy" . . . . . 1378—1380

1346

Nr 4/550/51.

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 listopada 1951 r.

w sprawie nadania orderu „Sztandar Pracy".

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 1949 r. o orderze „Sztandar Pracy" (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 301) nadaję za zasługi położone dla Narodu i Państwa w dziedzinie żeglugi

ORDER „SZTANDAR PRACY" II KL.

Bilińskiemu Janowi.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*
Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1347

Nr 4/556/51.

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 listopada 1951 r.

w sprawie nadania orderu „Sztandar Pracy".

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 1949 r. o orderze „Sztandar Pracy" (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 301) nadaję za zasługi położone dla Narodu i Państwa w dziedzinie przemysłu

ORDER „SZTANDAR PRACY" II KL.

inż. Kiełbasce Józefowi.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*
Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1348

Nr 4/570/51.

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 listopada 1951 r.

w sprawie nadania orderu „Sztandar Pracy".

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 1949 r. o orderze „Sztandar Pracy" (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 301) nadaję za zasługi położone dla Narodu i Państwa w dziedzinie przemysłu

ORDER „SZTANDAR PRACY" II KL.

1. inż. Halakowi Grzegorzowi, 2. Karczewskiemu Janowi, 3. Lichtensztajnowi Majerowi, 4. Wozniakowi Stanisławowi, 5. Zbrochowi Aleksandrowi.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1349

Nr 4/401/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu — za zasługi w pracy zawodowej i społecznej — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Ciesielski Stanisław, 2. Krzewski Józef, 3. Sadowski Jan, 4. Stręk Bronisław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1350

Nr 4/442/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczony zostaje

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

Foryszowski Władysław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1351

Nr 4/458/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Lekkiego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Burczyński Edward, 2. Kiliańska Feliksa.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

3. Anastaziak Maria, 4. Machalica Paweł, 5. Wiochaj Józef.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1352

Nr 4/477/51

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Budownictwa Miast i Osiedli — w związku z 50-leciem pracy zawodowej — odznaczony zostaje

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

inż. Szanior Tadeusz.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1353

Nr 4/482/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Żeglugi — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczony zostaje

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

Pośmiertnie.

Kaniewski Józef.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1354

Nr 4/484/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Ciężkiego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczony zostaje

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

Konecki Franciszek.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1355

Nr 4/543/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Lekkiego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Olszewski Kazimierz, 2. Szyndler Elżbieta, 3. Wolak Grzegorz.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1356

Nr 4/546/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Ciężkiego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

1. Krupa Władysław.

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

2. Henc Jan, 3. inż. Kacprzyk Tadeusz, 4. inż. Kwiatkowski Julian, 5. Michna Herbert, 6. Noworyta Władysław, 7. inż. Pałasiński Leszek.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

8. Dudek Jan, 9. inż. Figiel Jan, 10. inż. Gołębiowski Edmund, 11. inż. Janta Alfred, 12. Kondera Stanisław, 13. Musialik Stanisław, 14. Ochmański Franciszek, 15. Piegza Jan, 16. Rejdych Franciszek, 17. inż. Schieberl Józef, 18. Silczak Jan, 19. Suchoń Stefan.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

20. Henzel Helena, 21. Jurecko Józef, 22. Karkosz Antoni, 23. Kościelniak Alfreda, 24. Kupka Gerhard, 25. Kupka Karol, 26. Radosz Andrzej.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1357

Nr 4/547/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Ciężkiego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamiczka Jerzy.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

2. Duszyński Józef, 3. inż. Kuliński Stanisław, 4. Szymański Edward.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

5. Brzychcy Józef, 6. Kładź Władysław, 7. Liberda Jan, 8. Mikołajczyk Józef, 9. Oleksyk Józef, 10. Sosnowski Jan, 11. Urbas Karol.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1358

Nr 4/553/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Prezesa Rady Ministrów — w związku z 25-leciem pracy zawodowej — odznaczony zostaje

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

Głodkowski Zygmunt.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1359

Nr 4/555/51

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Hardej Jan

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

2. Zegarek Wojciech.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

3. Babis Jan, 4. Brzuchański Ludwik, 5. Machoń Zygmunt, 6. Maj Adam, 7. Milke Henryk, 8. Nowak Józef, 9. Szczepaniec Tadeusz, 10. Waksman Mieczysław, 11. Zienkiewicz Jan.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

12. Augustyn Karolina, 13. Bednarska Maria, 14. Czerniakiewicz Stanisław, 15. Dalgiewicz Justyna, 16. Dulat Stanisław, 17. Jarecka Apolonia, 18. Lewiński Zygmunt, 19. Nowotczyński Stefan, 20. Paulus Józef, 21. Pawlak Stanisław, 22. Poniewierska Helena, 23. Szydziak Karol, 24. Wierzba Stanisław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1360

Nr 4/557/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Lekkiego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Dondaj Szczepan, 2. Kamiński Mieczysław, 3. Osika Franciszek, 4. Wilkosz Franciszek.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

5. Barus Władysław, 6. Jeżewski Piotr, 7. Kleszcz Franciszek, 8. Krzyżanowski Edward, 9. Kufit Bogumiła, 10. Lubelski Marcin, 11. Michalewicz Józef, 12. Szandar Augustyn, 13. Szklarczyk Stanisław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1361

Nr 4/563/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Budownictwa Przemysłowego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Delis Henryk, 2. Henzlich Stefan, 3. Sidor Jan, 4. inż. Terlecki Władysław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1362

Nr 4/569/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Ciężkiego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

1. inż. Nowotny Sylwester.

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

2. Askanas Stefan, 3. Chruściński Jan, 4. Kmiołek Władysław, 5. inż. Pacek Adam, 6. inż. Piotrowski Stanisław, 7. inż. Ratz Marcin, 8. Stępień Tadeusz, 9. Urbaniak Czesław.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

10. Switała Konstanty, 11. Wisniewski Zygmunt.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

12. Betta Kazimierz, 13. Chłopecki Władysław, 14. inż. Chojecki Feliks, 15. Daberko Edward, 16. Dorobek Mieczysław, 17. Dutkowski Franciszek, 18. Dzieciak Henryk, 19. inż. Fisz Stanisław, 20. inż. Górski Witold, 21. Guzal Stanisław, 22. Gwiazda Czesław, 23. inż. Kaliszer Henryk, 24. inż. Katarzyński Stefan, 25. Konczerewicz Kazimierz, 26. Krzewicki Władysław, 27. inż. Ksiażkiewicz Kazimierz, 28. inż. Kupis Jan, 29. Kutrowski Ludwik, 30. Piechowski Józef, 31. Sędziak Władysław, 32. Sikora Edward, 33. inż. Sobiński Janusz, 34. Stankiewicz Stanisław, 35. inż. Stefański Stanisław, 36. Szewczyk Marian, 37. inż. Wierzbicki Jerzy, 38. Wójcik Bolesław, 39. Zieliński Roman.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

40. Berensztajn Józef, 41. Chorodyński Józef, 42. Dąbrowski Zygmunt, 43. Dworzański Leonard, 44. Ileczko Leon, 45. Kalbarczyk Władysław, 46. Konczkowski Eugeniusz, 47. Kosmal Kazimierz, 48. Kossakowska Helena, 49. Krawczyk Alojzy, 50. Kuźmiński Zdzisław, 51. Malukiewicz Jerzy, 52. Melon Kazimierz, 53. Myśliński Antoni, 54. Olender Antoni, 55. Opolski Zbigniew, 56. Paszkowski Franciszek, 57. Rosikiewicz Ryszard, 58. Rutkowski Jan, 59. Sieratowski Władysław, 60. Skassa Stanisław, 61. Sokołowski Ryszard, 62. Smiałek Stanisław, 63. Strzeszewski Adam, 64. Tymiński Stefan, 65. Wall Edward, 66. Winczatyk Czesław, 67. Witkowski Marian, 68. Wojdalski Tadeusz.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1363

Nr 4/571/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej we Wrocławiu — za patriotyczną postawę i wzorowe wykonanie obowiązków wobec Państwa — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Babul Walentyna, 2. Bartela Stanisław, 3. Bojanowska Zofia, 4. Caban Józef, 5. Fajkisz Antoni, 6. Gadacz Jan, 7. Haras Salomon, 8. Janiuk Michał, 9. Jarosz Adam, 10. Karbownik Jan, 11. Kobryń Jan, 12. Komornicki Aleksander, 13. Kopko Rozalia, 14. Kowalski Jan, 15. Kozioł Józef, 16. Kremer Edward, 17. Łaba Andrzej, 18. Majka Stanisław, 19. Makalski Michał, 20. Małanczuk Rozalia, 21. Marcyniuk Paweł, 22. Mikołajczyk Piotr, 23. Nowak Franciszek, 24. Nowakowski Henryk, 25. Pietras Józef, 26. Pietrzak Piotr, 27. Płaczek Antoni, 28. Sokalski Marceli, 29. Spychała Paweł, 30. Stec Franciszek, 31. Szemiot Konstanty, 32. Szwed Ignacy, 33. Trojnej Władysław, 34. Urbanik Tadeusz, 35. Wojtala Janina, 36. Wojtowicz Władysław, 37. Zapotoczny Władysław, 38. Zawada Stanisław, 39. Żłobowska Maria.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1364

Nr 4/572/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Lekkiego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Gołdyn Stefan, 2. Iwanow Swiętosław, 3. Markowicz Salim, 4. Mrówka Antoni, 5. inż. Ustaszewski Feliks.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

6. Chaładaj Franciszek, 7. Drozdowski Józef, 8. inż. Jedynecki Eugeniusz, 9. inż. Niezręcki Adam, 10. Rogaszewski Edward.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

11. Faff Władysław, 12. Gajda Tadeusz, 13. Gruchała Józef, 14. Kociemba Marian, 15. Krajewski Władysław,

16. Lachcik Zbigniew, 17. Mazur Bolesław, 18. Mielczarek Stefan, 19. Mikołajczyk Jan, 20. Papiernik Stanisława, 21. Rusek Stanisław, 22. Sieniawski Józef, 23. Skibiński Mieczysław, 24. Stachowski Stanisław, 25. Wierzbicki Henryk.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1365

Nr 4/549/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 5 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Żeglugi — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Cielewicz Romuald.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

2. Sawanczuk Michał.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

3. Binkiewicz Kazimierz, 4. Freilich Psachie, 5. Frysztak Kazimierz, 6. Jeka Teodor, 7. Kochański Wiesław, 8. Kubaszewski Józef, 9. Michalik Stefania, 10. Sawicki Jan, 11. Slenzak Józef, 12. Sparzyński Lucjan, 13. Szemiel Piotr, 14. Wolak Władysław.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

15. Andrzejewski Zdzisław, 16. Chełstowski Tadeusz, 17. Chojna Kazimierz, 18. Cyganik Jan, 19. Damrath Michał, 20. Dziubek Józef, 21. Jaroszkiewicz Anatol, 22. Lasek Jan, 23. Markowski Mieczysław, 24. Marszałek Teofil, 25. Ościanko Mikołaj, 26. Szkarłat Adam, 27. Szpinek Włodzimierz, 28. Teresiak Józef, 29. Wazdrąg Józef, 30. Wontka Jan.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1366

Nr 4/575/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 5 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Ciężkiego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Gajewski Bolesław, 2. inż. Gielewski Kazimierz, 3. Gładysz Jan, 4. inż. Iżykowski Józef, 5. Kempa Antoni, 6. Krawczyk Marian, 7. Mańko Bogdan, 8. inż. Palacz Edward, 9. Stępień Stanisław, 10. Wawrzycki Czesław, 11. inż. Werner Ryszard.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

12. inż. Brauer Jan Czesław, 13. inż. Sztraj Henryk.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

14. Adamczuk Eugeniusz, 15. inż. Budzyński Jerzy, 16. inż. Cylc Ryszard, 17. inż. Dolata Teodor, 18. Domagała Władysław, 19. Filipowicz Stanisław, 20. Flis Henryk, 21. Graniczka Kazimierz, 22. Hirschfeld Tadeusz, 23. inż. Łazarek Zbigniew, 24. inż. Mróz Jan, 25. Sagadyn Tadeusz, 26. Smutek Włodzimierz, 27. Świech Albin, 28. Werner Jan, 29. Wysocki Józef.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

30. Dulniak Bronisław, 31. Frączek Mieczysław, 32. Golian Antoni, 33. Kruk Hieronim, 34. Masiak Jan, 35. Muciek Bogdan, 36 Obrośliński Jerzy, 37. Pożycz Stanisław, 38. Sidor Stefan, 39. Szczerbiński Stefan, 40. Świtalski Józef.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1367

Nr 4/576/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 5 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Żeglugi — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

1. inż. Pirszel Julian.

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

2. inż. Madziar Jerzy, 3. inż. Sokołowski Stanisław, 4. Tadlewski Jan, 5. Zyzek Władysław.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

6. Książek Tomasz.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

7. Agafanow Maksymilian, 8. Bławat Paweł, 9. Gaszewski Stanisław, 10. Gawroński Feliks, 11. Grodecki Bronisław, 12. Gudamiec Józef, 13. inż. Jóźwiak Leon, 14. Kononczuk Anatoli, 15. Pietrzak Jan, 16. Rozenberg Mojżesz, 17 Samek Krystyna, 18. inż. Sawicki Aleksy, 19. Starzyński Leon, 20. Stróżyński Wacław, 21. Swierk Stanisław, 22. Szeląg Piotr, 23. inż. Unger Jan, 24.

Urbański Mirosław, 25. Wilk Leon, 26. Wojciechowski Janusz, 27. Zawierowski Bogdan.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

28. Chudy Henryk, 29. Dula Zdzisław, 30. Grudziński Wincenty, 31. Majewski Michał, 32. Pacholczyk Stanisław, 33. Sadecki Jan, 34. Szymaniak Józef, 35. Wałuto Romuald, 36. Żmuda Władysław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1368

Nr 4/589/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 10 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Lublinie — za patriotyczną postawę i ofiarne wykonanie obowiązków wobec Państwa — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Całka Stanisław, 2. Cichosz Stanisław, 3. Cwik Zofia, 4. Demczuk Walerian, 5. Iwaniak Kazimierz, 6. Józwiak Bolesław, 7. Kołodyński Julian, 8. Król Małgorzata, 9. Kuśniewski Kazimierz, 10. Martyniuk Mikita, 11. Powroznik Jan ,12. Rzeszczuk Józef, 13. Tomczak Paweł, 14. Trzeciak Jan, 15. Tymińska Antonina, 16. Witkowski Jan, 17. Zięba Władysław.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

18. Białota Wojciech, 19. Bartycka Józefa, 20. Bieńko Helena, 21. Burda Sabina, 22. Fusik Jan, 23. Goś Wacław, 24. Hołody Julian, 25. Karwat Wincenty, 26. Kowalski Bolesław, 27. Kozak Józef, 28. Kubiś Bolesław, 29. Łęczny Leon, 30 Maliński Władysław, 31. Maługa Józef, 32. Mazur Janina, 33. Nowak Piotr, 34. Pomorski Leon Wacław, 35. Praźmo Antoni, 36. Steciuk Franciszek, 37. Szymanko Józef, 38. Tarkowski Bronisław, 39. Udko Emilian, 40. Wojcik Antoni, 41. Zdunek Stanisław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1369

Nr 4/590/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 13 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Opolu — za patriotyczną postawę i ofiarne wykonanie obowiązków wobec Państwa — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Paluch Kazimierz.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

2. Bochenek Jan, 3. Bury Jakub, 4. Daniel Józef, 5. Grabowski Władysław, 6. Hajdo Jan, 7. Jahn Franciszek, 8. Kościelny Antoni, 9. Koza Edward, 10. Krawiec Józef, 11. Kula Antoni, 12. Marszałek Stanisław, 13. Mazur Antoni, 14. Pierdoła Maria, 15. Piskorz Alojzy, 16. Powlus Franciszek, 17. Ryczek Stanisław, 18. Serzysko Alojzy, 19. Towara Barbara, 20. Uliczka Franciszka, 21. Wagner Jan, 22. Węgrzyn Piotr, 23. Wierna Józefa, 24. Wronka Jan.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

25. Cappek Franciszek, 26. Gargała Józef, 27. Grela Jan, 28. Grochowski Marian, 29. Jacheć Piotr, 30. Kistela Jan, 31. Kita Józef, 32. Komurek Antoni, 33. Kwiecień Jan, 34. Magosz Jan, 35. Malczyk Franciszek, 36. Michalski Józef, 37. Okrzyński Michał, 38. Piecha Elżbieta, 39. Pilak Kazimiera, 40. Segiet Wiktor, 41. Swięty Teresa, 42. Toronczyk Mikołaj, 43. Węgrzyn Marcin, 44. Zegota Wincenty.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1370

UCHWAŁA Nr 669 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 września 1951 r.

zmieniająca Instrukcję Nr 10 w sprawie zaszeregowania kierowników wydziałów (oddziałów, referatów) w prezydiach rad narodowych.

Na podstawie art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 130) Rada Ministrów za zgodą Rady Państwa postanawia:

§ 1. W uchwale Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1950 r. — Instrukcja Nr 10 w sprawie zaszeregowania kierowników wydziałów (oddziałów, referatów) w prezydiach rad narodowych (Monitor Polski Nr A-81, poz. 949 z późniejszymi zmianami) uchyla się przepis § 7.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrowi Finansów.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1371

UCHWAŁA Nr 772 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 listopada 1951 r.

w sprawie tymczasowego statutu organizacyjnego Ministerstwa Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

§ 1. Ministerstwu Przemysłu Rolnego i Spożywczego nadaje się tymczasowy statut organizacyjny, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Traci moc uchwała Rady Ministrów z dnia 31 maja 1950 r. w sprawie tymczasowego statutu organizacyjnego Ministerstwa Przemysłu Rolnego i Spożywczego (Monitor Polski z 1950 r. Nr A-71, poz. 817 i z 1951 r. Nr A-51, poz. 678).

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do uchwały Nr 772 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1951 r. (poz. 1371).

STATUT ORGANIZACYJNY MINISTERSTWA PRZEMYSŁU ROLNEGO I SPOŻYWCZEGO

§ 1. Ministerstwo Przemysłu Rolnego i Spożywczego składa się z:
Gabinetu Ministra,
Departamentu Kadr,
Departamentu Kontroli,
Departamentu Planowania,
Departamentu Techniki,
Departamentu Mechaniczno-Energetycznego,
Departamentu Inwestycji,
Departamentu Finansowego,
Departamentu Księgowości,
Departamentu Zaopatrzenia,
Departamentu Zbytu,
Departamentu Kontraktacji,
Departamentu Organizacji, Zatrudnienia i Płac,
Departamentu Szkolenia Zawodowego,
Departamentu Budżetowo-Gospodarczego,
Samodzielnego Wydziału Transportu
oraz
Centralnego Zarządu Przemysłu Cukrowniczego,
Centralnego Zarządu Przemysłu Tłuszczowego,
Centralnego Zarządu Przemysłu Piwowarsko-Słodowniczego,
Centralnego Zarządu Przemysłu Owocowo-Warzywnego
Centralnego Zarządu Przemysłu Spirytusowego,
Centralnego Zarządu Gorzelń Rolniczych,
Centralnego Zarządu Przemysłu Tytoniowego,
Centralnego Zarządu Przemysłu Cukierniczego,
Zarządu Przemysłu Kawowego i Środków Odżywczych
Zarządu Przemysłu Ziemniaczanego,
Zarządu Przemysłu Drożdżowego,
Zarządu Przemysłu Kosmetycznego,
Zarządu Przemysłu Zielarskiego.

§ 2. Ministrowi Przemysłu Rolnego i Spożywczego podlega Główny Instytut Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

§ 3. Ponadto Ministrowi Przemysłu Rolnego i Spożywczego podlegają przedsiębiorstwa:
Centralne Biuro Projektowania Przemysłu Rolnego i Spożywczego,
Przedsiębiorstwo Remontowo-Montażowe Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

§ 4. Gabinet Ministra składa się z:
Wydziału Prezydialnego,
Wydziału Prawnego,
Radców i Rzeczoznawców Ministra,
Kancelarii Tajnej,
Biblioteki.

§ 5. Departament Kadr składa się z:
Wydziału Kadr Kierowniczych,
Wydziału Kadr Rezerwowych i Szkolonych,
Wydziału Spraw Osobowych,
Wydziału Ewidencji.

§ 6. Departament Kontroli składa się z Wydziału Planowania i Analiz Kontroli, a w pozostałej części jest bezwydziałowy.

§ 7. Departament Planowania składa się z:
Wydziału Planów Wieloletnich i Analiz Ekonomicznych,
Wydziału Planów Zbiorczych i Metodologii Planowania,
Wydziału Planowania Produkcji I,
Wydziału Planowania Produkcji II,
Wydziału Sprawozdawczości i Statystyki,
Wydziału Planowania i Analizy Kosztów Własnych.

§ 8. Departament Techniki składa się z:
Wydziału Technologicznego I,
Wydziału Technologicznego II,
Wydziału Kontroli Technicznej,
Wydziału Planów Technicznych i Badań Naukowych,
Wydziału Współpracy z Zagranicą,
Wydziału Norm i Standartów.

§ 9. Departament Mechaniczno-Energetyczny składa się z:
Wydziału Urządzeń Technicznych,
Wydziału Energetycznego,
Wydziału Remontów,
Wydziału Usprawnień i Wynalazków,
Samodzielnego Referatu Bezpieczeństwa Ruchu,
Głównego Inspektora Ochrony Przeciwpożarowej.

§ 10. Departament Inwestycji składa się z:
Wydziału Planowania Inwestycji,
Wydziału Zaopatrzenia Inwestycyjnego,
Wydziału Dokumentacji Technicznej,
Wydziału Planowania Wykonawstwa Inwestycyjnego,
Samodzielnego Referatu Sprawozdawczości Inwestycyjnej.

§ 11. Departament Finansowy składa się z:
Wydziału Planowania Finansowego,
Wydziału Finansowania Przedsiębiorstw,
Wydziału Finansowania Inwestycji i Kapitalnych Remontów,
Samodzielnego Referatu Ubezpieczeń Rzeczowych.

§ 12. Departament Księgowości składa się z:
Wydziału Sprawozdawczości Finansowej Przemysłu,

Wydziału Sprawozdawczości Finansowej Jednostek Nieprzemysłowych,
Wydziału Organizacji Rachunkowości.

§ 13. Departament Zaopatrzenia składa się z:
Wydziału Planowania Zaopatrzenia,
Wydziału Realizacji Zaopatrzenia,
Wydziału Opakowań,
Wydziału Gospodarki Magazynowej,
Samodzielnego Referatu Importu.

§ 14. Departament Zbytu składa się z:
Wydziału Planowania Zbytu i Sprawozdawczości,
Wydziału Cenników i Marż,
Wydziału I Zbytu (cukier, wyroby cukiernicze, środki odżywcze, zioła, przetwory ziemniaczane),
Wydziału II Zbytu (wyroby tłuszczowe, kosmetyczne, piwowarsko-słodownicze i owocowo-warzywne),
Wydziału III Zbytu (wyroby spirytusowe i tytoniowe),
Wydziału Eksportu,
Samodzielnego Referatu Estetyki Opakowań.

§ 15. Departament Kontraktacji składa się z:
Wydziału Planowania Kontraktacji,
Wydziału Agrotechnicznego,
Wydziału Kontraktacji,
Samodzielnego Referatu Gospodarstw Rolnych.

§ 16. Departament Organizacji, Zatrudnienia i Płac składa się z:
Wydziału Organizacyjnego,
Wydziału Zatrudnienia,
Wydziału Płac,
Wydziału Norm Pracy,
Wydziału Socjalnego.

§ 17. Departament Szkolenia Zawodowego składa się z:
Wydziału Planowania i Sprawozdawczości,
Wydziału Szkół,
Wydziału Młodzieżowego,
Wydziału Kursów,
Wydziału Budżetowo-Gospodarczego Szkolnictwa,
Samodzielnego Referatu Kadr Szkolenia.

§ 18. Departament Budżetowo-Gospodarczy składa się z:
Wydziału Budżetowego,
Wydziału Rachunkowo-Kasowego,
Wydziału Administracji Przemysłowej,
Wydziału Gospodarczego,
Kancelarii Głównej.

§ 19. Samodzielny Wydział Transportu.

§ 20. W skład departamentów wchodzą sekretariaty.

§ 21. Strukturę wewnętrzną centralnych zarządów i zarządów wymienionych w § 1 oraz jednostek organizacyjnych wymienionych w §§ 2 i 3 ustali Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 22. Szczegółowy podział czynności pomiędzy departamenty, centralne zarządy i zarządy, wydziały, samodzielne referaty, sekretariaty oraz inne jednostki organizacyjne wymienione w §§ 2 i 3 ustali Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

1372

UCHWAŁA Nr 784 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 listopada 1951 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie struktury organizacyjnej Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 10 lutego 1949 r. o zmianie organizacji naczelnych władz gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 43) uchwala się, co następuje:

§ 1. W strukturze organizacyjnej Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, ustalonej uchwałą Nr 344 Rady Ministrów z dnia 5 maja 1951 r. (Monitor Polski Nr A-43, poz. 548) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 pkt 2 skreśla się wyrazy: „Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Państwowe Wydawnictwa Techniczne";
2) w § 9 wyrazy: „Wydziału Budżetowego" zastępuje się wyrazami: „Wydziału Rachunkowo-Kasowego" oraz wyrazy: „Wydziału Nadzoru Finansowego" zastępuje się wyrazami: „Wydziału Budżetu i Nadzoru Finansowego";
3) w § 27 dodaje się wyrazy: „Wydziału Gospodarki Magazynowej".

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1373

UCHWAŁA Nr 788 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 listopada 1951 r.

w sprawie przejęcia na własność Państwa niektórych domów małych dzieci.

Na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) Rada Ministrów uchwala:

§ 1. Państwo przejmuje następujące domy małych dzieci, utrzymywane przez związki i stowarzyszenia religijne:

1) Dom Małych Dzieci Towarzystwa Pielęgnowania Chorych Św. Józefa w Świdrze k.Warszawy, ul. Ogrodowa 1,
2) Dom Małych Dzieci Zgromadzenia ss. Św. Wincentego à Paulo w Gnieźnie, ul. Łączności 7,
3) Dom Małych Dzieci Zgromadzenia ss. Boromeuszek w Trzebnicy, ul. Wolności 7,
4) Dom Małych Dzieci Zgromadzenia ss. Służebniczek N. M. P. w Gliwicach, ul. Jagiellońska 25.

§ 2. Wraz z domami małych dzieci, wymienionymi w § 1, Państwo przejmuje użytkowany dla potrzeb tych zakładów a stanowiący własność osób prawnych, wymienionych w § 1, majątek ruchomy nieodpłatnie na własność, majątek nieruchomy zaś — w bezpłatne użytkowanie.

§ 3. Skarb Państwa przejmuje prawa i obowiązki osób prawnych, wymienionych w § 1, zaciągnięte w związku z utrzymywaniem przejmowanych zakładów.

§ 4. Koszty, związane z przejęciem i utrzymywaniem przejętych zakładów, pokrywa Skarb Państwa.

§ 5. Zakłady, wymienione w § 1, przekazuje się w bezpośredni nadzór i kierownictwo wojewódzkim radom narodowym, właściwym ze względu na położenie terytorialne zakładu.

§ 6. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z tym, że terminy przejęcia poszczególnych zakładów wymienionych w § 1 ustala Minister Zdrowia po porozumieniu z prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1374

UCHWAŁA Nr 803 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 listopada 1951 r.

w sprawie zasad i trybu uchwalania terenowych budżetów dodatkowych.

Na podstawie art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 130) oraz w związku z § 12 ust. 2 uchwały Rady Państwa i Rady Ministrów z dnia 22 lutego 1951 r. o trybie uchwalania i rozpatrywania budżetów terenowych na rok 1951 (Monitor Polski Nr A-21, poz. 260) Rada Ministrów za zgodą Rady Państwa uchwala:

§ 1. Rady narodowe mogą przeznaczać ponadplanowe dochody, które osiągną dzięki swej gospodarności i inicjatywie, na zaspokojenie dodatkowych potrzeb ludności miejscowej i w granicach tych dochodów uchwalać budżety dodatkowe.

§ 2. 1. Ponadplanowymi dochodami w rozumieniu § 1 są również dochody podatku miejskiego (art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o podatkach terenowych — Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 110).

2. Nie mogą być uważane za ponadplanowe dochody (§ 1) takie dochody, które są następstwem decyzji władz nadrzędnych (np. zwiększenie stawek podatków i opłat).

§ 3. Wydatki dokonywane z budżetów dodatkowych nie mogą powiększać kosztów jednostkowych (na jednostkę produkcji lub usług).

§ 4. 1. Dochody budżetów dodatkowych mogą być, z zachowaniem przepisów art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o podatkach terenowych, przeznaczone:

1) na inwestycje pozalimitowe, tj. określone uchwałą Nr 45 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie inwestycji pozalimitowych (Monitor Polski Nr A-9, poz. 140),
2) na inwestycje limitowe, tj. objęte planem inwestycyjnym.

2. Wydatki na inwestycje pozalimitowe mogą być przeznaczone na zakup wyposażenia, na urządzenia mające na celu usprawnienie działalności jednostki inwestującej, na drobne budowle pomocnicze, na cele związane z polepszeniem warunków bytowania pracujących (przyłączenie domów i abonentów do czynnej sieci kanalizacyjnej, wodociągowej, telefonicznej i radiowej, budowa zieleńców, chodników, ulic, przekopywanie rowów odpływowych itp.), na inwestycje o celach kulturalnych i socjalnych oraz na budownictwo mieszkaniowe, jak również na inwestycje związane z ulepszeniem warunków pracy.

§ 5. Dochody budżetów dodatkowych, z wyjątkiem podatku miejskiego, mogą być ponadto przeznaczone na pokrywanie wydatków z tytułu spłaty zobowiązań b. związków samorządu terytorialnego z 1950 r. i lat poprzednich.

§ 6. 1. Budżety dodatkowe mogą być uchwalone nie wcześniej niż w III kwartale i po stwierdzeniu realnych możliwości wygospodarowania w ciągu roku ponadplanowych dochodów.

2. Możliwości te stwierdza w uchwale o dodatkowym budżecie właściwa rada narodowa po zanalizowaniu przez komisję finansów, budżetu i planu (finansowo-budżetową):

1) czy kalkulacja ponadplanowych dochodów jest w dostatecznym stopniu realna,
2) czy ponadplanowe dochody zostaną rzeczywiście uzyskane, a w szczególności czy przy planowaniu dochodów budżetu podstawowego nie pominięto już istniejących w tym czasie źródeł dochodu lub też czy nie preliminowano dochodów w kwotach zbyt niskich, mimo istniejących podówczas możliwości właściwej kalkulacji dochodów.

§ 7. Poza budżetami dodatkowymi, wymienionymi w § 1, rady narodowe mogą uchwalać budżety dodatkowe:

1) w przypadku gdy wskutek zmiany organizacyjnej zachodzi konieczność objęcia przez budżet terenowy pełnych dochodów i wydatków danej jednostki zorganizowanej poprzednio na zasadach rozrachunku gospodarczego,
2) w ramach ponadplanowych dochodów, osiągniętych przez jednostki budżetowe na skutek przekroczenia planu usług (np. zwiększenie ilości zastrzyków w lecznicy weterynaryjnej).

§ 8. Budżety dodatkowe po uchwaleniu ich przez właściwe rady narodowe podlegają rozpatrzeniu w trybie przewidzianym w części II uchwały Rady Państwa i Rady Ministrów z dnia 22 lutego 1951 r. o trybie uchwalania i rozpatrywania budżetów terenowych na rok 1951 (Monitor Polski Nr A-21, poz. 260).

§ 9. Dokonywanie wydatków budżetów dodatkowych może nastąpić nie wcześniej niż po rozpatrzeniu tych budżetów zgodnie z § 8 oraz jedynie do wysokości efektywnie osiągniętych dochodów, przewidzianych jako pokrycie tych wydatków.

§ 10. Nie wykorzystane do końca roku budżetowego kredyty budżetów dodatkowych mogą być wydatkowane w roku następnym w trybie ustalonym dla środków specjalnych.

§ 11. 1. W roku 1951 wyjątkowo budżety dodatkowe mogą być uchwalane tylko w granicach 50% ponadplanowych dochodów.

2. Ograniczenie to nie odnosi się do wpływów z podatku miejskiego oraz do przypadków wymienionych w § 7 niniejszej uchwały.

§ 12. Uchwałą wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1375

UCHWAŁA Nr 775 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 17 listopada 1951 r.

w sprawie gospodarki ogumieniem samochodowym.

W celu uzyskania oszczędności materiałowych w gospodarce ogumieniem samochodowym Prezydium Rządu uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Urzędy oraz jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane są do prowadzenia racjonalnej gospodarki ogumieniem samochodowym (oponami samochodowymi), a w szczególności właściwej eksploatacji ogumienia nowego oraz właściwego wykorzystania ogumienia zużytego (wycofanego z użycia).

2. Właściwa eksploatacja nowego ogumienia samochodowego polega na:

1) przestrzeganiu norm przebiegu ogumienia,
2) kontroli prawidłowego użycia i magazynowania ogumienia.

3. Wycofane z eksploatacji ogumienie należy raz w miesiącu klasyfikować na nadające się do protektorowania i na przeznaczone do przetarcia, a następnie odprzedać:

1) nadające się do protektorowania — Fabryce Regeneratu „Bolechowo" z siedzibą w Poznaniu,
2) nie nadające się do protektorowania i przeznaczone na przetarcie — właściwej wojewódzkiej zbiornicy Centrali Odpadków Użytkowych.

§ 2. W celu realizacji postanowień § 1 zobowiązuje się:

1) Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego — do wydania w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Chemicznego w terminie 2 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej uchwały instrukcji dotyczącej właściwej eksploatacji nowego ogumienia samochodowego oraz trybu wycofywania ogumienia zużytego;
2) Ministra Przemysłu Chemicznego — do wydania Fabryce Regeneratu „Bolechowo" w Poznaniu w terminie 1 miesiąca od daty wejścia w życie niniejszej uchwały polecenia:
   a) klasyfikowania pod względem użytkowym opon samochodowych protektorowanych lub naprawionych i zaopatrywania tych opon w symbole określające kolejne protektorowanie opony, dopuszczalne obciążenie opony protektorowanej oraz numer fabryczny serii protektorowanych opon,
   b) odprzedaży opon protektorowanych lub naprawionych Centrali Sprzętu Samochodowego „Motozbyt".

§ 3. 1. Każdy nabywca nowego ogumienia samochodowego w Centrali Sprzętu Samochodowego „Motozbyt" niezależnie od tego czy ogumienie to jest nabywane na podstawie otrzymanego przydziału (ogumienie reglamentowane), czy też jest nabywane bez przydziału (ogumienie wolnorynkowe), obowiązany jest zakupić 1 oponę protektorowaną tego samego wymiaru na 4 opony nowe.

2. Centrala Sprzętu Samochodowego „Motozbyt" może odmówić sprzedaży opon nowych, o ile nabywca uchyla się od nabycia opony protektorowanej w trybie przewidzianym w ust. 1.

3. Opony protektorowane lub naprawione, nabyte przez Centralę Sprzętu Samochodowego „Motozbyt" od Fabryki Regeneratu „Bolechowo" w Poznaniu, nie nadające się do samochodów, lecz nadające się do pojazdów konnych Centrala Sprzętu Samochodowego „Motozbyt" może sprzedawać odpowiednim nabywcom.

§ 4. Z dniem wejścia w życie zarządzeń wymienionych w § 2 traci moc uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1949 r. w sprawie skupu i regeneracji zużytego ogumienia samochodowego oraz sprzedaży ogumienia naprawionego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 796).

§ 5. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego ustali, w jakim zakresie obowiązek zakupywania opon protektorowanych stosuje się do resortów obrony narodowej i bezpieczeństwa publicznego.

§ 6. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Transportu Drogowego i Lotniczego, Ministrowi Przemysłu Chemicznego oraz wszystkim ministrom (prezesom centralnych urzędów).

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1376

ZARZĄDZENIE Nr 179 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 21 listopada 1951 r.

w sprawie wyłączenia środków przewozowych energetyki od obowiązku dostarczenia na rzecz wojska i służby bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju.

Na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska i służby bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 322) zarządza się, co następuje:

§ 1. Nie podlegają dostarczeniu na rzecz wojska i służby bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju pojazdy mechaniczne, będące w użytkowaniu przedsiębiorstw energetycznych i służące do potrzeb związanych z zabezpieczeniem ciągłości ruchu w elektrowniach i na sieciach elektrycznych.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1377

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 19 listopada 1951 r.

w sprawie likwidacji niektórych spółdzielni kredytowych.

Na podstawie art. 35 ust. 2 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. R. P. z 1951 r. Nr 36, poz. 279) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ulegają likwidacji w całości w trybie dekretu z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 410 i z 1951 r. Nr 31, poz. 240) niżej wymienione spółdzielnie kredytowe:

1) Spółdzielnia Oszczędnościowo-Pożyczkowa Emerytów „Samopomoc" z odp. ogr. w Krakowie,
2) Spółdzielnia Oszczędnościowo-Pożyczkowa Związku Emerytów Państwowych „Emerte" w Łodzi,
3) Spółdzielnia Oszczędnościowo-Pożyczkowa Emerytów Państwowych w Poznaniu,
4) Spółdzielnia Oszczędnościowo-Pożyczkowa Emerytów Państwowych „Emera" z odp. udz. w Bielsku-Białej.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

1378

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO ORAZ PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU SKUPU i KONTRAKTACJI

z dnia 10 listopada 1951 r.

w sprawie zniesienia na terenie powiatu leskiego w województwie rzeszowskim obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypy).

Na podstawie § 17 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o planowym skupie zbóż (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 299) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się na okres do dnia 14 lipca 1952 r. na terenie powiatu leskiego w województwie rzeszowskim obowiązek uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki), ustalony zarządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 19 września 1951 r. w sprawie wysokości opłat za przemiał gospodarczy oraz w sprawie wpłat na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych (Monitor Polski Nr A-89, poz. 1228 i Nr A-96, poz. 1341) oraz obowiązek odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zboża na rzecz Państwa (odsypy), ustalony rozporządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 29 grudnia 1949 r. w sprawie odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 2, poz. 8 i Nr 28, poz. 263).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 30 października 1951 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. *S. Milecki*
Prezes Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji:
A. Mierzwiński

1379

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO ORAZ PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU SKUPU I KONTRAKTACJI

z dnia 13 listopada 1951 r.

w sprawie zniesienia na terenie powiatu sycowskiego w województwie wrocławskim obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypy).

Na podstawie § 17 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o planowym skupie zbóż (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 299) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się na okres do dnia 14 lipca 1952 r. na terenie powiatu sycowskiego w województwie wrocławskim obowiązek uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki), ustalony zarządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 19 września 1951 r. w sprawie wysokości opłat za przemiał gospodarczy oraz w sprawie wpłat na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych (Monitor Polski Nr A-89, poz. 1228 i Nr A-96, poz. 1341) oraz obowiązek odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zboża na rzecz Państwa (odsypy), ustalony rozporządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 29 grudnia 1949 r. w sprawie odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 2, poz. 8 i Nr 28, poz. 263).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 3 listopada 1951 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. *S. Milecki*
Prezes Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji:
w z. *S. Lindberg*

1380

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 31 października 1951 r.

w sprawie likwidacji Urzędu Celnego w Bytomiu i Oddziału Pocztowo-Celnego Urzędu Celnego we Wrocławiu.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 1951 r. w przedmiocie przekazania spraw celnych do zakresu działania Ministra Handlu Zagranicznego (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 185) zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 31 października 1951 r. likwiduje się Urząd Celny w Bytomiu i Oddział Pocztowo-Celny Urzędu Celnego we Wrocławiu.

§ 2. Ostatecznej likwidacji agend wymienionych jednostek organizacyjnych dokona w terminie do dnia 30 listopada 1951 r. Dyrekcja Ceł w Gliwicach.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 31 października 1951 r.

Minister Handlu Zagranicznego: w z. *C. Bajer*

1381

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 16 listopada 1951 r.

w sprawie udzielania zezwoleń na czas ograniczony na prowadzenie przedsiębiorstw w zakresie handlu zagranicznego.

Na podstawie art. 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 sierpnia 1947 r. o właściwości władz przemysłowych oraz o trybie i warunkach udzielania zezwoleń na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 311) oraz na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 marca 1949 r w sprawie zakresu działania Ministra Handlu Zagranicznego (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 96) zarządza się, co następuje:

§ 1. Okresy czasu zezwoleń na prowadzenie przedsiębiorstw w zakresie handlu zagranicznego, ustalone w zarządzeniu Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 1 grudnia 1950 r. (Monitor Polski Nr A-129, poz. 1619) przedłuża się do dnia 31 grudnia 1952 r.

§ 2. Przedsiębiorstwa wymienione w ust. 1 lit. b) zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 21 maja 1948 r. (Monitor Polski Nr 57, poz. 346), które nadal zamierzają wykonywać czynności handlowe w zakresie handlu zagranicznego, powinny w terminie do dnia 31 grudnia 1951 r. wnieść do Ministerstwa Handlu Zagranicznego wniosek o przedłużenie ważności posiadanych zezwoleń.

§ 3. Przedsiębiorstwa, które w oznaczonym w § 2 terminie nie przedłożą wniosków o przedłużenie ważności zezwoleń, tracą z dniem 1 stycznia 1952 r. uprawnienia do wykonywania czynności handlowych w zakresie handlu zagranicznego.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 14 listopada 1951 r.

Minister Handlu Zagranicznego: w z. *C. Bajer*

1382

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 12 listopada 1951 r.

uzupełniające zarządzenie z dnia 5 kwietnia 1951 r. w sprawie zmian w ubezpieczeniu brackim.

1. W pkt 5 zarządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 5 kwietnia 1951 r. w sprawie zmian w ubezpieczeniu brackim (Monitor Polski Nr A-43, poz. 555) dodaje się ustęp drugi w następującym brzmieniu:

„Pensje brackie, wypłacane dotychczas zaliczkowo, uważa się za ustalone ostatecznie za czas przed 1 kwietnia 1951 r. Za czas od 1 kwietnia 1951 r. wymiar pensji następuje według nowych stopniówek, ustalonych w pkt 2 niniejszego zarządzenia".

2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *K. Rusinek*

1383

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 20 listopada 1951 r.

dotyczące zmiany zarządzenia z dnia 17 lipca 1951 r. w sprawie indywidualnego nabywania biletów ulgowych do teatrów świetlnych.

W związku z zarządzeniem Nr 176 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1951 r., dotyczącym zmiany zarządzenia z dnia 28 czerwca 1951 r. w sprawie indywidualnego nabywania biletów ulgowych do teatrów

świetlnych (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1307), zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Kultury i Sztuki z dnia 17 lipca 1951 r. w sprawie indywidualnego nabywania biletów ulgowych do teatrów świetlnych (Monitor Polski Nr A-68, poz. 888) wprowadza się następującą zmianę:

W ust. 2 po wyrazach: „w dni powszednie" wstawia się wyrazy: „z wyłączeniem sobót, niedziel i świąt".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 15 listopada 1951 r.

Minister Kultury i Sztuki: w z. *W. Sokorski*

1384

ZARZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU DROGOWEGO I LOTNICZEGO

z dnia 8 listopada 1951 r.

w sprawie zatwierdzenia przepisów o rozmieszczeniu ładunku w pojazdach samochodowych.

Na podstawie art. 1 i art 2 pkt 9 zdanie pierwsze dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o organizacji administracji i gospodarki motoryzacyjnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 58) oraz ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o organizacji władz w dziedzinie komunikacji (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1 Zatwierdza się „Przepisy o rozmieszczeniu ładunku w pojazdach samochodowych", stanowiące oddzielny załącznik do niniejszego zarządzenia. Załącznik ten w formie broszury został wydany przez Wydawnictwa Komunikacyjne, Warszawa, ul. Kazimierzowska 52.

§ 2. Postanowienia „Przepisów o rozmieszczeniu ładunku w pojazdach samochodowych" obowiązują następujących użytkowników pojazdów samochodowych: władze i urzędy państwowe, przedsiębiorstwa państwowe i przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym, centrale spółdzielczo-państwowe, centrale spółdzielni i związki spółdzielcze, spółdzielnie, związki, stowarzyszenia i korporacje publiczne oraz inne instytucje użyteczności publicznej, korzystające z dotacji lub subwencji państwowego budżetu, spółki prawa cywilnego i handlowego, w których Skarb Państwa, przedsiębiorstwa państwowe albo osoby prawne prawa publicznego posiadają udział, wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego, jak również przedsiębiorstwa działające na podstawie zezwoleń lub koncesji na zarobkowy przewóz osób i towarów z wyjątkiem użytkowników pojazdów samochodowych należących do władz i oddziałów wojskowych oraz bezpieczeństwa publicznego.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Transportu Drogowego i Lotniczego: *J. Rustecki*

1385

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ I DYPLOMEM „ZASŁUŻONEGO RACJONALIZATORA PRODUKCJI"

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Racjonalizatora Produkcji" oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Racjonalizatora Produkcji" (Monitor Polski Nr A-46, poz. 625) został wyróżniony w dniu 22 lipca 1951 r. odznaką i dyplomem

„ZASŁUŻONEGO RACJONALIZATORA PRODUKCJI"

przez Ministra Gospodarki Komunalnej:

Motyka Władysław.

1386

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ „PRZODOWNIKA PRACY"

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Przodownika Pracy" oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Przodownika Pracy" (Monitor Polski Nr A-46, poz. 626) następujące osoby zostały wyróżnione w 1950/51 r. odznaką

„PRZODOWNIKA PRACY"

przez Centralny Zarząd Przemysłu Cukierniczego:

Abramowicz Teodozja, Anders Jadwiga, Biesiada Eugeniusz, Bielak Stanisław, Chuć Józefa, Dolata Stanisława, Dylewski Tadeusz, Elman Zofia, Frackiewicz Helena, Gniado Danuta, Graba Stanisława, Grzebinoga Helena, Jedras Józefa, Kalin Klara, Kalinowska Maria, Koniewska Teofila, Konior Bronisław, Kościńska Sylwia, Krawczyk Janina, Kruczyńska Zofia, Kruglińska Janina, Kryglewicz ek, Kuś Jadwiga, Kuster Sabina, Leńska Urszula, ańska Pelagia, Łozowska Rozalia, Łuczak Janina, Ługiewicz Stanisława, Majchrzak Zofia, Mendocha Janina, Michalska Helena, Misiak Anna, Nalepko Stefania, Ogonek Barbara, Paździor Lucyna, Piszczek Aniela, Płonka Felicja, Przybyła Janina, Rogalski Stefan, Roznowska Zofia, Rumińska Jadwiga, Rutkowska Regina, Rzodkiewicz Władysław, Sieragowska Wanda, Soleska Sabina, Wilczek Anna, Wilczyńska Alicja, Wilkowska Elfryda, Zdziebłowska Helena, Zielińska Joanna, Zienkiewicz Zofia.

przez Zarząd Przemysłu Drożdżowego:

Czerniakiewicz S'an., Groblicki Franciszek, Janczuk Antoni, Lichołap Stanisław, Mazgaj Maria, Pawłot Waleria, Szarejko Sergiusz.

1387

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ „PRZODOWNIKA PRACY"

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Przodownika Pracy" oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Przodownika Pracy" (Monitor Polski Nr A-46 poz. 626) następujące osoby zostały wyróżnione w 1951 r. odznaką

„PRZODOWNIKA PRACY"

przez Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego:

Andrusiak Czesław, Andrzejewski Tadeusz, Antolak Stanisław, Arciszewski Kazimierz, Bałtyn Jakub, Barteczko

Karol, Barwicki Stanisław, Bąk Jan, Biela Jan, Bielaszewski Maksymilian, Bielik Tadeusz, Bilski Antoni, Bilski Władysław, Bochenek Marian, Bojanowski Czesław, Bołożuk Michał, Borkowski Władysław, Borowski Henryk, Bratke Antoni, Broniszewski Michał, Brucki Franciszek, Brudziński Stanisław, Bryłowski Alojzy, Buszyński Kazimierz, Ciesielski Paweł, Czubernat Bronisław, Dalbiak Jan, Damps Franciszek, Derkacz Wacław, Dobrzyński Michał, Dudek Bolesław, Dziubiński Lucjan, Fajfer Stanisław, Figler Józef, Filas Kazimierz, Fronczak Antoni, Gawlik Jan, Gierkowski Kazimierz, Glanowski Edmund, Gluma Jan, Góralczyk Władysław, Grabarek Jerzy, Gruszczyński Józef, Gubała Teodor, Guziński Jerzy, Guzek Czesław, Helak Roman, Horwitz Tadeusz, Jabłoński Nikodem, Jabo Kalikst, Janiec Bolesław, Janik Jan, Janko Robert, Jankowicz Paweł, Janiszewski Ludwik, Jasiński Artur, Jasiński Tadeusz, Jewiacz Józef, Kacler Alfred, Kaczmarek Jan, Kałużyński Jerzy, Kamiński Feliks, Kandela Jakub, Kasiorowski Roman, Kawula Stefan, Kazanowski Stefan, Klesja Franciszek, Klzwek Antoni, Kołodziej Ignacy, Kołodziejski Ryszard, Koperek Józef, Korecki Józef, Korzan Wiktor, Kosman Stanisław, Kowalczyk Stefan, Kowalski Edward, Kożenacki Wojciech, Kuczmański Stefan, Kudaj Bronisław, Kupis Feliks, Kurcz Edward, Kurdek Kazimierz, Kurek Leopold, Kutera Józef, Kutera Stanisław, Kwiatek Bolesław, Kwarciński Zygmunt, Lenart Jan, Lewandowski Mieczysław, Łój Franciszek, Łubik Michał, Łucarz Karolina, Łuczyński Marceli, Łukowicz Hipolit, Łuszczyński Jan, Maciura Franciszek, Madej Antoni, Majer Jan, Majewski Piotr, Majewski Wacław, Małek Ludwika, Marek Wojciech, Matlik Leon, Martyniak Władysław, Mazon Zbigniew, Mazur Stanisław, Mazurek Jan, Maka Władysław, Migalski Mieczysław, Milbrat Władysław, Milgiewicz Franciszek, Mieszkowski Władysław, Musiewicz Ksenia, Naczyk Alfons, Nakielski Edward, Natorski Władysław, Nodzyński Włodzimierz, Okrutniak Tadeusz, Olesiński Marian, Orzechowski Franciszek, Orzechowski Lucjan, Ostrowski Tadeusz, Owczarek Michał, Partyka Władysław, Parzydło Jan, Pasternak Wacław, Perszowski Franciszek, Petrykowski Henryk, Piastowski Klemens, Piechulek Teofil, Piernicki Józef, Pieta Roman, Piłat Wiktor, Pipka Augustyn, Podworski Wacław, Podwysocki Roman, Polak Jan, Porębski Bronisław, Porkitny Stanisław, Potęga Mieczysław, Przybycień Marian, Przybyła Marian, Pstruś Władysław, Purski Bolesław, Radwan Michał, Ratta Jan, Respond Tadeusz, Rogadziński Stanisław, Rogowski Jan, Romanow Eugeniusz, Rosołowski Antoni, Rudnik Klemens, Rutkowski Józef, Rybka Witold, Rzeszowski Marian, Sabat Stanisław, Sadzik Jan, Sanik Władysław, Sapek Piotr, Sarnecki Władysław, Scisło Władysław, Sekrecki Wacław, Sellin Paweł, Semerda Józef, Skalski Piotr, Ślęczak Stanisław, Słonina Franciszek, Słończyński Adam, Słowiński Stefan, Smal Jan, Smolarski Stefan, Smoliński Józef, Soczyński Antoni, Sowa Tomasz, Stefanowski Stanisław, Suchan Józef, Surma Piotr, Surowiec Leon, Swieży Eugeniusz, Szajewski Stanisław, Szala Józef, Szast Ignacy, Szczekocki Józef, Szczotkowski Kazimierz, Szczudliński Maksymilian, Szymański Edward, Tabor Stanisław, Talaga Wacław, Tokarczyk Józef, Tomera Stanisław, Truszkowski Julian, Turczyk Wojciech, Urbański Józef, Walczyk Łukasz, Wawrzyński Józef, Wawrzyński Karol, Wilma Franciszek, Witkowski Tadeusz, Wolak Irena, Wójcik Stanisław, Wrożek Zygmunt, Wyrzykowski Tadeusz, Zabłocki Władysław, Zbrożyna Wacław, Zdeb Józef, Zielonka Jan, Żembrzeski Jan, Żmudziński Bolesław, Żurawicz Józef.

przez Ministerstwo Żeglugi:

Adolf Karol, Ancjon Ignacy, Babiarz Adam, Bachmatiuk Michał, Bakoś Wiktor, Banasiak Edmund, Barc Franciszek, Białowąs Józef, Biegała Idzi, Biegański Stefan, Bik Stanisław, Blach Franciszek, Blachowski Feliks, Błasiak Stanisław, Błaszak Leon, Bolda Bernard, Boiński Edmund, Borkowski Władysław, Bożek Józef, Branka Helena, Brychcy Jan, Brzeski Leon, Brzozowski Jan, Bunka Jan, Buta Czesław, Capała Feliks, Cendrowski Artur, Cetnarowski Waldemar, Chudy Henryk, Ciepłowski Kazimierz, Cieślak Władysław, Cyganik Jan, Cylka Władysław, Czajka Stanisław, Czajkowska Regina, Czałkowski Czesław, Czerniak Maria, Czerniak Stanisław, Czerski Józef, Czołba Edmund, Deręgowski Florian, Dominiak Zdzisław, Dreczkowska Janina, Drożdżewski Edmund, Dudzikowski Władysław, Dziubek Józef, Ejma Dominik, Etmański Bernard, Falkowski Wincenty, Gabor Karol, Gawliczek Józef, Gębala Wacław, Giewaldt Józef, Goldner Piotr, Gołąbek Józef, Gorządek Wiktor, Graczyk Aleksander, Grabowski Longin, Gren Jan, Gren Józef, Gromotka Alojzy, Grosz Franciszek, Guździał Sylwester, Hukowski Władysław, Ibroń Kazimierz, Jabłoński Piotr, Janas Franciszek, Jankowski Czesław, Janowski Bernard, Jaskóła Jan, Jaworski Adolf, Jaworski Tadeusz, Jórkowski Henryk, Kafel Roman, Kaisig Leopold, Kamiński Edmund, Kaperski Jakub, Karaś Maria, Karbacz Stanisław, Karbarz Stanisław, Karwat Jan, Kędzierski Józef, Klonek Jan, Kłosowski Franciszek, König Franciszek, Konieczny Andrzej, Konkel Jan, Konkol Władysław, Kopacz Józef, Korn Rozalia, Kosiak Jan, Kostera Adolf, Kotyrba Franciszek, Kowal Antoni, Kowalski Franciszek, Kozłowska Janina, Kozłowska Stefania, Kozłowski Józef, Krajewski Roman, Królik Kazimierz, Krzemiński Jan, Kuberna Czesław, Kubiak Józef, Kucharczyk Jan, Kuden Franciszek, Kufel Julian, Kujaniek Władysław, Kurowski Jan, Langer Józef, de Laval Feliks, Lehmann Leon, Leśniak Leon, Leśniewski Bolesław, Lewandowski Czesław, Lewandowski Franciszek, Lewandowski Jan, Lewandowski Marian, Lewandowski Walenty, Lipiński Mieczysław, Lorkiewicz Edward, Łącki Eugeniusz, Łożyński Franciszek, Łoziński Wincenty, Łukaszczyk Józef, Madycki Józef, Makoś Tadeusz, Małek Michał, Masan Piotr, Matuszewski Kazimierz, Matuszewski Kazimierz, Matysiak Stanisław, Marciniak Józef, Mądrowski Franciszek, Mejer Leon, Meksa Bronisław, Michalik Stefania, Mnich Jan, Miszko Florian, Morawiec Alfons, Morawski Aleksander, Mudloff Jan, Muża Józef, Narkoń Zygmunt, Naumiuk Mikołaj, Nazarewicz Wacław, Noszka Konstanty, Nowacki Jan, Nowakiewicz Klara, Odebralski Leon, Orzeł Marian, Orzeszek Stanisław, Osiak Feliks, Paciorek Stanisław, Pajewski Marian, Pallach Bolesław, Paszak Walenty, Pawela Kazimierz, Pawlak Stanisław, Pawłowski Edmund, Penczar Maria, Pieczyński Leonard, Piekarski Franciszek, Pieleszek Władysław, Pierskała Paweł, Pietraszek Eugeniusz, Pietrzyński Maksymilian, Piękny Józef, Piłat Stanisław, Piotrowicz Władysław, Piotrowski Stanisław, Pończocha Antoni, Porske Alojzy, Przybył Edward, Przybysz Jan, Przybylski Stanisław, Punicki Mikołaj, Pyszny Czesław, Raczyński Franciszek, Radziński Stefan, Rafalik Bolesław, Redlin Jan, Reinert Jan, Różalski Bolesław, Rożek Stefan, Rozkosz Józef, Rudolf Feliks, Rumińska Stanisława, Rutkowski Henryk, Rybicki Stefan, Ryszkiewicz Kazimierz, Rzepka Aleksander, Sakowski Michał, Sieradzki Kazimierz, Sipiński Józef, Skonieczko Longin, Skowera Zdzisław, Słomski Leon, Słonina Jan, Smerd Stefan, Smigielski Ignacy, Sobieralski Ludwik, Sobolewski Antoni, Sobota Mikołaj, Sochacki Eugeniusz, Sojka Maksymilian, Sokołowski Zbigniew, Sołtysek Augustyn, Spryś Paweł, Stanicki Władysław, Staszak Antoni, Stelmasiewicz Ewa, Stenka Józef, Stepień Jan, Strycharski Mieczysław, Swiątek Andrzej, Swiec Karol, Swiergiel Edmund, Sykuła Anatoliusz, Syrocki Mieczysław, Szakur Józef, Szarek Józef, Szczepaniak Aniela, Szejwało Aleksander, Szlezyngier Stanisław, Szordykowski Bernard, Szpinek Włodzimierz, Szulc Franciszek, Szulc Marianna, Szwarc Marian, Szymanowski Stanisław, Szymański Kazimierz, Szyszko Antoni, Troszyński Kazimierz, Turski Feliks, Tuszyński Józef, Tyszowski Jan, Urbaniak Marian, Wasilewska Leokadia, Ważny Edmund, Wąs Kazimierz, Weiss Bożena, Wendt Franciszek, Wieczorek Wiesław, Więcaszek Józef, Wilczek Jan, Wiliński Czesław, Winckiewicz Bronisław, Wiśniewski Paweł, Włodarski Jan, Wontka Jan, Wróblewski Lech, Wrona Franciszek, Wysocki Bernard, Wziętek Edward, Zacharek Bronisław, Zając Klemens, Zasucha Franciszek, Zawadzki Klemens, Zawadzki Marian, Zawodziński Józef, Zgrzebnicki Roman, Zieliński Tadeusz, Zielonka Jan, Zedler Robert, Zwoliński Stefan.

1388

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ „PRZODOWNIKA PRACY"

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Przodownika Pracy" oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Przodownika Pracy" (Monitor Polski Nr A-46, poz. 626) następujące osoby zostały wyróżnione w dniu 1 maja 1951 r. odznaką

„PRZODOWNIKA PRACY"

przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego:

Babulska Helena, Badurek Roman, Barański Franciszek, Barski Jan, Bazgrowicz Stefania, Beckier Lidia, Berenstein Stanisław, Białek Józef, Blicharska Janina, Boczek Kazimiera, Bonia Arkady, Borowski Stefan, Borucka Halina, Bugajski Ignacy, Bukraba Wincenty, Chmielewski Julian, Chowner Anatol, Ciećwierski Józef, Cichocka Gertruda, Cichy Franciszek, Cielas Franciszek, Ciepiela Zofia, Cwik Emilia, Cyckowski Jan, Czaplarski Jan, Czostowski Zygmunt, Dmytryszyn Adam, Doszyński Jerzy, Drożdż Bolesław, Duszenczuk Jan, Dziedziński Kazimierz, Dybciak Stefan, Dyjak Józef, Dyszak Matian, Figiel Jan, Frąckowiak Jan, Gabor Marian, Galikowski Franciszek, Gąsiorek Jan, Gottfried Michał, Górny Ignacy, Gramatyka Kazimierz, Gromek Stefan, Gronkowski Adam, Grzechowski Kazimierz, Grzela Piotr, Guzenda Edward, Guzdzik Władysław, Hałas Leon, Hauschild Hildegarda, Herbich Józefa, Idzik Michał, Jabłońska Maria, Jachimowicz Stanisław, Jadczak Jan, Jajczak Bronisław, Jaroszek Alina, Jaskiewicz Stefan, Jasińska Marta, Jaszczyn Józef, Jaworski Stanisław, Jezierski Jan, Jonada Walenty, Juszczyk Marian, Kania Józefa, Karbownik Józef, Karpiak Anna, Keres Kazimierz, Kędzierska Maria, Kijek Stanisław, Kistowska Halina, Kleszcz Józef, Klimek Anna, Kluczkiewicz Antoni, Kłosin Franciszek, Kniaz Marian, Komacki Antoni, Konarzewski Józef, Konsencjusz Mikołaj, Kopczyńska Wiktoria, Kornecka Ludwika, Kotowicz Kazimierz, Krahel Zbigniew, Krajecka Anna, Krajnik Antoni, Krawczyk Maria, Kręć Jan, Krokos Franciszek, Królikowski Ryszard, Krupka Bernard, Kucharski Roman, Kucharski Władysław, Kuchciak Jan, Kujawiaj Józef, Kukliński Leon, Kwietniewska Zofia, Laudański Brunon, Lurka Janina, Ławicki Kazimierz, Łukasik Stanisław, Maciejewski Teofil, Michałowski Wincenty, Majewski Mieczysław, Majdecka Wiera, Maksymowicz Mieczysław, Malicki Tadeusz, Małek Michał, Małkiewicz Józef, Małkiewicz Kazimierz, Maslanka Katarzyna, Matynia Stefan, Mazur Mikołaj, Mech Izabela, Mordalski Józef, Mrzygłód Karol, Muchówna Wiesława, Naczaj Adela, Nędzowa Marią, Niewiarowski Ludwik, Nowak Albin, Olszewska Maria, Ostaszewski Jan, Ostrowski Fryderyk, Owczarek Wacław, Paczkowski Tadeusz, Pancerz Stanisław, Panfil Marian, Pajor Stanisław, Paprocka Maria, Pasterniak Czesław, Pastor Wacław, Pawełczyk Stanisław, Pawlak Irena, Pawlik Jan, Perlih Felicja, Piechaczek Leon, Pierzchała Władysław, Pisarek Stanisław, Plewa Paweł, Płatek Franciszek, Podsciański Bolesław, Popławska Katarzyna, Powąska Stanisław, Prokopowicz Antonina, Przybylski Ludwik, Przybylski Michał, Przygoda Jan, Robaczewski Józef, Roróg Franciszek, Różankiewicz Edmund, Ruszkiewicz Marcin, Rzewucki Władysław, Rybicki Józef, Sadowski Bolesław, Scholc Metta, Siemianowicz Władysław, Sierszchuła Kazimiera, Sikora Jan, Sitek Stanisław, Skręta Jan, Smaga Stanisław, Stancel Kazimierz, Stańczyk Wacław, Stoklasa Stanisław, Strychalski Antoni, Stryjakiewicz Jerzy, Sułek Kajetan, Szczekutowicz Zofia, Szewczynki Bolesław, Szor Anna, Szumacher Franciszek, Szybowski Czesław, Szymańska Eligia, Targaszewski Franciszek, Terzyk Leokadia, Tomala Stefania, Tomczyk Sylwester, Trojanowski Janusz, Tutaj Irena, Urbański Józef, Wawrzusiszyn Jan, Wiedeńczyk Józef, Wiśniewski Piotr, Witczak Jan, Wiznerowicz Gabriela, Włosek Jan, Włoszczuk Jan, Wojtas Antoni, Wojtkiewicz Tadeusz, Wójcik Mieczysław, Zabłocka Lucyna, Zagródzki Michał, Zakrzewski Leon, Zapaśnik Jan, Zbróg Antoni, Zdebiak Józef, Zieliński Edmund, Ziółkowski Józef, Zydek Kazimierz, Zyluk Tomasz.

przez Naczelną Dyrekcję Centrali Odpadków i Produktów Poubojowych „Bacutil":

Dera Leon, Heppner Łucjan, Just Róża, Kwarciński Józef, Łacińska Weronika, Łaszczewski Marcin, Machowski Tadeusz, Matuszewski Stefan, Nowak Ernest, Olszewski Władysław, Pietreniuk Wacław, Soja Tadeusz, Tomczyk Edward, Wrzesińska Józefa, Wilczek Jerzy, Zabłocki Bogdan, Zatyka Jan, Zwoliński Zygmunt.

przez Naczelną Dyrekcję Centrali Rybnej:

Boborycka Lidia, Chuderska Jadwiga, Gantner Maria, Gariaciak Janina, Haupt Elżbieta, Iwańska Marta, Janusz Maria, Jilke Wanda, Kowalska Wanda, Kozłowski Józef, Librach Bronisława, Lubecki Edmund, Łukawska Krystyna, Nogal Michał, Orzechowska Maria, Pawłowska Krystyna, Radajewski Witold, Sikorski Bolesław, Skibińska Wiktoria, Struk Nadzieja, Szajkowska Helena, Szałkowska Maria, Szultka Franciszka, Szweda Anna, Szymankowski Stefan, Szyszkie Jadwiga, Wawer Józef, Węclewska Kazimiera, Wieleżew Włodzimierz, Wołkowicz Emilia, Woźniak Teodozja, Żółtowska Salomea.

1389

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ „PRZODOWNIKA PRACY"

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Przodownika Pracy" oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Przodownika Pracy" (Monitor Polski Nr A-46 poz. 626) następujące osoby zostały wyróżnione w dniu 22 lipca 1951 r. odznaką

„PRZODOWNIKA PRACY"

przez Centralny Zarząd Budowy Zakładów Chemicznych:

Biliński Jan, Budziło Józef, Chwederowicz Alfred, Fryc Edward, Kaczmarczyk Emil, Kowal Stanisław, Macha Ryszard, Mosler Karol, Mryka Alfred, Szymeczko Władysław, Szwestka Maria, Ukleja Stanisław.

przez Centralny Zarząd Przemysłu Spirytusowego:

Arczewski Józef, Baćko Aniela, Banasik Marian, Bendyk Zofia, Dubis Julianna, Durst Stanisława, Gałązka Stanisława, Godlewska Józefa, Hebda Kazimiera, Harasym Michał, Jagaczewska Stanisława, Karasińska Helena, Karwacki Franciszek, Kmiecik Henryka, Kowal Justyn, Kowaliszyn Stefan, Kujawska Stefania, Kuklińska Aleksandra, Kuźma Amelia, Lebioda Jan, Mroczek Aleksander, Nowak Anna, Paczkowski Lucjan, Piotrzakowska Zofia, Raczkiewicz Władysław, Ryczko Janina, Staniszewski Władysław, Sulewski Bronisław, Szkaradek Bolesław, Witkowski Czesław, Wolski Karol.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych. Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48.
Administracja: Administracja Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów. Warszawa, ul. Bracka 20a

Prenumerata Monitora Polskiego w roku 1951 wynosi: cz. A — rocznie zł 45.—, półrocznie zł 27.—, cz. B. rocznie — zł 72.—, półrocznie 45.— zł. Prenumerata przyjmowana jest na okres co najmniej półroczny (od 1.I i od 1.VII). Prenumeratę Monitora Polskiego oraz ogłoszenia przyjmuje Administracja Wydawnictw P. R. M. w Warszawie, ul. Bracka 20a oraz punkt sprzedaży w Łodzi, ul. Nowotki 21. Konto czekowe P.K.O. Warszawa Nr I-4797.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów (Warszawa, ul. Bracka 20a) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego nabywać można w Administracji Wydawnictw P.R.M. Warszawa, Bracka 20a, w punkcie sprzedaży w Łodzi przy ul. Nowotki 21 (Hipoteka), w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Rzeszowie i Wrocławiu oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Olsztynie, Opolu, Poznaniu, Szczecinie i Toruniu.

Zam. 889 35.000 2-B-45673 Drukarnia Ministerstwa Sprawiedliwości, Warszawa, Nowowiejska 6. **Cena 1,92 zł**

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 7 grudnia 1951 r. **Nr A-98**

TREŚĆ:

Poz.:

ZARZĄDZENIA:

1390 — Nr 185 Prezesa Rady Ministrów i Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 22 listopada 1951 r. zmieniające zarządzenie Nr 129 z dnia 17 lipca 1951 r. w sprawie ustalenia jednolitych danych o powierzchni użytków rolnych i innych gruntów oraz ustalenia jednolitej nomenklatury poszczególnych rodzajów tych użytków 1381

1391 — Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 3 października 1951 r. w sprawie wyznaczenia opłat za korzystanie ze środków komunikacyjnych wojewódzkich, powiatowych i miejskich przedsiębiorstw komunikacyjnych 1381

1392 — Ministra Finansów z dnia 26 października 1951 r. w sprawie zatwierdzenia taryfy składek za obowiązkowe ubezpieczenie budynków 1382

1393 — Ministra Handlu Wewnętrznego oraz Prezesa Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji z dnia 10 listopada 1951 r. w sprawie zniesienia na terenie niektórych powiatów obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypy) 1383

1394 — Ministra Handlu Wewnętrznego oraz Prezesa Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji z dnia 15 listopada 1951 r. w sprawie zniesienia na terenie niektórych powiatów obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypy) 1383

1395 — Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 9 października 1951 r. w sprawie sposobu zgłaszania zapotrzebowania na usługi transportowe i powoływania do ich świadczenia . . 1384

1396 — Ministra Zdrowia z dnia 10 listopada 1951 r. w sprawie upoważnienia podległych organów do udzielania zamówień osobom nie wymienionym w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych 1387

1397 — Ministra Zdrowia z dnia 19 listopada 1951 r. w sprawie przekazania przedsiębiorstwu państwowemu „Polskie Zdrojowiska" majątku zniesionych fundacji pod nazwą „Dom Zdrowia imienia św. Mikołaja" w Busku-Zdroju i „Sanatorium imienia św. Tadeusza" w Ciechocinku . . 1388

1398 — Naczelnego Dyrektora Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk z dnia 27 listopada 1951 r. o pozbawieniu debitu komunikacyjnego 1388

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH

1399 — odznaką „Racjonalizatora Produkcji" 1388

1390

ZARZĄDZENIE Nr 185 PREZESA RADY MINISTRÓW I PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 22 listopada 1951 r.

zmieniające zarządzenie Nr 129 z dnia 17 lipca 1951 r. w sprawie ustalenia jednolitych danych o powierzchni użytków rolnych i innych gruntów oraz ustalenia jednolitej nomenklatury poszczególnych rodzajów tych użytków.

Na podstawie § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1949 r. w sprawie statystyki produkcji rolnej (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 353) oraz § 7 uchwały Nr 320 Prezydium Rządu z dnia 28 kwietnia 1951 r. w sprawie zapewnienia środków do przeprowadzenia badań w zakresie statystyki rolnej w 1951 r. (Monitor Polski Nr A-37, poz. 450) zarządza się w porozumieniu z Ministrami: Finansów, Gospodarki Komunalnej, Rolnictwa, Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz Leśnictwa, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Nr 129 Prezesa Rady Ministrów i Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 17 lipca 1951 r. w sprawie ustalenia jednolitych danych o powierzchni użytków rolnych i innych gruntów oraz ustalenia jednolitej nomenklatury poszczególnych rodzajów tych użytków (Monitor Polski Nr A-69, poz. 898) wprowadza się następującą zmianę:

§ 11 otrzymuje brzmienie:

„§ 11. 1. Ostateczne dane powierzchniowe należy ustalić według stanu na dzień 31 grudnia 1951 r.

2. Prace Komisji Głównej powinny być zakończone do dnia 31 marca 1952 r.

3. Terminarz prac komisji wojewódzkich i powiatowych ustali Komisja Główna."

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *S. Jędrychowski*

1391

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 3 października 1951 r.

w sprawie wyznaczenia opłat za korzystanie ze środków komunikacyjnych wojewódzkich, powiatowych i miejskich przedsiębiorstw komunikacyjnych.

Na podstawie § 1 pkt 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Gospodarki Komunalnej oraz w sprawie określenia władz naczelnych, do których właściwo-

ści przechodzą sprawy należące dotychczas do zakresu działania Ministra Administracji Publicznej (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 233) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Normalna opłata za korzystanie ze środków komunikacyjnych wojewódzkich, powiatowych i miejskich przedsiębiorstw komunikacyjnych wynosi:

1) za 1 przejazd tramwajem 0,45 zł,
2) za 1 przejazd trolleybusem 0,60 zł,
3) za 1 przejazd autobusem 0,75 zł.

2. Opłatę za jeden przejazd w nocy, tj. w czasie od godziny 23 do godziny 5, pobiera się na wszystkich trakcjach w wysokości podwójnej opłaty normalnej (ust. 1).

3. Opłatę za przewóz jednej sztuki bagażu pobiera się na wszystkich trakcjach w wysokości podwójnej opłaty normalnej (ust. 1).

§ 2. 1. Ulgowa opłata za jeden przejazd wszystkimi wymienionymi w § 1 środkami komunikacji wynosi — 0,15 zł.

2. Prawo do przejazdu za opłatą ulgową przysługuje wyłącznie w porze dziennej:

1) wojskowym w służbie czynnej do starszego sierżanta włącznie,
2) junakom P. O. „Służba Polsce",
3) dzieciom w wieku od lat 3 do lat 7,
4) uczestnikom młodzieżowych domów kultury, o ile zamieszkują oni dalej niż 2 km od domu kultury,
5) studentom szkół wyższych,
6) uczniom określonych przez Ministra Oświaty i Prezesa Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego szkół oraz kursów stałych, których rozkład zajęć przewiduje dwukrotny dojazd w ciągu dnia do zajęć,
7) inwalidom wojennym i inwalidom pracy o stwierdzonej utracie zdolności zarobkowej powyżej 45%,
8) osobom pobierającym zaopatrzenie emerytalne, jeżeli nie pozostają w stosunku najmu pracy.

3. Osoby, wymienione w ust. 2 pkt 2, 4—8, wykupują bilety na przejazd ulgowy za okazaniem odpowiedniej legitymacji, wydanej przez przedsiębiorstwo komunikacyjne albo ostemplowanej przez przedsiębiorstwo komunikacyjne legitymacji służbowej.

§ 3. 1. Prawo do przejazdów za opłatą ulgową z miejsca zamieszkania do miejsca pracy i z powrotem w ilości najwyżej 70 miesięcznie, bez względu na konieczną ilość przesiadań, przysługuje:

1) pracownikom władz, urzędów, instytucji i przedsiębiorstw — jeżeli są członkami związków zawodowych,
2) zawodowym wojskowym i funkcjonariuszom władz bezpieczeństwa,
3) uczniom szkół nie objętych przepisem § 2 ust. 2 pkt 6.

2. Prawo do przejazdów za opłatą ulgową w ilości 120 miesięcznie przysługuje pracownikom instytucji i przedsiębiorstw, których rozkład zajęć wymaga dwukrotnego dojazdu do pracy.

3. Osoby, wymienione w ust. 1 pkt 1 i 3 oraz w ust. 2, wykupują bilety na przejazd za opłatą ulgową na podstawie legitymacji, wydanej przez przedsiębiorstwo komunikacyjne.

§ 4. 1. Prawo do bezpłatnych przejazdów posiadają wyłącznie:

1) posłowie na Sejm,
2) członkowie prezydiów rad narodowych w obrębie miejscowości będących siedzibą tych rad,
3) umundurowani funkcjonariusze Milicji Obywatelskiej,
4) dzieci do lat 3,
5) ociemniali i towarzyszący im przewodnicy.

2. Osoby, wymienione w ust. 1 pkt 1 i 2, korzystają z bezpłatnego przejazdu po okazaniu legitymacji, stwierdzającej ich stanowisko.

§ 5. Opłata za przejazd bez wykupienia właściwego biletu wynosi 10 zł.

§ 6. Zarządzenie niniejsze nie dotyczy przedsiębiorstw komunikacyjnych, których taryfa oparta jest na podziale strefowym.

§ 7. Traci moc zarządzenie Ministra Administracji Publicznej oraz Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 18 grudnia 1948 r. w sprawie wyznaczenia opłat za korzystanie ze środków komunikacyjnych samorządowych przedsiębiorstw komunikacji miejskiej (Monitor Polski Nr A-85, poz. 950 z późniejszymi zmianami).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 listopada 1951 r.

Minister Gospodarki Komunalnej: *K. Mijal*

1392

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 października 1951 r.

w sprawie zatwierdzenia taryfy składek za obowiązkowe ubezpieczenie budynków.

Na podstawie art. 18 ust. 1 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 72) oraz § 13 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 marca 1951 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia budynków (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 168) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zatwierdza się uchwałę Rady Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych z dnia 25 października 1951 r. zawierającą taryfę składek za obowiązkowe ubezpieczenie budynków określoną w §§ 2 i 3.

§ 2. 1. Dla obowiązkowego ubezpieczenia wszystkich budynków położonych w gminach oraz dla tych budynków, położonych na terenach miast, które związane są w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym z gospodarstwem rolnym, ustala się następującą taryfę składek:

Ściany zewnętrzne budynku	Pokrycie dachu	Składka od 1.000 zł sumy ubezpieczenia	
		W — taryfa wiejska	
		poz.	zł gr
murowane	twarde	W. 1	1.20
	miękkie	W. 2	2.70
	słoma	W. 3	3.80
mieszane	twarde	W. 4	2.50
	miękkie	W. 5	3.00
	słoma	W. 6	4 00
drewniane	twarde	W. 7	2.70
	miękkie	W. 8	3,80
	słoma	W. 9	4.50

2. Stawki, wymienione w ust. 1, zmniejsza się o 50% dla:

1) budynków państwowych związanych z gospodarstwem rolnym w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym;
2) świątyń wszelkich wyznań, położonych w gminach, o ile mieszczą się w budynkach specjalnie w tym celu wzniesionych.

3. Stawki, wymienione w ust. 1, podwyższa się:

1) o 10% dla gospodarstw rolnych własności prywatnej o podstawie opodatkowania dla celów wymiaru podatku gruntowego za rok podatkowy poprzedzający rok wymiaru składki od 5.400 zł do 10.800 zł;
2) o 25% dla gospodarstw rolnych własności prywatnej o podstawie opodatkowania dla celów wymiaru podatku gruntowego za rok podatkowy poprzedzający rok wymiaru składki — ponad 10.800 zł.

§ 2. Budynki położone w gminach, które ze względu na swój miejski charakter opłacały dotychczas składki obliczone według taryfy miejskiej, będą nadal opłacały składki obliczone według taryfy miejskiej.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

1393

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO ORAZ PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU SKUPU I KONTRAKTACJI

z dnia 10 listopada 1951 r.

w sprawie zniesienia na terenie niektórych powiatów obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypy).

Na podstawie § 17 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o planowym skupie zbóż (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 299) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się na okres do dnia 14 lipca 1952 r. na terenie powiatów:

1) żywieckiego w województwie krakowskim,
2) milickiego w województwie wrocławskim,
3) będzińskiego w województwie katowickim

obowiązek uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki), ustalony zarządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 19 września 1951 r. w sprawie wysokości opłat za przemiał gospodarczy oraz w sprawie wpłat na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych (Monitor Polski Nr A-89, poz. 1228 i Nr A-96, poz. 1341), oraz obowiązek odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zboża na rzecz Państwa (odsypy), ustalony rozporządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 29 grudnia 1949 r. w sprawie odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 2, poz. 8 i Nr 28, poz. 263).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą:

1) co do powiatu żywieckiego w województwie krakowskim — od dnia 26 października 1951 r.,
2) co do powiatu milickiego w województwie wrocławskim — od dnia 30 października 1951 r.,
3) co do powiatu będzińskiego w województwie katowickim — od dnia 3 listopada 1951 r.

Minister Handlu Wewnętrznego. w z. *S. Milecki*
Prezes Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji: w z. *S. Lindberg*

1394

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO ORAZ PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU SKUPU I KONTRAKTACJI

z dnia 15 listopada 1951 r.

w sprawie zniesienia na terenie niektórych powiatów obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypy).

Na podstawie § 17 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o planowym skupie zbóż (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 299) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się na okres do dnia 14 lipca 1952 r. na terenie powiatów:

1) bielskiego w województwie katowickim,
2) krośnieńskiego w województwie rzeszowskim,
3) cieszyńskiego w województwie katowickim,
4) limanowskiego w województwie krakowskim,
5) lublinieckiego w województwie katowickim,
6) gliwickiego w województwie katowickim,
7) namysłowskiego w województwie opolskim

obowiązek uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki), ustalony zarządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 19 września 1951 r. w sprawie wysokości opłat za przemiał gospodarczy oraz w sprawie wpłat na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych (Monitor Polski Nr A-89, poz. 1228 i Nr A-96, poz. 1341), oraz obowiązek odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zboża na rzecz Państwa (odsypy), ustalony rozporządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 29 grudnia 1949 r. w sprawie odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 2, poz. 8 i Nr 28, poz. 263).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą:

1) co do powiatu bielskiego w województwie katowickim od dnia 26 października 1951 r.,
2) co do powiatu krośnieńskiego w województwie rzeszowskim — od dnia 30 października 1951 r.,
3) co do powiatu cieszyńskiego w województwie katowickim — od dnia 3 listopada 1951 r.,
4) co do powiatu limanowskiego w województwie krakowskim oraz lublinieckiego w województwie katowickim — od dnia 6 listopada 1951 r.,
5) co do powiatu gliwickiego w województwie katowickim — od dnia 7 listopada 1951 r.,
6) co do powiatu namysłowskiego w województwie opolskim — od dnia 11 listopada 1951 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. *S. Milecki*

Prezes Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji: w z. *S. Lindberg*

1395

ZARZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU DROGOWEGO I LOTNICZEGO

z dnia 9 października 1951 r.

w sprawie sposobu zgłaszania zapotrzebowania na usługi transportowe i powoływania do ich świadczenia.

Na podstawie § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r. w sprawie świadczenia usług transportowych na cele ogólno-gospodarcze (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 359) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W przypadkach, gdy własne środki transportu drogowego organów administracji państwowej lub jednostek gospodarki uspołecznionej oraz rozporządzalne środki transportu publicznego zdaniem zainteresowanych nie wystarczają do zaspokojenia na danym obszarze lub w danej miejscowości potrzeb transportowych na cele ogólno-gospodarcze, określone w § 1 ust. 1 lub w trybie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 359), zainteresowane organa administracji państwowej lub jednostki gospodarki uspołecznionej zawiadamiają o tym właściwe terenowo prezydia powiatowych bądź miejskich rad narodowych miast stanowiących powiaty.

2. W zawiadomieniu powinien być podany rodzaj potrzeby transportowej i wskazany sposób jej zaspokojenia.

§ 2. 1. Prezydia te porównują dane zawarte w zawiadomieniach ze zdolnością transportową przedstawiających je organów oraz ze zdolnością przewozową środków transportu publicznego, które mogą być w tym czasie skierowane do dokonania żądanych przewozów. Ustaliwszy, iż zachodzi konieczność korzystania ze świadczenia usług transportowych przewidzianych w § 1 rozporządzenia, zgłaszają prezydium wojewódzkiej rady narodowej zapotrzebowania na te usługi.

2. Zapotrzebowania powinny obejmować wnioski o wprowadzenie obowiązku świadczenia usług transportowych, wskazywać możliwości dostarczenia pojazdów przydatnych do tego rodzaju usług lub ich brak oraz zawierać dane, o których mowa w § 4 ust. 2 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r.

§ 3. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy lub m. Łodzi) po stwierdzeniu konieczności wprowadzenia obowiązku świadczenia usług transportowych wydaje zarządzenie na podstawie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r. i ogłasza je w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy, Rady Narodowej m. Łodzi).

§ 4. 1. Na podstawie i w zakresie przewidzianym zarządzeniem (§§ 3 i 5) prezydia powiatowych rad narodowych bądź miejskich rad narodowych miast stanowiących powiaty powołują zobowiązanych do świadczenia usług transportowych.

2. Powołanie następuje przez doręczenie zobowiązanemu pisemnego nakazu według ustalonego wzoru (wzór Nr 1).

3. Nakaz (ust. 2) należy doręczyć zobowiązanemu najpóźniej na 7 dni przed terminem dostarczenia pojazdu do pracy w miejscowości stałego postoju pojazdu, a na 14 dni przed terminem dostarczenia pojazdu poza tą miejscowością. Terminy te mogą być wyjątkowo skrócone do 2 i 3 dni w przypadkach szczególnie ważnych ze względu na interes publiczny.

4. Odpis nakazu doręcza się jednocześnie jednostce administracji państwowej lub gospodarki uspołecznionej, uprawnionej do korzystania z pojazdu.

§ 5. W wyjątkowych przypadkach, gdy prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy lub m. Łodzi) stwierdzi na podstawie planów przewozów oraz bilansów rozporządzalnych środków transportu publicznego i posiadanych przez siebie wiadomości, iż środki transportu drogowego organów administracji publicznej i jednostek gospodarki uspołecznionej oraz rozporządzalne środki transportu publicznego nie wystarczą w pewnym okresie czasu do przeprowadzenia na określonym terenie lub w danej miejscowości akcji transportowej na cele przewidziane w § 1 ust. 1 lub określone w trybie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r., wówczas nie czekając na otrzymanie zapotrzebowań, o których mowa w § 2 niniejszego zarządzenia, wyda niezwłocznie zarządzenie o wprowadzeniu obowiązku świadczenia usług transportowych, a następnie ogłosi je w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy lub m. Łodzi).

§ 6. Jednostka administracji państwowej lub gospodarki uspołecznionej, uprawniona zgodnie z nakazem do korzystania z pojazdu, obowiązana jest:
1) potwierdzać kierowcy pojazdu na karcie drogowej pojazdu wykonaną pracę, czas postoju przy ładowaniu i wyładowaniu pojazdu oraz czas oczekiwania na załadowanie pojazdu;
2) składać władzy, która wydała nakaz, miesięczne sprawozdanie z pracy dostarczonego pojazdu według ustalonego wzoru (wzór Nr 2);
3) zawiadomić władzę, która wydała nakaz, o każdym wypadku niedostarczenia pojazdu na wskazane miejsce i we wskazanym czasie.

§ 7. Prezydia wojewódzkich rad narodowych (wydziały komunikacyjne) składają Ministerstwu Transportu Drogowego i Lotniczego miesięczne sprawozdania zbiorcze według ustalonego wzoru (wzór Nr 3) z pracy pojazdów samochodowych, którymi wykonane były usługi na cele ogólno-gospodarcze.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Transportu Drogowego i Lotniczego: w z. *J. Burgin*

Załączniki do zarządzenia Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 9 października 1951 r. (poz. 1395).

(str. 1)

Wzór Nr 1

Prezydium Powiatowej (Miejskiej)
Rady Narodowej
w . . . . . dnia . . . 195 . . r.

NAKAZ Nr . . .

Na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r. w sprawie świadczenia usług transportowych na niektóre cele ogólno-gospodarcze (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 359) i zarządzenia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w . . . . . (Rady Narodowej m. st. Warszawy — Rady Narodowej m. Łodzi) z dnia . . . . . Nr . . . . Prezydium Powiatowej (Miejskiej) Rady Narodowej w . . . . . wydaje następujący nakaz:

1. . . . . .
(dokładna nazwa przedsiębiorstwa (instytucji) wezwanego do świadczenia usług transportowych)

w . . . . . .
(miejscowość i dokładny adres)

dostarczy celem przewiezienia . . . . . .
(wymienić rodzaj ładunku)

ton . . . . . osób . . . . . .
(określić słownie) (określić słownie)
(podać maksymalny rozmiar świadczenia)

w czasie od dnia . . . . . 195 . . r. do dnia . . . . . 195 . . r.

z miejscowości (ulica, Nr domu) . . . . . .

do . . . . . .

na rzecz . . . . . .

. . . . . .

pojazd(y) . . . . . .

2. Od nakazu niniejszego służy zobowiązanemu w terminie 14 dni odwołanie do Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w . . . . . (w Warszawie i Łodzi do Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego).
3. Odwołanie nie wstrzymuje wykonania nakazu.
4. Odpowiedzialny osobiście za właściwe i całkowite wykonanie wezwania jest Obywatel . . . . . Kierownik (Oddziału, Sekcji, Referatu Transportowego) wezwanej do świadczenia instytucji (przedsiębiorstwa, zakładu, spółdzielni itp.).

. . . . . .
(podpis)

Pouczenie na odwrocie.

(str. 2)

POUCZENIE

1. „Usługi transportowe świadczy się przez dostarczenie wraz z kierowcą pojazdu, przygotowanego technicznie do danego transportu i zaopatrzonego w materiały pędne." (§ 3 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r. — Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 359).
2. „Za usługi transportowe, wykonane na podstawie niniejszego rozporządzenia, jednostki administracji państwowej oraz gospodarki uspołecznionej korzystające z tych usług wypłacać będą wynagrodzenie według taryfy przewidzianej w przepisach o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska i służby bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju." (§ 3 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r. — Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 359).
3. „Kto wykracza przeciwko nakazom lub zakazom zawartym w rozporządzeniach i zarządzeniach wydanych na podstawie art. 3, 6 ust. 2, art. 7 i 8 niniejszej ustawy, podlega karze aresztu do trzech miesięcy lub grzywny do 5.000 zł albo obu tym karom łącznie. Orzekanie następuje w trybie postępowania karno-administracyjnego." (art. 14 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 26).

Wzór Nr 2

Nazwa jednostki korzystającej z pojazdów samochodowych w ramach świadczeń usług transportowych

MIESIĘCZNE SPRAWOZDANIE

z pracy przewozowej pojazdów samochodowych w ramach świadczeń usług transportowych

za miesiąc ..... 195..... r.

Lp.	Nazwa instytucji bądź nazwisko i imię osoby zobowiązanej do świadczenia usług transportowych	Ilość pojazdów wg stanu na ostatni dzień miesiąca sprawozdawczego	Ogólna ładowność pojazdów podanych w rubryce 3	Ilość wozodni świadczeń usług transportowych		Ilość jazd z ładunkiem	Przebieg km		Przewóz ton ogółem	Praca przewozowa t/km	Rzeczywiste zużycie paliwa		Uwagi
				wg planu	zgodnie z wykonaniem przez zobowiązanego		ogółem	w tym z ładunkiem			benzyna	olej gazowy	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14

....., dnia ..... 195..... r.

(podpis sporządzającego)

(podpis kierownika jednostki)

Wzór Nr 3

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy — m. Łodzi) Wydział Komunikacyjny w	MIESIĘCZNE SPRAWOZDANIE ZBIORCZE z pracy przewozowej pojazdów samochodowych w ramach świadczeń usług transportowych za miesiąc ..... 195..... r.

Ilość wozodni świadczeń usług transportowych		Ilość jazd z ładunkiem	Przebieg km		Przewóz ton ogółem	Praca przewozowa t/km	Rzeczywiste zużycie paliwa		Uwagi
wg planu Wydziału Komunikacyjnego	zgodnie z wykonaniem przez zobowiązanych		ogółem	w tym z ładunkiem			benzyna	olej gazowy	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

....., dnia ..... 195..... r.

Przewodniczący

.....
(podpis sporządzającego)

.....
(podpis)

1396

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 10 listopada 1951 r.

w sprawie upoważnienia podległych organów do udzielania zamówień osobom nie wymienionym w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych.

Na podstawie § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się do udzielania zamówień w trybie bezprzetargowym osobom nie wymienionym w § 8 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448) bez potrzeby uzyskiwania odmowy przyjęcia zamówienia:

1) prezydia wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych m. st. Warszawy, m. Łodzi) — wydziały zdrowia, akademie medyczne, podległe instytuty i zakłady naukowo-badawcze, państwowe zespoły sanatoriów przeciwgruźliczych, państwowe zespoły prewentoriów, szpitale wojewódzkie, kliniczne i psychiatryczne, Lecznicę Ministerstwa Zdrowia oraz Morski Urząd Zdrowia — w zakresie robót budowlanych do wysokości 30.000 zł oraz w zakresie dostaw, usług i innych robót do wysokości 7.500 zł;
2) podległe przedsiębiorstwa państwowe — w zakresie robót budowlanych do wysokości 30.000 zł oraz w zakresie dostaw, usług i innych robót do wysokości 15.000 zł;
3) prezydia powiatowych (miejskich) rad narodowych— wydziały zdrowia, ośrodki szkoleniowe Ministerstwa Zdrowia, profilaktyczne domy zdrowia, szkoły dla personelu średniego służby zdrowia, domy zdrowia, domy matki i dziecka, domy małych dzieci i zakłady leczniczo-wychowawcze dla dzieci, szpitale powiatowe i miejskie, Główną Bibliotekę Le-

karską, państwowe sanatoria przeciwgruźlicze i specjalistyczne, państwowe prewentoria, poradnie specjalistyczne, przychodnie podstawowe, stacje pogotowia ratunkowego, stacje krwiodawstwa, stacje sanitarno-epidemiologiczne oraz zakłady leczniczo-rozpoznawcze — w zakresie robót budowlanych do wysokości 20.000 zł oraz w zakresie dostaw, usług i innych robót do wysokości 5.000 zł.

§ 2. Zarządzenie niniejsze nie narusza przepisów zarządzeń Ministra Zdrowia z dnia 10 kwietnia 1951 r. w sprawie upoważnienia Centrali Sprzętu Lekarsko-Sanitarnego „Centrosprzęt" do skupu w trybie bezprzetargowym sprzętu lekarsko-sanitarnego od osób nie wymienionych w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Monitor Polski Nr A-38, poz. 462) i z dnia 16 sierpnia 1951 r. w sprawie upoważnienia przedsiębiorstwa państwowego „Centrala Aptek Społecznych" do udzielania zamówień w zakresie dostaw osobom nie wymienionym w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Monitor Polski Nr A-82, poz. 1144).

§ 3. Upoważnienie określone w § 1 traci moc z dniem 31 grudnia 1952 r.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

1397

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 19 listopada 1951 r.

w sprawie przekazania przedsiębiorstwu państwowemu „Polskie Zdrojowiska" majątku zniesionych fundacji pod nazwą „Dom Zdrowia imienia św. Mikołaja" w Busku-Zdroju i „Sanatorium imienia św. Tadeusza" w Ciechocinku.

Na podstawie § 3 zarządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1951 r. w sprawie zniesienia niektórych fundacji (Monitor Polski Nr A-79, poz. 1079) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wyznacza się przedsiębiorstwo państwowe „Polskie Zdrojowiska" do przejęcia z dniem 10 grudnia 1951 r. majątku zniesionych fundacji pod nazwą:

1) „Dom Zdrowia imienia św. Mikołaja" w Busku-Zdroju,
2) „Sanatorium imienia św. Tadeusza" w Ciechocinku.

§ 2. Przejęcie określonego w § 1 majątku od zarządów zniesionych fundacji powinno być dokonane protokolarnie z udziałem przedstawicieli właściwych prezydiów powiatowych rad narodowych (wydziały zdrowia).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

1398

ZARZĄDZENIE NACZELNEGO DYREKTORA GŁÓWNEGO URZĘDU KONTROLI PRASY, PUBLIKACYJ I WIDOWISK

z dnia 27 listopada 1951 r.

o pozbawieniu debitu komunikacyjnego.

Na podstawie § 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 maja 1949 r. w sprawie organizacji i właściwości Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk oraz urzędów podległych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 241) pozbawiam debitu i zakazuję rozpowszechniania czasopisma „Kronika Seraficka", wychodzącego w języku polskim w Detroit (Michigan), Stany Zjednoczone A. P.

Naczelny Dyrektor Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk: p. o. *M. Mikołajczyk*

1399

LISTA OSÓB WYRÓŻNIONYCH ODZNAKĄ „RACJONALIZATORA PRODUKCJI"

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Racjonalizatora Produkcji" oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Racjonalizatora Produkcji" (Monitor Polski Nr A-46, poz. 625) zostali wyróżnieni w dniu 22 lipca 1951 r. odznaką „RACJONALIZATORA PRODUKCJI"

przez Ministerstwo Obrony Narodowej:

Gutt Stanisław.

przez Centralny Zarząd Przemysłu Spirytusowego:

Drewnikowski Mieczysław.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48
Administracja: Administracja Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Zam. 928 35.000 2-B-46223 Drukarnia Ministerstwa Sprawiedliwości, Warszawa, Nowowiejska 6. Cena 96 gr

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 10 grudnia 1951 r. **Nr A-99**

TREŚĆ:
Poz.:

POSTANOWIENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

1400—1460 — o nadaniu odznaczeń państwowych . . . . . 1389—1411

ORZECZENIA:

1461 — Nr 1 Ministra Gospodarki Komunalnej w sprawie przejścia przedsiębiorstwa na własność Państwa 1411
1462 — Nr 17 Ministra Handlu Wewnętrznego o przejęciu przedsiębiorstw na własność Państwa . 1411

1400

Nr 4/554/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Budownictwa Przemysłowego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Dobrowolski Stanisław.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

2. Czeszel Antoni, 3. Rudzki Jan, 4. Stasiak Zdzisław, 5. Sygaro Edward, 6. Witt Jan.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1401

Nr 4/577/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 5 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Budownictwa Przemysłowego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

KRZYŻEM KAWALERSKIM ORDERU ODRODZENIA POLSKI

1. inż. Kwiecień Marian.

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

2. Dwornik Jan, 3. Stępniak Ryszard.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz drugi

4. Jesionek Szczepan.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

5. Anańko Anatol, 6. Dziubak Aleksander, 7. Folcik Aleksander, 8. Groczkowski Feliks, 9. Iemmi Eros, 10. Jaworski Michał, 11. Kowalczyk Stefania, 12. Nowicki Edward, 13. Obara Władysław, 14. Olejnik Edward, 15. Piatek Tadeusz, 16. Piech Jerzy, 17. Piwnicki Henryk, 18. Plewko Edward, 19. Potocki Zygfryd, 20. Radlof Edmund, 21. Sieńkiewicz Paweł, 22. Skowron Andrzej, 23. Szczeblowska Jadwiga, 24. Węgrzyn Marcin, 25. Wroński Kazimierz, 26. Zakrzewski Jan.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

27. Chojecki Władysław, 28. Fijewski Józef, 29. Grzela Władysław, 30. Kanabrodzki Władysław, 31. Kasperek Stanisława, 32. Kieszkowski Konstanty, 33. Komosa Stefan, 34. Kozioł Stanisław, 35. Leszko Bronisław, 36. Lipski Jan, 37. Muraszow Czesław, 38. Muśnik Michał, 39. Nitecki Józef, 40. Peciak Władysław, 41. Puławski Piotr, 42. Rojek Stefan, 43. Rzucidło Stanisław, 44. Sagan Marian, 45. Skrzypek Stanisław, 46. Stasiak Jan, 47. Suska Stanisław, 48. Szczypa Mieczysław, 49. Trojanowski Stanisław, 50. Węgrzyn Józef, 51. Wieczorek Piotr, 52. Wójcik Władysław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1402

Nr 4/578/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 5 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu — za patriotyczną postawę i wzorowe wykonanie obowiązków wobec Państwa — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Kociański Stanisław, 2. Markiewicz Józef, 3. Springer Marian, 4. Swierad Zofia.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

5. Bazułka Kazimierz, 6. Bąkowski Kazimierz, 7. Dąbrowski Władysław, 8. Dorynek Albin, 9. Dudziak Czesław, 10. Firlej Franciszek, 11. Gacek Jan, 12. Gracz Wawrzyn, 13. Horemska Maria, 14. Janik Stanisław, 15. Jąder Feliks, 16. Jessa Jan, 17. Jezierny Stanisław, 18. Krępuła Franciszek, 19. Marcinkowski Józef, 20. Misiorny Andrzej, 21. Miśkowiak Wojciech, 22. Nowacki Czesław, 23. Nowak Kazimierz, 24. Nowak Monika, 25. Ocieczek Emil, 26. Piosik Leon, 27. Przybecki Józef, 28. Radzicki Klemens, 29. Ratajczak Edmund, 30. Reimann Ignacy, 31. Sądej Franciszek, 32. Śmichurski Czesław, 33. Warda Franciszek, 34. Wojtkowiak Stefan, 35. Zboralski Piotr, 36. Ziemska Weronika.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

37. Białek Marcin, 38. Kaczmarek Stanisław, 39. Klups Piotr, 40. Kompanowski Bolesław, 41. Müller Władysław, 42. Szczyglewski Jan.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1403

Nr 4/581/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 6 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Warszawskiej Wojewódzkiej Rady Narodowej — za patriotyczną postawę i wzorowe wykonanie obowiązków wobec Państwa — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Grzegorczyk Feliksa, 2. Suwiński Jan, 3. Szczupałkiewicz Władysław.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

4. Bańka Piotr, 5. Dziełak Stefan, 6. Gelbrecht Mieczysław, 7. Grochowski Leon, 8. Łazarski Władysław, 9. Niepiekło Filomena, 10. Perzanowska Zofia, 11. Piasecki Antoni, 12. Płoszaj Wacław, 13. Prabucki Władysław, 14. Pszczółkowski Stefan, 15. Sabala Jan, 16. Tolak Bronisława, 17. Trojanowski Władysław, 18. Zdan Genowefa.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

19. Dolny Władysław, 20. Dudziński Wacław, 21. Głodek Jan, 22. Jakubowski Czesław, 23. Kukuła Józef, 24. Lachman Szczepan, 25. Lorkowski Franciszek, 26. Mróz Aleksander, 27. Pisarski Władysław, 28. Ponieważ Kazimierz, 29. Rypiński Kazimierz, 30. Sobek Roman, 31. Stępnicki Andrzej, 32. Szczęsny Józef, 33. Wojciechowski Apolinary, 34. Woźniak Genowefa, 35. Zukowski Roman, 36. Zwierz Henryk.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1404

Nr 4/392/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 8 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Białymstoku — za zasługi w pracy społecznej — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. ks. Bartoszewicz Paweł, 2. ks. Miłkowski Tomasz, 3. ks. Mysakowski Jan, 4. ks. Niedźwiecki Ludwik.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1405

Nr 4/440/51

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 8 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkich Rad Narodowych w Katowicach, Koszalinie, Krakowie, Poznaniu, Rzeszowie,

Wrocławiu i Rady Narodowej m. Łodzi — odznaczone zostają następujące osoby, które przeżyły przeszło 50 lat w jednym związku małżeńskim:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Ambicki Leon, 2. Ambicka Monika, 3. Czech Ignacy, 4. Czech Rozalia, 5. Daszkowski Antoni, 6. Daszkowska Antonina, 7. Grzesica Karol, 8. Grzesica Marta, 9. Hajduk Karol, 10. Hajduk Jadwiga, 11. Kałandyk Stanisław, 12. Kałandyk Franciszka, 13. dr Kleja Marian, 14. Kleja Franciszka, 15. Kobierzycki Jan, 16. Kobierzycka Marianna, 17. Kokot Franciszek, 18. Kokot Maria, 19. Kuban Karol, 20. Kuban Maria, 21. Kulik Franciszek, 22. Kulik Joanna, 23. Miklas Tomasz, 24. Miklas Franciszka, 25. Nowak Tomasz, 26. Nowak Rozalia Augustyna, 27. Nowicki Aleksy, 28. Nowicka Balbina, 29. Oberski Tomasz, 30. Oberska Jadwiga, 31. Olejnik Alojzy, 32. Olejnik Paulina, 33. Sirzisko Filip, 34. Sirzisko Maria, 35. Sitko Stanisław, 36. Sitko Antonina, 37. Skowron Jan, 38. Skowron Franciszka, 39. Skrabania Augustyn, 40. Skrabania Marta, 41. Sobol Tomasz, 42. Sobol Elżbieta, 43. Tkocz Karol, 44. Tkocz Waleska, 45. Żaczkiewicz Stanisław, 46. Żaczkiewicz Katarzyna, 47. Żychoń Jan, 48. Żychoń Jadwiga.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1406

Nr 4/441/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 8 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkich Rad Narodowych w Krakowie, Opolu i Wrocławiu — odznaczone zostają następujące matki licznego potomstwa:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Jońca Maria, 2. Majdak Katarzyna, 3. Płachetka Anna, 4. Zoń Władysława.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

5. Bajer Maria, 6. Chodyniecka Albina, 7. Kowalska Anna, 8. Nowak Maria, 9. Sroczyk Stanisława.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1407

Nr 4/479/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 8 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkich Rad Narodowych w Białymstoku, Katowicach i Opolu — odznaczone zostają następujące osoby, które przeżyły przeszło 50 lat w jednym związku małżeńskim:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamus Józef, 2. Adamus Marta, 3. Brokowski Franciszek, 4. Brokowska Rozalia, 5. Folgner Edward, 6. Folgner Agnieszka, 7. Grichtolik Paweł, 8. Grichtolik Anna, 9. Grymski Stanisław, 10. Grymska Paulina, 11. Grzebała Marian, 12. Grzebała Felicja, 13. Hałupka Paweł, 14. Hałupka Anna, 15. Jarząbek Jan, 16. Jarząbek Antonina, 17. Kaczmarczyk Karol, 18. Kaczmarczyk Klara, 19. Kaszok Jakub, 20. Kaszok Ewa, 21. Kozlowski Ludwik, 22. Kozlowska Emilia, 23. Kściuczyk Paweł, 24. Kściuczyk Franciszka, 25. Lazik Szymon, 26. Lazik Rozalia, 27. Łazik Jan, 28. Łazik Franciszka, 29. Machuletz Franciszek, 30. Machuletz Zofia, 31. Musioł Edward, 32. Musioł Zelma, 33. Nowak Augustyn, 34. Nowak Maria, 35. Schaflik Juliusz, 36. Schaflik Genowefa, 37. Schunke Karol, 38. Schunke Wiktoria, 39. Twardawski Jan, 40. Twardawska Florentyna, 41. Wieczorek Antoni, 42. Wieczorek Augustyna, 43. Zimnol Józef, 44. Zimnol Zofia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1408

Nr 4/584/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 8 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie — za patriotyczną postawę i wzorcwe wykonanie obowiązków wobec Państwa — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Haberko Marcjanna, 2. Romanek Władysław.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

3. Baścik Anna, 4. Biały Bolesław, 5. Bartosik Józefa, 6. Blitek Marcin, 7. Bobula Jan, 8. Bonemberg Maciej, 9. Bularz Józef, 10. Chropała Julia, 11. Grudzień Józef, 12. Hernas Antoni, 13. Job Jan, 14. Krosta Eustachiusz, 15. Krzak Jakub, 16. Kubacki Stanisław, 17. Laskowski Karol, 18. Pieszczek Stanisław, 19. Piwowarczyk Jan, 20. Sajdak Maciej, 21. Serwin Andrzej, 22. Tlałka Władysław, 23. Zawadzki Jakub, 24. Zoń Bronisława.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

25. Czapińska Elżbieta, 26. Janosze Karol, 27. Kielak Jan, 28. Ozga Stanisław, 29. Rapalewicz Jan, 30. Tomaś Mieczysław, 31. Więckowski Józef, 32. Wyskiel Józef.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1409

Nr 4/588/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 8 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Łodzi — za patriotyczną postawę i wzorowe wykonanie obowiązków wobec Państwa — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Jadwiszczak Józef.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

2. Biskupik Józef, 3. Drożdż Stanisław, 4. Florczak Jan, 5. Kobyłecki Jan, 6. Kubiak Izydor, 7. Kubik Paweł, 8. Kumór Paweł, 9. Libera Antoni, 10. Lorencki Józef, 11. Makówka Zygmunt, 12. Okrojek Wacław, 13. Pawlak Stanisław, 14. Rogowski Józef, 15. Starzyński Franciszek, 16. Szadkowski Jan, 17. Walendzik Jan, 18. Wolski Józef, 19. Zawadzki Jan.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

20. Darnowski Kazimierz, 21. Dyrała Józef, 22. Kopka Roman, 23. Koza Władysław, 24. Król Stefan, 25. Macjaszek Józef, 26. Mokros Stanisław, 27. Patek Jan, 28. Rypalski Władysław, 29. Snieguła Józef, 30. Staniszewski Stefan, 31. Stawirej Stanisław, 32. Szczepaniak Marcin.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1410

Nr 4/595/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 15 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Grzybowski Bolesław, 2. inż. Kowalewski Mirosław, 3. inż. Wich Józef.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

4. Pruszkowski Aleksander.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

5. Dmowski Jan, 6. Imieliński Antoni, 7. Strubel Jan.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1411

Nr 4/597/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 15 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Kielcach — za patriotyczną postawę i wzorowe wykonanie obowiązków wobec Państwa — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Juszczyk Józef, 2. Pora Jan, 3. Sochacki Teofil, 4. Stala Józef, 5. Zadębski Feliks.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

6. Adamski Adam, 7. Bak Stanisław, 8. Banaszczyk Bronisław, 9. Bednarczyk Stanisław, 10. Bezak Józef, 11. Bieniias Aleksander, 12. Bierzyński Bronisław, 13. Błaszczyk Jan, 14. Buchner Kazimierz, 15. Bugała Stanisław, 16. Ciszewski Władysław, 17. Drynia Władysław, 18. Dudała Jan, 19. Dziuba Jan, 20. Fijołek Jan, 21. Gągorowski Józef, 22. Głąb Władysław, 23. Gręda Antoni, 24. Gregorczyk Józef, 25. Hamela Piotr, 26. Hernik Wawrzyniec, 27. Kalinkowski Adam, 28. Kosterna Antoni, 29. Maciejczyk Władysław, 30. Mendyk Michał, 31. Michta Piotr, 32. Oleksik Piotr, 33. Paluch Henryk, 34. Pawęzowski Czesław, 35. Pazera Władysław, 36. Pezda Bolesław, 37. Pinda Bolesław, 38. Sekulski Antoni, 39. Siwek Stanisław, 40. Warot Bolesław, 41. Wilk Stefan, 42. Wolszczak Józef.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1412

Nr 4/591/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 19 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Bydgoszczy — za patriotyczną postawę i wzorowe wykonanie obowiązków wobec Państwa — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Gołębiowski Bronisław, 2. Łopiun Krystyna, 3. Skruszewicz Jan.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

4. Baranowski Tomasz, 5. Daczkowski Tadeusz, 6. Drzymalski Bernard, 7. Dzielski Stanisław, 8. Janikowski Dominik, 9. Komorowski Władysław, 10. Kozłowski Wojciech, 11. Kujanek Michał, 12. Kuligowski Stanisław, 13. Lewiński Józef, 14. Nadoliński Jan, 15. Należyty Andrzej, 16. Nowak Anna, 17. Orlikowski Józef, 18. Rataj Edmund, 19. Szulc Mieczysław, 20. Warnel Jan, 21. Wierzchowski Stanisław, 22. Wiśniewski Stefan, 23. Włoch Antoni.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

24. Baranowski Marian, 25. Bereda Stanisław, 26. Facalusiak Andrzej, 27. Grzybowska Maria, 28. Jabłkowski Władysław, 29. Jesionowski Józef, 30. Kowalik Jan, 31. Kraszkiewicz Franciszek, 32. Kujawa Antoni, 33. Leszczyński Wacław, 34. Lisiecki Stanisław, 35. Małecki Józef, 36. Mochylewski Jan, 37. Paczkowski Mieczysław, 38. Popławski Julian, 39. Smoleń Andrzej, 40. Tołber Stanisław, 41. Walczak Jan, 42. Wochna Jan, 43. Wojciechowski Tadeusz.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1413

Nr 4/489/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bandura Antoni, 2. Bekus Kazimierz, 3. Broncel Paweł, 4. Cierpioł Adam, 5. Cieśla Jan, 6. Dyraga Władysław, 7. Gałbas Stanisław, 8. Giemuła Karol, 9. Gieras Mieczysław, 10. Grabiec Jan, 11. Grzelewski Hieronim, 12. Grzelewski Leszek, 13. Jurczyk Jan, 14. Kalus Jerzy, 15. Kościelny Wilhelm, 16. Krawczyk Paweł, 17. Krawczyk Wilhelm, 18. Kreizel Bernard, 19. Kubik Brunon, 20. Kucjas Gerard, 21. Malec Adolf, 22. Malorny Alfons, 23. Manowski Wiktor, 24. Michalski Józef, 25. Minczarek Augustyn, 26. Mularczyk Walter, 27. Nowak Rudolf, 28. Skórka Antoni, 29. Sokoła Władysław, 30. Strzelczyk Robert, 31. Szewczyk Maksymilian, 32. Wieczorek Wincenty, 33. Wojtynek Józef, 34. Wostal Brunon, 35. Zak Maciej, 36. Zydek Augustyn.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1414

Nr 4/490/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamczyk Józef, 2. Arnt Paweł, 3. Bacik Józef, 4. Balcerek Piotr, 5. Bartosz Antoni, 6. Bloch Franciszek, 7. Bomaba Konstanty, 8. Bomba Franciszek, 9. Bomba Józef, 10. Bomba Józef, 11. Boncol Paweł, 12. Bujoczek Emanuel, 13. Bujoczek Franciszek, 14. Burczyk Franciszek, 15. Całka Zygmunt, 16. Cichowski Jan, 17. Cobala Józef, 18. Cygon Jan, 19. Czaja Antoni, 20. Dębecki Tomasz, 21. Dolibog Józef, 22. Dolibóg Gotfryd, 23. Dragon Stanisław, 24. Drzyzga Paweł, 25. Drzyzga Rudolf, 26. Dylka Jan, 27. Dziuba Jan, 28. Fabisz Bronisław, 29. Fister Arnold, 30. Flak Józef, 31. Forster Paweł, 32. Frajer Paweł, 33. Francik Emanuel, 34. Franiel Paweł, 35. Fron Wilhelm, 36. Gajda Józef, 37. Gajda Maksymilian, 38. Gajda Roman, 39. Gałeczka Paweł, 40. Gałęziok Franciszek, 41. Gałęziok Robert, 42. Garus Edward, 43. Gaweł Bernard, 44. Gawronowski Gerard, 45. Glanc Paweł, 46. Głogowski Jerzy, 47. Gola Alojzy, 48. Golus Emil, 49. Gołąbek Jerzy, 50. Grzeszczyk Józef, 51. Gulba Sylwester, 52. Hajda Augustyn, 53. Hajda Sylwester, 54. Hajda Wincenty, 55. Hawranek Franciszek, 56. Helfener Wilhelm, 57. Helicsz Bernard, 58. Janas Antoni, 59. Janta Paweł, 60. Jany Paweł, 61. Jarząbek Henryk, 62. Kalyta Antoni, 63. Kandora Franciszek, 64. Kandzia Adam, 65. Karmański Karol, 66. Kawczyk Emanuel, 67. Kawka Andrzej, 68. Kawka Roman, 69. Kazik Paweł, 70. Klopek Aleksander, 71. Knychała Ryszard, 72. Kocyba Józef, 73. Koj Augustyn, 74. Kokot Paweł, 75. Kokot Wilhelm, 76. Kołodziej Józef, 77. Korbel Jan, 78. Koronowski Karol, 79. Koscielniak Piotr, 80. Kostur Paweł, 81. Kostur Wiktor, 82. Kozłowski Sylwester, 83. Kozok Alfons, 84. Kroj Karol, 85. Krup Franciszek, 86. Krzykawski Franciszek, 87. Książek Wojciech, 88. Kubica Teodor, 89. Kurek Wiktor, 90. Kuś Edmund, 91. Lach Józef, 92. Langer Jakub, 93. Langosz Jan, 94. Lasok Wilhelm, 95. Lipok Józef, 96. Lis Gerhard, 97. Lis Walenty, 98. Lubojański Jerzy, 99. Machura Rufin, 100. Madejski Jan, 101. Majzner Ludwik, 102. Manka Jan, 103. Marchewka Wincenty, 104. Maron Wilhelm, 105. Maszczyk Tomasz, 106. Mateja Teodor, 107. Matuszek Arnold, 108. Matuszek Karol, 109. Matysek Wilhelm, 110. Mazik Stanisław, 111. Meres Marcin, 112. Michalik Roman, 113. Michlik Alojzy, 114. Michlik Rajmund, 115. Miedza Roman, 116. Miedza Stefan, 117. Miś Paweł, 118. Moc Wilhelm, 119. Morawiec Ewald, 120. Mrzyk Franciszek, 121. Mularczyk Adolf, 122. Musialik Ewald, 123. Musioł Jan, 124. Namysło Emanuel, 125. Nawrat Adolf, 126.

Niejodek Ernest, 127. Nowak Benedykt, 128. Ogiewa Józef, 129. Oleszko Gustaw, 130. Otrzensek Henryk, 131. Pach Alojzy, 132. Padosa Piotr, 133. Papla Eryk, 134. Patoń Franciszek, 135. Pawliński Franciszek, 136. Pelikan Henryk, 137. Peszel Helmut, 138. Piekarczyk Wilhelm, 139. Pierdziwoł Jerzy, 140. Pietryga Józef, 141. Pietryga Stanisław, 142. Plewnia Robert, 143. Płocica Emanuel, 144. Podzimowski Jan, 145. Polaczek Alfons, 146. Polaczek Hubert, 147. Posmyk Jan, 148. Potysz Ryszard, 149. Prukop Juliusz, 150. Pudo Józef, 151. Pyka Jan, 152. Rabsztein Eryk, 153. Radlański Oton, 154. Ręcz Ryszard, 155. Ręka Ignacy, 156. Resmer Zygmunt, 157. Sadam Franciszek, 158. Sałata Mieczysław, 159. Sapa Wojciech, 160. Seher Werdelin, 161. Serafin Edmund, 162. Sitek Konrad, 163. Siwek Karol, 164. Skubała Jerzy, 165. Ślązak Roman, 166. Słodczyk Bernard, 167. Sobala Ludwik, 168. Sowiński Alojzy, 169. Spałek Antoni, 170. Spałek Piotr, 171. Spojda Emanuel, 172. Stojek Walenty, 173. Strzelczyk Roman, 174. Subik Reinhold, 175. Susek Roman, 176. Szalecki Karol, 177. Szastok Piotr, 178. Szeja Piotr, 179. Sznoba Józef, 180. Szołtysik Augustyn, 181. Szołtysik Józef, 182. Szołtysik Piotr, 183. Szwarc Paweł, 184. Szyguda Józef, 185. Tabolik Paweł, 186. Tataran Franciszek, 187. Timel Piotr, 188. Tobor Antoni, 189. Tobor Bartłomiej, 190. Tobor Józef, 191. Tobor Wiktor, 192. Trzęsioch Stanisław, 193. Tyczka Jakub, 194. Tyczka Jerzy, 195. Ulfig Wilhelm, 196. Urbanczyk Jan, 197. Wach Gerhard, 198. Walisko Paweł, 199. Wilk Stefan, 200. Winsczyk Fryk, 201. Winszczyk Fryderyk, 202. Wloch Karol, 203. Wodolak Stanisław, 204. Wojtas Emanuel, 205. Wojtas Franciszek, 206. Wrazidło Hubert, 207. Wrodarczyk Gerhard, 208. Wrodarczyk Stanisław, 209. Wrodarczyk Szymon, 210. Woźnica Józef, 211. Wylężok Józef, 212. Zimerman Mateusz.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1415

Nr 4/491/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bacik Ignacy, 2. Bednarz Stanisław, 3. Biskup Henryk, 4. Błoszczyk Antoni, 5. Bonk Teofil, 6. Czech Eugeniusz, 7. Duś Józef, 8. Gawlik Ernest, 9. Hochaus Jan, 10. Jugo Stanisław, 11. Kapica Zygmunt, 12. Kendzia Stefan, 13. Koj Jan, 14. Król Józef, 15. Kubacki Stanisław, 16. Łysik Feliks 17. Majdański Stanisław, 18. Olejniczak Tomasz, 19. Piechota Paweł, 20. Pielot Wiktor, 21. Rak Roman, 22. Sarna Franciszek, 23. Sladeczek Józef, 24. Staniczek Jan, 25. Stokłosa Kazimierz, 26. Szulc Maksymilian, 27. Tobor Paweł, 28. Wabnic Franciszek, 29. Wodarka Jan, 30. Woźniak Mieczysław, 31. Zawadka Franciszek.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1416

Nr 4/492/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bakalorz Norbert, 2. Bartoszczyk Jan, 3. Biadacz Piotr, 4. Biernat Paweł, 5. Celnik Hubert, 6. Cmok Engelbert, 7. Cwieląg Jan, 8. Dragon Henryk, 9. Drzyzga Józef, 10. Dzionska Karol, 11. Fatyga Konrad, 12. Flak Jan, 13. Frajer Augustyn, 14. Frelich Wilhelm, 15. Froń Augustyn, 16. Gajda Antoni, 17. Gawin Stanisław, 18. Gawlica Michał, 19. Gawlik Herbert, 20. Gilga Alfred, 21. Goj Józef, 22. Grobera Józef, 23. Gruchman Karol, 24. Gruszka Ignacy, 25. Harasim Gerhard, 26, Hojka Bernard, 27. Hojka Ignacy, 28. Horzela Edward, 29. Horzela Józef, 30. Jagoda Konrad, 31. Janiczek Józef, 32. Janoszka Ginter, 33. Jany Piotr, 34. Jarosz Tadeusz, 35. Jasiok Edmund, 36. Jeleń Alfred, 37. Kacy Józef, 38. Kapuściok Robert, 39. Karmański Jerzy, 40. Kasperczyk Ewald, 41. Kazior Jakub, 42. Klapauf Alojzy, 43. Klein Fryderyk, 44. Koch Jan, 45. Kocurek Ernest, 46. Kolenda Kurt, 47. Koronek Józef, 48. Kot Edmund, 49. Kotalczyk Edward, 50. Koza Jan, 51. Koza Jerzy, 52. Kratochwil Adolf, 53. Kraus Antoni, 54. Krawiec Ernest, 55. Kroj Ewald, 56. Kuska Emil, 57. Kuś Teodor, 58. Kwapisz Franciszek, 59. Laksa Józef, 60. Lebek Józef, 61. Lelonek Karol, 62. Lepszy Wilhelm, 63. Lukoszczyk Wincenty, 64. Łaszczyk Feliks, 65. Makowski Franciszek, 66. Mańka Walenty, 67. Marcinkowski Józef, 68. Maroń Sylwester, 69. Masłoń Franciszek, 70. Matysiak Franciszek, 71. Matysik Roman, 72. Melcher Alfred, 73. Michalik Jan, 74. Miler Brunon, 75. Moczygęba Alojzy, 76. Morawiec Józef, 77. Morcinek Paweł, 78. Morys Erwin, 79. Mrochen Franciszek, 80. Mrozek Antoni, 81. Musioł Michał, 82. Muszal Franciszek, 83. Muszalik Augustyn, 84. Muszalik Wiktor, 85. Nawrot Piotr, 86. Niedworek Franciszek, 87. Niedworek Jerzy, 88. Niespor Edward, 89. Nowak Jan, 90. Paczek Alojzy, 91. Paczyna Józef, 92. Pikos Antoni, 93. Płaszczymąka Wilhelm, 94. Pogorzałek Edmund, 95. Pokora Alfred, 96. Politaj Paweł, 97. Poloczek Oskar, 98. Potecki Edward, 99. Praszel Włodzimierz, 100. Prochota Paweł, 101. Przybyłek Antoni, 102. Przybyłek Stanisław, 103. Przygoda Karol, 104.

Rabsztyn Ryszard, 105. Radka Eugeniusz, 106. Rakus Rudolf, 107. Rubisz Jan, 108. Skubała Wilhelm, 109. Słota Teofil, 110. Smyczek Fryderyk, 111. Sosadzin Paweł, 112. Sośnica Antoni, 113. Sowiślok Roman, 114. Stawinoga Roman, 115. Stiler Jan, 116. Sufner Józef, 117. Surma Augustyn, 118. Surowczyk Józef, 119. Swaczyna Jan, 120. Swiniański Michał, 121. Świder Teodor, 122. Świerczyna Antoni, 123. Świerzy Jan, 124. Taraszkiewicz Alfred, 125. Tomala Henryk, 126. Trzęsimiech Jan, 127. Wardas Jan, 128. Wilczek Stanisław, 129. Wostal Jan, 130. Wrodarczyk Piotr, 131. Wylenżek Stefan, 132. Zając Jan, 133. Zieliński Edward, 134. Zielonka Paweł, 135. Zuber Franciszek.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1417

Nr 4/493/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamek Józef, 2. Badnarek Karol, 3. Bartos Edward, 4. Błaszczyk Józef, 5. Bulla Leopold, 6. Dąbrowski Stanisław, 7. Dreszer Wilhelm, 8. Falke Franciszek, 9. Gajek Jan, 10. Gartner Emil, 11. Gieza Edmund, 12. Grabara Ulrich, 13. Hawryczko Jan, 14. Holewa Józef, 15. Jonik Wiktor, 16. Kalus Wiktor, 17. Kenig Jerzy, 18. Knapik Alojzy, 19. Kraus Sebastian, 20. Lorenc Jerzy, 21. Małachowski Alfred, 22. Matuszowicz Wiktor, 23. Michal Paweł, 24. Mięsok Jan, 25. Miler Oskar, 26. Nowak Paweł, 27. Operskalski Karol, 28. Przykuła Paweł, 29. Rady Paweł, 30. Schymala Wilhelm, 31. Switalski Marian, 32. Sykosz Jerzy, 33. Szczyrka Józef, 34. Szydłowski Maksymilian, 35. Wiercioch Emil, 36. Zakrzewski Maciej.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1418

Nr 4/494/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bem Paweł, 2. Bendkowski Alfred, 3. Bensz Alfred, 4. Czaja Adolf, 5. Dolibog Józef, 6. Domagała Antoni, 7. Drozdz Jan, 8. Franiel Jan, 9. Gałęziok Filip, 10. Gola Alojzy, 11. Golus Paweł, 12. Golus Roman, 13. Grzechca Józef, 14. Gubała Józef, 15. Hajda Wincenty, 16. Hepa Brunon, 17. Janeczko Leon, 18. Janik Władysław, 19. Jany Józef, 20. Kaczmarczyk Jan, 21. Kasperczyk Józef, 22. Konarski Leon, 23. Kotalczyk Jerzy, 24. Kurczyk Alojzy, 25. Lorenczyk Walter, 26. Macioł Alojzy, 27. Maniurka Franciszek, 28. Matejczyk Augustyn, 29. Michlowicz Józef, 30. Mika Wincenty, 31. Musioł Jan, 32. Nolewajka Augustyn, 33. Ormiński Józef, 34. Parkietny Jan, 35. Pradela Stanisław, 36. Rak Augustyn, 37. Rozga Wincenty, 38. Scigała Piotr, 39. Skop Reinhold, 40. Skrzypiec Jan, 41. Skutnik Jan, 42. Stolka Emanuel, 43. Stolka Józef, 44. Szenfeld Wilhelm, 45. Szlęk Bolesław, 46. Szpendel Alfred, 47. Wicher Józef, 48. Winkler Franciszek, 49. Wylenżek Józef.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1419

Nr 4/495/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bańka Wincenty, 2. Bebek Teodor, 3. Biskup Piotr, 4. Broda Paweł, 5. Brzozowski Wilhelm, 6. Ciborski Gerard, 7. Cieluch Emil, 8. Dyrdoń Augustyn, 9. Gieroszka Piotr, 10. Grabdus Aleksander, 11. Grudziewicz Wilhelm, 12. Harupa Michał, 13. Hojka Józef, 14. Jakubiec Ryszard, 15. Klim Alfons, 16. Król Ryszard, 17. Kupka Alojzy, 18. Manowski Józef, 19. Michlik Paweł, 20. Mierzwiński Jan, 21. Mikołajczyk Józef, 22. Ograbisz Bolesław, 23. Palowski Konrad, 24. Pilot Józef, 25. Prudło Józef, 26. Przybyłka Paweł, 27. Rzychoń Stefan, 28. Siedlaczek Jan, 29. Stulik Sylwester, 30. Suszczyk Stefan, 31. Swierkowski Wincenty, 32. Szafrański Jerzy, 33. Szczygieł Gerard, 34. Szołtysek Wincenty, 35. Termin Henryk, 36. Wardęga Józef, 37. Wojciechowski Gerard, 38. Woźniczka Paweł.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1420

Nr 4/496/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Capaja Jan, 2. Chałda Tadeusz, 3. Ciszewski Jan, 4. Długosz Feliks, 5. Dudała Stanisław, 6. Fiuk Józef, 7. Gajos Józef, 8. Gładysz Julian, 9. Gładysz Tadeusz, 10. Góra Michał, 11. Hrapoński Henryk, 12. Idzik Stanisław, 13. Iwański Marian, 14. Janicki Stanisław, 15. Jędras Józef, 16. Jurek Józef, 17. Kamiński Michał, 18. Karwas Marian, 19. Katarzyński Ignacy, 20. Knap Michał, 21. Kocot Bolesław, 22. Kołodziej Antoni, 23. Koreciński Jan, 24. Korgol Paweł, 25. Kornobis Marian, 26. Kowalski Stanisław, 27. Kozieł Bolesław, 28. Krupa Franciszek, 29. Kutryś Antoni, 30. Lech Franciszek, 31. Łukasik Jan, 32. Marek Paweł, 33. Markowski Jan, 34. Mateja Władysław, 35. Molenda Józef, 36. Nowak Jan, 37. Nowak Mikołaj, 38. Oczkowicz Władysław, 39. Oleksiak Józef, 40. Paciej Gustaw, 41. Panek Stanisław, 42. Papierz Józef, 43. Paś Antoni, 44. Pawęzowski Józef, 45. Pęciak Władysław, 46. Pietras Franciszek, 47. Pietrzyk Wincenty, 48. Pobiega Stanisław, 49. Polak Franciszek, 50. Pudełko Wiktor, 51. Pustół Jakub, 52. Rusiński Karol, 53. Sadowski Stanisław, 54. Sadowski Tadeusz, 55. Skop Jan, 56. Sobczyk Mieczysław, 57. Soja Jan, 58. Sokół Ludwik, 59. Sroda Jan, 60. Stranz Benon, 61. Szarawarski Feliks, 62. Szotowski Szymon, 63. Turski Jan, 64. Uchnast Piotr, 65. Wąsala Stanisław, 66. Wędrychowicz Mieczysław, 67. Węglarz Jan, 68. Wieczorek Jerzy, 69. Wybrański Antoni, 70. Zaborowski Bolesław, 71. Zięba Marian, 72. Ziętek Franciszek, 73. Ziętek Józef, 74. Zimny Stefan, 75. Zygmuntczyk Helmut.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1421

Nr 4/497/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamczyk Stanisław, 2. Antosiak Ryszard, 3. Babij Grzegorz, 4. Bałdys Eugeniusz, 5. Banaś Bolesław, 6. Bargieła Władysław, 7. Bargieła Władysław, 8. Barglik Bolesław, 9. Bijak Stefan, 10. Bobka Józef, 11. Bobrowski Józef, 12. Borzęcki Tadeusz, 13. Bryła Edward, 14. Całka Stefan, 15. Cebula Jan, 16. Cebula Władysław, 17. Cesarz Stanisław, 18. Chaj Stanisław, 19. Curyło Józef, 20. Cypionka Szczepan, 21. Czekaj Aleksander, 22. Dębski Mieczysław, 23. Dętka Józef, 24. Dobosz Adam, 25. Dratwiński Zygmunt, 26. Dróżdz Józef, 27. Drzazga Jan, 28. Dziechciarz Jan, 29. Dziopa Wiktor, 30. Flanczewski Zbigniew, 31. Fornalczyk Jan, 32. Franczak Jan, 33. Gierek Julian, 34. Górak Józef, 35. Góral Kazimierz, 36. Górka Stanisław, 37. Gryta Władysław, 38. Grzeliński Feliks, 39. Guzikowski Stefan, 40. Haraziński Czesław, 41. Hejczyk Marian, 42. Hyla Stefan, 43. Jagoda Tadeusz, 44. Jankowski Józef, 45. Jaworski Edward, 46. Juszczyk Józef, 47. Juszczyk Julian, 48. Kania Józef, 49. Kielesiński Stanisław, 50. Knapik Stanisław, 51. Kopciński Wojciech, 52. Kowalik Antoni, 53. Kowalski Jan, 54. Krawczyk Stanisław, 55. Kuszkowski Antoni, 56. Kuziak Bronisław, 57. Laskowski Jan, 58. Lorenc Piotr, 59. Luboń Marian, 60. Ludwikowski Józef, 61. Łabędzki Jan, 62. Łabędzki Marian, 63. Łabus Franciszek, 64. Łata Ryszard, 65. Łęcki Józef, 66. Madejski Jan, 67. Mańka Stanisław, 68. Midro Bolesław, 69. Mirek Marcin, 70. Moliński Czesław, 71. Morawiak Szczepan, 72. Musiałek Julian, 73. Nagaba Stefan, 74. Niemczyk Ignacy, 75. Nowak Bolesław, 76. Nowak Stefan, 77. Obrębski Jan, 78. Ogórek Karol, 79. Osiński Stanisław, 80. Ostaszewski Józef, 81. Osuch Lucjan, 82. Pabiś Mieczysław, 83. Paliga Zdzisław, 84. Papierniak Feliks, 85. Piątek Stanisław, 86. Pięta Adam, 87. Piętka Zenon, 88. Piotrowski Władysław, 89. Pobiega Jan, 90. Podsiadło Stanisław, 91. Pogoda Piotr, 92. Przybek Kazimierz, 93. Pudo Jan, 94. Pulit Władysław, 95. Pytlik Józef, 96. Rabsztyn Stanisław, 97. Rakowski Stefan, 98. Ring Mieczysław, 99. Rojek Edward, 100. Rosół Franciszek, 101. Ruciński Kazimierz, 102. Rutkowski Stanisław, 103. Rygiel Kazimierz, 104. Saltarski Józef, 105. Sciuk Jan, 106. Soja Adam, 107. Solipiwko Czesław, 108. Solipiwko Stanisław, 109. Sroga Stanisław, 110. Sroka Wiktor, 111. Stach Jan, 112. Stępień Marian, 113. Stróżycki August, 114. Stuczeń Kazimierz, 115. Szczęśniak Antoni, 116. Szczypiński Grzegorz, 117. Szewczyk Władysław, 118. Szydłowski Stanisław, 119. Trzcionka Roman, 120. Trzcionka Władysław, 121. Turek Lucjan, 122. Turski Roman, 123. Walczyk Stanisław, 124. Wasileski Leon, 125. Wikarek Bogumił, 126. Woźniczko Jan, 127. Wroński Stefan, 128. Zalewski Kazimierz, 129. Zapiórkowski Edward, 130. Zawada Stanisław, 131. Zientek Franciszek, 132. Zurek Alfred.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1422

Nr 4/498/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Antczak Stanisław, 2. Bartosz Tadeusz, 3. Będkowski Julian, 4. Będkowski Stanisław, 5. Bryła Franciszek, 6. Bryła Stefan, 7. Budzynowski Tadeusz, 8. Burzyński Czesław, 9. Chwastek Edward, 10. Czerw Bolesław, 11. Dej Marian, 12. Drej Henryk, 13. Dziedzic Mieczysław, 14. Dziewit Eugeniusz, 15. Głowacz Władysław, 16. Grabowski Antoni, 17. Grzyb Józef, 18. Jarząb Józef, 19. Kozioł Władysław, 20. Krawczyk Franciszek, 21. Kubicki Stefan, 22. Kupka Bronisław, 23. Lipiec Władysław, 24. Litwiński Hipolit, 25. Łeń Michał, 26. Machura Józef, 27. Małysz Józef, 28. Marchewka Jan, 29. Mastalerz Tadeusz, 30. Miernik Władysław, 31. Molisak Stanisław, 32. Okrajni Stefan, 33. Olszewski Marian, 34. Popielski Jan, 35. Pytlarz Stanisław, 36. Samul Piotr, 37. Sączewski Marian, 38. Skowron Stefan, 39. Słowiński Czesław, 40. Stępień Marcin, 41. Trząski Paweł, 42. Trzcionka Stanisław, 43. Urbański Władysław, 44. Wądek Antoni, 45. Widera Stanisław, 46. Winek Stanisław, 47. Wójtowicz Władysław, 48. Zagórowicz Józef, 49. Zaremba Czesław, 50. Zimoch Edward.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1423

Nr 4/499/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Banaś Antoni, 2. Bączkowski Tadeusz, 3. Białas Bolesław, 4. Białas Józef, 5. Bijak Antoni, 6. Błaszczyk Józef, 7. Błoński Mieczysław, 8. Bochenek Stefan, 9. Bochenek Teofil, 10. Bochenek Władysław, 11. Boroń Jerzy, 12. Bubel Jan, 13. Buczek Bolesław, 14. Calik Jan, 15. Cebula Ludwik, 16. Chorzela Władysław, 17. Danecki Wenancjusz, 18. Ferdyn Stefan, 19. Fisior Stanisław, 20. Flak Jan, 21. Flak Piotr, 22. Gajdzik Henryk, 23. Gajdzik Józef, 24. Gajdzik Kazimierz, 25. Gajdziszewski Ludwik, 26. Galicki Roman, 27. Garlewicz Antoni 28. Gocyła Wacław, 29. Gradzik Michał, 30. Gwóźdź Czesław, 31. Hudecki Stefan, 32. Hudecki Władysław, 33. Jakubczyk Jan. 34. Jaroń Czesław, 35. Kadłubiec Stefan, 36. Kamiński Szczepan, 37. Kowalewski Dionizy, 38. Kozioł Franciszek, 39. Kozioł Szczepan, 40. Kozioł Władysław, 41. Kulaj Władysław, 42. Kulik Stanisław, 43 Kuś Jan, 44. Ligęza Władysław, 45. Lisik Jan, 46. Łebek Piotr, 47. Maciszek Władysław, 48. Magner Piotr, 49. Malina Józef, 50. Mitas Ludomir, 51. Mitas Mieczysław, 52. Mosór Szczepan, 53. Nabrdalik Bolesław, 54. Nabrdalik Józef, 55. Nabrdalik Józef, 56. Nabrdalik Stanisław, 57. Nabrdalik Stefan, 58. Niedbał Jan, 59. Nowacki Józef, 60. Nowak Józef, 61. Olszówka Adam, 62. Olszówka Józef, 63. Paliński Czesław, 64. Palka Jan, 65. Palka Stanisław, 66. Pasajta Jan, 67. Paszewski Stanisław, 68. Pawełczyk Wincenty, 69. Pluciński Feliks, 70. Płatek Stanisław, 71. Pochwat Stanisław, 72. Polak Edward, 73. Przybyłek Ignacy, 74. Rabus Józef, 75. Rogalski Franciszek, 76. Rosół Teofil, 77. Sliwiński Józef, 78. Smyczek Stanisław, 79. Stodółkiewicz Roman, 80. Swieboda Antoni, 81. Szarek Władysław, 82. Szczerba Józef, 83. Szczotka Władysław, 84. Szewczyk Antoni, 85. Szlęk Jan, 86. Szostak Stanisław, 87. Tkacz Walenty, 88. Trefon Mieczysław, 89. Trzęsimiech Józef, 90. Twardoch Władysław, 91. Urbańczyk Stanisław, 92. Wiecheć Jan, 93. Włodarski Bolesław, 94. Wróblewski Tomasz, 95. Zarychta Józef, 96. Zdziarski Marian, 97. Zieliński Bolesław, 98. Zięba Piotr, 99. Zoń Franciszek, 100. Żak Józef.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1424

Nr 4/500/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Albera Stanisław, 2. Boś Jan, 3. Cieślak Bolesław, 4. Ciosek Józef, 5. Dudkiewicz Franciszek, 6. Gajos Jan, 7. Gomółka Zygmunt, 8. Górnicki Stefan, 9.

Grzyb Edmund, 10. Herian Jan, 11. Honc Eugeniusz, 12. Kawczyński Roman, 13. Kiszulka Antoni, 14. Konina Stefan, 15. Kopeć Adam, 16. Kowalik Józef, 17. Kowalski Stefan, 18. Król Stanisław, 19. Krzyżkowski Edward, 20. Książyński Zbigniew, 21. Lasek Tadeusz, 22. Łydek Zygmunt, 23. Maciejczyk Józef, 24. Madej Bolesław, 25. Maladyn Stanisław, 26. Marczyk Henryk, 27. Marzec Władysław, 28. Maskiera Bolesław, 29. Męcik Józef, 30. Mike Hieronim, 31. Mróz Zygmunt, 32. Muzyk Piotr, 33. Nowak Bolesław, 34. Nowak Wincenty, 35. Olszowy Feliks, 36. Otak Władysław, 37. Paciej Edmund, 38. Pajda Jan, 39. Pawlikowski Jan, 40. Porębski Piotr, 41. Pruś Pantaleon, 42. Radomski Marian, 43. Rak Leon, 44. Siwek Wacław, 45. Skalski Władysław, 46. Sobieraj Paweł, 47. Solipiwko Władysław, 48. Spyt Zdzisław, 49. Srokosz Mieczysław, 50. Stępień Józef, 51. Stojewski Władysław, 52. Sukut Aleksander, 53. Tylec Józef, 54. Uchto Czesław, 55. Waleron Antoni, 56. Wieczorek Bolesław, 57. Wlazło Teofil, 58. Wojtasiński Józef, 59. Wolf Henryk, 60. Wróbel Tadeusz, 61. Wyląg Edward, 62. Wypych Edmund, 63. Zajaś Maciej, 64. Zieliński Wacław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1425

Nr 4/501/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięciotelntą, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Andrysek Józef, 2. Anioł Józef, 3. Bac Władysław, 4. Badocha Michał, 5. Bagiński Stanisław, 6. Baron Henryk, 7. Bednarczyk Antoni, 8. Biernat Andrzej, 9. Bigaj Jan, 10. Byczek Stanisław, 11. Cęcek Franciszek, 12. Chłond Józef, 13. Czarnecki Stanisław, 14. Czerwiński Stanisław, 15. Czupryna Wacław, 16. Domagalski Szczepan, 17. Doniec Piotr, 18. Dudzik Jan, 19. Dusza Antoni, 20. Gallus Andrzej, 21. Gawron Józef, 22. Gawroński Franciszek, 23. Gładki Antoni, 24. Góral Stefan, 25. Grabołus Felicjan, 26. Gruchała Zdzisław, 27. inż. Gruszczyński Wacław, 28. Grzyb Józef, 29. Gut Stanisław, 30. Haba Jan, 31. Hachelski Franciszek, 32. Jasica Stanisław, 33. Jędryczka Augustyn, 34. Jędryczka Jan, 35. Jończyk Władysław, 36. Juszczyk Kazimierz, 37. Kaczmarczyk Edmund, 38. Kaczmarzyk Szczepan, 39. Kat Piotr, 40. Kijewski Władysław, 41. Kobiela Franciszek, 42. Kołodziej Alojzy, 43. Konecki Kazimierz, 44. Koszycki Zenon, 45. Kotela Józef, 46. Kubat Jacenty, 47. Kuśmierczyk Jan, 48. Kwiecień Włodzimierz, 49. Lubaszka Józef, 50. Lubaszka Józef, 51. Łatka Antoni, 52. Łazarz Jan, 53. Malara Zygmunt, 54. Moń Wiesław, 55. Moryś Piotr, 56. Mucha Stanisław, 57. Musialak Józef, 58. Nowicki Wiktor, 59. Okrajek Tadeusz, 60. Pawlak Piotr, 61. Piątek Józef, 62. Piątek Kazimierz, 63. Pieszczek Stanisław, 64. Pluta Stefan, 65. Polak Stanisław, 66. Sciązko Antoni, 67. Sieroń Mieczysław, 68. Skręt Andrzej, 69. Skrzypek Wojciech, 70. Sledz Michał, 71. Smielewski Wacław, 72. Sowula Tadeusz, 73. Staroń Ignacy, 74. Stolarczyk Zdzisław, 75. Suchoszek Stanisław, 76. Szafruga Jan, 77. Szarawara Stefan, 78. Szczęsny Piotr, 79. Szmidt Wincenty, 80. Szmyła Józef, 81. Sztyler Marian, 82. Tomaszek Jan, 83. Tomaszewski Piotr, 84. inż. Tucholski Stefan, 85. Uracz Bolesław, 86. Urbańczyk Wincenty, 87. Wilk Władysław, 88. Wójcik Edward, 89. Zagrodzki Stanisław, 90. Zbik Zygmunt, 91. Ziach Wawrzyniec, 92. Zygmunt Stanisław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1426

Nr 4/502/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRAZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1 Bielecki Władvsław, 2. Bordel Jan, 3. Bromboszcz Stanisław, 4. Brudek Wacław, 5. Cepuchowicz Władysław, 6. Ciuła Józef, 7. Drózdz Dominik, 8. Dyja Władysław, 9. Dynarski Alfred, 10. Galas Antoni, 11. Janecki Edward, 12. Jurczyk Emil, 13. Jurkowski Jan, 14 Kazimierczak Marian, 15. Klikawka Władysław, 16. Konopski Józef, 17. Koń Stanisław, 18. Kryza Józef, 19. Krzysztofczyk Józef, 20. Kubasik Andrzej, 21. Kucia Bolesław, 22. Majcher Jan, 23. Majewski Kazimierz, 24. Michalik Wawrzyniec, 25. Ogonek Bolesław, 26. Ogrodnik Józef, 27. Pałczyk Fryderyk, 28. Patura Roman, 29. Piegza Józef, 30. Pieniążek Marian, 31. Porębski Stanisław, 32. Rejdych Władysław, 33. Samek Tadeusz, 34. Sliwicki Józef, 35. Słaboszewski Antoni, 36. Smółka Franciszek, 37. Spirytulski Bolesław, 38. Stach Jan, 39. Sternicki Jan, 40. Surowiec Jan, 41. Szwajgier Romuald, 42. Tarasin Stanisław, 43. Wielochowski Stanisław, 44. Wiórkowski Ignacy, 45. Włodarski Zygmunt, 46. Wspaniały Stanisław, 47. Zawada Edward, 48. Zygmunt Bolesław, 49. Zynek Józef.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1427

Nr 4/503/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Babista Stanisław, 2. Banach Jan, 3. Banasiewicz Stanisław, 4. Będkowski Mikołaj, 5. Bogacz Józef, 6. Burchan Jan, 7. Chudziak Kazimierz, 8. Cichoń Józef, 9. Cieślik Józef, 10. Cora Lech, 11. Dobosz Henryk, 12. Gawin Mieczysław, 13. Grabeusz Stefan, 14. Grzyb Józef, 15. Guguła Władysław, 16. Jaros Bolesław, 17. Jędrusik Józef, 18. Jura Antoni, 19. Juszczak Jan, 20. Kaczmarczyk Roman, 21. Kańtoch Kazimierz, 22. Karlik Stefan, 23. Klimaszewski Józef, 24. Klimczyk Mieczysław, 25. Kmiecik Stanisław, 26. Kocot Jan, 27. Korfel Henryk, 28. Kostka Stefan, 29. Kulik Bolesław, 30. Kulpecki Zdzisław, 31. Matuszczyk Leon, 32. Matuszewski Czesław, 33. Migas Tomasz, 34. Musiał Mieczysław, 35. Niemczyk Stanisław, 36. Oczkowicz Marian, 37. Piech Władysław, 38. Płatek Walerian, 39. Podziemski Tadeusz, 40. Ptak Andrzej, 41. Rabenda Ignacy, 42. Słomak Józef, 43. Smutek Jan, 44. Sobalkowski Stanisław, 45. Stasikowski Julian, 46. Suchoński Antoni, 47. Wieczorek Stanisław, 48. Wiórkowski Wiktor, 49. Wójcik Adam, 50. Żurek Józef.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1428

Nr 4/504/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Aleksa Paweł, 2. Banik Alfons, 3. Bieras Edmund, 4. Blaszczyk Józef, 5. Chrobok Ludwik, 6. Cipa Franciszek, 7. Dubiel Jan, 8. Dyka Augustyn, 9. Fabian Stefan, 10. Feliks Karol, 11. Figler Rudolf, 12. Gabryś Paweł, 13. Gawlik Hubert, 14. Gąsior Józef, 15. Golda Sylwester, 16. Gradzka Franciszek, 17. Jopp Maksymilian, 18. Kałdonek Maksymilian, 19. Kantoch Emil, 20. Kowolik Alojzy, 21. Kurek Alfred, 22. Kurpas Józef, 23, Liszka Paweł, 24. Marek Erwin, 25. Niklaczyński Józef, 26. Ociepka Gerard, 27. Paprotny Jerzy, 28. Pasternak Franciszek, 29. Paszek Wincenty, 30. Połap Ryszard, 31. Potyka Franciszek 32. Potyka Jan, 33. Potyka Stefan, 34. Pyka Gerard, 35. Siwek Franciszek, 36. Słomka Adolf, 37. Stelmaszek Ignący, 38. Strzoda Jan, 39. Szczyrbowski Paweł, 40. Szlosarek Józef, 41. Szmatka Wiktor, 42. Szymeczko Stanisław, 43. Waluś Piotr, 44. Wrona Ernest, 45. Wykręt Józef, 46. Zaczek Józef, 47. Zmuda Alfred.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1429

Nr 4/505/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Babik Józef, 2. Balon Fabian, 3. Bartecki Jan, 4. Bednarz Antoni, 5. Böhm Franciszek, 6. Bryłka Alojzy, 7. Chroboczek Fryderyk, 8. Ciepły Ryszard, 9. Czerniok Jerzy, 10. Drewski Jan, 11. Dryszel Fryderyk, 12. Dusza Ernest, 13. Dziedzic Alfons, 14. Fojt Maksymilian, 15. Gawenda Hubert, 16. Górecki Franciszek, 17. Górecki Franciszek, 18. Górecki Józef, 19. Górka Leopold, 20. Grala Gerard, 21. Grzywocz Ryszard, 22. Hakenberg Paweł, 23. Hluchnik Karol, 24. Jamrosz Władysław, 25. Jaworek Maksymilian, 26. Kaiser Henryk, 27. Kałuża Emanuel, 28. Kasza Herman, 29. Kijonka Juliusz, 30. Kiszka Walenty, 31. Klima Maksymilian, 32. Kłyk Eryk, 33. Koczy Gerard, 34. Konopka Ryszard, 35. Kowol Aleksander, 36. Kowol Eryk, 37. Kowol Józef, 38. Koźmicki Józef, 39. Krasoń Ewald, 40. Kukla Henryk, 41. Lepiarczyk Jan, 42. Lesik Franciszek, 43. Magdziorz Paweł, 44. Makosz Józef, 45. Michna Wiktor, 46. Misiak Stanisław, 47. Morgała Reinhold, 48. Moric Herman, 49. Ogórek Stanisław, 50. Paleta Alojzy, 51. Pawletko Ignacy, 52. Pech Paweł, 53. Piecha Gerard, 54. Pietrzyk Franciszek, 55. Piontek Józef, 56. Pisula Alfons, 57. Pisula Wiktor, 58. Polak Piotr, 59. Poniedziałek Wilhelm, 60. Prusko Jan, 61.

Rükert Wiktor, 62. Skiba Franciszek, 63. Smolorz Franciszek, 64. Sobocik Wincenty, 65. Solich Wilhelm, 66. Stroba Werner, 67. Swiętek Alfons, 68. Swięty Stanisław, 69. Szarf Florian, 70. Szczecina Ryszard, 71. Szendzielorz Emil, 72. Szendzielorz Wiktor, 73. Szmelczyk Franciszek, 74. Szydło Henryk, 75. Tatus Józef, 76. Urbańczyk Józef, 77. Wodok Józef, 78. Wróbel Józef, 79. Wygrabek Jan.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1430

Nr 4/506/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamczyk Walenty, 2. Adamczyk Wincenty, 3. Balon Rafał, 4. Barnacki Józef, 5. Baron Alfred, 6. Bartoszek Jan, 7. Bober Józef, 8. Czogalik Maksymilian, 9. Dronka Józef, 10. Duda Ryszard, 11. Dudło Paweł, 12. Dusza Jerzy, 13. Dusza Jerzy, 14. Erfurt Franciszek, 15. Frydek Jan, 16. Gabor Wilhelm, 17. Gabryś Ernest, 18. Gałuszka Eryk, 19. Górnik Jan, 20. Hankus Wilhelm, 21. Holona Nikodem, 22. Homola Józef, 23. Jabłonka Ignacy, 24. Jastrowicz Józef, 25. Kałuza Jan, 26. Kania Wiktor, 27. Kasza Ludwik, 28. Kasza Paweł, 29. Kocjan Jan, 30. Kolar Gerard, 31. Kołodziej Gerard, 32. Kopiec Maksymilian, 33. Korus Ernest, 34. Korus Jan, 35. Korzuszek Jan, 36. Kowol Ernest, 37. Krauzy Paweł, 38. Krawczyk Albert, 39. Kurpanik Ernest, 40. Leński Zygmunt, 41. Losza Franciszek, 42. Losza Walenty, 43. Losza Zygfryd, 44. Machulik Jan, 45. Machura Franciszek, 46. Malczyk Bernard, 47. Marklowski Jerzy, 48. Matysek Paweł, 49. Mazur Franciszek, 50. Migocz Paweł, 51. Mnochy Emanuel, 52. Musioł Józef, 53. Noszka Edward, 54. Nowak Jan, 55. Nowak Józef, 56. Orlik Józef, 57. Orłowski Juliusz, 58. Owczarek Antoni, 59. Pardela Józef, 60. Parol Jan, 61. Pawlik Bolesław, 62. Płaskuda Franciszek, 63. Porwoł Emanuel, 64. Porwoł Wiktor, 65. Powiecka Jan, 66. Profaska Wilhelm, 67. Przewoznik Antoni, 68. Rajnert Paweł, 69. Reszka Gerard, 70. Skatuła Izydor, 71. Skiba Jerzy, 72. Skiba Wilhelm, 73. Skolik Paweł, 74. Skoworn Stanisław, 75. Skubela Leonard, 76. Sosna Teofil, 77. Stalica Alfred, 78. Stebel Michał, 79. Stelmach Józef, 80. Student Augustyn, 81. Szczepanek Konrad, 82. Szczyrba Alojzy, 83. Szewioła Stefan, 84. Szmelich Jan, 85. Szmelich Józef, 86. Szolc Wojciech, 87. Szombierski Józef, 88. Szymała Augustyn, 89. Szymała Stefan, 90. Szymyla Ryszard, 91. Tkocz Antoni, 92. Tymański Sylwester, 93. Walczak Władysław, 94. Wawoczny Erwin, 95. Witkowski Roman, 96. Wolny Paweł, 97. Wójcik Paweł, 98. Zaik Ludwik, 99. Zawisło Eryk, 100. Żogała Ryszard, 101. Żyła Jan.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1431

Nr 4/507/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Antonik Jan, 2. Bednorz Alfred, 3. Biniek Hubert, 4. Bobrowski Henryk, 5. Cypold Robert, 6. Derlik Augustyn, 7. Długaj Józef, 8. Dolata Maksymilian, 9. Gajda Rudolf, 10. Gajda Wawrzyniec, 11. Galwas Walenty, 12. Glik Bolesław, 13. Głos Leon, 14. Gruszka Augustyn, 15. Gruszperski Jerzy, 16. Hiekel Henryk, 17. Jałowiecki Wilhelm, 18. Jamien Józef, 19. Janota Roman, 20. Jonda Franciszek, 21. Jonek Henryk, 22. Jucha Piotr, 23. Jung Gerard, 24. Kalisz Henryk, 25. Kleczka Herman, 26. Konieczny Augustyn, 27. Krupa Edward, 28. Kupka Antoni, 29. Kurosz Józef, 30. Ligendza Jan, 31. Liszowski Nikodem, 32. Macha Karol, 33. Macha Teofil, 34. Majksner Henryk, 35. Makselon Jakub, 36. Malajka Henryk, 37. Marcin Stefan, 38. Marek Zygfryd, 39. Mika Franciszek, 40. Morys Alfons, 41. Nimpcz Henryk, 42. Nocoń Paweł, 43. Ochojski Wiktor, 44. Orszulik Ewald, 45. Owczarek Alfred, 46. Piernikarczyk Antoni, 47. Placek Franciszek, 48. Plaza Konrad, 49. Podsiedlik Franciszek, 50. Pojda Jan, 51. Połap Jan, 52. Przybylski Józef, 53. Pudło Jan, 54. Rajca Franciszek, 55. Rajca Jerzy, 56. Rajwa Eryk, 57. Reszpondek Alfons, 58. Roczniok Erwin, 59. Rokitowski Wilhelm, 60. Rucki Roman, 61. Sebesta Robert, 62. Seger Artur, 63. Siedlaczek Jerzy, 64. Sikora Gerard, 65. Słomka Werner, 66. Staś Roman, 67. Steinert Walter, 68. Szkopek Paweł, 69. Szmidt Edward, 70. Szneider Karol, 71. Szołtysek Paweł, 72. Walenżyk Alfred, 73. Wendler Wilhelm, 74. Włodarz Engelbert, 75. Zyniła Alojzy.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1432

Nr 4/508/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bartela Walter, 2. Bryl Franciszek, 3. Burdziak Stefan, 4. Cwiek Teodor, 5. Filipek Wincenty, 6. Gajda Franciszek, 7. Gawenda Paweł, 8. Gieroszyński Stanisław, 9. Golarz Wilhelm, 10. Grobosz Jan, 11. Grzesiak Stanisław, 12. Janecki Karol, 13. Kampa Gerhard, 14. Kasprowski Alfons, 15. Kasprzyca Alojzy, 16. Kionka Bernard, 17. Kloj Jan, 18. Kluczny Władysław, 19. Kowal Stanisław, 20. Kozik Henryk, 21. Lissok Ludwik, 22. Magiera Jan, 23. Matloch Gerhard, 24. Mendzik Stanisław, 25. Miketa Jan, 26. Mikolarz Artur, 27. Musioł Konrad, 28. Mynarek Albert, 29. Nocon Antoni, 30. Nowak Wilhelm, 31. Ochojski Erwin, 32. Oleś Robert, 33. Ostrzecha Jerzy, 34. Piszur Emanuel, 35. Pniociński Szczepan, 36. Porompka Henryk, 37. Sach Ludwik, 38. Sigesmund Walter, 39. Sklarczyk Henryk, 40. Skrzyniarz Stefan, 41. Sobczyk Zygfryd, 42. Spyrka Adam, 43. Szefler Ewald, 44. Szeliga Jan, 45. Szędzielorz Karol, 46. Szołtysek Ryszard, 47. Szukalski Bolesław, 48. Szydłowski Edward, 49. Wacław Alfons, 50. Wichary Hubert, 51. Widuch Aleksander, 52. Winderlich Karol, 53. Wojde Mieczysław, 54. Zając Ludwik, 55. Zdziebło Józef, 56. Zlotoś Józef.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1433

Nr 4/509/51

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamiok Gerhard, 2. Badura Romuald, 3. Bednorz Jerzy, 4. Belkius Paweł, 5. Białek Franciszek, 6. Blaga Eryk, 7. Brom Karol, 8. Brzoska Rudolf, 9. Bukowski Zygmunt, 10. Bytomski Henryk, 11. Dorniok Walenty, 12. Fiegler Paweł, 13. Foicik Stanisław, 14. Foltys Franciszek, 15. Friedrich Brunon, 16. Furman Jan, 17. Gawron Józef, 18. Gerlaczka Ryszard, 19. Glaser Paweł, 20. Golly Izydor, 21. Golmento Mieczysław, 22. Grabiec Franciszek, 23. Greiner Paweł, 24. Grymel Robert, 25. Grzeganek Jerzy, 26. Heisig Rudolf, 27. Janocha Wilhelm, 28. Jaszulek Wilhelm, 29. Jeger Fryderyk, 30. Kamiński Andrzej, 31. Kamiński Emanuel, 32. Kipka Jan, 33. Kowalski Ginter, 34. Kozub Alfred, 35. Król Gerard, 36. Król Henryk, 37. Kubiczek Alojzy, 38. Kubiczek Henryk, 39. Lapczyński Jan, 40. Ledwig Konstanty, 41. Lipka Eryk, 42. Lot Engelbert, 43. Magiera Ewald, 44. Maloszek Walentyn, 45. Małek Jerzy, 46. Marek Józef, 47. Mazur Ginter, 48. Michalski Stanisław, 49. Moczygęba Dominik, 50. Molenda Jerzy, 51. Namysło Maksymilian, 52. Opielka Paweł, 53. Orzeł Karol, 54. Pankala Józef, 55. Parczyk Józef, 56. Pilch Oskar, 57. Pląsek Ludwik, 58. Skrabania Ryszard, 59. Smok Józef, 60. Solipiwko Ignacy, 61. Szalecki Ludwik, 62. Szifczyk Herbert, 63. Szlachetka Władysław, 64. Urbanek Teobald, 65. Wawrzynek Jerzy, 66. Wieczorek Henryk, 67. Witaliński Paweł, 68. Wlocka Adolf, 69. Zieliński Franciszek.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1434

Nr 4/510/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bek Paweł, 2. Biela Roman, 3. Bienias Jakub, 4. Czerny Józef, 5. Ekert Artur, 6. Ganszczyk Ryszard, 7. Gorczyca Ignacy, 8. Grund Henryk, 9. Ignaczek Oswald, 10. Janko Jan, 11. Januszewski Franciszek, 12. Jonda Teodor, 13. Klein Maksymilian, 14. Kłysz Edward, 15. Kontny Helmut, 16. Kula Jan, 17. Kundla Werner, 18. Matchnik Paweł, 19. Musioł Teofil, 20. Nawrat Alojzy, 21. Ocasek Leon, 22. Pawlik Wilhelm, 23. Pnioczyński Józef, 24. Pnioczyński Karol, 25. Pordzik Jan, 26. Sacher Gustaw, 27. Smolarczyk Stanisław, 28. Sper Paweł, 29. Szubert Wiktor, 30. Tacz Jan, 31. Urbanek Józef, 32. Walden Jan, 33. Walocha Walter, 34. Wawrzyniak Ignacy, 35. Wąs Józef, 36. Widera Henryk, 37. Witor Emanuel.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1435

Nr 4/511/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Arnd Józef, 2. Bańczyk Karol, 3. Bojdoł Alojzy, 4. Dyrda Wincenty, 5. Foltyn Józef, 6. Jarek Jakub, 7. Kalinowski Józef, 8. Kowolik Ludwik, 9. Loska Roman, 10. Morawiec Józef, 11. Niedobecki Robert, 12. Nierada Józef, 13. Pilczek Józef, 14. Porwolik Teodor, 15. Ryguła Wincenty, 16. Rzepka Teodor, 17. Smolorz Józef, 18. Szaforz Karol, 19. Szojda Wilhelm, 20. Szot Brunon, 21. Wiencek Leopold, 22. Wywioł Wincenty.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1436

Nr 4/512/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bartecki Franciszek, 2. Chmiel Emil, 3. Cmok Paweł, 4. Dziendzioł Jan, 5. Fronckowiak Jakub, 6. Hauke Emil, 7. Janik Karol, 8. Kaczmarczyk Ludwik, 9. Koczy Franciszek, 10. Krzemień Wiktor, 11. Krzyżowski Paweł, 12. Malcharek Jan, 13. Mazur Michał, 14. Niesyto Józef, 15. Noworzyn Józef, 16. Pająk Emil, 17. Przyłudzki Karol, 18. Ptaszny Franciszek, 19. Seidel Rudolf, 20. Szpak Józef, 21. Tomala Emil, 22. Urbaniak Kazimierz, 23. Uszok Filip, 24. Wilczok Sylwester.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1437

Nr 4/513/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bigos Jan, 2. Borowiec Józef, 3. Bryżek Jan, 4. Cacak Urban, 5. Cwierkot Augustyn, 6. Dusik Stanisław, 7. Gach Izydor, 8. Goluch Władysław, 9. Gwóźdź Alojzy, 10. Klimończyk Franciszek, 11. Kluczny Feliks, 12. Kowalczyk Jan, 13. Kramarczyk Stefan, 14. Kubica Jan, 15. Markiel Franciszek, 16. Matusiak Franciszek, 17. Mendyk Franciszek, 18. Nycz Franciszek, 19. Nycz Józef, 20. Ryszka Antoni, 21. Stanclik Albin, 22. Stanek Władysław, 23. Włoszek Józef, 24. Wnęczak Józef, 25. Wróbel Jan, 26. Zarzycki Władysław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1438

Nr 4/514/51

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bańkowski Stefan, 2. Benio Ludwik, 3. Benio Stanisław, 4. Bębenek Edward, 5. Bigaj Władysław, 6. Jarczyk Wojciech, 7. Karkula Filip, 8. Kosowski Franciszek, 9. Kubicz Andrzej, 10. Łapuszek Franciszek, 11. Malik Albin, 12. Malik Stanisław, 13. Malik Tomasz, 14. Sermak Kazimierz, 15. Słowik Jan, 16. Trybuś Andrzej, 17. Wilczak Bartłomiej, 18. Wodniak Adolf.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1439

Nr 4/515/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Ams Bolesław, 2. Bańkowski Fryderyk, 3. Biel Józef, 4. Bryndza Jan, 5. Buczek Józef, 6. Cukier Jan, 7. Drabik Stanisław, 8. Dubiel Aleksander, 9. Dubiel Józef, 10. Duda Franciszek, 11. Dulowski Edward, 12. Dulowski Jan, 13. Głowacz Tadeusz, 14. Golczyk Bolesław, 15. Guja Sebastian, 16. Jamrozik Franciszek, 17. Jaśko Władysław, 18. Kajfasz Ludwik, 19. Karpiarz Franciszek, 20. Kaszuba Jan, 21. Kępka Wojciech, 22. Kocot Władysław, 23. Konopacki Eugeniusz, 24. Kozakiewicz Jan, 25. Kurasz Tadeusz, 26. Lizoń Franciszek, 27. Majewski Stefan, 28. Mikołajski Julian, 29. Mlostek Jan, 30. Osowski Karol, 31. Patucha Franciszek, 32. Patyk Władysław, 33. Radko Roman, 34. Ryba Henryk, 35. Siewniak Stanisław, 36. Skupień Jan, 37. Śliwiński Kazimierz, 38. Spóła Józef, 39. Stocerz Ludwik, 40. Stolarzewicz Józef, 41. Szwarc Karol, 42. Szyndler Józef, 43. Tosza Eugeniusz, 44. Wołek Józef, 45. Wróbel Władysław, 46. Zawisza Czesław, 47. Zawisza Tadeusz, 48. Ziętek Władysław, 49. Żerko Kazimierz.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1440

Nr 4/516/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Antonczak Józef, 2. Beczała Franciszek, 3. Biełka Karol, 4. Bryła Franciszek, 5. Brzeszczak Marian, 6. Brzozowski Jan, 7. Chmieliński Engelbert, 8. Dolina Emil, 9. Dolina Jerzy, 10. Drabik Henryk, 11. Duzy Paweł, 12. Dylong Wincenty, 13. Famulok Paweł, 14. Filak Józef, 15. Fiszer Paweł, 16. Fuchs Ludwik, 17. Golda Józef, 18. Gos Adam, 19. Grolik Emil, 20. Gryksa Ryszard, 21. Hofman Franciszek, 22. Kapler Ryszard, 23. Kaps Józef, 24. Kendzior Józef, 25. Klaja Adolf, 26. Koppel Jerzy, 27. Kowolik Władysław, 28. Kral Henryk, 29. Krawieczek Karol, 30. Kroczek Oswald, 31. Kubat Władysław, 32. Kucharz Józef, 33. Lange Teodor, 34. Langer Jan, 35. Manowski Alojzy, 36. Michalczyk Edward, 37. Miska Paweł, 38. Miska Wilhelm, 39. Morga Piotr, 40. Mrozik Alfred, 41. Nyga Henryk, 42. Okon Wiktor, 43. Olej Antoni, 44. Pala Paweł, 45. Pech Karol, 46. Pech Teofil, 47. Pecnik Augustyn, 48. Pilorz Jan, 49. Pisarzowski Stefan, 50. Piszczek Augustyn, 51. Polesz Paweł, 52. Porwit Konrad, 53. Przybylski Mirosław, 54. Ptak Augustyn, 55. Pustelnik Wiktor, 56. Roj Robert, 57. Rozmus Franciszek, 58. Ryszka Wiktor, 59. Sekułowski Karol, 60. Sobota Paweł, 61. Sojka Karol, 62. Sputek Bernard, 63. Sputek Edward, 64. Stacha Wiktor, 65. Szojda Jan, 66. Wilk Wilhelm, 67. Witała Ludwik.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1441

Nr 4/517/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Calow Erwin, 2. Cwiękała Roman, 3. Czardybon Wilhelm, 4. Długajczyk Robert, 5. Dobry Alojzy, 6. Drzyzga Alojzy, 7. Furman Władysław, 8. Głos Franciszek, 9. Haśnik Augustyn, 10. Janik Paweł, 11. Janota Henryk, 12. Jeruzol Ludwik, 13. Klimas Paweł, 14. Kotas Wilhelm, 15. Kubica Konrad, 16. Kucz Jan, 17. Kucz Teofil, 18. Latusek Franciszek, 19. Latusek Rufin, 20. Lisok Teodor, 21. Oszek Stanisław, 22. Piekorz Wilhelm, 23. Pietruszka Władysław, 24. Polewka Leon, 25. Przybyła Alojzy, 26. Seweryn Augustyn, 27. Sojka Ludwik, 28. Stolecki Klemens, 29. Stulka Jan, 30. Urbańczyk Paweł, 31. Wiercioch Wilhelm.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1442

Nr 4/518/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bąk Józef, 2. Cudak Jan, 3. Cyran Kazimierz, 4. Czarnik Józef, 5. Czornik Franciszek, 6. Dejas Alojzy, 7. Farana Rudolf, 8. Fik Teodor, 9. Janiszewski Jan, 10. Jurasz Karol, 11. Kamieniarz Jan, 12. Kapuściok Alojzy, 13. Kasprzyk Julian, 14. Kołoczek Stanisław, 15. Konieczny Franciszek, 16. Kucz Adolf, 17. Kunert Mieczysław, 18. Lember Władysław, 19. Manzel Jan, 20. Marcela Jan, 21. Micorek Franciszek, 22. Misik Stanisław, 23. Mizia Kazimierz, 24. Moskała Franciszek, 25. Noras Roman, 26. Obiała Józef, 27. Pacwa Paweł, 28. Pietrańczyk Stefan, 29. Pytlik Jan, 30. Rybski Michał, 31. Skorupski Jan, 32. Stachura Józef, 33. Stelmach Wiktor, 34. Świeńczyk Jan, 35. Turek Zygmunt, 36. Urbaniec Władysław, 37. Wiatr Edward, 38. Wisła Józef, 39. Zając Franciszek, 40. Zeman Rudolf, 41. Ziarno Stefan.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1443

Nr 4/519/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Breguła Ryszard, 2. Bula Alfred, 3. Cichy Rudolf, 4. Filip Emil, 5. Fruch Wilhelm, 6. Ganzera Antoni, 7. Golec Jerzy, 8. Gorecki Jerzy, 9. Grzybek Walter, 10. Hajduk Józef, 11. Iglantowicz Piotr, 12. Kabela Jan, 13. Kafka Emanuel, 14. Kamrad Wiktor, 15. Kapica Henryk, 16. Karuga Józef, 17. Konieczny Oswald, 18. Kozłowski Władysław, 19. Machura Augustyn, 20. Mandrys Alfred, 21. Mike Ernest, 22. Mokry Karol, 23. Mroczek Franciszek, 24. Musik Franciszek, 25. Peter Robert, 26. Piec Zygfryd, 27. Piwko Jan, 28. Plura Józef, 29. Pojda Jan, 30. Pyrtek Wilhelm, 31. Rothegel Józef, 32. Rybka Franciszek, 33. Strzodka Tomasz, 34. Szink Henryk, 35. Wąsik Wiktor, 36. Wuzik Jerzy, 37. Zientek Karol, 38. Ziętek Teodor.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1444

Nr 4/520/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamik Jan, 2. Bigos Józef, 3. Biołek Czesław, 4. Bochynek Józef, 5. Cempka Franciszek, 6. Chełmecki Piotr, 7. Chrobok Piotr, 8. Cofała Józef, 9. Cuber Bolesław, 10. Czakała Józef, 11. Dyrbusz Teodor, 12. Gajdeczka Jan, 13. Gawor Karol, 14. Golara Bronisław, 15. Gonsiorczyk Paweł, 16. Gotszalk Alfred, 17. Góra Franciszek, 18. Grzegorski Szczepan, 19. Habot Józef, 20. Haning Rufin, 21. Hornik Paweł, 22. Humpa Edward, 23. Jankowski Eugeniusz, 24. Jarosz Leopold, 25. Kajdan Jan, 26. Klaczek Teodor, 27. Kordzikowski Józef, 28. Kosmala Alojzy, 29 Kozub Kazimierz, 30. Krenzel Bernard, 31. Krzanowski Apoloniusz, 32. Kulik Edward, 33. Liber Czesław, 34 Lonczyk Franciszek, 35. Łuksza Bronisław, 36. Magiera Antoni, 37. Maindok Ludwik, 38. Matlachowski Wilhelm, 39. Matysiok Mikołaj, 40. Mikołaj Leon, 41 Molik Robert, 42. Musioł Herbert, 43. Niemczyk Rudolf, 44 Olsza Konstanty, 45. Pach Ryszard, 46. Piątek Piotr, 47. Piecka Karol, 48. Płaszewski Stanisław, 49. Przechołka Paweł, 50. Sindler Konstanty, 51. Skorupa Antoni, 52. Staniek Albin, 53. Stasiak Jan, 54. Strzoda Antoni, 55. Swoboda Paweł, 56. Szefer Jerzy, 57 Szubert Paweł, 58. Szwarc Herman, 59. Szymański Aleksander, 60. Tomaszek Stanisław, 61. Walkus Ryszard, 62. Wilem Bernard, 63. Wiśniowski Wincenty, 64. Wójcik Paweł.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1445

Nr 4/521/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Balicki Józef, 2. Baran Augustyn, 3. Barański Paweł, 4. Barczyk Franciszek, 5. Baron Jan, 6. Bednarczyk Wilhelm, 7. Bernaś Antoni, 8. Blacha Franciszek, 9. Błotko Robert, 10. Borzucki Emeryk, 11. Bryła Piotr, 12. Brzóska Józef, 13. Burek Stefan, 14. Chrobok Wilhelm, 15. Chwalczyk Józef, 16. Długajczyk Antoni, 17. Domżoł Józef, 18. Ebert Tomasz, 19. Filek Franciszek, 20. Gajda Konrad, 21. Garus Paweł, 22. Gdak Piotr, 23. Giełtowski Alfred, 24. Giełtowski Karol, 25. Gonera Franciszek, 26. Habryka Paweł, 27. Habryka Paweł, 28. Hajduk Antoni, 29. Hałuda Jan, 30. Janecki Marian, 31. Janota Ryszard, 32. Jendyczek Alojzy, 33. Kalus Teodor, 34. Kania Piotr, 35. Kaszyca Franciszek, 36. Kleszcz Stanisław, 37. Krater Stanisław, 38. Kryza Władysław, 39. Krzak Władysław, 40. Księżarczyk Karol, 41. Kukut Jan, 42. Kula Edward, 43. Lipiński Ignacy, 44. Łytko Konrad, 45. Machnik Józef, 46. Magdziorz Józef, 47. Marek Eryk, 48. Mendera Jan, 49. Mendyk Gustaw, 50. Michalski Michał, 51. Mikołajczyk Michał, 52. Mróz Józef, 53 Mucha Alojzy, 54. Mucha Fryderyk, 55. Musioł Edmund, 56. Ormanin Norbert, 57. Pajonk Edward, 58. Palka Alfons, 59. Patałong Józef, 60. Pawłowski Maksymilian. 61. Pieczka Wiktor, 62. Pierończyk Józef, 63. Pluta Walter, 64. Podstada Teodor, 65. Przybyła Wiktor, 66. Pudełko Wilhelm, 67. Pypłacz Wojciech, 68. Radwański Teodor, 69. Rendchen Gerhard, 70. Rudecki Karol, 71. Ryś Konrad, 72. Ryszka Paweł, 73. Sidło Rajnhold, 74. Sieka Paweł, 75. Sikora Zygfryd, 76. Skorupa Wojciech, 77. Skutnik Emil, 78. Słowik Piotr, 79. Sobura Stanisław, 80. Sojka Józef, 81. Sorek Wilhelm, 82. Sośnierz Jan, 83. Strzemp Piotr, 84. Swierkot Ignacy, 85. Sycha Henryk, 86. Szczepaniok Edward, 87. Szwarc Adam, 88. Tomala Józef, 89. Tomanek Paweł, 90. Tomaszewski Stanisław, 91. Urbański Paweł, 92. Wadrański Karol, 93. Wajant Jerzy, 94. Wieczorek Wincenty, 95. Wilczek Roman, 96. Włoka Jerzy, 97. Włosiński Emil, 98. Woźnica Antoni, 99. Zetelman Franciszek, 100. Zioła Franciszek, 101. Żydek Franciszek, 102. Żymlok Alfons.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1446

Nr 4/522/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Baron Wilhelm, 2. Bąk Hubert, 3. Bojarczuk Jan, 4. Brzóska Karol, 5. Buchcik Emil, 6. Bułka Franciszek, 7. Cichoń Edmund, 8. Cyroń Wilhelm, 9. Gawriluk Franciszek, 10. Golda Eryk, 11. Hanisz Maksymilian, 12. Kaszyca Stanisław, 13. Kokot Jerzy, 14. Kurzok Emil, 15. Lorenc Jerzy, 16. Malarek Jan, 17. Manzel Paweł, 18. inż. Marzec Marian, 19. Michałec Józef, 20. Miłek Gerard, 21. Mitręga Józef, 22. Mucha Józef, 23. Neuman Artur, 24. Nocoń Brunon, 25. Olesiński Jan, 26. Pielka Bolesław, 27. Piontek Paweł, 28. Połoczek Józef, 29. Rozkosz Wilhelm, 30. Skrzypiec Augustyn, 31. Sorek Augustyn, 32. Stichlok Hubert, 33. Szołtys Alojzy, 34. Szydło Alfred, 35. Toepfner Herman, 36. Ulfig Jan, 37. Wiercimok Teodor, 38. Zołna Alojzy, 39. Zołna Jan.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1447

Nr 4/523/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Badura Paweł, 2. Bartnik Alfred, 3. Biela Roman, 4. Bromboszcz Paweł, 5. Chodura Józef, 6. Chrószcz Franciszek, 7. Ciwis Józef, 8. Cyroń Henryk, 9. Drozdek Paweł, 10. Gazda Ludwik, 11. Golenia Józef, 12. Gruszczyk Teodor, 13. Harupa Franciszek, 14. Herman Teofil, 15. Janicki Stanisław, 16. Kałużny Wojciech, 17. Kapica Teofil, 18. Kłopocki Józef, 19. Kopczyk Jerzy, 20. Kopiec Roman, 21. Kostka Ludwik, 22. Kranc Paweł, 23. Krzempek Hieronim, 24. Krzyżowski Konrad, 25. Kuliga Franciszek, 26. Langer Józef, 27. Liber Augustyn, 28. Lorenc Alfred, 29. Machulec Konrad, 30. Malcharek Paweł,

31. Masłowski Jan, 32. Niedobecki Józef, 33. inż. Niepokojczycki Stanisław, 34. Nowak Michał, 35. Nowak Stanisław, 36. Olearczyk Jan, 37. inż. Owsiak Tadeusz, 38. Płuzek Karol, 39. Rajs Jan, 40. Rembalski Ludwik, 41. Sojka Jan, 42. Sz[illegible]k Jerzy, 43. Stacha Józef, 44. Stawowy Teodor, 45. Suchanek Józef, 46. Swadzba Emil, 47. Syrzysko Antoni, 48. Ślązok Gotfryd, 49. Śmiegoń Bernard, 50. Uchyła Ludwik, 51. Wilitek Jerzy, 52. Wyciślik Józef, 53. Ziaja Tadeusz.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1448

Nr 4/524/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamczyk Alojzy, 2. Aksman Antoni, 3. Bajer Ludwik, 4. Bielaczek Wilhelm, 5. Błaszczok Edward, 6. Burzyński Paweł, 7. Chromik Alojzy, 8. Czajka Antoni, 9. Czajka Edward, 10. Czajka Joachim, 11. Czajka Paweł, 12. Depta Leon, 13. Elzner Rudolf, 14. Folwarski Alojzy, 15. Franiczek Stefan, 16. Jochem Antoni, 17. Komarek Józef, 18. Kozłowski Antoni, 19. Kozub Paweł, 20. Kuchta Karol, 21. Kura Paweł, 22. Langer Maksymilian, 23. Marcinek Antoni, 24. Mikułka Wilhelm, 25. Polnik Ignacy, 26. Pytlik Herman, 27. Pytlik Wilhelm, 28. Rycman Maksymilian, 29. Smiatek Leon, 30. Sprysz Teodor, 31. Szymański Rajnhold, 32. Śliwik Jan, 33. Tytko Franciszek, 34. Tytko Wincenty, 35. Waniek Paweł, 36. Zelder Ryszard.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1449

Nr 4/525/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Abrachamczyk Antoni, 2. Abrachamczyk Henryk, 3. Abrachamczyk Jerzy, 4. Adamczyk Mateusz, 5. Adamek Paweł, 6. Bażan Wiktor, 7. Bober Eryk, 8. Berger Alojzy, 9. Berger Franciszek, 10. Bernacki Ryszard, 11. Biskupek Wiktor, 12. Brzezinka Franciszek, 13. Cichoń Paweł, 14. Cichy Stanisław, 15. Copik Konrad, 16. Dudek Ernest, 17. Dziwoki Seweryn, 18. Dziwoki Wawrzyniec, 19. Fizia Walenty, 20. Grzenik Alfred, 21. Homola Franciszek, 22. Hyła Henryk, 23. Janas Tomasz, 24. Kuczera Engelbert, 25. Kura Karol, 26. Langer Konstanty, 27. Leśnik Sylwester, 28. Morgała Konrad, 29. Musiolik Antoni, 30. Neuman Józef, 31. Nowrot Albin, 32. Olejnik Alojzy, 33. Oleś Konrad, 34. Paszek Wilhelm, 35. Raszka Wincenty, 36. Rosa Roman, 37. Smołka Stanisław, 38. Sobik Konstanty, 39. Szymecki Anzelm, 40. Wantuła Józef, 41. Wawoczny Robert, 42. Zielonka Rufin, 43. Zimoń Paweł.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1450

Nr 4/526/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamczyk Alojzy, 2. Adamczyk Jerzy, 3. Balcar Franciszek, 4. Binda Franciszek, 5. Biskup Alojzy, 6. Bober Paweł, 7. Bojda Alojzy, 8. Buchalik Witold, 9. Buchcik Eryk, 10. Buchta Józef, 11. Bujoczek Wilhelm, 12. Chrośnik Jan, 13. Czyż Paweł, 14. Drapacz Edmund, 15. Drozd Jerzy, 16. Dworaczek Alojzy, 17. Dyrbuś Maksymilian, 18. Fizia Franciszek, 19. Fojcik Eryk, 20. Front Henryk, 21. Fuks Emanuel, 22. Gamza Paweł, 23. Gembalczyk Zygfryd, 24. Gnida Henryk, 25. Gorzawski Henryk, 26. Gorzawski Józef, 27. Góra Jan, 28. Gruchoł Henryk, 29. Grząba Paweł, 30. Hasy Augustyn, 31. Henzel Eryk, 32. Herman Jerzy, 33. Herman Paweł, 34. Herok Bernard, 35. Holeczek Eryk, 36. Holona Jerzy, 37. Huczała Wilhelm, 38. Ignacy Jerzy, 39. Ignacy Paweł, 40. Jasiek Jan, 41. Kaczmarczyk Wilhelm, 42. Kania Maksymilian, 43. Kasz Zygfryd, 44. Knapczyk Wilhelm, 45. Kołodziejczyk Konrad, 46. Kornas Robert, 47. Korzusznik Konrad, 48. Krosny Hubert, 49. Krótki Alojzy, 50. Kubasa Alojzy, 51. Kubasa Hubert, 52. Kubasa Teodor, 53. Kubla Franciszek, 54. Kurpanik Joachim, 55. Kurpanik Ludwik, 56. Kuś Eryk, 57. Kwapuliń-

ski Maksymilian, 58. Ledwoń Oskar, 59. Liszowski Teodor, 60. Luks Alojzy, 61. Maniura Edward, 62. Markiewka Robert, 63 Marks Ernestyn, 64. Mazur Alojzy, 65. Mikieta Jan, 66. Morgała Wilhelm, 67. Mura Stanisław, 68. Musioł Józef, 69. Nigiel Jan, 70. Orszulik Ernest, 71. Owczarek Ryszard, 72. Palus Paweł, 73. Piątek Paweł, 74. Poloczek Paweł, 75. Posiłek Alfred, 76. Profaska Emanuel, 77. Rojek Eryk, 78. Rolnik Ludwik, 79. Składkowski Maksymilian, 80. Skuta Erwin, 81. Snopek Jan, 82. Sobczak Maksymilian, 83. Spyra Jan, 84. Stabla Józef, 85. Staniczek Roman, 86. Stawowski Alfred, 87. Stefan Paweł, 88. Steuer Wilhelm, 89. Szala Wilhelm, 90. Szczyra Józef, 91. Szewczyk Alojzy, 92. Szmid Augustyn, 93. Szombara Jan, 94. Szopa Franciszek, 95. Szymik Robert, 96. Szymura Alojzy, 97. Szymura Edmund, 98. Szymura Eryk, 99. Tomala Alojzy, 100. Tyman Alojzy, 101. Warzecha Henryk, 102. Warzecha Józef, 103. Winkler Franciszek, 104. Witała Józef, 105. Wrożyna Wilhelm, 106. Wybraniec Józef, 107. Występ Gerard, 108. Zieleźnik Karol, 109. Żemlok Jan.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1451

Nr 4/527/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bachorz Stanisław, 2. Bednorz Benedykt, 3. Berger Wacław, 4. Bernacki Wilhelm, 5. Biały Wincenty, 6. Blinda Jerzy, 7. Bluszcz Henryk, 8. Boczek Rudolf, 9. Bombik Albert, 10. Brzezinka Józef, 11. Brzoza Alojzy, 12. Budek Paweł, 13. Bugdoł Fryderyk, 14. Ceglarski Józef, 15. Ceglarski Paweł, 16. Chłodek Alojzy, 17. Chromik Antoni, 18. Cyran Henryk, 19. Czogała Paweł, 20. Danel Wiktor, 21. Delong Wilhelm, 22. Drąg Karol, 23. Durczok Wiktor, 24. Dziwoki Augustyn, 25. Firla Edward, 26. Firla Gustaw, 27. Franecki Józef, 28. Franek Wilhelm, 29. Furas Konrad, 30. Gasidło Alojzy, 31. Gatnar Bolesław, 32. Gatnar Ewald, 33. Górnik Gerard, 34. Grabarczyk Stanisław, 35. Grabiec Adolf, 36. Grabiec Karol, 37. Granieczny Augustyn, 38. Gruszczyński Wincenty, 39. Hauder Stanisław, 40. Henzel Albin, 41. Hołomek Stanisław, 42. Honisz Ewald, 43. Hudek Wincenty, 44. Janik Alojzy, 45. Janosz Zygmunt, 46. Jarzombek Roman, 47. Jeszka Engelbert, 48. Jurczyk Wiktor, 49. Jureczko Paweł, 50. Kantor Ewald, 51. Kempy Gustaw, 52. Kipka Karol, 53. Kocjan Józef, 54. Koczy Emil, 55. Koczy Tomasz, 56. Kolorz Wiktor, 57. Konsek Alojzy, 58. Kopka Maksymilian, 59. Kowol Paweł, 60. Kubica Paweł, 61. Kuczera Edmund, 62. Kuder Jan, 63. Kupczyk Wilhelm, 64. Lach Jan, 65. Lipka Franciszek, 66. Lukoszek Józef, 67. Łach Józef, 68. Magiera Franciszek, 69. Mandrysz Ernestyn, 70. Mandrysz Józef, 71. Masarczyk Franciszek, 72. Michalski Emil, 73. Michalski Rudolf, 74. Mika Karol, 75. Miłota Emanuel, 76. Mojżysz Emanuel, 77. Mojżysz Józef, 78. Mojżysz Paweł, 79. Mojżysz Wilhelm, 80. Mokry Teodor, 81. Morgała Alojzy, 82. Mrozek Jerzy, 83. Mrożek Józef, 84. Nawrat Feliks, 85. Neuman Konstanty, 86. Nitner Józef, 87. Nosiadek Emil, 88. Nosiadek Jan, 89. Nosiadek Robert, 90. Nowak Karol, 91. Orszulik Teodor, 92. Oślizło Dominik, 93. Papierok Jan, 94. Paszenda Alojzy, 95. Piecha Jan, 96. Piechaczek Wincenty, 97. Piechulik Wilhelm, 98. Pieczka Augustyn, 99. Piekorz Józef, 100. Piela Karol, 101. Pierchała Antoni, 102. Płaczek Ryszard, 103. Polak Józef, 104. Połednik Franciszek, 105. Porwoł Jan, 106. Powieśnik Adolf, 107. Proske Ryszard, 108. Przeczek Karol, 109. Pytlik Henryk, 110. Radecki Konrad, 111. Rajnhold Jan, 112. Rduch Augustyn, 113. Rduch Brunon, 114. Rek Cyryl, 115. Rek Roman, 116. Rożek Ludwik, 117. Rozwandowicz Jan, 118. Ryzner Augustyn, 119. Siedlaczek Walenty, 120. Sierny Józef, 121. Skaba Franciszek, 122. Skiba Bernard, 123. Skowronek Erwin, 124. Słanina Erwin, 125. Słanina Leopold, 126. Sławik Jan, 127. Smyczek Karol, 128. Sokół Edward, 129. Sosna Florian, 130. Sosna Rudolf, 131. Sosna Wilhelm, 132. Spandel Alojzy, 133. Spojda Alojzy, 134. Stania Alojzy, 135. Swięty Józef, 136. Swięty Józef, 137. Swięty Maksymilian, 138. Szczotok Jan, 139. Szewczyk Augustyn, 140. Szewczyk Karol, 141. Szulik Alfons, 142. Szulik Antoni, 143. Szulik Paweł, 144. Szymiczek Jan, 145. Tarabura Joachim, 146. Tkocz Józef, 147. Tkocz Maksymilian, 148. Tront Teodor, 149. Twardzik Franciszek, 150. Twardzik Józef, 151. Twardzik Teodor, 152. Tytko Joachim, 153. Udała Stanisław, 154. Urbańczyk Józef, 155. Urbańczyk Wilhelm, 156. Wardęga Franciszek, 157. Wawrzyńczyk Emanuel, 158. Wawrzyńczyk Gerard, 159. Węgierski Wiktor, 160. Węgrzyk Paweł, 161. Wieczorek Roman, 162. Wojaczek Ryszard, 163. Woźnika Józef, 164. Wydra Franciszek, 165. Zając Franciszek, 166. Zeug Wojciech, 167. Zieleźny Alojzy, 168. Zieleźny Teodor, 169. Zimny Franciszek, 170. Zimoń Leon, 171. Zimończyk Antoni.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1452

Nr 4/528/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią, — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Andreczko Józef, 2. Brzezina Ignacy, 3. Cichy Antoni, 4. Cichy Teodor, 5. Cierlicki Augustyn, 6. Cyrulik Feliks, 7. Cyrulik Robert, 8. Depta Brunon, 9. Drzeniek Izydor, 10. Englisz Fryderyk, 11. Fojcik Teofil, 12. Frelich Robert, 13. Gamoń Alojzy, 14. Gawleta Józef, 15. Gawliczek Józef, 16. Goraus Wilhelm, 17. Gruszka Jan, 18. Herman Jan, 19. Jędryszczyk Paweł, 20. Kajzerek Paweł, 21. Karwot Wiktor, 22. Kempny Jan, 23. Kionka Antoni, 24. Klaja Wiktor, 25. Klima Wilhelm, 26. Kolon Alojzy, 27. Konsek Alojzy, 28. Kostorz Emil, 29. Kremiec Brunon, 30. Kuchcik Leopold, 31. Kuczera Franciszek, 32. Kuczera Jan, 33. Kuczera Józef, 34. Kuczera Józef, 35. Kula Alojzy, 36. Kuś Jan, 37. Lach Franciszek, 38. Lerch Konstanty, 39. Lubszczyk Paweł, 40. Machulec Paweł, 41. Maciejończyk Franciszek, 42. Maciończyk Teofil, 43. Masłowski Ludwik, 44. Matuszczyk Antoni, 45. Mrowiec Franciszek, 46. Mura Wiktor, 47. Musiolik Alfred, 48. Musiolik Ludwik, 49. Niemczyk Józef, 50. Nowak Jan, 51. Oczadły Teodor, 52. Ordon Jan, 53. Orszulik Franciszek, 54. Ośliźło Franciszek, 55. Paszenda Józef, 56. Pawlas Ryszard, 57. Pękała Józef, 58. Piecha Franciszek, 59. Pielerz Antoni, 60. Pietrzak Stanisław, 61. Piksa Sylwester, 62. Pochioł Alojzy, 63. Rduch Józef, 64. Reclik Antoni, 65. Rojek Piotr, 66. Romański Maksymilian, 67. Rumak Wojciech, 68. Skupień Franciszek, 69. Skupień Leopold, 70. Sobik Antoni, 71. Sobik Ignacy, 72. Sobik Jan, 73. Sobik Jan, 74. Sobik Józef, 75. Stania Karol, 76. Stronczek Ludwik, 77. Szczypek Władysław, 78. Szewczyk Józef, 79. Szewczyk Paweł, 80. Szymura Alfred, 81. Szymura Alojzy, 82. Śpiewok Leon, 83. Tkocz Franciszek, 84. Trybuś Paweł, 85. Turek Michał, 86. Ulman Franciszek, 87. Urbanek Wiktor, 88. Walecki Stefan, 89. Waniek Leon, 90. Wiaterek Alojzy, 91. Wita Alojzy, 92. Wita Henryk, 93. Wita Jan, 94. Wita Paweł, 95. Wita Szymon, 96. Woryna Józef, 97. Zimończyk Wilhelm, 98. 98. Zniszczoł Józef, 99. Zniszczoł Józef, 100. Żyła Józef.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1453

Nr 4/529/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamczyk Jan, 2. Błaszczok Antoni, 3. Błatoń Roman, 4. Brachman Augustyn, 5. Brachman Izydor, 6. Chodura Emil, 7. Ciemięga Edmund, 8. Czaja Jan, 9. Dzierżęga Alojzy, 10. Fojcik Edward, 11. Gajda Jan, 12. Gajda Wiktor, 13. Grobelny Władysław, 14. Kałuża Jan, 15. Karkoszka Bolesław, 16. Karwot Edmund, 17. Kiermaszek Józef, 18. Kondziołka Augustyn, 19. Koterzyna Emil, 20. inż. Koźmiński Kazimierz, 21. Kroliczek Józef, 22. Krupa Jan, 23. Kuczera Paweł, 24. Kwiatoń Jerzy, 25. Kwitek Franciszek, 26. Menżyk Franciszek, 27. Mestenhauser Ryszard, 28. Miełek Karol, 29. Miłek Augustyn, 30. Mrozek Jerzy, 31. Nawrat Hubert, 32. Nowaczek Stanisław, 33. Pająk Edward, 34. inż. Paleczny Tadeusz, 35. Pękała Roman, 36. Piechaczek Paweł, 37. Podeszwa Henryk, 38. Poloczek Józef, 39. Poloczek Ludwik, 40. Polok Antoni, 41. Potysz Rudolf, 42. Powieśnik Józef, 43. Raczka Dominik, 44. Radecki Józef, 45. Rajchel Stefan, 46. Siedlaczek Karol, 47. Skrzypiec Bolesław, 48. Skupień Józef, 49. Skupień Stanisław, 50. Stabla Franciszek, 51. Stabla Rudolf, 52. Swoboda Czesław, 53. Szczyrbowski Piotr, 54. Szymiczek Wilhelm, 55. Trent Franciszek, 56. Warzeszka Józef, 57. Wita Antoni, 58. Witosz Emanuel, 59. Wodecki Henryk, 60. Woźnica Eryk.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1454

Nr 4/530/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Achtelik Józef, 2. Adamek Jan, 3. Adamowski Alojzy, 4. Biskup Alojzy, 5. Bober Bolesław, 6. Bugla Jan, 7. Bugla Paweł, 8. Buszka Wojciech, 9. Cebula Henryk, 10. Chłodek Jerzy, 11. Chroszcz Alfons, 12. Czempik Antoni, 13. Czogała Jan, 14. Czogalik Jan, 15. Dudzik Alojzy, 16. Durczok Emanuel, 17. Fert Józef, 18. Figura Wilhelm, 19. Gajda Roman, 20. Galbierz Henryk, 21. Ganczarski Jan, 22. Ganczarski Karol, 23. Ganczorz Jan, 24. Gasior Józef, 25. Gembalczyk Augustyn, 26. Gerlich Edward, 27. Gerlich Józef, 28. Godaj Antoni, 29. Gołomb Edward, 30. Gorecki Jan, 31. Granieczny Maksymilian, 32. Henek Karol, 33. Janik Franciszek, 34. Janik Jan, 35. Janusek Józef, 36. Janyga Brunon, 37. Jarosz Eryk, 38. Jona Alfred, 39. Jonderko Paweł, 40. Jordan Wincenty, 41. Jurkowski Jan, 42. Kaleciok Filip, 43. Kałuża Jan, 44. Kłosek Jan, 45. Konik Rudolf, 46. Kozub Franciszek, 47. Krupa Paweł, 48. Kukla Stefan, 49. Malgrab Paweł, 50. Mandrysz Franciszek, 51. Masarczyk Albert, 52. Mrozek Paweł, 53. Niewrzoł Alojzy, 54. Paulus Wincenty, 55. Rycha Wiktor, 56. Smieja Alfred, 57. Szczyrba Walter, 58. Szewczyk Józef, 59. Troszka Alojzy, 60. Troszka Augustyn, 61. Turek Józef, 62. Wałach Leon, 63. Warło Maksymilian, 64. Wieczorek Wilhelm, 65. Zawisz Rudolf, 66. Zientek Alojzy, 67. Żyła Wilhelm.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1455

Nr 4/531/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamczyk Adolf, 2. Byczek Franciszek, 3. Cwienczek Franciszek, 4. Dawidowski Ryszard, 5. Dołata Edmund, 6. Dzierżawa Tadeusz, 7. Dzierzęga Wincenty, 8. Gembalczyk Juliusz, 9. Hajski Henryk, 10. Herman Jerzy, 11. Hetroszek Paweł, 12. Jeleń Wilhelm, 13. Kozioł Adolf, 14. Krajczok Antoni, 15. Kwiotek Roman, 16. Marcol Alojzy, 17. Markiewicz Stanisław, 18. Mrozek Jan, 19. Naczyński Józef, 20. Prefeta Henryk, 21. Radler Ernest, 22. Sitek Józef, 23. Smieja Emil, 24. Szuła Wilhelm, 25. Szymała Mikołaj, 26. Szymiczek Maksymilian, 27. Tobola Edward, 28. Topa Antoni, 29. Urbańczyk Ewald, 30. Wajdeman Alojzy, 31. Wylecioł Paweł.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1456

Nr 4/532/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Beigel Józef, 2. Burgner Augustyn, 3. Cmok Erwin, 4. Czempiel Ginter, 5. Czuga Emanuel, 6. Derner Brunon, 7. Eser Fryderyk, 8. Goły Józef, 9. Gryk Jan, 10. Hampel Erhard, 11. Klencz Henryk, 12. Kruszewski Stefan, 13. Kuter Jan, 14. Pająk Dominik, 15. Przygędza Franciszek, 16. Sikora Antoni, 17. Suszek Henryk, 18. Suszek Jerzy, 19. Szafarczyk Stefan, 20. Zurawski Henryk.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1457

Nr 4/533/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Aleksy Ryszard, 2. Bachman Józef, 3. Bartocha Henryk, 4. Bernays Jan, 5. Borzymowski Józef, 6. Bryłka Alojzy, 7. Buchert Zygmunt, 8. Cieśla Wiktor, 9. Ciołkowski Ignacy, 10. Derner Wilhelm, 11. Drażyk Robert, 12. Dudkiewicz Edward, 13. Duran Wojciech, 14. Erich Józef, 15. Fica Maksymilian, 16. Gałonska Brunon, 17. Ganszczyk Paweł, 18. Gaś Norbert, 19. Gębka Jan, 20. Gibas Ignacy, 21. Glabis Józef, 22. Gnida Jan, 23. Gnielczyk Nikodem, 24. Gruszka Paweł, 25. Gryszko Alfred, 26. Habrowski Henryk, 27. Harmanza Wiktor, 28. Hojka Roman, 29. Jankowiak Władysław, 30. Jarzyna Albert, 31. Jenczmionka Józef, 32. Kania Franciszek, 33. Knapik Joachim, 34. Kolaska Franciszek, 35. Kopiecki Rajmund, 36. Kordaszewski Stanisław, 37. Korus Berthold, 38. Kosmol Maksymilian, 39. Kowal Paweł, 40. Kozak Jan, 41. Kruziel Feliks, 42. Kubacz Robert, 43. Kulawik Alfons, 44. Kuszek Teodor, 45. Lange Karol, 46. Lepert Wiktor, 47. Lukaszczyk Józef, 48. Lukoszek Józef, 49. Luks Jan, 50. Majorek Roman, 51. Malcharczyk Karol, 52. Małas Józef, 53. Mazurek Władysław, 54. Mądry Stefan, 55. Michacz Leon, 56. Michalczok Ernestyn, 57. Mikołajec Alfred, 58. Miller Józef, 59. Moczygemba Paweł, 60. Myśliński Józef, 61. Najuch Alojzy 62. Nowak Franciszek, 63. Nowak Ignacy, 64. Olejnik Paweł, 65. Ordon Konrad, 66. Parczyk Edward, 67. Parczyk Józef, 68. Pawełka Ernest, 69. Piela Alojzy, 70. Pluszke Rajmund, 71. Plutka Juliusz, 72. Pochopień Jakub, 73. Polnik Konrad, 74. Popek Franciszek, 75. Rosa Józef, 76. Sadzawicki Julian, 77. Sgonina Paweł, 78. Siwiec Stanisław, 79. Sklepiński Jarosław, 80. Skwara Ryszard, 81. Slodek Antoni, 82. Sochiera Fryderyk, 83. Sochiera Wilhelm, 84. Stanek Józef, 85. Syma Augustyn, 86. Szady Karol, 87. Szudok Henryk, 88. Szulc Ludwik, 89. Szulc Maksymilian, 90. Timel Rajmund, 91. Urbańczyk Józef, 92. Walda Władysław, 93. Walus Jan, 94. Wawrecki Paweł, 95. Widera Wiktor, 96. Wieczorek Józef, 97. Wiewióra Emil, 98. Wilczok Ryszard, 99. Witasek Alfred, 100. Włodarczyk Wojciech, 101. Woźnica Paweł, 102. Wycisk Franciszek.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1458

Nr 4/534/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bachen Alojzy, 2. Bremer Ignacy, 3. Brom Józef, 4. Chrobok Gerhard, 5. Cygan Alojzy, 6. Czekan Jan, 7. Domagała Aleksander, 8. Domański Władysław, 9. Dudek Ludwik, 10. Dziacko Jerzy, 11. Franke Rudolf, 12. Goławski Wincenty, 13. Gwóźdź Grzegorz, 14. Kaczmarczyk Antoni, 15. Kandzia Alfred, 16. Kazuch Ignacy, 17. Kazuch Teodor, 18. Kłaczka Ryszard, 19. Kosek Wincenty, 20. Kościelniak Julian, 21. Kurzawski Antoni, 22. Kuzior Mikołaj, 23. Lacisz Marian, 24. Laszczyk Jerzy, 25. Ledwoń Herman, 26. Mańka Ryszard, 27. Mateja Józef, 28. Matysek Rudolf, 29. Michna Werner, 30. Migura Franciszek, 31. Nirle Jerzy, 32. Nowak Eryk, 33. Olbiński Marian, 34. Piguła Robert, 35. Pinkawa Leon, 36. Przybylak Jan, 37. Pyłypiuk Eustachy, 38. Rusiecki Edmund, 39. Szmidt Hubert, 40. Tura Antoni, 41. Wieczorek Aleksander, 42. Wieczorek Jerzy, 43. Wilczkowski Andrzej, 44. Zawiślak Władysław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1459

Nr 4/535/51

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Antkowiak Józef, 2. Banisz Emil, 3. Baranek Józef, 4. Baranek Paweł, 5. Berger Gerard, 6. Biskupek Alojzy, 7. Biskupek Roman, 8. Błaszczyk Alfons, 9. Bogus Alojzy, 10. Bolik Jan, 11. Broja Jerzy, 12. Broja Robert, 13. Brzezina Paweł, 14. Budny Henryk, 15. Bula Józef, 16. Bulik Alojzy, 17. Chromik Edmund, 18. Cieślik Edmund, 19. Cudok Ryszard, 20. Curaj Arnold, 21. Czok Stanisław, 22. Daniel Walter, 23. Deloch Herbert, 24. Dobiosz Jan, 25. Drabek Witold, 26. Duda Kasper, 27. Gajda Florian, 28. Ganszczyk Teodor, 29. Gawlik Benon, 30. Giolbas Teodor, 31. Gniadek Adam, 32. Gnida Robert, 33. Gola Paweł, 34. Goławski Emanuel, 35. Goralczyk Józef, 36. Goranszcz Gabriel, 37. Goranszcz Józef, 38. Gorlicki Emil, 39. Górny Stanisław, 40. Gwozdek Alojzy, 41. Hanusek Piotr, 42. Heisig Maksymilian, 43. Herman Ryszard, 44. Hofman Wilhelm, 45. Honiok Jan, 46. Hucz Jan, 47. Jaksik Paweł, 48. Janas Józef, 49. Jaworski Bernard, 50. Jonderko Karol, 51. Kaczmarek Jan, 52. Kamuzela Jan, 53. Karwat Jan, 54. Karwat Józef, 55. Kaźmierczak Władysław, 56. Kensy Wiktor, 57. Kiczka Maksymilian, 58. Kirszniok Karol, 59. Kita Antoni, 60. Klozy Erwin, 61. Kłosek Ewald, 62. Komor Wincenty, 63. Kopcio Franciszek, 64. Kosturek Marian, 65. Kowalczyk Mieczysław, 66. Kowolik Herbert, 67. Kozidło Jan, 68. Kozik Wincenty, 69. Kozubek Józef 70. Kraiczek Konrad, 71. Krawczyk Franciszek, 72. Kubica Franciszek, 73. Kucharczyk Emanuel, 74. Kudlek Leon, 75. Kulik Teodor, 76. Kurc Wiktor, 77. Kurzawa Józef, 78. Kwoska Jan, 79. Lampert Henryk, 80. Lis Ernest, 81. Lis Paweł, 82. Lukosz Paweł, 83, Lysek Emil, 84. Machulec Karol, 85. Malcherczyk Aleksander, 86. Malecko Maksymilian, 87. Mandrela Ignacy, 88. Mańka Jerzy, 89. Mańka Teofil, 90. Mańkowski Henryk. 91. Maśnica Filip, 92. Matuszka Ignacy 93. Michalik Jan, 94. Miemiec Ryszard, 95. Miozga Tomasz, 96. Miske Ginter, 97. Moj Wincenty, 98. Morawiec Wiktor, 99. Musioł Artur, 100. Musioł Maksymilian, 101. Musioł Teodor, 102. Ostwald Karol, 103. Pasternak Józef, 104. Paździor Wincenty, 105. Pichura Robert, 106. Piethe Oton, 107. Pietryga Ignacy, 108. Pokrywa Władysław, 109. Pośpiech Adolf, 110. Pośpiech Emil, 111. Przybyła Jerzy, 112. Pyka Aleksander, 113. Pyszik Wiktor, 114. Rawlik Jan, 115. Roter Augustyn, 116. Rzepka Józef, 117. Rzepka Robert, 118. Rzeźniczek Józef, 119. Sauer Wilhelm, 120. Sikora Józef, 121. Sikora Mieczysław, 122. Skrzypczyk Józef, 123. Skrzypiec Adolf, 124. Ślęzak Mieczysław, 125. Sliwa Ernest, 126. Sobała Alfons, 127. Sołtysiak Bolesław, 128. Stawinoga Józef, 129. Strokocz Józef, 130. Supernak Karol, 131. Szadok Artur, 132. Szczeponik Faustyn, 133. Szeliga Augustyn, 134. Szeliga Konrad, 135. Szeliga Konrad, 136. Szeliga Michał, 137. Szędzielorz Jan, 138. Teperski Franciszek, 139. Tkocz Wilhelm, 140. Tomanek Józef, 141. Trela Wiktor, 142. Turek Jan, 143. Wacławczyk Wilhelm, 144. Wieszałka Ewald, 145. Wilczek Jerzy, 146. Wit Herbert, 147. Wojciechowski Andrzej, 148. Wojnar Alojzy, 149. Wyżgoł Paweł, 150. Ziora Jerzy, 151. Ziemek Stefan, 152. Żurek Emanuel.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1460

Nr 4/536/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamkiewicz Marian, 2. Andrzejewski Franciszek, 3. Bejczuk Franciszek, 4. Bendkowski Alfred, 5. Biały Jan, 6. Bisaga Alojzy, 7. Blachnik Augustyn, 8. Błachowiak Michał, 9. Borowczyk Piotr, 10. Bory Edward, 11. Brama Leon, 12. Brysz Henryk, 13. Bukała Jan, 14. Buszydlik Teodor, 15. Czerniakowski Ludwik, 16. Dosman Jerzy, 17. Duśko Władysław, 18. Flisak Władysław, 19. Galas Władysław, 20. Galuszka Ryszard, 21. Galwas Eryk, 22. Gawlik Herst, 23. Gibas Stanisław, 24. Grzyb Wilhelm, 25. Gutman Józef, 26. Hećko Stanisław, 27. Hermanowski Stanisław, 28. Hyla Teodor, 29. Jaskuła Stanisław, 30. Jelito Rudolf, 31. Jirsak Fryderyk, 32. Kazimierczak Józef, 33. Kita Wincenty, 34. Kluge Robert, 35. Kłaczek Jerzy, 36. Knapik Marcin, 37. Knopik Józef, 38. Koczor Józef, 39. Konieczny Franciszek, 40. Kontny Gerard, 41. Kościelny Jerzy, 42. Kowolik Jerzy, 43. Kozok Damazy, 44. Krzyworoński Józef, 45. Kuc Rudolf, 46. Kulik Paweł, 47. Kupczyk Stanisław, 48. Kupka Jan, 49. Kupka Walter, 50. Laksander Herbert, 51. Lassek Maksymilian, 52. Laszczyk Ignacy, 53. Latenga Ludwik, 54. Lechniak Jan, 55. Ledwig Paweł, 56. Luranc Filip, 57. Łęcki Stanisław, 58. Marzec Karol, 59. Misz Jerzy, 60. Morciszek Piotr, 61. Morhardt Antoni, 62. Mosza Paweł, 63. Mrozek Marcin, 64. Mrówka Antoni, 65. Mucha Franciszek, 66. Nowak Wilhelm, 67. Ocasek Otton, 68. Olbrich Franciszek, 69. Ortyński Jan, 70. Paciorkowski Antoni, 71. Paszek Emil, 72. Pilch Edmund, 73. Piotrowski Roman, 74. Płachta Stefan, 75. Podsadny Mieczysław, 76. Podstawa Roman, 77. Przybyła Alojzy, 78. Przygodzki Henryk, 79. Sasowski Michał, 80. Schwitala Józef, 81. Skonieczny Michał, 82. Skopp Roman, 83. Skora Jan, 84. Skrzypiec Henryk, 85. Sliwa Franciszek, 86. Sobala Marian, 87. Sowa Paweł, 88. Stanik Szczepan, 89. Szeliga Józef, 90. Szpruta Jan, 91. Urbanczyk Gerhard, 92. Wieczorek Wilhelm, 93. Wojcik Julian, 94. Wojcik Leon, 95. Wosz Alojzy, 96. Zarnecki Wacław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1461

ORZECZENIE Nr 1 MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 27 października 1951 r.

w sprawie przejścia przedsiębiorstwa na własność Państwa.

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 7, art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17), art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 130) oraz § 65 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 212),

orzeka się:

Na własność Państwa przechodzi przedsiębiorstwo pod firmą Hindenburger Wohnungsbau G.m.b.H. in Hindenburg (Zabrska Spółka Budowy Mieszkań Sp. z ogr. odp. w Zabrzu). Przedsiębiorstwo to zostało umieszczone w wykazie przedsiębiorstw Nr 44 ogłoszonym w Śląskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 4 z dnia 15 lutego 1950 r. pod poz. 46 na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Głównej Komisji do Spraw Upaństwowienia Przedsiębiorstw z dnia 26 stycznia 1950 r. i co do przedsiębiorstwa tego nie zostały zgłoszone prawa lub zarzuty w terminie określonym w § 28 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. wraz z późniejszymi zmianami. Wymienione przedsiębiorstwo podlegało przejęciu na własność gminy miasta Zabrza, jednak z uwagi na art. 32 ust. 2 powołanej ustawy z dnia 20 marca 1950 r. przechodzi na własność Państwa bez odszkodowania w całości wraz z nieruchomym i ruchomym majątkiem oraz wszelkimi prawami wolne od obciążeń i zobowiązań z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publiczno-prawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych prawa publicznego, zobowiazań na rzecz osób prawnych stanowiących własność polskich osób prawnych prawa publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czyny niedozwolone.

Nie mają znaczenia prawnego niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa, jeżeli z orzeczenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Orzeczenie to jest ostateczne i prawomocne.

Minister Gospodarki Komunalnej: *K. Mijal*

1462

ORZECZENIE Nr 17 MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 5 lipca 1951 r.

o przejęciu przedsiębiorstw na własność Państwa.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i 5 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) oraz § 65 ust. 1 i § 71 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 16, poz. 62 i z 1949 r. Nr 29, poz. 212)

orzeka się:

Na własność Państwa zostają przejęte z dniem ogłoszenia niniejszego orzeczenia przedsiębiorstwa 14 firm, wymienionych w załączniku.

Przedsiębiorstwa te umieszczone zostały w wykazach przedsiębiorstw, ogłoszonych we właściwych dziennikach wojewódzkich na podstawie zarządzeń przewodniczących wojewódzkich i Głównej Komisji do Spraw Upaństwowienia Przedsiębiorstw.

Co do przedsiębiorstw, umieszczonych w załączniku pod lp. 11 i 12, nie zostały zgłoszone prawa lub zarzuty w terminie, określonym w § 28 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. z późniejszymi zmianami; co do pozostałych przedsiębiorstw umieszczonych w załączniku po przeprowadzeniu postępowania określonego w powołanym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. zapadły postanowienia Głównej Komisji do Spraw Upaństwowienia Przedsiębiorstw o przedstawieniu wniosku o wydanie orzeczenia o przejęciu tych przedsiębiorstw na własność Państwa.

Przedsiębiorstwa firm, wymienionych w załączniku, ulegają przejęciu na własność Państwa za odszkodowaniem w całości, wraz z nieruchomym i ruchomym majątkiem oraz wszelkimi prawami, wolne od obciążeń i zobowiązań z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publiczno-prawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych prawa publicznego, zobowiazań na rzecz osób prawnych, stanowiących własność polskich osób prawnych prawa publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czyny niedozwolone.

Nie mają znaczenia prawnego niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa, jeżeli z orzeczenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Orzeczenie to jest ostateczne i prawomocne.

Minister Handlu Wewnętrznego: *T. Dietrich*

Załącznik do orzeczenia Nr 17 Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 5 lipca 1951 r. (poz. 1462).

Lp.	Lp. wykazu	Data i Nr postanowienia Głównej Komisji	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	Przedmiot działania
1	21/21	26.II 51 r. I-A-12/51	Mleczarnia Szwajcarska — Poznań, ul. Kolejowa 57	wyroby mleczarskie
2	5/30	26.IV 51 r. I-A-291/50	Młyn Motorowy — A. Minkosiewiczowa, Zduny, pow. Krotoszyn	przemiał zbóż
3	12/97	26.IV 51 r. I-A-281/50	Młyn Motorowy — K. Czajczyński, Dobra, pow. Turek	przemiał zbóż
4	12/44	26.IV 51 r. I-A-285/50	Młyn Parowy — Roman Giezek, Mogilno	przemiał zbóż
5	4/32	26.IV 51 r. I-A-277/50	Młyn Motorowy — Władysław Musiał, Koniecmosty	przemiał zbóż
6	4/27	26.IV 51 r. I-A-278/50	Młyn Automatyczny — Mordka Taubenblat, Busko-Zdrój	przemiał zbóż
7	50/5	26.IV 51 r. I-A-263/50	Młyn Wodno-Turbinowy — Lucyna Frey, Okradzionowo, pow. Będzin	przemiał zbóż
8	6/25	26.IV 51 r. I-A-18/51	Młyn Parowy i Tartak — A. Ślusarczyk, Bestwina	przemiał zbóż
9	5/93	30.III 51 r. I-A-110/50	Młyn Automatyczny — Roman Tokarski, Sieradz, ul. POW 38	przemiał zbóż
10	5/20	30.III 51 r. I-A-30/50	Młyn Motorowy — Adam Rybacki, Krośniewice, ul. Włodarska 8, pow. Kutno	przemiał zbóż
11	28/3		Mechaniczna Łuszczarnia i Kaszarnia, Stefan Wuczyński, Pabianice, ul. Polna 15	łuszczarnia i kaszarnia
12	XIVa/1		Młyn — Krupiński Witold, Stanin, pow. Łuków	przemiał zbóż
13	IIa/26	26.IV 51 r. I-A-14/51	Młyn Zbożowy — Dubianka, pow. Hrubieszów	przemiał zbóż
14	IIa/34	27.IV 51 r. I-A-19/51	Młyn Zbożowy — M. Karpiński i St. Chmielewski, Spiczyn, pow. Lubartów	przemiał zbóż

Wymienione przedsiębiorstwa zostały zamieszczone w wykazach przedsiębiorstw, ogłoszonych we właściwych dziennikach wojewódzkich, a mianowicie:

lp. 1 w Poznańskim Dz. Woj. z 1947 r. Nr 8, poz. 95,
2 w Poznańskim Dz. Woj. z 1946 r. Nr 26, poz. 236,
3—4 w Poznańskim Dz. Woj. z 1946 r. Nr 30, poz. 290,
5—6 w Kieleckim Dz. Woj. z 1945 r. Nr 16, poz. 105,
7 w Katowickim Dz. Woj. z 1950 r. Nr 18, poz. 265,
8 w Krakowskim Dz. Woj. z 1946 r. Nr 25, poz. 133,
9—10 w Łódzkim Dz. Woj. z 1946 r. Nr 19, poz. 142,
11 w Łódzkim Dz. Woj. z 1951 r. Nr 6, poz. 34,
12 w Lubelskim Dz. Woj. z 1951 r. Nr 7, poz. 37,
13—14 w Lubelskim Dz. Woj. z 1946 r. Nr 18, poz. 94.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48.
Administracja: Administracja Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Prenumerata Monitora Polskiego w roku 1951 wynosi: cz. A — rocznie zł 45.—, półrocznie zł 27.—, cz. B. rocznie — zł 72.—, półrocznie 45.— zł. Prenumerata przyjmowana jest na okres co najmniej półroczny (od 1.I i od 1.VII). Prenumeratę Monitora Polskiego oraz ogłoszenia przyjmuje Administracja Wydawnictw P. R. M. w Warszawie, ul. Bracka 20a oraz punkt sprzedaży w Łodzi, ul. Nowotki 21. Konto czekowe P.K.O. Warszawa Nr I-4797.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów (Warszawa, ul. Bracka 20a) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego nabywać można w Administracji Wydawnictw P.R.M. Warszawa, Bracka 20a, w punkcie sprzedaży w Łodzi przy ul. Nowotki 21 (Hipoteka), w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Rzeszowie i Wrocławiu oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Olsztynie, Opolu, Poznaniu, Szczecinie i Toruniu.

Zam. 929 35.000 2-B-46432 Drukarnia Ministerstwa Sprawiedliwości, Warszawa, Nowowiejska 6. **Cena 2,88 zł**

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 13 grudnia 1951 r. **Nr A-100**

TREŚĆ:

Poz.:

POSTANOWIENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

1463—1467 — o nadaniu odznaczeń państwowych 1413, 1414

UCHWAŁY PREZYDIUM RZĄDU:

1468 — Nr 805 z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie podziału zadań w ciężarowym transporcie drogowym 1414

1469 — Nr 832 z dnia 8 grudnia 1951 r. w sprawie przekazania drobnych zakładów państwowego przemysłu graficznego radom narodowym 1416

ZARZĄDZENIA:

1470 — Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 9 listopada 1951 r. w sprawie ustalenia wysokości kosztów dokumentacji kapitalnych remontów 1416

1471 — Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie rejestracji znaków towarowych dla towarów przeznaczonych na eksport . . . 1417

1472 — Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1951 r. zmieniające zarządzenie z dnia 30 października 1950 r. w sprawie zgłaszania walut obcych, monet złotych oraz złota i platyny 1418

1473 — Ministra Handlu Wewnętrznego oraz Prezesa Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji z dnia 21 listopada 1951 r. w sprawie zniesienia na terenie niektórych powiatów obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypy) 1418

1474 — Ministra Handlu Wewnętrznego oraz Prezesa Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji z dnia 28 listopada 1951 r. w sprawie zniesienia na terenie niektórych powiatów obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypy) 1419

1475 — Ministra Zdrowia z dnia 30 listopada 1951 r. w sprawie typów aptek otwartych, zakresu ich czynności i wyposażenia 1419

1476 — Naczelnego Dyrektora Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk z dnia 4 grudnia 1951 r. o pozbawieniu debitu komunikacyjnego 1420

1463

Nr 4/593/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 15 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Rzeszowie — za patriotyczną postawę i wzorowe wykonanie obowiązków wobec Państwa — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Sowiński Jan, 2. Szwarga Stanisław, 3. Tomaszewski Stanisław.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

4. Bawołek Mieczysław, 5. Bochna Maria, 6. Bułdak Jan, 7. Chyliński Stefan, 8. Chodur Franciszek, 9. Duliban Bronisława, 10. Dzik Jan, 11. Folczyk Franciszek, 12. Jakóbik Jan, 13. Jaskółka Józef, 14. Kasper Julian, 15. Kościk Józef, 16. Kotlarczyk Józef, 17. Kotulak Jan, 18. Krajewski Stefan, 19. Krempa Edward, 20. Król Karol, 21. Marchewka Piotr, 22. Mazur Aniela, 23. Michura Szczepan, 24. Musiał Jan, 25. Nikodem Stanisław, 26. Skiba Michał, 27. Strek Franciszek.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

28. Bober Józef, 29. Bochniak Stanisław, 30. Cisek Michał, 31. Cyburt Stefania, 32. Cygan Michał, 33. Dołęga Władysław, 34. Drożdż Jan, 35. Groele Tadeusz, 36. Gryzik Andrzej, 37. Gubik Jan, 38. Hatała Antoni, 39. Jagiełła Mateusz, 40. Kanas Władysław, 41. Kindlarski Wincenty, 42. Kulpa Jan, 43. Lampart Dominik, 44. Maciąg Andrzej, 45. Ofiara Andrzej, 46. Pisarczyk Władysław, 47. Schössler Józef, 48. Sidor Jan, 49. Skomro Zofia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1464

Nr 4/608/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 19 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu — za ofiarną i pełną poświęcenia pracę społeczną — odznaczony zostaje

KRZYŻEM OFICERSKIM ORDERU ODRODZENIA POLSKI

pośmiertnie

Szyszkowski Bolesław.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1465

Nr 4/537/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamiec Wilhelm, 2. Barborka Konrad, 3. Bartel Piotr, 4. Bialasik Józef, 5. Bienias Paweł, 6. Blaszkiewicz Ireneusz, 7. Broja Stefan, 8. Burczyk Wojciech, 9. Burek Robert, 10. Drzymota Augustyn, 11. Duchnik Jan, 12. Fronczek Eryk, 13. Gawleta Enegelbert, 14. Girok Paweł, 15. Główka Franciszek, 16. Gorol Brunon, 17. Góra Józef, 18. Grabowy Hieronim, 19. Grala Jerzy, 20. Gryska Alojzy, 21. Gsel Józef, 22. Haparta Jerzy, 23. Hibner Konrad, 24. Langer Bernard, 25. Ledwik Henryk, 26. Łopaczyński Andrzej, 27. Kabut Franciszek, 28. Kaczmarczyk Tomasz, 29. Kafka Paweł, 30. Kałuża Eryk, 31. Klimek Teodor, 32. Koba Tomasz, 33. Kołodziej Piotr, 34. Konieczny Jan, 35. Konieczny Ludwik, 36. Kowolik Karol, 37. Koziol Wilhelm, 33. Krzysztowski Henryk, 39. Magiera Wiktor, 40. Majerczyk Wilhelm, 41. Manka Wilhelm, 42. Maruszczyk Marian, 43. Mazur Ernest, 44. Mendel Józef, 45. Miczka Józef, 46. Mokros Franciszek, 47. Neugebauer Stanisław, 48. Nierobisz Franciszek, 49. Osadnik Jan, 50. Pampuch Jan, 51. Piechula Hubert, 52. Piechula Ryszard, 53. Piończyk Alojzy, 54. Podstawski Wiktor, 55. Porwoł Ernest, 56. Przybyła Izydor, 57. Przybyła Stefan, 58. Richy Wilhelm, 59. Rostek Teodor, 60. Rzedecko Franciszek, 61. Seidel Piotr, 62. Smolarczyk Edward, 63. Sprys Paweł, 64. Suczker Antoni, 65. Szczygieł Alojzy 66. Szyndelek Karol, 67. Świętek Paweł, 68. Tomala Piotr, 69. Urbanek Emil, 70. Wawrzyniak Michał, 71. Weber Wilhelm, 72. Weis Józef, 73. Wilner Alojzy, 74. Zimerman Alojzy.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1466

Nr 4/538/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Andrzejak Michał, 2. Baran Jan, 3. Chojak Stanisław, 4. Fidera Feliks, 5. Fostacz Tadeusz, 6. Grabowski Aleksander, 7. Jarczewski Józef, 8. Karykowski Stanisław, 9. Kawalec Piotr, 10. Kieres Józef, 11. Kobuszyński Antoni, 12 Kustek Piotr, 13. Lembos Adam, 14. Łogosz Julian, 15. Marcewicz Maciej, 16. Nawrot Wacław, 17. Nowicki Konstanty, 18. Ogórek Józef, 19. Olszowy Jan, 20. Popiel Henryk, 21. Popławski Jan, 22. Roliński Józef, 23. Sowa Jan, 24. Susek Michał, 25. Taras Tadeusz, 26. Wódkowski Jan, 27. Zieliński Józef.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1467

Nr 4/539/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Balon Adolf, 2. Biergieł Józef, 3. Bukowski Józef, 4. Faulchaber Emil, 5. Galos Władysław, 6. Garbocz Franciszek, 7. Gawełek Jan, 8. Grzymek Władysław, 9. Hornik Ryszard, 10. Janko Alojzy, 11. Kapuścik Stanisław, 12. Knapik Alojzy, 13. Koziorz Maksymilian, 14. Kozub Edward, 15. Krawczyk Mieczysław, 16. Latocha Teofil, 17. Miśka Paweł, 18. Młoczek Franciszek, 19. Noworyta Mieczysław, 20. Pluta Aleksander, 21. Pypłacz Klemens, 22. Skrzydło Klemens, 23. Skuciński Władysław, 24. Stankiewicz Franciszek, 25. Wesecki Franciszek.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1468

UCHWAŁA Nr 805 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 17 listopada 1951 r.

w sprawie podziału zadań w ciężarowym transporcie drogowym.

W celu właściwego zorganizowania uspołecznionego ciężarowego transportu drogowego i wykorzystania taboru dla wykonania narodowych planów gospodarczych Prezydium Rządu uchwala następujące zasady organizacji pracy w tej dziedzinie:

§ 1. W zakresie gospodarki uspołecznionej działać będzie w ciężarowym transporcie drogowym zgodnie z ustawą z dnia 8 stycznia 1951 r. o transporcie drogowym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 26):

1) transport publiczny:
   a) państwowy, wykonywany na podstawie art. 4 ust. 1 powołanej ustawy przez przedsiębiorstwa Państwowej Komunikacji Samochodowej w zakresie i na warunkach określonych szczegółowo przez Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego,
   b) spółdzielczy, wykonywany przez spółdzielnie pracy transportowej, zrzeszone w Krajowym Związku Branżowym Spółdzielni Pracy Transportowo-Warsztatowej na podstawie zezwoleń uzyskanych przez poszczególne spółdzielnie w trybie i na warunkach określonych w rozporządzeniu wykonawczym do art. 6 powołanej ustawy;
2) transport resortowy:
   a) wykonywany przez powołane w tym celu we właściwym trybie państwowe przedsiębiorstwa branżowe dla wyspecjalizowanej obsługi transportowej różnych jednostek organizacyjnych resortu w określonej branży, na określonym terenie oraz w zakresie i na warunkach określonych szczegółowo przez właściwego ministra w porozumieniu z Ministrem Transportu Drogowego i Lotniczego,
   b) wykonywany w zakresie własnej obsługi transportowej poszczególnych jednostek organizacyjnych resortu i nie wydzielony w odrębne przedsiębiorstwo.

§ 2. 1. Państwowy transport publiczny w rozumieniu art. 2 ust. 2 powołanej w § 1 ustawy będzie miał za zadanie przede wszystkim:

1) transport ładunków, które mogą być przewiezione taborem normalnym (uniwersalnym) i nie wymagają wyspecjalizowanej organizacji przewozowej, między miastami oraz między miastem a wsią, a transport miejscowy tylko w zakresie:
   a) obsługi jednostek uspołecznionych nie dysponujących taborem,
   b) pomocy jednostkom uspołecznionym posiadającym własny tabor w organizowanych przez nie przewozach,
   c) osobistych potrzeb bytowych ludności;
2) transport wyjątkowo dużych ciężarów jednostkowych wymagających specjalnego, najcięższego taboru.

2. W ramach określonych w ust. 1 spółdzielnie pracy transportowej będą miały za zadanie uzupełniać działalność Państwowej Komunikacji Samochodowej, a w szczególności:

1) wykonywać transport ładunków:
   a) we wszystkich przypadkach, wymienionych w ust. 1 pkt 1 — w miejscowościach i na obszarach, gdzie nie działa Państwowa Komunikacja Samochodowa;
   b) w miejscowościach i na obszarach, gdzie działa Państwowa Komunikacja Samochodowa — w zakresie określonym przez prezydia wojewódzkich rad narodowych (komisje koordynacji transportu), jeżeli Państwowa Komunikacja Samochodowa nie jest w stanie zaspokoić tamtejszych potrzeb transportowych;
   c) wszędzie, gdzie zajdzie tego potrzeba — w zakresie działania taksówek (dorożek) bagażowych;
2) zaspokajać potrzeby przedsiębiorstw lub działów transportowych w jednostkach resortowych w pierwszej kolejności przed przewoźnikami nie uspołecznionymi.

3. Transport resortowy, wykonywany przez przedsiębiorstwa branżowe lub działy (biura) transportowe jednostek organizacyjnych, będzie miał zadania analogiczne do zadań transportu publicznego w zakresie jednorodnych potrzeb jednostek obsługiwanych, występujących w dużym nasileniu w określonej miejscowości (określonym rejonie) i wymagających wyspecjalizowanego taboru lub wyspecjalizowanych form organizacyjnych transportu.

4. Pozostały transport resortowy będzie miał za zadanie obsługę miejscowych potrzeb gospodarczych zarządzających nim jednostek organizacyjnych.

§ 3. 1. Systematyczne korzystanie z usług przewoźników prywatnych przez jednostki gospodarki uspołecznionej w ramach planu przewozów będzie mogło się odbywać w drodze ich kontraktacji przez resortowe przedsiębiorstwa i działy transportowe. Przedsiębiorstwa lub działy transportowe budownictwa będą miały prawo pierwszeństwa kontraktacji.

2. Wojewódzkie komisje planowania gospodarczego (komisje koordynacji transportu) zatwierdzać będą plany przewozów (ust. 1) i określać będą warunki, w których dopuszczone będzie zaspokajanie potrzeb transportowych jednostek gospodarki uspołecznionej poza kontraktacją.

3. Na podstawie planów przewozów, o których mowa w ust. 2, wydziały komunikacyjne prezydiów wojewódzkich rad narodowych wskazywać będą jednostkom gospodarki uspołecznionej do zakontraktowania poszczególnych przewoźników prywatnych.

4. Prezydia wojewódzkich rad narodowych mogą przekazać wykonanie czynności określonych w ust. 3 prezydiom powiatowych (miejskich) rad narodowych.

5. Minister Transportu Drogowego i Lotniczego może w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w okolicznościach specjalnych upoważnić inne jednostki gospodarki uspołecznionej, aniżeli określone w ust. 1, do kontraktacji przewoźników prywatnych, przy czym przepisy ust. 2 i 3 mają odpowiednie zastosowanie.

6. Minister Transportu Drogowego i Lotniczego określi w drodze zarządzeń terminy wprowadzenia obowiązku kontraktacji przewoźników prywatnych w poszczególnych miejscowościach lub okręgach do dnia 31 marca 1952 r. oraz określi tryb tej kontraktacji.

7. Przepisy niniejszego paragrafu nie dotyczą taksówek bagażowych.

§ 4. W celu realizacji wyżej wyrażonych zasad Prezydium Rządu uchwala, co następuje:

1) Zobowiązuje się Ministrów: Budownictwa Miast i Osiedli, Budownictwa Przemysłowego, Górnictwa, Handlu Wewnętrznego, Leśnictwa oraz Poczt i Telegrafów do stopniowego zorganizowania w okresie do dnia 31 grudnia 1952 r. branżowych przedsiębiorstw transportowych w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrami Finansów oraz Transportu Drogowego i Lotniczego.
2) Minister Przemysłu Drobnego i Rzemiosła oraz Centralny Związek Spółdzielczy zapewnią w porozumieniu z Ministrem Transportu Drogowego i Lotniczego szybki rozwój spółdzielczego ciężarowego transportu drogowego w zakresie uzupełniającym transport państwowy.
3) Zobowiązuje się Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego do wniesienia noweli do ustawy z dnia

18 listopada 1948 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych wyłączającej usługi transportu drogowego spod działania tej ustawy.

4) Zobowiązuje się Państwową Komisję Etatów do przyznania wydziałom komunikacyjnym prezydiów rad narodowych na wniosek Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego uzgodniony z Prezydium Rady Ministrów dodatkowych etatów osobowych potrzebnych do wykonania zadań połączonych z kontraktacją przewoźników prywatnych.

§ 5. 1. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrowi Transportu Drogowego i Lotniczego, Ministrowi Finansów oraz wszystkim ministrom (kierownikom urzędów centralnych) w zakresie ich właściwości.

2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1469

UCHWAŁA Nr 832 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 8 grudnia 1951 r.

w sprawie przekazania drobnych zakładów państwowego przemysłu graficznego radom narodowym.

W celu zapewnienia sprawnego zaspokojenia lokalnych potrzeb ludności i władz terenowych w zakresie drukarstwa oraz dostosowania struktury organizacyjnej drobnego państwowego przemysłu graficznego do ogólnych zasad organizacyjnych państwowego przemysłu terenowego uchwala się, co następuje:

§ 1. 1. Prezes Rady Ministrów przekaże według stanu na dzień 31 grudnia 1951 r. właściwym wojewódzkim radom narodowym pod bezpośredni nadzór wojewódzkich zarządów przemysłu terenowego przedsiębiorstwa i zakłady przemysłu graficznego, które obsługują potrzeby lokalne.

2. Prezes Rady Ministrów i Minister Przemysłu Drobnego i Rzemiosła w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustalą listę przedsiębiorstw i zakładów przemysłu graficznego, o których mowa w ust. 1, w terminie do dnia 15 grudnia 1951 r.

§ 2. 1. Przekazanie nastąpi w trybie ustalonym uchwałą Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1950 r. — Instrukcja Nr 13 w sprawie zasad i trybu przekazywania radom narodowym niektórych przedsiębiorstw, zakładów i instytucji spośród podległych dotąd ministrom i innym urzędom centralnym (Monitor Polski Nr A-130, poz. 1623) — wraz z całym majątkiem, według stanu na dzień 31 grudnia 1951 r.

2. Strona przejmująca wejdzie w prawa i obowiązki wynikające z umów pracowniczych.

§ 3. Prezydia wojewódzkich rad narodowych zarządzą za zgodą Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, ażeby do dnia 30 czerwca 1952 r. wszystkie przejęte przez wojewódzkie rady narodowe zakłady graficzne:

1) o ile pracują na potrzeby jednego powiatu lub miasta — zostały włączone do właściwych powiatowych (miejskich) przedsiębiorstw przemysłu terenowego;
2) o ile pracują na potrzeby więcej niż jednego powiatu (miasta) — zostały włączone do istniejących wojewódzkich przedsiębiorstw przemysłu terenowego.

§ 4. Prezes Rady Ministrów wyda zarządzenia w celu zapewnienia, ażeby przedsiębiorstwa i zakłady były przekazywane wraz z zapasami surowców według stanu na dzień przekazania oraz z kredytami inwestycyjnymi i obrotowymi przewidzianymi w planie.

§ 5. Minister Przemysłu Drobnego i Rzemiosła przedłoży do dnia 31 grudnia 1951 r. Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wniosek w sprawie włączenia planów gospodarczych przedsiębiorstw i zakładów, o których mowa w § 1, do planów terenowych.

§ 6. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Przemysłu Drobnego i Rzemiosła.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1470

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 listopada 1951 r.

w sprawie ustalenia wysokości kosztów dokumentacji kapitalnych remontów.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 190) oraz § 1 ust 1 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dokumentacją kapitalnych remontów w rozumieniu niniejszego zarządzenia jest dokumentacja techniczna, obejmująca niezbędne rysunki części wymien-

nych, urządzeń pomocniczych, instalacji elektrycznych itp. łącznie z dokumentacją remontową, określoną w instrukcji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 30, stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 179 z dnia 21 lipca 1950 r. w sprawie ogólnych zasad planowania, wykonywania i finansowania remontów.

§ 2. 1. Koszt dokumentacji kapitalnego remontu powinien mieścić się w ogólnej sumie nakładów potrzebnych według kosztorysu na doprowadzenie obiektu do zdolności użytkowej i nie może przekraczać 4% sumy kosztorysowej.

2. Wysokość kosztów dokumentacji kapitalnego remontu zatwierdza każdorazowo władza zwierzchnia użytkownika obiektu remontowanego.

3. W uzasadnionych przypadkach procent określony w ust. 1 może być podwyższony za zgodą właściwego ministra na wniosek jednostki nadrzędnej użytkownika obiektu.

§ 3. W celu przyspieszenia wykonania kapitalnych remontów zezwala się na zlecanie wykonania dokumentacji kapitalnych remontów własnym pracownikom oraz pracownikom innej jednostki gospodarki uspołecznionej, jeżeli dokumentacja nie może być wykonana w zakresie własnym przedsiębiorstwa i po stwierdzeniu odmowy przyjęcia zamówienia przez właściwe biuro projektów.

§ 4. 1. Koszt dokumentacji kapitalnych remontów dla obiektów typowych, stosowanych w jednym zakładzie, dotyczy wyłącznie dokumentacji jednego obiektu typowego.

2. Dokumentację kapitalnych remontów obiektów typowych należy udostępnić innym jednostkom gospodarki uspołecznionej.

3. Sposób tego udostępnienia ustali władza naczelna użytkownika obiektu remontowanego, dla którego opracowano dokumentację.

4. Udostępnienie dokumentacji jest nieodpłatne. Otrzymujący dokumentację obowiązany jest do zwrotu rzeczywistych kosztów udostępnienia.

§ 5. Dokumentacja kapitalnych remontów na rok 1952, wykonywana w 1951 r., może być finansowana ze środków obrotowych przedsiębiorstwa z tym, że wydatki te zostaną zrefundowane z pierwszych wpływów z odpisów amortyzacyjnych 1952 r. lub z nie wykorzystanych środków na kapitalne remonty 1951 roku.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *E. Szyr*

Minister Finansów: w z. *J. Kole*

1471

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 17 listopada 1951 r.

w sprawie rejestracji znaków towarowych dla towarów przeznaczonych na eksport.

Na podstawie § 3 pkt 4 lit. c) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 190) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego, co następuje:

§ 1. 1. Znaki towarowe, w które zaopatrywane są towary przeznaczone na eksport, powinny być zarejestrowane w Polsce oraz w tych krajach, do których są eksportowane. Zgłoszenia tych znaków towarowych do rejestracji są obowiązane dokonać na swoją rzecz właściwe przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, zwane dalej „przedsiębiorstwami".

2. Minister Handlu Zagranicznego może zwolnić przedsiębiorstwo od obowiązku zgłoszenia znaku towarowego do rejestracji, jeżeli zarejestrowanie tego znaku za granicą byłoby niecelowe.

§ 2. Dokonywanie czynności, związanych ze zgłaszaniem do rejestracji i utrzymaniem w mocy ochrony zarejestrowanych znaków towarowych, o których mowa w § 1, przedsiębiorstwa są obowiązane zlecać Kolegium Rzeczników Patentowych.

§ 3. 1. Znaki towarowe dla towarów przeznaczonych na eksport, zarejestrowane za granicą przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej innych, aniżeli przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, pozostają własnością tych jednostek.

2. Jednostki gospodarki uspołecznionej, o których mowa w ust. 1, są obowiązane udzielać właściwemu przedsiębiorstwu na jego żądanie szczegółowych informacji dotyczących ochrony znaku towarowego w poszczególnych krajach oraz zgłosić ten znak do rejestracji na swój koszt również w innych krajach, wskazanych przez to przedsiębiorstwo w uzgodnieniu z Ministerstwem Handlu Zagranicznego.

§ 4. 1. Jeżeli interesy eksportu wymagają zgłoszenia do rejestracji za granicą znaku towarowego, który przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia został zgłoszony do rejestracji lub zarejestrowany tylko w Polsce na rzecz jednostki gospodarki uspołecznionej innej aniżeli przedsiębiorstwo handlu zagranicznego, jednostka ta jest obowiązana na żądanie właściwego przedsiębiorstwa handlu zagranicznego zrzec się praw ze zgłoszenia lub z rejestracji tego znaku. Koszty dokonania tych formalności ponoszą przedsiębiorstwa, które żądają zrzeczenia się praw.

2. Jednostka gospodarki uspołecznionej, która zrzekła się praw wymienionych w ust. 1, jest obowiązana zgłosić jednocześnie do rejestracji w Polsce inny znak towarowy dla towarów przeznaczonych na użytek wewnętrzny. Przepis § 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 5. 1. Przepis § 4 ust. 2 nie ma zastosowania, jeśli przedsiębiorstwo handlu zagranicznego na polecenie Ministra Handlu Zagranicznego, działającego w porozumieniu z właściwym ministrem, wyrazi zgodę na umieszczanie przez jednostkę gospodarki uspołecznionej, która zrzekła się praw, o których mowa w § 4 ust. 1, znaku towarowego — zgłoszonego lub zarejestrowanego przez to przedsiębiorstwo na swoją rzecz — również na towarach przeznaczonych do użytku wewnętrznego.

2. Towar przeznaczony do użytku wewnętrznego a oznaczony w powyższy sposób powinien nosić takie

oznaczenia, które umożliwiłyby ustalenie zakładu produkcyjnego.

§ 6. Jednostki gospodarki uspołecznionej produkujące towary przeznaczone na eksport są obowiązane oznaczać te towary jedynie znakami wskazanymi im przez właściwe przedsiębiorstwo.

§ 7. Wszelkie spory, wynikłe ze stosowania niniejszego zarządzenia, między przedsiębiorstwami handlu zagranicznego a jednostkami gospodarki uspołecznionej, rozstrzyga Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z właściwym ministrem.

§ 8. Kontrolę wykonania obowiązków wynikających z niniejszego zarządzenia sprawuje Minister Handlu Zagranicznego.

§ 9. Traci moc zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 29 listopada 1949 r. w sprawie zastrzeżenia praw pierwszeństwa oraz rejestracji znaków towarowych za granicą przez przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-102, poz. 1199).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *E. Szyr*

1472

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 grudnia 1951 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 30 października 1950 r. w sprawie zgłaszania walut obcych, monet złotych oraz złota i platyny.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny oraz zaostrzeniu kar za niektóre przestępstwa dewizowe (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 460) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 30 października 1950 r. w sprawie zgłaszania walut obcych, monet złotych oraz złota i platyny (Monitor Polski Nr A-116, poz. 1449) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 3 przepis pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) złoto i platyna we wszelkiej postaci z wyjątkiem wyrobów użytkowych, za które uważa się:
a) przedmioty zazwyczaj ze złota lub platyny wytwarzane (obrączki, pierścionki, broszki, bransoletki, łańcuszki i inna biżuteria; medaliki, krzyżyki i inne przedmioty kultu religijnego; medale, ordery, wyroby artystyczne itp.),
b) protezy i inne wyroby dentystyczne oraz półfabrykaty używane w praktyce dentystycznej,
— choćby wyroby te lub ich części były wskutek uszkodzenia niezdatne do użytku.";
2) w § 8 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) Pieniądze zagraniczne oraz monety złote podlegają złożeniu i przyjęciu do depozytu nieregularnego. Nie dotyczy do pojedynczych monet i zbiorów monet mających charakter numizmatów, ani też pojedynczych banknotów i monet złotych mających według wiarygodnego oświadczenia deponenta charakter pamiątkowy, które podlegają przyjęciu do depozytu regularnego".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 grudnia 1951 r. z tym, że § 1 pkt 2 obowiązuje od dnia 30 października 1950 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

1473

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO ORAZ PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU SKUPU I KONTRAKTACJI

z dnia 21 listopada 1951 r.

w sprawie zniesienia na terenie niektórych powiatów obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypy).

Na podstawie § 17 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o planowym skupie zbóż (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 299) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się na okres do dnia 14 lipca 1952 r. na terenie powiatów:

1) koneckiego w województwie kieleckim,
2) rybnickiego w województwie katowickim,
3) leszczyńskiego w województwie poznańskim,
4) myśliborskiego w województwie szczecińskim,
5) szczecińskiego i m. Szczecina w województwie szczecińskim

obowiązek uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki), ustalony zarządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 19 września 1951 r. w sprawie wysokości opłat za przemiał gospodarczy oraz w sprawie wpłat na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych (Monitor Polski Nr A-89, poz. 1228 i Nr A-96, poz. 1341) oraz obowiązek odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zboża na rzecz Państwa (odsypy), ustalony rozporządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 29 grudnia 1949 r. w sprawie odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 2, poz. 8 i Nr 28, poz. 263).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą:

1) co do powiatu koneckiego w województwie kieleckim — od dnia 29 października 1951 r.,
2) co do powiatu rybnickiego w województwie katowickim — od dnia 3 listopada 1951 r.,
3) co do powiatu leszczyńskiego w województwie poznańskim — od dnia 13 listopada 1951 r.,
4) co do powiatu myśliborskiego w województwie szczecińskim — od dnia 19 listopada 1951 r.,
5) co do powiatu szczecińskiego i m. Szczecina w województwie szczecińskim — od dnia 20 listopada 1951 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. *S. Milecki*
Prezes Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji: w z. *S. Lindberg*

1474

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO ORAZ PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU SKUPU I KONTRAKTACJI

z dnia 28 listopada 1951 r.

w sprawie zniesienia na terenie niektórych powiatów obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypy).

Na podstawie § 17 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o planowym skupie zbóż (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 299) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się na okres do dnia 14 lipca 1952 r. na terenie powiatów:

1) chrzanowskiego w województwie krakowskim,
2) krakowskiego w województwie krakowskim,
3) kamiennogórskiego w województwie wrocławskim,
4) kluczborskiego w województwie opolskim

obowiązek uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki), ustalony zarządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 19 września 1951 r. w sprawie wysokości opłat za przemiał gospodarczy oraz w sprawie wpłat na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych (Monitor Polski Nr A-89, poz. 1228 i Nr A-96, poz. 1341) oraz obowiązek odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zboża na rzecz Państwa (odsypy) ustalony rozporządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 29 grudnia 1949 r. w sprawie odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 2, poz. 8 i Nr 28, poz. 263).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą:

1) co do powiatu chrzanowskiego w województwie krakowskim — od dnia 2 listopada 1951 r.,
2) co do powiatu krakowskiego w województwie krakowskim — od dnia 15 listopada 1951 r.,
3) co do powiatu kamiennogórskiego w województwie wrocławskim — od dnia 18 listopada 1951 r.,
4) co do powiatu kluczborskiego w województwie opolskim — od dnia 20 listopada 1951 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. *S. Milecki*

Prezes Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji: *A. Mierzwiński*

1475

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 30 listopada 1951 r.

w sprawie typów aptek otwartych, zakresu ich czynności i wyposażenia.

Na podstawie art. 3 ust. 3 i art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o aptekach (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 2) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się dwa typy aptek otwartych:

1) apteki społeczne,
2) punkty apteczne.

Apteki społeczne.

§ 2. 1. Apteki społeczne wykonują czynności określone w art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o aptekach (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 2).

2. Ponadto apteka społeczna, z którą jest organizacyjnie związany punkt apteczny, zaopatruje ten punkt w leki, artykuły sanitarne i inne artykuły używane w celu rozpoznawania, leczenia i zapobiegania chorobom wśród ludzi i zwierząt.

§ 3. 1. Lokal apteki społecznej powinien składać się co najmniej z następujących pomieszczeń:

1) izba ekspedycyjna wraz z izbą recepturową,
2) magazyn leków (materialnia),
3) laboratorium galenowe wraz z laboratorium analitycznym,
4) pokój kierownika apteki wraz z dyżurką,
5) zmywalnia szkła,
6) piwnica,
7) ustęp i umywalnia.

2. W izbie ekspedycyjnej powinno znajdować się wejście dla publiczności, prowadzące bezpośrednio z ulicy. Przy wejściu dla publiczności powinien być umieszczony dzwonek.

3. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej (wydział zdrowia) uprawnione na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o aptekach do stwierdzenia, że lokal apteki odpowiada warunkom określonym w niniejszym zarządzeniu, może w przypadkach uzasadnionych czynić odstępstwa od wymagań przewidzianych w ust. 1.

§ 4. W aptece społecznej powinny znajdować się co najmniej:

A. następujące sprzęty:

1) stół ekspedycyjny,
2) stoły recepturowe (loże) do przyrządzania leków recepturowych o liczbie stanowisk, odpowiadającej liczbie osób równocześnie pracujących przy tych stołach,
3) regały na naczynia apteczne,
4) szafy z półkami i szufladami do przechowywania środków farmaceutycznych z wyjątkiem trucizn oraz środków silnie działających i odurzających,
5) oddzielne szafy zamykane na klucz i oznaczone w sposób trwały:
   a) literą „A" — do przechowywania trucizn,
   b) literą „B" — do przechowywania środków silnie działających oraz
   c) napisem „Narcotica" — do przechowywania środków odurzających,
6) lodówka;

B. przyrządy niezbędne do przyrządzania leków, a w szczególności:

1) aparat destylacyjny,
2) sterylizator do wyjaławiania leków,
3) sterylizator do wyjaławiania szkła aptecznego,
4) aparat do przyrządzania naparów i odwarów,

5) maszynka do przyrządzania czopków,
6) maszynka do pigułek wraz z kompletem noży,
7) prasa apteczna,
8) perkolator,
9) komplet sit,
10) ramy do cedzideł,
11) moździerz żelazny,
12) moździerze porcelanowe,
13) waga Berangera,
14) przy każdym stanowisku przy stole recepturowym:
   a) waga precyzyjna do proszków nośności do 50 g na pudełku bądź na podstawie drewnianej z aretazem,
   b) waga recepturowa do mikstur nośności do 1 kg na pudełku bądź podstawie drewnianej,
   c) komplet odważników od 1 g do 500 g oraz
   d) komplet odważników od 0,01 g do 0,5 g,
15) przy każdej szafie bądź szafce podręcznej, przeznaczonej do przechowywania trucizn bądź środków odurzających — oddzielna waga o nośności od 0,01 g do 25 g, komplet odważników oraz kilka moździerzy, na których powinny być wypalone odpowiednie napisy „A" bądź „Narcotica";

C. następujące teksty przepisów i książki:

1) urzędowy spis leków oraz inne obowiązujące wykazy środków farmaceutycznych,
2) cennik apteczny,
3) obowiązująca Farmakopea,
4) podręczniki: chemii nieorganicznej, chemii organicznej, chemii farmaceutycznej, farmakognozji oraz analizy jakościowej i ilościowej,
5) książki: personelu fachowego, narkotyków, rozchodu eteru, spirytusowa itp.

§ 5. 1. Apteka społeczna powinna być wyposażona w odpowiednią ilość naczyń do przechowywania środków farmaceutycznych.

2. Naczynia, o których mowa w ust. 1, powinny być sporządzone z materiałów odpowiadających wymaganiom farmakopealnym i zaopatrzone w napisy określające zawartość, wypalone bądź malowane olejno, a w szczególności:

1) naczynia przeznaczone na środki obojętne — w napis czarnymi literami na białym tle,
2) naczynia przeznaczone na trucizny — w napis białymi literami na czarnym tle z białą obwódką,
3) naczynia przeznaczone na środki silnie działające — w napis czerwonymi literami na białym tle z czerwoną obwódką,
4) naczynia przeznaczone na środki odurzające — w napis białymi literami na czarnym tle z czerwoną obwódką.

3. Naczynia szklane powinny być zaopatrzone w doszlifowane korki.

Punkty apteczne.

§ 6. Do zadań punktów aptecznych należy:

1) zaopatrywanie ludności w leki gotowe,
2) pośredniczenie w dostarczaniu ludności leków recepturowych sporządzonych przez apteki społeczne,
3) sprzedaż artykułów wymienionych w art 1 ust. 3 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o aptekach.

§ 7. Na lokal punktu aptecznego powinna być przeznaczona co najmniej jedna izba z wejściem dla publiczności, prowadzącym bezpośrednio z ulicy.

§ 8. Punkt apteczny powinien być wyposażony w odpowiednią liczbę szaf i regały, a w miarę potrzeby — w lodówkę.

Przepisy przejściowe.

§ 9. Lokale aptek społecznych, czynnych w dniu wejścia w życie zarządzenia, powinny być dostosowane do wymagań określonych w § 3 — w terminie do dnia 31 grudnia 1955 r., wyposażenie zaś tych aptek w sprzęt, przyrządy i naczynia powinno być dostosowane do wymagań określonych w §§ 4 i 5 — w terminie do dnia 31 grudnia 1952 r.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

1476

ZARZĄDZENIE NACZELNEGO DYREKTORA GŁÓWNEGO URZĘDU KONTROLI PRASY, PUBLIKACYJ I WIDOWISK

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o pozbawieniu debitu komunikacyjnego.

Na podstawie § 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 maja 1949 r. w sprawie organizacji i właściwości Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk oraz urzędów podległych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 241) pozbawiam debitu i zakazuję rozpowszechniania czasopisma „Skarb Rodziny", wychodzącego w języku polskim w Erie, Pensylwania, Stany Zjednoczone A. P.

Naczelny Dyrektor Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk: p. o. *M. Mikołajczyk*

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych. Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48.
Administracja: Administracja Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów. Warszawa ul. Bracka 20a

Prenumerata Monitora Polskiego w roku 1951 wynosi: cz. A — rocznie zł 45.—, półrocznie zł 27.—, cz. B. rocznie — zł 72.—, półrocznie 45.— zł. Prenumerata przyjmowana jest na okres co najmniej półroczny (od 1.I i od 1.VII). Prenumeratę Monitora Polskiego oraz ogłoszenia przyjmuje Administracja Wydawnictw P. R. M. w Warszawie, ul. Bracka 20a oraz punkt sprzedaży w Łodzi. ul. Nowotki 21. Konto czekowe P.K.O. Warszawa Nr I-4797.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów (Warszawa, ul. Bracka 20a) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego nabywać można w Administracji Wydawnictw P.R.M. Warszawa, Bracka 20a, w punkcie sprzedaży w Łodzi przy ul. Nowotki 21 (Hipoteka), w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach Kielcach, Rzeszowie i Wrocławiu oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Olsztynie, Opolu, Poznaniu, Szczecinie i Toruniu.

Zam 959 35.000 2-B-45063 Drukarnia Ministerstwa Sprawiedliwości, Warszawa, Nowowiejska 6. **Cena 96 gr**

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 17 grudnia 1951 r. **Nr A-101**

TREŚĆ:

Poz.: ZARZĄDZENIE

1477 — Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1951 r. w sprawie przepisów o rachunkowości budżetowej **1421**

1477

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 grudnia 1951 r.

w sprawie przepisów o rachunkowości budżetowej.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 1 i 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się przepisy o rachunkowości budżetowej, stanowiące załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z tym, że w 1951 r. stosuje się je do prac dotyczących budżetu Państwa na rok 1952.

2. Z dniem 1 stycznia 1952 r. tracą moc przepisy o wykonywaniu budżetu Państwa oraz o rachunkowości budżetowej, wprowadzone zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 25 listopada 1950 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

Załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1951 r. (poz. 1477).

PRZEPISY O RACHUNKOWOŚCI BUDŻETOWEJ

SPIS RZECZY

Rozdział 1.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Przedmiot przepisów.
§ 2. Organa prowadzące rachunkowość budżetową.
§ 3. Organizacja obsługi kasowej budżetu Państwa.
§ 4. Rachunki podstawowe budżetów terenowych.
§ 5. Rachunki jednostek budżetowych w N.B.P.
§ 6. Organizacja obsługi kasowej budżetu Państwa w zakresie inwestycji.

Rozdział 2.

Przepisy kasowe dla jednostek budżetowych.

§ 7. Kasa podręczna.
§ 8. Podejmowanie zaliczek dla kas podręcznych.
§ 9. Wypłaty na rzecz pracowników.
§ 10. Sprzedaż znaków wartościowych.
§ 11. Sumy pieniężne i walory otrzymane w przesyłkach pocztowych.
§ 12. Wpłaty do kasy podręcznej.
§ 13. Zasady dokonywania operacji kasowych w kasach podręcznych.
§ 14. Przyjmowanie wpłat do kasy podręcznej.
§ 15. Odbiór z poczty przesyłek wartościowych.
§ 16. Rejestr zawiadomień pocztowych.
§ 17. Księga kasowa i raport kasowy.
§ 18. Kasy specjalne i poborcy.
§ 19. Przepisy dla kas specjalnych i dla poborców.

Rozdział 3.

Dochody budżetowe.

§ 20. Pojęcie dochodów budżetowych.
§ 21. Sposób pobierania dochodów.
§ 22. Wykonywanie zobowiązań wobec jednostek budżetowych.
§ 23. Nadpłaty w dochodach budżetowych.

Rozdział 4.

Kredyty i wydatki budżetowe.

§ 24. Uprawnienia jednostek budżetowych w zakresie dysponowania kredytami budżetowymi.
§ 25. Przekazywanie otwartych kredytów.
§ 26. Przesunięcia w otwartych kredytach budżetowych.
§ 27. Akredytywa budżetowa.

§ 28. Akredytywa budżetowa ruchoma.
§ 29. Wydatki budżetowe.
§ 30. Zaliczki.
§ 31. Zwroty wydatków i kosztów.

Rozdział 5.

Środki specjalne, depozyty i sumy na zlecenie.

§ 32. Środki specjalne.
§ 33. Sumy depozytowe i depozyty rzeczowe.
§ 34. Sumy na zlecenie.

Rozdział 6.

Środki materialne.

§ 35. Materiały i środki podstawowe.

Rozdział 7.

Wypłaty.

§ 36. Postanowienia ogólne.
§ 37. Dowody stanowiące podstawę zlecania wypłat.
§ 38. Faktury (rachunki).
§ 39. Listy płatnicze.
§ 40. Zarządzenia i postanowienia wydane w toku postępowania administracyjnego.
§ 41. Wnioski dotyczące wypłaty zaliczek.
§ 42. Sprawdzanie dowodów.
§ 43. Zatwierdzanie dowodów do wypłaty.
§ 44. Kasowanie dowodów.
§ 45. Dowody na udokumentowanie wydatków z zaliczek.
§ 46. Zlecanie wypłat.
§ 47. Sposób wystawiania poleceń przelewu i czeków.
§ 48. Wypłacanie należności z różnych rachunków lub różnych podziałek klasyfikacji budżetowej.
§ 49. Wypłacanie należności zbiorowych.
§ 50. Zlecenia przekazowe.
§ 51. Wypłacanie należności w walutach obcych.
§ 52. Podpisywanie poleceń przelewu i czeków.
§ 53. Doręczanie poleceń przelewu i czeków.
§ 54. Termin płatności czeków.
§ 55. Postępowanie w razie zagubienia lub zniszczenia czeku.

Rozdział 8.

Księgowość jednostek budżetowych.

§ 56. Przepisy ogólne.
§ 57. Księgi (karty).
§ 58. Zasady prowadzenia księgowości według systemu podwójnego.
§ 59. Zasady prowadzenia księgowości uproszczonej.
§ 60. Księgowość dochodów budżetowych.
§ 61. Szczegółowa księgowość wykonania preliminarzy wydatków.
§ 62. Karty wynagrodzeń.
§ 63. Szczegółowa księgowość rozrachunków.
§ 64. Szczegółowa księgowość materiałów.
§ 65. Szczegółowa księgowość środków podstawowych.
§ 66. Księga kontroli druków ścisłego zarachowania.
§ 67. Dowody rachunkowe.
§ 68. Wyciągi z rachunków bankowych.

Rozdział 9.

Rachunkowość organów finansowych.

§ 69. Postanowienia ogólne.
§ 70. Rachunki Ministerstwa Finansów.
§ 71. Tryb akumulacji i dysponowania środkami budżetów powiatowych i wojewódzkich.
§ 72. Otwieranie kredytów.
§ 73. Przelewanie środków pieniężnych na pokrycie wydatków.
§ 74. Księgowość.

Rozdział 10.

Rachunkowość budżetów gmin i miast nie stanowiących powiatów.

§ 75. Tryb akumulacji i dysponowania środkami budżetów gmin i miast nie stanowiących powiatów.
§ 76. Księgowość.
§ 77. Wyjątkowy tryb wykonywania budżetów gmin i miast nie stanowiących powiatów.

Rozdział 11.

Sprawozdawczość.

§ 78. Sprawozdania banków.
§ 79. Sprawozdania jednostek budżetowych o dochodach i wydatkach budżetu centralnego.
§ 80. Sprawozdania o dochodach i wydatkach budżetów terenowych oraz obrotach na rachunkach bieżących.
§ 81. Inne sprawozdania jednostek budżetowych.
§ 82. Wzory i terminy przesyłania sprawozdań.
§ 83. Sprawozdania z wykonania zbiorczych budżetów terenowych w pionach resortowych.
§ 84. Miesięczne sprawozdania organów finansowych.
§ 85. Kwartalne sprawozdania organów finansowych.
§ 86. Analiza sprawozdań.
§ 87. Sprawozdania dla organów Kontroli Państwowej.
§ 88. Roczne zamknięcia rachunków i sprawozdania roczne.

Załączniki:

Załącznik Nr 1 — Plan kont dla jednostek budżetowych wraz z komentarzem.
Załącznik Nr 2 — Plan kont dla gospodarstw pomocniczych wraz z komentarzem.
Załącznik Nr 3 — Plan kont dla organów finansowych wraz z komentarzem.
Załącznik Nr 4 — Plan kont dla gmin i miast nie stanowiących powiatów wraz z komentarzem.
Wykaz wzorów druków.
Wzory druków.

PRZEPISY O RACHUNKOWOŚCI BUDŻETOWEJ

Rozdział 1.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

Przedmiot przepisów.

Przepisy niniejsze normują zasady organizacji obsługi kasowej budżetu Państwa i rachunkowości budżetowej.

§ 2.

Organa prowadzące rachunkowość budżetową.

1. Rachunkowość budżetową prowadzą banki wykonujące obsługę kasową budżetu Państwa, jednostki budżetowe i organa finansowe.

2. Przedmiotem rachunkowości budżetowej prowadzonej przez banki są operacje związane z kasowym wykonaniem budżetu.

3. Przedmiotem rachunkowości jednostek budżetowych jest kasowe i faktyczne wykonanie preliminarzy wydatków i dochodów budżetowych, preliminarzy środków specjalnych i gospodarstw pomocniczych, obroty (ruch) wartości materialnych, należności i zobowiązań oraz sum depozytowych i sum na zlecenie.

4. Organa finansowe prowadzą zbiorczą rachunkowość kasowego wykonania budżetów.

§ 3.

Organizacja obsługi kasowej budżetu Państwa.

1. Wszelkie środki pieniężne budżetu Państwa oraz inne środki pieniężne, pozostające w dyspozycji jednostek budżetowych, mają być gromadzone i przechowywane, z zastrzeżeniem postanowień § 6, na rachunkach tych jednostek w Narodowym Banku Polskim (N.B.P.).

2. W ramach systemu jedności kasowej budżetu pomocnicze funkcje kasowe spełniają: kasy podręczne jednostek budżetowych, kasy specjalne i poborcy.

3. Dla jednostek budżetowych znajdujących się poza siedzibą oddziału N.B.P., a w siedzibie innej instytucji bankowej, funkcje kasowe może wykonywać z upoważnienia i w zastępstwie N.B.P. ta instytucja. W takim przypadku zakres i sposób wykonywania funkcji kasowych przez te instytucje określa N.B.P.

4. Narodowy Bank Polski prowadzi następujące konta bilansowe:
1) dochody budżetu centralnego,
2) wydatki budżetu centralnego,
3) środki budżetów terenowych,
4) środki specjalne jednostek budżetu centralnego,
5) środki specjalne jednostek budżetów terenowych,
6) sumy depozytowe,
7) sumy na zlecenie,
8) inne konta bilansowe, wprowadzone przez Ministerstwo Finansów.

5. Szczegółowy tryb postępowania N.B.P. w zakresie obsługi kasowej normuje osobna instrukcja N.B.P. zatwierdzona przez Ministra Finansów.

§ 4.

Rachunki podstawowe budżetów terenowych.

1. Każdy terenowy budżet jednostkowy posiada w oddziale N.B.P., właściwym ze względu na siedzibę organu finansowego, rachunek bieżący, zwany niżej „rachunkiem podstawowym budżetu".

2. Rachunki podstawowe służą do akumulacji środków pieniężnych każdego budżetu.

3. Rachunkami podstawowymi budżetów dysponują kierownicy wydziałów finansowych. Rachunkami podstawowymi budżetów gmin i miast nie stanowiących powiatów dysponują przewodniczący prezydiów rad narodowych.

§ 5.

Rachunki jednostek budżetowych w N.B.P.

1. W ramach kont bilansowych wymienionych w § 3 oddziały N.B.P., właściwe terytorialnie ze względu na siedzibę poszczególnych jednostek budżetowych, prowadzą dla każdej jednostki w razie zachodzącej potrzeby następujące rachunki w ramach budżetu centralnego:
1) rachunek dochodów budżetowych,
2) rachunek kredytów i wydatków budżetowych jednostki,
3) rachunek kredytów dla jednostek podległych.

2. W ramach konta bilansowego „środki budżetów terenowych" oddziały N.B.P., terytorialnie właściwe ze względu na siedzibę poszczególnych jednostek budżetów terenowych, prowadzą dla każdej jednostki w razie zachodzącej potrzeby następujące rachunki w ramach budżetów terenowych:
1) rachunek dochodów budżetowych,
2) rachunek bieżący dla wydatków jednostki,
3) rachunek bieżący środków dla jednostek podległych.

3. Ponadto oddziały N.B.P. prowadzą następujące rachunki dla jednostek budżetowych:
1) rachunki bieżące środków specjalnych,
2) rachunki bieżące sum depozytowych,
3) rachunki bieżące sum na zlecenie,
4) inne rachunki, wprowadzone przez Ministerstwo Finansów.

4. Wymienione w ust. 1 rachunki budżetu centralnego oddziały N.B.P. prowadzą odrębnie według poszczególnych lat budżetowych i z podziałem według rozdziałów budżetowych.

5. Wymienione w ust. 2 rachunki budżetów terenowych oddziały N.B.P. prowadzą według budżetów jednostkowych; jeżeli jednostka budżetowa wykonuje poza budżetem macierzystym budżet wyższego szczebla, wówczas prowadzi się dla niej odrębne rachunki dla każdego budżetu.

6. Wydatki, pokrywane z rachunków, wymienionych w ust. 2 pkt 2 i 3, oddziały N.B.P. księgują według rozdziałów budżetowych.

7. Otwarcie rachunku dochodów budżetowych następuje z chwilą otrzymania przez właściwy oddział N.B.P. pierwszej w roku budżetowym wpłaty na rzecz jednostki budżetowej. Z rachunków tych

nie mogą być dokonywane żadne wydatki z wyjątkiem zwrotów dochodów.

8. Otwarcie rachunków wymienionych w ust. 1 pkt 2 i 3 następuje z chwilą otrzymania pierwszego dotyczącego danego roku budżetowego pisma w sprawie otwarcia (przekazania) kredytów dla jednostki budżetowej. Na rachunki te nie mogą być zaliczane żadne wpływy z wyjątkiem zwrotów wydatków i kosztów powodujących wznowienie kredytu (§ 31).

9. Otwarcie rachunków bieżących wymienionych w ust. 2 pkt 2 i 3 następuje z chwilą otrzymania pierwszego przelewu środków pieniężnych dla jednostki budżetowej, dotyczącego danego roku budżetowego. Na rachunki te poza przelewami środków na wydatki nie mogą być zaliczane żadne wpływy z wyjątkiem zwrotów wydatków i kosztów (§ 31).

10. Otwarcie rachunku środków specjalnych następuje na wniosek jednostki budżetowej, poparty decyzją właściwej władzy o wyodrębnieniu środków specjalnych. Prawo dysponowania rachunkiem środków specjalnych w danym roku budżetowym powstaje dopiero z chwilą złożenia oddziałowi N.B.P. zatwierdzonego preliminarza środków specjalnych. Do czasu złożenia zatwierdzonego preliminarza oddział N.B.P. przyjmuje jedynie wpłaty na ten rachunek nie dokonując wypłat.

11. Otwarcie rachunku sum depozytowych następuje na wniosek jednostki budżetowej. Oddział N.B.P. obowiązany jest czuwać, aby sumy przechowywane na tym rachunku odpowiadały kwalifikacji sum depozytowych (§ 33).

12. Otwarcie i zamknięcie rachunku sum na zlecenie następuje na podstawie decyzji właściwego organu finansowego.

§ 6

Organizacja obsługi kasowej budżetu Państwa w zakresie inwestycji.

1. Obsługa kasowa budżetu Państwa w zakresie inwestycji należy do banków finansujących inwestycje, zwanych niżej „bankami specjalnymi".

2. Dla jednostek budżetowych, znajdujących się poza siedzibą oddziału banku specjalnego, obsługę kasową budżetu w zakresie inwestycji może wykonywać z upoważnienia i w zastępstwie banku inna instytucja bankowa. W takim przypadku zakres i sposób wykonywania funkcji kasowych przez tę instytucję określa bank specjalny.

3. Banki specjalne prowadzą następujące konta bilansowe:
1) limity budżetu centralnego,
2) limity budżetów terenowych,
3) środki budżetu centralnego na inwestycje,
4) środki budżetów terenowych na inwestycje,
5) środki własne inwestorów budżetu centralnego,
6) środki własne inwestorów budżetów terenowych,
7) wypłaty na inwestycje limitowe inwestorów budżetu centralnego,
8) wypłaty na inwestycje limitowe inwestorów budżetów terenowych,
9) środki specjalne na inwestycje pozalimitowe jednostek budżetu centralnego,
10) środki specjalne na inwestycje pozalimitowe jednostek budżetów terenowych,
11) wypłaty na inwestycje pozalimitowe jednostek budżetu centralnego,
12) wypłaty na inwestycje pozalimitowe jednostek budżetów terenowych,
13) inne konta, wprowadzone przez Ministerstwo Finansów.

4. W ramach kont bilansowych, wymienionych w ust. 3, banki specjalne prowadzą dla poszczególnych jednostek budżetowych, będących inwestorami bezpośrednimi, następujące rachunki:
1) rachunek limitów finansowania inwestycji,
2) rachunek środków własnych na inwestycje limitowe,
3) rachunek wypłat na inwestycje limitowe,
4) rachunek środków specjalnych na inwestycje pozalimitowe,
5) rachunek wypłat na inwestycje pozalimitowe.

5. Środki pieniężne na finansowanie inwestycji limitowych banki specjalne otrzymują od organów finansowych, właściwych dla poszczególnych budżetów.

6. Szczegółowy tryb postępowania banków specjalnych w zakresie finansowania i bankowej kontroli inwestycji określają instrukcje poszczególnych banków zatwierdzone przez Ministra Finansów.

Rozdział 2.

Przepisy kasowe dla jednostek budżetowych.

§ 7.

Kasa podręczna.

1. Jednostki budżetowe wykonują funkcje kasowe przez kasę podręczną.

2. Kasa podręczna obejmuje:
1) zaliczki (§ 8),
2) wypłaty na rzecz pracowników (§ 9),
3) sumy uzyskane ze sprzedaży znaków wartościowych (§ 10),
4) sumy otrzymane w przesyłkach pocztowych, listach i paczkach (§ 11),
5) sumy pochodzące z wpłat wymienionych w § 12.

§ 8.

Podejmowanie zaliczek dla kas podręcznych.

1. Jednostki budżetowe mogą podejmować dla kas podręcznych zaliczki z rachunków bankowych w celu pokrywania drobnych wydatków, których gotówkowe pokrycie przez jednostkę budżetową jest uzasadnione z uwagi na:
1) nieznaczną wysokość wydatku (np. drobne wydatki gospodarcze, biurowe itp.),
2) nagłość wydatku (np. nagłe wyjazdy służbowe).

2. Wysokość zaliczek określa Minister Finansów.

§ 9.

Wypłaty na rzecz pracowników.

1. Jednostki budżetowe mogą podejmować z rachunków bankowych dla kas podręcznych gotówkę w celu dokonywania wypłat na rzecz pracowników.

2. Jednostki budżetowe dokonują wypłat gotówkowych na rzecz pracowników na podstawie list płatniczych i innych dowodów (§ 37).

3. Podjęte z banku sumy do wypłaty na podstawie list płatniczych jednostka budżetowa obowiązana jest wypłacić osobom objętym listą w terminie płatności, a najdalej w ciągu dni 10 po terminie płatności.

4. Osobie objętej listą płatniczą, a chwilowo nieobecnej, jednostka budżetowa przesyła należność za pośrednictwem poczty lub wpłaca na jej rachunek w instytucji bankowej bądź wypłaca należność osobie upoważnionej.

5. Kwoty, które nie mogą być wypłacone w sposób wskazany w ust. 3 i 4, jednostka budżetowa wpłaca na właściwe rachunki budżetowe w banku jako zwrot, podając w dowodzie wpłaty szczegółowe dane, niezbędne dla zaksięgowania zwrotu na właściwych rachunkach. Jednostki posiadające otwarty rachunek sum depozytowych mogą nie wypłacone a należne bezspornie odbiorcom sumy wpłacać na ten rachunek.

6. Pokwitowania na kwoty przekazane pocztą lub wpłacone do banku należy dołączyć do listy płatniczej.

§ 10.

Sprzedaż znaków wartościowych.

1. Jednostki budżetowe dokonują sprzedaży znaków wartościowych w granicach norm zapasu znaków, ustalonych przez właściwe oddziały N.B.P.

2. Znaki wartościowe w wysokości ustalonej normy otrzymuje jednostka budżetowa za pokwitowaniem z właściwego oddziału N.B.P. jako zaliczkę.

3. Uzupełnienie zapasu znaków do wysokości normy następuje w drodze zakupu znaków za gotówkę, uzyskaną ze sprzedaży znaków. W ostatnim dniu roku budżetowego jednostki budżetowe obowiązane są za uzyskaną ze sprzedaży gotówkę uzupełnić zapas znaków do wysokości pełnej normy.

4. Zmniejszenie lub likwidacja zaliczki w znakach wartościowych następuje przez zwrot znaków lub wpłatę gotówki, uzyskanej z ich sprzedaży.

5. Szczegółowy tryb postępowania w zakresie dystrybucji znaków wartościowych normuje osobna instrukcja.

§ 11.

Sumy pieniężne i walory otrzymane w przesyłkach pocztowych.

1. Otrzymane w przesyłkach pocztowych sumy pieniężne, czeki, papiery wartościowe, dewizy i inne walory jednostka budżetowa obowiązana jest zaksięgować i wpłacić bądź złożyć w banku w dniu ich otrzymania, a wyjątkowo w dniu następnym, celem zarachowania równowartości na właściwy rachunek zgodnie z podanym przeznaczeniem lub obowiązującymi przepisami.

2. Otrzymane w przesyłkach pocztowych znaki wartościowe jednostka nakleja w dniu otrzymania na właściwe dokumenty (akta) i kasuje je w sposób przewidziany w odpowiednich przepisach.

§ 12.

Wpłaty do kasy podręcznej.

1. Jednostki budżetowe mogą przyjmować do kasy podręcznej od pracowników wszelkie wpłaty, wynikające ze stosunku pracy (np. zwroty wynagrodzeń, zaliczek itp.).

2. Jednostki budżetowe mogą również przyjmować do kasy podręcznej, w granicach przepisów o obrocie bezgotówkowym, wpłaty z tytułu zwrotu poniesionych wydatków i kosztów, a w szczególności:

1) wpływy za korzystanie z wyżywienia zbiorowego, prania, lekarstw i środków opatrunkowych, telefonów, środków lokomocji itp.,
2) wpływy z tytułu czynszów i zwrotu świadczeń mieszkaniowych,
3) wpływy ze sprzedaży wydawnictw i druków,
4) wpływy z parków, ogrodów itp.,
5) wpływy za pomoce naukowe,
6) wpływy za wyroby, produkty i usługi.

3. Jednostki budżetowe mogą także przyjmować do kasy podręcznej wpłaty z tytułu wszelkiego rodzaju opłat, pobieranych w szczególności:

1) w muzeach, archiwach, bibliotekach, czytelniach i innych urządzeniach kulturalnych,
2) w przedszkolach i innych placówkach wychowania dzieci i młodzieży,
3) w urządzeniach sportowych i turystycznych,
4) w zakładach lecznictwa zamkniętego i w zakładach otwartej pomocy lekarskiej,
5) w internatach i bursach,
6) w urządzeniach pomocy społecznej oraz
7) wpłaty za leki.

4. Ponadto jednostki budżetowe mogą przyjmować do kasy podręcznej opłaty o charakterze administracyjnym.

5. Wpływy, wymienione w ust. 1 — 4, mogą być przyjmowane przez kasę podręczną bezpośrednio albo za pośrednictwem inkasentów.

6. Przyjmowanie innych wpłat, aniżeli wymienione w ust. 1 — 4, wymaga zgody Ministerstwa Finansów.

7. Przyjęte do kasy podręcznej sumy jednostki budżetowe obowiązane są wpłacić do banku bezpośrednio lub za pośrednictwem poczty w dniu ich pobrania, a wyjątkowo w dniu następnym, celem zarachowania na właściwe rachunki zgodnie z podanym przeznaczeniem. W przypadku gdy siedzibę jednostki budżetowej dzieli większa odległość (przy niedostatecznej komunikacji) od siedziby banku lub placówki pocztowej, sumy pobrane mogą być wpłacane do banku w odstępach kilkudniowych. Jeżeli suma wpływów przekroczy jednak kwotę 1.000 zł, jednostka budżetowa obowiązana jest odprowadzić ją do banku bezzwłocznie.

8. Dokonywanie wydatków z przyjętych sum jest niedopuszczalne.

§ 13.

Zasady dokonywania operacji kasowych w kasach podręcznych.

1. Operacje kasowe mogą być dokonywane tylko na podstawie dokumentów płatniczych przychodowych lub rozchodowych.

2. Operacji kasowych dokonuje pracownik (kasjer), wyznaczony przez kierownika jednostki budżetowej na wniosek głównego (starszego) księgowego. Obowiązki kasjera mogą stanowić główne (w dużych jednostkach) albo uboczne (w średnich i małych jednostkach) zajęcie tego pracownika. Obowiązki te nie mogą być powierzone głównemu (starszemu) księgowemu.

3. W większych jednostkach budżetowych kasa powinna mieć specjalne pomieszczenie. Gotówka i inne walory powinny być przechowywane w ogniotrwałych szafach lub schowkach, od których klucze przechowuje kasjer.

4. Kasjer jest odpowiedzialny za właściwe przechowywanie i zabezpieczenie gotówki i walorów. Pracownik obejmujący obowiązki kasjera powinien podpisać i złożyć głównemu (starszemu) księgowemu deklarację następującej treści:

„Przyjmuję do wiadomości, że ponoszę materialną odpowiedzialność za powierzone mi pieniądze i inne walory. Zobowiązuję się do przestrzegania obowiązujących przepisów w zakresie prowadzenia operacji kasowych i ponoszę odpowiedzialność za ich naruszenie".

5. Przekazanie kasy innemu pracownikowi powinno być dokonane protokolarnie w obecności głównego (starszego) księgowego, który podpisuje protokół łącznie z pracownikami przekazującym i przejmującym kasę.

6. Co najmniej raz w miesiącu główny (starszy) księgowy przeprowadza rewizję kasy sprawdzając zgodność stanu faktycznego ze stanem rachunkowym. O przeprowadzeniu rewizji główny (starszy) księgowy powinien uczynić notatkę w księdze kasowej (§ 17).

§ 14.

Przyjmowanie wpłat do kasy podręcznej.

1. Na każdą przyjętą wpłatę z wyłączeniem wpłat za sprzedane znaki wartościowe jednostka budżetowa wydaje pokwitowanie z kwitariusza przychodowego (wzór Nr 1).

2. Kwitariusz przychodowy zawiera blankiety pokwitowań oraz przebitkowo pisane dowody wpłat i dziennik wpłat. W przypadkach gdy dowody wpłat są zbędne, stosuje się kwitariusze bez dowodów wpłat.

3. Kwitariusze są drukami ścisłego zarachowania. Poszczególne blankiety pokwitowań oraz dowodów wpłat i dziennika wpłat powinny być bezpośrednio po otrzymaniu ponumerowane, o ile nie zostały ponumerowane w druku. Ilość blankietów zawartych w kwitariuszu powinna być stwierdzona w każdym kwitariuszu przez zamieszczenie klauzuli:

„Kwitariusz zawiera . . . . blankietów pokwitowań od Nr . . . do Nr . . . ."

Klauzulę podpisuje kierownik jednostki budżetowej i główny (starszy) księgowy.

4. Na pokwitowaniach oraz przebitkowo pisanych dowodach i w dziennikach nie może być żadnych podskrobań, wycierań i poprawek. Mylnie wypełnione pokwitowania i dowody wpłat należy unieważnić przez przekreślenie oraz umieszczenie podpisu głównego (starszego) księgowego lub osoby przez niego upoważnionej. Unieważnione blankiety pokwitowań i dowody wpłat powinny być przyklejone do odnośnego odcinka dziennika.

5. Główny (starszy) księgowy lub wyznaczony przez niego pracownik obowiązany jest sprawdzać czy sumy pobrane przez kasjera i inkasentów są odprowadzane w ustalonych terminach i we właściwej wysokości.

§ 15.

Odbiór z poczty przesyłek wartościowych.

1. Pocztowe dowody oddawcze, nadchodzące pod adresem jednostek budżetowych, wydają placówki pocztowe tymże jednostkom.

2. Kwoty nadesłane przekazami pocztowymi przelewa się codziennie bez ich podejmowania na właściwe rachunki bankowe, podając na dotyczących dowodach wszystkie szczegóły potrzebne do prawidłowego zarachowania kwot przez bank.

3. Sumy przekazów pocztowych, nadesłanych z rachunku bankowego jednostki budżetowej pod adresem kierowników podległych tej jednostce organów, wypłacają placówki pocztowe bezpośrednio tym kierownikom lub upoważnionym przez nich każdorazowo pracownikom za potwierdzeniem odbioru na przekazie pocztowym.

4. Listy wartościowe i paczki, nadesłane pod adresem jednostek budżetowych, wydają placówki pocztowe tym jednostkom.

5. Jednostka budżetowa upoważnia do odbioru przesyłek jednego z pracowników; upoważnienie jest ważne do odwołania.

6. Upoważniony pracownik odbiera w placówce pocztowej przesyłki wartościowe za okazaniem upoważnienia i za pokwitowaniem odbioru.

7. Upoważniony pracownik sprawdza całość opakowania przesyłki i całość pieczęci. W razie zauważonego naruszenia opakowania lub pieczęci pracownik otwiera przesyłkę w obecności pracownika pocztowego oraz sprawdza jej zawartość.

8. O otwarciu przesyłki i stwierdzonej zawartości sporządza się w dwóch egzemplarzach protokół, który podpisują obecni przy sprawdzeniu. Jeden egzemplarz protokołu przeznaczony jest dla placówki pocztowej, a drugi dla jednostki budżetowej.

9. Przenoszenie lub przewożenie przesyłek większej wartości odbywa się w asyście drugiego pracownika lub funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej.

10. Podjęte z poczty przesyłki wartościowe winny być doręczone pracownikowi prowadzącemu kasę podręczną. Otwarcie przesyłki następuje w obecności pracownika, który przesyłkę doręczył z poczty. W przypadku gdy zawartość przesyłki nie odpowiada treści dołączonych do niej dokumentów oraz w razie braku tych dokumentów, sporządza się odpowiedni protokół.

§ 16

Rejestr zawiadomień pocztowych.

1. Rejestr zawiadomień pocztowych (wzór Nr 2) służy do prowadzenia ewidencji otrzymywanych pocztowych dowodów oddawczych oraz

jako dowód odbiorczy przy podejmowaniu w placówkach pocztowych listów wartościowych, paczek i sum przekazanych pocztą z rachunku jednostki budżetowej w N.B.P. pod adresem kierowników jednostek budżetowych.

2. Odebranie przez jednostkę budżetową przesyłki lub przekazanej sumy stwierdza w rejestrze pracownik pocztowy przez zamieszczenie odcisku datownika i podpisu pod sumą ogólną, oznaczoną cyframi i słowami.

3. Rejestr zawiadomień pocztowych winien być oparafowany.

§ 17.

Księga kasowa i raport kasowy.

1. Księgę kasową (wzór Nr 3) prowadzi pracownik spełniający obowiązki kasjera. Księga powinna być oparafowana.

2. W księdze prowadzi się osobne konta dla gotówki według jej przeznaczenia, dla znaków wartościowych i dla papierów wartościowych.

3. Zapisy w księdze mogą być dokonywane tylko atramentem. Każdy dowód zapisuje się pod osobną pozycją; dowody przychodowe, dla których prowadzi się przebitkowy dziennik, mogą być wpisywane sumą dzienną pod jedną pozycją.

4. Z końcem każdego dnia kasjer sumuje obroty i wyprowadza pozostałość gotówki i innych walorów. Następnie kasjer — po zgrupowaniu jednorodnych pozycji — sporządza dzienny raport kasowy (wzór Nr 4), który wraz z dołączonymi dowodami doręcza głównemu (starszemu) księgowemu. Do raportu kasowego wpisuje się ogólne sumy przychodów i ogólne sumy rozchodów według ich rodzajów. Listy płatnicze wpisuje się do księgi kasowej i raportu kasowego na przychód w dniu podjęcia gotówki w banku, na rozchód zaś — w tym dniu, w którym ukończono wszystkie wypłaty z danej listy; do tego czasu pozycje wypłacone z listy traktowane są tak jak pozostałość kasowa. Dla wypłat z list płatniczych może być w księdze kasowej prowadzone konto pomocnicze, na którym może być księgowana każda wypłata dokonana z listy płatniczej lub suma dzienna wypłat.

5. Raportem kasowym nie obejmuje się obrotów, związanych ze sprzedażą znaków wartościowych.

6. Jednostki budżetowe, prowadzące księgowość uproszczoną (§ 56), nie prowadzą raportu kasowego.

§ 18.

Kasy specjalne i poborcy.

1. Jednostki budżetowe mogą wykonywać funkcje kasowe przy pomocy kas specjalnych poborowych i poborowo-płatniczych oraz przez poborców.

2. Kasę specjalną poborową ustanawia się w ramach organizacji jednostki budżetowej wówczas, gdy ze względu na interes publiczny, wygodę ludności, warunki lokalne i techniczne wskazane jest bezpośrednie przyjmowanie przez jednostkę budżetową wszelkich wpłat, podlegających zaliczeniu na jej rachunki.

3. Kasę specjalną poborowo-płatniczą ustanawia się w przypadkach wyjątkowych, gdy ze względów wspomnianych w ust. 2 wskazane jest zarówno przyjmowanie wpłat jak i dokonywanie wypłat przez jednostkę budżetową.

4. Prawo ustanawiania kas specjalnych służy władzom naczelnym za zgodą Ministra Finansów

5. Kasy specjalne i poborcy wpłacają przyjęte sumy na właściwe rachunki bankowe w terminach ustalonych w przepisach dla kas specjalnych i dla poborców (§ 19). Jeśli jednostka posiada kasę specjalną, poborcy mogą wpłacać przyjęte sumy do tej kasy.

§ 19.

Przepisy dla kas specjalnych i dla poborców.

1. Sposób dokonywania obrotów kasowych i prowadzenia rachunkowości przez kasy specjalne i przez poborców winny być uregulowane przez właściwą władzę naczelną w przepisach specjalnych, wydanych w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli i Ministerstwem Finansów.

2. Przepisy dla kas specjalnych (poborców) powinny normować szczegółowo wszelkie zagadnienia, związane z obrotami pieniężnymi, mając na uwadze zabezpieczenie interesu publicznego i własności społecznej przez właściwą organizację pracy, udokumentowanie obrotów kasowych i zapewnienie dyscypliny kasowej. W szczególności przepisy te powinny ustalać:

1) wzory ksiąg, sprawozdań i dokumentów płatniczych, jeżeli odbiegają one od wzorów ogólnie obowiązujących na podstawie niniejszych przepisów,
2) organizację pracy i zakres kompetencji poszczególnych pracowników odpowiedzialnych za stan kasy,
3) normy zapasów kasowych i terminy odprowadzania gotówki na właściwe rachunki bankowe,
4) inne elementy, wynikające z zakresu działania kasy specjalnej (poborcy).

Rozdział 3.

Dochody budżetowe.

§ 20.

Pojęcie dochodów budżetowych.

1. Do dochodów budżetowych zalicza się wszystkie wpływy przewidziane w budżecie a także nie przewidziane w budżecie, jeżeli nie podlegają na podstawie odpowiednich przepisów zaliczeniu do środków specjalnych, sum depozytowych, sum na zlecenie, na wznowienie kredytów lub na dochody planu pokrycia finansowego inwestycji.

2. Niedopuszczalne jest zaliczanie sum, stanowiących w myśl ust. 1 dochody budżetowe, na inne rodzaje sum.

3. Wpływy, stanowiące dochody budżetowe, zalicza się na budżet tego roku, w którym wpłata nastąpiła — bez względu na to, kiedy należność powstała.

4. Dochody budżetowe powinny być zaliczane na rachunek tej jednostki, która prowadzi ich szczegółową rachunkowość (konta osobowe).

§ 21.

Sposób pobierania dochodów.

1. Wszelkie wpłaty na rzecz jednostek budżetowych mają być wnoszone bądź na właściwe rachunki bankowe, bądź do kas specjalnych, do rąk poborców, a w przypadkach przewidzianych w § 7— również i do kasy podręcznej.

2. Wpłaty mogą być dokonywane gotówką, przekazami, czekami rozrachunkowymi lub przelewami bankowymi, z zachowaniem przepisów o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym.

3. Niektóre należności mogą być uiszczane znakami wartościowymi, papierami wartościowymi lub świadczeniami w naturze. Rodzaj i sposób pobierania i zaliczania tych należności normują odrębne przepisy.

§ 22.

Wykonywanie zobowiązań wobec jednostek budżetowych.

1. Zobowiązanie wobec jednostki budżetowej uznaje się za wykonane:
1) w dniu dokonania wpłaty do instytucji, wymienionej w § 21 ust. 1; dzień ten winien być oznaczony na dowodzie przeznaczonym dla jednostki budżetowej,
2) w dniu nadania wpłaty w placówce pocztowej,
3) w dniu doręczenia czeku rozrachunkowego lub polecenia przelewu.

2. Na odcinku polecenia przelewu, przeznaczonym dla jednostki budżetowej jako zleceniobiorcy, oraz na formularzu bankowym, przy którym został złożony czek rozrachunkowy, banki obowiązane są zamieszczać datę dokonania przelewu.

3. Dowodem stwierdzającym wykonanie zobowiązania wobec jednostki budżetowej jest:
1) dowód nadania w urzędzie pocztowym lub telegraficznym,
2) potwierdzenie dla wpłacającego, zaopatrzone w datę dokonania wpłaty gotówkowej,
3) potwierdzenie odbioru czeku rozrachunkowego,
4) pozostający u zleceniodawcy odcinek polecenia przelewu, zaopatrzony stemplem dziennym z datą księgowania polecenia przelewu przez instytucję bankową

4. Polecenia przelewu i czeki rozrachunkowe, otrzymane w godzinach wyznaczonych dla przyjmowania tego rodzaju zleceń bankowych, banki obowiązane są zrealizować w dniu ich otrzymania.

5. Z dniem dokonania wpłaty gotówkowej lub z dniem doręczenia instytucji kredytowej polecenia przelewu albo czeku rozrachunkowego ustaje bieg dodatku za zwłokę lub odsetek.

§ 23.

Nadpłaty w dochodach budżetowych.

1. Sumy nadmiernie lub nienależnie wpłacone na rachunek dochodów budżetowych stanowią nadpłaty w dochodach budżetowych.

2. Jednostka budżetowa zalicza nadpłaty z urzędu na inne płatne należności, przypadające od tego samego dłużnika, a w razie braku takich należności zwraca je dłużnikowi.

3. Nadpłaty w dochodach budżetowych, powstałe zarówno w bieżącym jak i w ubiegłych latach budżetowych, zwraca się z tej podziałki klasyfikacji dochodów, na którą zalicza się bieżące wpływy tego samego rodzaju. Nadpłaty zwraca się bez względu na to, czy na rachunku dochodów jednostki budżetowej jest pokrycie. W budżetach terenowych zwroty nadpłat mogą być dokonywane w granicach pokrycia na rachunkach podstawowych.

4. Podstawą dokonania zwrotu nadpłaty jest postanowienie, podpisane przez kierownika jednostki budżetowej i głównego (starszego) księgowego. Postanowienie powinno zawierać uzasadnienie zwrotu i wskazanie daty wpłaty zwracanej sumy.

5. Nadpłaty mogą być zwracane tylko przy pomocy bankowych poleceń przelewu lub przy pomocy przekazów pocztowych.

Rozdział 4.

Kredyty i wydatki budżetowe.

§ 24.

Uprawnienia jednostek budżetowych w zakresie dysponowania kredytami budżetowymi.

1. Pod względem zakresu uprawnień w dysponowaniu kredytami jednostki budżetowe dzielą się na dysponentów pierwszego stopnia (dysponentów głównych), dysponentów drugiego stopnia i dysponentów trzeciego stopnia.

2. Głównymi dysponentami kredytów są:
1) w zakresie budżetu centralnego — władze naczelne i kierownicy urzędów centralnych, które w układzie wykonawczym budżetu mają oddzielne części budżetowe,
2) w zakresie budżetów terenowych — kierownicy wydziałów fachowych prezydiów rad narodowych, posiadających oddzielne części budżetu terenowego, oraz przewodniczący prezydiów rad narodowych gmin i miast nie stanowiących powiatów

Główni dysponenci kredytów z wyjątkiem przewodniczących prezydiów rad narodowych gmin i miast nie stanowiących powiatów otrzymują kredyty od organów finansowych i rozdzielają je między dysponentów niższych stopni.

3. Dysponentami kredytów drugiego stopnia są kierownicy jednostek budżetowych, które otrzymują kredyty od dysponentów głównych do dalszego przekazania jednostkom podległym (dysponentom trzeciego stopnia).

4. Dysponentami kredytów trzeciego stopnia są kierownicy jednostek budżetowych, które otrzymują kredyty na własne wydatki od dysponentów głównych lub drugiego stopnia bez prawa dalszego przekazywania kredytów.

5. W przypadkach określonych obowiązującymi przepisami dysponentami kredytów mogą być kierownicy jednostek pozostających na rozrachunku gospodarczym oraz inne jednostki, nie będące jednostkami budżetowymi.

§ 25.

Przekazywanie otwartych kredytów.

1. Otwarte przez organa finansowe kredyty budżetowe (§ 72) podlegają przekazaniu do dyspozycji dysponentów kredytów.

2. Dysponenci kredytów główni i drugiego stopnia przekazują otwarte kredyty, z wyjątkiem kredytów na finansowanie inwestycji, dysponentom niższego stopnia przy pomocy pisma wzór Nr 5 i rozdzielnika kredytów (wzór Nr 6).

3. Dysponent przekazujący kredyty budżetu centralnego przesyła do właściwego oddziału N.B.P. pismo wzór Nr 5 w trzech egzemplarzach, sporządzone dla każdego dysponenta niższego stopnia. Jeżeli przekazanie kredytów dotyczy kilku dysponentów niższego stopnia, wówczas zamiast trzeciego egzemplarza pisma wzór Nr 5 może mieć zastosowanie rozdzielnik kredytów (wzór Nr 6). Jeden egzemplarz pisma wzór Nr 5 oddział N.B.P. doręcza właściwemu dysponentowi jako zawiadomienie o przekazanych na jego rachunek kredytach.

4. Kredyty budżetów terenowych przekazuje się dysponentom niższego stopnia przy pomocy pisma wzór Nr 5, skierowanego do każdego dysponenta bezpośrednio, z pominięciem N.B.P.

5. Kredyty na wydatki inwestycyjne przekazuje się w drodze przesłania planów pokrycia finansowego inwestycji centralom banków specjalnych w zakresie wydatków inwestycyjnych, objętych budżetem centralnym, a właściwym oddziałom banków — w zakresie wydatków inwestycyjnych objętych budżetami terenowymi.

6. Kredyty mogą być przekazywane tylko w granicach terytorialnego zasięgu działania jednostki.

§ 26.

Przesunięcia w otwartych kredytach budżetowych.

1. W przypadku zachodzącej konieczności przesunięcia otwartych kredytów budżetu centralnego z rachunku jednej jednostki (zmniejszenie) na rachunek innej jednostki (zwiększenie) dysponent kredytów sporządza pismo wzór Nr 5 w pięciu egzemplarzach i przesyła je temu oddziałowi N.B.P., który ma dokonać zmniejszenia otwartych kredytów budżetowych.

2. Na podstawie pisma, wymienionego w ust. 1, oddział N.B.P. zmniejsza otwarte kredyty budżetowe na rachunku jednostki budżetowej wymienionej w piśmie, zamieszcza o tym na wszystkich egzemplarzach pisma odpowiednią klauzulę, po czym jeden egzemplarz pisma przesyła jednostce, na której rachunku zmniejszył kredyty budżetowe, jako zawiadomienie o tym zmniejszeniu, jeden egzemplarz pisma zatrzymuje u siebie, trzy egzemplarze zaś przesyła oddziałowi N. B. P., w którym ma nastąpić zwiększenie otwartych kredytów budżetowych.

3. Na podstawie otrzymanych egzemplarzy pisma wzór Nr 5 (ust. 2) oddział N.B.P. zwiększa otwarte kredyty na rachunku jednostki w piśmie tym wymienionej, zaświadcza o tym na wszystkich egzemplarzach pisma, po czym jeden egzemplarz tego pisma przesyła zainteresowanej jednostce budżetowej jako zawiadomienie o zwiększeniu otwartych kredytów budżetowych, jeden przesyła jednostce, która zarządziła przesunięcie kredytów budżetowych, jeden zaś egzemplarz zatrzymuje u siebie.

4. W budżetach terenowych przesunięcia otwartych kredytów dokonuje się przy pomocy pisma wzór Nr 5, skierowanego w 3 egzemplarzach do jednostki, która ma dokonać zmniejszenia otwartych kredytów. Po zaksięgowaniu zmniejszenia kredytów jednostka ta zaświadcza o tym na dwóch egzemplarzach pisma wzór Nr 5 i przesyła je jednostce, która ma dokonać zwiększenia otwartych kredytów. Po zaksięgowaniu zwiększenia kredytów ta ostatnia jednostka zawiadamia głównego dysponenta kredytów o dokonaniu przesunięcia kredytów przy pomocy egzemplarza pisma wzór Nr 5.

5. W zakresie finansowania wydatków inwestycyjnych przesunięć kredytów dokonuje się w drodze zawiadamiania central banków specjalnych bądź właściwych oddziałów tych banków (§ 25 ust. 5) o zmianach w planach pokrycia finansowego inwestycji.

6. Kredyty zamknięte podlegają przesunięciu na rachunek, z którego zostały przekazane (otwarte).

§ 27.

Akredytywa budżetowa.

1. Jednostka budżetowa może upoważnić poszczególne osoby lub instytucje do zlecania wypłat z jej rachunków w drodze otwarcia akredytywy budżetowej.

2. Akredytywę budżetową otwiera się w przypadku, gdy jednostka budżetowa przeprowadza akcje zamiejscowe, wymagające zaangażowania większych środków pieniężnych (np. kursy wakacyjne, kolonie letnie itp.).

3. Celem otwarcia akredytywy budżetowej jednostka budżetowa przesyła do właściwego oddziału N.B.P. wniosek w 3 egzemplarzach, w którym podaje:

1) uzasadnienie otwarcia akredytywy,
2) nazwę oddziału N.B.P., w którym akredytywa ma być otwarta,
3) imiona, nazwiska, n-ry legitymacji z podaniem nazwy jednostki wystawiającej legitymację oraz wzory podpisów osób, które otrzymują prawo zlecania wypłat z akredytywy; w przypadku otwarcia akredytywy dla instytucji (urzędu, przedsiębiorstwa itp.) jednostka budżetowa podaje we wniosku tylko nazwę i siedzibę tej instytucji; wzory podpisów pracowników uprawnionych do zlecania wypłat z akredytywy oraz wzór odcisku pieczęci (stempla) składa instytucja w tym oddziale N.B.P., w którym została otwarta akredytywa,
4) wyszczególnienie kwot kredytów budżetowych według klasyfikacji budżetowej, które stawia się do dyspozycji zamiejscowych organów,
5) okres ważności akredytywy, który nie może być dłuższy od istotnej potrzeby i nie może przekraczać okresu ważności kredytów budżetowych.

4. Wniosek, wymieniony w ust. 3, podpisuje się w sposób ustalony dla podpisywania czeków (§ 52).

5. Na podstawie otrzymanego wniosku w sprawie otwarcia akredytywy oddział N.B.P. blokuje wymienione we wniosku kredyty budżetowe lub rachunek bieżący do wysokości określonej we wniosku kwoty oraz otwiera akredytywę do wysokości sumy zablokowanej i zawiadamia

wskazany oddział N.B.P., przesyłając mu jeden egzemplarz wniosku w sprawie otwarcia akredytywy.

6. W razie potrzeby zwiększenia otwartej akredytywy jednostka budżetowa przesyła oddziałowi N.B.P. dalsze wnioski w dwóch egzemplarzach, w których podaje wszystkie dane wymienione w ust. 3, z wyjątkiem wzorów podpisów.

7. Jednostka budżetowa może w każdej chwili odwołać akredytywę w części lub w całości. Odwołanie następuje w drodze skierowania pisma odpowiedniej treści do oddziału N.B.P prowadzącego rachunek jednostki budżetowej. Odwołanie obowiązuje od dnia otrzymania zawiadomienia o odwołaniu przez oddział N.B.P. wykonujący akredytywę.

8. Na dowodach bankowych wypłat z akredytywy podaje się oznaczenie klasyfikacji budżetowej do paragrafu włącznie. Dowody stanowiące podstawę wypłat z akredytywy mają być przesyłane jednostce, która dokonała otwarcia akredytywy, w terminach przez nią wyznaczonych.

§ 28.

Akredytywa budżetowa ruchoma.

1. Akredytywę budżetową ruchomą otwiera się, gdy akcje zamiejscowe, wymagające zaangażowania większych środków pieniężnych, mają być przeprowadzone w różnych bliżej nie określonych miejscowościach.

2. Celem otwarcia akredytywy budżetowej ruchomej jednostka budżetowa przedstawia właściwemu oddziałowi N.B.P. wniosek w 2 egzemplarzach, analogicznie jak w przypadku przewidzianym w § 27 ust. 3 z tą różnicą, że nie podaje w nim nazwy oddziału N.B.P., w którym ma być otwarta akredytywa.

3. Na podstawie otrzymanego wniosku oddział N.B.P. blokuje na rachunku jednostki wymienionej we wniosku kredyty lub sumy, zatwierdza na jednym egzemplarzu wniosku otwarcie akredytywy i zwraca go jednostce budżetowej zatrzymując kopię u siebie.

4. Na podstawie zatwierdzonej akredytywy ruchomej osoby upoważnione mogą zlecać wypłaty lub przelewy do wysokości akredytywy w każdym oddziale N.B.P. za przedstawieniem dokumentu akredytywy.

5. Każdy oddział N.B.P., który dokonał wypłaty z akredytywy ruchomej, obowiązany jest na dokumencie tej akredytywy odnotować wypłatę.

§ 29.

Wydatki budżetowe.

1. Jednostki budżetowe mogą dokonywać wydatków budżetowych tylko na cele określone w poszczególnych podziałkach klasyfikacji budżetowej i w granicach otwartych a nie zablokowanych kredytów budżetowych, a w budżetach terenowych ponadto — w granicach otrzymanych na rachunki bieżące środków pieniężnych.

2. Wydatki budżetowe powinny być dokonywane do rąk wierzycieli (odbiorców) bezpośrednio z właściwych rachunków otwartych w bankach.

3. Z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w §§ 8 i 9, niedopuszczalne jest podnoszenie przez jednostki budżetowe sum z rachunków bankowych celem dokonania wypłaty do rąk wierzycieli (odbiorców).

4. Zobowiązania z lat ubiegłych pokrywa się z kredytów otwartych na bieżący rok budżetowy. Na dowodach, stanowiących podstawę pokrycia zobowiązań z lat ubiegłych, główny (starszy) księgowy powinien umieścić notatkę, stwierdzającą powody niepokrycia zobowiązania we właściwym roku budżetowym, oraz podać wysokość kredytu nie wykorzystanego w tym roku budżetowym w odpowiedniej podziałce klasyfikacji budżetowej i wysokość dokonanych na poczet tej kwoty wydatków w bieżącym roku budżetowym.

§ 30.

Zaliczki.

1. Z kredytów budżetowych i środków specjalnych mogą być wypłacane zaliczki:
1) kasie podręcznej — w przypadkach przewidzianych w § 8,
2) pracownikom — na koszty podróży, delegacji oraz przeniesień służbowych,
3) kierownikom lub pracownikom jednostek budżetowych — na pokrycie jednorazowych wydatków w tych przypadkach, gdy wydatek nie może być dokonany bezpośrednio wierzycielowi z rachunku bankowego,
4) osobom i instytucjom, wykonującym na zlecenie jednostki budżetowej zadania budżetowe — w przypadkach, gdy otwarcie akredytywy nie jest dogodne,
5) dostawcom i wykonawcom robót i usług — na poczet umówionej sumy zgodnie z obowiązującymi w tej mierze przepisami oraz warunkami odnośnej umowy,
6) w innych przypadkach — na podstawie obowiązujących przepisów.

2. Pracownikom, odbywającym stale podróże służbowe, oraz pracownikom, którzy w związku z czynnościami służbowymi pokrywają bezpośrednio drobne, stale powtarzające się wydatki (np. opłaty pocztowe), mogą być wypłacane zaliczki stałe na cały rok budżetowy lub okres krótszy. W ciągu okresu trwania zaliczki stałej pracownikom tym wypłaca się pełną sumę należności na podstawie uznanych rachunków.

3. Zaliczki powinny być rozliczane w terminach ustalonych w obowiązujących przepisach lub we wniosku o udzielenie zaliczki. Zaliczki stałe powinny być zwrócone po upływie okresu ich ważności bądź przed ustaniem stosunku służbowego, a w każdym razie przed końcem roku budżetowego.

4. Jeżeli zaliczka, podjęta przez pracownika jednostki budżetowej, nie została rozliczona w ustalonym terminie, organ rachunkowy potrąca zaliczkę z wynagrodzenia pracownika w granicach uprawnień, przewidzianych w obowiązujących przepisach.

5. Wypłacanie dalszych zaliczek dostawcom i wykonawcom robót zależne jest od stwierdzenia postępu wykonywania robót i umów, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

6. Sumy zaliczek nie wydatkowanych do końca roku budżetowego powinny być zwrócone do banku najpóźniej w przedostatnim dniu roku budżetowego. Pozostałości zaliczek, udzielonych na koszty podróży, delegacji lub przeniesień, rozpoczętych w bieżącym roku budżetowym a zakończonych po upływie roku budżetowego, powinny być zwrócone po zakończeniu podróży (delegacji, przeniesienia).

7. W razie przeniesienia pracownika do innego miejsca służbowego zaliczki pobrane przez pracownika, z wyjątkiem zaliczki na koszty przeniesienia, mają być całkowicie rozliczone przed jego udaniem się do nowego miejsca służbowego.

§ 31.

Zwroty wydatków i kosztów.

1. Sumy wpłacone na rzecz jednostki budżetowej tytułem zwrotu poniesionych przez nią wydatków lub kosztów podlegają zaliczeniu na rachunek wydatków budżetowych, powodując tym samym wznowienie kredytów, albo na rachunek dochodów budżetowych.

2. Na wznowienie kredytów zalicza się:

1) wpłaty stanowiące zwrot wydatków, dokonanych z kredytów bieżącego roku, które mogą być zidentyfikowane co do daty wypłaty,
2) wpłaty stanowiące zwrot kosztów, poniesionych z kredytów budżetowych na rzecz osób, nie uprawnionych do bezpłatnego korzystania ze świadczeń finansowanych z kredytów budżetowych,
3) wpłaty z tytułu odpłatności za braki i szkody wyrządzone jednostkom budżetowym.

3. Na dochody budżetowe zalicza się wpłaty stanowiące zwroty wydatków, dokonanych w ubiegłych latach budżetowych, a także wpłaty wymienione w ust. 2 pkt 2 i 3, jeżeli na pokrycie kosztów, braków i szkód jednostka budżetowa otrzymała kredyty lub jeżeli zwroty te są preliminowane w budżecie po stronie dochodów.

Rozdział 5.

Środki specjalne, depozyty i sumy na zlecenie.

§ 32.

Środki specjalne.

1. Przepisy §§ 29 i 30 mają odpowiednie zastosowanie do środków specjalnych.

2. Zwroty wydatków roku bieżącego zalicza się jako zmniejszenie wydatków, zwroty zaś dotyczące wydatków, dokonanych w latach ubiegłych, zalicza się jako dochody.

3. Niedopuszczalne jest zaliczanie wpływów środków specjalnych jednego typu na inny typ tych środków.

4. Wydatki środków specjalnych mogą być dokonywane tylko w granicach sum przewidzianych w zatwierdzonym preliminarzu oraz w granicach salda na rachunku tych środków.

5. W razie zniesienia środków specjalnych pozostałość gotówkowa oraz ewentualne dodatkowe wpływy podlegają zaliczeniu na dochody budżetowe, zobowiązania zaś mają być pokryte z kredytów budżetowych.

§ 33.

Sumy depozytowe i depozyty rzeczowe.

1. Do sum depozytowych zalicza się kaucje, wadia i sumy sporne w postępowaniu sądowym lub administracyjnym, jak również nie podjęte należności, o których mowa w § 9 ust. 5. Do sum depozytowych nie mogą być zaliczane kaucje kolaudacyjne, potrącane przy wykonywaniu inwestycji.

2. Depozyty mogą być składane w gotówce lub w papierach wartościowych. Minister Finansów ustala, jakie papiery wartościowe i w jakiej wartości wadialnej (kaucyjnej) mogą być przyjmowane na wadia i kaucje.

3. Zarówno jednostka budżetowa jak i bank nie ponoszą odpowiedzialności wobec właścicieli papierów wartościowych za ewentualne przedawnienie płatności wylosowanych do umorzenia obligacji tudzież wylosowanych premii.

4. Depozyty mają być składane przez deponentów na rachunek jednostki budżetowej bezpośrednio we właściwym oddziale N.B.P. Przy składaniu depozytu deponent winien podać charakter sumy depozytowej (ust. 1) oraz bliższe określenie sprawy, której depozyt dotyczy. Przy składaniu papierów wartościowych deponent powinien złożyć w dwóch egzemplarzach deklarację, zawierającą imię i nazwisko (nazwa) i adres deponenta, nazwę jednostki budżetowej, na której rachunek składa papiery, rodzaj papierów, wartość i ilość odcinków, serie i numery oraz ogólną nominalną wartość wszystkich składanych papierów. Ponadto deponent powinien zamieścić i podpisać na deklaracji następującą klauzulę: „Przyjmuję do wiadomości, że jednostka, do której dyspozycji składam papiery wartościowe, jak również bank papiery te przechowujący nie odpowiadają za ewentualne przedawnienie płatności wylosowanych do umorzenia obligacji tudzież wylosowanych premii".

5. Jeżeli jednostka stwierdzi na deklaracji brak powyższej klauzuli, wysyła do deponenta listem poleconym pismo z żądaniem nadesłania nowej deklaracji z należycie wypisaną i podpisaną klauzulą.

6. Zwrot depozytu złożonego w gotówce zleca jednostka przy pomocy czeku; zwrot depozytu złożonego w papierach wartościowych zleca jednostka budżetowa za pomocą zwykłego pisma, podpisanego w sposób przewidziany dla podpisywania czeków (§ 52).

7. W razie niedotrzymania warunków umowy przez deponenta złożona kaucja służy na pokrycie wyrządzonych szkód stosownie do klauzuli umowy lub wyroku sądowego. Depozyt gotówkowy przelewa jednostka budżetowa na pokrycie szkody. Przepadłe papiery wartościowe N.B.P. realizuje na zlecenie jednostki budżetowej stosownie do obowiązujących przepisów i przelewa sumy uzyskane z realizacji na właściwy rachunek na pokrycie szkody.

8. Jeżeli wyrządzone szkody zostały pokryte częścią depozytu, pozostałą resztę zwraca się deponentowi.

9. Postępowanie z depozytami rzeczowymi normują przepisy specjalne.

§ 34.

Sumy na zlecenie.

1. Do sum na zlecenie zalicza jednostka budżetowa sumy otrzymane od innych jednostek w formie zaliczki do rozliczenia na pokrycie określonych wydatków na rachunek jednostki udzielającej zaliczki (np. przy centralnych zakupach).

2. Sumy na zlecenie mogą być zużyte tylko na te cele, dla których je otrzymano. Sumy otrzymane z kredytów budżetowych, a nie wydatkowane, powinny być zwrócone na właściwy rachunek kredytów przed upływem roku budżetowego.

Rozdział 6.

Środki materialne.

§ 35.

Materiały i środki podstawowe.

1. Środki materialne dzielą się na materiały i na środki podstawowe.

2. Do materiałów zalicza się:
1) materiały dla celów naukowo-badawczych oraz innych specjalnych celów,
2) materiały dla celów szkoleniowych i oświatowych,
3) lekarstwa, środki opatrunkowe, materiały medyczne, laboratoryjne i inne dla celów leczniczych,
4) materiały biurowe i gospodarcze,
5) materiały budowlano-remontowe,
6) materiały produkcyjne,
7) paliwo i smary,
8) żywność,
9) pasze,
10) zwierzęta doświadczalne,
11) inwentarz żywy młody i na opasie,
12) odzież,
13) małowartościowy i szybko zużywający się inwentarz, w szczególności przedmioty o wartości poniżej 30 zł bez względu na czasokres ich użyteczności oraz przedmioty zużywające się w ciągu roku — bez względu na ich wartość.

3. Do środków podstawowych zalicza się środki trwałe i przedmioty nietrwałe, a mianowicie:
1) budynki, budowle i zabudowania,
2) urządzenia plantacyjne i melioracyjne,
3) inwentarz specjalny (instrumenty, aparaty itp.),
4) instrumenty medyczne,
5) środki transportowe,
6) bieliznę, pościel i odzież,
7) eksponaty i wartości muzealne,
8) biblioteki,
9) inwentarz gospodarczy i biurowy,
10) zwierzęta robocze i produktywne.

4. Odzież zalicza się do materiałów, gdy podlega wydaniu na własność pracownikom lub innym osobom, w innych przypadkach odzież zalicza się do środków podstawowych.

Rozdział 7.

Wypłaty.

§ 36.

Postanowienia ogólne.

1. Jednostki budżetowe zlecają wypłaty ze swego rachunku bankowego w drodze przelewu na inny rachunek bankowy bądź też gotówką lub drogą przekazu (§ 50).

2. W zakresie regulowania swych zobowiązań jednostki budżetowe winny się stosować do przepisów o obrocie bezgotówkowym.

§ 37.

Dowody stanowiące podstawę zlecania wypłat.

1. Za podstawę zlecania wypłat służą sprawdzone i zatwierdzone dokumenty uzasadniające wypłatę, a mianowicie:
1) faktury (rachunki),
2) listy płatnicze,
3) zarządzenia lub postanowienia wydane w toku postępowania administracyjnego w sprawie wypłat dotacji, zasiłków itp. bądź też urzędowe odpisy tych zarządzeń lub postanowień,
4) wnioski dotyczące wypłaty zaliczki,
5) inne dokumenty stosownie do przepisów specjalnych.

2. Zlecanie wypłat bez podstawy w postaci odpowiednich dokumentów jest niedopuszczalne.

§ 38.

Faktury (rachunki).

1. Jeżeli za podstawę zlecenia wypłaty służy faktura (rachunek), winna ona zawierać:
1) imię i nazwisko (nazwę przedsiębiorstwa itp.) oraz adres wystawcy,
2) nazwę i adres jednostki budżetowej, dla której wystawiono fakturę (rachunek),
3) powołanie się na ewentualną umowę, ofertę lub zamówienie,
4) ilość, miarę lub wagę i wyszczególnienie dostarczonych przedmiotów, a w razie świadczenia usług lub robót — rodzaj usługi lub roboty i sposób obliczenia należności oraz datę wykonania świadczenia,
5) cenę jednostkową poszczególnych przedmiotów lub usług i robót,
6) ogólną sumę należności cyframi i słowami,
7) określenie rachunku bankowego, na który należność ma być przelana, bądź imię i nazwisko osoby upoważnionej do podjęcia należności,
8) datę i podpis wystawcy ewentualnie stempel firmy.

2. Faktura dotycząca wydatków inwestycyjnych powinna zawierać ponadto napis „Inwestycje" oraz oznaczenie klasyfikacji budżetowej, numeru tytułu inwestycyjnego i właściwego składnika.

3. Faktura (rachunek) powinna być wystawiona atramentem, ołówkiem kopiowym lub pismem maszynowym.

4. Rachunek kosztów podróży (delegacji, przeniesienia) powinien być sporządzony według wzoru Nr 7.

§ 39.

Listy płatnicze.

1. Listy płatnicze (wzór Nr 8) na należności periodycznie się powtarzające (płace, wynagrodzenia, stałe zasiłki itp.) sporządza się na podstawie kart wynagrodzeń (§ 62). W innych przypadkach podstawę sporządzania list płatniczych stanowią każdorazowo wydane zarządzenia (np. zbiorowe wy-

płaty zaliczek na koszty podróży) lub zatwierdzone wykazy osób otrzymujących należności (np. stypendia, zasiłki jednorazowe, nagrody, premie itp.).

2. Listy płatnicze mają być sporządzane zgodnie z obowiązującym wzorem atramentem, ołówkiem kopiowym lub pismem maszynowym. Jeżeli wykazy osób otrzymujących wynagrodzenia (ust. 1) zawierają istotne elementy listy płatniczej, mogą one zastąpić listę płatniczą.

3. Kwoty wynagrodzeń z tytułu pracy i kwoty należnych zasiłków rodzinnych obejmuje się wspólną listą płatniczą.

4. Suma łączna do wypłaty całej listy płatniczej powinna być podana cyframi i słowami.

5. Lista płatnicza powinna być podpisana przez pracownika sporządzającego listę.

§ 40.

Zarządzenia i postanowienia wydane w toku postępowania administracyjnego.

1. W zarządzeniu lub postanowieniu wydanym w toku postępowania administracyjnego powinno być podane dokładne oznaczenie i adres osoby fizycznej lub prawnej, na rzecz której ma być dokonana wypłata.

2. Zarządzenie (postanowienie), dotyczące wypłat nie związanych z uprzednim lub równoczesnym spełnieniem świadczenia wzajemnego, lecz wiążące się z zobowiązaniem odbiorcy do przyszłego spełnienia określonych warunków, powinno zawierać określenie tych warunków, termin prekluzyjny oraz skutki ich niespełnienia.

3. Jeżeli wypłata ma być dokonana bezwarunkowo bądź warunki zostały już spełnione, należy o tym uczynić odpowiednią wzmiankę w zarządzeniu (postanowieniu); wzmianka ta, o ile nie mieści się w treści zarządzenia, powinna być podpisana przez osobę, która podpisała zarządzenie (postanowienie).

§ 41.

Wnioski dotyczące wypłaty zaliczek.

1. Wniosek dotyczący wypłaty zaliczki może stanowić podstawę zlecenia wypłaty tylko wówczas, gdy odpowiada warunkom podanym w § 30.

2. Wniosek, dotyczący wypłaty zaliczki na poczet umówionej sumy, może służyć za podstawę do zlecenia wypłaty tylko w takim przypadku, gdy nie koliduje z obowiązującymi przepisami o rozliczeniach za dostawy i usługi na rzecz jednostek budżetowych.

3. W przypadku gdy obowiązujące przepisy nie przewidują terminu rozliczenia zaliczki, termin ten winien być podany we wniosku o udzielenie zaliczki.

§ 42.

Sprawdzanie dowodów.

1. Każdy dowód, stanowiący podstawę do zlecenia wypłaty, powinien być sprawdzony pod względem merytorycznym, formalnym i rachunkowym oraz zatwierdzony do wypłaty.

2. Sprawdzanie dowodów pod względem merytorycznym należy do zakresu czynności właściwego organu fachowego (np. gospodarczego, zaopatrzeniowego, personalnego itp.), odpowiedzialnego za dany odcinek działalności jednostki budżetowej.

3. Sprawdzanie dowodów pod względem merytorycznym polega na zbadaniu zgodności z planem, legalności, celowości gospodarczej oraz oszczędności wydatków jak również zgodności cen z obowiązującymi przepisami, cennikami lub taryfami. Sprawdzenie listy płatniczej wymaga także zbadania zgodności listy płatniczej z faktycznym stanem osobowym, z danymi zawartymi w aktach osobowych bądź z innymi dokumentami, na podstawie których lista została sporządzona.

4. Na dowodach, obejmujących należności za wykonaną pracę lub dostarczone przedmioty bądź usługi, powinno być umieszczone potwierdzenie wykonania i przyjęcia pracy lub usług bądź też potwierdzenie odbioru przedmiotów i materiałów i zapisania ich do księgi inwentarzowej lub materiałowej z podaniem pozycji danych ksiąg.

5. Kierownik właściwego organu fachowego lub upoważniony pracownik stwierdza na dowodzie dokonanie sprawdzenia pod względem merytorycznym przez umieszczenie i podpisanie klauzuli:

„Sprawdzono pod względem merytorycznym dnia . . . . . ".

6. Sprawdzanie dowodów pod względem formalnym i rachunkowym następuje po sprawdzeniu pod względem merytorycznym i należy do zakresu czynności organu rachunkowego

7. Sprawdzanie dowodów pod względem formalnym i rachunkowym polega na zbadaniu:

1) czy poszczególne dowody odpowiadają postanowieniom niniejszych przepisów,
2) czy dowody są kompletne,
3) czy dowody są zupełne, tj. czy zawierają wszystkie dane niezbędne do zobrazowania czynności, na których udowodnienie mają służyć,
4) czy na podstawie podanych w dowodach cen i stawek jednostkowych obliczono prawidłowo kwoty pieniężne poszczególne i sumy ogólne.

8. Dokonanie sprawdzenia pod względem formalnym i rachunkowym powinno być stwierdzone na dowodzie przez zamieszczenie i podpisanie przez pracownika sprawdzającego klauzuli:

„Sprawdzono pod względem formalnym i rachunkowym dnia . . . . . ".

§ 43.

Zatwierdzanie dowodów do wypłaty.

1. Dowody, sprawdzone w sposób podany w § 42, podlegają zatwierdzeniu do wypłaty.

2. Zatwierdzenie dowodów do wypłaty należy do obowiązków kierownika jednostki budżetowej oraz głównego (starszego) księgowego jednostki budżetowej lub pracowników przez nich pisemnie upoważnionych.

3. Zatwierdzanie dowodów do wypłaty następuje przez zamieszczenie na dowodzie podpisanej przez osoby wymienione w ust. 2 klauzuli treści następującej:

„Zatwierdzono na sumę zł . . . . . słownie . . . . . do wypłaty z sum . . . . . .

część . . . . . dział . . . . . .
rozdział . . . . . § . . . poz. . . . . .
dnia . . . . . .".

4. Jeżeli zatwierdzeniu podlega dowód częściowo lub całkowicie pokryty z zaliczki budżetowej, wówczas klauzula zatwierdzenia otrzymuje następujące uzupełnienie:

„Jednocześnie ulega potrąceniu zaliczka zł . . ., pozostaje do wypłacenia — zwrotu zł . . . . .".

5. Postanowienie ust. 4 nie ma zastosowania w przypadkach zaliczek stałych z wyjątkiem rozliczenia końcowego, likwidującego zaliczkę stałą.

§ 44.

Kasowanie dowodów.

1. Na dowodach, stanowiących podstawę zlecania wypłat, należy po wystawieniu polecenia przelewu (czeku) zamieszczać za pomocą stempla lub odręcznie atramentem klauzulę: „Zapłacono czekiem — poleceniem przelewu Nr . . . . . z dnia . . . . . .", przy czym Nr i data polecenia przelewu (czeku) mają być wpisane atramentem lub sposobem mechanicznym.

2. Klauzula powyższa powinna być umieszczona w takim miejscu dowodu, aby nie mogła być usunięta przez odcięcie części dowodu.

3. Gdy za podstawę zlecenia wypłaty służy większa ilość dowodów, jednostka budżetowa może sporządzić wykaz tych dowodów. W takim przypadku klauzulę sprawdzenia formalnego i rachunkowego, o której mowa w § 42, oraz klauzulę zatwierdzenia, o której mowa w § 43, można zamieścić tylko na wykazie, jednak klauzula merytorycznego sprawdzenia oraz klauzula, o której mowa w ust. 1 niniejszego paragrafu, powinny być umieszczone na każdym dowodzie.

§ 45.

Dowody na udokumentowanie wydatków z zaliczek.

1. Wszelkie wydatki, dokonane z zaliczek, mają być udokumentowane oryginalnymi fakturami (rachunkami) osób lub instytucji, na rzecz których dokonano wypłaty.

2. Każda faktura (rachunek), zapłacona z zaliczki, powinna odpowiadać przepisom § 38 a ponadto zawierać zaopatrzone w datę potwierdzenie odbioru należności, wyrażone cyframi i słowami i podpisane przez odbiorcę .

3. Dowody, opłacone z zaliczek, podlegają sprawdzeniu i zatwierdzeniu oraz kasowaniu na zasadach ogólnych podanych w §§ 42—44 z tym, że klauzula kasująca dowód powinna mieć następujące brzmienie:

„Zapłacono z zaliczki podjętej za czekiem Nr . . . . z dnia . . . . . .".

4. W razie niemożności otrzymania oryginalnych dowodów dla udokumentowania drobnych wydatków należy sporządzić dowód zastępczy w formie oświadczenia podpisanego przez pracownika, który dokonał wydatku, oraz innego pracownika lub świadka. Zarządzenie Ministra Finansów określa wysokość wydatków, które mogą być udokumentowane w powyższy sposób.

5. W razie niemożności uzyskania dowodów na wydatki przekraczające wysokość, ustaloną zarządzeniem Ministra Finansów, lub w razie gdy uzyskane dowody nie odpowiadają wymaganiom niniejszych przepisów, zatwierdzenie dowodów może nastąpić po uprzednim uzyskaniu zgody właściwego organu kontrolno-rewizyjnego Ministerstwa Finansów.

§ 46.

Zlecanie wypłat.

1. Jednostki budżetowe zarządzają wypłaty za pomocą poleceń przelewu i czeków według wzorów bankowych.

2. Jednostki budżetowe otrzymują blankiety poleceń przelewu i czeków w oddziałach właściwych banków. Blankiety te są drukami ścisłego zarachowania i powinny być przechowywane pod zamknięciem razem z gotówką, pod odpowiedzialnością kasjera. Blankiety zepsute powinny być unieważnione przez przekreślenie i zamieszczenie adnotacji „unieważniono" i zwrócone bankowi.

3. Zamiejscowe wypłaty gotówkowe jednostki budżetowe zarządzają za pomocą czeków rozrachunkowych z dołączeniem wypełnionych przekazów pocztowych (§ 50).

4. W określonych przypadkach mogą mieć zastosowanie czeki rozrachunkowe akceptowane.

5. Nie wystawia się poleceń przelewu w przypadkach, gdy zobowiązanie zostało pokryte przez obciążenie przez bank z urzędu rachunku jednostki budżetowej.

6. Rozliczenia w trybie inkasa faktur normują odrębne przepisy.

§ 47.

Sposób wystawiania poleceń przelewu i czeków.

1. Na podstawie zatwierdzonych dowodów, stanowiących podstawę zlecenia wypłat, jednostka budżetowa po upewnieniu się, że wydatek znajduje pokrycie na właściwym rachunku, wystawia polecenie przelewu lub czek.

2. Polecenie przelewu powinno zawierać:
1) nazwę i adres jednostki budżetowej oraz numer jej rachunku bankowego,
2) nazwę oddziału banku,
3) rodzaj sum, z których wypłata ma być dokonana,
4) przy sumach budżetowych — oznaczenie klasyfikacji budżetowej do rozdziału budżetowego włącznie, a w przypadkach, gdy bank prowadzi księgowość kasowego wykonania budżetu w paragrafach lub w pozycjach — także oznaczenie paragrafu lub pozycji oraz odpowiadających im kwot,
5) kwotę należności wyrażoną cyframi i słowami,
6) nazwisko, imię i adres wierzyciela (odbiorcy) oraz numer jego rachunku w banku ze wskazaniem nazwy tego banku,
7) tytuł należności,
8) miejsce i datę wystawienia polecenia,
9) odcisk pieczęci, a w jej braku — odcisk stempla,
10) dwa podpisy.

3. Czek powinien zawierać wszystkie szczegóły, wymienione w ust. 2, z wyjątkiem podanych w pkt 6 i 7.

4. Polecenie przelewu wraz z kopiami wypełnia się przebitkowo pismem maszynowym lub ołówkiem kopiowym, czek zaś atramentem.

5. Na poleceniach przelewu i czekach nie są dopuszczalne żadne podskrobania, wycierania i kreślenia.

§ 48.

Wypłacanie należności z różnych rachunków lub różnych podziałek klasyfikacji budżetowej.

1. Należności przypadające do wypłaty jednej osobie a pochodzące z różnych podziałek klasyfikacji budżetowej tego samego rozdziału mogą być wypłacone za pomocą jednego polecenia przelewu (czeku).

2. Wystawienie jednego polecenia przelewu (czeku) na wypłatę z różnych rachunków bankowych lub z różnych rozdziałów budżetowych jest niedozwolone.

§ 49.

Wypłacanie należności zbiorowych.

1. Na zbiorowe wypłaty w gotówce jednego rodzaju, jak np. płace, zasiłki itp., wystawia się na podstawie listy płatniczej jeden czek na ogólną sumę netto do wypłaty.

2. Na objęte listą płatniczą potrącenia wystawia się polecenia przelewu, oddzielnie dla każdego rodzaju potrąceń i każdego zleceniobiorcy.

3. Polecenie przelewu powinno zawierać wszystkie szczegóły potrzebne dla prawidłowego zarachowania potrąconej kwoty.

§ 50.

Zlecenia przekazowe.

1. Jeżeli należność ma być przekazana za pośrednictwem poczty, jednostka budżetowa doręcza placówce pocztowej czek rozrachunkowy oraz należycie wypełniony przekaz pocztowy.

2. Jeżeli przesyłka ma być dokonana na koszt odbiorcy, przekaz pocztowy wystawia się na kwotę należności, pomniejszoną o koszty przekazu, obliczone według obowiązującej taryfy pocztowej.

3. Jeżeli koszty przesyłki mają być pokryte przez jednostkę budżetową, przekaz pocztowy wystawia się na kwotę należności, czek rozrachunkowy zaś na kwotę należności, powiększoną o koszty przekazu pocztowego.

4. Przy przekazywaniu za pośrednictwem poczty należności zbiorowych dołącza się do czeku rozrachunkowego, sporządzony na formularzu pocztowym, spis przekazów pocztowych w dwóch egzemplarzach, z których jeden, zaopatrzony odciskiem datownika, placówka pocztowa zwraca jednostce budżetowej.

5. Jeżeli należność podlegająca przekazaniu przypada do zapłaty w ściśle określonym terminie, wtedy na przekazach pocztowych należy umieścić klauzulę: „Nie wypłacać przed dniem . . . . .".

§ 51.

Wypłacanie należności w walutach obcych.

Wypłacanie należności, opiewających na waluty obce, odbywa się w trybie ustalonym zarządzeniem Ministra Finansów.

§ 52.

Podpisywanie poleceń przelewu i czeków.

1. Polecenia przelewu i czeki mają być podpisane przez dwóch pracowników, którzy zatwierdzili dowody do wypłaty (§ 43), lub przez inne osoby upoważnione przez kierownika jednostki budżetowej i głównego (starszego) księgowego, przy czym jedna z nich podpisuje z ramienia kierownika jednostki budżetowej, druga zaś z ramienia głównego (starszego) księgowego. Polecenia przelewu podpisuje się atramentem lub ołówkiem kopiowym, czeki — tylko atramentem.

2. Pracownicy podpisujący polecenia przelewu (czeki) są odpowiedzialni za zgodność treści polecenia przelewu lub czeku z dowodami, stanowiącymi podstawę ich wystawienia.

3. Wzory podpisów osób upoważnionych do podpisywania poleceń przelewu i czeków oraz wzór odcisku pieczęci (stempla) jednostka budżetowa przesyła na formularzu bankowym oddziałowi właściwego banku, w którym ma otwarte rachunki, z zachowaniem przepisów instrukcji bankowych.

4. Własnoręczność podpisów na wzorach powinna być stwierdzona przez władzę przełożoną osób upoważnionych do podpisywania poleceń przelewu i czeków. Jeżeli upoważnionym do podpisywania jest kierownik jednostki budżetowej (przewodniczący prezydium rady narodowej), własnoręczność jego podpisu może być stwierdzona przez jego zastępcę.

§ 53.

Doręczanie poleceń przelewu i czeków.

1. Jednostka budżetowa doręcza polecenia przelewu oddziałowi właściwego banku za potwierdzeniem odbioru lub przesyła je pocztą.

2. Jeżeli ilość poleceń przelewu wynosi więcej niż trzy, należy sporządzić zbiorcze polecenie przelewu na formularzu bankowym.

3. Jednostka budżetowa doręcza czeki wierzycielom (odbiorcom) za potwierdzeniem odbioru na dowodach, stanowiących podstawę zlecenia wypłaty, po stwierdzeniu tożsamości osoby upoważnionej do odbioru należności.

4. Jeżeli po odbiór czeku zgłasza się inna osoba aniżeli upoważniona do odbioru należności, powinna ona przedstawić specjalne pełnomocnictwo wierzyciela, którego podpis powinien być poświadczony przez notariusza lub urząd państwowy. Pełnomocnictwo to dołącza się do dowodów stanowiących podstawę zlecenia wypłaty.

§ 54.

Termin płatności czeków.

1. Czeki wystawione przez jednostki budżetowe powinny być przedstawione bankowi do zapłaty w ciągu dni dziesięciu, licząc od daty wystawienia.

2. Czeki wystawione w ostatnich dziesięciu dniach roku budżetowego lub okresu ulgowego (o ile okres ulgowy przewidziano w ustawie budżetowej) powinny być przedstawione bankowi do zapłaty przed upływem roku budżetowego lub okresu ulgowego. Czeki te należy zaopatrzyć w klauzulę: „Płatny tylko do dnia . . . . . .".

3. W razie niezapłacenia przez bank czeku z powodu upływu terminu jego płatności jednostka budżetowa wystawia nowy czek, po unieważnieniu czeku przeterminowanego, stosując się ponadto do przepisu § 55 ust. 2.

§ 55.

Postępowanie w razie zagubienia lub zniszczenia czeku.

1. W razie zagubienia lub zniszczenia czeku wręczonego odbiorcy jednostka budżetowa może wystawić nowy czek dopiero po przedstawieniu jej przez odbiorcę decyzji sądu, dotyczącej umorzenia zagubionego lub zniszczonego czeku.

2. Fakt wystawienia nowego czeku odnotowuje się na dowodach, stanowiących podstawę zlecenia wypłaty. W odnośnych księgach (kartach) należy odnotować również nowy numer czeku.

Rozdział 8.

Księgowość jednostek budżetowych.

§ 56.

Przepisy ogólne.

1. Ilekroć w przepisach niniejszych jest mowa o prowadzeniu księgowości, należy przez to rozumieć prowadzenie ksiąg, kart, dzienników itp. ksiąg rachunkowych.

2. Ilekroć w przepisach niniejszych jest mowa o kolumnie, należy przez to rozumieć powierzchnię między dwiema liniami pionowymi, natomiast przez przedziałkę należy rozumieć powierzchnię między dwiema liniami poziomymi.

3. Księgowość należy prowadzić starannie, dokładnie, bieżąco i zgodnie z przepisanymi wzorami. Omyłki w księgowaniu poprawia się przez przekreślenie linią poziomą omyłkowo wpisanych cyfr lub wyrazów w taki sposób, aby pozostały nadal czytelne, i przez wpisanie u góry nad tekstem przekreślonym cyfr i wyrazów właściwych. Dokonanie poprawki stwierdza swym podpisem pracownik księgujący. Dokonywanie poprawek w sposób odmienny, wymazywanie i podskrobywanie jest niedozwolone.

4. Zapisy w księgach (kartach) sumuje się miesięcznie wyprowadzając sumy od początku roku.

5. Jednostki budżetowe prowadzą księgowość według systemu podwójnego bądź księgowość uproszczoną.

6. Księgowość według systemu podwójnego prowadzą wszystkie jednostki mające uprawnienia głównych dysponentów kredytów i dysponentów 2-go stopnia oraz następujące jednostki spośród jednostek pozostałych: większe zakłady i urządzenia gospodarki komunalnej, centralne zarządy (dyrekcje) przedsiębiorstw, instytuty naukowo-badawcze, uniwersytety, akademie, politechniki i inne wyższe szkoły, laboratoria, zakłady lecznicze liczące powyżej 100 łóżek oraz gospodarstwa pomocnicze.

7. Wydziały fachowe prezydiów powiatowych rad narodowych (miast stanowiących powiaty) nie posiadające podległych dysponentów kredytów mogą prowadzić księgowość uproszczoną.

8. Jednostki nie wymienione w ust. 6 prowadzą księgowość uproszczoną. Jednostki te mogą jednak prowadzić księgowość według systemu podwójnego, jeżeli dysponują odpowiednio wykwalifikowanym personelem księgowości. Zastosowanie systemu podwójnego wymaga zgody głównego (starszego) księgowego jednostki bezpośrednio nadrzędnej.

9. Właściwe władze naczelne i urzędy centralne mogą wprowadzić dla podporządkowanych sobie jednostek obowiązek prowadzenia księgowości systemem podwójnym.

§ 57.

Księgi (karty).

1. Jednostki budżetowe, stosujące system księgowości podwójnej, prowadzą księgowość syntetyczną metodą tabelaryczną, przy zastosowaniu księgi dziennika-głównej (wzór Nr 9) lub techniką przebitkową przy zastosowaniu przebitkowych dzienników obrotów (wzór Nr 10) oraz kart kontowych (wzór Nr 11).

2. Jednostki budżetowe, stosujące księgowość uproszczoną, prowadzą dzienniki obrotów (wzór Nr 12).

3. W zakresie księgowości szczegółowej wszystkie jednostki budżetowe prowadzą następujące księgi (karty):

1) karty dochodów — wzór Nr 13 (§ 60),
2) karty należności — wzór Nr 14 (§ 60),
3) karty rozchodów — wzór Nr 15 (§ 61),
4) karty wynagrodzeń — wzór Nr 16 (§ 62),
5) księgi kontowe (wzór Nr 17) lub karty kontowe — wzór Nr 11 (§ 63),
6) karty materiałowe ilościowo-wartościowe — wzór Nr 18 (§ 64),
7) karty materiałowe ilościowe — wzór Nr 19 (§ 64),
8) księgę inwentarza — wzór Nr 20 (§ 65),
9) księgę kontroli druków ścisłego zarachowania — wzór Nr 21 (§ 66).

4. Główni dysponenci kredytów i dysponenci kredytów drugiego stopnia prowadzą ponadto szczegółową księgowość kredytów przydzielonych

dysponentom kredytów niższych stopni na kartach dysponentów kredytów (wzór Nr 22).

5. W zakresie wydatków inwestycyjnych jednostki budżetowe będące inwestorami bezpośrednimi prowadzą ponadto księgowość analityczną według tytułów i składników inwestycyjnych na wzorach druków, obowiązujących wszystkich inwestorów.

6. Karty dochodów (wzór Nr 13), karty rozchodów (wzór Nr 15) i karty dysponentów kredytów (wzór Nr 22) zakłada się na każdy rok budżetowy oddzielnie.

§ 58.

Zasady prowadzenia księgowości według systemu podwójnego.

1. Księgowość systemem podwójnym prowadzi się według planów kont.

2. Wprowadza się plan kont dla jednostek budżetowych (załącznik Nr 1) i plan kont dla gospodarstw pomocniczych (załącznik Nr 2). Zasady księgowania ustalają komentarze do planów kont.

3. Księgowość według planu kont dla gospodarstw pomocniczych prowadzi się dla gospodarstw produkcyjnych (np. warsztaty, gospodarstwa rolne itp.). Księgowość dla gospodarstw nieprodukcyjnych (np. pokoje gościnne, hotele) prowadzi się na zasadach obowiązujących dla środków specjalnych.

4. W ramach planu kont należy prowadzić tylko te konta, które mogą mieć zastosowanie ze względu na charakter działalności jednostki.

5. Plan kont dla jednostek budżetowych nie obejmuje bankowego rachunku dochodów budżetowych. Rachunek ten prowadzą jednostki budżetowe poza systemem podwójnej księgowości w sposób unormowany w § 60 ust. 2.

6. Oprócz księgowości głównej prowadzi się księgowość szczegółową stosownie do postanowień §§ 60—68.

7. Zapisy w księgach (kartach) szczegółowych powinny być co miesiąc uzgodnione z kontami głównymi.

§ 59.

Zasady prowadzenia księgowości uproszczonej.

1. Księgowość uproszczoną prowadzi się w dziennikach obrotów (wzór Nr 12). Dzienniki obrotów służą do chronologicznego zapisywania obrotów na następujących rachunkach bankowych jednostki: kredytów i wydatków budżetowych, rachunków bieżących dla wydatków i rachunków środków specjalnych.

2. Dla każdego rachunku bankowego wymienionego w ust. 1 prowadzi się osobny dziennik obrotów.

3. W dziennikach, prowadzonych dla bankowych rachunków w zakresie kredytów i wydatków budżetowych bądź rachunków bieżących lub rachunków środków specjalnych, księguje się obroty na rachunkach bankowych, a ponadto, stosownie do wskazówek umieszczonych na wzorze Nr 12, wszelkie dowody dotyczące faktycznego wykonania odnośnych preliminarzy a podlegające księgowaniu na kartach rozchodów, na kontach dłużników i wierzycieli, kartach materiałowych i w księdze inwentarzowej (np. dowody dotyczące obrotu materiałowego, rozliczenia zaliczek, powstania zobowiązań itp.).

4. Ponadto prowadzi się księgowość dochodów budżetowych, księgowość sum depozytowych i sum na zlecenie oraz księgowość szczegółową stosownie do postanowień §§ 60—68.

5. Postanowienia § 58 ust. 7 mają odpowiednie zastosowanie.

§ 60.

Księgowość dochodów budżetowych.

1. W zakresie księgowości dochodów budżetowych jednostki budżetowe prowadzą:

1) konto rachunku bankowego dochodów budżetowych,
2) rachunki dochodów według ich rodzajów,
3) konta osobowe zobowiązanych.

2. Konto rachunku bankowego dochodów prowadzi się na karcie kontowej (wzór Nr 11). Przychody księguje się tylko w sumach dziennych według wyciągów bankowych, natomiast zwroty nadpłat księguje się poszczególnymi kwotami. Sumy wpłat, zwrotów i przelewów na rachunek podstawowy budżetu terenowego należy księgować w oddzielnych kolumnach.

3. Rachunki dochodów prowadzi się na kartach dochodów (wzór Nr 13) oddzielnie dla każdego rodzaju dochodów według podziału, przewidzianego w klasyfikacji budżetowej. Karta dochodów służy do chronologicznego księgowania przypisów, odpisów, wpłat i zwrotów.

4. Przypisy i odpisy księguje się na podstawie akt wymiarowych lub pisemnych poleceń bądź na podstawie specjalnych rejestrów wymiarowych, wpłaty — na podstawie dowodów przychodowych, zwroty nadpłat — na podstawie postanowień w sprawie zwrotu i dowodów bankowych (pocztowych).

5. O dokonaniu przypisu lub odpisu pracownik rachunkowy czyni na każdym akcie lub poleceniu bądź w rejestrze wymiarowym stosowną adnotację; adnotacja ta powinna być podpisana przez tego pracownika.

6. Należności wpłacone bez uprzedniego wezwania księguje się na karcie dochodów jednocześnie w kolumnie „wpłaty" i w kolumnie „przypisy"; zwroty takich wpłat księguje się jednocześnie w kolumnie „zwroty" i w kolumnie „odpisy".

7. Wpływy, które przed ostatecznym ich zakwalifikowaniem i zarachowaniem na właściwe podziałki klasyfikacji budżetowej wymagają przeprowadzenia korespondencji wyjaśniającej, księguje się na karcie dochodów budżetowych „do wyjaśnienia". Po ustaleniu kwalifikacji budżetowej wpłaconej kwoty przeprowadza się odpowiednie przeksięgowanie wewnętrzne. O ile przeksięgowanie takie powoduje zmianę kwalifikacji budżetowej przyjętej przez N.B.P., jednostka budżetowa za-

wiadamia bezzwłocznie bank, przy pomocy formularza bankowego, o dokonanym przeksięgowaniu celem odpowiedniego sprostowania kwalifikacji w księgowości banku. Jeśli w wyniku wyjaśnień ustalono, że wpłacone kwoty dotyczą innej jednostki budżetowej lub innego rachunku bankowego — przeprowadza się odpowiednie przelewy przy pomocy poleceń przelewu, księgując te przelewy w kolumnach zwrotów.

8. Na karty dochodów mogą być wnoszone sumy zbiorowe, jeżeli dla indywidualnych zapisów prowadzone są rejestry wymiarowe i dzienniki wpłat.

9. Konta osobowe zobowiązanych prowadzi się na kartach należności (wzór Nr 14). Założona karta służy do czasu całkowitego zlikwidowania należności, bez względu na lata budżetowe. Nie prowadzi się kont osobowych dla wpłat, o których mowa w ust. 6 i 7.

10. Dla należności jednorazowych mogą być konta osobowe prowadzone także na druku karty dochodów; wówczas przeznacza się na tej karcie dla każdego konta odpowiednią ilość przedziałek.

11. Łączna suma sald, wyprowadzonych na kontach osobowych, powinna być zgodna z sumą ustaloną na podstawie kart dochodów.

12. W uzasadnionych przypadkach władze naczelne mogą dla niektórych dochodów wprowadzać za zgodą Ministra Finansów specjalnego typu księgi lub rejestry dochodów.

13. Szczegółową księgowość dochodów z tytułu podatków normują przepisy specjalne.

§ 61.

Szczegółowa księgowość wykonania preliminarzy wydatków.

1. Jednostki budżetowe prowadzą szczegółową księgowość wykonania preliminarzy wydatków na kartach rozchodów (wzór Nr 15).

2. Karty rozchodów służą do prowadzenia szczegółowej księgowości wykonania preliminarzy budżetowych i preliminarzy środków specjalnych nie wyłączając inwestycji i kapitalnych remontów.

3. Kartę rozchodów prowadzi się dla każdego paragrafu; na karcie tej prowadzi się ewidencję ruchu kredytów i ewidencję wydatków w zakresie danego paragrafu oraz ewidencję kosztów i nakładów kapitalnych według pozycji budżetowych.

4. W kolumnach przeznaczonych dla księgowania kosztów (nakładów) należy w nagłówkach podać roczne sumy preliminowanych kosztów (nakładów) na podstawie zatwierdzonych preliminarzy. Jeżeli paragraf nie dzieli się na pozycje, wówczas ewidencję kosztów (nakładów) dotyczących danego paragrafu należy prowadzić w jednej kolumnie kosztów. Jeżeli natomiast ilość kolumn jest nie wystarczająca dla wszystkich pozycji danego paragrafu, wówczas należy prowadzić dodatkowe karty rozchodów.

5. Na kartach rozchodów, prowadzonych dla inwestycji limitowych, należy w kolumnach przeznaczonych dla ewidencji kredytów prowadzić również ewidencję wpłat środków własnych (odmiennym atramentem).

6. Księgowanie kosztów i nakładów obowiązuje wszystkie jednostki budżetowe nie wyłączając jednostek prowadzących księgowość uproszczoną.

7. Jednostki budżetowe prowadzące księgowość systemem podwójnym techniką przebitkową mogą prowadzić szczegółową księgowość wykonania preliminarzy wydatków na kartach kontowych (wzór Nr 11), przeznaczając odrębne karty dla księgowania kredytów i wydatków oraz odrębne karty dla kosztów (nakładów).

§ 62.

Karty wynagrodzeń.

1. Podstawę do obliczenia kwoty należnej z tytułu wynagrodzeń poszczególnych pracowników stanowią karty wynagrodzeń (wzór Nr 16).

2. Kartę wynagrodzenia zakłada się dla każdego pracownika oddzielnie i przypisuje w niej należności na podstawie dekretów nominacyjnych i innych zarządzeń oraz umów.

3. Każde obciążenie wynagrodzenia ma być odnotowane na właściwej karcie.

4. Kartę wynagrodzenia prowadzi się tak, aby była w niej uwidoczniona każda składowa część wynagrodzenia brutto, ogólna suma brutto, kwoty przypadające do potrącenia oraz kwota netto, przypadająca do wypłaty. Kolumny dotyczące obliczenia uposażenia stałego wypełnia się tylko przy zmianach tego uposażenia, natomiast kolumny dotyczące wypłat netto tego uposażenia oraz wypłat jednorazowych — wypełnia się przy każdej wypłacie

5. W kolumnach kwotowych dotyczących potrąceń zapisuje się tylko potrącenia powtarzające się. Potrącenia jednorazowe, np. nierozliczone zaliczki, odpłatności za świadczenia socjalne itp., uwidacznia się w kolumnach dotyczących wypłat jednorazowych.

6. W uzasadnionych przypadkach mogą być stosowane karty wynagrodzeń według odmiennych wzorów, dostosowanych do zasad obliczania i wypłacania wynagrodzeń.

7. W razie przeniesienia pracownika na inne miejsce służbowe jednostka budżetowa sporządza na podstawie karty wynagrodzenia wypis należności i długów, zawierający poszczególne składniki uposażenia, określenie rodzajów i wysokości zadłużeń jak również czasokres, do którego ostatnie wynagrodzenie zostało wypłacone, i przesyła go tej jednostce, która przeniesionemu pracownikowi będzie wypłacała wynagrodzenie, samą zaś kartę przechowuje u siebie.

§ 63.

Szczegółowa księgowość rozrachunków.

1. Jednostki budżetowe prowadzą szczegółową księgowość rozrachunków z poszczególnymi instytucjami i osobami z tytułu należności (zaliczki i braki) oraz zobowiązań, z tytułu sum depozytowych, sum na zlecenie, sum podlegających prze-

kazaniu itp. na kartach kontowych (wzór Nr 11) lub w księdze kontowej (wzór Nr 17). Jednostki prowadzące księgowość uproszczoną stosują tylko księgę kontową (wzór Nr 17).

2. W księdze kontowej (wzór Nr 17) mogą być prowadzone konta osobowe indywidualne lub konta zbiorowe. Na kontach zbiorowych należy powiązać poszczególne operacje dotyczące tej samej sprawy przez powołanie przeciwstawnych numerów kolejnych przychodu i rozchodu. Dla dłużników i wierzycieli należy prowadzić wyłącznie konta indywidualne, dla sum depozytowych zaś — wyłącznie konto zbiorowe.

3. Na kontach osobowych zaliczkobiorców, wierzycieli i dłużników powinny być wskazane rodzaj środków jak również podziałki klasyfikacji budżetowej, których należność lub zobowiązanie dotyczy.

§ 64.

Szczegółowa księgowość materiałów.

1. Szczegółową księgowość materiałów prowadzi się na kartach materiałowych ilościowo-wartościowych (wzór Nr 18) oraz na kartach materiałowych ilościowych (wzór Nr 19). Dla materiałów stanowiących środki specjalne prowadzić należy odrębne karty materiałowe.

2. Karty materiałowe ilościowo-wartościowe prowadzi organ rachunkowy, karty zaś ilościowe — magazynier. Na każdy rodzaj materiałów (artykuł) zakłada się osobne karty. Jednostki budżetowe nie posiadające magazynów nie prowadzą kart materiałowych ilościowych.

3. Wszelkie obroty materiałowe powinny być udokumentowane. Dokumentami obrotu materiałowego są: przy zapisywaniu na przychód — faktury (rachunki), a w ich braku — protokoły przyjęcia, przy zapisywaniu zaś na rozchód — zlecenia wydania (wzór Nr 23) lub protokoły zniszczenia, braków itp. Nadwyżki zapisuje się na przychód na podstawie odpowiednich protokołów.

4. Zlecenia wydania materiałów (wzór Nr 23) sporządza pracownik odpowiedzialny za gospodarkę materiałową, podając jedynie ilość materiałów podlegającą wydaniu. Magazynier stwierdza wydanie materiałów przez wpisanie jedynie ilości wydanych materiałów i podpisanie klauzuli „magazyn wydał".

5. W protokołach przyjęcia ustala się wartości materiałów według cen nabycia, a w ich braku — drogą komisyjnego szacunku w oparciu o obowiązujące cenniki urzędowe. W protokołach zaś zniszczenia oraz w zleceniach wydania (wzór Nr 23) organ rachunkowy dokonuje wyceny materiałów na podstawie kart materiałowych ilościowo-wartościowych według średniej jednostkowej wartości zapasu, którą ustala się przez podzielenie wartości końcowego zapasu przez jego ilość.

6. Materiały zwrócone zapisuje się na przychód według cen jednostkowych przyjętych przy ich wydawaniu.

7. Jeżeli od faktury (rachunku) na zakupione towary przyznano jednostce rabat lub bonifikatę, wówczas zarówno ceny jednostkowe jak i ogólne wartości materiałów księguje się po odpowiednim potrąceniu rabatu lub bonifikaty od cen i wartości poszczególnych materiałów, od których został udzielony rabat (bonifikata).

8. Wartość materiałów biurowych zakupionych na własne potrzeby jednostek liczących poniżej 10 pracowników biurowych może być spisywana bezpośrednio na koszty, z pominięciem ewidencji materiałowej ilościowo-wartościowej. Ewidencję ilościową takich materiałów prowadzi się w odrębnych zapiskach, nie powiązanych z księgowością (np. w księdze druków).

9. Jeżeli względy gospodarki materiałowej tego wymagają, mogą być stosowane specjalnego typu karty (księgi) materiałowe.

10. W razie prowadzenia księgowości techniką przebitkową mogą mieć zastosowanie dzienniki obrotów i karty materiałowe dostosowane do tej techniki.

§ 65.

Szczegółowa księgowość środków podstawowych

1. Księgowość szczegółową środków podstawowych prowadzi się w księdze inwentarzowej (wzór Nr 20).

2. Księgę zakłada się na kilka lat. Księga powinna być oparafowana i przechowywana pod zamknięciem.

3. Księgę dzieli się na działy obejmujące grupy środków podstawowych wymienionych w § 35. Działy z kolei mogą być dzielone na części obejmujące bliżej określone rodzaje środków podstawowych. Zasady dzielenia działów na części ustalają władze naczelne i urzędy centralne. Działy oznacza się liczbami rzymskimi, a części małymi literami. Na początku księgi zamieszcza się skorowidz dla łatwiejszego odnajdywania działów i części.

4. Na każdym przedmiocie, o ile tylko pozwala jego wielkość, forma itp., oznacza się numer, pod którym przedmiot ten figuruje w księdze inwentarzowej. Numer ten może być namalowany farbą olejną, zrobiony tuszem, wytłoczony lub wypalony, tak aby był wyraźny i trwały. Numer przedmiotu składa się z oznaczenia działu i ewentualnie jego części oraz z numeru kolejnego (liczbami arabskimi) przychodu tego działu (części). Stosownie do tego numer na przedmiocie oznacza się przykładowo w ten sposób: V-2 bądź V-a-2. Obok numeru na danym przedmiocie, o ile to tylko możliwe, zamieszcza się inicjały urzędu albo czyni się inny trwały i wyraźny znak, wskazujący, że przedmiot należy do danej jednostki.

5. Obroty dotyczące przychodu i rozchodu środków podstawowych wpisuje się w chronologicznym porządku na kontach poszczególnych działów i części. Wartość przedmiotu ustala się według cen nabycia (faktury), a w ich braku — według szacunku. Pod każdym numerem kolejnym działu bądź części zapisuje się tylko jeden przedmiot. Wyjątkowo przy spisywaniu na rozchód można jedną pozycją objąć większą ilość przedmiotów powołując wszystkie pozycje, pod którymi przedmioty zapisano na przychód. Przy pozycjach przychodu należy odnotować pozycje rozchodu, pod którymi przedmiot został zapisany na rozchód.

Wzajemnego powoływania pozycji dokonuje się w momencie wypisywania przedmiotu na rozchód.

6. Zapisów w księdze dokonuje się atramentem. Wyjątek stanowią zapisy odnoszące się do miejsca znajdowania się środka podstawowego, które wypełnia się zwykłym ołówkiem. W razie zmiany tego miejsca wyciera się poprzedni zapis, a wpisuje właściwy.

7. Jeżeli przedmiot ma wartość zabytkową lub muzealną, notuje się to w kolumnie „uwagi".

§ 66.

Księga kontroli druków ścisłego zarachowania.

1. Księga kontroli druków ścisłego zarachowania (wzór Nr 21) służy do prowadzenia ewidencji druków ścisłego zarachowania, przeznaczonych do wewnętrznego użytku jednostki budżetowej.

2. W księdze otwiera się oddzielne rachunki dla każdego rodzaju druków.

3. Księgę sumuje się co miesiąc i sprawdza ze stanem zapasów druków. Dokonanie sprawdzenia stwierdza swym podpisem główny (starszy) księgowy i pracownik sprawdzający.

4. Księgę kontroli druków ścisłego zarachowania przechowuje się pod zamknięciem. Księga ma być oparafowana.

§ 67.

Dowody rachunkowe.

1. Żadna operacja nie może być zaksięgowana przez jednostkę budżetową bez odpowiedniej podstawy księgowania (dowodu).

2. Podstawą księgowania są dowody stanowiące podstawę zleceń wypłat, dowody bankowe i pocztowe, dowody obrotu materiałowego, raporty gospodarcze, protokoły i inne dokumenty oraz noty księgowe (wzór Nr 24).

3. Jeżeli za podstawę księgowania służy nota księgowa, powinna ona zawierać krótkie opisanie operacji, na której udowodnienie ma służyć, oraz ewentualne powołanie się na odpowiednie dowody lub akta, w związku z którymi nota jest sporządzona, o ile dowody nie są wprost do niej załączone.

4. Na dowodach, stanowiących podstawę księgowania, powinna być oznaczona data księgowania oraz pozycja kolejna dziennika, pod którą dowód został zapisany; na dowodach, księgowanych na kontach bilansowych, oznacza się ponadto numery kont (według planu kont).

5. Dowody rachunkowe przechowuje się w teczkach, zeszyte według kolejności zapisów dziennika, który stanowi jednocześnie spis dowodów.

6. Dowody rachunkowe oraz księgi, karty i dzienniki przechowuje się przez okres lat 10.

§ 68.

Wyciągi z rachunków bankowych.

1. Z rachunków bankowych jednostki budżetowe otrzymują dzienne wyciągi wraz z dołączonymi dowodami rachunkowymi bądź z podaniem numerów czeków i poleceń przelewu, jeżeli rachunek obciążono na podstawie dyspozycji jednostki budżetowej. Banki specjalne przesyłają jednostkom budżetowym będącym inwestorami bezpośrednimi wyciągi miesięczne.

2. Wyciągi, o których mowa w ust. 1, jednostki budżetowe badają, sprawdzając czy podane w wyciągu saldo początkowe zgodne jest z saldem końcowym wyciągu poprzedniego, czy do wyciągu dołączono wszystkie dowody, czy wszystkie obroty objęte wyciągiem dotyczą danego rachunku i czy sumy wyciągu zgodne są z ogólnymi sumami dołączonych dowodów.

3. Jeżeli saldo początkowe jest niezgodne z saldem końcowym wyciągu poprzedniego bądź też jeżeli nie dołączono do wyciągu wszystkich dowodów, jednostka budżetowa zawiadamia o tym niezwłocznie bank, na wyciągu zaś zamieszcza odpowiednią adnotację.

4. Wpływy, zaliczone niewłaściwie przez bank na rachunek jednostki budżetowej, a dotyczące innej jednostki budżetowej bądź dotyczące wprawdzie tej jednostki, lecz innego jej rachunku, jednostka budżetowa księguje zgodnie z zapisami bankowymi, a następnie przelewa na właściwy rachunek.

5. Wypłaty, zaliczone przez bank niewłaściwie na rachunek jednostki budżetowej, nie podlegają księgowaniu przez jednostkę budżetową; o takich zaliczeniach jednostka bezzwłocznie zawiadamia bank, przesyłając mu ewentualnie dołączony dowód i żądając sprostowania wyciągu.

6. Jednostki budżetowe obowiązane są bieżąco uzgadniać zapisy w swoich księgach (kartach) rachunkowych z zapisami w księgowości bankowej. Z końcem każdego miesiąca wszelkie ewentualne niezgodności w księgowaniu jednostki budżetowej powinny być uzgodnione z zapisami banków, za co odpowiedzialny jest główny (starszy) księgowy jednostki budżetowej.

Rozdział 9.

Rachunkowość organów finansowych.

§ 69.

Postanowienia ogólne.

1. Organami finansowymi w rozumieniu niniejszych przepisów są: Ministerstwo Finansów — dla budżetu centralnego oraz wydziały finansowe właściwych prezydiów rad narodowych — dla budżetów wojewódzkich (m. st. Warszawy i m. Łodzi) i budżetów powiatowych (miast stanowiących powiaty).

2. Organa finansowe prowadzą według swej właściwości księgowość kasowego wykonania budżetów.

§ 70.

Rachunki Ministerstwa Finansów.

Ministerstwo Finansów posiada w ramach kont bilansowych budżetu centralnego w N.B.P. rachunki dla przeprowadzania operacji z tytułu wypłat dotacji dla budżetów terenowych, pożyczek, rozliczeń z bankami specjalnymi, rozliczeń z budżetami terenowymi itp.

§ 71.

Tryb akumulacji i dysponowania środkami budżetów powiatowych i wojewódzkich.

1. Środki budżetów powiatowych (miast stanowiących powiaty) i wojewódzkich (m. st. Warszawy i m. Łodzi) są akumulowane na rachunkach podstawowych tych budżetów (§ 4).

2. Oddziały N.B.P. prowadzące rachunki dochodów jednostek budżetowych dokonują automatycznych przelewów sald tych rachunków na rachunek podstawowy budżetu 5, 15 i 25 dnia każdego miesiąca. W razie potrzeby organa finansowe mogą zażądać częstszego przelewania sald z rachunków wszystkich lub niektórych jednostek budżetowych.

3. Udziały w dochodach, regulujących budżety, podlegają przelaniu bezpośrednio na rachunek podstawowy budżetu.

4. Z rachunku podstawowego organa finansowe przelewają odpowiednie środki na rachunki bieżące jednostek budżetowych oraz dokonują bezpośrednich wypłat z tytułu dotacji na rzecz budżetów terenowych niższych szczebli i nadwyżek budżetowych na rzecz budżetów wyższych szczebli, a ponadto z tytułu pożyczek, rozrachunków z bankami specjalnymi oraz z tytułu innych operacji stosownie do obowiązujących przepisów.

5. Pozostałości na rachunkach bieżących na wydatki jednostek budżetowych podlegają przelaniu na rachunek podstawowy budżetu w ostatnim dniu roku budżetowego lub, na żądanie organu finansowego — w każdym czasie.

§ 72.

Otwieranie kredytów.

1. Organa finansowe otwierają kredyty budżetowe na wydatki bieżące do dyspozycji głównych dysponentów kredytów przy pomocy pisma wzór Nr 25.

2. Kredyty budżetu centralnego otwiera się w Narodowym Banku Polskim, kredyty budżetów terenowych — bezpośrednio głównym dysponentom kredytów z pominięciem N.B.P. — w dwóch następujących grupach:

1) na wydatki głównego dysponenta kredytów,
2) na wydatki dysponentów kredytów podległych głównemu dysponentowi.

3. Kredyty budżetowe na finansowanie inwestycji otwiera się głównym dysponentom kredytów: w zakresie budżetu centralnego — w centralach banków specjalnych, w zakresie budżetów terenowych — we właściwych oddziałach tych banków — w drodze przesłania bankom kwartalnych planów pokrycia finansowego inwestycji w 3 egzemplarzach. Podział kredytów na grupy, wymienione w ust. 2, nie ma zastosowania.

§ 73.

Przelewanie środków pieniężnych na pokrycie wydatków.

1. W granicach otwartych kredytów w budżetach terenowych na wydatki bieżące i możliwości finansowych budżetu organa finansowe przelewają z rachunków podstawowych budżetów terenowych potrzebne środki pieniężne na właściwe rachunki bieżące głównych dysponentów kredytów (§ 5).

2. W granicach otwartych kredytów na finansowanie inwestycji budżetów terenowych organa finansowe przelewają z rachunków podstawowych budżetów terenowych środki pieniężne na rachunki właściwych oddziałów banków specjalnych. Przelewy te powinny być dokonywane w odstępach miesięcznych lub częściej, jednak każdego miesiąca w wysokości co najmniej 1/3 sumy kredytów budżetowych, przewidzianych w planie pokrycia finansowego inwestycji na dany kwartał z uwzględnieniem zmian w tym planie.

3. Przepis ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie do budżetu centralnego z uwzględnieniem postanowień § 70, z tym że przelewów dokonuje się na rachunki central banków specjalnych.

§ 74.

Księgowość.

1. Organa finansowe prowadzą księgowość wykonania budżetu systemem podwójnym przy zastosowaniu księgi dziennika - głównej (wzór Nr 9) lub przy zastosowaniu dziennika obrotów (wzór Nr 10) i kart kontowych (wzór Nr 11) w razie prowadzenia księgowości techniką przebitkową.

2. Księgowość wykonania budżetu prowadzi się w oparciu o plan kont dla organów finansowych (załącznik Nr 3).

3. W zakresie szczegółowej księgowości wykonania budżetu organa finansowe prowadzą na kartach kredytów (wzór Nr 26) konta kredytów według paragrafów budżetowych oraz na kartach kontowych (wzór Nr 11):

1) konta dochodów przelanych na rachunek bieżący podstawowy z rachunków jednostek budżetowych — według wydziałów fachowych,
2) konta kredytów otwartych głównym dysponentom kredytów oraz przelanych na poczet tych kredytów sum — według dysponentów i według ich rachunków bieżących,
3) konta kredytów otwartych w bankach specjalnych oraz przelanych na poczet tych kredytów sum — według banków,
4) konta udzielonych dotacji i konta otrzymanych nadwyżek — według poszczególnych budżetów niższych stopni,

5) konta otrzymanych bądź udzielonych pożyczek — według poszczególnych pożyczek.

4. Postanowienia ust. 3 pkt 1 i 2 nie mają zastosowania w odniesieniu do budżetu centralnego.

Rozdział 10.

Rachunkowość budżetów gmin i miast nie stanowiących powiatów.

§ 75.

Tryb akumulacji i dysponowania środkami budżetów gmin i miast nie stanowiących powiatów.

1. Wszelkie dochody budżetów gmin i miast nie stanowiących powiatów zalicza się bezpośrednio na rachunki podstawowe tych budżetów. Zaliczanie na te rachunki sum nie stanowiących dochodów budżetowych gmin (miast) jest niedopuszczalne; nie dotyczy to pożyczek.

2. Wszelkie wydatki bieżące budżetów gmin i miast nie stanowiących powiatów pokrywa się bezpośrednio z rachunku podstawowego budżetu.

3. Środki budżetowe na finansowanie inwestycji przelewa się z rachunku podstawowego budżetu na rachunki właściwych oddziałów banków specjalnych w trybie ustalonym w § 73 ust. 2.

§ 76.

Księgowość.

1. Prezydia rad narodowych gmin i miast nie stanowiących powiatów prowadzą księgowość wykonania swoich budżetów systemem podwójnym przy zastosowaniu księgi dziennika-głównej (wzór Nr 9) bądź przy zastosowaniu dziennika obrotów (wzór Nr 10) i kart kontowych (wzór Nr 11) w razie prowadzenia księgowości techniką przebitkową.

2. Księgowość prowadzi się w oparciu o plan kont dla prezydiów gmin i miast nie stanowiących powiatów (załącznik Nr 4).

3. W zakresie szczegółowej księgowości wykonania budżetu prezydia rad narodowych gmin i miast nie stanowiących powiatów stosują się do postanowień zawartych w rozdziale 8 niniejszych przepisów

4. Jako otwarcia kredytów prezydia rad narodowych gmin i miast nie stanowiących powiatów księgują na kartach rozchodów (wzór Nr 15) sumy kwartalnych planów wykonania budżetu.

§ 77.

Wyjątkowy tryb wykonywania budżetów gmin i miast nie stanowiących powiatów.

1. Prezydia rad narodowych gmin i miast nie stanowiących powiatów mogą udzielić podległym sobie jednostkom budżetowym, za zgodą prezydium właściwej powiatowej rady narodowej, uprawnień samodzielnych dysponentów kredytów.

2. W takim przypadku ma zastosowanie tryb wykonywania budżetu oraz rachunkowości budżetowej według postanowień rozdziału 9 niniejszych przepisów, przy czym w uprawnienia organu finansowego wchodzi referat finansowy prezydium rady narodowej.

Rozdział 11.

Sprawozdawczość.

§ 78.

Sprawozdania banków.

1. Centrale banków składają Ministerstwu Finansów codzienne sprawozdania, obejmujące salda na poszczególnych kontach bilansowych, wymienionych w §§ 3 i 6.

2. W terminie do dnia 10 po upływie każdego miesiąca centrale banków przesyłają Ministerstwu Finansów sprawozdania o dochodach i wydatkach budżetu centralnego.

3. W terminie do dnia 10 po upływie każdego miesiąca wojewódzkie oddziały banków przesyłają Ministerstwu Finansów sprawozdania o wydatkach budżetowych zbiorczych budżetów województw (budżetów m. st. Warszawy i m. Łodzi).

4. W terminie do dnia 8 po upływie każdego miesiąca oddziały banków specjalnych przesyłają organom finansowym właściwym dla poszczególnych budżetów terenowych miesięczne sprawozdania o wydatkach budżetowych na inwestycje limitowe.

5. Banki specjalne przesyłają ponadto w terminie do dnia 8 po upływie każdego miesiąca dysponentom kredytów, nadzorującym przedsiębiorstwa na rozrachunku gospodarczym, sprawozdania o wydatkach budżetowych na inwestycje tych przedsiębiorstw.

6. Sprawozdania wymienione w ust. 2 — 5 obejmują sumy od początku roku według części, działów i rozdziałów budżetowych.

7. Jako wydatki budżetowe na inwestycje limitowe uznaje się ogólne sumy dokonanych wydatków na ten cel, pomniejszone o sumy zakumulowanych środków własnych inwestorów.

§ 79.

Sprawozdania jednostek budżetowych o dochodach i wydatkach budżetu centralnego.

1. Jednostki budżetowe wykonujące preliminarze budżetu centralnego składają kwartalne sprawozdania o dochodach oraz o wydatkach tego budżetu.

2. Sprawozdania o dochodach budżetu centralnego składają jednostki niższego stopnia jednostkom wyższego stopnia w pionie resortowym w zależności od tego, do której części budżetowej dany dochód budżetowy został w układzie wykonawczym budżetu włączony.

3. Sprawozdania o wydatkach budżetowych jednostki budżetowe składają tym jednostkom, od których otrzymały kredyty budżetowe.

4. Jednostki budżetowe wyższych stopni sporządzają sprawozdania łączne, obejmujące wyniki jednostek podległych i własne. Władze naczelne i urzędy centralne posiadające odrębne części budżetu sporządzają sprawozdania z wykonania swojej części budżetowej i przesyłają je Ministerstwu Finansów.

5. Wszystkie sprawozdania, zarówno jednostkowe jak i łączne, powinny być uzgodnione z właściwymi oddziałami N.B.P. w zakresie dochodów co do ogólnej sumy dochodów, w zakresie wydatków w rozdziałach budżetowych. Ponadto sprawozdania jednostkowe podlegają uzgodnieniu w zakresie otwartych kredytów. Uzgodnienie sprawozdań oddziały N.B.P. potwierdzają na sprawozdaniach.

6. Jeżeli zasięg sprawozdawczości łącznej jednostki budżetowej nie pokrywa się z zasięgiem działalności sprawozdawczej wojewódzkiego oddziału N.B.P., wówczas jednostka budżetowa obowiązana jest sporządzać sprawozdania łączne, stosownie do zasięgu poszczególnych wojewódzkich oddziałów N.B.P. i uzgodnić je z tymi oddziałami.

7. W zakresie wydatków na inwestycje limitowe uzgodnieniu z bankami podlegają tylko sprawozdania jednostkowe oraz sprawozdania łączne na szczeblu władz naczelnych i urzędów centralnych.

8. Sprawozdania o wydatkach budżetowych składają również dysponenci kredytów nie będący jednostkami budżetowymi (§ 24 ust. 5).

§ 80.

Sprawozdania o dochodach i wydatkach budżetów terenowych oraz obrotach na rachunkach bieżących.

1. Jednostki budżetowe wykonujące preliminarze budżetu terenowego składają:

1) miesięczne sprawozdania o dochodach i wydatkach budżetowych,
2) miesięczne sprawozdania o obrotach na rachunkach bieżących.

2. Suma ogólna wydatków, wykazana w sprawozdaniu o wydatkach budżetowych, powinna być zgodna z sumą wydatków, pomniejszoną o zwroty na wznowienie kredytu, wykazaną w sprawozdaniu o obrotach na rachunkach bieżących.

3. Jednostki budżetowe składają sprawozdania wydziałom fachowym prezydium rady narodowej, administrującym odpowiednimi częściami budżetu. Wydziały fachowe składają sprawozdania łączne wydziałom finansowym.

4. Sprawozdania jednostkowe o obrotach na rachunkach bieżących powinny być uzgodnione z właściwymi oddziałami N.B.P. co do zgodności sald na rachunkach bieżących. Uzgodnienie sald oddziały N.B.P. potwierdzają na sprawozdaniach odciskiem stempla.

5. Prezydia rad narodowych gmin i miast nie stanowiących powiatów składają miesięczne sprawozdania o dochodach i wydatkach budżetowych wydziałom finansowym prezydiów powiatowych rad narodowych.

§ 81.

Inne sprawozdania jednostek budżetowych.

1. Oprócz sprawozdań, o których mowa w §§ 79 i 80, jednostki budżetowe składają kwartalne sprawozdania o środkach specjalnych, o sumach depozytowych i o sumach na zlecenie oraz o wskaźnikach budżetowych.

2. Jednostki prowadzące księgowość systemem podwójnym składają ponadto kwartalne bilanse według planów kont Nr 1, 2 i 4, pozostałe zaś jednostki — kwartalne sprawozdania o obrotach i saldach na kontach dziennika wzór Nr 12.

3. Postanowienia §§ 79 i 80 o sporządzaniu i przesyłaniu sprawozdań łącznych mają odpowiednie zastosowanie do sprawozdań wymienionych w ust. 1 i 2 z tym, że uzgodnieniu z właściwymi oddziałami N.B.P. podlegają jedynie salda wykazane w sprawozdaniach jednostkowych o środkach specjalnych, o sumach depozytowych i sumach na zlecenie; uzgodnienie sald oddziały N.B.P. potwierdzają na sprawozdaniach odciskiem stempla.

§ 82.

Wzory i terminy przesyłania sprawozdań.

1. Ustala się następujące wzory sprawozdań:

1) o dochodach budżetowych — wzór Nr 27,
2) o wydatkach budżetowych — wzór Nr 28,
3) o wydatkach budżetowych na inwestycje limitowe — wzór Nr 29,
4) o obrotach na rachunkach bieżących — wzór Nr 30,
5) o środkach specjalnych — wzór Nr 31,
6) o sumach depozytowych i sumach na zlecenie — wzór Nr 32,
7) bilans obrotów i sald — wzór Nr 33,
8) o obrotach i saldach — wzór Nr 34,
9) o wskaźnikach budżetowych — wzór Nr 35.

2. Ustala się następujące terminy przesyłania sprawozdań po upływie okresu sprawozdawczego:

a) w zakresie budżetu centralnego:
   1) dla dysponentów kredytów 3 stopnia — do dnia 7,
   2) dla dysponentów kredytów 2 stopnia — do dnia 14,
   3) dla głównych dysponentów kredytów — do dnia 25;
b) w zakresie budżetów terenowych:
   1) dla dysponentów kredytów 3 stopnia — do dnia 3,
   2) dla głównych dysponentów kredytów — do dnia 7.

3. W sprawozdaniach wymienionych w ust. 1 pkt 1 — 3 i 5 wypełnia się wszystkie kolumny w działach, rozdziałach i paragrafach budżetowych. W sprawozdaniach półrocznych o wydatkach budżetowych i o środkach specjalnych wykazuje się ponadto w pozycjach budżetowych sumy preliminowane na rok i sumy poniesionych kosztów (nakładów).

§ 83.

Sprawozdania z wykonania zbiorczych budżetów terenowych w pionach resortowych.

1. Wydziały (referaty) fachowe prezydiów rad narodowych składają kwartalne sprawozdania z wykonania zbiorczych budżetów terenowych wydziałom fachowym rad narodowych wyższych stopni w pionach resortowych według wzorów wymienionych w § 82 ust. 1 pkt 1 — 3, 5 i 9.

2. Wydziały fachowe prezydiów wojewódzkich (m. st. Warszawy i m. Łodzi) rad narodowych przesyłają kwartalne sprawozdania zbiorcze właściwym władzom naczelnym.

3. Ustala się następujące terminy przesyłania sprawozdań po upływie kwartału:

1) dla prezydiów rad narodowych gmin i miast nie stanowiących powiatów — do dnia 7,
2) dla wydziałów fachowych prezydiów powiatowych rad narodowych (miast stanowiących powiaty) — do dnia 14,
3) dla wydziałów fachowych prezydiów wojewódzkich rad narodowych (m. st. Warszawy i m. Łodzi) — do dnia 25.

§ 84.

Miesięczne sprawozdania organów finansowych.

1. Na podstawie sprawozdań prezydiów rad narodowych gmin i miast nie stanowiących powiatów oraz na podstawie sprawozdań łącznych wydziałów fachowych prezydium powiatowej rady narodowej, o których mowa w § 80, wydziały finansowe prezydiów powiatowych rad narodowych (miast stanowiących powiaty) sporządzają miesięczne sprawozdania z kasowego wykonania zbiorczego budżetu powiatu według wzoru Nr 36 i przesyłają je wydziałom finansowym prezydiów wojewódzkich rad narodowych.

2. Wydziały finansowe prezydiów wojewódzkich rad narodowych (m. st. Warszawy i m. Łodzi) sporządzają na podstawie sprawozdań, wymienionych w ust. 1, i na podstawie sprawozdań łącznych wydziałów fachowych prezydium wojewódzkiej rady narodowej (m. st. Warszawy i m. Łodzi) sprawozdanie z kasowego wykonania zbiorczego budżetu województwa (m. st. Warszawy i m. Łodzi) według wzoru Nr 36 i przesyłają je Ministerstwu Finansów.

3. Ustala się następujące terminy przesyłania sprawozdań:

1) dla wydziałów finansowych prezydiów powiatowych rad narodowych (miast stanowiących powiaty) — do dnia 11 po upływie miesiąca,
2) dla wydziałów finansowych prezydiów wojewódzkich rad narodowych (m. st. Warszawy i m. Łodzi) — do dnia 15 po upływie miesiąca.

§ 85.

Kwartalne sprawozdania organów finansowych.

1. Z wykonania budżetów terenowych organa finansowe sporządzają kwartalne sprawozdania według wzorów wymienionych w § 82 ust. 1 pkt 1 — 3, 5 i 9 i przesyłają je organom finansowym wyższego stopnia, które sporządzają sprawozdania zbiorcze.

2. Wydziały finansowe prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi sporządzają sprawozdania zbiorcze z wykonania zbiorczego budżetu województwa (m. st. Warszawy i m. Łodzi) i przesyłają je Ministerstwu Finansów.

3. Ustala się następujące terminy przesyłania sprawozdań:

1) dla wydziałów finansowych prezydiów powiatowych rad. narodowych (miast stanowiących powiaty) — do dnia 14 po upływie kwartału,
2) dla wydziałów finansowych prezydiów wojewódzkich rad narodowych (m. st. Warszawy i m. Łodzi) — do dnia 25 po upływie kwartału.

4. Do sprawozdań kwartalnych organa finansowe dołączają zbiorcze bilanse (wzór Nr 33) według planu kont dla jednostek budżetowych, planu kont dla gospodarstw pomocniczych, planu kont dla organów finansowych i planu kont dla prezydiów rad narodowych gmin i miast nie stanowiących powiatów jak również zbiorcze sprawozdanie (wzór Nr 34).

§ 86.

Analiza sprawozdań.

1. Jednostki budżetowe i organa finansowe mają obowiązek przeprowadzania szczegółowej i wnikliwej analizy otrzymywanych sprawozdań i bilansów.

2. Przy analizie należy przede wszystkim uwzględnić następujące elementy:

1) przestrzeganie zasad dyscypliny finansowo-budżetowej,
2) stopień realizacji zadań rzeczowych,
3) wykonanie kasowe preliminarzy w stosunku do planów,
4) kształtowanie się kosztów w poszczególnych jednostkach i okresach,
5) kształtowanie się zapasów materiałowych w poszczególnych jednostkach i okresach,
6) kształtowanie się należności i zobowiązań w poszczególnych jednostkach i okresach,
7) stopień realizacji dochodów w stosunku do planów i należności,
8) inne elementy stosownie do szczególnych właściwości jednostek budżetowych.

3. O przeprowadzeniu analizy jednostki budżetowe sporządzają odpowiednie protokoły, na podstawie których wydają stosowne zarządzenia zmierzające do usunięcia dostrzeżonych uchybień.

4. Szczegółowy tryb i zakres analiz sprawozdań ustalają władze naczelne i urzędy centralne.

§ 87.

Sprawozdania dla organów kontroli państwowej.

1. Wojewódzkie oddziały banków przesyłają kopie sporządzanych przez siebie sprawozdań z wykonania budżetu centralnego i budżetów terenowych za ostatni miesiąc każdego kwartału terenowo właściwym delegaturom Najwyższej Izby Kontroli, centrale banków zaś przesyłają kopie sprawozdań z wykonania budżetu centralnego za ostatni miesiąc każdego kwartału Najwyższej Izbie Kontroli w terminie do dnia 10 po upływie kwartału.

2. Wydziały fachowe prezydiów wojewódzkich (m. st. Warszawy i m. Łodzi) rad narodowych przesyłają kopie sporządzanych przez siebie sprawozdań zbiorczych terenowo właściwym delegaturom Najwyższej Izby Kontroli w terminie do dnia 25 po upływie kwartału.

3. Postanowienia ust. 2 mają analogiczne zastosowanie do sprawozdań zbiorczych sporządzanych przez wydziały finansowe prezydiów wojewódzkich (m. st. Warszawy i m. Łodzi) rad narodowych (§ 85).

4. Władze naczelne i urzędy centralne przesyłają w odstępach kwartalnych kopie sporządzanych przez siebie sprawozdań i bilansów Najwyższej Izbie Kontroli w terminie do dnia 30 po upływie kwartału.

§ 88.

Roczne zamknięcia rachunków i sprawozdania roczne.

1. Zakres, tryb, wzory i terminy sporządzania rocznych zamknięć rachunków i rocznych sprawozdań normują odrębne przepisy.

2. Przed dokonaniem rocznego zamknięcia wszystkie jednostki budżetowe mają obowiązek przeprowadzenia inwentaryzacji na dzień 31 grudnia każdego roku na zasadach określonych osobnymi przepisami.

Załączniki do przepisów o rachunkowości budżetowej.

Załącznik Nr 1.

PLAN KONT DLA JEDNOSTEK BUDŻETOWYCH

0. Środki pieniężne

00 — Otwarte kredyty na wydatki jednostki
01 — Otwarte kredyty dla podległych dysponentów kredytów
02 — Otwarte kredyty i środki własne na inwestycje limitowe
03 — Otwarte kredyty innych budżetów
04 — Rachunek bieżący dla wydatków jednostki
05 — Rachunek bieżący środków dla podległych dysponentów kredytów
06 — Rachunki bieżące środków innych budżetów terenowych
07 — Rachunki bieżące środków specjalnych
08 — Inne rachunki bankowe
09 — Kasa

1. Koszty (faktyczne rozchody)

11 — Koszty budżetowe
12 — Koszty innych budżetów
13 — Koszty środków specjalnych
19 — Koszty do podziału

2. Nakłady kapitalne

21 — Inwestycje limitowe
22 — Inwestycje pozalimitowe finansowane z budżetu
23 — Kapitalne remonty finansowane z budżetu
24 — Inwestycje finansowane ze środków specjalnych
25 — Kapitalne remonty finansowane ze środków specjalnych

3. Rozrachunki

31 — Pracownicy za wynagrodzenia
32 — Pracownicy za sumy do rozliczenia i braki
33 — Wierzyciele
34 — Dłużnicy
38 — Sumy podlegające odprowadzeniu
39 — Inne rozrachunki

4. Materiały

41 — Materiały w magazynie i na składzie
42 — Inwentarz żywy młody i na opasie
43 — Małowartościowy i szybko zużywający się inwentarz w eksploatacji
49 — Przerób i przygotowanie materiałów

5. Środki podstawowe

51 — Środki podstawowe

6. Wyroby i produkty

60 — Wyroby i produkty

7. Dochody

79 — Dochody środków specjalnych

8. Finansowanie z budżetu

80 — Środki otrzymane z budżetu
81 — Środki otrzymane od dysponenta kredytów wyższego stopnia
82 — Środki przekazane podległym dysponentom kredytów
87 — Środki innych budżetów
89 — Kredyty budżetów terenowych

9. Fundusze

91 — Fundusz w środkach podstawowych

KOMENTARZ

I.

Konto 09 „Otwarte kredyty na wydatki jednostki".

1. Na koncie 00 księguje się otwarte kredyty oraz wydatki i zwroty wydatków.

2. Otwarte kredyty księguje się po stronie Wn konta 00, przy czym jednostki budżetu centralnego księgują przeciwstawnie na koncie środków otrzymanych (80 bądź 81), jednostki budżetów terenowych zaś — na koncie 89 „Kredyty budżetów terenowych". Zamknięcie kredytów księguje się odwrotnie.

3. Jednostki budżetu centralnego księgują na dobro konta 00 sumy wydatków, obciążając przeciwstawnie odpowiednie konta kosztów, nakładów, materiałów, konta rozrachunkowe lub konto kasy. Zwroty sum wypłaconych księguje się odwrotnie. Jednostki budżetów terenowych księgują wydatki tylko w sumach miesięcznych, obciążając przeciwstawnie konto 89 „Kredyty budżetów terenowych".

4. W zamknięciu rocznym saldo konta 00 przenoszą: jednostki budżetu centralnego — na konto środków otrzymanych, jednostki budżetów terenowych — na konto 89 „Kredyty budżetów terenowych".

II.

Konto 01 „Otwarte kredyty dla podległych dysponentów kredytów".

1. Na koncie 01 księguje się otwarte kredyty, przeznaczone do przekazania podległym dysponentom kredytów.

2. Otwarte kredyty księguje się na ciężar konta 01, przy czym jednostki budżetu centralnego dokonują przeciwstawnego księgowania na koncie środków otrzymanych, jednostki budżetów terenowych — na koncie 89 „Kredyty budżetów terenowych". Zamknięcie kredytów księguje się odwrotnie.

3. Kredyty przekazane jednostkom podległym księguje się po stronie Ma konta 01, przy czym jednostki budżetu centralnego obciążają przeciwstawnie konto 82 „Środki przekazane podległym dysponentom kredytów", natomiast jednostki budżetów terenowych — konto 89 „Kredyty budżetów terenowych".

4. Na dobro konta 01 księguje się również wydatki, dokonane z kredytów przeznaczonych dla podległych dysponentów kredytów w trybie centralnego zaopatrzenia. Wydatki, dokonane z kredytów budżetu centralnego, obciążają konto 82 „Środki przekazane podległym dysponentom kredytów", natomiast wydatki, dokonane z kredytów budżetu terenowego, obciążają (w sumach miesięcznych) konto 89 „Kredyty budżetów terenowych".

5. Co do zamknięcia rocznego mają zastosowanie wskazówki pkt I ust. 4.

III.

Konto 02 „Otwarte kredyty i środki własne na inwestycje limitowe".

1. Konto 02 służy do kontroli wykorzystania środków budżetowych i środków własnych, przeznaczonych na finansowanie inwestycji limitowych.

2. W ciężar konta 02 księguje się kredyty budżetowe otwarte w bankach finansujących inwestycje oraz zakumulowane w tych bankach środki własne, przeznaczone na finansowanie inwestycji limitowych, uznając konto środków otrzymanych. Na dobro konta 02 księguje się kredyty przekazane jednostkom podległym, obciążając konto 82 „Środki przekazane podległym dysponentom kredytów" oraz wydatki dokonane we własnym zakresie, obciążając konto nakładów na inwestycje limitowe lub odpowiednie konto rozrachunkowe, materiałowe bądź konto kasy.

3. W zamknięciu rocznym saldo konta 02 podlega przeniesieniu na ciężar konta środków otrzymanych (80 bądź 81).

4. Wskazówki zawarte w ust. 1—3 obowiązują zarówno jednostki budżetu centralnego jak i jednostki budżetów terenowych.

IV.

Konto 03 „Otwarte kredyty innych budżetów".

1. Konto 03 prowadzą jednostki budżetowe, które otrzymują kredyty z nadrzędnych budżetów.

2. Otrzymane kredyty księguje się w ciężar konta 03 zapisując przeciwstawnie kredyty budżetu centralnego na koncie 87 „Środki innych budżetów", natomiast kredyty budżetu terenowego — na koncie 89 „Kredyty budżetów terenowych". Kredyty zamknięte lub przekazane innym jednostkom księguje się odwrotnie.

3. Na dobro konta 03 księguje się wydatki dokonane z kredytów innych budżetów. Wydatki dokonane z kredytów budżetu centralnego księguje się przeciwstawnie na koncie 12 „Koszty innych budżetów" bądź na odpowiednim koncie rozrachunkowym, materiałowym lub koncie kasy. Wydatki dokonane z kredytów budżetu terenowego księguje się w sumach miesięcznych: Wn konto 89 — Ma konto 03.

4. W zamknięciu rocznym saldo konta 03 podlega przeniesieniu na ciężar konta 87 (nie wykorzystane kredyty budżetu centralnego) bądź na ciężar konta 89 (nie wykorzystane kredyty budżetów terenowych).

V.

Konto 04 „Rachunek bieżący dla wydatków jednostki".

1. Konto 04 prowadzą wyłącznie jednostki budżetów terenowych. Na koncie tym księguje się środki pieniężne przelane na rachunek bieżący jednostki oraz dokonane z tego rachunku wydatki.

2. W ciężar konta 04 księguje się sumy otrzymane na rachunek bieżący uznając konto środków otrzymanych. Na dobro konta 04 zapisuje się sumy wypłacone z rachunku bieżącego, obciążając odpowiednie konto kosztów, nakładów, rozrachunkowe, materiałowe lub konto kasy. Zwroty wypłaconych sum zapisuje się odwrotnie.

3. Przekazanie nie wykorzystanych środków na rachunek podstawowy budżetu lub na rachunek głównego dysponenta kredytów księguje się w ciężar konta środków otrzymanych.

VI.

Konto 05 „Rachunek bieżący środków dla podległych dysponentów kredytów".

1. Konto 05 prowadzą jedynie główni dysponenci kredytów w budżetach terenowych. Na koncie tym księguje się otrzymane środki pieniężne, przeznaczone do przekazania podległym dysponentom kredytów.

2. W ciężar konta 05 księguje się sumy otrzymane na rachunek bieżący, uznając konto 80 „Środki otrzymane z budżetu", na dobro konta 05 księguje się sumy przekazane na rachunki jednostek podległych, obciążając konto 82 „Środki przekazane podległym dysponentom kredytów".

3. Na dobro konta 05 księguje się również ewentualne wydatki, dokonane w trybie centralnego zaopatrzenia jednostek podległych; wydatki te obciążają konto 82 „Środki przekazane podległym dysponentom kredytów".

4. Przekazanie nie wykorzystanych środków na rachunek podstawowy budżetu księguje się w ciężar konta 80 „Środki otrzymane z budżetu".

VII.

Konto 06 „Rachunki bieżące innych budżetów terenowych".

1. Konto 06 prowadzą te jednostki budżetów terenowych, które otrzymują środki pieniężne z nadrzędnych budżetów terenowych na pokrycie otwartych kredytów tych budżetów.

2. W ciężar konta 06 księguje się środki otrzymane, uznając konto 87 „Środki innych budżetów". Środki zwrócone księguje się odwrotnie. Na dobro konta 06 księguje się wydatki, obciążając przeciwstawnie konto 12 „Koszty innych budżetów" bądź odpowiednie konto rozrachunkowe, materiałowe lub konto kasy.

VIII.

Konto 07 „Rachunki bieżące środków specjalnych".

1. Na koncie 07 księguje się wszelkie obroty na rachunkach bankowych środków specjalnych.

2. W ciężar konta 07 księguje się wpłaty na rachunki, a na dobro wypłaty z rachunków środków specjalnych. Księgowania przeciwstawne przeprowadza się na kontach kosztów, nakładów, rozrachunkowych, materiałowych, dochodów lub na koncie kasy.

3. W zamknięciu rocznym saldo konta 07 wchodzi do bilansu.

IX.

Konto 08 „Inne rachunki bankowe".

1. Na koncie 08 księguje się obroty na rachunku sum depozytowych i na rachunku sum na zlecenie.

2. W ciężar konta 08 księguje się wpłaty na rachunki bankowe, a na dobro tego konta — wypłaty z tych rachunków. Kontem przeciwstawnym jest konto 39 „Inne rozrachunki" bądź konto materiałów — w przypadku zakupienia materiałów ze sum na zlecenie.

3. W zamknięciu rocznym saldo konta wchodzi do bilansu.

X.

Konto 09 „Kasa".

1. Na koncie 09 księguje się obroty kasy podo kasy, a na dobro wypłaty z kasy. Księgowania są raporty kasowe wraz z dołączonymi dokumentami przychodowymi lub rozchodowymi.

2. W ciężar konta kasy księguje się wpłaty do kasy a na dobro wypłaty z kasy. Księgowania przeciwstawne przeprowadza się na właściwych kontach stosownie do wskazówek podanych do poszczególnych kont.

3. Pobrane do kasy podręcznej zaliczki księguje się po stronie Wn konta 09 i Ma odpowiedniego rachunku bankowego, wypłaty z zaliczek po stronie Ma konta 09 i Wn odpowiedniego konta kosztów, nakładów, materiałów lub rozrachunkowego. Pobrane do kasy podręcznej dochody budżetowe lub dochody środków specjalnych księguje się na dobro konta 38 „Sumy podlegające odprowadzeniu".

4. W zamknięciu rocznym saldo konta 09 wchodzi do bilansu.

XI.

Konto 11 „Koszty budżetowe".

1. Konto 11 służy do księgowania kosztów gospodarki budżetowej (faktycznych rozchodów).

2. W ciężar konta 11 księguje się wszelkie koszty (z wyjątkiem nakładów dotyczących inwestycji i remontów kapitalnych), w szczególności zużycie materiałów, rozliczone zaliczki do wysokości uznanych rachunków, wartość otrzymanych świadczeń i usług, obliczone wynagrodzenia pracowników, tudzież inne wydatki stanowiące koszty.

3. W ciężar konta 11 księguje się również zakupione z kredytów budżetowych środki podstawowe nie stanowiące nakładu inwestycyjnego. Jednocześnie przeprowadza się drugie księgowanie: Wn konto 51 „Środki podstawowe" — Ma konto 91 „Fundusz w środkach podstawowych".

4. Na dobro konta 11 księguje się wszelkie zmniejszenia kosztów.

5. W zamknięciu rocznym saldo konta 11 podlega przeksięgowaniu na ciężar konta środków otrzymanych (80 bądź 81).

XII.

Konto 12 „Koszty innych budżetów".

1. Na koncie 12 księguje się koszty pokryte ze środków otrzymanych z innych budżetów. Postanowienia pkt XI mają odpowiednie zastosowanie.

2. W zamknięciu rocznym saldo konta 12 podlega przeksięgowaniu na ciężar konta 87 „Środki innych budżetów".

XIII.

Konto 13 „Koszty środków specjalnych".

1. Konto 13 służy do księgowania kosztów, pokrytych ze środków specjalnych.

2. Przepisy pkt XI ust. 2, 3 i 4 mają odpowiednie zastosowanie do kosztów środków specjalnych.

3 W zamknięciu rocznym saldo konta 13 podlega przeksięgowaniu na ciężar konta 79 „Dochody środków specjalnych".

XIV.

Konto 19 „Koszty do podziału".

W ciężar konta 19 księguje się wszelkie koszty, które podlegają rozliczeniu na różne rachunki (np. budżetowe i środków specjalnych, na różne obiekty inwestycyjne, różne rozdziały budżetowe itp.). Sumy rozliczone księguje się na dobro konta 19 obciążając odpowiednie konta kosztów lub nakładów.

XV.

Konto 21 „Inwestycje limitowe".

1. Na koncie 21 księguje się nakłady na inwestycje, finansowane przez banki specjalne na podstawie planu inwestycyjnego.

2. Konto 21 obciąża się za dokonane nakłady, a uznaje za ewentualne zmniejszenia nakładów. Inwestycje zakończone księguje się: Wn konto 51 „Środki podstawowe" — Ma konto 91 „Fundusz w środkach podstawowych" w chwili oddania obiektu do użytku. Nakłady na inwestycje zakończone pozostają jednak na koncie 21 do końca roku.

3. W zamknięciu rocznym suma równająca się wartości inwestycyj zakończonych podlega przeksięgowaniu z konta 21 na konto środków otrzymanych. Pozostałe saldo konta 21, wyrażające wartość inwestycji w toku, wchodzi do bilansu.

XVI.

Konto 22 „Inwestycje pozalimitowe finansowane z budżetu".

1. Na koncie 22 księguje się nakłady na inwestycje poza limitami planu inwestycyjnego, finansowane w trybie ogólnym z kredytów budżetowych.

2. Postanowienia pkt XV ust. 2 — 3 mają odpowiednie zastosowanie.

XVII.

Konto 23 „Kapitalne remonty finansowane z budżetu".

1. Na koncie 23 księguje się nakłady na kapitalne remonty, finansowane z kredytów budżetowych.

2. Konto 23 obciąża się za dokonane nakłady, a uznaje za ewentualne zmniejszenia nakładów.

3. W zamknięciu rocznym suma, równająca się wartości kapitalnych remontów zakończonych, podlega przeksięgowaniu z konta 23 w ciężar konta środków otrzymanych. Pozostałe saldo konta 23, wyrażające wartość kapitalnych remontów w toku, wchodzi do bilansu.

XVIII.

Konto 24 „Inwestycje finansowane ze środków specjalnych".

1. Na koncie 24 księguje się nakłady na inwestycje (pozalimitowe) finansowane ze środków specjalnych w przypadku wstawienia inwestycji do preliminarzy środków specjalnych.

2. Konto 24 obciąża się za dokonane nakłady, a uznaje za zmniejszenia nakładów. Inwestycje zakończone zapisuje się: Wn konto 51 „Środki podstawowe" — Ma konto 91 „Fundusz w środkach podstawowych" w chwili oddania obiektu do użytku. Nakłady na inwestycje zakończone pozostają jednak na koncie 24 do końca roku.

3. W zamknięciu rocznym suma równająca się wartości inwestycji zakończonych podlega przeksięgowaniu z konta 24 w ciężar konta 79 „Dochody środków specjalnych". Pozostałe saldo konta 24, wskazujące wartość inwestycji w toku, wchodzi do bilansu.

XIX.

Konto 25 „Kapitalne remonty finansowane ze środków specjalnych".

1. Na koncie 25 księguje się nakłady na kapitalne remonty w przypadku wstawienia ich do preliminarzy środków specjalnych.

2. Konto 25 obciąża się za dokonane nakłady, a uznaje za zmniejszenia nakładów.

3. W zamknięciu rocznym suma, równająca się wartości kapitalnych remontów zakończonych, podlega przeksięgowaniu z konta 25 na ciężar konta 79 „Dochody środków specjalnych". Pozostałe saldo konta 25, wskazujące wartość kapitalnych remontów w toku, wchodzi do bilansu.

XX.

Konto 31 „Pracownicy za wynagrodzenia".

1. Konto 31 służy do księgowania rozliczeń z tytułu wynagrodzeń.

2. Na dobro konta 31 księguje się obliczone w listach płatniczych wynagrodzenia, obciążając odpowiednie konto kosztów (nakładów).

3. W ciężar konta 31 księguje się wypłacone wynagrodzenia, uznając konto 09, oraz potrącenia, uznając konto 38 „Sumy podlegające odprowadzeniu".

4. W zamknięciu rocznym saldo konta 31 wchodzi do bilansu.

XXI.

Konto 32 „Pracownicy za sumy do rozliczenia i braki".

1. Na koncie 32 księguje się rozliczenia z pracownikami jednostek budżetowych z tytułu udzielonych tym pracownikom zaliczek do rozliczenia oraz z tytułu ujawnionych braków, za które odpowiedzialni są pracownicy.

2. W ciężar konta 32 zapisuje się udzielone zaliczki oraz ujawnione braki w gotówce i w materiałach, uznając odpowiednie konto środków pieniężnych lub konto materiałowe. Jeżeli brak ujawniono w środkach podstawowych, obciąża się konto 32 na dobro konta środków otrzymanych, jednocześnie przeprowadza się drugie równoległe księgowanie: Wn konto 91 „Fundusz w środkach podstawowych" — Ma konto 51 „Środki podstawowe".

3. Konto 32 uznaje się za rozliczone zaliczki i pokryte braki, obciążając odpowiednie konto środków pieniężnych (zwrot), konto kosztów, nakładów lub materiałów. Jeżeli należność z tytułu nie rozliczonej zaliczki lub nie pokrytego braku zostanie umorzona, obciąża się konto środków otrzymanych lub konto 87 „Środki innych budżetów" bądź konto 79 „Dochody środków specjalnych", a to w zależności od tego, z których funduszy udzielono zaliczkę lub w jakich środkach powstał nieściągalny brak.

4. W przypadku zwrócenia zaliczki z kredytów wygasłych lub pokrycia braku przez wpłatę na dochody budżetowe przeprowadza się księgowanie: Wn konto środków otrzymanych lub Wn konto 87 „Środki innych budżetów" i Ma konto 32, niezależnie od zaksięgowania wpłaty na dochody budżetowe.

5. W zamknięciu rocznym saldo konta 32 wchodzi do bilansu.

XXII.

Konto 33 „Wierzyciele".

1. Konto 33 służy do księgowania rozliczeń z dostawcami.

2. Na dobro konta 33 księguje się wartość otrzymanych dostaw i usług, obciążając odpowiednie konta kosztów, nakładów lub materiałów. W ciężar konta 33 księguje się udzielone zaliczki dostawcom jak również pokrycie zobowiązań.

3. W bilansach okresowych wykazuje się nie pokryte należności i zobowiązania dwustronnie.

XXIII.

Konto 34 „Dłużnicy".

1. Konto 34 służy do księgowania rozliczeń z tytułu udzielonych różnym jednostkom zaliczek na wykonanie zadań budżetowych jak również rozliczeń z odbiorcami produkcji i usług.

2. Konto 34 obciąża się za wypłacone zaliczki i dostarczone odbiorcom towary i usługi, natomiast uznaje się za otrzymane zaliczki i pokrycie (rozliczenie) należności.

3. W bilansach okresowych wykazuje się nie pokryte należności i zobowiązania dwustronnie.

XXIV.

Konto 38 „Sumy podlegające odprowadzeniu".

1. Na koncie 38 księguje się sumy pobrane lub potrącone przez jednostkę budżetową i podlegające odprowadzeniu na dochód budżetu lub środków specjalnych bądź na rachunki innych instytucji.

2. Konto 38 uznaje się za pobrane dochody, a obciąża za sumy odprowadzone. Na dobro konta 38 księguje się również równowartość wyprodukowanych wyrobów przemysłowych i produktów rolnych, jeśli działalność produkcyjna nie jest objęta środkami specjalnymi, a wyroby (produkty) podlegają sprzedaży.

3. W zamknięciu rocznym ewentualne saldo konta 38 wchodzi do bilansu.

XXV.

Konto 39 „Inne rozrachunki".

1. Konto 39 służy do księgowania rozliczeń z różnymi instytucjami i osobami z tytułu sum depozytowych i sum na zlecenie.

2. Konto 39 uznaje się za sumy otrzymane, a obciąża za sumy wypłacone (rozliczone).

3. W zamknięciu rocznym saldo konta 39 wchodzi do bilansu.

XXVI.

Konto 41 „Materiały w magazynie i na składzie".

1. Konto 41 służy do kontroli gospodarki materiałowej.

2. W ciężar konta 41 zapisuje się przychód, a na dobro tego konta — rozchód materiałów. Nadwyżki materiałowe oraz nieodpłatny przychód materiałów jak również materiały wyprodukowane we własnym zakresie a przeznaczone do zużycia wewnętrznego księguje się przeciwstawnie na dobro konta środków otrzymanych bądź na dobro konta 87 „Środki innych budżetów" lub na dobro konta 79 „Dochody środków specjalnych". Zużycie materiałów i braki materiałowe zapisuje się przeciwstawnie w ciężar odpowiedniego konta kosztów lub nakładów, natomiast braki zawinione — w ciężar konta 32, przekazanie do przerobu — w ciężar konta 49. Zużycie materiałów może być księgowane w sumach miesięcznych. Materiały przekazane podległym dysponentom kredytów w trybie centralnego zaopatrzenia księguje się w ciężar konta 82 „Środki przekazane podległym dysponentom kredytów".

3. W zamknięciu rocznym saldo konta 41 wchodzi do bilansu.

XXVII.

Konto 42 „Inwentarz żywy młody i na opasie".

1. Na koncie 42 księguje się wartość inwentarza żywego przeznaczonego na użytek jednostki budżetowej. Szczegółową księgowość inwentarza prowadzi się na kartach materiałowych.

2. Przychówek i przyrost wartości wskutek karmienia księguje się w ciężar konta 42 i na dobro konta środków otrzymanych. W przypadku dokonania uboju na mięso przeprowadza się następujące księgowania: 1) Wn konto środków otrzymanych — Ma konto 42 według wartości książkowej zwierzęcia i 2) Wn konto 41 — Ma konto środków otrzymanych według wartości uzyskanego mięsa. Jeżeli inwentarz stanowi środki specjalne, zamiast konta środków otrzymanych ma zastosowanie konto 79 „Dochody środków specjalnych".

3. W zamknięciu rocznym saldo konta 42 wchodzi do bilansu.

XXVIII.

Konto 43 „Małowartościowy i szybko zużywający się inwentarz w eksploatacji".

1. Na koncie 43 księguje się małowartościowy i szybko zużywający się inwentarz wydany z magazynu do eksploatacji, np. w laboratoriach, w gabinetach lekarskich itp.

2. Przy wydaniu inwentarza z magazynu do eksploatacji obciąża się konto 43 i uznaje konto 41. Spisanie tego inwentarza na koszty przeprowadza się w chwili jego zużycia na podstawie odpowiednich protokołów. Przy tym obciąża się odpowiednie konto kosztów (nakładów) uznając konto 43. Drobny inwentarz biurowy (suszki, kałamarze itp.) spisuje się na koszty przy wydaniu z magazynu

3. Szczegółową księgowość małowartościowego i szybko zużywającego się inwentarza w eksploatacji prowadzi się na kartach materiałowych ilościowo-wartościowych i według osób, odpowiedzialnych za jego przechowanie.

4. W zamknięciu rocznym saldo konta 43 wchodzi do bilansu.

XXIX.

Konto 49 „Przerób i przygotowanie materiałów".

1. Na koncie 49 księguje się wartość materiałów, przekazanych do przerobu na inne materiały lub na środki trwałe, przeznaczone do dalszego wewnętrznego użytku jednostki budżetowej.

2. W ciężar konta 49 księguje się materiały przekazane do przerobu oraz koszty przerobu. Po zakończeniu przerobu uznaje się konto 49 obciążając konto 41 za wartość nowowytworzonych materiałów. Jeżeli z przerobionych materiałów wytworzono środki podstawowe, wówczas wartość środków podstawowych księguje się na dobro konta 49 i w ciężar konta kosztów lub nakładów, przeprowadzając jednocześnie drugie księgowanie: Wn konto 51 „Środki podstawowe" — Ma konto 91 „Fundusz w środkach podstawowych".

3. W ciężar konta 49 księguje się również koszty utrzymania inwentarza produktywnego (np. krowy) oraz koszty chowu inwentarza młodego i na opasie, z którego pożytki są przeznaczone do wewnętrznego zużycia przez jednostkę budżetową. Koszty te należy okresowo przenosić na konto środków otrzymanych. Nie dotyczy to inwentarza roboczego, przy pomocy którego jednostka budżetowa wykonuje zwykłe swoje zadania (np. koszt utrzymania koni w zakładzie oczyszczania miasta). Koszty utrzymania takiego inwentarza należy księgować na koncie 11.

4. W zamknięciu rocznym saldo konta 49 wchodzi do bilansu.

XXX.

Konto 51 „Środki podstawowe".

1. Na koncie 51 księguje się, według cen nabycia, wartość środków podstawowych znajdujących się w użytkowaniu jednostki budżetowej oraz przez nią oddanych w dzierżawę, a stanowiących własność państwową.

2. Na ciężar konta 51 księguje się przychód środków podstawowych i środki ujawnione przy inwentaryzacji. Na dobro konta 51 księguje się całkowite zużycie, zniszczenie, przekazanie lub braki. Przeciwstawne księgowanie przeprowadza się na koncie 91 „Fundusz w środkach podstawowych".

3. W zamknięciu rocznym saldo konta 51 wchodzi do bilansu.

XXXI.

Konto 60 „Wyroby i produkty".

1. Na koncie 60 księguje się przyjęte do magazynu wyroby i produkty wyprodukowane przez jednostki budżetowe, a podlegające sprzedaży. Księgowość szczegółową tych wyrobów i produktów prowadzi się na kartach materiałowych.

2. W ciężar konta 60 zapisuje się wartość sprzedażną wyrobów (produktów), przy czym jeżeli produkcja jest finansowana ze środków spe-

cjalnych — uznaje się konto 79 „Dochody środków specjalnych", jeżeli zaś produkcja jest finansowana ze środków budżetowych — uznaje się konto 38 „Sumy podlegające odprowadzeniu".

3. Na dobro konta 60 zapisuje się rozchód wyrobów z tytułu sprzedaży, obciążając odpowiednie konto środków pieniężnych lub konto dłużników, bądź konto 38 „Sumy podlegające odprowadzeniu".

4. W zamknięciu rocznym saldo konta 60 wchodzi do bilansu.

XXXII.

Konto 79 „Dochody środków specjalnych".

1. Na koncie 79 księguje się wszelkie dochody stanowiące środki specjalne oraz fundusze posiadane przez jednostki budżetowe w środkach specjalnych.

2 Konto 79 uznaje się za wpływy na rachunek środków specjalnych (Wn 07), za wartość sprzedażną wyprodukowanych wyrobów i produktów stanowiących środki specjalne (Wn 60) oraz za należności na rzecz środków specjalnych (Wn 34).

3. Konto 79 obciąża się za zmniejszenie dochodów (odpisy i zwroty) na dobro konta 07 lub 34.

4. W zamknięciu rocznym obciąża się konto 79 za zużycie środków specjalnych przez przeniesienie na ciężar tego konta sald kont 13, 24 i 25. Saldo konta 79 wchodzi do bilansu.

XXXIII.

Konto 80 „Środki otrzymane z budżetu".

1. Konto 80 prowadzą tylko główni dysponenci kredytów.

2. Na dobro konta 80 księguje się kredyty (w budżecie centralnym) lub środki pieniężne (w budżetach terenowych), otrzymane od organów finansowych dla własnych wydatków, jak również dla jednostek podległych. Na dobro tego konta księguje się również wartość innych środków otrzymanych nieodpłatnie.

3. W pierwszym bilansie otwarcia należy na dobro konta 80 zaksięgować fundusze obrotowe (posiadane w materiałach i należnościach, zmniejszone o zobowiązania) wynikające ze zbilansowania aktywów i pasywów. Ponadto należy na dobro tego konta zaksięgować fundusze obrotowe posiadane przez podległych dysponentów kredytów, obciążając konto 82 „Środki przekazane podległym dysponentom kredytów.".

4. W zamknięciu rocznym w ciężar konta 80 księguje się wygasłe kredyty oraz koszty i nakłady własne, uznając odpowiednie konto środków pieniężnych oraz konta kosztów i nakładów, tudzież wygasłe kredyty oraz koszty i nakłady podległych dysponentów kredytów, uznając konto 82 „Środki przekazane podległym dysponentom kredytów". Saldo konta, wskazujące wartość niezużytych środków budżetowych, wchodzi do bilansu.

XXXIV.

Konto 81 „Środki otrzymane od dysponenta kredytów wyższego stopnia".

1. Konto 81 prowadzą tylko dysponenci kredytów drugiego i trzeciego stopnia.

2. Na dobro konta 81 księguje się wartość środków otrzymanych od dysponenta kredytów wyższego stopnia lub innych środków, otrzymanych nieodpłatnie. Otrzymane w trybie centralnego zaopatrzenia materiały księguje się: Wn konto 41 — Ma konto 81. Otrzymane w trybie centralnego zaopatrzenia środki podstawowe zapisuje się: Wn konto kosztów (11) lub nakładów (22) — Ma konto 81; jednocześnie obciąża się konto 51 i uznaje konto 91.

3. Na ciężar konta 81 księguje się środki zwrócone dysponentowi kredytów wyższego stopnia oraz przekazane innym jednostkom (z wyjątkiem środków przekazanych podległym dysponentom kredytów) tudzież inne operacje, stosownie do wskazówek zawartych w niniejszym komentarzu.

4. Postanowienia pkt XXXIII ust. 3 i 4 mają odpowiednie zastosowanie.

XXXV.

Konto 82 „Środki przekazane podległym dysponentom kredytów".

1. Na koncie 82 dysponenci kredytów główni i drugiego stopnia księgują stosownie do wskazówek podanych w poprzednich punktach kredyty i równowartość środków macierzystego budżetu, przekazanych podległym jednostkom, mającym uprawnienia dysponentów kredytów.

2. Księgowość szczegółową przekazanych środków pieniężnych i materialnych prowadzi się według dysponentów kredytów na kartach kontowych wzór Nr 11 i wzór Nr 22, przy czym karta wzór Nr 22 stanowi konto pomocnicze w stosunku do karty wzór Nr 11.

3. W ciężar konta 82 zapisuje się środki przekazane, na dobro zaś tego konta — środki zwrócone. Ponadto na dobro konta 82 księguje się na podstawie rocznych sprawozdań podległych dysponentów kredytów wygasłe kredyty oraz poniesione przez tych dysponentów koszty i nakłady, obciążając konto środków otrzymanych.

4. W zamknięciu rocznym saldo konta 82, wskazujące wartość środków nie zużytych przez podległych dysponentów, wchodzi do bilansu.

XXXVI.

Konto 87 „Środki innych budżetów".

1. Na koncie 87 księguje się stosownie do wskazówek podanych w poprzednich punktach równowartość środków otrzymanych przez jednostki budżetowe z budżetów wyższych szczebli.

2. W zamknięciu rocznym na ciężar konta 87 księguje się wygasłe kredyty i zużycie środków innych budżetów (pkt IV i XI). Saldo konta, wskazujące wartość środków nie zużytych, wchodzi do bilansu.

XXXVII.

Konto 89 „Kredyty budżetów terenowych".

1. Na koncie 89 księguje się stosownie do wskazówek, zawartych w poprzednich punktach, ruch otwartych kredytów budżetów terenowych. W zamknięciu rocznym konto powinno się zamknąć bez salda.

2. Główni dysponenci kredytów w budżetach terenowych prowadzą do konta 89 rachunki szczegółowe dla poszczególnych dysponentów kredytów trzeciego stopnia na kartach kontowych wzór Nr 11

i Nr 22. Na kartach kontowych wzór Nr 11 wspólnych dla konta 82 i 89 kontroluje się stan przekazanych kredytów i przekazanych na poczet tych kredytów środków pieniężnych w sumach ogólnych bez podziału według klasyfikacji budżetowej. Na kartach wzór Nr 22 prowadzi się ewidencję przekazanych kredytów według klasyfikacji budżetowej.

XXXVIII.

Konto 91 „Fundusz w środkach podstawowych".

Na koncie 91 księguje się stosownie do wskazówek podanych do innych kont ogólną wartość funduszu w środkach podstawowych, znajdujących się w posiadaniu jednostki budżetowej.

Załącznik Nr 2.

PLAN KONT DLA GOSPODARSTW POMOCNICZYCH.

0. Środki pieniężne.

07 — Rachunek bieżący
09 — Kasa

1. Koszty.

14 — Koszty produkcji warsztatowej i pracowni
15 — Koszty produkcji zwierzęcej
16 — Koszty produkcji roślinnej
19 — Koszty do podziału

2. Naklady kapitalne.

24 — Inwestycje
25 — Kapitalne remonty

3. Rozrachunki.

31 — Pracownicy za wynagrodzenia
32 — Pracownicy za sumy do rozliczenia i braki
33 — Wierzyciele (dostawcy)
34 — Dłużnicy (odbiorcy)
38 — Sumy podlegające odprowadzeniu

4. Materiały.

41 — Materiały w magazynie i na składzie
42 — Inwentarz żywy młody i na opasie
43 — Małowartościowy i szybko zużywający się inwentarz w eksploatacji
49 — Przerób i przygotowanie materiałów

5. Środki podstawowe.

51 — Środki podstawowe
52 — Inwentarz żywy roboczy i produktywny

6. Wyroby i produkty.

61 — Wyroby przemysłowe
62 — Produkty zwierzęce i roślinne

7. Dochody.

71 — Rozliczenie wykonanej produkcji przemysłowej
72 — Rozliczenie wykonanych robót i usług
73 — Rozliczenie wykonanej produkcji zwierzęcej i roślinnej
74 — Realizacja wyrobów przemysłowych
75 — Realizacja produktów roślinnych i zwierzęcych
76 — Dochody gospodarstw pomocniczych

8. Finansowanie.

88 — Nadwyżki i dotacje

9. Fundusze.

91 — Fundusz w środkach podstawowych
92 — Fundusz w środkach obrotowych
93 — Fundusz amortyzacyjny
94 — Zużycie środków podstawowych.

KOMENTARZ

I.

Konta środków pieniężnych.

Obroty pieniężne gospodarstw pomocniczych księguje się na koncie 07 „Rachunek bieżący" i na koncie 09 „Kasa". Co do zasad księgowania należy się stosować do wskazówek podanych w punktach X i XII do planu kont Nr 1 oraz w dalszych punktach niniejszego komentarza.

II.

Konta kosztów.

1. Konto 14 „Koszty produkcji warsztatowej i pracowni", konto 15 „Koszty produkcji zwierzęcej" i konto 16 „Koszty produkcji roślinnej" służą do ustalania kosztów własnych produkcji gospodarstw pomocniczych.

2. W ciężar kont 14, 15 i 16 księguje się wszelkie koszty, nie stanowiące nakładów na inwestycje i kapitalne remonty, w szczególności zużycie materiałów, koszty robocizny, koszty amortyzacji środków podstawowych oraz inne koszty.

3. W ramach kont kosztów mogą być prowadzone subkonta dla ustalenia kosztów poszczególnych asortymentów lub rodzajów produkcji (np. ogrodnictwo, sadownictwo itp.). W księgowości analitycznej należy wyodrębnić koszty produkcji rolnej, dotyczącej roku następnego.

4. Koszty zakończonej produkcji warsztatów i pracowni powinny być periodycznie rozliczane na wyroby gotowe oraz roboty i usługi. Rozliczone koszty własne wyrobów gotowych podlegają przeksięgowaniu w okresach miesięcznych w ciężar konta 71 „Rozliczenie wykonanej produkcji przemysłowej", natomiast koszty własne robót i usług w ciężar konta 72 „Rozliczenie wykonanych robót i usług", przy czym uznaje się konto 14. Produkcja nie zakończona (półfabrykaty, roboty i usługi w toku) pozostaje na koncie 14.

5. Koszty własne produkcji zwierzęcej i roślinnej podlegają rozliczeniu z końcem roku. Przy tym obciąża się konto 73 „Rozliczenie wykonanej produkcji zwierzęcej i roślinnej" i uznaje konta 15 i 16 do wysokości rozliczonych kosztów.

6. W zamknięciu rocznym salda kont 14, 15 i 16, wskazujące wartość produkcji w toku, wchodzą do bilansu.

7. Na koncie 19 „Koszty do podziału" księguje się koszty pośrednie (ogólne), np. płace personelu administracyjnego, podlegające periodycz-

nemu rozliczeniu na właściwe rodzaje produkcji. Rozliczenie przeprowadza się proporcjonalnie do kosztów robocizny bezpośredniej. Rozliczone koszty pośrednie księguje się w ciężar kont 14, 15 i 16 i na dobro konta 19.

III.

Konta nakładów kapitalnych.

1. Na koncie 24 „Inwestycje" i 25 „Kapitalne remonty" księguje się nakłady na inwestycje i kapitalne remonty gospodarstw pomocniczych w przypadku, gdy przewidziane są w preliminarzu.

2. W ciężar kont 24 i 25 zapisuje się dokonane nakłady, a na dobro tych kont — zmniejszenia nakładów. Inwestycje zakończone księguje się: Wn konto 51 „Środki podstawowe" — Ma konto 91 „Fundusz w środkach podstawowych".

3. W zamknięciu rocznym należy równowartość inwestycji i kapitalnych remontów zakończonych przeksięgować z konta 24 i 25 na ciężar konta 92 „Fundusz amortyzacyjny". Jeżeli nakłady kapitalne przekraczają wysokość funduszu amortyzacyjnego, wówczas różnicą obciąża się konto 92 „Fundusz w środkach obrotowych". Pozostałe salda kont 24 i 25, wskazujące wartość inwestycji i kapitalnych remontów w toku, wchodzą do bilansu

IV.

Konta rozrachunkowe.

W zakresie księgowania rozrachunków mają odpowiednie zastosowanie wskazówki podane w punktach XX—XXV komentarza do planu kont Nr 1.

V.

Konta materiałów.

1. Co do księgowania na koncie 41 „Materiały w magazynie i na składzie" i na koncie 43 „Małowartościowy i szybko zużywający się inwentarz w eksploatacji" mają odpowiednie zastosowanie wskazówki, podane w punktach XXVI i XXVIII komentarza do planu kont Nr 1. Nadwyżki materiałów księguje się na dobro konta 92 „Fundusz w środkach obrotowych".

2. Konto 42 „Inwentarz żywy młody i na opasie" służy do księgowania wartości wszelkiego rodzaju młodych zwierząt, przeznaczonych dla uzupełnienia inwentarza żywego roboczego i użytkowego, stanowiącego środki podstawowe, jak również zwierząt przeznaczonych do uboju na mięso. Na koncie 42 księguje się również wartość zwierząt nabytych oraz wycofanych ze środków podstawowych, a postawionych na opas do uboju na mięso. Szczegółową księgowość inwentarza żywego prowadzi się na kartach materiałowych, przeznaczając oddzielną kartę dla każdego zwierzęcia; inwentarz drobny (prosięta, kury, gęsi itp.) może być księgowany grupowo na jednej karcie ze wskazaniem ilości sztuk w każdej grupie.

3. W ciężar konta 42 księguje się wartość zakupionego inwentarza, uznając odpowiednie konto środków pieniężnych lub rozrachunkowe. W ciężar konta 42 księguje się również przychówek oraz co kwartał przyrost wartości inwentarza wskutek karmienia, uznając konto 73 „Rozliczenie wykonanej produkcji zwierzęcej i roślinnej". Sprzedaż inwentarza żywego księguje się: Wn konto 75 — Ma konto 42. W przypadku dokonania uboju na mięso dokonuje się następujących księgowań: 1) Wn konto 73 — Ma konto 42 — za wartość bilansową (książkową) zwierzęcia oraz 2) Wn konto 62 — Ma konto 73 — za wartość uzyskanego mięsa. Jeżeli podrosłe zwierzę zostaje przeznaczone dla celów produktywnych lub roboczych, wówczas przeprowadza się dwa księgowania jednocześnie: 1) Wn konto 92 — Ma konto 42 oraz 2) Wn konto 52 — Ma konto 91.

VI.

Konta środków podstawowych.

1. Przy nabyciu środków podstawowych, nie stanowiących nakładu inwestycyjnego, przeprowadza się dwa księgowania: 1) Wn konto 92 — Ma konto środków pieniężnych lub rozrachunkowe i 2) Wn konto 51 lub 52 — Ma konto 91.

2. Konto 52 „Inwentarz żywy roboczy i produktywny" służy do księgowania wartości inwentarza żywego roboczego (np. konie, woły) i produktywnego (np. krowy), stanowiącego środki podstawowe gospodarstwa pomocniczego. Szczegółową księgowość tego inwentarza prowadzi się według poszczególnych sztuk w księdze inwentarzowej. Jeżeli zwierzę robocze lub produktywne zostanie przeznaczone na opas do uboju na mięso, przeprowadza się dwa księgowania jednocześnie: 1) Wn konto 91 — Ma konto 52 według wartości bilansowej (książkowej) zwierzęcia oraz 2) Wn konto 42 — Ma konto 92 według wartości bieżącej zwierzęcia.

VII.

Konta wyrobów i produktów.

1. Konto 61 „Wyroby przemysłowe" i konto 62 „Produkty zwierzęce i roślinne" służą do księgowania wyrobów gotowych i produktów, wyprodukowanych przez gospodarstwa pomocnicze. Księgowość szczegółową wyrobów i produktów prowadzi się na kartach materiałowych.

2. W ciężar kont 61 i 62 księguje się wyprodukowane wyroby i produkty według kosztów planowanych uznając konto 71 „Rozliczenie wykonanej produkcji przemysłowej" bądź konto 73 „Rozliczenie wykonanej produkcji zwierzęcej i roślinnej". Produkty roślinne i zwierzęce mogą być księgowane również według cen sprzedażnych.

3. Na dobro kont 61 i 62 zapisuje się rozchód wyrobów i produktów z tytułu sprzedaży obciążając konto 74 „Realizacja wyrobów przemysłowych" bądź konto 75 „Realizacja produktów zwierzęcych i roślinnych". Księgowanie takie przeprowadza się również w przypadku przeznaczenia produktów do wewnętrznego użytku, przy czym jednocześnie ma miejsce księgowanie równoległe: Wn konto 41 — Ma konto 75.

4. Salda kont 61 i 62 wchodzą do bilansu.

VIII.

Konto 71 „Rozliczenie wykonanej produkcji przemysłowej".

1. Na dobro konta 71 księguje się według kosztów planowanych wartość wyrobów gotowych, obciążając konto 61 „Wyroby przemysłowe".

2. W ciężar konta 71 księguje się rzeczywisty koszt własny wyrobów gotowych uznając konto 14 „Koszty produkcji warsztatowej i pracowni".

3. Z końcem roku saldo konta 71, wyrażające odchylenia kosztów własnych od kosztów planowanych, podlega proporcjonalnemu rozliczeniu w stosunku do salda konta 61 i zrealizowanych wyrobów (strona Wn konta 74). Tak rozliczone saldo należy przeksięgować na konto 61 i na konto 74 i tym samym zamknąć konto 71.

IX.

Konto 72 „Rozliczenie wykonanych robót i usług".

1. Na dobro konta 72 księguje się według umownych cen wartość wykonanych robót i usług nietowarowych, świadczonych przez gospodarstwa pomocnicze na zewnątrz, obciążając odpowiednie konto środków pieniężnych (07 lub 09) lub rozrachunkowe (34).

2. W ciężar konta 72 księguje się koszt własny rozliczonych robót i usług wykonanych, uznając odpowiednie konto kosztów

3. Saldo konta 72, wyrażające niedobór (saldo debetowe) lub nadwyżkę (saldo kredytowe), podlega w zamknięciu rocznym przeksięgowaniu na konto 76 „Dochody gospodarstw pomocniczych".

X.

Konto 73 „Rozliczenie wykonanej produkcji zwierzęcej i roślinnej.

1. Na dobro konta 73 księguje się według kosztów planowanych sprzedażną wartość zebranych produktów roślinnych i zwierzęcych, obciążając konto 62.

2. W ciężar konta 73 księguje się w ciągu roku straty (np. padły inwentarz), z końcem roku zaś koszty własne zakończonej produkcji zwierzęcej i roślinnej uznając konto 15 i 16.

3. W razie księgowania wykonanej produkcji według kosztów planowanych saldo konta 73 podlega z końcem roku rozliczeniu w sposób analogiczny do wskazanego w pkt VIII ust. 3. W razie księgowania wykonanej produkcji według wartości sprzedażnej saldo konta 73, wyrażające niedobór (saldo debetowe) lub nadwyżkę (saldo kredytowe), podlega w zamknięciu rocznym przeksięgowaniu na konto 76 „Dochody gospodarstw pomocniczych".

XI.

Konto 74 „Realizacja wyrobów przemysłowych".

1. Na koncie 74 księguje się operacje związane z realizacją wyrobów przemysłowych.

2. Na dobro konta 74 księguje się wartość sprzedanych wyrobów (według faktur) obciążając odpowiednie konto środków pieniężnych lub konto odbiorców. W ciężar konta 74 zapisuje się bilansową (książkową) wartość sprzedanych wyrobów, uznając konto 61 „Wyroby przemysłowe".

3. W zamknięciu rocznym saldo konta 74 podlega przeksięgowaniu na konto 76 „Dochody gospodarstw pomocniczych".

XII.

Konto 75 „Realizacja produktów zwierzęcych i roślinnych".

1. Na koncie 75 księguje się operacje związane z realizacją produktów zwierzęcych i roślinnych.

2. Na dobro konta 75 księguje się wartość sprzedanych produktów (według faktur), obciążając odpowiednie konto środków pieniężnych lub konto odbiorców. Na dobro konta 75 księguje się również wartość książkową produktów, przeznaczonych do wewnętrznego użytku, obciążając konto 41. W ciężar konta 75 księguje się książkową wartość sprzedanych lub przeznaczonych do wewnętrznego użytku produktów, uznając konto 62 „Produkty zwierzęce i roślinne".

3. W zamknięciu rocznym saldo konta 75 podlega przeksięgowaniu na konto 76 „Dochody gospodarstw pomocniczych".

XIII.

Konto 76 „Dochody gospodarstw pomocniczych".

1. Konto 76 służy do ustalenia rezultatów działalności gospodarczej gospodarstw pomocniczych.

2. Poza zapisami wymienionymi w punktach VIII—XI księguje się na dobro konta 76 wszelkie inne dochody w ciężar kont środków pieniężnych i rozrachunkowych.

3. Po zatwierdzeniu bilansu rocznego saldo konta 76 podlega przeniesieniu na konto 92 „Fundusz w środkach obrotowych".

XIV.

Konto 88 „Nadwyżki i dotacje".

1. Na koncie 88 księguje się nadwyżki przekazane przez gospodarstwo pomocnicze na rzecz innych środków specjalnych lub na dochód budżetu oraz dotacje otrzymane z budżetu.

2. Konto 88 obciąża się za przekazane nadwyżki w gotówce uznając konto 07. Jeżeli nadwyżka jest oddana w naturze, np. w produktach żywnościowych, wówczas obciąża się konto 88 uznając konto 75 „Realizacja produktów zwierzęcych i roślinnych" (równoległy zapis: Wn 75 — Ma 62).

3. Na dobro konta 88 zapisuje się otrzymane dotacje budżetowe, obciążając konto 07.

4. W zamknięciu rocznym saldo konta 88 podlega przeniesieniu na konto 92 „Fundusz w środkach obrotowych".

XV.

Konta funduszów.

1. Na kontach 91 „Fundusz w środkach podstawowych" i 92 „Fundusz w środkach obrotowych" księguje się ogólną wartość funduszów, znajdujących się w posiadaniu gospodarstwa pomocniczego. Co do sposobu księgowania mają zastosowanie wskazówki podane do innych kont.

2. Konto 93 „Fundusz amortyzacyjny" uznaje się za obliczoną amortyzację środków podstawowych, obciążając odpowiednie konto kosztów według stawek amortyzacyjnych, ustalonych przez właściwe władze naczelne i urzędy centralne. Nie oblicza się amortyzacji inwentarza żywego roboczego i produktywnego (konto 52).

3. Z końcem każdego roku do wysokości kwoty zarachowanej na koszty amortyzacji obciąża się konto 91 „Fundusz w środkach podstawowych" na dobro konta 94 „Zużycie środków podstawowych".

4. W zamknięciu rocznym salda kont funduszów wchodzą do bilansu.

Załącznik Nr 3.

PLAN KONT DLA ORGANÓW FINANSOWYCH.

0. Środki pieniężne.

00 — Środki budżetu centralnego w N.B.P.
01 — Środki budżetu centralnego w bankach specjalnych
02 — Rachunek bieżący podstawowy budżetu terenowego
03 — Środki budżetu terenowego w bankach specjalnych
04 — Rachunki bieżące dysponentów kredytów w budżecie terenowym

1. Otwarte kredyty.

10 — Otwarte kredyty budżetu centralnego w N.B.P.
11 — Otwarte kredyty budżetu centralnego w bankach specjalnych
12 — Otwarte kredyty budżetu terenowego
13 — Otwarte kredyty budżetu terenowego w bankach specjalnych

2. Wydatki.

20 — Wydatki budżetu centralnego
21 — Wydatki budżetu centralnego na inwestycje limitowe
22 — Wydatki budżetu terenowego
23 — Wydatki budżetu terenowego na inwestycje limitowe
24 — Dotacje udzielone,
25 — Nadwyżki przekazane
26 — Środki przekazane budżetowi centralnemu
27 — Środki przekazane budżetom terenowym
28 — Sumy podlegające przekazaniu budżetowi centralnemu
29 — Sumy podlegające przekazaniu budżetom terenowym

3. Pożyczki udzielone.

30 — Pożyczki udzielone

4. Rozrachunki.

40 — Rozrachunki z tytułu przelewu dochodów w budżecie terenowym
41 — Wzajemne rozrachunki z budżetem centralnym
42 — Wzajemne rozrachunki z budżetami terenowymi

5. Dochody.

50 — Dochody budżetu centralnego
51 — Dochody budżetu terenowego
52 — Dotacje i udziały otrzymane
53 — Nadwyżki otrzymane
54 — Środki otrzymane z budżetu centralnego
55 — Środki otrzymane z budżetów terenowych
56 — Sumy podlegające otrzymaniu z budżetu centralnego
57 — Sumy podlegające otrzymaniu z budżetów terenowych

6. Pożyczki otrzymane.

60 — Pożyczki otrzymane z budżetu centralnego
61 — Pożyczki otrzymane z budżetu terenowego
62 — Pożyczki otrzymane z banków

7. Finansowanie z budżetu.

70 — Finansowanie z budżetu centralnego
71 — Finansowanie z budżetu terenowego

9. Wyniki.

90 — Wyniki wykonania budżetu centralnego
91 — Wyniki wykonania budżetu terenowego

KOMENTARZ

I.

Księgowanie dochodów budżetu centralnego.

Dochody budżetu centralnego księguje się w sumach miesięcznych na podstawie sprawozdań

o dochodach budżetowych, nadesłanych przez N.B.P.: Wn konto 00 „Środki budżetu centralnego w N.B.P." — Ma konto 50 „Dochody budżetu centralnego".

II.

Księgowanie kredytów i wydatków budżetu centralnego.

1. Otwarte kredyty budżetu centralnego w N.B.P. księguje się: Wn konto 10 „Otwarte kredyty budżetu centralnego w N.B.P." — Ma konto 70 „Finansowanie z budżetu centralnego".

2. Wydatki budżetowe księguje się w sumach miesięcznych na podstawie sprawozdania N.B.P. o wydatkach budżetowych: Wn konto 20 „Wydatki budżetu centralnego" — Ma konto 00 „Środki budżetu centralnego w N.B.P.".

III.

Księgowanie kredytów i wydatków na inwestycje limitowe budżetu centralnego.

1. Otwarte kredyty budżetu centralnego na inwestycje limitowe księguje się: Wn konto 11 „Otwarte kredyty budżetu centralnego w bankach specjalnych" — Ma konto 70 „Finansowanie z budżetu centralnego" na podstawie kwartalnych planów pokrycia finansowego inwestycji.

2. Przelewy środków pieniężnych na rachunki banków specjalnych w N.B.P. księguje się: Wn konto 01 „Środki budżetu centralnego w bankach specjalnych" — Ma konto 00 „Środki budżetu centralnego w N.B.P.".

3. Wydatki na inwestycje limitowe księguje się w sumach miesięcznych na podstawie sprawozdań banków specjalnych: Wn konto 21 „Wydatki budżetu centralnego na inwestycje limitowe" — Ma konto 01 „Środki budżetu centralnego w bankach specjalnych". Jednocześnie przeprowadza się drugie księgowanie: Wn konto 70 „Finansowanie z budżetu centralnego" — Ma konto 11 „Otwarte kredyty budżetu centralnego w bankach specjalnych".

4. Do konta 11 i konta 01 prowadzi się szczegółową księgowość na kartach kontowych wzór Nr 11 według banków specjalnych. Na karcie wzór Nr 11 wspólnej dla obu kont przeznacza się oddzielne kolumny dla kredytów i oddzielne kolumny dla środków pieniężnych oraz wyprowadza się saldo stanowiące różnicę między pozostałością kredytów a pozostałością środków pieniężnych w bankach specjalnych.

IV.

Księgowanie dochodów budżetów terenowych.

1. Automatyczne przelewy sald z rachunków dochodów budżetowych jednostek budżetowych na rachunek podstawowy budżetu terenowego księguje się na podstawie bankowych dowodów przelewowych: Wn konto 02 „Rachunek bieżący podstawowy budżetu terenowego" — Ma konto 40 „Rozrachunki z tytułu przelewu dochodów".

2. Zrealizowane dochody budżetowe księguje się w sumach miesięcznych na podstawie sprawozdań wydziałów fachowych o dochodach budżetowych: Wn konto 40 — Ma konto 51 „Dochody budżetu terenowego".

3. Do konta 40 należy prowadzić konta szczegółowe na kartach kontowych wzór Nr 11 według wydziałów fachowych, składających sprawozdania o dochodach. Na kartach tych księguje się sumy dotyczące wszystkich jednostek podległych wydziałowi.

V.

Księgowanie przelewów na rachunki bieżące oraz kredytów i wydatków budżetowych budżetów terenowych.

1. Otwarte kredyty budżetu terenowego zapisuje się: Wn konto 12 „Otwarte kredyty budżetu terenowego" — Ma konto 71 „Finansowanie z budżetu terenowego" na podstawie pism dotyczących otwarcia kredytów.

2. Środki pieniężne przelane z rachunku podstawowego na rachunki dysponentów kredytów księguje się: Wn konto 04 „Rachunki bieżące dysponentów kredytów w budżetach terenowych" — Ma konto 02 „Rachunek bieżący podstawowy budżetu terenowego".

3. Wydatki budżetowe księguje się w sumach miesięcznych na podstawie sprawozdań głównych dysponentów: Wn konto 22 „Wydatki bieżące budżetu terenowego" — Ma konto 04 „Rachunki bieżące dysponentów kredytów w budżecie terenowym". Jednocześnie przeprowadza się drugie księgowanie: Wn konto 71 „Finansowanie z budżetu terenowego" — Ma konto 12 „Otwarte kredyty budżetu terenowego".

4. Do konta 04 „Rachunki bieżące dysponentów kredytów w budżecie terenowym" oraz konta 12 „Otwarte kredyty budżetu terenowego" prowadzi się księgowość szczegółową na kartach kontowych wzór Nr 11 według głównych dysponentów kredytów oraz według rachunków bieżących otwartych tym dysponentom. Na karcie kontowej wspólnej dla obu kont przeznacza się oddzielne kolumny dla kredytów i dla środków pieniężnych oraz wyprowadza się saldo, stanowiące różnicę między pozostałością kredytów a pozostałością środków pieniężnych na rachunkach bieżących.

VI.

Księgowanie kredytów i wydatków budżetów terenowych na inwestycje limitowe.

1. Otwarte kredyty na inwestycje limitowe księguje się: Wn konto 13 „Otwarte kredyty budżetu terenowego w bankach specjalnych" — Ma konto 71 „Finansowanie z budżetu terenowego" na podstawie kwartalnych planów pokrycia finansowego inwestycji.

2. Przelewy środków pieniężnych z rachunków podstawowych na rachunki banków specjalnych w N.B.P. księguje się: Wn konto 03 „Środki budżetu terenowego w bankach specjalnych" — Ma konto 02 „Rachunek bieżący podstawowy budżetu terenowego".

3. Wydatki na inwestycje finansowane przez banki specjalne księguje się w sumach miesięcznych na podstawie miesięcznych sprawozdań banków specjalnych, obciążając konto 23 „Wydatki budżetu terenowego na inwestycje limitowe" oraz uznając konto 03 „Środki budżetu terenowego w bankach specjalnych". Jednocześnie przeprowadza się drugie księgowanie: Wn konto 71 „Finansowanie z budżetu terenowego" — na konto 13 „Otwarte kredyty budżetu terenowego na inwestycje limitowe".

4. Do konta 13 i konta 03 prowadzi się szczegółową księgowość na kartach kontowych wzór Nr 11 według banków specjalnych. Na karcie kontowej wzór Nr 11 wspólnej dla obu kont przeznacza się oddzielne kolumny dla kredytów i oddzielne kolumny dla środków pieniężnych oraz wyprowadza się saldo, stanowiące różnicę między pozostałością kredytów a pozostałością środków pieniężnych w bankach specjalnych.

VII.

Księgowanie przelewów dotacji i udziałów oraz nadwyżek budżetowych.

1. Dotacje przelewane na rachunki innych budżetów księguje się na ciężar konta 24 „Dotacje udzielone". Dotacje i udziały otrzymane zapisuje się na dobro konta 52 „Dotacje i udziały otrzymane". Księgowania przeciwstawne przeprowadza się na koncie 00 „Środki budżetu centralnego w N.B.P." bądź na koncie 02 „Rachunek bieżący podstawowy budżetu terenowego".

2. Nadwyżki przekazane budżetom wyższego szczebla księguje się na ciężar konta 25 „Nadwyżki przekazane", nadwyżki otrzymane — na dobro konta 53 „Nadwyżki otrzymane". Księgowanie przeciwstawne przeprowadza się na koncie 02 „Rachunek bieżący podstawowy budżetu terenowego".

VIII.

Księgowanie rozrachunków między budżetami.

1. Między poszczególnymi budżetami mogą mieć miejsce różne rozrachunki spowodowane zmianami administracyjno-terytorialnymi, powodującymi przekazanie dochodów lub wydatków z jednego budżetu do drugiego budżetu, ustawodawstwem podatkowym, zmianami w ciągu roku przynależności do budżetów poszczególnych jednostek budżetowych lub przedsiębiorstw itp. W związku z tymi rozrachunkami księguje się nie tylko sumy efektywnie przekazane, ale także sumy podlegające przekazaniu innym budżetom bądź podlegające otrzymaniu z innych budżetów.

2. Powyższe rozrachunki między budżetami księguje się na kontach 26 — 29, 41 i 42 oraz 54 — 57, przy czym księgowanie sum podlegających przekazaniu lub otrzymaniu następuje zawsze na zlecenie organu finansowego, właściwego dla budżetu wyższego szczebla.

3. Sumy podlegające przekazaniu księguje się w ciężar konta 28 „Sumy podlegające przekazaniu budżetowi centralnemu" — bądź w ciężar konta 29 „Sumy podlegające przekazaniu budżetom terenowym" i na dobro konta 41 „Wzajemne rozrachunki z budżetem centralnym", bądź na dobro konta 42 „Wzajemne rozrachunki z budżetami terenowymi". Sumy przekazane księguje się w ciężar konta 41 bądź 42 i na dobro konta środków pieniężnych (00 lub 02). Jednocześnie przeprowadza się księgowanie równoległe w ciężar konta 26 „Środki przekazane budżetowi centralnemu" bądź konta 27 „Środki przekazane budżetom terenowym" na dobro konta 28 lub konta 29.

4. Sumy należne z innego budżetu księguje się w ciężar konta 41 bądź konta 42 i na dobro konta 56 „Sumy podlegające otrzymaniu z budżetu centralnego" bądź na dobro konta 57 „Sumy podlegające otrzymaniu z budżetów terenowych". Sumy otrzymane księguje się w ciężar konta środków pieniężnych (00 bądź 02) i na dobro konta 41 bądź konta 42. Jednocześnie przeprowadza się księgowanie równoległe w ciężar konta 56 bądź konta 57 i na dobro konta 54 „Środki otrzymane z budżetu centralnego" bądź konta 55 „Środki otrzymane z budżetów terenowych".

5. Księgowość analityczną wzajemnych rozrachunków do konta 42 prowadzi się według poszczególnych organów finansowych.

6. Księgowość analityczną sum podlegających przekazaniu i podlegających otrzymaniu do kont 29 i 57 prowadzi się według organów finansowych na kartach kontowych wzór Nr 11 wspólnych dla obu kont.

7. Księgowość analityczną środków przekazanych i otrzymanych do kont 27 i 55 prowadzi się według organów finansowych na kartach kontowych wzór Nr 11 wspólnych dla obu kont.

IX.

Księgowanie pożyczek.

1. Pożyczki udzielone innym budżetom terenowym księguje się w ciężar konta 30 „Pożyczki udzielone". Pożyczki otrzymane zapisuje się na dobro konta 60 „Pożyczki otrzymane z budżetu centralnego" bądź na dobro konta 61 „Pożyczki otrzymane z budżetu terenowego". Księgowanie przeciwstawne przeprowadza się na koncie 00 „Środki budżetu centralnego w N.B.P." bądź na koncie 02 „Rachunek bieżący podstawowy budżetu terenowego". Zwroty pożyczek księguje się na tych samych kontach odwrotnie.

2. Pożyczki otrzymane z banków zapisuje się na dobro konta 62 „Pożyczki otrzymane z banków" z przeciwstawnym zapisem na koncie 02. Zwroty tych pożyczek zapisuje się odwrotnie.

3. Dla każdej pożyczki udzielonej bądź otrzymanej należy prowadzić konto szczegółowe.

X.

Roczne zamknięcie kont.

Roczne zamknięcie kont przeprowadza się w drodze przeksięgowania sald kont grupy 1 „Otwarte kredyty" na odpowiednie konta grupy 7 „Finansowanie z budżetu" oraz w drodze przeksięgowania sald kont grupy 2 „Wydatki" z wyjątkiem kont 28 i 29 i sald kont grupy 5 „Dochody" z wyjątkiem kont 56 i 57 na odpowiednie konta grupy 9 „Wyniki". Salda pozostałych kont wchodzą do bilansu.

Załącznik Nr 4.

PLAN KONT DLA PREZYDIÓW RAD NARODOWYCH GMIN I MIAST NIE STANOWIĄCYCH POWIATÓW.

0. Środki pieniężne.

02 — Rachunek bieżący podstawowy budżetu
03 — Środki budżetu w bankach specjalnych
07 — Rachunki bieżące środków specjalnych
08 — Inne rachunki bankowe
09 — Kasa

1. Koszty (faktyczne rozchody).

11 — Koszty budżetowe
13 — Koszty środków specjalnych

2. Nakłady kapitalne.

21 — Nakłady kapitalne finansowane z budżetu
24 — Nakłady kapitalne finansowane ze środków specjalnych

3. Rozrachunki.

32 — Dłużnicy
33 — Wierzyciele
38 — Sumy podlegające odprowadzeniu
39 — Inne rozrachunki

4. Materiały.

41 — Materiały

5. Środki podstawowe.

51 — Środki podstawowe

7. Dochody.

77 — Dochody budżetu
79 — Dochody środków specjalnych

8. Finansowanie.

81 — Środki obrotowe budżetu

9. Fundusze.

91 — Fundusz w środkach podstawowych

KOMENTARZ

I.

Konta środków pieniężnych.

1. Na koncie 02 „Rachunek bieżący podstawowy budżetu" księguje się wszelkie obroty dotyczące kasowego wykonania budżetu gminy (miasta nie stanowiącego powiatu). W ciężar konta 02 zapisuje się dochody wpłacone na rachunek bieżący, uznając konto 77 „Dochody budżetu". Na dobro konta 02 zapisuje się wydatki, obciążając odpowiednie konto kosztów lub nakładów, konto rozrachunkowe, konto materiałów lub konto kasy. Sumy przekazane na rachunki banków specjalnych zapisuje się w ciężar konta 03 „Środki budżetu w bankach specjalnych"; sumy zaś przyjęte do kasy zapisuje się w ciężar konta 09.

2. Na koncie 03 „Środki budżetu w bankach specjalnych" księguje się sumy przekazane bankom specjalnym na finansowanie inwestycji limitowych, objętych budżetem. W ciężar konta 02 zapisuje się sumy przelane na rachunki banków specjalnych, uznając konto 01. Na dobro konta 03 zapisuje się wszystkie wypłaty, dokonane przez banki specjalne, obciążając konto 21 „Nakłady kapitalne finansowane z budżetu" bądź konto rozrachunkowe, konto materiałów lub konto kasy.

3. Co do księgowań na kontach: 07 „Rachunki bieżące środków specjalnych", 08 „Inne rachunki bankowe" i 09 „Kasa" mają odpowiednie zastosowanie wskazówki podane w pkt VIII—X komentarza do planu kont Nr 1.

II.

Konta kosztów.

W zakresie księgowań na koncie 11 „Koszty budżetowe" oraz na koncie 13 „Koszty środków specjalnych" mają zastosowanie wskazówki, podane w punktach XI i XIII komentarza do planu kont Nr 1 z tym, że w zamknięciu rocznym saldo konta 11 podlega przeksięgowaniu na konto 81 „Środki obrotowe budżetu".

III.

Konta nakładów kapitalnych.

1. W ciężar konta 21 „Nakłady kapitalne finansowane z budżetu" zapisuje się nakłady na inwestycje limitowe, inwestycje pozalimitowe i kapitalne remonty, finansowane ze środków budżetowych. Co do księgowania obrotów mają zastosowanie wskazówki podane w punktach XV—XVII komentarza do planu kont Nr 1. W zamknięciu rocznym suma równająca się wartości inwestycji i kapitalnych remontów zakończonych podlega przeksięgowaniu z konta 21 na ciężar konta 81 „Środki obrotowe budżetu". Pozostałe saldo konta 21, wyrażające wartość inwestycji i kapitalnych remontów w toku, wchodzi do bilansu.

2. W ciężar konta 24 „Nakłady kapitalne finansowane ze środków specjalnych" księguje się nakłady na inwestycje i kapitalne remonty, finansowane ze środków specjalnych. Co do księgowania obrotów i zamknięcia rocznego mają zastosowanie wskazówki podane w punktach XVIII i XIX komentarza do planu kont Nr 1.

IV.

Konta rozrachunkowe.

1. Konto 32 „Dłużnicy" służy do księgowania rozliczeń z tytułu udzielonych zaliczek do rozliczenia oraz z tytułu ujawnionych braków, za które odpowiedzialni są pracownicy. Co do księgowania obrotów na tym koncie mają zasto-

sowanie wskazówki podane w punktach XXI i XXIII komentarza do planu kont Nr 1 z tą różnicą, że zamiast konta środków otrzymanych ma zastosowanie konto 81 „Środki obrotowe budżetu".

Konto 33 „Wierzyciele" służy do księgowania rozrachunków z dostawcami oraz z innymi budżetami i z bankami z tytułu otrzymanych pożyczek. W zakresie księgowania rozliczeń z dostawcami mają zastosowanie wskazówki podane w punkcie XXIV komentarza do planu kont Nr 1. Otrzymane pożyczki zapisuje się na ciężar konta 02 „Rachunek bieżący podstawowy budżetu" i na dobro konta 33 „Wierzyciele".

3. Na koncie 38 „Sumy podlegające odprowadzeniu" księguje się wszelkie sumy podlegające odprowadzeniu na własne rachunki bankowe i na rachunki innych jednostek.

4. Na koncie 39 „Inne rozrachunki" księguje się sumy depozytowe i sumy na zlecenie.

V.

Konto 41 „Materiały".

Księgowanie na koncie materiałów przeprowadza się w sposób wskazany w punkcie XXVI komentarza do planu kont Nr 1 z tym, że zamiast konta środków otrzymanych ma zastosowanie konto 81 „Środki obrotowe budżetu".

VI.

Konto 51 „Środki podstawowe".

Księgowanie na koncie 51 „Środki podstawowe" przeprowadza się w sposób wskazany w punkcie XXX komentarza do planu kont Nr 1.

VII.

Konta dochodów.

1. Na koncie 77 „Dochody budżetu" księguje się zrealizowane dochody budżetu. Na dobro konta 77 zapisuje się dochody wpłacone na rachunek bieżący podstawowy budżetu, nie wyłączając dotacji z budżetu powiatowego; w ciężar konta 77 zapisuje się zwroty dochodów. W zamknięciu rocznym saldo konta 77 podlega przeksięgowaniu na konto 81 „Środki obrotowe budżetu".

2. Na koncie 79 „Dochody środków specjalnych" księguje się dochody środków specjalnych w gotówce i w naturze (świadczenia w naturze) oraz fundusze środków specjalnych. Na dobro konta 79 zapisuje się dochody w gotówce (Wn 07), dochody w materiałach (Wn 41), dochody w postaci świadczenia pracy (Wn 12 „Koszty środków specjalnych" lub Wn 24 „Nakłady kapitalne finansowane ze środków specjalnych"). W zamknięciu rocznym obciąża się konto 79 za zużycie środków specjalnych przez przeniesienie sald kont 13 i 24. Saldo konta 79, wskazujące wartość nie zużytych środków specjalnych, wchodzi do bilansu.

VIII.

Konto 81 „Środki obrotowe budżetu".

Na koncie 81 księguje się fundusze w środkach obrotowych budżetu z wyłączeniem środków specjalnych. W pierwszym bilansie otwarcia należy na dobro konta 81 wpisać równowartość funduszów posiadanych w materiałach i należnościach, zmniejszoną o zobowiązania, wynikającą ze zbilansowania aktywów i pasywów. W zamknięciu rocznym zapisuje się na dobro konta 81 saldo konta 77 „Dochody budżetowe" oraz w ciężar konta 81 — saldo konta 11 „Koszty budżetowe" i saldo konta 21 „Nakłady kapitalne finansowane z budżetu", wyprowadzając w ten sposób wyniki faktycznego wykonania budżetu. Saldo konta 81 wchodzi do bilansu.

IX.

Konto 91 „Fundusz w środkach podstawowych".

Na koncie księguje się ogólną wartość funduszu w środkach podstawowych stosownie do wskazówek podanych do innych kont.

WYKAZ WZORÓW.

Nr wzoru		§ przepisów
1.	Kwitariusz przychodowy	14
2.	Rejestr zawiadomień pocztowych	16
3.	Księga kasowa	17
4.	Raport kasowy	17
5.	Pismo w sprawie przekazania kredytów	25
6.	Rozdzielnik kredytów	25
7.	Polecenie wyjazdu służbowego — rachunek kosztów podróży	38
8.	Lista płatnicza	39
9.	Księga Dziennik - Główna	57
10.	Przebitkowy dziennik obrotów	57
11.	Karta kontowa	57
12.	Dziennik obrotów (dla księgowości uproszczonej)	57
13.	Karta dochodów	57
14.	Karta należności	57
15.	Karta rozchodów	57
16.	Karta wynagrodzeń	57
17.	Księga kontowa	57
18.	Karta materiałowa ilościowo-wartościowa	57
19.	Karta materiałowa ilościowa	57
20.	Księga inwentarzowa	57
21.	Księga kontroli druków ścisłego zarachowania	57
22.	Karta dysponenta kredytów	57
23.	Zlecenie wydania materiałów	64
24.	Nota księgowa	67
25.	Pismo w sprawie otwarcia kredytów	72
26.	Karta kredytu	74
27.	Sprawozdanie o dochodach budżetowych	82
28.	Sprawozdanie o wydatkach budżetowych	82
29.	Sprawozdanie o wydatkach na inwestycje limitowe	82
30.	Sprawozdanie o obrotach na rachunkach bieżących	82
31.	Sprawozdanie o środkach specjalnych	82
32.	Sprawozdanie o sumach depozytowych i sumach na zlecenie	82
33.	Bilans	82
34.	Sprawozdanie o obrotach i saldach	82
35.	Sprawozdanie o wskaźnikach budżetowych	82
36.	Sprawozdanie o wykonaniu budżetów terenowych	84

KWITARIUSZ PRZYCHODOWY

Nazwa jednostki ..... Pokwitowanie Nr .....

Nr kol.	Ob.	Nr konta	Rodzaj należności (wpisać)					Razem
	Adres	Rok / rata						

m. p.

wpłacił słownie złotych ..... gr .....

dnia ..... 195 ... r. (podpis kasjera, poborcy, inkasenta, sołtysa) (podpis księgowego)

(1 kopia)

Nazwa jednostki ..... Dowód przyjęcia wpłaty Nr .....

Nr kol.	Ob.	Nr konta	Rodzaj należności (wpisać)					Razem
	Adres	Rok / rata						

wpłacił słownie złotych ..... gr .....

dnia ..... 195 ... r. (podpis kasjera, poborcy, inkasenta, sołtysa) (podpis księgowego)

(2 kopia)

Nazwa jednostki ..... Dziennik wpłat Nr .....

Nr kol.	Ob.	Nr konta	Rodzaj należności (wpisać)					Razem
	Adres	Rok / rata						

wpłacił słownie złotych ..... gr .....

dnia ..... 195 ... r. (podpis kasjera, poborcy, inkasenta, sołtysa) (podpis księgowego)

U w a g a : dwa nakłady: z dowodem przyjęcia wpłaty i bez dowodu przyjęcia wpłaty.

Kwitariusz przychodowy
Wzór Nr 1 (do § 14 przep. o rach. budż.)

(str. 1)

.....
(jednostka budżetowa)

REJESTR ZAWIADOMIEŃ POCZTOWYCH

założony dnia ..... 19..... r.

zakończony dnia ..... 19..... r.

Wskazówki:

1. W rejestrze prowadzi się następujące konta:
   a) sumy przekazów podlegające przelaniu na rachunki bankowe bez ich podjęcia,
   b) sumy przekazów, podlegające podjęciu w gotówce,
   c) przesyłki pocztowe.
2. Kolumny 6 i 7 wypełnia się na koncie przesyłek pocztowych, a na innych kontach tylko w przypadkach, gdy stwierdzono różnicę między sumą podaną w pocztowym dowodzie oddawczym a sumą podaną w przekazie pocztowym.
3. Dowody, stwierdzające wpłacenie sumy na rachunek bankowy, przechowuje się w zbroszurowanej teczce w porządku chronologicznym.

(str. 2)

Nazwa konta .....

Lp.	Dowód pocztowy				Nadawca i placówka pocztowa nadawcza	Suma otrzymana				Adnotacja o zarachowaniu
	data otrzymania	nr	na sumę			w gotówce		w innych walorach		
			zł	gr		zł	gr	zł	gr	
1	2	3	4		5	6		7		8

Rejestr zawiadomień pocztowych
Wzór Nr 2 (do § 16 przep. o rach. budż.)

.....
(jedno tka budżetowa)

KSIĘGA KASOWA

założona dnia ..... 19 .... r.

zakończona ..... 19 .... r.

Lp.	Data	T r e ś ć	Przychód		Rozchód		Saldo	
			zł	gr	zł	gr	zł	gr
1	2	3	4		5		6	

Księga kasowa
Wzór Nr 3 (do § 17 przep. o rach. budż.)

(str. 1)

.....
(nazwa jednostki)

konto Nr 09

RAPORT KASOWY

z dnia ..... 19 .... r.

Nr kol.	Ilość dowodów	T r e ś ć	Przychód		Rozchód		Numery kont
			zł	gr	zł	gr	
1	2	3	4		5		6

(str.2)

Nr kol.	Ilość dowodów	T r e ś ć	Przychód		Rozchód		Numery kont
			zł	gr	zł	gr	
1	2	3	4		5		6
..... (kasjer) ..... (główny (starszy) księgowy)		Obroty dnia					Księgowano
		Stan kasy: poprzedni					
		Stan kasy: obecny					
		Suma					podpis

Raport kasowy
Wzór Nr 4 (do § 17 przep. o rach. budż.)

(str. 1)

Budżet .....

Dnia ..... 195.... r

.....
(stempel dysponenta kredytów)

Nr .....

Do .....

.....

Z kredytów budżetowych części ..... działu ..... otwartych do dyspozycji .....

.....

na rachunku Nr ..... jednostki — jednostek podległych*) przekazuje się na rachunek

Nr ..... jednostki — jednostek podległych*) w Oddziale N.B.P. w .....

..... do dyspozycji .....

złotych ..... słownie .....

.....

Zlecenia specjalne .....

pieczęć ..... (główny (starszy) księgowy) ..... (dysponent kredytów)

*) Niepotrzebne skreślić.

Notatki Oddziałów N.B.P.

Zmniejszono

podpisy

stempel

Zwiększono

podpisy

stempel

Do

.....

.....

w .....

Pismo w sprawie przekazania kredytów
Wzór Nr 5 (do § 25 przep. o rach. budż.)

(str. 2)

Kredyty części ..... działu ..... na ..... kwartał

§	Nazwa paragrafu	Rozdział				Razem zł
1	2	3	4	5	6	7
1	Płace					
2	Świadczenia osobowe					
3	Wydatki osobowe specjalne					
5	Podróże służbowe					
6	Wydatki biurowe i gospodarcze					
7	Wydatki transportowe					
8	Biblioteki					
9	Wydatki na prace naukowo-badawcze					
10	Specjalne wydatki szkolne					
11	Stypendia					
12	Wyżywienie					
13	Wydatki na leczenie					
14	Inwentarz gospodarczy					
15	Inwentarz specjalny					
16	Inwestycje poza limitami p. i.					
18	Kapitalne remonty					
	Razem					

.....
(główny (starszy) księgowy)

Budżet ..... 195 r. Dnia ..... 19 .... r.
(nazwa)

..... NARODOWY BANK POLSKI
(nazwa jednostki)

Oddział .....

Nr .....

Z otwartych kredytów budżetowych części ..... na rachunku Nr .....
przekazuje się niżej wyszczególnione kwoty według dołączonych załączników:

Nazwa Oddziału Narodowego Banku Polskiego														
Nazwa jednostki budżetowej														
dział	rozdział	§												
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

Rozdzielnik kredytów
Wzór Nr 6 (do § 25 przep. o rach. budż.)

..... POLECENIE WYJAZDU SŁUŻBOWEGO Nr .....
(stempel jednostki)

Ob. .....
(nazwisko i imię)

Polecam Obywatelowi udać się do .....

..... (stanowisko służbowe) ..... (nr legitymacji służbowej)

.....

w celu .....

Na czas
od ____
195 .... r.
do ____
195 .... r.

Środki lokomocji

..... (miejscowość) ..... (data)

m. p.

..... (podpis i stanowisko delegującego)

Miejsce na poświadczenia służbowe i uwagi

Stwierdzam, że Ob. .....
otrzymał polecenie wyjazdu służbowego
Nr ..... od ..... do .....
Środki lokomocji .....

..... (data) ..... (podpis i stanowisko)

Zarządzono do wypłaty zaliczkę w kwocie
zł .....
słownie: .....

..... (data) ..... (podpis)

Zaliczkę w kwocie zł .....
słownie ..... otrzymałem

..... (data) ..... (podpis delegowanego)

Polecenie wyjazdu służbowego —
rachunek kosztów podróży.
Wzór Nr 7 (do § 38 przep. o rach. budż.)

RACHUNEK KOSZTÓW PODRÓŻY Stanowisko służbowe Grupa uposażenia

Ob. .....

Wyjazd			Przyjazd			Kolei				Samolot, autobus		Ryczałt za dojazd		Inne		Razem	
miejscowość	dzień, miesiąc	godz.	miejscowość	dzień, miesiąc	godz.	osob. posp.		wagon sypialny									
						zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr

Uwagi:

Nr dowodu .....

Winien Nr konta | Ma Nr konta

Załącz ..... rachunków za ..... noclegów

Ryczałt za .... noclegów po ..... zł

Inne wydatki

Sprawdzono pod względem merytorycznym

..... (data) ..... (podpis)

Sprawdzono pod względem formalnym i rachunkowym

..... (data) ..... (podpis)

Diety za ..... doby po zł .....

Słownie złotych:

Zatwierdzono na sumę zł ..... słownie .....

Do wypłaty z sum .....

cz.	dz.	rozdz.	§	poz.

Załącznik ..... dowodów

Pobrano zaliczkę

do wypłaty

do zwrotu

..... (data) ..... (podpis delegowanego)

Stwierdzam wykonanie polecenia

..... (podpis) ..... (data) ..... (podpis przełożonego)

..... (data) ..... (podpis)

Kwituję odbiór zł ..... słownie .....

..... (data) ..... (podpis delegowanego)

Zatwierdzono na sumę zł ..... słownie .....

..... do wypłaty z sum .....

cz.	dz.	rozdz.	§	poz.

Nr dowodu .....

Winien Nr konta | Ma Nr konta

czekiem dn. ..... Nr czeku .....

Opłacono z zaliczki, pozycja księgi kasowej Nr .....

..... (data) ..... (podpis) ..... (podpis) ..... (data) ..... (podpis)

Polecenie wyjazdu służbowego — rachunek kosztów podróży
Wzór Nr 7 (do § 38 przep. o rach. budż.)

Sprawdzono pod względem merytorycznym

dnia ..... 19 ..... r.

.....

(podpis sprawdzającego)

Sprawdzono pod względem formalnym i rachunkowym

dnia ..... 19 ..... r.

.....

(podpis sprawdzającego)

Zatwierdzono na

sumę ..... zł .....

(słownie) .....

.....

do wypłaty z sum .....

..... dnia ..... 19 ..... r.

....

(główny (starszy) księgowy) (kierownik jednostki budżetowej)

Część .....

Dział	Rozdz.	§	poz.	zł	gr

Razem . . . . .
Potrącono . . . . .
Do wypłaty . . . . .
Wypłacono . . . . .
Wpłacono do banku za pokwitowaniem nr .....
z dnia ..... 195 ... r.

.....

(nazwa jednostki budżetowej)

Wypłacono czekiem z dnia ..... 19 ... r. Nr .....

Potrącenia przelano poleceniami z dnia ..... 19 ..... r. Nr .....

LISTA PŁATNICZA Nr .....

.....

(rodzaj należności)

za ..... 19 ..... r.

(okres wypłaty)

Nr kolejny	Nazwisko i imię	Grupa uposażenia	Wynagrodzenie			razem wynagrodzenie	Potrącenia			razem potrącenia	Do wypłaty	Pokwitowanie	
												data otrzymania	podpis odbierającego
			zł gr	zł gr	zł gr	zł gr	zł gr	zł gr	zł gr	zł gr	zł gr		
1	2	3	4	9	10	11	12	17	18	19	20	21	22

Lista płatnicza
Wzór Nr 8 (do § 39 przep. o rach. budż.)

(str. 1)

KSIĘGA DZIENNIK — GŁÓWNA

str 2)

Nr kolejny	Data	Treść	Nr dokumentu	Suma zapisu							
					Wn		Ma		Wn		Ma	
1	2	3	4	5	6		7		8		9	

Uwaga: dwa formaty: na 20 kont i na 35 kont.

Księga dziennik – główna
Wzór Nr 9 (do § 57 przep. o rach. budż.)

DZIENNIK OBROTÓW .....

Nr kolejny	Data	Treść	Nr konta Wn / Ma								Nr kolejny dziennika
				Wn		Ma		Wn		Ma				
1	2	3	4	5		6		7		8		9	10	11
Suma strony														
Z przeniesienia														
Do przeniesienia														

Przebitkowy dziennik obrotów
Wzór Nr 10 (do § 57 przep. o rach. budż.)

.....

.....

Dziennik		Treść	Nr konta Wn / Ma							
nr kolejny	data			Wn	Ma	Wn	Ma			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
			—							
			—							
		Do przeniesienia								

Karta kontowa
Wzór Nr 11 (do § 57 przep. o rach. budż.)

(str. 1)

.....
(jednostka budżetowa)

DZIENNIK OBROTÓW

za rok .....

dotyczący rachunku bankowego .....

W s k a z ó w k i

W dzienniku zapisuje się wszelkie obroty związane z wykonaniem preliminarza, dla którego otwarto rachunek bankowy. Jeżeli operacja wywołuje zmianę na kilku kontach, wówczas zapisuje się te zmiany pod jedną pozycją.

Poszczególne operacje zapisuje się w następujących kolumnach:

1) otwarcie kredytów (w budżecie centralnym) — w kol. 4,
2) przelew środków na rachunek bieżący wydatków (w budżetach terenowych) — w kol. 4,
3) wypłaty stanowiące koszt — w kol. 5 i 7 (np. wynagrodzenia),
4) zakup materiałów z jednoczesną zapłatą — w kol. 5 i 12,
5) zakup środków podstawowych z jednoczesną zapłatą — w kol. 5, 7 i 14,
6) wypłaty zaliczek — w kol. 5 i 8,
7) rozliczenie zaliczki — w kol. 7 i 9,
8) zwrot zaliczki na rachunek bankowy — w kol. 4 i 9,
9) nabycie materiałów bez jednoczesnej zapłaty — w kol. 11 i 12,
10) nabycie środków podstawowych bez jednoczesnej zapłaty — w kol. 7, 11 i 14,
11) nabycie usługi nietowarowej bez jednoczesnej zapłaty — w kol. 7 i 11,
12) pokrycie zobowiązania — w kol. 5 i 10,
13) zużycie materiałów — w kol. 7 i 13,
14) zawinione braki w materiałach — w kol. 8 i 13,
15) zawinione braki w środkach podstawowych — w kol. 8 i 15,
16) braki naturalne w materiałach — w kol. 7 i 13,
17) wypisanie z inwentarza środków podstawowych — w kol. 15,
18) dochody środków specjalnych — w kol. 4 i 16 albo w kol. 8 i 16, albo w kol. 12 i 16.

(str. 2)

Lp.	Data	Treść	Rachunek bankowy			Koszty i nakłady (faktyczne rozchody)
			przychód	rozchód	saldo	
1	2	3	4	5	6	7

(c. d. str. 2)

Dłużnicy		Wierzyciele		Materiały		Środki podstawowe		Dochody
należność	rozliczono	pokryto	zobowiązanie	przychód	rozchód	przychód	rozchód	
8	9	10	11	12	13	14	15	16

Dziennik obrotów (dla księgowości uproszczonej)
Wzór Nr 12 (do § 57 przep. o rach. budż.)

Budżet centralny — terenowy .....

Jednostka budżetowa .....

Część ..... dział ..... rozdz. ..... § ..... poz. .....

KARTA DOCHODÓW

ROK 19.....

Nazwa należności .....

Lp.	Data	Należność				Uiszczenia				Saldo		Należności uboczne				Treść
		zaległości i przypisy		odpisy		wpłaty		zwroty				odsetki (dodatek za zwłokę)		koszty egzekucyjne		
		zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	
1	2	3		4		5		6		7		8		9		10
Z przeniesienia																
Do przeniesienia																

Karta dochodów
Wzór N. 13 (do § 57 przep. o rach. budż.)

Budżet centralny — terenowy .....

Jednostka budżetowa.....

Część ..... dział ..... rozdz. ..... § ..... poz. .....

Nazwa należności .....

KARTA NALEŻNOŚCI

.....
(zobowiązany)

.....
(adres)

Nr kol. karty dochodów	Data	Należność		Uiszczenia		Saldo (zaległości — czarno, nadpłaty — czerwono)	Należności uboczne	
		przypisy	odpisy	wpłaty	zwroty		odsetki (dodatek za zwłokę)	koszty egzekucyjne
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Karta należności
Wzór Nr 14 (do § 57 przep. o rach. budż.)

Budżet .....
(nazwa budżetu)

Rok 195.....

Część.....dział..... rozdz..... §.....

KARTA ROZCHODÓW

Jednostka budżetowa.....

Kredyt roczny zł.....

Dziennik		Kredyty otwarte		Czek lub polecenie przelewu		Zwroty na wznowienie kredytu (zmniejszenie wydatków)	Wydatki (wystawione polecenia przelewu i czeki)	Pozostałość kredytów	W tym kredyty zaangażowane w umowach i kredyty zablokowane	Koszty lub nakłady (faktyczne rozchody) — (zmniejszenia kosztów lub nakładów — czerwono)				
nr kolejny	data	zwiększenie	zmniejszenie (przekazanie)	nr	data realizacji					poz. ..... zł	poz. ..... zł	poz. ..... zł	poz. ..... zł	poz. ..... zł .....
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

Do przeniesienia

Karta rozchodów
Wzór Nr 15 (do § 57 przep. o rach. budż.)

KARTA WYNAGRODZENIA

..... (nazwisko i imię) .....

Stanowisko

służbowe ..... gr. upos. .....

Przydział służb. .....

Upos. z części ..... dz. ..... rozdz. ..... § ..... poz. .....

..... (data urodzenia pracownika)

..... (data zawarcia związku małżeńskiego)

Imiona dzieci					zniżka zwyżka podatkowa %
data urodzenia					
uczęszcza do szkoły w czasie od ..... do					

..... (nazwa jednostki budżetowej)

Kartę założono

dn. ..... 195.....

..... (podpisy)

Nr ewidencji

Obliczenie uposażenia stałego

Data i Nr zarządzenia						
Od dn. ..... do dn.						
Rodzaj należności: upos. zasadn.						
dod. lokal.						
dod. wyrówn.						
dod. funkc. służbowy						
Razem należn.						
Zasiłek rodzinny						
Ogółem należność						
Potrącenia: pod. od wynagrodzeń						
Razem potrącenia						
Do wypłaty netto						
Podpis						

Wypłaty jednorazowe

Data i Nr zarządzenia													
Tytuł wypłaty													
Suma													
Potrącenia													
Razem potrącenia													
Do wypłaty													
Data wypłaty i Nr listy pł.													

Wypłaty netto upos. stałego

Miesiąc	Kwoty	Nr listy płatniczej
I		
II		
III		
IV		
V		
VI		
VII		
VIII		
IX		
X		
XI		
XII		

Przypisy zadłużeń

Data i Nr zarządzenia	Treść	Ogólna suma należności	Potrącać mies.	od dnia	do dnia	Uwagi

Uwagi:

Karta wynagrodzenia
Wzór Nr 16 (do § 57 przep. o rach. budż.)

(str. 1)

.....
(jednostka budżetowa)

KSIĘGA SUM DEPOZYTOWYCH, SUM NA ZLECENIE, DŁUŻNIKÓW I WIERZYCIELI

założona dnia . . . . . 19 . . . r.
zakończona dnia . . . . . 19 . . . r.

Wskazówki

1. W księdze otwiera się osobne rachunki dla poszczególnych rodzajów sum.

2. Na rachunkach sum depozytowych i sum na zlecenie kolumna 5 otrzymuje tytułowy napis „Przychód", a kolumna 6 — „Rozchód". Na rachunku dłużników kolumnę 5 oznacza się tytułem „Należność", a kolumnę 6 — „Rozliczono". Na rachunku zaś wierzycieli kolumna 5 otrzymuje tytuł „Pokryto", a kolumna 6 — tytuł „Zobowiązanie".

3. Na rachunku sum depozytowych zapisuje się obroty w porządku chronologicznym. Przy zapisywaniu kwot na rozchód powołuje się w kolumnie 4 przy odnośnych pozycjach kolejny numer przeciwstawny, a mianowicie: przy numerze kolejnym przychodu — numer kolejny rozchodu, a przy numerze kolejnym rozchodu — numer kolejny, pod którym zapisano kwotę na przychód. Rachunek sum na zlecenie prowadzi się w analogiczny sposób, jednakże w razie zbiegu kilku akcji rozliczeniowych należy dla każdego rodzaju sum otworzyć osobne konta. Na rachunku dłużników i na rachunku wierzycieli zakłada się osobne konta dla każdego dłużnika bądź dla każdego wierzyciela, przeznaczając na ten cel stosownie do potrzeb odpowiednią ilość przedziałek.

4. Na karcie tytułowej oznacza się numery stron, na których otwarto poszczególne rachunki.

(str. 2)

Nazwa rachunku .....

Nr kolejny	Data i pozycja dziennika obrotów	Treść	Przeciwstawny nr kolejny				Saldo	
			zł	gr	zł	gr	zł	gr
1	2	3	4	5		6	7	

Księga kontowa
Wzór Nr 17 (do § 57 przep. o rach. budż.)

Nr .....

Nazwa materiału ..... Jednostka miary ..... Zapas normatywny .....

Data	Nr dowodu	TREŚĆ	PRZYCHÓD			ROZCHÓD		TAN		Cena przeciętna
			ilość	cena	wartość	ilość	wartość	ilość	wartość	

Karta materiałowa ilościowo-wartościowa.
Wzór Nr 18 (do § 57 przep. o rach. budż.)

Nr .....

Nazwa materiału ..... Jednostka miary ..... Zapas normatywny ..... Zapas minimalny .....

Data	Nr. dowodu	TREŚĆ	Przychód	Rozchód	STAN	Data	Nr dowodu	TREŚĆ	Przychód	Rozchód	STAN

Karta materiałowa ilościowa
Wzór Nr 19 (do § 57 przep. o rach. budż.)

(str. 1)

.....
(nazwa jednostki budżetowej)

KSIĘGA INWENTARZOWA

(str. 2) założona dnia .....

Nr kolejny		Data przychodu bądź rozchodu i pozycja dziennika obrotów	Numer fabryczny przedmiotu	Nazwa przedmiotu (obiektu), jego opis i stan	Od kogo otrzymano (zakupiono) bądź powód wykreślenia z inwentarza
przychodu	rozchodu				
1	2	3	4	5	6

(c. d. str. 2)

Wartość						Przeciwstawny numer kolejny	Miejsce znajdowania się przedmiotu (obiektu)	Uwagi
przychód		rozchód		saldo				
zł	gr	zł	gr	zł	gr			
7		8		9		10	11	12

Księga inwentarzowa
Wzór Nr 20 (do § 57 przep. o rach. budż.)

(str. 1)

.....
(jednostka budżetowa)

KSIĘGA KONTROLI DRUKÓW ŚCISŁEGO ZARACHOWANIA

założona dnia ..... 19..... r.

zakończona dnia ..... 19..... r.

W s k a z ó w k i

1. Księgę prowadzi się w jednostkach budżetowych, posiadających druki podlegające ścisłemu zarachowaniu.

2. Dla każdego rodzaju druków otwiera się w księdze osobne konto.

3. Kolumny wartościowe wypełnia się tylko w odniesieniu do druków płatnych. Z końcem miesiąca wyprowadza się w księdze na każdym koncie (z wyjątkiem konta kwitariuszy wzór Nr 5) sumy miesięczne tak co do ilości jak i wartości. Do sumy przychodu dodaje się pozostałość z ubiegłego miesiąca, a następnie odejmuje się sumę rozchodu i wyprowadza się pozostałość na miesiąc następny.

4. Zużycie własne druków księguje się w ilościach dekadowych lub miesięcznych.

5. Każdy kwitariusz wzór Nr 5 zapisuje się w osobnej przedziałce. Wydanie kwitariusza pracownikowi (inkasentowi) następuje za potwierdzeniem odbioru w kolumnie 10. Datę zwrotu kwitariusza przez pracownika (inkasenta) notuje się w kolumnie 11. Ilość ewentualnie niewykorzystanych blankietów pokwitowań w kwitariuszu zwracanym przez pracownika (inkasenta) uwidacznia się w kolumnie 12, wpisując równocześnie tę ilość ponownie na przychód. W kolumnie 13 powołuje się numer kolejny, pod którym niewykorzystane blankiety kwitariusza zapisano ponownie na przychód. Pracownikowi (inkasentowi) pełniącemu służbę w siedzibie jednostki mogą być wydane najwyżej dwa kwitariusze. Dla pracownika (inkasenta) pełniącego służbę poza siedzibą jednostki potrzebną ilość kwitariuszy określa kierownik jednostki. Nowy kwitariusz może być wydany po zwróceniu kwitariusza zużytego.

(str. 2)

Lp.	Data	Treść (od kogo otrzymano lub komu wydano oraz kiedy i numery druków)	Przychód					Rozchód					Data i numer dowodu wpłaty lub data potwierdzenia odbioru	Adnotacje dotyczące zwrotu druków		
			ilość sztuk	cena jedn.		wartość		ilość sztuk	cena jedn.		wartość			data	ewentualna ilość niezużytych druków	Nr kolejny przychodu, pod którym zapisano niezużyte druki
				zł	gr	zł	gr		zł	gr	zł	gr				
1	2	3	4	5		6		7	8		9		10	11	12	13

Księga kontroli druków ścisłego zarachowania
Wzór Nr 21 (do § 57 przep. o rach. budż.)

BUDŻET .....
(nazwa budżetu)

Karta dysponenta kredytów na rok 195.....

.....
(nazwa jednostki budżetowej niższego stopnia)

Część ..... dział ..... rozdział .....

Wskazówka: kredyty przekazane **wpisuje się** czarnym atramentem; **kredyty zmniejszone – czerwonym. Po każdym** zapisie wyprowadza się stan.

Dziennik		§	§	§	§	§	§	§	§	§	§	§	§	§	§	Razem
Nr kolejny	data															
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17

Karta dysponenta kredytów
Wzór Nr 22 (do § 57 przep. o rach. budż.)

(nazwa jednostki budżetowej) (data)

ZLECENIE WYDANIA MATERIAŁÓW Nr .....

Magazyn wyda (komu) .....

.....następujące materiały:

Lp.	Nazwa materiału	Nr kartu	Żądana ilość	Wydano	Po cenie zł	gr	Wartość zł	gr
1	2	3	4	5	6		7	

Magazyn wydał dnia:

(podpis magazyniera)

Powyższe materiały zgodnie z wyszczególnieniem w kolumnie 5 otrzymałem dnia .....

(podpis odbiorcy)

Adnotacja księgowości materiałowej		Adnotacja księgowości finansowej			
Wycenił	Księgował	Konto Winien	Suma zł	gr	Konto Ma
dnia	dnia				
podpis	podpis				

Księgowano dnia .....

(podpis)

Zlecenie wydania materiałów
Wzór Nr 23 (do § 64 przep. o rach. budż.)

(jednostka budżetowa)

Dnia .....

NOTA KSIĘGOWA

Lp. dziennika	Obciążyć (Wn) konto	Na sumę zł	gr	Z tytułu	Uznać (Ma) konto	Na sumę zł	gr	Lp. dziennika
1	2	3		4	5	6		7

Ogółem słownie zł .....

(główny (starszy) księgowy)

(kierownik jednostki budżetowej)

Nota księgowa
Wzór Nr 24 (do § 67 przep. o rach. budż.)

(str. 1)

Budżet ..... Dnia ..... 195 ..... r.
(nazwa)

.....
(stempel organu finansowego)

Do

.....

.....

Z kredytów budżetowych części ..... działu .....

otwiera się do dyspozycji .....

na r-ku nr ..... jednostki — jednostek podległych*)

złotych ..... słownie .....

Zlecenia specjalne .....

.....

pieczęć

.....
(podpis głównego księgowego)

.....
(podpis kierownika organu finansowego)

*) Zbędne skreślić

Pismo w sprawie otwarcia kredytów
Wzór Nr 25 (do § 72 przep. o rach. budż.)

(str. 2)

Kredyty części ..... działu ..... na ..... kwartał

§	Nazwa paragrafu	Rozdział				Razem
		zł	zł	zł	zł	
1	2	3	4	5	6	7
1	Płace					
2	Świadczenia osobowe					
3	Wydatki osobowe specjalne					
5	Podróże służbowe					
6	Wydatki biurowe i gospodarcze					
7	Wydatki transportowe					
8	Biblioteki					
9	Wydatki na prace naukowo-badawcze					
10	Specjalne wydatki szkolne					
11	Stypendia					
12	Wyżywienie					
13	Wydatki na leczenie					
14	Inwentarz gospodarczy					
15	Inwentarz specjalny					
16	Inwest. poza limitami p. i.					
18	Kapitalne remonty					
	Razem					

.....
(główny (starszy) księgowy)

Budżet.....

Cz. ..... dz. ..... rozdz. ..... § .....

KARTA KREDYTU
ROK 195 .....

Dziennik			Suma kredytu ustalonego		Przeniesienia budżetowe		Winkulacja i zadania oszczędnościowe	Suma kredytu rozporządzalnego	Otwarty kredyt	Pozostaje do otwarcia	Wydatki
lp.	data	T R E Ś Ć	w budżecie	w uchwale o dodatkowych kredytach	zwiększenia	zmniejszenia					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Karta kredytu
Wzór Nr 26 (do § 74 przep. o rach. budż.)

Budżet..... Część .....

.....
(jednostka budżetowa)

Do

.....

.....

SPRAWOZDANIE O DOCHODACH BUDŻETOWYCH

za ..... 195..... r.

Dział	Rozdział	§	Pozycja	Saldo początkowe (zaległości minus nadpłaty)	Należności (przypisy—odpisy)	Wpływy		Saldo końcowe (zaległości—nadpłaty)
						planowane na rok	wykonane od początku roku (wpłaty minus zwroty)	
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Sprawozdanie o dochodach budżetowych
Wzór Nr 27 (do § 82 przep. o rach. budż.)

Budżet .....
(nazwa)

Część .....

.....
(jednostka budżetowa)

Do

.....

.....

SPRAWOZDANIE

o wydatkach budżetowych

za ..... 195..... r.

Dział	Rozdział	§	Pozycja	Zatwierdzono wg preliminarza na rok	Otwarto kredyty od początku roku (po uwzględnieniu zmniejszeń)	Wydatki (podjęto z banku od początku roku po uwzględnieniu zwrotów)	Koszty (faktyczne rozchody) od początku roku	Nakłady kapitalne od początku roku
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Sprawozdanie o wydatkach budżetowych
Wzór Nr 28 (do § 82 przep. o rach. budż.)

SPRAWOZDANIE

o wydatkach na inwestycje limitowe

za ..... 195..... r.

Część	Dział	Rozdział	Zatwierdzono wg preliminarza na rok	Otwarto kredyty od początku roku	Zakumulowano środki własne od początku roku	Wydatki (podjęto z banku od początku roku)	Wydatki obciążające budżet (kol. 7-6)	Nakłady faktyczne od początku roku
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Sprawozdanie o wydatkach na inwestycje limitowe
Wzór Nr 29 (do § 82 przep. o rach. budż.)

(str. 1)

Budżet .....

.....
(jednostka budżetowa)

Do

.....

.....

SPRAWOZDANIE

o obrotach na rachunkach bieżących

za miesiąc ..... 195..... r.

Nazwa rachunku bieżącego	Przychody			
	w miesiącu sprawozdawczym		od początku roku	
	przelewy	zwroty wydatków	przelewy	zwroty wydatków
1	2	3	4	5
1. Rachunki bieżące głównego dysponenta kredytów: a) rachunek bieżący dla wydatków jednostki				
b) rachunek bieżący środków dla jednostek podległych				
2. Rachunki bieżące dysponentów kredytów 3 stopnia				

(str. 2)

Nazwa rachunku bieżącego	Rozchody			
	w miesiącu sprawozdawczym		ogółem od początku roku	
	przelewy na inne rachunki	wydatki	przelewy na inne rachunki	wydatki
1	2	3	4	5
1. Rachunki bieżące głównego dysponenta kredytów: a) rachunek bieżący dla wydatków jednostki				
b) rachunek bieżący środków dla jednostek podległych				
2. Rachunki bieżące dysponentów kredytów 3 stopnia				

.....
(główny (starszy) księgowy)

.....
(kierownik jednostki)

Sprawozdanie o obrotach na rachunkach bieżących

Wzór Nr 30 (do § 82 przep. o rach. budż.)

(str. 1)

Budżet .....
(nazwa

Do

.....

.....

SPRAWOZDANIE

o środkach specjalnych typu .....

.....

do części ..... działu ..... rozdziału .....

za ..... 195 ..... r.

§	Określenie rodzaju dochodów	Dochody		
		zatwierdzono wg preliminarza na rok	wpłacono na r-k bankowy od początku roku	dochody od początku roku
1	2	3	4	5
	Razem			
	Pozostałość na początku roku			
	Ogółem			

(str. 2)

§	Pozycja	Określenie rodzaju rozchodów	Rozchody		
			zatwierdzono wg preliminarza na rok	wydatki (podjęto z banku) od początku roku	koszty i nakłady od początku roku
1		2	3	4	5
		Razem rozchody			
		Umorzono nieściągalne należności			
		Inne straty nadzwyczajne			
		Pozostałość na koniec okresu sprawozdawczego			
		Ogółem			

.....
(główny (starszy) księgowy)

.....
(kierownik jednostki)

Sprawozdanie o środkach specjalnych
Wzór Nr 31 (do § 82 przep. o rach. budż.)

.....
(jednostka budżetowa)

Do

.....

.....

SPRAWOZDANIE O SUMACH DEPOZYTOWYCH I SUMACH NA ZLECENIE

za ..... 195..... r.

Nazwa sum	Saldo na początek roku		Przychód		Rozchód		Saldo na koniec okresu sprawozdawczego		Uwagi
	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	
1	2		3		4		5		6

.....
(główny (starszy) księgowy)

.....
(kierownik jednostki budżetowej)

Sprawozdanie o sumach depozytowych i sumach na zlecenie
Wzór Nr 32 (do § 82 przep. o rach. budż.)

.....
(jednostka budżetowa)

....., dnia ..... 195 ..... r.

.....

.....

B I L A N S

obrotów i sald księgi głównej

na dzień ..... 195..... r.

Nr konta	Nazwa konta	Salda na początku roku		Obroty od początku roku łącznie z saldami początkowymi		Salda na koniec okresu sprawozdawczego	
		Wn	Ma	Wn	Ma	Wn	Ma
1	2	3	4	5	6	7	8

.....
(główny (starszy) księgowy)

.....
(kierownik jednostki)

Bilans
Wzór Nr 33 (do § 82 przep. o rach. budż.)

SPRAWOZDANIE

o obrotach i saldach

na dzień ..... 195 ..... r.

(jednostka budżetowa)

....., dnia ..... 195 ..... r.

Lp	Nazwa rachunku (konta)	Salda na początku roku		Obroty wg dziennika obrotów łącznie z saldami początkowymi		Salda na koniec okresu sprawozdawczego	
1	2	3		4	5	6	

(główny (starszy) księgowy) (kierownik jednostki)

Sprawozdanie o obrotach i saldach
Wzór Nr 34 (do § 82 przep. o rach. budż.)

SPRAWOZDANIE

o wskaźnikach budżetowych

(jednostka budżetowa)

Część ..... Dział .....

za ..... 195 ..... r.

Rozdział	Nazwa zadań i jednostek miar	Stan na początek kwartału		Stan na koniec kwartału		Wskaźnik budżetowy (średnia) w kwartale sprawozdawczym			Norma budżetowa (obliczeniowa) w kwartale sprawozdawczym			Wskaźnik budżetowy (średnia) roczny			Norma budżetowa (obliczeniowa) roczna		
		planowany	faktyczny	planowany	faktyczny	planowany	faktyczny	%	planowana	faktyczna	%	planowany	wykonany	%	planowana	wykonana	%
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18

Sprawozdanie o wskaźnikach budżetowych
Wzór Nr 45 (do § 82 prze . o rach. budż.)

.....
(nazwa orga u finans wego)

SPRAWOZDANIE

o kasowym wykonaniu budżetu

za miesiąc ..... 195..... r.

Dochody — Wydatki*)

Część	Dział	Rozdział	Suma	Część	Dział	Rozdział	Suma

*) Niepotrzebne skreślić.

Sprawozdanie o kasowym wykonaniu budżetu terenowego.
Wzór Nr 36 (do § 84 przep. o rach. budż.)

Warunki prenumeraty Monitora Polskiego na rok 1952

Opłata za prenumeratę Monitora Polskiego w roku 1952 wynosi:

	Cz. A	Cz. B	Obie części A - B
rocznie	**45.—zł**	**42.—zł**	**87.—zł**
półrocznie	**27.— „**	**25.— „**	**52.— „**

Opłata za prenumeratę powinna być uiszczona co najmniej na 15 dni przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 15 grudnia 1951 r., za II półrocze — do dnia 15 czerwca 1952 r. Administracja Wydawnictw PRM nie przyjmuje odpowiedzialności za terminową dostawę numerów Monitora Polskiego abonentom, którzy dokonają wpłaty po tych terminach.

Jednostki pozostające na rozrachunku gospodarczym powinny wpłacić należność za prenumeratę na konto P.K.O. I-4797/110 w terminach wyżej podanych. Na odcinku wpłaty należy podać dokładny adres wysyłkowy (z uwzględnieniem ulicy i Nr domu) oraz ilość egzemplarzy. Nadsyłanie zamówień jest zbędne, gdyż wysyłka Monitora Polskiego dokonywana będzie wyłącznie na podstawie otrzymywanych wpłat. Rachunki za prenumeratę wystawiane nie będą.

Jednostki objęte budżetem centralnym powinny zgłosić zapotrzebowanie na Monitor Polski do właściwego ministerstwa (urzędu centralnego), a jednostki objęte budżetem terenowym — do prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48
Administracja: Administracja Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów, Warszawa ul Bracka 20a

Zam. 958 35.000 + 60.000 2-B-46365 Drukarnia Ministerstwa Sprawiedliwości, Warszawa, Nowowiejska 6. **Cena 7,68 zł**

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 21 grudnia 1951 r. **Nr A-102**

TREŚĆ:

Poz.:

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

1478 — o nadaniu odznaczeń państwowych 1485

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

1479 — Nr 814 z dnia 1 grudnia 1951 r. w sprawie dodatku specjalnego dla pracowników fizycznych zatrudnionych w pracowniach naukowych Państwowego Instytutu Weterynaryjnego . . 1486

1480 — Nr 815 z dnia 1 grudnia 1951 r. o zmianie Instrukcji Nr 8 w sprawie organizacji wewnętrznej i etatów wydziałów prezydiów rad narodowych 1486

UCHWAŁY PREZYDIUM RZĄDU:

1481 — Nr 817 z dnia 1 grudnia 1951 r. w sprawie zatwierdzania projektów urbanistycznych i architektonicznych 1486

1482 — Nr 818 z dnia 1 grudnia 1951 r. w sprawie tworzenia wojewódzkich zarządów miejskich przedsiębiorstw remontowo-budowlanych i robót specjalnych 1488

1483 — Nr 828 z dnia 1 grudnia 1951 r. w sprawie zagospodarowania użytków rolnych w obrębie miast i terenów bezpośrednio przyległych 1489

1484 — Nr 834 z dnia 8 grudnia 1951 r. w sprawie przywilejów dla górników zatrudnionych w podziemnych kopalniach soli kamiennej 1490

1485 — Nr 838 z dnia 8 grudnia 1951 r. zmieniająca uchwałę Nr 393 Prezydium Rządu w sprawie delegowania pracowników władz, urzędów i przedsiębiorstw podległych do organów centralnych 1490

1486 — Nr 847 z dnia 8 grudnia 1951 r. o rozciągnięciu przepisów uchwały Nr 111 Prezydium Rządu o roli, zadaniach i uprawnieniach majstra w uspołecznionych przemysłowych zakładach pracy — na uspołecznione zakłady wykonawstwa budowlano-montażowego 1490

ZARZĄDZENIA:

1487 — Nr 174 Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 1951 r. w sprawie tymczasowej tabeli stanowisk oraz dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników w dziale Ministerstwa Sprawiedliwości 1491

1488 — Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 28 listopada 1951 r. w sprawie ustalenia trybu przekazania prezydiom rad narodowych zarządu nieruchomości mieszkalnych, sprawowanego przez centralne zarządy, centrale handlowe i Zakład Ubezpieczeń Społecznych 1492

1489 — Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie tymczasowych zasad angażowania personelu pedagogicznego studiów przygotowawczych w szkołach wyższych 1493

1490 — Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie reorganizacji niektórych zrzeszeń prywatnego przemysłu 1495

1491 — Ministra Leśnictwa z dnia 19 września 1951 r. w sprawie zmiany organizacji Instytutu Badawczego Leśnictwa 1496

1478

Nr 4/607/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 29 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie — za patriotyczną postawę i wzorowe wykonanie obowiązków wobec Państwa — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Czyżewski Antoni, 2. Gierczak Stanisław, 3. Kanarek Bernard, 4. Matusewicz Konstanty, 5. Muszarski Konrad, 6. Myszka Klara, 7. Nowicki Leon, 8. Ołdak Bolesław, 9. Opiła Wincenty, 10. Pikus Maria, 11. Pingielski Stanisław, 12. Radtka Piotr, 13. Rynkiewicz Kazimierz, 14. Subocz Aleksander, 15. Surus Władysław, 16. Szumski Władysław, 17. Trobczyński Jan, 18. Tusk Jan, 19. Witczak Bolesław.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

20. Budnik Marian, 21. Cichowicz Leonard, 22. Dereszko Wacław, 23. Doleżan Leon, 24. Dziura Tadeusz, 25. Gniadek Michał, 26. Grobelski Zygmunt, 27. Kasztelan Panteleon, 28. Kobe Bazyli, 29. Kowalik Jan, 30. Lisowski Józef, 31. Ławro Paweł, 32. Maciejewski Franciszek, 33. Piekarski Jan, 34. Piotrowski Michał, 35. Seweryniak Janina, 36. Sosnowski Franciszek, 37. Szymkiewicz Kazimierz, 38. Traczyk Jakub, 39. Waszkiewicz Józef, 40. Żal Franciszek.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1479

UCHWAŁA Nr 814 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 grudnia 1951 r.

w sprawie dodatku specjalnego dla pracowników fizycznych zatrudnionych w pracowniach naukowych Państwowego Instytutu Weterynaryjnego.

Na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz 39) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Pracownikom fizycznym, sprawującym funkcje pomocy laboranta w Państwowym Instytucie Weterynaryjnym przy czynnościach, przy których stale stykają się z materiałem zakaźnym — przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 40% uposażenia zasadniczego.

2. Wykaz czynności, o których mowa w ust. 1, ustali w drodze zarządzenia Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Finansów i Prezesem Państwowej Komisji Etatów.

§ 2. Do dodatku, o którym mowa w § 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39).

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom Finansów i Rolnictwa

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1480

UCHWAŁA Nr 815 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 grudnia 1951 r.

o zmianie Instrukcji Nr 8 w sprawie organizacji wewnętrznej i etatów wydziałów prezydiów rad narodowych.

Na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 130) Rada Ministrów uchwala:

§ 1. W uchwale Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1950 r. — Instrukcja Nr 8 w sprawie organizacji wewnętrznej i etatów wydziałów prezydiów rad narodowych (Monitor Polski z 1950 r. Nr A-70, poz. 814, Nr A-78, poz. 906, Nr A-95, poz. 1204, Nr A-100, poz. 1259, Nr A-112, poz. 1404, Nr A-121, poz. 1481 i Nr A-129, poz. 1610 oraz z 1951 r. Nr A-5, poz. 60, Nr A-9, poz. 137, Nr A-12, poz. 176, Nr A-28, poz. 357, Nr A-35, poz. 435, Nr A-44, poz. 575 i 576, Nr A-47, poz. 619, Nr A-56, poz. 737, Nr A-77, poz. 1065 oraz Nr A-95, poz. 1281) wprowadza się następujące zmiany:

1) W § 1 pkt 10 — Wydział Budownictwa:
   a) w rubryce „Oddział" w pkt 5 wyrazy „Administracji Budowlanej" zastępuje się wyrazami „Nadzoru Budowlanego", stawiając w tym punkcie w rubryce „Zakres spraw" po wyrazie „robotami" kropkę i skreślając pozostałe wyrazy: „sprawy inwestycji resortu budownictwa na obszarze wojewódzkim";
   b) w rubryce „Oddział" dodaje się nowy punkt „1. Ogólny", wstawiając w tym punkcie w rubryce „Zakres spraw" zdanie następujące: „Sprawy: organizacyjne, ogólne, planowania i realizacji budżetu, statystyki i sprawozdawczości ogólnej, gospodarcze oraz sprawy nie wchodzące do zakresu działania innych oddziałów, jak również nadzór w podanym zakresie nad wydziałami budownictwa prezydiów rad narodowych niższego stopnia";
   c) dotychczasowy punkt „1. Planowania Zabudowy Osiedli Miejskich" otrzymuje numerację 2, a dalsze punkty otrzymują odpowiednio nową kolejną numerację;
2) w § 2 pkt 8 — Budownictwa w rubryce „Referaty" w pkt 1 skreśla się wyrazy „i Inwestycji";
3) w § 10 dodaje się następujący nowy ust. 4: „4. W prezydiach rad narodowych miast liczących ponad 100.000 mieszkańców z wyjątkiem m. st. Warszawy, w wydziale budownictwa: 1) nie ma Oddziału Planowania Zabudowy Osiedli Wiejskich i Oddziału Budownictwa Wiejskiego, 2) Oddział „2. Planowania Zabudowy Osiedli Miejskich" otrzymuje nazwę „2. Planowania Zabudowy Miasta", 3) oddział „4. Orzecznictwa i Realizacji Planów Zabudowy" — nazwę „4. Orzecznictwa i Realizacji Planu Zabudowy". W wydziałach budownictwa prezydiów rad narodowych, stanowiących powiaty miejskie, nie ma referatu budownictwa wiejskiego.".

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1481

UCHWAŁA Nr 817 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 1 grudnia 1951 r.

w sprawie zatwierdzania projektów urbanistycznych i architektonicznych.

W celu zapewnienia należytej oceny projektów urbanistycznych i architektonicznych, podniesienia poziomu tych projektów oraz usprawnienia trybu ich zatwierdzania — Prezydium Rządu uchwala, co następuje:

§ 1. W trybie niniejszej uchwały zatwierdzane są następujące projekty urbanistyczne: projekty założeń (zasad) miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, projekty tych planów oraz projekty zasadniczych rozwiązań urbanistyczno-architektonicznych. Postępowanie z pozostałymi projektami urbanistycznymi regulują przepisy dotychczasowe.

§ 2 1 Projekty, o których mowa w § 1, zatwierdzają prezydia wojewódzkich rad narodowych — o ile w dalszych postanowieniach zatwierdzenie nie zostało zastrzeżone Prezydium Rządu lub Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli.

2. Prezydia wojewódzkich rad narodowych decydują, które rozwiązania urbanistyczno-architektoniczne, nie zastrzeżone władzom centralnym, uważać należy za zasadnicze i podlegające zatwierdzeniu przez te prezydia.

3. Szczegółowe instrukcje w tym zakresie wydaje Minister Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 3. 1. Zatwierdzeniu przez Prezydium Rządu podlegają projekty, wymienione w § 1, dla m. st. Warszawy i obszaru Warszawskiego Zespołu Miejskiego, miast: Łodzi, Krakowa, Gdańska, Gdyni i Sopotu, Szczecina, Wrocławia, Poznania, Lublina, Bydgoszczy, Częstochowy, Tych oraz miast niecki węglowej: Katowic, Gliwic, Bytomia, Chorzowa, Zabrza, Sosnowca i Dąbrowy Górniczej.

2. Dla miast i obszarów, wymienionych w ust. 1, wymagają zatwierdzenia przez Prezydium Rządu, jako zasadnicze, projekty rozwiązań urbanistyczno-architektonicznych, które są związane z budową lub odbudową budowli:

1) o kubaturze ponad 100.000m³;
2) przeznaczonych na siedzibę władz centralnych;
3) innych, które ze względu na charakter, wygląd lub położenie wpłyną decydująco na plastyczne ukształtowanie miast, jak: budowle monumentalne, zabytkowe, dworce, ośrodki przemysłowe, parki, mosty itp., a które Prezydium Rządu zleci przedstawić sobie do zatwierdzenia.

§ 4. 1. Zatwierdzaniu przez Ministra Budownictwa Miast i Osiedli podlegają projekty, wymienione w § 1, dla miast, których spis ustala ten Minister.

2. Dla miast, o których mowa w ust. 1, wymagają zatwierdzenia przez Ministra Budownictwa Miast i Osiedli, jako zasadnicze, projekty rozwiązań urbanistyczno-architektonicznych, które są związane z budową lub odbudową budowli:

1) przeznaczonych na siedzibę wojewódzkich rad narodowych i ich organów, wojewódzkich komitetów partii i okręgowych rad związków zawodowych;
2) przeznaczonych na pomieszczenia szkół akademickich, teatrów, muzeów i miejskich domów kultury;
3) innych, wymienionych w § 3 ust. 2 pkt 3, które Minister Budownictwa Miast i Osiedli zleci przedstawić sobie do zatwierdzenia.

3. Zatwierdzenia przez Ministra Budownictwa Miast i Osiedli wymagają ponadto projekty rozwiązań urbanistyczno-architektonicznych, które są związane z budową wszelkich budynków o kubaturze ponad 30.000 m³, z wyjątkiem zastrzeżonych do zatwierdzenia przez Prezydium Rządu (§ 3).

§ 5. Minister Budownictwa Miast i Osiedli może zażądać przedstawienia sobie do rozpatrzenia projektu, zatwierdzonego przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej (§ 2).

§ 6. 1. Projekty wymienione w § 1 przed przedstawieniem do zatwierdzenia powinny być uzgodnione z zainteresowanymi władzami i organami publicznymi; projekty, związane z obiektami zabytkowymi, powinny być uzgodnione z organami konserwatorskimi. O ile projekty nie były opracowane na zlecenie prezydiów powiatowych rad narodowych (miejskich rad narodowych miast, stanowiących powiaty miejskie), powinny być uzgodnione z tymi prezydiami.

2. W razie niemożności uzgodnienia stanowisk prezydium wojewódzkiej rady narodowej przedstawia sprawę do decyzji Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 7. 1. Projekty do zatwierdzenia przez Prezydium Rządu przedstawia Minister Budownictwa Miast i Osiedli.

2. Przy przedstawianiu projektów rozwiązań urbanistyczno-architektonicznych, związanych z budową lub odbudową budowli z zakresu budownictwa specjalnego, Minister Budownictwa Miast i Osiedli działa w porozumieniu z właściwym ministrem, a związanych z obiektami zabytkowymi — w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki.

§ 8. Jeżeli opracowanie projektu rozwiązania urbanistyczno-architektonicznego związane jest z budową lub odbudową budowli, stanowiących zasadniczy element tego rozwiązania (§§ 2—5) — szkicowe projekty architektoniczne (elementy projektu wstępnego inwestycji, dotyczące rozwiązania architektonicznego) tych obiektów podlegają zatwierdzeniu na tych samych zasadach i — o ile jest to uzasadnione — równocześnie z projektem rozwiązania urbanistyczno-architektonicznego.

§ 9. Zatwierdzanie szkicowych projektów architektonicznych, nie wymienionych w § 8, regulują zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 10. Decyzje co do projektów rozwiązań urbanistyczno-architektonicznych i szkicowych projektów architektonicznych, opracowanych przez inwestorów i złożonych do zatwierdzenia, powinny być przez prezydia wojewódzkich rad narodowych i Ministra Budownictwa Miast i Osiedli wydawane w ciągu 14 dni od dnia otrzymania tych projektów. W tym samym terminie projekty takie powinny być przedstawiane do zatwierdzenia, jeżeli zatwierdzenie należy do władzy wyższej.

§ 11. Minister Budownictwa Miast i Osiedli w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego określa w drodze zarządzeń warunki, jakim powinny odpowiadać szkicowe projekty architektoniczne.

§ 12. Minister Budownictwa Miast i Osiedli w porozumieniu z właściwymi ministrami może upoważnić organa weryfikacyjne poszczególnych państwowych biur projektowych do zatwierdzania podstawowych projektów budowlanych. Skład osobowy organów weryfikacyjnych biur projektowych, podlegających Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli, wymaga w tych przypadkach akceptacji tego Ministra, w innych zaś biurach projektowych — akceptacji właściwego ministra w porozumieniu z Ministrem Budownictwa Miast i Osiedli. Upoważnienie może dotyczyć wszystkich lub niektórych projektów podstawowych, opracowanych w danym biurze projektowym.

2. Wykaz biur projektowych, których organa weryfikacyjne będą mogły być upoważnione do zatwierdzania podstawowych projektów budowlanych, ustala Minister Budownictwa Miast i Osiedli w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 13. 1. Wszelkie projekty typowe budynków i urządzeń w zakresie budownictwa ogólnego wymagają

zatwierdzenia przez Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

2. Pod względem urbanistyczno-architektonicznym projekty typowe innych budynków i urządzeń w osiedlach, a w szczególności budowli wojskowych, przemysłowych, kolejowych i portowych, wymagają zgody Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 14. 1. Projekty podstawowe powinny odpowiadać zatwierdzonym szkicowym projektom architektonicznym; zmiany mogą być dopuszczone jedynie w przypadkach, uzasadnionych ważnymi względami gospodarczymi lub plastycznymi.

2. Zmiany, o których mowa w ust. 1, jeżeli dotyczą usytuowania, rozmiarów, wyglądu lub przeznaczenia budowli, wymagają zatwierdzenia przez władzę, która zatwierdziła szkicowy projekt architektoniczny.

§ 15. Państwowe biura projektów ponoszą pełną odpowiedzialność za właściwe opracowanie projektów.

§ 16. 1. Prezydia wojewódzkich rad narodowych powołują wojewódzkie komisje urbanistyczno-architektoniczne jako fachowe organa opiniujące wszystkie projekty, wymienione w §§ 1 i 8, dla obszaru województwa.

2. Członków komisji wyznaczają prezydia wojewódzkich rad narodowych za zgodą Ministra Budownictwa Miast i Osiedli. Prezydia wojewódzkich rad narodowych mogą kierować do zaopiniowania przez komisje również podstawowe projekty budowlane, których zatwierdzenie należy do tych prezydiów.

§ 17. Minister Budownictwa Miast i Osiedli powoła Główną Komisję Urbanistyczno-Architektoniczną jako fachowy organ opiniujący projekty, których zatwierdzenie należy do Prezydium Rządu i Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 18. Komisje urbanistyczno-architektoniczne powołane zostaną zgodnie z uchwałą Nr 36 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. (Monitor Polski Nr A-9, poz. 134).

§ 19. Minister Budownictwa Miast i Osiedli wyda regulamin Głównej Komisji Urbanistyczno-Architektonicznej oraz wzorowy regulamin dla wojewódzkich komisji urbanistyczno-architektonicznych.

§ 20. Minister Budownictwa Miast i Osiedli oraz prezydia wojewódzkich rad narodowych w przypadkach, w których uznają to za wystarczające, mogą — bez kierowania projektu do komisji urbanistyczno-architektonicznej — posłużyć się opinią wydaną co do projektu przez organ opiniodawczy (kolegium lub rada techniczna) państwowego biura projektów. Do organów tych w takich przypadkach — bez względu na resortową podległość biura — Minister Budownictwa Miast i Osiedli bądź prezydium wojewódzkiej rady narodowej deleguje swego przedstawiciela. Postanowienie powyższe nie dotyczy projektów związanych z obiektami zabytkowymi.

§ 21. Projekty urbanistyczne oraz szkicowe projekty architektoniczne w zakresie, dotyczącym budownictwa specjalnego, podlegają przepisom niniejszej uchwały tylko co do umiejscowienia tego budownictwa oraz powiązania urbanistyczno-architektonicznego z otaczającym krajobrazem i zabudową.

§ 22. Przepisy, dotyczące prezydiów wojewódzkich rad narodowych, stosuje się odpowiednio do Prezydiów Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi.

§ 23. Dla obszaru m. st. Warszawy i Warszawskiego Zespołu Miejskiego:

1) Minister Budownictwa Miast i Osiedli może upoważnić Naczelnego Architekta Warszawy do zatwierdzania projektów, zastrzeżonych do zatwierdzenia przez Ministra Budownictwa Miast i Osiedli w § 4 ust. 3;
2) projekty zastrzeżone do zatwierdzenia przez Prezydium Rządu nie są opiniowane przez Główną Komisję Urbanistyczno-Architektoniczną; projekty te Minister Budownictwa Miast i Osiedli lub z jego upoważnienia — Naczelny Architekt Warszawy — przedstawia do rozpatrzenia Naczelnej Radzie Odbudowy Warszawy i Prezydium Rządu;
3) wszystkie podstawowe projekty budowlane wymagają zatwierdzenia pod względem urbanistycznym i architektonicznym przez Naczelnego Architekta Warszawy.

§ 24. Po rozpoczęciu działalności przez Komitet do Spraw Urbanistyki i Architektury uchwała Prezydium Rządu rozgraniczy zakres właściwości Prezydium Rządu i Ministra Budownictwa Miast i Osiedli, określony niniejszą uchwałą — pomiędzy Prezydium Rządu, Komitet do Spraw Urbanistyki i Architektury oraz Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 25. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1482

UCHWAŁA Nr 818 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 1 grudnia 1951 r.

w sprawie tworzenia wojewódzkich zarządów miejskich przedsiębiorstw remontowo-budowlanych i robót specjalnych.

W celu zapewnienia sprawnej działalności miejskich przedsiębiorstw: remontowo-budowlanych, drogowych, rozbiórkowo-porządkowych, robót wodociągowo-kanalizacyjnych i robót instalacyjnych oraz zapewnienia realizacji planu wykonawstwa zadań podjętych przez te przedsiębiorstwa — Prezydium Rządu postanawia, co następuje:

§ 1. Prezydia wojewódzkich rad narodowych mogą tworzyć w trybie dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 439) wojewódzkie zarządy miejskich przedsiębiorstw remontowo-budowlanych i robót specjalnych, zwane dalej „wojewódzkimi zarządami".

§ 2. Wojewódzkie zarządy sprawować będą koordynację, nadzór, kontrolę oraz ogólne kierownictwo nad miejskimi przedsiębiorstwami: remontowo-budowlanymi, drogowymi, rozbiórkowo-porządkowymi, robót wodociągowo-kanalizacyjnych oraz robót instalacyjnych.

§ 3. Koszty utrzymania wojewódzkich zarządów pokrywane będą z narzutu na koszty własne miejskich przedsiębiorstw: remontowo-budowlanych, drogowych, rozbiórkowo-porządkowych, robót wodociągowo-kanalizacyjnych oraz robót instalacyjnych.

§ 4. Wytyczne dotyczące organizacji, kompetencji oraz zakresu czynności wojewódzkich zarządów określi Minister Gospodarki Komunalnej w drodze instrukcji

wydanej w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

§ 5. Uchwała niniejsza ma odpowiednie zastosowanie przy tworzeniu miejskich zarządów przedsiębiorstw remontowo-budowlanych i robót specjalnych w m. st. Warszawie i m. Łodzi.

§ 6. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrom Gospodarki Komunalnej i Finansów.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1483

UCHWAŁA Nr 828 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 1 grudnia 1951 r.

w sprawie zagospodarowania użytków rolnych w obrębie miast i terenów bezpośrednio przyległych.

W celu dodatkowego przysporzenia ziemiopłodów i owoców przez wykorzystanie pod uprawę w miastach i osiedlach terenów dotychczas gospodarczo należycie nie wykorzystanych oraz w celu zapewnienia szerokim rzeszom ludności pracującej bezpośrednich korzyści z tej uprawy — Prezydium Rządu postanawia, co następuje:

§ 1. Prezydia miejskich rad narodowych przystąpią bezzwłocznie do zakładania stałych pracowniczych ogrodów działkowych na terenach przewidzianych na ten cel w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz do zakładania czasowych ogrodów pracowniczych na terenach przewidzianych na inne cele, o ile realizacja tych celów nie nastąpi przed upływem 3 lat.

§ 2. Pracownicze ogrody działkowe zakładane będą na zasadach określonych w ustawie z dnia 9 marca 1949 r. o pracowniczych ogrodach działkowych (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 117).

§ 3. Niezależnie od zakładania ogrodów działkowych stałych i czasowych na większych obszarach nakłada się obowiązek rolniczego wykorzystania wszystkich innych terenów, jak: nie zabudowanych placów budowlanych, parcel, działek itp., które w ciągu najbliższych 3 lat nie będą wykorzystane zgodnie z ich przeznaczeniem.

§ 4. Na terenach stanowiących własność osób prywatnych, a nie zagospodarowanych, o ile nie zostaną one dobrowolnie przekazane przez właścicieli na cele czasowych ogrodów działkowych, a są niezbędne dla urządzenia tych ogrodów, oraz na terenach określonych w § 3 mogą być ustanawiane ograniczone prawa rzeczowe w trybie dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 197 i Nr 55, poz. 438).

§ 5. 1. Zagospodarowanie terenów przeznaczonych na ogrody działkowe nastąpi w trybie określonym w ustawie z dnia 9 marca 1949 r. o pracowniczych ogrodach działkowych, rolnicze zaś wykorzystanie terenów określonych w § 3 powierzone będzie przez prezydia właściwych rad narodowych instytucjom i organizacjom społecznym, zorganizowanym grupom i zespołom członków związków zawodowych oraz osobom prywatnym.

2. Szczegółowe warunki zagospodarowania określi umowa.

§ 6. Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami wyda odpowiednie zarządzenia określające szczegółowo organizację prac związanych z zakładaniem pracowniczych ogrodów działkowych.

§ 7. 1. Nakłada się obowiązek na prezydia wojewódzkich rad narodowych, aby w porozumieniu z odpowiednimi okręgowymi radami związków zawodowych, organizacjami politycznymi, społecznymi i młodzieżowymi oraz instytucjami kulturalnymi spopularyzowały na swoich terenach za pośrednictwem radia, prasy itp. masową akcję uprawy ogrodów działkowych.

2. Prezydia wojewódzkich rad narodowych sprawują kontrolę nad wykorzystywaniem odpowiednich terenów na cele ogrodów działkowych oraz wszystkich gospodarczo nie użytkowanych terenów przeznaczonych w myśl § 3 na cele wykorzystania rolniczego.

§ 8. Minister Budownictwa Miast i Osiedli w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych w terminie dwóch miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej uchwały zrewiduje i uzupełni „Tymczasowe normatywy urbanistyczne dla projektowania miast i osiedli" w zakresie norm dla realizacji ogrodów działkowych.

§ 9. Minister Budownictwa Miast i Osiedli w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Gospodarki Komunalnej uzgodni i wydzieli w planach zagospodarowania przestrzennego tereny, na których w przyszłości powstaną stałe pracownicze ogrody działkowe, w oparciu o normy, o których mowa w § 8, z uwzględnieniem wykorzystania dla tego celu w pierwszym rzędzie gruntów nie wykorzystanych dostatecznie pod uprawę rolną.

§ 10. Minister Budownictwa Przemysłowego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Gospodarki Komunalnej i po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyda w terminie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej uchwały przepisy ustalające wielkość obszarów niezbędnych dla urządzenia pracowniczych ogrodów działkowych przy planowaniu nowych obiektów przemysłowych.

§ 11. Właściwi ministrowie wydadzą zarządzenia regulujące zadania i odpowiedzialność dyrektorów podległych im przedsiębiorstw i zakładów pracy, zatrudniających ponad 200 osób, w zakresie zakładania i wykorzystania ogrodów działkowych.

§ 12. Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Budownictwa Miast i Osiedli po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustali wykaz zasadniczych urządzeń, niezbędnych dla założenia ogrodu działkowego o określonej ilości działek oraz kosztorysy wzorcowe i przedłoży je do zatwierdzenia Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 13. Minister Gospodarki Komunalnej przedłoży Prezydium Rządu w terminie trzech miesięcy od dnia

ogłoszenia niniejszej uchwały uzgodniony z właściwymi ministrami i Centralną Radą Związków Zawodowych plan zagospodarowania użytków rolnych w obrębie miast i terenów bezpośrednio przyległych.

§ 14. Minister Rolnictwa określi sposób zaopatrzenia użytkowników ogrodów działkowych przez podległe jednostki terenowe w potrzebne nawozy sztuczne, nasiona, drzewka owocowe i ozdobne oraz krzewy i sadzonki.

§ 15. Centralna Rada Związków Zawodowych zapewni pełną opiekę w zakresie pomocy instrukcyjnej i agrotechnicznej oraz w zakresie zorganizowania zaopatrzenia użytkowników w potrzebne urządzenia, nawozy, nasienie itp.

§ 16. Właściwi ministrowie wydadzą po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządzenia wykonawcze do niniejszej uchwały w terminie trzech miesięcy od dnia jej ogłoszenia.

§ 17. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz wszystkim ministrom.

§ 18. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów. *J. Cyrankiewicz*

1484

UCHWAŁA Nr 834 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 8 grudnia 1951 r.

w sprawie przywilejów dla górników zatrudnionych w podziemnych kopalniach soli kamiennej.

§ 1. Biorąc pod uwagę ciężkie warunki pracy górnika pod ziemią w kopalniach soli kamiennej, Prezydium Rządu, na wniosek Ministra Górnictwa, uwzględniając opinię Związku Zawodowego Górników oraz Centralnej Rady Związków Zawodowych, postanawia: rozciągnąć na górników kopalń soli kamiennej, zatrudnionych stale pod ziemią, oraz inżynierów i techników górnictwa, zatrudnionych w ruchu tych kopalń podziemnych i w administracji przedsiębiorstw górniczych a także w szkołach górniczych, przywileje, przyznane górnikom w górnictwie węglowym:

1) uchwałą Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1949 r. w sprawie szczególnych przywilejów dla górników w górnictwie węglowym z wyjątkiem pkt II ust. 4 lit. a) (Monitor Polski Nr A-100, poz. 1175);
2) uchwałą Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1949 r. w sprawie zasiłków pogrzebowych dla rodzin zmarłych górników (Monitor Polski Nr A-100, poz. 1176);
3) uchwałą Nr 15 Prezydium Rządu z dnia 10 stycznia 1951 r. w sprawie wysokości świadczeń emerytalnych dla górników, zatrudnionych pod ziemią (Monitor Polski Nr A-5, poz. 64).

§ 2. Wykonanie uchwały w zakresie § 1 pkt 1 i 2 porucza się Ministrowi Górnictwa, w zakresie zaś § 1 pkt 3 — Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Górnictwa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1485

UCHWAŁA Nr 838 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 8 grudnia 1951 r.

zmieniająca uchwałę Nr 393 Prezydium Rządu w sprawie delegowania pracowników władz, urzędów i przedsiębiorstw podległych do organów centralnych.

W uchwale Nr 393 Prezydium Rządu z dnia 26 maja 1951 r. w sprawie delegowania pracowników władz, urzędów i przedsiębiorstw podległych do organów centralnych (Monitor Polski Nr A-51, poz. 681) wprowadza się następujące zmiany:

1. Pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3. Delegacje służbowe nie mogą być podstawą do refundowania kredytów osobowych ze środków jednostki, do której pracownik został delegowany na rzecz jednostki delegującej.".

2. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz wszystkim ministrom.

3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1486

UCHWAŁA Nr 847 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 8 grudnia 1951 r.

o rozciągnięciu przepisów uchwały Nr 111 Prezydium Rządu o roli, zadaniach i uprawnieniach majstra w uspołecznionych przemysłowych zakładach pracy — na uspołecznione zakłady wykonawstwa budowlano-montażowego.

Prezydium Rządu uchwala, co następuje:

§ 1. Przepisy zawarte w uchwale Nr 111 Prezydium Rządu z dnia 21 lutego 1951 r. o roli, zadaniach i uprawnieniach majstra w uspołecznionych przemysłowych zakładach pracy (Monitor Polski Nr A-18, poz. 236) stosuje się odpowiednio do majstrów w uspołecznionych zakładach wykonawstwa budowlano-montażowego.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz zainteresowanym ministrom.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1487

ZARZĄDZENIE Nr 174 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8 grudnia 1951 r.

w sprawie tymczasowej tabeli stanowisk oraz dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników w dziale Ministerstwa Sprawiedliwości.

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i zaszeregowania do grup uposażenia pracowników państwowych, podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej, oraz pracowników samorządowych (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 92) oraz § 18 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 94 i Nr 53, poz. 406) zarządza się, co następuje:

1. Zezwala się na utworzenie w dziale Ministerstwa Sprawiedliwości nowych stanowisk wymienionych w załączniku Nr 1 do czasu uwzględnienia ich w ogólnej tabeli stanowisk.

2. Pracownikom wymienionym w załączniku Nr 2 przyznaje się dodatki funkcyjne bądź służbowe według stawek w nim określonych.

3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 174 Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 1951 r. (poz. 1487).

TABELA STANOWISK W MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI

Kolejność	Stanowisko służbowe (tytuł)	Grupa uposażenia miesięcznego
	1. Zarząd centralny	
1.	Starszy inspektor	V — III
	2. Państwowe biura notarialne	
	A. Biura Notarialne w miastach stanowiących siedzibę sądu wojewódzkiego	
1.	Notariusz	V — III
2.	Radca	VI — V
3.	Referendarz	VIII — VI
4.	Podreferendarz	IX — VII
5.	Starsza maszynistka	VIII — VII
6.	Starszy rejestrator, starszy kancelista	IX — VIII
7.	Maszynistka	X — VIII
8.	Rejestrator, kancelista	XI — IX
9.	Starszy woźny	X — IX
10.	Woźny	XI — X
	B. Pozostałe biura notarialne	
1.	Notariusz	V — IV
2.	Referendarz	VIII — VI
3.	Podreferendarz	IX — VII
4.	Starsza maszynistka	VIII — VII
5.	Maszynistka	X — VIII
6.	Rejestrator, kancelista	XI — IX
7.	Starszy woźny	X — IX
8.	Woźny	XI — X

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 174 Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 1951 r. (poz. 1487).

DODATKI FUNKCYJNE
W MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI

Zarząd centralny.

Starszy inspektor	stawka 3

Państwowe biura notarialne

A. Biura notarialne w miastach stanowiących siedzibę sądu wojewódzkiego

Notariusz	stawka 3

B. Pozostałe biura notarialne

Notariusz	stawka 4 lub 3

DODATKI SŁUŻBOWE
W MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI

Państwowe biura notarialne

Radca	stawka b
Referendarz pobierający uposażenie VII — VI grupy	„ b
Referendarz pobierający uposażenie VIII grupy, podreferendarz samodzielnie referujący	„ c

1488

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 28 listopada 1951 r.

w sprawie ustalenia trybu przekazania prezydiom rad narodowych zarządu nieruchomości mieszkalnych, sprawowanego przez centralne zarządy, centrale handlowe i Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Na podstawie § 3 uchwały Nr 683 Prezydium Rządu z dnia 29 września 1951 r. w sprawie przekazania Ministrowi Gospodarki Komunalnej zarządu nieruchomości mieszkalnych, będących w administracji centralnych zarządów, central handlowych i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (Monitor Polski Nr A-87, poz. 1200), zarządza się, co następuje:

§ 1. Przekazanie zarządu nieruchomości mieszkalnych następuje na podstawie zbiorczych protokołów zdawczo-odbiorczych, podpisanych przez przedstawicieli centralnych zarządów, central handlowych bądź Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako oddających oraz przez przedstawicieli prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej bądź Rady Narodowej m. st. Warszawy lub m. Łodzi jako odbierających.

§ 2. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy lub m. Łodzi) powierza prezydium terenowo właściwej rady narodowej sprawowanie bezpośredniego zarządu przejętymi nieruchomościami mieszkalnymi.

§ 3. Właściwym do sprawowania bezpośredniego zarządu jest prezydium tej rady (miejskiej, dzielnicowej lub gminnej), na której terenie działania położona jest dana nieruchomość mieszkalna.

§ 4. Nieruchomością mieszkalną jest nieruchomość użytkowana w całości lub w większej części na cele mieszkalne.

§ 5. Przekazanie zarządu nieruchomości mieszkalnej jest nieodpłatne i polega na oddaniu:

a) w zarząd i użytkowanie nieruchomości wraz z całkowitym urządzeniem i wyposażeniem;

b) na własność całości majątku ruchomego, przynależnego do nieruchomości, urządzenia biurowego administracji i remanentu materiałów, związanych z eksploatacją nieruchomości;

c) należności i zobowiązań z tytułu eksploatacji i bieżącego remontu nieruchomości według stanu z dnia przekazania oraz zobowiązań, choćby wynikłych po dacie przekazania zarządu nieruchomości, lecz dotyczących okresu sprzed przekazania, a związanych z eksploatacją i bieżącym remontem;

d) posiadanych akt i dokumentów dotyczących zarządu nieruchomości, jak materiałów dokumentacji inwentaryzacyjnej (plany pomiarowe ustalające granice nieruchomości, wypisy wykazów hipotecznych, plany budynków), akt personalnych administratorów, dozorców, personelu biurowego i wykwalifikowanych rzemieślników, kont lokatorskich i eksploatacyjnych z przynależnymi do nich dowodami buchalteryjnymi według stanu na dzień 31 grudnia 1951 r., pieczątek nieruchomości (ewent. książek meldunkowych), protokołów pomiarów lokali i wykazów świadczeń zwrotnych przez najemców, kartotek ewidencyjnych mieszkań oraz nie załatwionych spraw bieżących wraz z aktami poprzednimi.

Nie podlegają przekazaniu dokumenty dotyczące przydziału mieszkań pracowniczych i służbowych; stosownie do postanowień § 4 uchwały Nr 683 Prezydium Rządu z dnia 29 września 1951 r. (Monitor Polski Nr A-87, poz. 1200), przekazanie zarządu nieruchomości nie pozbawia jednostki przekazującej prawa dysponowania budynkiem (mieszkaniem) w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1950 r. w sprawie mieszkań służbowych i mieszkań pracowniczych (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 28, poz. 257 oraz z 1951 r. Nr 2, poz. 7).

§ 6. Przekazanie zarządu nieruchomości mieszkalnych następuje z tym, że wartość nieruchomości przekazywanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych pozostaje w bilansie tego Zakładu do czasu odrębnego uregulowania.

§ 7. Z ramienia prezydiów rad narodowych bezpośredni zarząd przejętymi nieruchomościami sprawować będą przedsiębiorstwa państwowe „Miejskie (Gminne) Zarządy Budynków Mieszkalnych". W miejscowościach, w których nie istnieją takie przedsiębiorstwa, bezpośredni zarząd przejętymi nieruchomościami sprawowany będzie przez wydziały (referaty) gospodarki komunalnej i mieszkaniowej prezydiów miejskich (gminnych) rad narodowych, jako zadanie budżetowe.

§ 8. Przejęte nieruchomości mieszkalne powinny być objęte w 1952 r. planami finansowo-gospodarczymi przedsiębiorstw „Miejskie (Gminne) Zarządy Budynków Mieszkalnych" lub budżetami właściwych rad narodowych.

§ 9. Personel zawodowy, zatrudniony wyłącznie w administracji przejętych nieruchomości, przechodzi z dniem przejęcia do przedsiębiorstw „Miejskie (Gminne) Zarządy Budynków Mieszkalnych" bądź do prezydiów właściwych rad narodowych z zastrzeżeniem pokrywania dotychczasowych wynagrodzeń do dnia 31 grudnia 1951 r. przez zainteresowane centralne zarządy, centrale handlowe lub przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

§ 10. Termin przekazania nieruchomości mieszkalnych ustala się na dzień 31 grudnia 1951 r. Wszystkie czynności przygotowawcze powinny być wykonane przed wymienionym terminem tak, aby z dniem 1 stycznia 1952 r. finansowanie przejętych nieruchomości oraz pobieranie dochodów wykonywane było przez prezydia właściwych rad narodowych (zarządy budynków mieszkalnych).

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *K. Mijal*

1489

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKÓŁ WYŻSZYCH I NAUKI

z dnia 17 listopada 1951 r.

w sprawie tymczasowych zasad angażowania personelu pedagogicznego studiów przygotowawczych w szkołach wyższych.

W związku z § 8 rozporządzenia Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 15 września 1951 r. w sprawie utworzenia studiów przygotowawczych w niektórych szkołach wyższych (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 355) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Personel pedagogiczny studiów przygotowawczych angażowany jest w drodze umowy.

2. Umowę zawiera się na zasadach określonych w „Ogólnych warunkach", dołączonych do niniejszego zarządzenia jako załącznik Nr 1.

§ 2. Z pracownikiem, który wyraził zgodę na pracę na zasadach określonych w „Ogólnych warunkach", podanych w załączniku Nr 1, po ustnym omówieniu szczegółowych warunków pracy, zawiera się umowę przez doręczenie pisma angażującego do pracy według wzoru, podanego w załącznikach Nr 2, 3, 4 lub 5, podpisanego przez władzę upoważnioną do zawarcia umowy i przez pracownika.

§ 3. Z kierownikami studiów przygotowawczych i ich zastępcami umowy zawiera Minister Szkół Wyższych i Nauki, z wykładowcami zaś — rektor szkoły wyższej.

§ 4. 1. Umowy z kierownikami studiów przygotowawczych, ich zastępcami oraz wykładowcami, zatrudnionymi w pełnym wymiarze godzin, zawiera się na czas nieokreślony lub na czas określony.

2. Umowy z wykładowcami, zatrudnionymi w niepełnym wymiarze godzin, zawiera się zawsze na czas określony.

3. Umowy na czas określony zawiera się na okres, za który według podanych niżej zasad przysługuje wynagrodzenie:

1) wykładowcy, który prowadzi zajęcia przez cały rok szkolny, przysługuje wynagrodzenie za okres ferii letnich,

2) wykładowcy, który prowadzi zajęcia krócej niż przez cały rok szkolny, lecz co najmniej przez 5 miesięcy, przysługuje wynagrodzenie za okres o jeden miesiąc dłuższy od okresu faktycznego prowadzenia zajęć,

3) wykładowcy, który prowadzi zajęcia przez okres krótszy niż 5 miesięcy, przysługuje wynagrodzenie za okres faktycznego zatrudnienia.

§ 5. 1. Wykładowcy, zatrudnieni w pełnym wymiarze godzin, obowiązani są do nauczania w wymiarze 18 godzin lekcyjnych tygodniowo.

2. Pełnienie obowiązków wychowawcy traktuje się jako jedną dodatkową godzinę lekcyjną tygodniowo.

3. Wymiar zajęć dydaktycznych kierowników studiów i ich zastępców określa Minister Szkół Wyższych i Nauki przy zawieraniu umowy.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 25 sierpnia 1951 r. w sprawie tymczasowych zasad angażowania personelu pedagogicznego na wydziałach studiów przygotowawczych w szkołach wyższych.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1951 r.

Minister Szkół Wyższych i Nauki: *A. Rapacki*

Załączniki do zarządzenia Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 17 listopada 1951 r. (poz. 1489).

Załącznik Nr 1

OGÓLNE WARUNKI PRACY PERSONELU PEDAGOGICZNEGO STUDIÓW PRZYGOTOWAWCZYCH W SZKOŁACH WYŻSZYCH

1. Podane niżej zasady regulują stosunki między Skarbem Państwa, jako pracodawcą, a pracownikiem, który podjął się wykonywania obowiązków kierownika, zastępcy kierownika lub wykładowcy studium przygotowawczego w szkołach wyższych.

2. Pracownik otrzymuje wynagrodzenie ustalone w obowiązujących przepisach w sprawie wynagrodzenia personelu pedagogicznego studiów przygotowawczych w szkołach wyższych, podległych Ministrowi Szkół Wyższych i Nauki. Wynagrodzenie jest wypłacane miesięcznie z góry przez czas trwania umowy. W razie podróży służbowych lub delegacji przysługuje pracownikowi należność według norm obowiązujących dla pracowników państwowych.

3. W razie niemożności pełnienia obowiązków wskutek powołania do pełnienia czynności obywatelskich, nałożonych przepisami prawa publicznego, albo też wskutek wykluczenia od zajęć przez władzę sanitarną dla zapobieżenia rozwleczeniu choroby zaraźliwej, pracownik zachowuje przez okres 3 miesięcy prawo do wynagrodzenia, zmniejszonego o kwoty otrzymane ze Skarbu Państwa na skutek powołania do pełnienia wyżej wymienionych obowiązków obywatelskich albo też wykluczenia od zajęć przez władze sanitarne. We wszystkich wymienionych wyżej przypadkach niemożności pełnienia obowiązków prawo do wynagrodzenia gaśnie przed upływem 3 miesięcy, jeżeli w ciągu tych 3 miesięcy umowa o pracę ulegnie rozwiązaniu wskutek upływu czasu, na który ją zawarto. W razie powołania na przeszkolenie lub ćwiczenia wojskowe jak również w razie powołania do odbycia zasadniczej służby wojskowej prawo do wynagrodzenia, określonego w pkt 2, normują przepisy ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 46) i rozporządzeń na jej podstawie wydanych.

4. Pracownik zobowiązuje się ściśle stosować do ustaw, regulaminów, instrukcji i innych przepisów, obowiązujących personel pedagogiczny szkół wyższych, podległych Ministrowi Szkół Wyższych i Nauki, oraz wykonywać zarządzenia właściwych władz przełożonych.

5. W razie uchybienia warunkom umowy mogą być nałożone na pracownika kary pieniężne do wysokości 10% wynagrodzenia, niezależnie od możności zastosowania innych rygorów. Kary pieniężne potrącane będą przy wypłacie wynagrodzenia z zastrzeżeniem, że potrącenie nie może przekroczyć 10% wynagrodzenia przypadającego do wypłaty po dokonaniu innych, ustawowo dozwolonych potrąceń.

6. Rozwiązanie stosunku pracy następuje:

1) po uprzednim wypowiedzeniu umowy przez pracodawcę lub pracownika; jeżeli umowa zawarta jest na czas nieokreślony, wypowiedzenie dokonane być powinno na piśmie i doręczone najpóźniej na 3 miesiące na koniec kwartału kalendarzowego;
2) wskutek upływu czasu, na który umowę zawarto— jeżeli umowa zawarta jest na czas określony;
3) w razie przyjęcia pracownika do służby o charakterze publiczno-prawnym — z dniem poprzedzającym dzień, od którego będzie przysługiwało pracownikowi uposażenie służbowe na podstawie nominacji.

Rozwiązanie stosunku pracy w związku z powołaniem do służby wojskowej normują przepisy ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 46).

Po upływie 3 miesięcy niepełnienia obowiązków z powodu choroby lub nieszczęśliwego wypadku właściwa władza szkolna może uznać umowę za rozwiązaną.

Umowa o pracę może być rozwiązana przez pracodawcę niezwłocznie w przypadkach prawem przewidzianych.

Zawiadomienie o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia z winy pracownika powinno być umotywowane i doręczone pracownikowi na piśmie.

Rozwiązanie stosunku pracy następuje z chwilą doręczenia zawiadomienia; równocześnie pracownik traci prawo do określonego w pkt 2 wynagrodzenia.

O ile rozwiązanie umowy dokonane zostało nie przez władzę naczelną, pracownikowi służy prawo odwołania się w ciągu 14 dni do władzy bezpośrednio przełożonej. Orzeczenie tej władzy jest ostateczne.

Złożenie odwołania nie wstrzymuje skutków rozwiązania umowy, jednak w przypadku uwzględnienia odwołania pracownikowi służy prawo żądania przywrócenia go do pełnienia obowiązków na warunkach dotychczasowych, przy czym wynagrodzenie przypadające od chwili doręczenia zawiadomienia o rozwiązaniu stosunku pracy powinno być pracownikowi wypłacone.

7. W razie rozwiązania stosunku pracy pracownik obowiązany będzie zwrócić otrzymane zaliczki i uregulować zaciągnięte w stosunku do pracodawcy zobowiązania pieniężne i inne.

8. Dla wszystkich sporów, jakie mogą wyniknąć z umowy, będą w pierwszej instancji kompetentne sądy właściwe według miejsca siedziby szkoły wyższej.

Załącznik Nr 2

. . . . . dnia . . . . 19 . . r.

Obywatel(ka)

. . . . . .

. . . . . .

w . . . . . .

Powołuję Obywatela(kę) za Jego (Jej) zgodą do pracy w . . . . . .

(nazwa szkoły i studium)

na okres od dnia 1 września 19 . . . r. na czas nieoznaczony w charakterze kontraktowego wykładowcy na zasadach określonych w „Ogólnych warunkach", podanych w załączniku Nr 1 do zarządzenia Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie tymczasowych zasad angażowania personelu pedagogicznego studiów przygotowawczych w szkołach wyższych (Monitor Polski Nr A-102, poz. 1489), a w szczególności:

1) z obowiązkiem nauczania w wymiarze 18 obowiązkowych godzin lekcyjnych tygodniowo i . . . . dodatkowych godzin lekcyjnych tygodniowo;
2) z wynagrodzeniem ryczałtowym za pełny wymiar obowiązkowych godzin lekcyjnych, wynoszącym . . . . . zł miesięcznie, oraz wynagrodzeniem dodatkowym w wysokości 60 zł miesięcznie za każdą dodatkową godzinę lekcyjną tygodniowo,
3) z obowiązkiem pełnienia czynności wychowawcy za wynagrodzeniem dodatkowym w wysokości 60 zł miesięcznie*).

W celu objęcia obowiązków służbowych zgłosi się Obywatel(ka) u . . . . . .

. . . . . .

(podpis pracownika)

. . . . . .

(podpis władzy)

. . . . . .

(data)

*) Jeśli zbędne — skreślić.

Załącznik Nr 3

. . . . . dnia . . . . 19 . . r.

Obywatel(ka)

. . . . . .

. . . . . .

w . . . . . .

Powołuję Obywatela(kę) za Jego (Jej) zgodą do pracy w . . . . . .

(nazwa szkoły i studium)

na okres od dnia . . . . . do dnia . . . . . w charakterze kontraktowego wykładowcy na zasadach określonych w „Ogólnych warunkach" podanych w załączniku Nr 1 do zarządzenia Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie tymczasowych zasad angażowania personelu pedagogicznego studiów przygotowawczych w szkołach wyższych (Monitor Polski Nr A-102, poz. 1489), a w szczególności:

1) z obowiązkiem nauczania w wymiarze . . . . . godzin lekcyjnych tygodniowo w okresie od dnia . . . . . do . . . . . oraz
2) wynagrodzeniem w wysokości 60 zł miesięcznie za jedną godzinę lekcyjną tygodniowo.

W celu objęcia obowiązków służbowych zgłosi się Obywatel(ka) u . . . . . .

. . . . . .

(podpis pracownika)

. . . . . .

(podpis władzy)

. . . . . .

(data)

Załącznik Nr 4

. . . . . dnia . . . . 19 . . r.

Obywatel(ka)
. . . . . .
. . . . . .

w . . . . . .

Powołuję Obywatela(kę) za Jego (Jej) zgodą do pracy w . . . . . .
(nazwa szkoły)
na okres od dnia . . . . . do dnia . . . . .
w charakterze kontraktowego kierownika Studium Przygotowawczego na zasadach określonych w „Ogólnych warunkach", podanych w załączniku Nr 1 do zarządzenia Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie tymczasowych zasad angażowania personelu pedagogicznego studiów przygotowawczych w szkołach wyższych (Monitor Polski Nr A-102, poz. 1489), a w szczególności:

1) z obowiązkiem kierowania Studium Przygotowawczym, pełnienia nadzoru i opieki nad internatem, prowadzenia hospitacji w wymiarze 8 godzin tygodniowo oraz nauczania w wymiarze 6 godzin lekcyjnych tygodniowo;
2) z wynagrodzeniem ryczałtowym (za pełny wymiar zajęć określony w pkt 1), wynoszącym łącznie z dodatkiem za kierownictwo 1600 zł miesięcznie;
3) z obowiązkiem nauczania w ilości . . . . godzin dodatkowych tygodniowo z wynagrodzeniem w wysokości 60 zł miesięcznie za jedną godzinę dodatkową tygodniowo.

W celu objęcia obowiązków służbowych zgłosi się Obywatel(ka) u . . . . . .

. . . . . .
(podpis pracownika)

. . . . . .
(podpis władzy)

. . . . . .
(data)

Załącznik Nr 5

. . . . . dnia . . . . 19 . . r.

Obywatel(ka)
. . . . . .
. . . . . .

w . . . . . .

Powołuję Obywatela(kę) za Jego (Jej) zgodą do pracy w . . . . . .
(nazwa szkoły)
na okres od dnia . . . . . do dnia . . . . .
w charakterze kontraktowego zastępcy kierownika Studium Przygotowawczego na zasadach określonych w „Ogólnych warunkach" podanych w załączniku Nr 1 do zarządzenia Ministra Szkół Wyższych i Nauki z dnia 17 listopada 1951 r. w sprawie tymczasowych zasad angażowania personelu pedagogicznego studiów przygotowawczych w szkołach wyższych (Monitor Polski Nr A-102, poz. 1489), a w szczególności:

1) z obowiązkiem zastępowania kierownika Studium Przygotowawczego w zakresie przez niego ustalonym, prowadzenia hospitacji w wymiarze 8 godzin tygodniowo oraz nauczania w wymiarze 6 godzin lekcyjnych tygodniowo;
2) z wynagrodzeniem ryczałtowym (za pełny wymiar zajęć określony w pkt 1), wynoszącym łącznie z dodatkiem za kierownictwo 1500 zł miesięcznie;
3) z obowiązkiem nauczania w ilości . . . . godzin dodatkowych tygodniowo z wynagrodzeniem w wysokości 60 zł miesięcznie za jedną godzinę dodatkową tygodniowo.

W celu objęcia obowiązków służbowych zgłosi się Obywatel(ka) u . . . . . .

. . . . . .
(podpis pracownika)

. . . . . .
(podpis władzy)

. . . . . .
(data)

1490

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU DROBNEGO I RZEMIOSŁA

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie reorganizacji niektórych zrzeszeń prywatnego przemysłu.

Na podstawie art. 75 i 76 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350) wraz z późniejszymi zmianami oraz art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 25 maja 1951 r. o urzędzie Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 247) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozwiązuje się Ogólnopolskie Zrzeszenie Prywatnego Przemysłu Fermentacyjnego, utworzone zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1949 r. (Monitor Polski Nr A-101, poz. 1185).

§ 2. Członkowie rozwiązanego Zrzeszenia stają się członkami Ogólnopolskiego Zrzeszenia Prywatnego Przemysłu Spożywczego utworzonego zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1949 r. (Monitor Polski Nr A-101, poz. 1185).

§ 3. Majątek oraz prawa i obowiązki rozwiązanego Zrzeszenia przejmuje Ogólnopolskie Zrzeszenie Prywatnego Przemysłu Spożywczego.

§ 4. W § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1949 r. w sprawie powołania przymusowych zrzeszeń prywatnego przemysłu (Monitor Polski Nr A-101, poz. 1185) skreśla się pkt 2.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Minister Przemysłu Drobnego i Rzemiosła: *A. Zebrowski*

1491

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 19 września 1951 r.

w sprawie zmiany organizacji Instytutu Badawczego Leśnictwa.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1951 r. o poddaniu niektórych instytutów naukowo-badawczych działaniu ustawy o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 314) zarządza się, co następuje:

§ 1. Organizację Instytutu Badawczego Leśnictwa, zwanego dalej w skrócie „Instytutem", przystosowuje się do wymagań ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38).

§ 2. Instytut posiada osobowość prawną.

§ 3. Siedzibą Instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 4. Zadaniem Instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych w dziedzinie leśnictwa i drzewnictwa, mających na celu rozwój produkcji leśnej i drzewnej.

§ 5. Zwierzchni nadzór nad Instytutem sprawuje Minister Leśnictwa.

§ 6. Organizację i szczegółowy zakres działania Instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 7. Ogół dochodów i wydatków Instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Leśnictwa.

§ 8. 1. Instytutowi przydziela się do wykonywania planowych zadań dotychczasowe środki Instytutu Badawczego Leśnictwa, objęte spisem inwentarza.

2. Instytut przejmuje prawa i zobowiązania Skarbu Państwa dotyczące Instytutu Badawczego Leśnictwa.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 następnego miesiąca po ogłoszeniu.

Minister Leśnictwa: *B. Podedworny*

Warunki prenumeraty Monitora Polskiego na rok 1952

Opłata za prenumeratę Monitora Polskiego w roku 1952 wynosi:

	Cz. A	Cz. B	Obie części A - B
rocznie	**45.—zł**	**42.—zł**	**87.—zł**
półrocznie	**27.— „**	**25.— „**	**52.— „**

Opłata za prenumeratę powinna być uiszczona co najmniej na 15 dni przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 15 grudnia 1951 r., za II półrocze — do dnia 15 czerwca 1952 r. Administracja Wydawnictw PRM nie przyjmuje odpowiedzialności za terminową dostawę numerów Monitora Polskiego abonentom, którzy dokonają wpłaty po tych terminach.

Jednostki pozostające na rozrachunku gospodarczym powinny wpłacić należność za prenumeratę na konto P.K.O. I-4797/110 w terminach wyżej podanych. Na odcinku wpłaty należy podać dokładny adres wysyłkowy (z uwzględnieniem ulicy i Nr domu) oraz ilość egzemplarzy. Nadsyłanie zamówień jest zbędne, gdyż wysyłka Monitora Polskiego dokonywana będzie wyłącznie na podstawie otrzymywanych wpłat. Rachunki za prenumeratę wystawiane nie będą.

Jednostki objęte budżetem centralnym powinny zgłosić zapotrzebowanie na Monitor Polski do właściwego ministerstwa (urzędu centralnego), a jednostki objęte budżetem terenowym — do prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48
Administracja: Administracja Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Zam. 965 35.000 2-B-46757 Drukarnia Ministerstwa Sprawiedliwości, Warszawa, Nowowiejska 6. **Cena 1,44 zł**

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 24 grudnia 1951 r. **Nr A-103**

TREŚĆ:

Poz.:

ZARZĄDZENIE I POSTANOWIENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

1492—1495 — o nadaniu odznaczeń państwowych 1497, 1498

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

1496 — Nr 840 z dnia 8 grudnia 1951 r. w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Przemysłu Lekkiego 1498

1497 — Nr 880 z dnia 12 grudnia 1951 r. uzupełniająca uchwałę Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 1951 r. w sprawie rozliczeń terenowych przedsiębiorstw państwowych z tytułu środków obrotowych z budżetami terenowymi 1500

1498 — Nr 887 z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie zmiany statutu organizacyjnego Ministerstwa Gospodarki Komunalnej 1501

UCHWAŁY PREZYDIUM RZĄDU:

1499 — Nr 835 z dnia 8 grudnia 1951 r. w sprawie powierzenia zakładom pracy, zatrudniającym ponad 50 pracowników, obliczania i wypłaty zasiłków pieniężnych przysługujących z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa 1501

1500 — Nr 877 z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie zasad rozliczeń za dostawy, usługi i roboty między jednostkami gospodarki uspołecznionej 1501

1501 — Nr 878 z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie zasad finansowania środków obrotowych przedsiębiorstw państwowych 1504

1502 — Nr 879 z dnia 12 grudnia 1951 r. zmieniająca uchwałę Nr 226 Prezydium Rządu z dnia 24 marca 1951 r. w sprawie usprawnienia systemu rachunkowości uspołecznionych przedsiębiorstw umożliwiającego pogłębienie rozrachunku gospodarczego i planowania kosztów własnych . 1505

1503 — Nr 882 z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie organizacji finansowej i trybu finansowania Państwowych Ośrodków Maszynowych 1506

ZARZĄDZENIA:

1504 — Ministra Finansów z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych od niektórych ódszkodowań 1508

1505 — Ministra Przemysłu Lekkiego z dnia 20 sierpnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Przemysłu Skórzanego 1508

1506 — Ministra Handlu Wewnętrznego i Prezesa Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji z dnia 10 listopada 1951 r. w sprawie sposobu ważenia zwierząt rzeźnych na miejscach obrotu oraz mięsa w obrocie hurtowym 1508

1507 — Ministra Zdrowia z dnia 11 grudnia 1951 r. w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów w niektórych dziedzinach medycyny 1509

INSTRUKCJA

1508 — Prezesa Głównego Urzędu Pomiarów Kraju z dnia 14 listopada 1951 r. w sprawie podziału funkcji w wydziałach, oddziałach i referatach geodezyjnych prezydiów rad narodowych 1511

PISMO OKÓLNE

1509 — Nr 188 Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1951 r. w sprawie zwolnień od pracy krwiodawców 1512

1492

Nr 4/600/51.

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

w sprawie nadania orderu „Sztandar Pracy".

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 1949 r. o orderze „Sztandar Pracy" (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 301) nadaję za zasługi położone dla Narodu i Państwa w dziedzinie przemysłu

ORDER „SZTANDAR PRACY" II KL.

1. Bożkowi Władysławowi, 2. Chmurze Jerzemu, 3. Dobrowolskiemu Józefowi, 4. Goworkowi Janowi, 5. Sinickiemu Bolesławowi, 6. Szmatlochowi Henrykowi.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*
Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1493

Nr 4/609/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Zielonej Górze — za patriotyczną postawę i wzorowe wykonanie obowiązków wobec Państwa — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Banasiak Stanisław, 2. Chojnacka Anastazja, 3. Domżalska Cecylia, 4. Gorska Maria, 5. Kaczmarek Jan, 6. Kędziora Ludwik, 7. Kęsicka Kazimiera, 8. Kliszczak Michał, 9. Maczugowski Władysław, 10. Malinowski Bolesław, 11. Morawski Jan, 12. Podgorski Józef, 13. Rzepka Piotr, 14. Stasiurek Bartłomiej, 15. Węgłowski Józef, 16. Zieliński Józef.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

17. Bączyk Stefan, 18. Grzybowski Karol, 19. Gudz Julian, 20. Jachólkowski Jan, 21. Jarząbek Bolesław, 22. Kapusta Wincenty, 23. Kubiak Adam, 24. Łoziński Andrzej, 25. Marszałek Antoni, 26. Napieralski Edmund, 27. Pelinko Franciszek, 28. Pinkosz Franciszek, 29. Szajnicki Józef, 30. Tarka Jan, 31. Wieczorek Marian, 32. Woźniak Michał.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1494

Nr 4/612/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 26 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Białymstoku — za patriotyczną postawę i wzorowe wykonanie obowiązków wobec Państwa — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Ferens Zygmunt, 2. Gryszko Stefania, 3. Jabłonowski Andrzej, 4. Lejman August, 5. Łukoszyk Józef, 6. Moczulski Stanisław, 7. Mroczek Antoni, 8. Musko Szymon, 9. Pastewska Zofia, 10. Piechowski Walerian, 11. Reczko Zygmunt, 12. Romaniuk Grzegorz, 13. Sadowski Wincenty, 14. Wołyniec Adolf, 15. Wysztygiel Józef, 16. Życzkowska Marianna.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

17. Buckun Stanisław, 18. Bujkowski Antoni, 19. Dubina Jan, 20. Falko Aleksander, 21. Jakimiuk Jan, 22. Kazaniecki Ignacy, 23. Kordowski Feliks Kazimierz, 24. Kozłowski Bronisław, 25. Kuczyński Jan, 26. Malinowski Antoni, 27. Ormanowski Bolesław, 28. Pilinda Józef, 29. Popławski Jan, 30. Rutkowski Paweł, 31. Sadłan Czesław, 32. Siedlecki Jan, 33. Sobolewski Stanisław, 34. Sural Jan, 35. Szczęsny Andrzej, 36. Wnorowski Mieczysław, 37. Ziemkowski Sylwester, 38. Zyskowski Izydor.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1495

Nr 4/613/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 26 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Zdrowia — za zasługi w pracy dydaktycznej i naukowej — odznaczony zostaje

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

prof. dr Albert Zygmunt.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1496

UCHWAŁA Nr 840 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 grudnia 1951 r.

w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Przemysłu Lekkiego.

§ 1. Ministerstwu Przemysłu Lekkiego nadaje się statut organizacyjny stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Traci moc uchwała Rady Ministrów z dnia 4 kwietnia 1949 r. w sprawie tymczasowej organizacji Ministerstwa Przemysłu Lekkiego (Monitor Polski z 1949 r. Nr A-24, poz. 377, Nr A-67, poz. 874, Nr A-82, poz. 996 i z 1950 r. Nr A-46, poz. 521).

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Przemysłu Lekkiego.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do uchwały Nr 840 Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 1951 r. (poz. 1496).

STATUT ORGANIZACYJNY MINISTERSTWA PRZEMYSŁU LEKKIEGO

§ 1. W skład Ministerstwa Przemysłu Lekkiego wchodzą:

Gabinet Ministra,
Departament Planowania,
Departament Organizacji,
Departament Kadr,
Departament Zatrudnienia i Płac,
Departament Kontroli,
Departament Księgowości,
Departament Finansowy,
Departament Budżetowo-Gospodarczy,
Departament Techniki,
Departament Produkcji,
Departament Mechaniczno-Energetyczny,
Departament Inwestycji,
Departament Wzornictwa Produkcji,
Departament Zaopatrzenia,
Departament Zbytu,
Departament Transportu,
Samodzielny Wydział Współpracy Przemysłowej,
Samodzielny Wydział Mierniczo-Geologiczny,

oraz

Centralny Zarząd Przemysłu Bawełnianego,
Centralny Zarząd Przemysłu Wełnianego,
Centralny Zarząd Przemysłu Włókien Łykowych,
Centralny Zarząd Przemysłu Jedwabniczo-Galanteryjnego,
Centralny Zarząd Przemysłu Dziewiarskiego,
Centralny Zarząd Przemysłu Roszarniczego,
Centralny Zarząd Przemysłu Ceramiki Budowlanej — Północ,
Centralny Zarząd Przemysłu Ceramiki Budowlanej — Południe,
Centralny Zarząd Przemysłu Cementowego,
Centralny Zarząd Przemysłu Wapienniczego i Gipsowego,
Centralny Zarząd Przemysłu Ceramicznego,
Centralny Zarząd Przemysłu Szklarskiego,
Centralny Zarząd Przemysłu Obuwniczego,
Centralny Zarząd Przemysłu Garbarskiego,
Centralny Zarząd Przemysłu Artykułów Skórzanych,
Centralny Zarząd Przemysłu Drzewnego,
Centralny Zarząd Przemysłu Meblarskiego,
Centralny Zarząd Przemysłu Odzieżowego,
Centralny Zarząd Skupu Surowców Włókienniczych i Skórzanych,
Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego,
Zarząd Przemysłu Filcowego,
Zarząd Przemysłu Kamienia Budowlanego,
Zarząd Przemysłu Izolacyjnego,
Zarząd Przemysłu Materiałów Budowlanych Wapienno-Piaskowych,
Zarząd Przemysłu Zapałczanego,
Zarząd Przemysłu Przetworów Papierowych i Materiałów Biurowych,
Zarząd Przemysłu Guzikarsko-Galanteryjnego,
Zarząd Przemysłu Artykułów i Tkanin Technicznych,
Zarząd Remontu Maszyn Przemysłu Włókienniczego i Odzieżowego,
Zarząd Przedsiębiorstw Remontowo-Montażowych Przemysłu Lekkiego,
Zarząd Przedsiębiorstw Remontowo-Budowlanych Przemysłu Lekkiego.

§ 2. Ministrowi Przemysłu Lekkiego podlegają bezpośrednio:

samodzielne instytucje naukowo-badawcze:
Instytut Włókiennictwa,
Instytut Technologii Krzemianów,
Instytut Wzornictwa Przemysłowego,
Instytut Przemysłu Skórzanego,
Instytut Przemysłu Włókien Łykowych,
Instytut Jedwabiu Naturalnego,
Laboratorium Kolorystyczne

oraz przedsiębiorstwa:
Biuro Projektów Przemysłu Lekkiego,
Biuro Projektowania Zakładów Włókienniczych,
Przedsiębiorstwo Dokumentacji Złóż Mineralnych Przemysłu Lekkiego,
Przedsiębiorstwo Eksploatacji Żużla Wielkopiecowego i Kotłowego,
Przedsiębiorstwo Remontowe Maszyn i Urządzeń Ceramicznych,
Centrala Zbytu Artykułów Technicznych,
Centrala Odpadków Użytkowych.

§ 3. Minister Przemysłu Lekkiego może za zgodą Prezesa Rady Ministrów tworzyć zespoły jednostek organizacyjnych pod kierownictwem Dyrektora Generalnego.

§ 4. Przy Ministrze Przemysłu Lekkiego działa: Rada Techniczna jako organ doradczy Ministra, złożony z rzeczoznawców stałych bądź niestałych, powoływanych w miarę potrzeby z listy imiennej zatwierdzonej przez Ministra Przemysłu Lekkiego.

§ 5. Gabinet Ministra składa się z:
Wydziału Prezydialnego,
Wydziału Prawnego,
Wydziału Ochrony,
Kancelarii Tajnej,
Biblioteki.

§ 6. Departament Planowania składa się z:
Wydziału Metodologii i Planów Zbiorczych,
Wydziału Planowania Produkcji I,
Wydziału Planowania Produkcji II,
Wydziału Planowania Produkcji III,
Wydziału Planowania Produkcji IV,
Wydziału Kosztów Własnych i Cen,
Wydziału Sprawozdawczości i Statystyki.

§ 7. Departament Organizacji składa się z:
Wydziału Organizacji Jednostek Centralnych,
Wydziału Organizacji Przedsiębiorstw I,
Wydziału Organizacji Przedsiębiorstw II,
Wydziału Usprawnień Organizacyjnych.

§ 8. Departament Kadr składa się z:
Wydziału Osobowego,
Wydziału Kadr Przemysłowych I,
Wydziału Kadr Przemysłowych II,
Wydziału Ewidencji Kadr.

§ 9. Departament Zatrudnienia i Płac składa się z:
Wydziału Zatrudnienia,
Wydziału Norm i Płac I,
Wydziału Norm i Płac II,
Wydziału Norm i Płac III,
Wydziału Socjalnego,
Wydziału Zaopatrzenia Robotniczego.

10. Departament Kontroli składa się z:
Wydziału Planów i Organizacji Kontroli,
Wydziału Kontroli I,

Wydziału Kontroli II
oraz Inspektorów.

§ 11. Departament Księgowości składa się z:
Wydziału Organizacji Rachunkowości,
Wydziału Sprawozdawczości Finansowej I,
Wydziału Sprawozdawczości Finansowej II,
Wydziału Rewizji Dokumentacji.

§ 12. Departament Finansowy składa się z:
Wydziału Finansów I,
Wydziału Finansów II,
Wydziału Finansów III,
Wydziału Finansów Obrotu Towarowego,
Samodzielnego Referatu Ubezpieczeń Rzeczowych.

§ 13. Departament Budżetowo-Gospodarczy składa się z:
Wydziału Budżetowego,
Wydziału Rachunkowego,
Wydziału Gospodarczego,
Samodzielnego Referatu Rolnego i Administracji Nieruchomości,
Samodzielnego Referatu Socjalnego.

§ 14. Departament Techniki składa się z:
Wydziału Planu Technicznego,
Wydziału Norm Technicznych,
Wydziału Wynalazczości Pracowniczej,
Wydziału Postępu i Planów Naukowo-Badawczych.

§ 15. Departament Produkcji składa się z:
Wydziału Produkcji I,
Wydziału Produkcji II,
Wydziału Produkcji III,
Wydziału Kontroli Technicznej.

§ 16. Departament Mechaniczno - Energetyczny składa się z:
Wydziału Remontów,
Wydziału Maszyn i Urządzeń,
Wydziału Energetycznego,
Wydziału Budownictwa,
Wydziału Bezpieczeństwa Ruchu,
Głównego Inspektora Ochrony Przeciwpożarowej.

§ 17. Departament Inwestycji składa się z:
Wydziału Planowania Inwestycji,
Wydziału Finansowania Inwestycji,
Wydziału Dokumentacji Inwestycji,
Wydziału Wykonawstwa Inwestycji,
Wydziału Zaopatrzenia Inwestycji,
Wydziału Sprawozdawczości Inwestycji,
Samodzielnego Referatu Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych.

§ 18. Departament Wzornictwa Produkcji składa się z:
Wydziału Wzornictwa I,
Wydziału Wzornictwa II.

§ 19. Departament Zaopatrzenia składa się z:
Wydziału Planów Zbiorczych i Bilansów Materiałowych,
Wydziału Zaopatrzenia I,
Wydziału Zaopatrzenia II,
Wydziału Zaopatrzenia III,
Wydziału Gospodarki Materiałowej.

§ 20. Departament Zbytu składa się z:
Wydziału Planów i Bilansów Zbytu,
Wydziału Organizacji Zbytu,
Wydziału Zbytu I,
Wydziału Zbytu II,
Wydziału Zbytu III.

§ 21. Departament Transportu składa się z:
Wydziału Planowania Transportu,
Wydziału Transportu Kolejowego i Wodnego,
Wydziału Transportu Drogowego,
Wydziału Sprawozdawczości.

§ 22. W skład departamentów wymienionych w §§ 6 — 22 wchodzą sekretariaty, które obejmują następujące sprawy:
a) sporządzenie planu prac i sprawozdań ogólnych z działalności departamentu,
b) kontrolę terminowości i załatwianie spraw departamentu,
c) prowadzenie sekretariatu departamentu, przyjmowanie i rozdział poczty,
d) zaopatrzenie departamentu w potrzebny sprzęt, urządzenia i materiały biurowe,
e) sprawy personalne pracowników departamentu,
f) załatwianie spraw doraźnych zleconych przez dyrektora departamentu.

§ 23. Szczegółowy podział czynności pomiędzy departamenty i samodzielne wydziały oraz wydziały i samodzielne referaty ustali Minister Przemysłu Lekkiego.

1497

UCHWAŁA Nr 880 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1951 r.

uzupełniająca uchwałę Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 1951 r. w sprawie rozliczeń terenowych przedsiębiorstw państwowych z tytułu środków obrotowych z budżetami terenowymi.

§ 1. Uchwałę Nr 308 Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 1951 r. w sprawie rozliczeń terenowych przedsiębiorstw państwowych z tytułu środków obrotowych z budżetami terenowymi (Monitor Polski Nr A-39, poz. 469) uzupełnia się po § 15 nowym § 15^1 w brzmieniu:

„§ 15^1. Nadwyżki i niedobory własnych środków obrotowych budowlanych przedsiębiorstw powiatowych za rok 1950 zostaną rozliczone w trybie ustalonym przez Ministra Finansów z „Rachunkiem rozliczeń z tytułu sum obrotowych, różnic cen i innych za okres do końca 1950 r." prowadzonym w Narodowym Banku Polskim".

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1498

UCHWAŁA Nr 887 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie zmiany statutu organizacyjnego Ministerstwa Gospodarki Komunalnej.

§ 1. W załączniku do uchwały Nr 221 Rady Ministrów z dnia 17 marca 1951 r. w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Gospodarki Komunalnej (Monitor Polski Nr A-29, poz. 371) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 ust. 1 po wyrazach: „Departamentu Zatrudnienia, Pracy i Płac" dodaje się wyrazy: „Departamentu Publicznej Gospodarki Lokalami",
2) w § 2 skreśla się wyrazy: „Kancelarii Głównej",
3) w § 3 po wyrazach: „Wydziału Gospodarczego" dodaje się wyrazy: „Kancelarii Głównej",
4) w § 9 skreśla się wyrazy: „Wydziału Publicznej Gospodarki Lokalami" oraz wyrazy: „Wydziału Hoteli",
5) po § 9 dodaje się nowy paragraf „9a" w brzmieniu: „§ 9a. Departament Publicznej Gospodarki Lokalami składa się z:
   Wydziału Polityki Lokalowej,
   Wydziału Orzecznictwa.".

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Gospodarki Komunalnej.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1499

UCHWAŁA Nr 835 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 8 grudnia 1951 r.

w sprawie powierzenia zakładom pracy, zatrudniającym ponad 50 pracowników, obliczania i wypłaty zasiłków pieniężnych przysługujących z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa.

§ 1. 1. Zakłady pracy, zatrudniające ponad 50 pracowników, dokonywać będą obliczania i wypłaty zasiłków pieniężnych (chorobowych, domowych, szpitalnych, połogowych, pogrzebowych oraz pokarmowych dla pracownic), przysługujących z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa.

2. Do wypłaty zasiłków przez te zakłady stosuje się postanowienia uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 22 marca 1950 r. w sprawie wypłaty przez niektóre zakłady pracy zasiłków pieniężnych, przysługujących z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa (Monitor Polski Nr A-42, poz. 485).

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1500

UCHWAŁA Nr 877 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie zasad rozliczeń za dostawy, usługi i roboty między jednostkami gospodarki uspołecznionej.

Przez jednostki gospodarki uspołecznionej, których rozliczenia następują w myśl niniejszej uchwały, należy rozumieć jednostki budżetu Państwa, przedsiębiorstwa państwowe i inne państwowe organizacje gospodarcze oraz organizacje spółdzielcze.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Wprowadza się następujące formy rozliczeń za dostawy, usługi i roboty między jednostkami gospodarki uspołecznionej:

1) rozliczenia inkasowe:
   a) akceptowe,
   b) bezakceptowe;
2) inne rozliczenia.

2. Podstawą wszelkich rozliczeń za dostawy towarowe, usługi i roboty jest faktura (rachunek) wystawiona — po całkowitym lub częściowym wykonaniu zamówienia — stosownie do warunków umowy. Termin wystawienia faktury wynosi najwyżej 3 dni robocze od daty wykonania zamówienia. Bank dostawcy ma prawo w uzasadnionych przypadkach przedłużyć termin wystawienia faktury.

3. Za datę wykonania zamówienia, w zależności od umowy stron, uważa się datę:

a) wysyłki towaru przez dostawcę,
b) odbioru towaru lub roboty przez odbiorcę,
c) wykonania usługi,
d) okresowego obliczenia przy dostawach i usługach wykonywanych lub świadczonych periodycznie.

Dostawca (wykonawca) winien datę wykonania zamówienia podać w fakturze.

Przez dostawcę rozumie się w dalszym ciągu niniejszej uchwały dostawcę lub wykonawcę.

4. Jeżeli wysyłka towaru (pkt 3 lit. a) nie może nastąpić z winy odbiorcy albo jeżeli umowa przewiduje odbiór towaru lub roboty (pkt 3 lit. b), dostawca obowiązany jest zawiadomić odbiorcę o wykonaniu zamówienia i wyznaczyć termin odbioru lub wskazania adresu wysyłkowego, przewidziany warunkami umowy lub ogólnymi warunkami dostaw. Z upływem tego terminu dostawca wystawia fakturę. W tych przypadkach za datę wykonania zamówienia uważa się termin wyznaczony do odbioru.

5. Oryginał faktury oraz wszystkie dokumenty wysyłkowe dostawca przesyła listem poleconym do odbiorcy w terminie ustalonym dla wystawienia faktury.

6. Faktury przejściowe, o ile są wystawiane ze względu na rodzaj świadczenia, należy traktować na równi z fakturami wymienionymi w pkt 2.

7. Niedopuszczalne jest pobieranie zaliczek i przedpłat na poczet dostaw towarowych, wykonywanych usług lub robót w transakcjach między jednostkami gospodarki uspołecznionej.

I. ROZLICZENIA INKASOWE

A. Akceptowa forma rozliczeń.

Akcept i żądania zapłaty.

§ 2. 1. Akceptowa forma rozliczeń polega na wyrażeniu zgody płatnika (odbiorcy) — przez akcept żądania zapłaty — na zapłatę należności wynikających z faktur oraz na pokrycie tych należności z jego środków.

2. Dostawca wypełnia na podstawie wystawionych faktur żądania zapłaty i składa je w banku dla niego właściwym najpóźniej następnego dnia roboczego po upływie terminu, przewidzianego dla wystawiania faktur.

W przypadku późniejszego złożenia żądania zapłaty dostawca nie może korzystać z kredytu inkasowego.

3. Po upływie 30 dni kalendarzowych od terminu, przewidzianego dla wystawienia faktur, należności dostawcy rozliczane są w innej formie rozliczeń (§ 14 pkt 3).

W uzasadnionych przypadkach bank dostawcy może zezwolić na złożenie żądania zapłaty po upływie 30 dni.

4. Dostawca dołącza do żądania zapłaty jedną kopię faktury, którą bank przesyła płatnikowi łącznie z wezwaniem do zapłaty.

5. Przy rozliczeniach w zakresie inwestycji dostawca dołącza do żądania zapłaty 2 kopie faktury.

Termin i forma akceptu.

§ 3. 1. Płatnikowi przysługuje trzydniowy termin akceptu; termin ten obejmuje dni robocze i biegnie od następnego dnia po dacie wysłania przez bank wezwania do zapłaty.

2. Bank może przedłużyć termin akceptu wymieniony w pkt 1 do pięciu dni roboczych dla płatnika, którego siedziba jest znacznie oddalona od banku, bądź gdy usprawiedliwia to charakter usług i robót.

3. Termin akceptu dla jednostek budżetu Państwa i państwowych gospodarstw rolnych wynosi 10 dni kalendarzowych.

4. Niezgłoszenie umotywowanej odmowy akceptu jest równoznaczne z zaakceptowaniem — w formie akceptu milczącego — sumy płatności, wynikającej z żądania zapłaty.

Odmowa akceptu.

§ 4. 1. Płatnik może odmówić akceptu sumy objętej żądaniem zapłaty; odmowa może być:

a) całkowita,
b) częściowa.

2. Całkowita odmowa akceptu następuje:

a) w przypadkach określonych szczególnymi przepisami umowy między dostawcą a odbiorcą, przewidującymi odmowę akceptu,
b) gdy odbiorca nie zamawiał towaru (usługi, roboty),
c) gdy odbiorca zapłacił już za towar (usługę, robotę),
d) w przypadku dostarczenia całości towaru nieodpowiedniego co do jakości, ze względu na wady istotne,
e) w przypadku dostarczenia całości towaru nie skompletowanego,
f) w przypadku braku zachowania standartów w całości dostarczonego towaru,
g) gdy w drodze przeadresowano towar na innego odbiorcę.

3. Częściowa odmowa akceptu następuje w przypadku:

a) gdy dostawca nie stosował cen, narzutów i obciążeń ustalonych umową, cennikiem lub w inny sposób prawny,
b) nadesłania towaru w ilości przewyższającej ilość, przewidzianą w umowie,
c) nadesłania obok towaru zamówionego również towaru nie zamówionego,
d) błędu rachunkowego w fakturze lub żądaniu zapłaty,
e) dostarczenia części towaru nieodpowiedniego co do jakości, ze względu na wady istotne,
f) dostarczenia części towaru nie skompletowanego,
g) braku zachowania standartów w części dostarczonego towaru.

4. Wszelkie inne zastrzeżenia, nie wymienione w pkt 2 i 3, nie stanowią podstawy do odmowy akceptu i mogą być dochodzone w drodze arbitrażowej.

5. Odmowa akceptu winna być złożona w terminie akceptu w formie pisma doręczonego bankowi płatnika. O odmowie akceptu płatnik ma obowiązek zawiadomić dostawcę, przesyłając mu odpis pisma skierowanego do banku płatnika.

6. Odbiorca nie ma prawa odmówić akceptu, jeżeli zużył towar przed upływem terminu akceptu.

Termin zapłaty.

§ 5. 1. Żądanie zapłaty jest płatne z upływem terminu akceptu; następnego dnia roboczego po upływie tego terminu bank obciąża rachunek płatnika.

2. Akcept lub odmowa akceptu nie pozbawiają dostawcy i odbiorcy prawa do późniejszego wystąpienia z wzajemnymi roszczeniami.

Kolejność pokrywania płatności w przypadku braku środków na rachunku płatnika.

§ 6. 1. W przypadku braku środków na rachunku płatnika ustala się następującą kolejność pokrywania płatności:

a) płace robotników i pracowników, płatności zrównane z płacami, przelewy dotyczące kwot potrącanych z listy płac oraz przelewy z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne,
b) podatki i rozliczenia z budżetem Państwa,
c) raty amortyzacyjne na inwestycje i kapitalne remonty,
d) zadłużenia z tytułu kredytu przeterminowanego oraz z tytułu innych kredytów w terminach płatności,
e) przeterminowane żądania zapłaty wraz z karami za zwłokę oraz tytuły wykonawcze (sądowe, arbitrażowe, egzekucyjne) w kolejności ich wpływów do banku płatnika,
f) żądania zapłaty, inne zobowiązania oraz polecenia przelewu z tytułu innych rozliczeń, wymienionych w § 14 pkt 2 niniejszej uchwały w kolejności ich wpływu do banku płatnika,

2. Minister Finansów może ustalać rodzaj płatności zrównanych z płacami (pkt 1 lit. a) oraz kolejność pokrywania przeterminowanych żądań zapłaty, w zależności od rodzaju towarów.

3. Postanowienia zawarte w pkt 1 i 2 nie odnoszą się do rozliczeń z tytułu dostaw i usług w zakresie inwestycji i kapitalnych remontów.

Dolna granica.

§ 7. 1. Dolna granica rozliczeń w formie akceptowej wynosi 900 zł dla jednego żądania zapłaty.

2. Żądanie zapłaty może obejmować kilka faktur na mniejsze kwoty, ogólna jednak suma żądania zapłaty nie może być niższa od sumy wymienionej w pkt 1.

Obowiązki banku przy rozliczeniach.

§ 8. 1. Bank sprawuje kontrolę nad składanymi do inkasa żądaniami zapłaty, a przede wszystkim bada, czy:

a) złożone dokumenty nadają się do inkasa w trybie rozliczeń inkasowych, czy nie dotyczą w szczególności pretensji wynikających z rozliczonych dostaw, usług i robót, które winny być regulowane w formie innych rozliczeń,

b) rubryki żądań zapłaty zostały właściwie wypełnione przez dostawcę i czy podane na żądaniu zapłaty kwoty zgadzają się z kwotami załączonych kopii faktur,

c) żądania zapłaty wystawione na jednostki budżetowe oznaczone są pełną klasyfikacją budżetową oraz rokiem budżetowym płatności,

d) żądania zapłaty z tytułu dostaw i usług inwestycyjnych oznaczone są symbolami tytułu inwestycyjnego, powołanymi przez odbiorcę w umowie (zamówieniu),

e) żądania zapłaty i faktury oznaczone zostały datą wykonania zamówienia,

f) dostawca złożył oświadczenie stwierdzające datę przesłania oryginału faktury z dokumentami wysyłkowymi listem poleconym do odbiorcy lub złożył potwierdzenie odbioru oryginału faktury przez odbiorcę na kopii faktury,

g) żądanie zapłaty zostało złożone w banku najdalej w ciągu 30 dni kalendarzowych od daty wystawienia faktury (§ 2 pkt 3).

2. Bank dostawcy winien odmówić przyjęcia do inkasa żądań zapłaty, nie odpowiadających warunkom określonym w pkt 1.

3. Obowiązki banku płatnika w zakresie kontroli faktur i żądań zapłaty, dotyczących inwestycji, określą odrębne przepisy.

Kary za zwłokę.

§ 9. 1. Bank pobiera od płatnika na rzecz dostawcy karę za zwłokę od żądań zapłaty nie pokrytych w terminie z braku środków. Kara wynosi po 0,05% dziennie, przy czym najniższa suma kary wynosi zł 10 od każdego żądania zapłaty.

2. Karę za zwłokę oblicza się od sumy przeterminowanego żądania zapłaty, zaokrąglonej do pełnych tysięcy złotych.

3. Pobieranie kar za zwłokę wyklucza pobieranie odsetek zwłoki.

4. Upoważnia się Ministra Finansów do wydawania zarządzeń o stosowaniu dalszych kar za nieprzestrzeganie ustalonych terminów lub za naruszenie przepisów o obiegu dokumentów rozliczeniowych.

Przechowywanie towarów na odpowiedzialność odbiorcy w razie odmowy akceptu.

§ 10. Zgodnie z ogólnymi warunkami dostaw odbiorca ma obowiązek należytego przechowywania towarów i ponosi z tego tytułu pełną odpowiedzialność.

B. Rozliczenia bezakceptowe.

Zakres rozliczeń.

§ 11. 1. Nie wymagają akceptu żądania zapłaty za następujące dostawy i usługi: gaz, energia elektryczna, usługi komunalne, opłaty pocztowe, telekomunikacyjne, radiowe oraz inne dostawy i usługi, które określi Minister Finansów w drodze zarządzenia.

2. Żądania zapłaty winny być oznaczone przez dostawcę uwagą „bez akceptu".

3. Przepisy niniejszej uchwały zawarte w § 2 pkt 2, 3 i 4, w § 6, w § 8 i w § 9 mają analogiczne zastosowanie do rozliczeń bezakceptowych.

Termin zapłaty.

§ 12. W dniu wpływu żądania zapłaty do banku płatnika lub w następnym dniu roboczym bank obciąża rachunek płatnika sumą żądania zapłaty.

Dolna granica.

§ 13. 1. Dolna granica rozliczeń w formie bezakceptowej wynosi zł 250 dla jednego żądania zapłaty.

2. Żądanie zapłaty może obejmować kilka faktur na mniejsze kwoty, ogólna jednak suma żądania zapłaty nie może być niższa od sumy podanej w pkt 1.

II. INNE ROZLICZENIA

Zakres rozliczeń.

§ 14. 1. Wszystkie rozliczenia za dostawy, usługi i roboty na kwoty do zł 100 włącznie są regulowane gotówką lub przekazami pocztowymi.

2. Poza przypadkami przewidzianymi w § 7 pkt 2 i w § 13 pkt 2 wszystkie rozliczenia za dostawy, usługi i roboty na kwoty powyżej zł 100 do 900 (w rozliczeniach bezakceptowych do zł 250) regulowane są czekami, poleceniami przelewu, przekazami pocztowymi lub za pobraniem, przy rozliczeniach zaś miejscowych (w obrębie tego samego miasta) również i gotówką.

3. Należności punktów sprzedaży detalicznej i należności z tytułu reklamacji, wynikające z opłacania dostaw, usług i robót oraz należności z tytułu rachunków dodatkowych, rozliczeń międzybranżowych, narzutów dla jednostek nadrzędnych lub z innych tytułów, nie wynikających z dostaw, usług i robót, regulowane są do zł 900 zgodnie z pkt 1 i 2, a powyżej zł 900 — czekami i poleceniami przelewu.

Uprawnienia Narodowego Banku Polskiego.

§ 15. Narodowy Bank Polski ustali odmienną formę rozliczeń dla niektórych jednostek objętych niniejszą uchwałą bądź dla niektórych dostaw, usług i robót (np. limitowane książeczki czekowe, akredytywy, rachunki specjalne, kompensaty) Minister Finansów określi sposób podawania do wiadomości przepisów ustalających odmienną formę rozliczeń.

III. PRZEPISY KOŃCOWE.

§ 16. 1. Rozliczenia dotyczące robót w zakresie inwestycji i kapitalnych remontów są przeprowadzane na podstawie odrębnej uchwały Prezydium Rządu.

2. Dla rozliczeń rolniczych spółdzielni produkcyjnych zostaną wydane odrębne przepisy.

3. Ustalony niniejszą uchwałą tryb rozliczeń w formie akceptowej i bezakceptowej nie dotyczy punktów sprzedaży detalicznej.

§ 17 Upoważnia się Ministra Finansów do rozszerzania niniejszej uchwały na inne jednostki nie objęte uchwałą lub do wyłączenia spod działania tej uchwały niektórych jednostek.

§ 18. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Finansów.

§ 19. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

§ 20. Z dniem wejścia w życie tej uchwały traci moc obowiązującą uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 maja 1947 r. w sprawie rozliczeń za dostawy i usługi między przedsiębiorstwami państwowymi lub pod zarządem państwowym oraz pomiędzy tymi przedsiębiorstwami a jednostkami budżetu Państwa i Związkiem Gospodarczym Spółdzielni RP „Społem" — wraz z późniejszymi zmianami.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1501

UCHWAŁA Nr 878 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie zasad finansowania środków obrotowych przedsiębiorstw państwowych.

I. Zakres mocy obowiązującej uchwały.

§ 1. Uchwała niniejsza dotyczy przedsiębiorstw państwowych działających według zasad rozrachunku gospodarczego.

II. Pokrycie normatywów środków obrotowych funduszami własnymi.

§ 2. 1. Normowaniu podlegają w zasadzie następujące środki obrotowe: materiały podstawowe, materiały pomocnicze, paliwo, opakowanie, części zapasowe maszyn i urządzeń, przedmioty nietrwałe, towary, wyroby gotowe, produkcja w toku, wyroby półgotowe, odpadki i rozliczenia międzyokresowe czynne.

2. Pozostałe środki obrotowe nie podlegają normowaniu.

3. Dla poszczególnych grup przedsiębiorstw mogą być ustalone częściowo odmienne zasady podziału środków obrotowych na normowane i nie normowane — na podstawie zarządzeń Ministra Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 3. Suma normatywów poszczególnych składników normowanych środków obrotowych stanowi łączny normatyw środków obrotowych.

§ 4. Normatywy środków obrotowych przedsiębiorstw powinny być pokryte w całości lub części:

1) z funduszów własnych,
2) pasywami pozostającymi stale w obrocie przedsiębiorstw.

§ 5. 1. Częściowe pokrycie normatywów ze źródeł wymienionych w § 4 obowiązuje w przedsiębiorstwach:

1) handlowych,
2) wytwórczych i usługowych o długim cyklu produkcyjnym.

2. Wysokość pokrycia normatywów dla wymienionych przedsiębiorstw ustala zarządzeniem Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego. W pozostałych przedsiębiorstwach wytwórczych i usługowych pokrywa się w całości normatywy środków obrotowych ze źródeł wymienionych w § 4.

§ 6. Nowopowstającym przedsiębiorstwom przydziela się fundusze własne na pokrycie normatywów środków obrotowych z budżetu Państwa.

§ 7. Uzupełnienie brakującego na początek roku pokrycia normatywów, jak również pokrycia zwiększenia normatywów w związku ze wzrostem planowanych zadań gospodarczych przedsiębiorstwa w ciągu roku, następuje z części zysku przedsiębiorstwa, a jeżeli ona jest nie wystarczająca — z przewidzianej w budżecie Państwa dotacji.

§ 8. Nadwyżkę własnych środków obrotowych w stosunku do normatywów lub ich części podlegających pokryciu z funduszów własnych przedsiębiorstwo obowiązane jest wpłacić do budżetu Państwa.

III. Kredyty bankowe.

§ 9. Zaspokojenie potrzeb przedsiębiorstwa w zakresie środków obrotowych przekraczających pokrycie ustalone w § 4 następuje z kredytów bankowych.

§ 10. W celu ścisłego powiązania kredytu bankowego z odpowiednimi składnikami środków obrotowych wprowadza się następującą klasyfikację rachunków kredytowych:

1. Kredyt normatywny
2. Kredyty ponadnormatywne
1) Kredyt na zapasy materiałowe
2) Kredyt na zapasy wyrobów gotowych
3) Kredyt na zapasy wyrobów półgotowych i produkcji w toku
4) Kredyt na zapasy towarów
5) Kredyt na nakłady przyszłych okresów
6) Kredyt na nadzwyczajne potrzeby
3. Kredyty inkasowe
1) Kredyt na należności fakturowe
2) Kredyt na należności z tytułu sprzedaży ratalnej
3) Kredyt na limitowane książeczki czekowe, akredytywy i inne rozliczenia
4. Inne kredyty
1) Kredyt na kontraktacje
2) Kredyt na wstępne finansowanie inwestycji
3) Kredyt do rozliczenia
4) Kredyty różne
5. Kredyty importowe i eksportowe
1) Kredyt importowy
2) Kredyt eksportowy

6. Kredyt przeterminowany.

§ 11. Kredyt normatywny udzielany jest na pokrycie normatywnych środków obrotowych:
1) przedsiębiorstwom państwowym działającym według zasad rozrachunku gospodarczego — gdy granica wyposażenia przedsiębiorstwa w fundusze własne w obrocie została ustalona poniżej kwoty normatywu,
2) innym przedsiębiorstwom gospodarki uspołecznionej — gdy planowany stan funduszów własnych w obrocie kształtuje się poniżej normatywu.

§ 12. Kredyt normatywny udzielany jest w trybie:
1) uzupełniania własnych funduszów obrotowych przedsiębiorstw,
2) kredytowania obrotu przedsiębiorstw.

§ 13. Kredyty ponadnormatywne udzielane są na ponadnormatywne stany środków obrotowych:
1) o charakterze sezonowym i pochodzące z importu (kredyty prowadzone na rachunkach wymienionych w § 10 ust. 2 pkt 1—5),
2) powstałe wskutek przekroczenia planu produkcji lub obrotu oraz niezależnych od przedsiębiorstw czasowych zahamowań normalnych obrotów, przejściowych odchyleń od prawidłowej gospodarki i innych przyczyn (kredyt na nadzwyczajne potrzeby § 10 ust. 2 pkt 6).

§ 14. Kredyty inkasowe udzielane są na:
1) należności fakturowe za dostawy, usługi i roboty,
2) należności z tytułu sprzedaży ratalnej,
3) limitowane książeczki czekowe dla rozliczeń z tytułu transportu na akredytywy oraz inne rozliczenia.

§ 15. Na przejściowe potrzeby przedsiębiorstw, które nie są kredytowane w myśl § 13 i § 14, udzielane są z grupy „inne kredyty":
1) kredyty na kontraktacje, przeznaczone na pokrywanie zaliczek przedsiębiorstw dla plantatorów i hodowców,
2) kredyty na wstępne finansowanie inwestycji przyznawane na przejściowe pokrywanie nakładów na inwestycje, wykonywane sposobem gospodarczym do czasu ich refundacji ze środków inwestycyjnych,
3) kredyty do rozliczenia przyznawane są na bieżące potrzeby eksploatacyjne przedsiębiorstw, które wskutek niezależnego od nich braku planu normatywów nie mogą korzystać z właściwych rodzajów kredytów (np. przedsiębiorstw nowopowstających lub podlegających przekształceniu),
4) kredyty różne na inne potrzeby przejściowe, określone w instrukcji kredytowej Narodowego Banku Polskiego.

§ 16. Kredyty importowe i eksportowe są udzielane przedsiębiorstwom handlu zagranicznego na potrzeby wynikające z operacji gospodarczych z zagranicą.

§ 17. 1. Udzielanie kredytu następuje na podstawie wniosku przedsiębiorstwa z równoczesnym złożeniem oświadczenia o wartości składników środków obrotowych, które mają być przedmiotem kredytu.

2. Kredyty mogą być wykorzystywane przez przedsiębiorstwo w granicach zabezpieczenia ustalonego na podstawie przedłożonych oświadczeń o stanie kredytowanych wartości. W przypadku zmniejszenia się wartości kredytowanych składników poniżej kwoty wykorzystanego kredytu przedsiębiorstwo obowiązane jest do bezzwłocznej spłaty nie zabezpieczonej części kredytu.

§ 18. 1. Spłata kredytu następuje w ustalonych przez bank terminach z rachunku rozliczeniowego. W przypadku braku środków na tym rachunku sumę wymagalnego kredytu bank przeksięguje na konto kredytu przeterminowanego. Na równi z płatnymi kredytami traktuje się należne odsetki.

2. W przypadku braku środków na rachunku rozliczeniowym przedsiębiorstwa jego wymagalne zobowiązania regulowane są w kolejności określonej w uchwale Nr 877 Prezydium Rządu z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie zasad rozliczeń za dostawy, usługi i roboty między jednostkami gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-103, poz. 1500).

IV. Sankcje bankowe.

§ 19. W stosunku do przedsiębiorstw, nie przestrzegających zasad prawidłowego wykorzystania i spłacania kredytów oraz innych zasad prawidłowej gospodarki finansowej jak również nie składających w terminie sprawozdawczości finansowej, mogą być stosowane następujące sankcje bankowe:
1) ograniczenie lub wstrzymanie uzupełnienia pogotowia kasowego z ewentualnym zawieszeniem wypłat gotówkowych przedsiębiorstwa z wyjątkiem funduszu płac oraz wydatków niezbędnych dla utrzymania ciągłości produkcji lub obrotu,
2) wystąpienie do jednostek lub władz nadrzędnych przedsiębiorstwa z wnioskiem o pozbawienie wszelkiego rodzaju premii pracowników komórki odpowiedzialnej za uchybienia z jednoczesnym zawieszeniem wypłat premii,
3) wystąpienie z wnioskiem do jednostek lub władz nadrzędnych o wstrzymanie premii wszystkim pracownikom zarządu przedsiębiorstwa oraz z wnioskiem do Ministra Finansów o wstrzymanie — w porozumieniu z właściwym ministrem — premii pracownikom odpowiedzialnej jednostki nadrzędnej,
4) czasowe pozbawienie przedsiębiorstwa prawa korzystania z określonego kredytu,
5) pozbawienie przedsiębiorstwa prawa korzystania z kredytu.

V. Przepisy końcowe.

§ 20. Przy kredytowaniu przedsiębiorstw spółdzielczych banki stosują odpowiednio przepisy zawarte w §§ 9—19.

§ 21. Minister Finansów może zezwolić na stosowanie przejściowo zasad odmiennych od przepisów niniejszej uchwały w stosunku do niektórych gałęzi gospodarki rolnej.

§ 22. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r. Równocześnie uchyla się uchwałę Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zasad normowania i finansowania środków obrotowych przedsiębiorstw państwowych.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1502

UCHWAŁA Nr 879 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 12 grudnia 1951 r.

zmieniająca uchwałę Nr 226 Prezydium Rządu z dnia 24 marca 1951 r. w sprawie usprawnienia systemu rachunkowości uspołecznionych przedsiębiorstw umożliwiającego pogłębienie rozrachunku gospodarczego i planowania kosztów własnych.

§ 1. W uchwale Nr 226 Prezydium Rządu z dnia 24 marca 1951 r. w sprawie usprawnienia systemu rachunkowości uspołecznionych przedsiębiorstw umożliwiającego pogłębienie rozrachunku gospodarczego i pla-

nowania kosztów własnych (Monitor Polski Nr A-28, poz. 360) wprowadza się następujące zmiany:

1) w pkt 3 lit. a) skreśla się słowa: „w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Finansów",
2) pkt 4 otrzymuje brzmienie następujące:
„4. Ustala się jako termin wprowadzenia w życie nowych planów kont:
a) dla państwowego handlu wewnętrznego — 1 stycznia 1952 r.,
b) dla pozostałych działów gospodarki narodowej — 1 stycznia 1953 r.

Upoważnia się Ministra Finansów do ustalenia w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego innych terminów wprowadzenia w życie nowych planów kont, jeżeli warunki organizacyjne i inne względy ekonomiczne poszczególnych działów względnie grup branżowych przedsiębiorstw i zakładów będą tego wymagały".

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1503

UCHWAŁA Nr 882 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie organizacji finansowej i trybu finansowania Państwowych Ośrodków Maszynowych.

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Ustala się organizację finansową i tryb finansowania Państwowych Ośrodków Maszynowych podległych Ministrowi Rolnictwa.

§ 2. Jednostkami organizacyjnymi Państwowych Ośrodków Maszynowych są: Centralny Zarząd Państwowych Ośrodków Maszynowych (CZ POM) wraz z ekspozyturami oraz Państwowe Ośrodki Maszynowe (POM).

§ 3. 1. Przedmiotem działania POM jest świadczenie usług spółdzielniom produkcyjnym w zakresie mechanicznej uprawy roli i naprawy sprzętu technicznego oraz usług transportowych i innych, związanych z techniczną stroną prowadzenia gospodarstw rolnych.

2. W dalszej kolejności POM obejmują zasięgiem swego działania zespoły uprawowe i indywidualne gospodarstwa chłopskie oraz w miarę możności — instytucje i przedsiębiorstwa uspołecznione poza spółdzielniami produkcyjnymi.

3. POM objęte są budżetem centralnym:

po stronie dochodów — w dziale „Dochody gospodarki uspołecznionej" rozdziałem „Dochody brutto POM" — rozbitym na paragrafy odpowiednio do nomenklatury wpływów, przewidzianych w § 7 niniejszej uchwały;

po stronie wydatków — w dziale „Gospodarka narodowa" rozdziałem „Państwowe Ośrodki Maszynowe", zawierającym jeden specjalny paragraf „Wydatki brutto POM" — rozbity na pozycje odpowiednio do nomenklatury wydatków, przewidzianych w § 8 niniejszej uchwały.

§ 4. Warsztaty remontowe POM, których zakres działania, a w szczególności rozmiar usług odpłatnych, uzasadnia ich wyodrębnienie, mogą być organizowane na zasadach wewnętrznego rozrachunku gospodarczego na podstawie decyzji CZ POM, który określi w każdym przypadku zakres tego rozrachunku.

II. Planowanie.

§ 5. Działalność POM oparta jest na rocznych planach gospodarczo-finansowych, zawierających rozbicie na kwartały.

§ 6. Plan gospodarczo-finansowy POM winien między innymi zawierać:

a) plan robót traktorowych z rozbiciem na ich rodzaje oraz okresy, w których roboty te będą wykonywane,
b) plan kosztu własnego 1 ha orki średniej,
c) plan remontów,
d) plan zatrudnienia i funduszu płac,
e) plan normowanych środków obrotowych,
f) plan wpływów budżetowych,
g) plan wydatków budżetowych.

§ 7. Plan wpływów budżetowych POM obejmuje:

a) wpływy z opłat dokonywanych w naturze,
b) wpływy pieniężne,
c) zyski warsztatów na rozrachunku gospodarczym,
d) nadwyżki środków obrotowych warsztatów na rozrachunku gospodarczym.

§ 8. Plan wydatków budżetowych POM zawiera wydatki na:

a) paliwo i smary,
b) płace i świadczenia robotników produkcyjnych w zakresie obsługi traktorów i taboru maszynowego,
c) płace i świadczenia pozostałych pracowników, z wyjątkiem zatrudnionych przy remontach,
d) remonty — z rozbiciem na płace wraz ze świadczeniami oraz pozostałe wydatki,
e) pozostałe wydatki (nie objęte pkt a — d),
f) straty warsztatów na rozrachunku gospodarczym,
g) niedobory środków obrotowych warsztatów na rozrachunku gospodarczym.

§ 9. 1. POM wyposażone są we własne środki obrotowe w zakresie następujących zapasów:

a) paliwa i smarów,
b) części zamiennych,
c) materiałów remontowych,
d) materiałów ogólno-gospodarczych,
e) przedmiotów nietrwałych.

2. Zapas paliwa i smarów określa się w ilości dni zapotrzebowania tych produktów w oparciu o normę zużycia dziennego.

3. Zapas części zamiennych i materiałów remontowych ustala się w stosunku procentowym do wartości inwentarzowej traktorów i maszyn.

4. Zapas materiałów ogólno-gospodarczych określa się w ilości dni zapotrzebowania w oparciu o normę zużycia dziennego.

5. Zapas przedmiotów nietrwałych określa się na podstawie planowanego zapotrzebowania, wyliczonego z uwzględnieniem wielkości produkcji oraz norm zużycia.

6. Normy zapasów i wskaźniki, o których mowa w ust. 1—5, ustala Minister Rolnictwa w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Finansów.

§ 10. Środki obrotowe POM pokrywa się z budżetu Państwa na podstawie planowanego corocznie w planie wydatków budżetowych wzrostu zapasów wymienionych w § 9.

III. Finansowanie.

11. Finansowanie i bankową kontrolę działalności eksploatacyjnej POM wykonywa Narodowy Bank Polski.

§ 12. Podstawę do finansowania POM stanowią kwartalne wnioski o otwarcie kredytów budżetowych, określające granice poszczególnych grup wydatków według podziału ustalonego w planie gospodarczo-finansowym.

§ 13. Kwartalny wniosek o otwarcie kredytów budżetowych zawiera:

a) sprawozdanie z wykonania planu za kwartał ubiegły,
b) przewidywane wykonanie planu za kwartał bieżący,
c) plan na kwartał następny.

§ 14. 1. Kwartalne wnioski o otwarcie kredytów budżetowych przesyłane są przez POM wraz z opinią oddziałów Narodowego Banku Polskiego do właściwej ekspozytury CZ POM.

2. W oparciu o wnioski POM — ekspozytura CZ POM sporządza wniosek zbiorczy, który uwzględniać będzie również potrzeby nowozorganizowanych POM.

§ 15. W oparciu o wnioski ekspozytur CZ POM, zaopiniowane przez Narodowy Bank Polski, CZ POM sporządza wniosek zbiorczy, który jest podstawą do wystąpienia Ministra Rolnictwa do Ministra Finansów z wnioskiem o otwarcie kredytów budżetowych na kwartał następny.

§ 16. Minister Finansów na podstawie wniosku Ministra Rolnictwa otwiera kredyty w granicach sum ustalonych w planie gospodarczo-finansowym na dany okres w jednym specjalnym paragrafie „Wydatki brutto POM".

§ 17. CZ POM rozdziela otwarte kredyty między poszczególne ekspozytury CZ POM w sposób określony w § 16, pozostawiając w swej dyspozycji rezerwę w wysokości ustalonej przez Ministra Rolnictwa.

§ 18. 1. Ekspozytury CZ POM rozdzielają kredyty między poszczególne POM w oparciu o ich wnioski.

2. Ekspozytury CZ POM mają prawo dokonywania przenoszenia kredytów (virement) między poszczególnymi pozycjami wydatków, określonymi w § 8, z wyjątkiem kredytów na płace (§ 8 lit. b) i c).

§ 19. Wypłaty z kredytów budżetowych dokonywane są przez właściwy oddział Narodowego Banku Polskiego z rachunku budżetowego POM, prowadzonego z uwzględnieniem podziału na poszczególne grupy wydatków.

IV. Inwestycje.

§ 20. Działalność inwestycyjna ekspozytur CZ POM oraz POM podlega ogólnym przepisom obowiązującym jednostki i przedsiębiorstwa budżetowe.

§ 21. 1. W zakresie działalności inwestycyjnej Ministerstwo Rolnictwa jest inwestorem centralnym, CZ POM inwestorem naczelnym i głównym, a POM inwestorami bezpośrednimi. Ekspozytury CZ POM w zakresie inwestycji dokonywanych dla potrzeb własnych oraz związanych z organizowaniem nowych POM są inwestorami bezpośrednimi.

2. CZ POM może w przypadkach, gdy uzna to za celowe, dokonywać wszelkich czynności wchodzących w zakres inwestycji w imieniu i na rzecz poszczególnych POM. CZ POM prowadzi wówczas w oparciu o wytyczne Ministerstwa Rolnictwa wyodrębnioną księgowość, umożliwiającą dokonywanie rozliczeń finansowych oraz opracowywanie sprawozdawczości z inwestycji przeprowadzonych dla poszczególnych POM.

§ 22. Finansowanie i bankową kontrolę działalności inwestycyjnej wykonywa Bank Rolny.

V. Księgowość i sprawozdawczość.

§ 23. Księgowość ekspozytur CZ POM będzie prowadzona według zasad księgowości budżetowej w oparciu o obowiązujące przepisy Ministerstwa Finansów.

§ 24. Księgowość POM będzie prowadzona według planu kont, specjalnie dostosowanego do potrzeb POM, który ustalony zostanie zarządzeniem Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 25. Księgowość warsztatów POM, zorganizowanych na zasadach rozrachunku gospodarczego, będzie prowadzona według planu kont, specjalnie dostosowanego do potrzeb warsztatów, który ustalony zostanie zarządzeniem Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 26. Sprawozdawczość finansowa POM będzie uregulowana odrębnym zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów.

VI. Rozliczenie.

§ 27. Zasady rozliczeń za usługi świadczone przez POM na rzecz spółdzielni produkcyjnych zostaną unormowane specjalnym zarządzeniem Ministra Rolnictwa, wydanym w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Finansów.

§ 28. 1. Rozliczenia z indywidualnymi rolnikami następują w drodze wpłat na rachunek budżetowy POM w banku finansującym, wpłat na specjalny rachunek czekowy PKO lub bezpośrednio do POM. PKO przelewa codziennie sumy wpłacone przez POM na rachunek budżetowy w oddziale Narodowego Banku Polskiego finansującym POM. Sumy wpłacone przez indywidualnych rolników bezpośrednio do POM winny być w całości odprowadzane na rachunek budżetowy w oddziale Narodowego Banku Polskiego finansującym POM.

2. W poszczególnych przypadkach na wniosek ekspozytury CZ POM należności od indywidualnych rolników mogą być inkasowane przez organa finansowe prezydiów rad narodowych w trybie, który zostanie ustalony odrębnymi przepisami.

§ 29. Rozliczenia z pozostałymi kontrahentami dokonywane są w drodze inkasa bankowego.

VII. Akcje zlecone.

§ 30. POM mogą podejmować wykonanie zleconych im ewentualnie przez władze nadrzędne czynności, nie objętych planami gospodarczo-finansowymi (akcje zlecone), jedynie wówczas, gdy na wykonanie tych czynności przewidziane są w budżecie Państwa odpowiednie środki.

VIII. Przepisy końcowe.

§ 31. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Rolnictwa i Ministrowi Finansów.

§ 32. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1504

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych od niektórych odszkodowań.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 35 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządza się zaniechanie ustalania zobowiązań podatkowych w związku z odszkodowaniem należnym w myśl art. 161—167 kodeksu zobowiązań.

§ 2. Zarządza się umorzenie wymierzonego a jeszcze nie uiszczonego podatku przypadającego od odszkodowań wymienionych w § 1.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

1505

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU LEKKIEGO

z dnia 20 sierpnia 1951 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Przemysłu Skórzanego.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Przemysłu Skórzanego, zwany dalej w skrócie „Instytutem".

§ 2. Siedzibą Instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Zadaniem Instytutu jest prowadzenie w dziedzinie technicznej, organizacyjnej i ekonomicznej prac naukowo-badawczych, mających na celu postęp techniczny i gospodarczy w przemyśle skórzanym.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad Instytutem sprawuje Minister Przemysłu Lekkiego przez Centralny Zarząd Przemysłu Skórzanego.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania Instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. Ogół dochodów i wydatków Instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Lekkiego.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonywania zadań planowych:

1) Laboratorium Technologii Garbarstwa w Warszawie,
2) Laboratorium Przemysłu Skórzanego w Łodzi,
3) Laboratorium Technologii Obuwniczej w Chełmku

oraz maszyny, urządzenia techniczne i sprzęt objęte spisem inwentarza, sporządzonym na dzień 1 listopada 1951 r.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 20 sierpnia 1951 r.

Minister Przemysłu Lekkiego: w z. *J. Grzymek*

1506

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO I PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU SKUPU I KONTRAKTACJI

z dnia 10 listopada 1951 r.

w sprawie sposobu ważenia zwierząt rzeźnych na miejscach obrotu oraz mięsa w obrocie hurtowym.

Na podstawie art. 4 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 10 lutego 1949 r. o obrocie zwierzętami gospodarskimi i produktami uboju oraz o ich przetwórstwie (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 135) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ważenia zwierząt rzeźnych w miejscach obrotu oraz mięsa w obrocie hurtowym dokonują wagowi wyznaczeni przez uprawnione do tego przedsiębiorstwa, czynne w obrocie zwierzętami rzeźnymi i mięsem. Przedsiębiorstwa te wyznaczą na wagowych własnych pracowników bądź zaangażują osoby z poza grona własnych pracowników.

2. Uprawnień wymienionych w ust. 1 udziela Minister Handlu Wewnętrznego.

3. Kandydat na wagowego powinien wykazać dostateczną umiejętność ważenia oraz znajomość niezbędnych przepisów o miarach i narzędziach mierniczych, potwierdzoną przez właściwy urząd miar.

4. Wagowi składają przed prezydium właściwej powiatowej (miejskiej) rady narodowej przyrzeczenie następującej treści:

„Przyrzekam na powierzonym mi stanowisku wagowego obowiązki swe sprawować sumiennie, uczciwie, dokładnie i bezstronnie i w ten sposób godnie sprostać pokładanemu we mnie zaufaniu społecznemu".

§ 2. Ważenie powinno być dokonywane na wagach zalegalizowanych zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 3. Dostarczanie towaru do wagi powinno odbywać się stosownie do przepisów regulaminu obowiązującego w miejscach obrotu bądź też zgodnie z umową stron biorących udział w obrocie.

§ 4. 1. We wszystkich fazach obrotu zwierzęta powinny być zasadniczo ważone pojedynczo.

2. W obrocie dokonywanym poza miejscem skupu łączne ważenie zwierząt tego samego rodzaju jest dozwolone jedynie w przypadku, gdy należą one do jednej klasy, nabywane są przez jednego odbiorcę i sprzedawane przez jednego sprzedawcę za zgodą obu stron (sprzedawcy i odbiorcy).

§ 5. W obrocie hurtowym mięso każdego rodzaju i klasy należy ważyć oddzielnie.

§ 6. Stronom przysługuje prawo sprawdzenia wytarowania oraz wagi i wyników zważenia towaru.

§ 7. Reklamacje z powodu niewłaściwego zważenia powinny być natychmiast po zważeniu towaru kierowane do zarządzającego miejscem obrotu, który obowiązany jest przeprowadzić niezwłocznie ponowne ważenie. Przed ponownym zważeniem towar nie może być wpisany do listy wagowej.

§ 8. 1. Zainteresowani w obrocie kwestionujący rzetelność wagi i odważników mogą wystąpić do właściwego urzędu miar z wnioskiem o dokonanie ekspertyzy.

2. Na zabezpieczenie pokrycia kosztów ekspertyzy wnioskodawca powinien złożyć zaliczkę w wysokości określonej przez urząd miar.

3. O ile ekspertyza wykaże, że waga i odważniki są rzetelne, koszty ponosi strona, która zażądała ekspertyzy, w przeciwnym zaś razie — posiadacz narzędzi mierniczych.

4. Przepis ust. 3 nie narusza w niczym odpowiedzialności, jaką ponosi posiadacz nierzetelnej wagi i odważników, stosownie do dekretu z dnia 19 kwietnia 1951 r. o organach administracji miar oraz o miarach i narzędziach mierniczych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 195).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 2 tygodni od dnia ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. *S. Ochab*

Prezes Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji w z. *S. Lindberg*

1507

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 11 grudnia 1951 r.

w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów w niektórych dziedzinach medycyny.

W celu podniesienia poziomu świadczeń udzielanych pracującym, podniesienia kwalifikacji zawodowych lekarzy oraz przyspieszenia procesu uzyskiwania tytułu lekarza specjalisty w określonych dziedzinach medycyny — na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 458) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Specjalizacja jest jedno- lub dwustopniowa.

2. Jednostopniowa specjalizacja dotyczy następujących dziedzin medycyny: 1) chirurgii dziecięcej, 2) neurochirurgii, 3) urologii, 4) anestezjologii, 5) chirurgii klatki piersiowej, 6) ortopedii z chirurgią urazową, 7) chirurgii szczękowej, 8) analityki.

3. Dwustopniowa specjalizacja dotyczy następujących dziedzin medycyny: 1) chorób wewnętrznych, 2) ftizjatrii, 3) chorób chirurgicznych, 4) ginekologii i położnictwa, 5) laryngologii, 6) radiologii, 7) pediatrii, 8) okulistyki, 9) psychiatrii, 10) anatomo-patologii, 11) dermatologii, 12) neurologii, 13) epidemiologii, 14) higieny.

§ 2. 1. Uznanie lekarza za specjalistę następuje na podstawie egzaminu złożonego przed komisją egzaminacyjną (§ 14).

2. Egzamin na specjalistę polega na wykazaniu się przez lekarza znajomością teoretyczną i praktyczną danej dziedziny medycyny.

§ 3. Do egzaminu na specjalistę może przystąpić lekarz, który wykonywał zawód w danej specjalności przez okres i na zasadach określonych w dalszych przepisach, a ponadto uzyskał pozytywną opinię kierownika specjalizacji.

§ 4. 1. Wykonywanie zawodu przez lekarza, odbywającego specjalizację, polega na spełnianiu czynności, przewidzianych programem ustalonym przez Ministra Zdrowia dla każdego rodzaju specjalności.

2. Czynności, o których mowa w ust. 1, lekarz powinien spełniać w klinikach, placówkach naukowo-badawczych bądź w zakładach leczniczych o wysokim poziomie specjalistycznym, których wykaz ustala Minister Zdrowia.

3. Komisja egzaminacyjna może zaliczyć lekarzowi na poczet wymaganego w danej specjalności okresu wykonywania zawodu pracę, wykonywaną w innych zakładach niż określone w ust. 2, jeżeli w czasie wykonywania tej pracy lekarz składał co 6 miesięcy kolokwia w jednym z zakładów wymienionych w ust. 2 wskazanym przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej (wydział zdrowia), w której lekarz jest zarejestrowany.

§ 5. Czas wykonywania zawodu (§ 4 ust. 1) wynosi przy specjalizacji w zakresie:

	miesięcy
1) chirurgii dziecięcej	60
2) neurochirurgii	60
3) urologii	54
4) anestezjologii	36
5) chirurgii klatki piersiowej	54
6) ortopedii z chirurgią urazową	60
7) chirurgii szczękowej	24
8) analityki	24

§ 6. Czas wykonywania zawodu (§ 4 ust. 1) wynosi przy specjalizacji w zakresie:

	na I stopniu: miesięcy	na II stopniu: miesięcy
1) chorób wewnętrznych	24	36
2) ftizjatrii	24	24
3) chorób chirurgicznych	36	36
4) ginekologii i położnictwa	36	24
5) laryngologii	24	24
6) radiologii	24	36
7) pediatrii	24	36
8) okulistyki	24	24
9) psychiatrii	24	24
10) anatomo-patologii	24	36
11) dermatologii	24	24
12) neurologii	24	24
13) epidemiologii	12	24
14) higieny	12	24

§ 7. Lekarz odbywający specjalizację obowiązany jest:

1) brać udział w posiedzeniach naukowych organizowanych w zakładzie, w którym wykonuje zawód,

a także w posiedzeniach lekarskiego towarzystwa naukowego, ogólnego i specjalistycznego,
2) opracować pracę poglądową w zakresie odbywanej specjalizacji i pokazy przypadków,
3) nabyć znajomość dwóch języków obcych, w tym języka rosyjskiego, w stopniu wystarczającym do samodzielnego czytania literatury naukowej.

§ 8. Lekarz odbywający specjalizację nie może wykonywać zawodu poza zakładami społecznymi służby zdrowia, a jego zajęcia zarobkowe, poza pracą w zakładzie, w którym odbywa specjalizację, nie mogą przekroczyć 3 godzin dziennie.

§ 9. 1. Specjalizacją lekarza kieruje kierownik specjalizacji, którym jest kierownik kliniki, ordynator bądź kierownik oddziału instytutu, właściwego ze względu na rodzaj specjalizacji.

2. Kierownik specjalizacji ponosi odpowiedzialność za poziom przygotowania lekarza odbywającego specjalizację.

3. Do obowiązków kierownika specjalizacji należy w szczególności:
1) ustalanie szczegółowego planu zajęć lekarza,
2) dobór obowiązkowej literatury naukowej w języku polskim i rosyjskim oraz w języku obcym, którego znajomość lekarz posiada,
3) czuwanie nad wykonywaniem przez lekarza zajęć objętych programem.

4. W przypadku określonym w § 4 ust. 3 obowiązki kierownika specjalizacji spełnia osoba wyznaczona przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej, w której lekarz jest zarejestrowany.

§ 10. Ogólny nadzór nad przebiegiem specjalizacji poszczególnych lekarzy sprawuje kierownik zakładu, w którego ramach lekarz odbywa specjalizację.

§ 11. 1. Lekarz odbywający specjalizację prowadzi dziennik specjalizacji. W dzienniku tym lekarz rejestruje przebieg specjalizacji, a w szczególności:
1) tematykę poszczególnych okresów specjalizacji i czas ich trwania,
2) opis wykonanych zabiegów.

2. Kierownik specjalizacji bądź upoważniona przez niego osoba kontroluje co najmniej raz na miesiąc dziennik specjalizacji.

§ 12. Kierownik specjalizacji prowadzi dla każdego lekarza kartę specjalizacji, która powinna zawierać ocenę pracy lekarza w czasie poszczególnych okresów specjalizacji.

§ 13. 1. Dziennik i kartę specjalizacji kierownik specjalizacji przedstawia komisji egzaminacyjnej.

2. Po złożeniu egzaminu przez lekarza dziennik i kartę specjalizacji załącza się do akt osobowych lekarza, prowadzonych w myśl § 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 2 sierpnia 1951 r. w sprawie rejestracji fachowych pracowników służby zdrowia oraz zasad powoływania ich na stanowiska w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 328).

§ 14. 1. Komisję egzaminacyjną powołuje prezydium wojewódzkiej rady narodowej (wydział zdrowia), w której lekarz jest zarejestrowany.

2. W skład komisji egzaminacyjnej, przeprowadzającej egzaminy w zakresie I stopnia, przy specjalizacji dwustopniowej, wchodzą:
1) specjalista wojewódzki danej specjalności jako przewodniczący,
2) kierownik specjalizacji,
3) delegat prezydium wojewódzkiej rady narodowej (wydziału zdrowia).

3. W skład komisji egzaminacyjnej, przeprowadzającej egzamin w zakresie II stopnia przy specjalizacji dwustopniowej bądź w zakresie specjalizacji jednostopniowej, wchodzą:
1) przewodniczący krajowej grupy specjalistów lub specjalista krajowy danej specjalności, a w razie jego braku — specjalista wojewódzki wyznaczony przez Ministra Zdrowia jako przewodniczący,
2) specjalista wojewódzki właściwej specjalności,
3) kierownik specjalizacji,
4) delegat prezydium wojewódzkiej rady narodowej (wydziału zdrowia).

4. Egzamin powinien być przeprowadzony w zakładzie, właściwym ze względu na rodzaj specjalizacji, w zasadzie w miejscu pracy kandydata.

§ 15. 1. Po złożeniu z wynikiem dodatnim egzaminu w zakresie I stopnia przy specjalizacji dwustopniowej lekarz staje się specjalistą I stopnia i uzyskuje tytuł „lekarz" z określeniem specjalności.

2. Po złożeniu z wynikiem dodatnim egzaminu w zakresie II stopnia przy specjalizacji dwustopniowej bądź egzaminu w zakresie specjalizacji jednostopniowej lekarz staje się specjalistą II stopnia i uzyskuje tytuł „lekarz specjalista" z określeniem specjalności.

§ 16. 1. W przypadku złożenia egzaminu z wynikiem ujemnym lekarz może przystąpić do egzaminu ponownie po upływie 6 miesięcy.

2. Złożenie egzaminu po raz trzeci może nastąpić jedynie za zgodą Ministra Zdrowia.

§ 17. 1. Lekarz, będący profesorem lub docentem, jest specjalistą II stopnia w zakresie swej specjalności.

2. Lekarz, który ukończył oddział pediatryczny wydziału lekarskiego, jest specjalistą I stopnia w zakresie pediatrii.

3. Lekarz, który ukończył oddział sanitarno-higieniczny wydziału lekarskiego, jest specjalistą I stopnia w zakresie epidemiologii.

4. Lekarz, któremu b. izba lekarska przyznała tytuł specjalisty, jest specjalistą I stopnia w zakresie odpowiedniej specjalności określonej w § 1 ust. 3.

§ 18. 1. Lekarz, który za granicą wykonywał zawód w określonej specjalności przez okres przewidziany w § 5 lub w § 6, może być uznany za specjalistę odpowiedniego stopnia na podstawie orzeczenia komisji, działającej przy prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie, m. Łodzi) właściwej ze względu na miejsce zamieszkania lekarza, w składzie:
1) specjalista wojewódzki właściwej specjalności jako przewodniczący,
2) delegat prezydium wojewódzkiej rady narodowej (wydziału zdrowia),
3) kierownik oddziału kadr w tymże wydziale zdrowia, a ponadto, jeśli chodzi o uznanie za specjalistę asystenta akademii medycznej —
4) kierownik właściwej kliniki.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do lekarzy, którzy do dnia wejścia w życie zarządzenia wykonywali w kraju zawód w określonej specjalności, nie wyłączając lekarzy wymienionych w § 17 ust. 4, którzy ubiegają się o tytuł specjalisty II stopnia.

§ 19. Lekarzom, którzy odbywali specjalizację w myśl zasad dotychczasowych, jednak specjalizacji nie ukończyli, do okresu wykonywania zawodu przewidzianego w § 5 lub w § 6 zalicza się ich dotychczasową pracę pod warunkiem przedstawienia pozytywnej opinii kierownika specjalizacji.

§ 20. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

1508

INSTRUKCJA PREZESA GŁÓWNEGO URZĘDU POMIARÓW KRAJU

z dnia 14 listopada 1951 r.

w sprawie podziału funkcji w wydziałach, oddziałach i referatach geodezyjnych prezydiów rad narodowych.

Na podstawie § 11 uchwały Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1950 r. — Instrukcja Nr 8 w sprawie organizacji wewnętrznej i etatów wydziałów prezydiów rad narodowych (Monitor Polski Nr A-70, poz. 814 z późniejszymi zmianami) ustalam następujące wytyczne o podziale funkcji w wydziałach, oddziałach i referatach geodezyjnych prezydiów rad narodowych:

A. W prezydiach wojewódzkich rad narodowych oraz Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi:

I. Podział organizacyjny.

§ 1. Wydział geodezyjny dzieli się na oddziały i grupy spraw:

1) oddział administracji mierniczej:
   a) grupa spraw planowania i sprawozdawczości,
   b) grupa spraw nadzoru administracyjnego,
   c) grupa spraw budżetowo-gospodarczych,
   d) grupa spraw kadr i szkolenia zawodowego;

2) oddział nadzoru robót geodezyjnych:
   a) grupa spraw nadzoru technicznego,
   b) grupa spraw zleceń i koordynacji;

3) oddział katastru i map:
   a) grupa spraw katastru,
   b) grupa spraw sieci geodezyjnej,
   c) wojewódzka składnica operatów geodezyjnych.

II. Podział czynności.

§ 2. 1. Oddział administracji mierniczej obejmuje sprawy: nadzoru nad zawodem mierniczym, uprawnień zawodowych, administracji miernictwa i sprawozdawczości, planowania robót geodezyjnych oraz jego koordynacji z planem innych wydziałów.

2. Grupa spraw planowania i sprawozdawczości obejmuje sprawy:
   planowania prac terenowych służby geodezyjnej oraz koordynacji w tym zakresie,
   współdziałania terenowej służby geodezyjnej prezydiów rad narodowych z innymi służbami technicznymi,
   sprawozdawczości i statystyki z zakresu służby geodezyjnej.

3. Grupa spraw nadzoru administracyjnego obejmuje sprawy:
   opinii administracyjno-prawnych,
   orzeczeń i odwołań,
   współdziałania przy ustalaniu granic terytorialnych jednostek administracyjnych,
   zawodu mierniczego i uprawnień zawodowych,
   opłat taryfowych.

4. Grupa spraw budżetowo-gospodarczych obejmuje sprawy:
   kredytów rzeczowych i inwestycyjnych służby geodezyjnej,
   preliminarzy budżetowych i realizacji budżetów,
   sprawy rachunkowo-kasowe służby geodezyjnej,
   funduszu specjalnego na „Pomiary Kraju",
   sprawozdawczości finansowej,
   rachunkowości materiałowej,
   sprzętu geodezyjnego (zaopatrzenia, naprawy i zabezpieczenia),
   składnicy druków i wydawnictw,
   gospodarcze wydziału.

5. Grupa spraw kadr i szkolenia zawodowego obejmuje sprawy:
   wniosków o przyjmowanie, mianowanie, awansowanie i zwalnianie pracowników wydziału i referatów geodezyjnych,
   kwalifikacji pracowników,
   wynikające z przepisów o dyscyplinie pracy,
   wstępnych dochodzeń o naruszenie obowiązków służbowych,
   podróży służbowych i delegacji,
   akcji socjalnej,
   ewidencji i statystyki,
   współdziałania z wydziałem kadr i szkolenia w zakresie układania programów szkolenia zawodowego, nadzorowania kursów szkoleniowych geodezyjnych i prowadzenia ewidencji oraz statystyki pracowników o wykształceniu zawodowym i specjalnym jak również przeszkolonych na kursach pracowników wydziałów geodezyjnych.

§ 3. 1. Oddział nadzoru robót geodezyjnych obejmuje sprawy: dokumentacji technicznej, zlecenia robót, kosztorysów, kalkulacji, nadzoru technicznego i koordynacji robót geodezyjnych.

2. Grupa spraw nadzoru technicznego obejmuje sprawy:
   nadzoru technicznego robót geodezyjnych,
   nadzoru nad miarami geodezyjnymi (komparacja przymiarów),
   związane z odbiorem robót geodezyjnych.

3. Grupa spraw zleceń i koordynacji obejmuje sprawy:
   ewidencji robót,
   planów i koordynacji wykonawstwa robót geodezyjnych,
   wynikające ze stosowania instrukcji o pomiarach kraju,
   sprawozdań z wykonania robót geodezyjnych,
   kosztorysowania i kalkulacji,
   dokumentacji technicznej.

§ 4. 1. Oddział katastru i map obejmuje sprawy: katastru gruntowego i budynkowego, współudziału przy inwentaryzacji gruntów, znaków granicznych, ewidencji punktów pomiarowych, przechowywania dokumentacji.

2. Grupa spraw katastru obejmuje sprawy:
   zakładania katastru gruntowego i budynkowego,
   prowadzenia i utrzymywania katastru gruntowego,
   inwentaryzacji gruntów państwowych,
   nadzoru nad organami prezydiów rad narodowych niższego stopnia w zakresie katastru.

3. Grupa spraw sieci geodezyjnej obejmuje sprawy:
   ewidencji, ochrony i utrzymania znaków pomiarów krajowej sieci geodezyjnej,
   konserwacji i utrzymania znaków granicy Państwa,
   zakładania i aktualizacji katalogu współrzędnych,
   udzielania danych geodezyjnych na zapotrzebowanie stron.

4. Wojewódzka składnica operatów geodezyjnych obejmuje sprawy:
   reprodukcji map i planów,
   opracowania pierworysów.

wydawania kopii z dokumentów,
aktualizacji i ewidencji dokumentów,
przechowywania:
a) kopii mapy gospodarczej kraju,
b) map i operatów pomiarowych,
c) operatów i dokumentów pomiarowych granicy Państwa,
d) akt technicznych geodezyjnych wydziału.

B. W prezydiach powiatowych i miejskich (miast stanowiących powiaty) rad narodowych.

§ 5. Referat geodezyjny obejmuje sprawy:
prowadzenia stałej aktualizacji pomiarów szczegółowych,
administracyjno-prawne, związane z katastrem i pomiarami stosowanymi,
czynności geodezyjnych związanych z planowaniem zabudowy, budownictwem naziemnym i podziemnym, inwestycjami miejskimi i gospodarką terenami w granicach osiedli,
sporządzania dokumentacji technicznej,
prowadzenia ewidencji pomiarów, katastru gruntowego i powiatowej składnicy operatów geodezyjnych,
sporządzania i wydawania na zamówienie stron odpisów, odrysów i wyciągów z dokumentów pomiarowych.

§ 6. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Głównego Urzędu Pomiarów Kraju:
J. Rabanowki

1509

PISMO OKÓLNE Nr 188 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 11 grudnia 1951 r.

w sprawie zwolnień od pracy krwiodawców.

Proszę Ob. Ob. Ministrów o polecenie podległym im urzędom, instytucjom i dyrekcjom przedsiębiorstw kierowania się przy wykonywaniu przepisów ustawy o socjalistycznej dyscyplinie pracy następującymi jednolitymi zasadami zwalniania od pracy pracowników, będących krwiodawcami:

1. Pracownika, zarejestrowanego jako krwiodawcę przez stację (punkt) krwiodawstwa, należy zwalniać od pracy w celu oddania krwi jak również dla poddania się przepisanym okresowym badaniom lekarskim, jeżeli dostarczenie krwi lub przeprowadzenie badania nie może się odbyć poza godzinami pracy pracownika.

2. Zwolnienia od pracy udziela kierownik zakładu na podstawie przedstawionego przez pracownika zaświadczenia stacji (punktu) krwiodawstwa, w którym stacja (punkt) stwierdzi, że wzywa danego pracownika na określony dzień i godzinę (lub na określone dni i godziny) w celu oddania krwi lub poddania się badaniu lekarskiemu i poda przyczyny, dla których stawienie się pracownika jest konieczne w godzinach jego pracy.

3. Po powrocie do pracy pracownik obowiązany jest przedstawić zaświadczenie stacji (punktu) krwiodawstwa, potwierdzające pobranie krwi lub przeprowadzenie badania lekarskiego w danym dniu i określające zużyty na to przez pracownika czas z uwzględnieniem czasu na spożycie przez pracownika niezbędnego po oddaniu krwi posiłku. W przypadku, gdy stacja (punkt) krwiodawstwa uzna, iż stan zdrowia krwiodawcy po oddaniu krwi uniemożliwia mu wykonywanie jego pracy jeszcze przez pewną ilość godzin, ewentualnie do końca danego dnia, stacja (punkt) stwierdzi tę okoliczność w wydawanym zaświadczeniu, jako usprawiedliwiającą nieobecność pracownika przy pracy w tym czasie.

4. Pracownik zwolniony od pracy dla wykonania obowiązków krwiodawcy zachowuje prawo do wynagrodzenia od zakładu pracy za czas zwolnienia od pracy.

5. Powyższe wytyczne należy stosować z dniem ogłoszenia niniejszego pisma okólnego.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48.
Administracja: Administracja Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów (Warszawa, ul. Bracka 20a) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego nabywać można w Administracji Wydawnictw P.R.M. Warszawa, Bracka 20a, w punkcie sprzedaży w Łodzi przy ul. Nowotki 21 (Hipoteka), w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Rzeszowie i Wrocławiu oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Olsztynie, Opolu, Poznaniu, Szczecinie i Toruniu.

Zam. 974 35.000 2-B-46890 Drukarnia Ministerstwa Sprawiedliwości, Warszawa, Nowowiejska 6. Cena 1,92 zł

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 28 grudnia 1951 r. **Nr A-104**

TREŚĆ:
Poz.:

POSTANOWIENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

1510, 1511 — o nadaniu odznaczeń państwowych 1513

ZARZĄDZENIA:

1512 — Nr 193 Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 1951 r. w sprawie ustalenia okręgów i siedziby dyrekcji okręgowych szkolenia zawodowego 1514
1513 — Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 15 grudnia 1951 r. w sprawie robotniczo-inżynierskich brygad racjonalizatorskich 1514
1514 — Ministra Kolei z dnia 20 września 1951 r. w sprawie jednolitego cennika hotelowego dla przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Biuro Podróży „Orbis" 1516
1515 — Naczelnego Dyrektora Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk z dnia 8 grudnia 1951 r. o pozbawieniu debitu komunikacyjnego 1516

INSTRUKCJA

1516 — Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 27 października 1951 r. w sprawie sposobu obliczania oszczędności, wynikających ze stosowania pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień 1517

1510

Nr 4/623/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 29 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Zdrowia — za wybitne zasługi w pracy naukowej i dydaktycznej — odznaczony zostaje

KRZYŻEM KOMANDORSKIM ORDERU ODRODZENIA POLSKI

Pośmiertnie

prof. dr Siengalewicz Sergiusz.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1511

Nr 4/628/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Przemysłu Ciężkiego — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adler Józef, 2. Leszczyński Józef.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

3. Klasa Stanisław, 4. Przybył Henryk, 5. Szymański Józef.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

6. Długosz Józef, 7. Dyrek Julian, 8. Fikier Bolesław, 9. Głowacz Franciszek, 10. Michalski Antoni.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1512

ZARZĄDZENIE Nr 193 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 15 grudnia 1951 r.

w sprawie ustalenia okręgów i siedziby dyrekcji okręgowych szkolenia zawodowego.

Na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1951 r. w sprawie prowadzenia szkolnictwa zawodowego oraz zakresu działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 277) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dla celów administracji szkolnictwa zawodowego ustanawia się 17 okręgów szkolenia zawodowego wymienionych w § 6.

§ 2. Terenowym organem Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego jest dyrekcja okręgowa szkolenia zawodowego.

§ 3. Na czele dyrekcji okręgowej szkolenia zawodowego stoi dyrektor mianowany przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego.

§ 4. Do zakresu działania dyrekcji okręgowej szkolenia zawodowego należy kierownictwo i organizacja oraz nadzór pedagogiczny i administracyjny nad szkoleniem zawodowym na terenie okręgu szkolenia zawodowego w ramach zakresu działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego, określonego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1951 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 277).

§ 5. Szczegółową organizację i zakres działania dyrekcji okręgowych szkolenia zawodowego określi osobne zarządzenie.

§ 6. Stosownie do postanowień § 1 ustala się następujące okręgi i siedziby dyrekcji okręgowych szkolenia zawodowego:

Lp.	Nazwa okręgu	Obszar okręgu	Siedziba dyrekcji
1.	białostocki	woj. białostockie	Białystok
2.	bydgoski	woj. bydgoskie	Toruń
3.	gdański	woj. gdańskie	Gdańsk-Wrzeszcz
4.	katowicki	woj. katowickie	Katowice
5.	kielecki	woj. kieleckie	Kielce
6.	koszaliński	woj. koszalińskie	Koszalin
7.	krakowski	woj. krakowskie	Kraków
8.	lubelski	woj. lubelskie	Lublin
9.	łódzki	woj. łódzkie i m. Łódź	Łódź
10.	olsztyński	woj. olsztyńskie	Olsztyn
11.	opolski	woj. opolskie	Opole
12.	poznański	woj. poznańskie	Poznań
13.	rzeszowski	woj. rzeszowskie	Rzeszów
14.	szczeciński	woj. szczecińskie	Szczecin
15.	warszawski	woj. warszawskie i m. st. Warszawa	Warszawa
16.	wrocławski	woj. wrocławskie	Wrocław
17.	zielonogórski	woj. zielonogórskie	Zielona Góra

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1513

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 15 grudnia 1951 r.

w sprawie robotniczo-inżynierskich brygad racjonalizatorskich.

W celu zapewnienia rozwoju wyższej formy ruchu wynalazczego, połączenia twórczej inicjatywy i praktycznego doświadczenia przodowników pracy, robotników i majstrów z wiadomościami i doświadczeniami techników i inżynierów zarządza się na podstawie § 3 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 190 i z 1950 r. Nr 22, poz. 188), co następuje:

§ 1. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu jest mowa:

1) o dekrecie o wynalazczości pracowniczej, należy przez to rozumieć dekret z dnia 12 października 1950 r. o wynalazczości pracowniczej (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 428);
2) o przepisach o organizacji wynalazczości pracowniczej, należy przez to rozumieć zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 lipca 1951 r. w sprawie określenia organów właściwych do przyjmowania i oceniania pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień i do rozstrzygania sporów o wysokość wynagrodzenia za te wynalazki, udoskonalenia techniczne i usprawnienia, jak również trybu postępowania tych organów (Monitor Polski Nr A-66, poz. 869);
3) o przepisach o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej, należy przez to rozumieć uchwałę Nr 291 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1951 r. w sprawie wynagradzania twórców pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień (Monitor Polski Nr A-36, poz. 446);
4) o przepisach o wynagradzaniu za pomoc techniczną, należy przez to rozumieć zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 24 sierpnia 1951 r. w sprawie premiowania i wynagradzania za pomoc techniczną przy opracowywaniu pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień (Monitor Polski Nr A-82, poz. 1137);
5) o projekcie racjonalizatorskim, należy przez to rozumieć pracowniczy wynalazek, udoskonalenie techniczne lub usprawnienie w rozumieniu art. 1 pkt 3, 4 i 5 dekretu o wynalazczości pracowniczej.

§ 2. Robotniczo-inżynierską brygadą racjonalizatorską, zwaną dalej w skróceniu „brygadą racjonalizatorską", jest zespół pracowników uspołecznionego zakładu pracy, powstały dla wykonywania zadań racjonalizatorskich, mających na celu szybkie dopomaganie zakładowi pracy w usuwaniu wąskich przekrojów produkcji, pracochłonnych prac itp. przez opracowywanie projektów racjonalizatorskich oraz wprowadzanie ich w życie.

§ 3. Każdy pracownik uspołecznionego zakładu pracy może inicjować utworzenie brygady racjonalizatorskiej dobierając sobie odpowiedni skład osobowy, dający gwarancję wykonania przyjętego zadania racjonalizatorskiego w określonym terminie. Przykładowy skład brygady: 2 ślusarzy, tokarz, technolog, konstruktor.

§ 4. 1. Kierownictwo zakładu pracy, komórka wynalazczości, Klub Techniki i Racjonalizacji, rada zakładowa i zakładowe koło Stowarzyszenia Inżynierów i Techników obowiązane są pomagać pracownikom w tworzeniu brygad racjonalizatorskich oraz otaczać je opieką w czasie ich pracy.

2. Brygada racjonalizatorska pracuje pod opieką kierownika komórki organizacyjnej, na której terenie ma opracować projekt racjonalizatorski i wprowadzić go w życie.

3. W zależności od zadania, którego wykonania podjęła się brygada racjonalizatorska, a w szczególności w razie potrzeby dokooptowania niezbędnych fachowców, skład brygady może ulegać zmianom.

§ 5. W skład brygady mogą wchodzić za zgodą kierownika zakładu pracy, w którym utworzona została brygada racjonalizatorska, pracownicy innych uspołecznionych zakładów pracy i instytucji, jak np. pracownicy naukowi wyższych uczelni technicznych, pracownicy instytutów naukowo-badawczych, studenci itp. Pracownicy ci prace w brygadzie wykonują po godzinach swych normalnych zajęć w macierzystym zakładzie pracy.

§ 6. Brygada racjonalizatorska wybiera spośród swoich członków kierownika brygady i zgłasza się do komórki wynalazczości zakładu pracy z tematem wybranym z tematyki ogłoszonej przez zakład pracy dla racjonalizatorów.

§ 7. 1. Zadania do wykonania brygada racjonalizatorska otrzymuje w formie socjalistycznego zamówienia racjonalizatorskiego.

2. Socjalistyczne zamówienie racjonalizatorskie jest pisemną umową pomiędzy brygadą racjonalizatorską i zakładem pracy, której przedmiotem jest opracowanie projektu racjonalizatorskiego w określonym terminie. Zamówienie racjonalizatorskie powinno zawierać w szczególności:

1) wymienienie składu osobowego brygady wynalazczej,
2) dokładne określenie tematu, którego rozwiązania i opracowania podejmuje się brygada,
3) określenie terminu złożenia przez brygadę opracowanego projektu racjonalizatorskiego oraz orientacyjnego terminu wprowadzenia go do produkcji,
4) określenie sposobu wynagrodzenia za sporządzenie dokumentacji technicznej.

3. Brygada racjonalizatorska może według swego wyboru otrzymać wynagrodzenie za sporządzenie dokumentacji technicznej albo w myśl § 14 ust. 1 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej, albo według osobnej umowy, jak np. według obowiązujących norm za sporządzenie dokumentacji wykonawczej, rysunków warsztatowych, według rzeczywiście zużytych ilości godzin itp. z tym jednak, że koszt sporządzenia dokumentacji technicznej przez brygadę nie może być większy, aniżeli koszt sporządzenia tej dokumentacji przez biuro konstrukcyjne według obowiązujących stawek.

§ 8. 1. Zamówienie racjonalizatorskie przygotowuje komórka wynalazczości. Zamówienie powinno być podpisane przez wszystkich członków brygady racjonalizatorskiej i przez osoby uprawnione do podpisywania zobowiązań w imieniu zakładu pracy.

2. Zamówienie racjonalizatorskie sporządza się w dwóch egzemplarzach, z których jeden otrzymuje zakład pracy (komórka wynalazczości), a drugi — brygada racjonalizatorska. Kopię zamówienia komórka wynalazczości przesyła Klubowi Techniki i Racjonalizacji.

3. Jeżeli w skład brygady racjonalizatorskiej wchodzi pracownik innego uspołecznionego zakładu pracy lub instytucji (§ 7), kopię zamówienia otrzymuje komórka związku zawodowego macierzystego zakładu pracy tego pracownika.

§ 9. Wszystkie prace związane z wykonywaniem zadania racjonalizatorskiego — od opracowania projektu aż do wprowadzenia go do produkcji — brygada racjonalizatorska wykonuje w zasadzie własnymi siłami w godzinach poza służbowych.

§ 10. 1. Po opracowaniu projektu racjonalizatorskiego brygada racjonalizatorska zgłasza go w komórce wynalazczości zakładu pracy w trybie przewidzianym w przepisach o organizacji wynalazczości pracowniczej.

2. Po przyjęciu do wykorzystania projektu racjonalizatorskiego w trybie przewidzianym w przepisach o organizacji wynalazczości pracowniczej brygada racjonalizatorska bierze udział w opracowaniu planu wykorzystania projektu, składając harmonogram swoich prac związanych z realizacją projektu (wykonanie rysunków warsztatowych, przyrządów itp.) i zobowiązując się go dotrzymać.

§ 11. 1. Jeżeli po przyjęciu do wykorzystania projektu racjonalizatorskiego prace brygady przy realizacji projektu (bezpośrednim wykonaniu bądź ulepszeniu konstrukcji, wykonawstwie przyrządów itp.) wymagają więcej aniżeli 200 roboczogodzin, kierownik zakładu pracy może na wniosek kierownika komórki wynalazczości zlecić wykonanie tych nadwyżkowych prac (tj. ponad 200 roboczogodzin) innym pracownikom zakładu pracy w ramach ich normalnych zajęć.

2. Członkowie brygady racjonalizatorskiej mogą być w koniecznych przypadkach zwalniani na wniosek kierownika komórki wynalazczości od swych zasadniczych zajęć do prac nad realizacją projektu, z zachowaniem wynagrodzenia do wysokości średniego zarobku z ostatnich trzech miesięcy — stosownie do § 47 przepisów o organizacji wynalazczości pracowniczej.

§ 12. 1. Za wykonanie zadania racjonalizatorskiego, które zakwalifikowane zostało jako pracowniczy wynalazek, udoskonalenie techniczne lub usprawnienie w rozumieniu dekretu o wynalazczości pracowniczej, brygada racjonalizatorska otrzymuje:

1) wynagrodzenie przewidziane dla twórców w przepisach o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej;
2) wynagrodzenie za sporządzenie dokumentacji technicznej (§ 7 ust. 3);
3) wynagrodzenie za wykonane w godzinach pozasłużbowych prace warsztatowe i pomocnicze przy realizacji projektu (§ 11 ust. 1) — za przepracowane roboczogodziny na podstawie kart roboczych, według stawek obowiązujących dla danego rodzaju robót;
4) premię za współudział w realizacji projektu, przewidzianą w §§ 36—38 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej.

2. Przy podziale wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, stosuje się odpowiednio postanowienia § 5 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej.

3. Do pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień, dokonanych przez brygady racjonalizatorskie, stosuje się odpowiednio w sprawach, nie uregulowanych niniejszym zarządzeniem, przepisy dekretu o wynalazczości pracowniczej.

§ 13. Jeżeli, stosownie do § 19 przepisów o wynagradzaniu wynalazczości pracowniczej, członkowi brygady racjonalizatorskiej nie przysługuje wynagrodzenie przewidziane w tych przepisach, wypłaca mu się wynagrodzenie przewidziane w § 3 ust. 1 przepisów o wynagradzaniu za pomoc techniczną.

§ 14. Uspołecznione zakłady pracy przeprowadzą akcję propagującą tworzenie brygad racjonalizatorskich i wyjaśniającą ich rolę i znaczenie oraz otoczą opieką utworzone brygady.

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *E. Szyr*

1514

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOLEI

z dnia 20 września 1951 r.

w sprawie jednolitego cennika hotelowego dla przedsiębiorstwa państwowego Polskie Biuro Podróży „Orbis".

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 24 września 1947 r. o ustalaniu cen w przedsiębiorstwach prowadzonych przez Państwo lub samorząd (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 337) zarządza się, co następuje:

§ 1. W podległych przedsiębiorstwu państwowemu Polskie Biuro Podróży „Orbis" hotelach ustala się 3 kategorie cen, w zależności od ich wyposażenia w odpowiednie urządzenia.

§ 2. Do poszczególnych kategorii cen zalicza się następujące hotele:

1. Do kategorii I cen zalicza się hotele:
   „Bristol" w Warszawie,
   „Grand" w Sopocie,
   „Grand" w Łodzi,
   „Bazar" w Poznaniu,
   „Francuski" w Krakowie.
2. Do kategorii II cen zalicza się hotele:
   „Orbis" w Gdańsku,
   „Monopol" we Wrocławiu,
   „Orbis" w Szczecinie,
   „Pod Orłem" w Bydgoszczy.
3. Do kategorii III cen zalicza się hotele:
   „Orbis" w Elblągu,
   „Orbis" w Szklarskiej Porębie.

§ 3. W miarę wyposażenia hoteli niższej kategorii cen w odpowiednie urządzenia mogą być one zarządzeniem Ministra Kolei przenoszone do wyższej kategorii cen.

§ 4. Ustala się jednolite dzienne stawki opłat za korzystanie z usług hoteli następująco:

Lp.	Rodzaj pokoju	I kategoria cen	II kategoria cen	III kategoria cen
1	1-osobowy pokój bez łazienki	35 zł	32 zł	22 zł
2	1-osobowy pokój z łazienką	43 zł	39 zł	—
3	2-osobowy pokój bez łazienki	59 zł	53 zł	30 zł
4	2-osobowy pokój z łazienką	70 zł	63 zł	—
5	Apartament 1-osobowy	70 zł	63 zł	—
6	Apartament 2-osobowy	117 zł	105 zł	—
7	Łóżko w pokoju zbiorowym	20 zł	15 zł	11 zł
8	Dodatkowa pościel	20 zł	15 zł	11 zł
9	Kąpiel w łazience wspólnej	7 zł	4,50 zł	4,50 zł

§ 5. Ustalone w § 4 stawki dzienne obejmują opłaty zasadnicze i nie zawierają opłat za świadczenia dodatkowe jak: opłaty za rozmowy telefoniczne pozamiejscowe, pranie bielizny i inne, wykonywane przez hotele na specjalne życzenie klienta.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1951 r.

Minister Kolei: w z. *J. Popielas*

1515

ZARZĄDZENIE NACZELNEGO DYREKTORA GŁÓWNEGO URZĘDU KONTROLI PRASY, PUBLIKACYJ I WIDOWISK

z dnia 8 grudnia 1951 r.

o pozbawieniu debitu komunikacyjnego.

Na podstawie § 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 maja 1949 r. w sprawie organizacji i właściwości Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk oraz urzędów podległych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 241) pozbawiam debitu i zakazuję rozpowszechniania pisma „DAS HEIMATWERK", wychodzącego w Menden, Niemcy Zachodnie.

Naczelny Dyrektor Głównego urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk: p. o. *M. Mikołajczyk*

1516

INSTRUKCJA

MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 27 października 1951 r.

w sprawie sposobu obliczania oszczędności, wynikających ze stosowania pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień.

Na podstawie § 30 uchwały Nr 291 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1951 r. w sprawie wynagradzania twórców pracowniczych wynalazków, udoskonaleń technicznych i usprawnień (Monitor Polski Nr A-36, poz. 446) ustala się następujące zasady obliczania oszczędności uzyskanych z tytułu zastosowania projektów racjonalizatorskich w resorcie Ministerstwa Gospodarki Komunalnej:

§ 1. 1. Obliczanie oszczędności, wynikających z zastosowania projektów, obniżających koszty własne produkcji, następuje w trybie przewidzianym w § 25 uchwały Nr 291 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1951 r. (Monitor Polski Nr A-36, poz. 446).

2. Jako porównawczy koszt jednostkowy należy przyjmować koszt jednostkowy wynikowy z okresu (miesięcznego) poprzedzającego wprowadzenie w życie projektu racjonalizatorskiego.

§ 2. 1. Oszczędności powstałe przez zastosowanie projektów, mających wpływ na zmniejszenie norm zużycia materiałów, należy obliczać biorąc za podstawę różnicę wartości materiałów przed zastosowaniem i po zastosowaniu projektu.

2. W analogiczny sposób należy obliczać oszczędności, wynikające z wprowadzenia projektów dotyczących zastosowania materiałów zastępczych.

3. W przypadkach, w których projekty nie wpływają na zmniejszenie kosztów, lecz dają korzyści, wynikające z zastąpienia materiałów wybitnie deficytowych, wynagrodzenie należy obliczać szacunkowo (odpowiednio do rzeczywistej wartości projektu).

§ 3. Oszczędności powstałe przy zastosowaniu projektów, dotyczących całkowitego lub częściowego zastąpienia odpadami surowców bądź materiałów, należy obliczać przez porównanie różnicy ceny za surowce, względnie materiały, z ceną odpadów.

§ 4. Oszczędności powstałe przy zastosowaniu projektów, ulepszających lub wprowadzających nowe narzędzia (sprzęt budowlany i środki transportowe), które dzięki ich zastosowaniu przyczyniają się do szybszego wykonania robót bądź zmniejszenia nakładu pracy, należy obliczać na podstawie różnicy wynikającej z porównania wydatków poniesionych w związku z zużytkowaniem ich przed i po zatwierdzeniu projektu.

§ 5. W odniesieniu do projektów, zapobiegających niszczeniu się mechanizmów (sprzęt, środki transportowe) bądź wpływających na zmniejszenie stopnia zniszczenia — roczną oszczędność stanowią różnice wartości zniszczenia przed i po zatwierdzeniu projektu.

§ 6. Oszczędności powstałe przez zastosowanie projektów dotyczących remontu narzędzi, sprzętu budowlanego i transportu obliczać należy na podstawie różnicy kosztów własnych poniesionych na wykonanie remontu przed i po zastosowaniu projektu.

§ 7. Oszczędności powstałe przy zastosowaniu projektów usprawniających organizację robót (remontowo-budowlane) oblicza się biorąc za podstawę korzyści wynikające ze skrócenia czasu wykonania i równoczesnego wzmożenia produkcji względnie korzyści wynikające ze zmniejszenia kosztów nakładowych przed i po wprowadzeniu projektu.

§ 8. Przy ustalaniu szacunkowego wynagrodzenia za projekty, dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy, należy uwzględnić stopień zabezpieczenia, jak również przewidywane zmniejszenie się kosztów i ewentualnie strat, spowodowanych nieszczęśliwymi wypadkami przed i po zastosowaniu projektu.

§ 9. W przypadkach, w których oszczędności nie da się obliczyć w myśl wytycznych zawartych w §§ 4 — 7, wynagrodzenie należy ustalać szacunkowo.

§ 10. 1. Obliczenia oszczędności dokonuje się na arkuszach obliczeniowych według wzoru Nr 1, sporządzonych oddzielnie dla każdego projektu racjonalizatorskiego.

2. Arkusz obliczeniowy podpisuje w przedsiębiorstwie dyrektor przedsiębiorstwa (kierownik techniczny) oraz główny (starszy) księgowy.

§ 11. 1. Oszczędności obliczane są przez komórki kosztów własnych zakładu na zlecenie komórek wynalazczości.

2. Komórki kosztów własnych korzystają przy obliczaniu oszczędności z pomocy działów technicznych i innych, które obowiązane są w każdym przypadku pomocy takiej udzielić.

3. Główni (starsi) księgowi obowiązani są do kontrolowania danych liczbowych obliczonych przez komórkę kosztów własnych.

§ 12. Dla każdego przyjętego i zastosowanego pracowniczego projektu racjonalizatorskiego zakład pracy prowadzi kartę ewidencyjną oszczędności według wzoru Nr 2. Do prowadzenia tych kart obowiązane są komórki wynalazczości. Dane liczbowe w karcie ewidencyjnej powinny być zgodne z danymi zawartymi w arkuszu obliczeniowym oszczędności (wzór Nr 1).

§ 13. Jeżeli projekt racjonalizatorski został zastosowany w wielu zakładach, Ministerstwo Gospodarki Komunalnej (Samodzielny Wydział Techniki) prowadzi ewidencyjną kartę zbiorczą oszczędności według wzoru Nr 3.

Minister Gospodarki Komunalnej: *K. Mijal*

Załączniki do Instrukcji Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 27 października 1951 r. (poz. 1516)

WZÓR Nr 1

ARKUSZ OBLICZENIOWY OSZCZĘDNOŚCI

Projekt racjonalizatorski Nr .....

Kategoria —

Tytuł projektu .....

Data zastosowania projektu .....

Nazwisko i imię racjonalizatora .....

Stanowisko (Funkcja) .....

Zakład pracy racjonalizatora .....

Lp.	Nazwa produkcji (usług)	Okres czasu przyjęty do obliczenia oszczędności		Planowany koszt jednostkowy				Wynikowy koszt jednostkowy				Ilość wyrobów wykonana lub rozmiar usług	Koszt całkowity produkcji lub usług	Obliczenie oszczędności		
		od	do	Materiał bezpośr	Robocz. bezpośr	Koszty wydziałowe i inne	Razem	Materiał bezpośr.	Robocz. bezpośr.	Koszty wydziałowe i inne	Razem			Oszczędność	Zwiększenie kosztów	Suma ostatecznej oszczędności netto
1	2	3		4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16

Kierownik zakładu pracy

Główny (starszy) księgowy

WZÓR NR 2

Centralny Zarząd Zakład pracy	KARTA EWIDENCYJNA OSZCZĘDNOŚCI	Projekt racjonalizatorski Nr .....

1. Kategoria projektu	Wynalazek	Udoskonalenie techniczne	Usprawnienie

2. Potwierdzenie oryginalności (Nr i data pisma Urzędu Patentowego R.P.) .....

3. Tytuł projektu .....

4. Nazwisko i imię racjonalizatora	5. Stanowisko (Funkcja)	6. Zakład pracy racjonalizatora

7. Data zastosowania projektu w zakładzie macierzystym	8. Data zastosowania projektu w danym zakładzie	9. Miejsce zastosowania (stanowisko robocze)
.....	.....	.....

A. PLANOWANA ROCZNA OSZCZĘDNOŚĆ Z TYTUŁU WYKORZYSTANIA PROJEKTU

1.	Oszczędność na materiale				Planowana roczna oszczędność na materiale c x d zł	
a) Ilość zaoszczędzonego materiału na 1 sztuce	b) Ilość wykonanych sztuk w roku	c) Ilość zaoszczędzonego materiału w ciągu roku	d) Cena jednostkowa materiału w zł			
.....	.....	.....	.....			

2.	Oszczędność na robociźnie				Planowana roczna oszczędność na robociźnie c x d zł	
a) Ilość robocz. godz. zaoszczędzonych na 1 sztuce lub czynności	b) Ilość wykonanych sztuk lub czynności w roku	c) Ilość zaoszczędzonych rob. godz. w roku	d) Koszt własny 1 rob. godz.			
.....	.....	.....	.....			

3.	Oszczędności roczne z innego tytułu nie wymienione w punktach 1. 2.	zł	.....
4.	Razem oszczędność	zł	.....
5.	Koszty potrącalne (§ 23 uchwały R. M.)	zł	.....
6.	Razem planowana oszczędność roczna netto (4-5)	zł	.....

WZÓR NR 3

CENTRALNY ZARZĄD	**ZBIORCZA KARTA EWIDENCYJNA OSZCZĘDNOŚCI**	PROJEKT RACJONALIZATORSKI NR	KATEGORIA .....
TYTUŁ PROJEKTU		Potwierdzenie oryginalności	Data zastosowania projektu .....
NAZWISKO I IMIĘ RACJONALIZATORA		Stanowisko (Funkcja)	Zakład pracy racjonalizatora .....

ZAKŁAD PRACY	Data wprowadzenia projektu	Oszczędność uzyskana za pierwsze 6 mies. (netto)	Oszczędność uzyskana w ciągu roku wykorzystania	Wysokość nagrody do wypłaty

OBJAŚNIENIA DO WZORU Nr 1

Kolumna 2 arkusza przeznaczona jest do wpisywania nazwy produkowanego wyrobu lub usług, dla którego dokonuje się obliczenia oszczędności. W kolumnie 3 należy podać okres czasu przyjęty do obliczenia oszczędności.

W przypadku gdy projekt zastosowano w ciągu roku i obliczenie oszczędności będzie dotyczyć dwu okresów gospodarczych (jak to przewiduje § 20 uchwały) oraz gdy dane planowane na te okresy nie są identyczne, obliczenia oszczędności należy dokonać dla każdego okresu oddzielnie w dwu kolejnych rubrykach.

W kolumnach 4 — 7 należy podać planowany koszt wyrobu (usług) z podziałem na rodzaje kosztów oraz koszt całkowity (kolumna 7). Pod mianem „koszty inne" (kol. 6) należy rozumieć koszty specjalne, narzut kosztów zaopatrzenia materiałowego, koszty wydziałowe i koszty ogólne zakładowe.

Dane liczbowe w tych rubrykach powinny być zgodne z danymi zamieszczonymi we wzorze P. 30 p. Instrukcji Nr 28 PKPG. Kolumny 8 — 11 przeznaczone są do ujęcia wynikowego kosztu jednostkowego wyrobu (usług) również z podziałem na rodzaje kosztów. Dane liczbowe powinny być zgodne z danymi arkuszy kalkulacyjnych na okres przyjęty do obliczenia.

Kolumna 12 służy do ujęcia rozmiaru produkcji (usług) wykonanej w okresie obliczeniowym. Rozmiary produkcji należy wykazać w sztukach, tonach, jednostkach usług itp. W kolumnie 13 należy wpisać całkowity koszt produkcji wynikający z pomnożenia danych w kolumnach 11 i 12.

Kolumna 14 służy do obliczania oszczędności, która stanowić będzie iloczyn jednostek produkcji wykonanej po cenie planowanej, pomniejszony o koszt całkowity wynikowy związany z wykonaniem produkcji (liczba kol. 12 pomnożona przez liczbę kol. 7 i zmniejszona o liczbę kol. 13).

W kolumnie 15 należy podać sumę kosztów, o których mowa w § 23 uchwały, powstałych na innych odcinkach produkcji wskutek zastosowania projektu. Zwiększenie kosztów oblicza się przez porównanie kosztów zaplanowanych z kalkulacją wynikową.

W kolumnie 16 wpisuje się sumę rzeczywiście osiągniętej oszczędności, będącej podstawą do ostatecznego obliczenia wynagrodzenia dla twórcy projektu. Sumę oszczędności netto uzyskuje się jako różnicę sum podanych w kolumnach 14 — 15.

W przypadku zmiany cen materiałów robocizny i innych elementów kosztów po zastosowaniu projektu, zmiany te należy uwzględnić przy obliczaniu oszczędności, stosując te same ceny w danych planowanych jak i wynikowych. Przy obliczaniu oszczędności należy ponadto mieć na uwadze § 22 uchwały, który nakazuje obliczanie oszczędności od daty rozpoczęcia normalnej produkcji, tj. po dokonaniu nakładów na okres wstępny zastosowania projektu.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych. Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48.
Administracja: Administracja Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów. Warszawa, ul. Bracka 20a

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów (Warszawa, ul. Bracka 20a) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego nabywać można w Administracji Wydawnictw P.R.M. Warszawa, Bracka 20a, w punkcie sprzedaży w Łodzi przy ul. Nowotki 21 (Hipoteka), w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Rzeszowie i Wrocławiu oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Olsztynie, Opolu, Poznaniu, Szczecinie i Toruniu.

Zam. 978 35.000 2-B-47170 Drukarnia Ministerstwa Sprawiedliwości, Warszawa, Nowowiejska 6. **Cena 96 gr**

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 29 grudnia 1951 r. **Nr A-105**

TREŚĆ:

Poz.:

ZARZĄDZENIA:

1517 — Prezesa Rady Ministrów, Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministra Handlu Wewnętrznego oraz Prezesa Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie tuczu gospodarczego trzody chlewnej oraz wykorzystania odpadków pokonsumpcyjnych 1522

1518 — Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie zasad normowania pracy młodocianych 1523

1519 — Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie zasad ustalania kategorii zaszeregowania osobistego robotników w zakładach produkcyjnych 1523

1520 — Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie określenia robotników podlegających szkoleniu zawodowemu w produkcyjnych zakładach pracy oraz w sprawie zasad wynagradzania tych robotników 1525

1521 — Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników szkolących robotników w zakładach pracy podległych Ministrom: Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Budownictwa Przemysłowego oraz Budownictwa Miast i Osiedli 1526

1522 — Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14 grudnia 1951 r. w sprawie koordynacji wydawnictw z dziedziny ochrony pracy 1528

1523 — Ministrów Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego z dnia 8 grudnia 1951 r. w sprawie określenia pomieszczeń nie podlegających zajęciu na zakwaterowanie przejściowe . . 1528

1524 — Ministra Finansów z dnia 17 grudnia 1951 r. w sprawie ustalenia wzoru księgi podatkowej Nr 12 dla podatników gospodarki nie uspołecznionej prowadzących młyny, wiatraki, kaszarnie i samodzielne śrutowniki 1528

1525 — Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 9 listopada 1951 r. w sprawie dostosowania organizacji Głównego Instytutu Elektrotechniki do przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej . . . 1531

1526 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Barwników i Półproduktów 1531

1527 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie przystosowania organizacji instytutu specjalnego pod nazwą Instytut Włókien Syntetycznych i Sztucznych do wymagań ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej 1532

1528 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie przystosowania organizacji instytutu naukowo-badawczego przemysłu pod nazwą Główny Instytut Chemii Przemysłowej do wymagań ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej 1532

1529 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Chemii Nieorganicznej 1532

1530 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Syntezy Chemicznej 1533

1531 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Celulozowo-Papierniczego 1533

1532 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Farmaceutycznego 1533

1533 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Tworzyw Sztucznych 1534

1534 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie nadania statutu Instytutowi Barwników i Półproduktów 1534

1535 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie nadania statutu Instytutowi Włókien Sztucznych i Syntetycznych 1536

1536 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie nadania statutu Instytutowi Chemii Ogólnej 1539

1537 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie nadania statutu Instytutowi Chemii Nieorganicznej 1539

1538 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie nadania statutu Instytutowi Syntezy Chemicznej 1541

1539 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie nadania statutu Instytutowi Celulozowo-Papierniczemu 1543

1540 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7grudnia 1951 r. w sprawie nadania statutu Instytutowi Farmaceutycznemu 1545

1541 — Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie nadania statutu Instytutowi Tworzyw Sztucznych 1546

1542 — Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych z dnia 11 grudnia 1951 r. w sprawie składu osobowego i regulaminu czynności Komitetu do Spraw Wyścigów Konnych 1548

1543 — Ministra Kultury i Sztuki z dnia 13 grudnia 1951 r. w sprawie przyrzeczenia i ślubowania służbowego nauczycieli szkół artystycznych 1549

1544 — Naczelnego Dyrektora Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk z dnia 20 grudnia 1951 r. o pozbawieniu debitu komunikacyjnego 1550

OKÓLNIK

1545 — Prezesa Rady Ministrów Nr 189 z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie urlopów pracowniczych na dokończenie nauk 1550

ORZECZENIE

1546 — Nr 18 Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 23 listopada 1951 r. o przejściu przedsiębiorstw na własność Państwa 1551

1517

ZARZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW, PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO, MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO ORAZ PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU SKUPU I KONTRAKTACJI

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie tuczu gospodarczego trzody chlewnej oraz wykorzystania odpadków pokonsumpcyjnych.

Na podstawie § 3 pkt 1 lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 190 i z 1950 r. Nr 22, poz. 188) w wykonaniu punktu a) ust. V uchwały Nr 706 Prezydium Rządu z dnia 29 września 1951 r. w sprawie dwuletniego planu rozwoju produkcji mięsa, w porozumieniu z Ministrem Finansów zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wszelkie odpadki pokonsumpcyjne pochodzące z uspołecznionych zakładów i punktów żywienia zbiorowego przydatne do tuczu trzody chlewnej oraz odpadki przemysłu mleczarskiego powinny być wykorzystane do tuczu trzody chlewnej: bądź przemysłowego, określonego w uchwale Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 11 maja 1949 r. w sprawie przemysłowego tuczu trzody chlewnej, bądź do tuczu prowadzonego przez poszczególne przedsiębiorstwa prowadzące zakłady lub punkty żywienia zbiorowego, zwanego dalej tuczem gospodarczym.

2. Punktami żywienia zbiorowego w rozumieniu niniejszej uchwały są placówki żywienia zbiorowego prowadzone przez instytucje państwowe, spółdzielcze i społeczne, np. szpitale, internaty, ośrodki szkolenia, domy wczasowe itp.

3. Przez odpadki pokonsumpcyjne rozumie się resztki surowców i artykułów spożywczych pozostałe po ich obróbce i przetworzeniu dla celów konsumpcyjnych jak również pozostałości artykułów spożywczych po konsumpcji.

§ 2. 1. Tucz gospodarczy powinien być prowadzony w:

1) tuczarniach przyzakładowych lub
2) tuczarniach rejonowych.

2. Tuczarnie określone w ust. 1 powinny być prowadzone w tych miejscowościach, w których odpadki określone w § 1 ust. 1 nie są w całości zużywane na cele tuczu przemysłowego.

3. O wyborze jednej z form tuczarń wymienionych w ust. 1 decyduje prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 3. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej określi przedsiębiorstwa, organizacje lub instytucje prowadzące zakłady i punkty żywienia zbiorowego, które powinny zorganizować przy jednym lub więcej zakładach (punktach) żywienia zbiorowego w ośrodkach miejskich i wsiach tuczarnie przyzakładowe, jako wewnętrzne komórki organizacyjne tych zakładów (punktów) działające według zasad wewnętrznego ograniczonego rozrachunku gospodarczego.

§ 4. 1. W przypadku gdy utworzenie tuczarń przyzakładowych nie jest gospodarczo uzasadnione, prezydium wojewódzkiej rady narodowej określi przedsiębiorstwa prowadzące zakłady żywienia zbiorowego lub ich ekspozytury terenowe, które powinny zorganizować tuczarnie rejonowe, jako wewnętrzne komórki organizacyjne działające według zasad wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego, prowadzące tucz trzody chlewnej na określonym obszarze.

2. Tuczarnie rejonowe mogą, o ile pozwalają na to warunki miejscowe, prowadzić również gospodarstwa pomocnicze (np. ogrodnicze, warzywnicze itp.).

§ 5. 1. Wszystkie zakłady (punkty) żywienia zbiorowego oraz zakłady przemysłu mleczarskiego, które posiadają nadające się do tuczu odpadki, obowiązane są do zbierania, segregacji, zabezpieczenia, a następnie do odpłatnego odstępowania tych odpadków pokonsumpcyjnych do właściwej tuczarni rejonowej, a w jej braku — do najbliższej tuczarni przyzakładowej.

2. Odpadki powinny być zbierane i przechowywane w specjalnie na ten cel przeznaczonych naczyniach, przy czym należy osobno zbierać odpadki płynne, a osobno odpadki o konsystencji stałej.

3. Sposób przechowywania odpadków i zabezpieczenia ich przed psuciem określi Minister Handlu Wewnętrznego w drodze instrukcji, którą wyda w ciągu 14 dni od daty wejścia w życie niniejszego zarządzenia.

§ 6. Produkcja tuczarń przyzakładowych i rejonowych przeznaczona jest na uzupełnienie zaopatrzenia zakładów (punktów) żywienia zbiorowego poza przydziałami należnymi im stosownie do planów zaopatrzenia.

§ 7. Tuczarnie rejonowe dokonują rozdziału mięsa między przedsiębiorstwa, organizacje lub instytucje proporcjonalnie do ilości dostarczanych odpadków. W przypadku sporu co do rozdziału mięsa o rozdziale decyduje prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 8. 1. Gospodarowanie całością rozporządzalnych odpadków pokonsumpcyjnych i przemysłu mleczarskiego należy do prezydium wojewódzkich rad narodowych.

2. Odpadki nie wykorzystane dla celów tuczu przemysłowego lub gospodarczego prezydia wojewódzkich rad narodowych mogą przydzielić na określonych przez siebie warunkach spółdzielniom produkcyjnym lub producentom indywidualnym.

§ 9. 1. Centralny Urząd Skupu i Kontraktacji sprawować będzie nadzór nad gospodarowaniem odpadkami pokonsumpcyjnymi i mleczarskimi, który polegać będzie w szczególności na:

1) ustaleniu wytycznych dotyczących rozdziału odpadków,
2) zbadaniu czy odpadki zostały zagospodarowane w sposób właściwy.

2. W celu umożliwienia pełnienia nadzoru wydziały handlu prezydiów wojewódzkich rad narodowych są obowiązane do zgłaszania Centralnemu Urzędowi Skupu i Kontraktacji do dnia 5 każdego miesiąca:

1) stanu pogłowia trzody chlewnej w tuczarniach prowadzonych przez zakłady i punkty żywienia zbiorowego,
2) ilości i wagi żywej sztuk poddanych ubojowi w okresie sprawozdawczym.

3. Ponadto wydziały handlu prezydiów wojewódzkich rad narodowych są obowiązane do udostępnienia wszelkich materiałów dotyczących wymienionych w ust. 2 pkt 1) i 2) zagadnień pełnomocnikom wojewódzkim Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji oraz delegatom powiatowym Centrali Mięsnej.

§ 10. Na wniosek zainteresowanego ministra Minister Finansów zapewni potrzebne kredyty organizacyjno-rozruchowe na uruchomienie tuczarń rejonowych, a Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — środki inwestycyjne.

§ 11. 1. Na wniosek prezydium wojewódzkiej rady narodowej Ministrowie: Rolnictwa, Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz Gospodarki Komunalnej mogą przekazać w zarząd i użytkowanie tuczarniom rejonowym ośrodki rolne w rozmiarach niezbędnych do zorganizowania tuczarń rejonowych i prowadzonych przez nie gospodarstw pomocniczych.

2. Przekazanie następuje na zasadach i w trybie ustalonym w odrębnych przepisach.

§ 12. Prezes Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji zapewni tuczarniom rejonowym i tuczarniom zakładowym dostawę odpowiedniego gatunku zwierząt do tuczu gospodarczego.

§ 13. 1. Pracownicy zakładów (punktów) żywienia zbiorowego, zakładów przymysłu mleczarskiego oraz tuczarń przyzakładowych i rejonowych, zatrudnieni bezpośrednio przy zbieraniu, segregacji i zabezpieczeniu odpadków oraz przy tuczu trzody chlewnej, otrzymywać będą specjalne premie.

2. Zasady rozdzielania i wysokość premii, o których mowa w ust. 1, określi Minister Handlu Wewnętrznego w drodze instrukcji, którą wyda w ciągu 14 dni od daty wejścia w życie niniejszego zarządzenia.

§ 14. Postanowienia zarządzenia niniejszego nie dotyczą tuczu trzody chlewnej prowadzonego w zakładach podległych Ministrom Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego.

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *E. Szyr*
Minister Handlu Wewnętrznego: *T. Dietrich*
Prezes Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji: *St. Mierzwiński*

1518

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie zasad normowania pracy młodocianych.

Na podstawie art. 5 dekretu z dnia 2 sierpnia 1951 r. o pracy i szkoleniu zawodowym młodocianych w zakładach pracy (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 311) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Robotnicy młodociani powinni otrzymywać pracę odpowiadającą ich kwalifikacjom i posiadać zaszeregowanie osobiste do kategorii kwalifikacyjnej, przyznanej im w wyniku egzaminu przeprowadzonego po ukończeniu szkolenia zawodowego w zakładzie pracy lub uzyskanej przy ukończeniu zasadniczej szkoły zawodowej albo szkoły przysposobienia zawodowego.

2. Robotnicy młodociani, którzy zostali zaszeregowani przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia lub też wykonują pracę nie wymagającą wyuczenia zawodu, zachowują dotychczasową kategorię osobistego zaszeregowania.

§ 2. 1. Robotnicy młodociani zatrudnieni w zawodzie przy pracach normowanych powinni wykonywać pracę według norm ogólnie obowiązujących z wyjątkiem przypadków, o których mowa w § 3.

2. Z tytułu zatrudnienia robotników młodocianych nie wolno podwyższać obowiązujących norm obsady stanowisk roboczych.

§ 3. Normy pracy dla robotników młodocianych w przemyśle węglowym, w hutnictwie żelaza i metali nieżelaznych, w przemyśle odlewniczym i w kamieniołomach przy pracach dozwolonych dla młodocianych ustala się przez zastosowanie do obowiązujących norm (ilościowych) następujących współczynników:

1) w kopalnictwie węgla przy robotach dołowych przez pierwsze dwa miesiące — współczynnika 0,6 a przez dalsze dwa miesiące — współczynnika 0,8,
2) w wydziałach metalurgicznych hutnictwa i metali nieżelaznych, w odlewnictwie i kamieniołomach przez pierwszy miesiąc — współczynnika 0,7 a przez dalsze dwa miesiące — współczynnika 0,85.

§ 4. 1. Właściwi ministrowie w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych określą dla podległych im gałęzi przemysłu, wymienionych w § 3, nomenklaturę zawodów, w których należy stosować normy pracy dla młodocianych.

2. Dla brygad, w skład których wchodzą robotnicy młodociani, zatrudnieni w zawodach określonych zgodnie z postanowieniami ust. 1, ustala się normy pracy odpowiednio zmniejszone w zależności od ilości robotników młodocianych w brygadzie i przyznanych im współczynników.

§ 5. Wprowadzenie obniżonych norm dla młodocianych zatrudnionych w innych działach gospodarki narodowej niż wymienione w § 3 wymaga zarządzenia właściwego ministra, wydanego po porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *E. Szyr*

1519

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie zasad ustalania kategorii zaszeregowania osobistego robotników w zakładach produkcyjnych.

W związku z potrzebą uporządkowania zasad wynagradzania robotników zgodnie z ich rzeczywistymi kwalifikacjami oraz w celu bezpośredniego powiązania wyników podnoszenia kwalifikacji z poziomem płacy,

na podstawie § 3 pkt 2 lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 190 i z 1950 r. Nr 22, poz. 188) ustala się po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych następujące zasady i tryb ustalania kategorii zaszeregowania osobistego:

§ 1. Każdemu robotnikowi powinna być przyznana kategoria zaszeregowania osobistego zgodnie z posiadanymi przez niego kwalifikacjami. Zaszeregowanie osobiste przyznaje się przy przyjęciu do pracy, po wyuczeniu zawodu oraz przy podwyższeniu kwalifikacji.

§ 2. Ustalenie zaszeregowania następuje na podstawie sprawdzenia zakresu wiadomości robotnika oraz praktycznego opanowania przezeń zawodu (egzaminu).

§ 3. 1. Sprawdzenia wiadomości robotnika oraz praktycznego opanowania zawodu nie przeprowadza się:

1) przy przeniesieniu służbowym oraz delegowaniu robotników przez kierownika zakładu lub jego organa zwierzchnie do innego zakładu pracy,
2) przy zatrudnieniu bezpośrednio po ukończeniu szkoły przysposobienia zawodowego lub zasadniczej szkoły zawodowej, o ile świadectwo szkoły określa kategorie zaszeregowania osobistego,
3) przy przyjęciu do pracy robotników obsługi, gospodarczych, pomocniczych oraz wykonujących proste czynności nie wymagające wyuczenia zawodu.

2. Robotnikom wymienionym w ust. 1 pkt 1 należy przyznać zaszeregowanie posiadane przez nich w zakładzie, z którego zostali przeniesieni (delegowani), a robotnikom wymienionym w ust. 1 pkt 2 — zaszeregowanie zgodne ze świadectwem szkoły.

3. O ile robotnik wymieniony w ust. 1 pkt 2 przy praktycznym wykonywaniu zawodu nie wykaże w ciągu 3 miesięcy od daty rozpoczęcia pracy poziomu kwalifikacji odpowiadającego kategorii osobistego zaszeregowania określonej w świadectwie szkoły, kierownik zakładu pracy ma prawo zarządzić poddanie go egzaminowi przez komisję kwalifikacyjną zgodnie z § 6 dla przyznania kategorii osobistego zaszeregowania zgodnie z wykazanymi na egzaminie kwalifikacjami.

4. Robotnikom wymienionym w ust. 1 pkt 3 przyznaje się zaszeregowanie płac zgodnie z charakterem wykonywanej pracy oraz jej jakością. Zmiany zaszeregowania tych pracowników dokonuje się bez egzaminu.

§ 4. 1. Egzamin obejmuje sprawdzenie praktycznego opanowania zawodu w zakresie robót wymienionych dla danej kategorii zaszeregowania w obowiązującym zakład taryfikatorze robót. W czasie egzaminu robotnik powinien wykonać co najmniej dwie różne prace z wymienionych w taryfikatorze robót, wykonując przypadające na nie normy nie mniej, niż w 100%, przy zachowaniu obowiązującej jakości pracy. W specjalnościach polegających na obsłudze agregatów lub urządzeń robotnik powinien w czasie egzaminu wykazać opanowanie samodzielnej pracy na stanowisku roboczym, znajomość działania i budowy agregatów lub urządzeń w zakresie niezbędnym dla wykonywania pracy oraz umiejętność usuwania drobnych uszkodzeń i zapobiegania awariom.

2. Ponadto przy egzaminie robotnik powinien wykazać posiadanie niezbędnych wiadomości:

1) w zakresie przewidzianym w programie wyuczania zawodu danej kategorii w szkoleniu zakładowym lub w razie nieustalenia programu — w zakresie znajomości maszyn i urządzeń, na których robotnik pracuje,
2) umiejętność posługiwania się narzędziami, przyrządami i sprzętem pomiarowym w zakresie prac przewidzianych taryfikatorem robót (katalogiem norm pracy),
3) umiejętności odczytywania rysunków, którymi robotnik bezpośrednio posługuje się przy pracy,
4) umiejętności organizacji swego miejsca pracy i utrzymania go w porządnym stanie,
5) znajomości surowca i półfabrykatów używanych przez niego przy produkcji,
6) znajomości obowiązujących go zasad bezpieczeństwa i higieny pracy.

3. W przypadku jeśli robotnik nie posiada niezbędnych wiadomości wymienionych w jednym z punktów ust. 1 lub 2 nie może otrzymać kategorii zaproponowanej we wniosku. Zakwalifikowanie takiego robotnika następuje na podstawie albo wyników przeprowadzonego egzaminu, albo na podstawie ponownego egzaminu. Ponowny egzamin obejmuje sprawdzenie opanowania zawodu w niższej kategorii.

§ 5. Robotnik ubiegający się o przyznanie wyższej kategorii zaszeregowania powinien oprócz wiadomości niezbędnych dla danej kategorii umieć wykonać wszystkie bez wyjątku prace, przewidziane w danym zawodzie dla robotników niższych kategorii, występujące w danym zakładzie pracy.

§ 6. 1. Kierownik zakładu pracy powołuje stale działającą w zakładzie komisję kwalifikacyjną, która na podstawie egzaminów określa kwalifikację robotników i przyznaje im kategorię zaszeregowania osobistego. W skład komisji kwalifikacyjnej wchodzą:

1) jako przewodniczący naczelny inżynier (w dużych zakładach — kierownik oddziału), względnie pracownik na stanowisku odpowiadającym wymienionym;
2) jako członkowie:
   a) wyznaczony przez kierownika zakładu pracy pracownik inżynieryjno-techniczny (spośród techników, majstrów oraz sztygarów objazdowych),
   b) przedstawiciel rady zakładowej.

W skład komisji wchodzi ponadto z prawem członka komisji kierownik oddziału lub majster w oddziale, w którym pracuje egzaminowany robotnik.

2. Przy egzaminach na stanowiska wymagające zatwierdzenia przez okręgowe urzędy górnicze lub inspektoraty pracy komisjom przewodniczy przedstawiciel właściwego urzędu.

3. Komisja kwalifikacyjna przeprowadza egzamin na wniosek majstra lub brygadzisty, pod kierownictwem którego pracuje robotnik, lub też na wniosek zainteresowanego.

§ 7. Określenie kwalifikacji i ustalenie kategorii osobistego zaszeregowania dla nowoprzyjętego robotnika, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w § 3, powinno być przeprowadzone w terminie 2 tygodni od dnia przyjęcia robotnika do pracy. Do czasu ustalenia przez zakładową komisję kwalifikacyjną posiadanych kwalifikacji robotnik powinien być zaszeregowany do kategorii niższej o jeden stopień od wykazanej w zaświadczeniu z poprzedniego miejsca pracy.

§ 8. Przyznanie kategorii osobistego zaszeregowania robotnikowi, który przeszedł w zakładzie wyuczenie zawodu lub też podwyższył swe kwalifikacje i ubiega się o przyznanie wyższej kategorii zaszeregowania, powinno być przeprowadzone w terminie 7 dni od chwili złożenia do komisji wniosku majstra lub brygadzisty albo robotnika.

§ 9. Po złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego robotnik otrzymuje zaświadczenie, stwierdzające uzy-

skane kwalifikacje i należną kategorię osobistego zaszeregowania. Odpisy zaświadczenia zakładowa komisja kwalifikacyjna przekazuje do działu personalnego.

§ 10. Kategoria osobistego zaszeregowania przyznana w wyniku egzaminu przysługuje robotnikowi od dnia złożenia egzaminu z wynikiem pomyślnym.

§ 11. Robotnicy, którzy przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia posiadali ustalone w zakładzie pracy kategorie osobistego zaszeregowania, zachowują je nadal bez składania egzaminu przed komisją kwalifikacyjną.

§ 12. Właściwi ministrowie wydadzą szczegółowe zarządzenie dotyczące wykonania niniejszego zarządzenia.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *E. Szyr*

1520

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie określenia robotników podlegających szkoleniu zawodowemu w produkcyjnych zakładach pracy oraz w sprawie zasad wynagradzania tych robotników.

W związku z postanowieniami rozdziału II uchwały Nr 448 Prezydium Rządu z dnia 23 czerwca 1951 r. w sprawie ustroju szkolnictwa zawodowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 776) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Szkoleniu zawodowemu w zakładach pracy podlegają:

1) nowoprzyjęci nie wykwalifikowani robotnicy, którzy będą zatrudnieni przy pracach wymagających wyuczenia zawodu,
2) młodociani przyjęci na naukę zawodu w trybie szkolenia zawodowego (uczniowie),
3) robotnicy pomocniczy i gospodarczy oraz pomocniczy pracownicy administracyjni przechodzący do bezpośredniej pracy w produkcji,
4) w zakresie podwyższania kwalifikacji zawodowych — robotnicy już zatrudnieni bezpośrednio w produkcji, których zakład pracy powinien przeszkolić we własnym zakresie dla pokrycia zapotrzebowania na wykwalifikowane kadry robotnicze.

§ 2. 1. Robotników podlegających szkoleniu zawodowemu w zakładach pracy należy wynagradzać w okresie szkolenia według następujących zasad:

1) robotników wymienionych w § 1 pkt 1 oraz młodocianych wymienionych w § 1 pkt 2 należy w okresie szkolenia wynagradzać według stawek przewidzianych dla pracowników zaszeregowanych do najniższej kategorii płac, przewidzianej w tabeli płac obowiązującej w danym zakładzie pracy,
2) robotnicy gospodarczy i pomocniczy oraz pracownicy administracyjni, wymienieni w § 1 pkt 3, oraz robotnicy zatrudnieni bezpośrednio w produkcji, których zakład pracy powinien przeszkolić dla pokrycia zapotrzebowania na wykwalifikowane kadry robotnicze (§ 1 ust. 4) otrzymują w okresie szkolenia wynagrodzenie obliczone zgodnie z przepisami obowiązującymi dla ustalenia wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy.

2. Robotnicy wymienieni w § 1, wykonujący w okresie szkolenia prace normowane, powinni otrzymywać wynagrodzenie w wysokości zależnej od wykonania norm, lecz nie niższe od wynagrodzenia przysługującego im w myśl postanowień ust. 1 pkt 1 i 2.

3. Robotnicy objęci szkoleniem otrzymują dodatki za pracę w warunkach szkodliwych i niebezpiecznych dla zdrowia, jeżeli w okresie szkolenia zatrudnieni są na stanowiskach pracy, dla których przewidziane są te dodatki zgodnie z obowiązującymi przepisami.

4. Młodociani nie mogą być zatrudnieni w okresie szkolenia na stanowiskach pracy, na których zgodnie z obowiązującymi przepisami zabronione jest zatrudnianie młodocianych.

5. Z pracownikami wymienionymi w § 1 należy przed przystąpieniem do szkolenia spisać umowę o wyuczenie zawodu według załączonego wzoru.

§ 3. Po złożeniu egzaminu z wynikiem pomyślnym robotnicy powinni być zaszeregowani zgodnie z oceną zakładowej komisji kwalifikacyjnej według obowiązującej w danym zakładzie pracy tabeli zaszeregowania, a opłacani zgodnie z wykonywaną pracą.

§ 4. 1. Postanowienia niniejszego zarządzenia stanowią wyłączną podstawę do określenia wysokości wynagrodzenia wszystkich robotników w okresie szkolenia w zakładzie pracy.

2. Tracą moc obowiązującą przepisy dotyczące wynagrodzenia robotników (uczniów) w okresie szkolenia, wydane przed dniem 1 stycznia 1952 r.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *E. Szyr*

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1951 r. (poz. 1520).

U M O W A

Zawarta dnia . . . . . 195.. r. pomiędzy zakładem pracy . . . . . w . . . . . ., zwanym dalej zakładem, reprezentowanym przez . . . . . z jednej strony i Ob. . . . . zamieszkałym . . . . . zwanym dalej „szkolonym", zatrudnionym w tymże zakładzie pracy, z drugiej strony — o następującej treści:

§ 1.

1. Zakład pracy zobowiązuje się do szkolenia Ob. . . . . .

w zawodzie . . . . . w okresie od dnia . . . . . do dnia . . . . . .

2. Szkolenie odbywać się będzie zgodnie z obowiązującym programem szkolenia.

§ 2.

1. W okresie szkolenia szkolony obowiązany jest do wykonywania pracy wskazanej przez instruktora zakładu i pod jego kierownictwem.
2. W zakresie wykonywanej pracy do szkolonego będą miały zastosowanie odpowiednie przepisy dotyczące ogółu pracowników danego zakładu.

§ 3.

1. W okresie szkolenia szkolony pobierać będzie wynagrodzenie.
2. W przypadku zatrudnienia przy pracy normowanej szkolony będzie otrzymywał wynagrodzenie według faktycznego wyrobienia norm, jednakże nie mniej niż to wynika z ust. 1.

§ 4.

W ciągu 7 dni od daty zakończenia szkolenia w terminie wyznaczonym przez zakład pracy szkolony zostanie poddany egzaminowi przed zakładową komisją kwalifikacyjną.

§ 5.

W przypadku złożenia egzaminu z wynikiem pomyślnym zakładowa komisja wyda szkolonemu zaświadczenie stwierdzające uzyskany zawód i kategorię osobistego zaszeregowania.

§ 6.

Okres nauki wlicza się do czasu pracy w zakładzie.

Podpisy:

1521

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie zasad wynagradzania pracowników szkolących robotników w zakładach pracy podległych Ministrom: Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Budownictwa Przemysłowego oraz Budownictwa Miast i Osiedli.

W związku z postanowieniami rozdziału II uchwały Nr 448 Prezydium Rządu z dnia 23 czerwca 1951 r. w sprawie ustroju szkolnictwa zawodowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 776) w porozumieniu z Ministrem Finansów i po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownikom zatrudnionym w zakładach pracy może być powierzone szkolenie zawodowe robotników, o których mowa w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie określenia robotników podlegających szkoleniu zawodowemu w produkcyjnych zakładach pracy oraz w sprawie zasad wynagradzania tych robotników (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1520).

2. Zarządzenia wydane przez właściwych ministrów określą szczegółowo warunki, którym powinni odpowiadać pracownicy szkolący robotników.

§ 2. Z pracownikami szkolącymi należy zawrzeć umowę według wzoru stanowiącego załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 3. 1. Szkolenie zawodowe powinno być przeprowadzone bez odrywania szkolącego od jego normalnych obowiązków, wynikających z zawartej z nim umowy o pracę.

2. Właściwi ministrowie określą przypadki, w jakich należy zwolnić pracowników, którym powierzono szkolenie robotników, od pełnienia normalnych obowiązków wynikających z zawartych umów o pracę. Zwolnienie to nie może mieć miejsca, jeżeli pracownik szkoli mniej niż 10 robotników.

§ 4. Wynagrodzenie za szkolenie zawodowe składa się:

1) ze stawki za szkolenie,
2) z jednorazowej premii za pomyślny wynik szkolenia.

§ 5. 1. Wynagrodzenie za szkolenie indywidualne nie może przekraczać następujących norm za 1 szkolonego:

	Za cały okres szkolenia przy długości okresu:					
	1 m-c do zł	2 m-ce do zł	3 m-ce do zł	4 m-ce do zł	5 m-cy do zł	6 m-cy do zł
Stawka za szkolenie przy pracach pod ziemią, gorących i szkodliwych dla zdrowia	70	150	240	325	420	525
Rata miesięczna	—	50	60	65	70	75
Stawka za szkolenie przy pracach wyżej nie wymienionych	50	105	160	225	300	385
Rata miesięczna	—	35	40	45	50	55
Premia za pomyślny wynik szkolenia	80	110	140	180	220	270

2. Przez szkolenie indywidualne należy rozumieć szkolenie przez jednego szkolącego 1—3 robotników na odrębnych stanowiskach roboczych.

§ 6. 1. Wynagrodzenie za szkolenie brygadowe nie może przekroczyć następujących norm za 1 szkolonego:

	Za cały okres szkolenia przy długości okresu			
	1-mc do zł	2 m-ce do zł	3 m-ce do zł	4 m-ce do zł
Staw i za szkolenie przy pracach pod ziemią, gorących i szkodliwych dla zdrowia	23	45	80	115
Rata miesięczna	—	15	20	23
Stawka za szkolenie przy pracach wyżej nie wymienionych	15	30	56	75
Rata miesięczna	—	10	14	15
Prem a za pomyślny wynik szkolenia	27	35	50	60

2. Przez szkolenie brygadowe należy rozumieć szkolenie w brygadzie roboczej przez szkolącego, który powinien być członkiem brygady.

§ 7. Wysokość wynagrodzenia w granicach określonych w §§ 5 i 6 ustalą dla poszczególnych zakładów właściwi ministrowie po porozumieniu z zainteresowanymi zarządami głównymi związków zawodowych.

§ 8. 1. Wynagrodzenie, o którym mowa w §§ 5 i 6, należy wypłacać w najbliższym terminie wypłaty normalnego wynagrodzenia za pracę w następujący sposób:

1) Stawkę za szkolenie trwające jeden miesiąc wypłaca się po pomyślnym złożeniu egzaminów przez szkolonego robotnika.
   Stawkę za szkolenie trwające dłużej niż jeden miesiąc wypłaca się w miesięcznych ratach z dołu w wysokości ustalonej w §§ 5 i 6; przypadającą ratę stawki za szkolenie za ostatni miesiąc okresu szkolenia wypłaca się po pomyślnym złożeniu egzaminów w podwójnej wysokości od ustalonej w §§ 5 i 6.
2) Jednorazową premię za pomyślny wynik szkolenia należy wypłacać po terminowym zakończeniu szkolenia, pomyślnym złożeniu egzaminów przez szkolonego przed zakładową komisją kwalifikacyjną i wykonaniu przez wyszkolonego norm pracy średnio przynajmniej w 100% w ciągu nie mniej niż 2 tygodni. Na wniosek szkolącego 2-tygodniowy okres, w ciągu którego średnie wykonanie norm pracy przez wyszkolonego powinno wynosić przynajmniej 100%, może być przedłużony do 1 miesiąca. W przypadkach zatrudnienia wyszkolonego w zespole pracującym na wspólnej normie pracy jako warunek przyjmuje się wykonanie normy przez zespół przynajmniej średnio w 100%.

2. W przypadku zakończenia szkolenia przez szkolącego w terminie późniejszym, niż ustalony w zatwierdzonym programie szkolenia, szkolącemu nie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie za przedłużony okres szkolenia ani jednorazowa premia za pomyślny wynik szkolenia (ust. 1 pkt 2).

3. W przypadku zakończenia szkolenia w terminie wcześniejszym, niż ustalony w zatwierdzonym programie szkolenia, szkolący otrzymuje po pomyślnym złożeniu egzaminów przez szkolonego pozostałą resztę stawki za szkolenie ustalonej zgodnie z § 5 względnie § 6 w całości.

§ 9. Za wykłady teoretyczne, przewidziane w zatwierdzonym programie szkolenia, należy wypłacać wykładowcom 10 zł za każdą godzinę wykładu.

§ 10. W przypadkach zwolnienia pracowników szkolących na czas szkolenia od pełnienia normalnych obowiązków wynikających z zawartych z nimi umów o pracę (§ 3 ust. 2) pracownicy ci powinni otrzymać za czas tego zwolnienia wynagrodzenie, obliczone według zasad obowiązujących dla ustalenia wysokości wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy oraz premię za pomyślny wynik szkolenia przy zachowaniu warunków obowiązujących przy jej wypłacie zgodnie z § 8 ust. 1 pkt 2.

§ 11. Podatek od wynagrodzeń przypadający od raty stawki za szkolenie za ostatni miesiąc okresu szkolenia oraz od jednorazowej premii za wynik szkolenia należy obliczyć zgodnie z postanowieniami § 6 ust. 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr A-49, poz. 648).

§ 12. Postanowienia niniejszego zarządzenia nie mogą być stosowane w tych zakładach pracy, w których nie został zatwierdzony program szkolenia i nie została powołana zakładowa komisja kwalifikacyjna, przewidziana w uchwale Nr 448 Prezydium Rządu z dnia 23 czerwca 1951 r. w sprawie ustroju szkolnictwa zawodowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 776).

§ 13. 1. Postanowienia niniejszego zarządzenia stanowią wyłączną podstawę do określenia wysokości wynagrodzenia robotników, którym powierzono szkolenie.

2. Tracą moc obowiązującą w zakładach objętych niniejszym zarządzeniem przepisy dotyczące wynagrodzenia robotników za szkolenie wydane przed dniem 1 stycznia 1952 r.

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *E. Szyr*

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1951 r. (poz. 1521).

U M O W A

zawarta dnia . . . . . 195.. r. pomiędzy zakładem pracy . . . . . w . . . . . reprezentowanym przez Ob. . . . . z jednej strony a Ob. . . . . zamieszkałym w . . . . . pełniącym obowiązki . . . . . w wyżej wymienionym zakładzie w . . . . . , (w wydziale itd.) z drugiej strony o następującej treści:

§ 1.

Ob. . . . . zwany dalej szkolącym zobowiązuje się w okresie od dnia . . . . . do dnia . . . . . wyszkolić i przysposobić Ob. Ob. . . . . robotnika(ów), wymienionego(ych) we wstępie, zakładu pracy, zwanego (zwanych) szkolonym do wykonywania

następujących czynności (w zawodzie, specjalności): . . . . . .

§ 2.

W ciągu siedmiu dni od dnia zakończenia szkolenia odbędzie się egzamin przed zakładową komisją kwalifikacyjną, która stwierdzi, czy szkolony (eni) został (li) należycie przygotowany (ni) do wykonania czynności wymienionych w § 1.

§ 3.

Szkolenie odbywać się będzie w zakresie i trybie, przewidzianych w programie szkolenia (§ .. ust. .. pkt. ..)

§ 4.

1. Szkolący za przeprowadzenie szkolenia otrzymywać będzie od zakładu pracy wynagrodzenie za każdego szkolonego robotnika:
   a) stawkę za szkolenie w kwocie . . . zł, płatną z dołu w ratach miesięcznych za miesiąc od . . do . . . . . po zł . . . . . oraz za miesiąc . . . . . zł . . . . płatną po pomyślnym złożeniu egzaminu,
   b) premię za pomyślny wynik szkolenia w kwocie . . . . . zł, płatną po terminowym zakończeniu szkolenia, pomyślnym złożeniu egzaminu i wykonaniu przez wyszkolonego (brygadę, w której pracuje(ą)*) szkolony (eni) robotnik (cy)*) norm pracy przynajmniej w 100% w okresie od . . . . do . . . . . .
2. Wypłaty wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1, dokonywane będą w terminach najbliższych wypłat wynagrodzenia wynikającego z umowy o pracę.
3. W przypadku wcześniejszego zakończenia szkolenia wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, zostanie wypłacone w nie zmniejszonej wysokości po pomyślnym złożeniu egzaminu przez szkolonego(ych) robotnika(ów) i wykonaniu przez szkolonego norm pracy przynajmniej w 100% w okresie . . . . . .
4. W przypadku późniejszego zakończenia szkolenia dodatkowe wynagrodzenie za przedłużony okres szkolenia nie przysługuje, natomiast kwota przypadająca za ostatni miesiąc szkolenia zostanie wypłacona po pomyślnym złożeniu egzaminów przez szkolonego(ych) robotnika(ów).

§ 5.

1. Szkolenie odbywać się będzie w czasie wykonywania przez szkolącego jego czynności w ramach zawartej umowy o pracę.*)
2. Na okres szkolenia szkolący będzie zwolniony od pełnienia czynności wynikających z zawartej umowy o pracę.*)

. . . . . .

(podpis szkolącego) (podpis kierownika zakładu)

*) niepotrzebne skreślić.

1522

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 14 grudnia 1951 r.

w sprawie koordynacji wydawnictw z dziedziny ochrony pracy.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 4 kwietnia 1950 r. o utworzeniu Centralnego Instytutu Ochrony Pracy (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 139) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zleca się Centralnemu Instytutowi Ochrony Pracy ustalanie wiążących wytycznych dla działalności przedsiębiorstwa Państwowe Wydawnictwa Techniczne w zakresie opracowań naukowych i popularnych z dziedziny ochrony pracy.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *E. Szyr*

1523

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ I BEZPIECZEŃSTWA PUBLICZNEGO

z dnia 8 grudnia 1951 r.

w sprawie określenia pomieszczeń nie podlegających zajęciu na zakwaterowanie przejściowe.

Na podstawie art. 16 ust. 3 i art. 46 ustawy z dnia 27 kwietnia 1951 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 194) zarządza się, co następuje:

§ 1. Nie podlegają zajęciu na zakwaterowanie przejściowe pomieszczenia:

a) przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych oraz
b) przedsiębiorstw komunikacji miejskiej.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *K. Rokossowski*
Marszałek Polski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego: *St. Radkiewicz*

1524

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 grudnia 1951 r.

w sprawie ustalenia wzoru księgi podatkowej Nr 12 dla podatników gospodarki nie uspołecznionej prowadzących młyny, wiatraki, kaszarnie i samodzielne śrutowniki.

Na podstawie art. 34 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 56, poz. 506), w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 listopada 1951 r. w sprawie ksiąg podatkowych dla podatników gospodarki nie uspołecznionej prowadzących młyny, wiatraki, kaszarnie i samodzielne śrutowniki (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 414) zarządza się, co następuje:

§ 1. Podatnicy wymienieni w § 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 listopada 1951 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 414) prowadzą księgę podatkową Nr 12 według wzoru, stanowiącego załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Objaśnienia załączone do wzoru księgi podatkowej Nr 12, o którym mowa w § 1, stanowią istotną część składową tego wzoru.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

Załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 17 grudnia 1951 r. (poz. 1524)

(karta tytułowa)

KSIĘGA PODATKOWA Nr 12

dla podatników gospodarki nie uspołecznionej prowadzących młyny, wiatraki, kaszarnie i samodzielne śrutowniki

Wzór Nr 12/Pod.

(strona wewnętrzna)

Miesiąc ..... 195..... r.

PRZYCHODY I WPŁYWY

Nr kolejny pozycji	Data	Nr dowodu	Treść zapisu	Suma ogólna (rubr. 6 — 9)	Opłaty za przemiał (przerób): w gotówce	Opłaty za przemiał (przerób): w naturze	Przychody w gotówce za odstawione miarki	Zwrot wydatków zleconych przez Państwo	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
			Suma strony						
			Przeniesienie ze str.....						
			Razem						

KOSZTY I WYDATKI

Nr kolejny pozycji	Data	Nr dowodu	Treść zapisu	Suma ogólna (rubr. 6 — 10)	Wydatki: na zakup przedmiotów na utrzymanie przedsiębiorstwa w ruchu	Wydatki: pozostałe	Odstawione miarki co punktu skupu: wartość odstawionych miarek	Odstawione miarki co punktu skupu: mniej wartości i wpłaty na F.R.M.G.	Wydatki zlecone przez Państwo
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
			Suma strony						
			Przeniesienie ze str.....						
			Razem						

OBJAŚNIENIA

1) Księga podatkowa Nr 12 podzielona jest:

a) na przychody i wpływy oraz

b) na koszty i wydatki,

obejmujące po 10 rubryk.

Rubryka 10 „Uwagi" na stronie przychodów i wpływów przeznaczona jest dla notatek dotyczących przychodów i wpływów jak również kosztów i wydatków.

2) Przychody (opłaty) za przemiał (przerób) zbóż osiągnięte w gotówce i w naturze oraz zwrot wydatków zleconych przez Państwo należy księgować nie później niż z końcem dnia, w którym przychód lub zwrot wydatku nastąpił.

3) Wydatki na zakup wszelkiego rodzaju materiałów pędnych i smarowych, artykułów technicznych oraz pozostałe wydatki na prowadzenie przedsiębiorstwa jak również wydatki zlecone przez Państwo należy księgować nie później niż z końcem dnia, w którym wydatek nastąpił, na podstawie otrzymanych lub sporządzonych dokumentów. Jeżeli jednak materiały (artykuły) nadeszły przed otrzymaniem rachunku lub konsygnacji, należy sporządzić szczegółowy opis otrzymanych materiałów, podając nazwisko i imię (nazwę firmy) dostawcy oraz ilość, rodzaj, ceny jednostkowe i wartość materiałów; na podstawie tego opisu należy materiały zaksięgować, sam zaś opis przechować a po nadejściu rachunku — dołączyć do rachunku.

Wartość odstawionych (wydanych) miarek do punktu skupu księguje się w dniu ich odstawienia, a więc w dniu powstania należności za te miarki. Jeżeli należność nie będzie wypłacona w dniu odstawienia (wydania) miarek do punktu skupu, otrzymaną należność za te miarki należy księgować w dniu jej otrzymania.

4) Przy dokonywaniu zapisów do księgi podatkowej należy przyjąć zasadę zgodności arytmetycznej w każdym wierszu sumy rubryki 5 z sumami rubryk 6 — 9 na stronie przychodów i wpływów, jak i z sumami rubryk 6 — 10 na stronie kosztów i wydatków.

Każdy zapis w rubrykach wartościowych 5 — 10 powoduje równoczesny zapis na właściwej stronie w rubrykach 1 — 4.

5) Oznaczanie w rubrykach 1 numerów pozycji powinno być kolejne od numeru 1 przy założeniu księgi podatkowej do ostatniego numeru na koniec danego okresu rachunkowego — odrębnie dla przychodów i wpływów oraz dla kosztów i wydatków. Dowody do księgowania należy oznaczać właściwymi numerami pozycyj i przechowywać w kolejności numeracji pozycji.

6) W rubrykach 2 należy uwidaczniać chronologicznie daty (dni) zdarzeń podlegających księgowaniu.

7) Rubryki 3 przeznaczone są na oznaczanie numeru dowodu, na podstawie którego dokonany został wpis do księgi podatkowej.

8) Rubryka 4 na stronie przychodów i wpływów oraz na stronie kosztów i wydatków jest przeznaczona do krótkiego określenia rodzaju księgowanego zdarzenia lub rodzaju dowodu służącego za podstawę wpisu do księgi podatkowej.

9) Na stronie przychodów i wpływów należy księgować opłaty za przemiał (przerób):

a) pobrane w gotówce — w rubryce 6,

b) pobrane w naturze — w rubryce 7 —

w ogólnych sumach dziennych na podstawie zestawienia dokonanych przemiałów, przerobu i śrutowania. Przeliczenie na złote opłat pobranych w naturze powinno być dokonane według ceny zbóż, obowiązującej w danym rejonie w dniu transakcji.

10) W rubryce 8 strony przychodów i wpływów należy księgować przychody w gotówce za odstawione miarki do właściwego terenowo punktu skupu, otrzymane tytułem opłat za przemiał (przerób).

11) Rubryka 9 strony przychodów i wpływów jest przeznaczona do zapisywania kwot, otrzymanych tytułem zwrotu wydatków, które podatnik poniósł na zakup zbóż na zlecenie Państwa lub na rachunek wyznaczonego przez Państwo odbiorcy.

12) W rubryce 6 strony kosztów i wydatków należy księgować zakup materiałów pędnych (ropa, koks, węgiel itp.), smarów, gazy i siatki młyńskiej, pasów transmisyjnych, części zamiennych itp. jak również zakup wszelkich innych przedmiotów na utrzymanie przedsiębiorstwa w ruchu oraz wydatki na zużycie energii obcej (elektrycznej, gazowej) do napędu maszyn. Wydatki na zużycie energii obcej na cele oświetleniowe powinny być kięgowane w rubryce 7.

13) Rubryka 7 strony kosztów i wydatków jest przeznaczona do księgowania pozostałych wszelkiego rodzaju wydatków na prowadzenie przedsiębiorstwa, nie podlegających uwidocznieniu w rubryce 6, w szczególności: wynagrodzeń wypłaconych przez pracodawcę za pracę, podatku od wynagrodzeń, jeżeli ten podatek ponoszony jest przez pracodawcę z własnych funduszów, wynagrodzeń za usługi obce polegające na konserwacji urządzeń produkcyjnych (ryflowaniu walców, naprawie pasów transmisyjnych itp.), wydatków na przewozy (transport), świadczeń socjalnych za pracowników, energii obcej na cele oświetleniowe, czynszu za lokal przemysłowy, podatków, danin i opłat publicznych (bez podatku dochodowego oraz innych podatków i danin osobistych), ubezpieczeń rzeczowych, opłat na rzecz zrzeszenia gospodarczego itp.

14) Rubryki 8 — 9 strony kosztów i wydatków przeznaczone są do wpisywania wartości miarek, odstawionych (wydanych) do właściwego terenowo punktu skupu. W rubryce 8 wpisuje się wartość odstąpionych miarek, a w rubryce 9 — potrącone z należności za odstawione (wydane) miarki: zarówno wpłaty na Fundusz Remontów Młynów Gospodarczych (FRMG), jak i mniejwartości wynikające z przeklasyfikowania miarek oraz mniejwartości z wpłaty na FRMG.

Przykład

Podatnik za przemiał żyta na mąkę pobrał opłatę w postaci 700 kg żyta. Opłata ta przy cenie 61 zł za 100 kg żyta wykazana została w rubryce 7 na stronie przychodów i wpływów księgi podatkowej w równowartości 427 zł. Następnie podatnik przekazał 700 kg żyta do punktu skupu i — po dokonanym przeklasyfikowaniu wskutek zanieczyszczenia żyta (np. 5% mniejwartości) — otrzymał gotówką jako efektywną zapłatę zł 347,70 według następującego rozliczenia:

Wartość miarki brutto		zł 427
Potrącenia:		
wpłata na FRMG	zł 57,95	
mniejwartość z wpłaty na FRMG .	zł 3,05	
„ z miarki netto . .	zł 18,30	zł 79,30
Otrzymana kwota		zł 347,70

W danym przypadku w księdze podatkowej na stronie kosztów i wydatków należy wykazać w dniu odstą-

nienia miarek w rubryce 8 kwotę zł 427, a w dniu otrzymania należności w rubryce 9 — kwotę zł 79,30 oraz na stronie przychodów i wpływów w rubryce 8 — kwotę zł 347,70.

15) Rubryka 10 strony kosztów i wydatków jest przeznaczona do zapisywania kwot wydatkowanych na zboże zakupione na zlecenie Państwa i na rachunek wyznaczonego przez Państwo odbiorcy.

16) Po zakończeniu miesiąca kalendarzowego należy zapisy dokonane danym miesiącu podkreślić, a rubryki 5—9 strony przychodów i wpływów oraz rubryki 5—10 strony kosztów i wydatków zsumować. Wynikłe ze zsumowania kwoty należy wpisać do właściwych rubryk, podkreślając je dwiema liniami.

17) Po zakończeniu okresu rachunkowego należy na oddzielnej stronie w księdze podatkowej sporządzić ogólne zestawienie roczne. W tym celu należy wpisać do właściwych rubryk sumy poszczególnych miesięcy (pkt 16), zsumować je, a otrzymane sumy ogólne wpisać do właściwych rubryk i podkreślić dwiema liniami.

18) Na oddzielnych stronach księgi podatkowej (bezpośrednio za ogólnym zestawieniem rocznym) należy wpisać remanent na koniec okresu rachunkowego wszelkich ruchomych składników majątkowych przedsiębiorstwa, stanowiących w dniu spisu własność podatnika — niezależnie od daty ich nabycia, uzyskania lub wytworzenia, podając na stronie kosztów i wydatków w rubryce 4 rodzaj, ilość oraz wartość jednostkową, a w rubryce 5 — wartość ogólną poszczególnego rodzaju składnika majątkowego. Następnie rubrykę 5 należy zsumować, a otrzymaną sumę ogólną remanentu podkreślić dwiema liniami.

19) Na początku następnego okresu rachunkowego remanent można wpisać na pierwszej stronie księgi podatkowej w jednej pozycji, zamieszczając na stronie przychodów i wpływów w rubryce 4 słowo „remanent" i w rubryce 5 ogólną sumę remanentu oraz podkreślając tę sumę dwiema liniami.

Natomiast przy założeniu po raz pierwszy księgi podatkowej remanent na początek okresu należy wpisać szczegółowo stosownie do wskazówek pkt 18.

1525

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 9 listopada 1951 r.

w sprawie dostosowania organizacji Głównego Instytutu Elektrotechniki do przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej.

W celu dostosowania organizacji Głównego Instytutu Elektrotechniki do przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) na podstawie artykułu 24 ust. 2 tej ustawy zarządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 1 kwietnia 1948 r. w sprawie utworzenia Głównego Instytutu Elektrotechniki nadaje się następujące brzmienie:

§ 1. Tworzy się Instytut Elektrotechniki zwany dalej w skróceniu „instytutem".

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych, mających na celu postęp techniczny i rozwój produkcji przemysłowej w dziedzinie elektrotechniki prądów silnych, elektroniki przemysłowej, materiałoznawstwa elektrycznego, miernictwa elektrycznego, radiologii przemysłowej wraz z zagadnieniami elektroenergetyki.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Ciężkiego.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

6. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonywania planowych badań środki objęte spisem inwentarza, sporządzonym na dzień 30 czerwca 1951 r.

§ 8. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Ciężkiego: w z. *R. Fidelski*

1526

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Barwników i Półproduktów.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Barwników i Półproduktów zwany dalej w skróceniu „instytutem".

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych w dziedzinie półproduktów organicznych, barwników syntetycznych, przyśpieszaczy wulkanizacyjnych, garbników syntetycznych, środków ochrony roślin i środków do walki ze szkodnikami w celu zapewnienia rozwoju produkcji przemysłowej.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego przez Centralny Zarząd Przemysłu Barwników i Półproduktów.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonania zadań planowych maszyny, urządzenia techniczne i sprzęt, objęte spisem inwentarza, zatwierdzonym przez Ministra Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

1527

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie przystosowania organizacji instytutu specjalnego pod nazwą Instytut Włókien Syntetycznych i Sztucznych do wymagań ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej.

W celu przystosowania organizacji instytutu specjalnego pod nazwą Instytut Włókien Syntetycznych i Sztucznych do wymagań ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) na podstawie art. 24 ust. 2 tejże ustawy zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołany zarządzeniem Ministra Przemysłu Lekkiego z dnia 14 września 1950 r. Instytut Włókien Syntetycznych i Sztucznych przekształca się w instytut naukowo-badawczy w rozumieniu ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) pod nazwą Instytut Włókien Sztucznych i Syntetycznych, zwany dalej w skróceniu instytutem.

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. Łódź. Tymczasową siedzibą instytutu jest m. Gorzów Wielkopolski.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych w dziedzinie włókien sztucznych i syntetycznych w celu zapewnienia rozwoju produkcji przemysłowej.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego przez Centralny Zarząd Przemysłu Włókien Sztucznych.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonania zadań planowych maszyny, urządzenia techniczne i sprzęt, objęte spisem inwentarza, zatwierdzonym przez Ministra Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

1528

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie przystosowania organizacji instytutu naukowo-badawczego przemysłu pod nazwą Główny Instytut Chemii Przemysłowej do wymagań ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej.

W celu przystosowania organizacji instytutu naukowo-badawczego przemysłu pod nazwą Główny Instytut Chemii Przemysłowej do wymagań ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) na podstawie art. 24 ust. 2 tejże ustawy zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołany zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 1 kwietnia 1948 r. Główny Instytut Chemii Przemysłowej przekształca się w instytut naukowo-badawczy w rozumieniu ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 38) pod nazwą Instytut Chemii Ogólnej, zwany dalej w skrócie instytutem.

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie teoretycznych i technologicznych prac naukowo-badawczych z zakresu inżynierii chemicznej, fizykochemii, fizyki oraz analizy technicznej w celu zapewnienia postępu technicznego w przemyśle chemicznym.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonania zadań planowych następujące środki trwałe: nieruchomość położoną w Warszawie, przy ul. Łączności 8 oraz maszyny, urządzenia techniczne i sprzęt, objęte spisem inwentarza, zatwierdzonym przez Ministra Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

1529

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Chemii Nieorganicznej.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Chemii Nieorganicznej zwany dalej w skróceniu „instytutem"

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. Gliwice.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac

naukowo-badawczych w dziedzinie chemii nieorganicznej w celu zapewnienia rozwoju produkcji przemysłowej.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego przez Centralny Zarząd Przemysłu Nieorganicznego.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonania zadań planowych maszyny, urządzenia techniczne i sprzęt, objęte spisem inwentarza, zatwierdzonym przez Ministra Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

1530

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Syntezy Chemicznej.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Syntezy Chemicznej zwany dalej w skróceniu „instytutem".

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. Oświęcim.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych w dziedzinie związków azotowych, paliw płynnych, kauczuku syntetycznego w celu zapewnienia rozwoju produkcji przemysłowej.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego przez Centralny Zarząd Przemysłu Syntezy Chemicznej.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonania zadań planowych maszyny, urządzenia techniczne i sprzęt, objęte spisem inwentarza, zatwierdzonym przez Ministra Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

1531

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Celulozowo-Papierniczego.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Celulozowo-Papierniczy zwany dalej w skróceniu „instytutem".

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. Łódź.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych w dziedzinie celulozy i papieru w celu zapewnienia rozwoju produkcji przemysłowej.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego przez Centralny Zarząd Przemysłu Papierniczego.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonania zadań planowych maszyny, urządzenia techniczne i sprzęt, objęte spisem inwentarza, zatwierdzonym przez Ministra Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

1532

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Farmaceutycznego.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Farmaceutyczny zwany dalej w skróceniu „instytutem".

§ 2. Siedzibą Instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych w dziedzinie środków leczniczych, w celu zapewnienia rozwoju produkcji przemysłowej.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego przez Centralny Zarząd Przemysłu Farmaceutycznego.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonania zadań planowych maszyny, urządzenia techniczne i sprzęt, objęte spisem inwentarza, zatwierdzonym przez Ministra Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

1533

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Tworzyw Sztucznych.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Tworzyw Sztucznych zwany dalej w skróceniu „instytutem".

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych w dziedzinie żywic i tworzyw sztucznych w celu zapewnienia rozwoju produkcji przemysłowej.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonania zadań planowych maszyny, urządzenia techniczne i sprzęt, objęte spisem inwentarza, zatwierdzonym przez Ministra Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

1534

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie nadania statutu Instytutowi Barwników i Półproduktów.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz w związku z postanowieniem § 5 zarządzenia z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Barwników i Półproduktów (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1526) nadaje się temuż instytutowi statut w brzmieniu, ustalonym w załączniku do niniejszego zarządzenia.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. (poz. 1534).

STATUT INSTYTUTU BARWNIKÓW I PÓŁPRODUKTÓW

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Instytut Barwników i Półproduktów zwany dalej w skróceniu „instytutem" działa na podstawie ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Barwników i Półproduktów (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1526).

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Instytut posiada osobowość prawną.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego przez Centralny Zarząd Przemysłu Barwników i Półproduktów.

§ 5. Instytut ma prawo używania pieczęci okrągłej z godłem państwowym pośrodku, z napisem zawierającym nazwę instytutu w otoku.

§ 6. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych, mających na celu rozwój produkcji przemysłowej w dziedzinie półproduktów organicznych, barwników syntetycznych, przyśpieszaczy wulkanizacyjnych garbników syntetycznych, środków ochrony roślin i środków do walki ze szkodnikami, a w szczególności:

1) organizowanie i prowadzenie prac naukowo-badawczych dla stworzenia podstaw zarówno teoretycznych jak i praktycznych dla nowych działów produkcji lub nowych metod wytwarzania i organizacji pracy,

2) śledzenie postępu technicznego i naukowego oraz udzielanie opinii w sprawach, związanych z postępem wiedzy i techniki,

3) udoskonalanie i usprawnianie metod już stosowanych w przemyśle,

4) inicjowanie nowych działów produkcji i współpraca przy ich organizowaniu,

5) przeprowadzanie ekspertyz, zleconych prac technicznych i naukowo-badawczych,
6) kształcenie przyszłych naukowców dla potrzeb własnych i innych instytutów naukowych oraz kształcenie personelu przemysłu w zakresie nowych metod lub nowych gałęzi przemysłu, nie uwzględnionych w programach szkolnictwa,
7) współdziałanie w pracach zbiorowych, organizowanych przez inne instytuty i pracownie szkół wyższych i innych ośrodków badawczych w celu rozwiązania bardziej złożonych zagadnień,
8) nawiązywanie i utrzymywanie łączności z odpowiednimi instytucjami i organizacjami za granicą,
9) prowadzenie dokumentacji i informacji naukowej i naukowo-technicznej.

Rozdział II.

Dyrektor i Rada Naukowa.

§ 7. 1. Na czele instytutu stoi dyrektor, który kieruje samodzielnie działalnością instytutu i jest za nią odpowiedzialny.

2. Dyrektor zarządza instytutem przy pomocy zastępcy. Zastępca ma przydzielony zakres prac, za który odpowiada przed dyrektorem.

3. Dyrektora i jego zastępcę powołuje i odwołuje Minister Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Do zakresu działania dyrektora należy w szczególności:
1) kierowanie całością prac naukowo-badawczych i organizacyjno-administracyjnych instytutu,
2) przedstawianie Radzie Naukowej do zaopiniowania projektów planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego za pośrednictwem dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Barwników i Półproduktów do zatwierdzenia planów prac i preliminarzy dochodów i wydatków (pkt 2),
4) tworzenie w ramach instytutu za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego zakładów badawczych i doświadczalnych,
5) zwoływanie konferencji i zjazdów naukowych,
6) przedstawienie Ministrowi Przemysłu Chemicznego sprawozdań z działalności instytutu za pośrednictwem dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Barwników i Półproduktów.

§ 9. Przy instytucie działa Rada Naukowa.

§ 10. 1. Rada Naukowa składa się z przewodniczącego, jego zastępcy oraz 15 członków powołanych przez Ministra Przemysłu Chemicznego na okres 3 lat spośród przedstawicieli nauki i znawców zagadnień wchodzących w zakres działania instytutu.

2. Przewodniczący Rady i jego zastępca oraz członkowie mogą być odwołani przed upływem kadencji.

3. Dyrektor i pracownicy instytutu nie mogą wchodzić w skład Rady.

§ 11. Do zakresu działania Rady Naukowej należy:
1) inicjowanie prac naukowo-badawczych,
2) opiniowanie planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) wypowiadanie się w sprawach dotyczących organizacji instytutu,
4) rozpatrywanie innych spraw na zlecenie Ministra Przemysłu Chemicznego lub na wniosek przewodniczącego Rady.

§ 12. 1. Posiedzenie Rady Naukowej zwołuje jej przewodniczący.

2. Przewodniczący obowiązany jest zwoływać posiedzenie Rady Naukowej co najmniej dwa razy w ciągu roku kalendarzowego.

3. Niezależnie od obowiązku przewidzianego w ust. 2 przewodniczący obowiązany jest zwołać posiedzenie Rady:
a) na żądanie dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Barwników i Półproduktów,
b) na żądanie dyrektora instytutu,
c) na wniosek co najmniej połowy liczby członków Rady.

4. W posiedzeniach Rady bierze udział dyrektor instytutu lub wyznaczony przez niego zastępca bez prawa brania udziału w głosowaniu.

§ 13. 1. Do ważności uchwał Rady Naukowej konieczna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy i co najmniej połowy ogólnej liczby członków.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

3. Uchwały Rady może uchylić Minister Przemysłu Chemicznego w całości lub części z urzędu lub na wniosek dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Barwników i Półproduktów albo dyrektora instytutu.

§ 14. Członkowie Rady Naukowej otrzymują za udział w posiedzeniach wynagrodzenie w wysokości określonej przez Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Rozdział III.

Organizacja instytutu.

§ 15. 1. Komórki organizacyjne instytutu dzielą się na: naukowe i usługowe.

2. Komórki naukowe realizują zasadnicze zadania instytutu określone w § 6, a komórki usługowe wykonują funkcje pomocnicze w stosunku do komórek naukowych, a w szczególności załatwiają sprawy personalne, budżetowo-rachunkowe i gospodarcze.

§ 16. 1. W skład instytutu wchodzą następujące komórki organizacyjne:

Sekcja Planowania, Sekcja Personalna, Dział Budżetowo-Rachunkowy, Dział Administracyjno-Gospodarczy, Dział Ogólno-Techniczny, Zakład Związków Toksycznych, Zakład Środków Pomocniczych, Zakład Barwników i Półproduktów, Zakład Analityczny, Zakład Technologiczny.

2. Instytut prowadzi następujące oddziały i zakłady naukowo-badawcze:
1) Oddział w Zgierzu,
2) Oddział w Brzegu Dolnym,
3) Zakład Stosowania Barwników w Łodzi,
4) Stację Doświadczalną Środków Ochrony Roślin w Pszczynie.

§ 17. Wszelkie zmiany struktury wewnętrznej instytutu mogą być przeprowadzane wyłącznie za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

Rozdział IV.

Zasady gospodarki finansowej.

§ 18. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 19. 1. Do składania w imieniu instytutu oświadczeń w zakresie jego praw i obowiązków majątkowych

wymagane jest współdziałanie dwóch upoważnionych osób.

2. Osobami upoważnionymi są: dyrektor, jego zastępca i ustanowieni pełnomocnicy. Zastępca dyrektora i pełnomocnicy działają w granicach swego umocowania.

3. Minister Przemysłu Chemicznego ustanawia i odwołuje pełnomocników oraz ustala granice umocowania zastępcy dyrektora i pełnomocników jak również może upoważnić dyrektora do samodzielnego składania oświadczeń w szczególnym zakresie.

§ 20. Wszelkie dokumenty obrotu pieniężnego, dokumenty obrotu materiałami i towarami jak również dokumenty o charakterze rozliczeniowym i kredytowym, stanowiące podstawę do otrzymania lub wydania środków pieniężnych, materiałów albo towarów, podpisują łącznie dyrektor lub osoba przez niego do tego upoważniona i główny (starszy) księgowy lub osoba przez niego do tego upoważniona.

§ 21. Do dokonywania czynności określonego rodzaju lub czynności szczególnych mogą być ustanowieni pełnomocnicy, którzy działają łącznie lub oddzielnie w granicach ich umocowania. Udzielenie pełnomocnictwa następuje w sposób przewidziany dla składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych instytutu.

§ 22. Likwidację instytutu zarządza Minister Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

1535

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie nadania statutu Instytutowi Włókien Sztucznych i Syntetycznych.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz w związku z postanowieniem § 5 zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie przystosowania organizacji instytutu specjalnego pod nazwą Instytut Włókien Syntetycznych i Sztucznych do wymagań ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1527) nadaje się temuż instytutowi statut stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. (poz. 1535).

STATUT INSTYTUTU WŁÓKIEN SZTUCZNYCH I SYNTETYCZNYCH

Rozdział I

Postanowienia ogólne.

§ 1. Instytut Włókien Sztucznych i Syntetycznych zwany dalej w skróceniu „instytutem" działa na podstawie ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie przystosowania organizacji instytutu specjalnego pod nazwą Instytut Włókien Syntetycznych i Sztucznych do wymagań ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1527).

§ 2. Siedzibą instytutu jest m Łódź. Tymczasową siedzibą instytutu jest m. Jelenia Góra.

§ 3. Instytut posiada osobowość prawną.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego przez Centralny Zarząd Przemysłu Włókien Sztucznych.

§ 5. Instytut ma prawo używania pieczęci okrągłej z godłem państwowym pośrodku, z napisem zawierającym nazwę instytutu w otoku.

§ 6. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych, mających na celu rozwój produkcji przemysłowej w dziedzinie włókien sztucznych i syntetycznych, a w szczególności:

1) organizowanie i prowadzenie prac naukowo-badawczych dla stworzenia podstaw zarówno teoretycznych jak i praktycznych dla nowych działów produkcji lub nowych metod wytwarzania i organizacji pracy,
2) śledzenie postępu technicznego i naukowego oraz udzielanie opinii w sprawach, związanych z postępem wiedzy i techniki,
3) udoskonalanie i usprawnianie metod już stosowanych w przemyśle,
4) inicjowanie nowych działów produkcji i współpracy przy ich organizowaniu,
5) przeprowadzanie ekspertyz, zleconych prac technicznych i naukowo-badawczych,
6) kształcenie przyszłych naukowców dla potrzeb własnych i innych instytutów naukowych oraz kształcenie personelu przemysłu w zakresie nowych metod lub nowych gałęzi przemysłu, nie uwzględnionych w programach szkolnictwa,
7) współdziałanie w pracach zbiorowych, organizowanych przez inne instytuty i pracownie szkół wyższych i innych ośrodków badawczych w celu rozwiązania bardziej złożonych zagadnień,
8) nawiązywanie i utrzymywanie łączności z odpowiednimi instytucjami i organizacjami za granicą,
9) prowadzenie dokumentacji i informacji naukowej i naukowo-technicznej.

Rozdział II.

Dyrektor i Rada Naukowa.

§ 7. 1. Na czele instytutu stoi dyrektor, który kieruje samodzielnie działalnością instytutu i jest za nią odpowiedzialny.

2. Dyrektor zarządza instytutem przy pomocy jednego zastępcy. Zastępca ma przydzielony zakres prac, za który odpowiada przed dyrektorem.

3. Dyrektora i jego zastępców powołuje i odwołuje Minister Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Do zakresu działania dyrektora należy w szczególności:

1) kierowanie całością prac naukowo-badawczych i organizacyjno-administracyjnych instytutu,
2) przedstawianie Radzie Naukowej do zaopiniowania projektów planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego za pośrednictwem dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Włókien Sztucznych do zatwierdzenia planów prac i preliminarzy dochodów i wydatków (pkt 2),
4) tworzenie w ramach instytutu za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego zakładów badawczych i doświadczalnych,
5) zwoływanie konferencji i zjazdów naukowych,
6) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego sprawozdań z działalności instytutu za pośrednictwem dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Włókien Sztucznych.

§ 9. Przy instytucie działa Rada Naukowa.

§ 10. 1. Rada Naukowa składa się z przewodniczącego, jego zastępcy oraz 12-tu członków powołanych przez Ministra Przemysłu Chemicznego na okres lat 3 spośród przedstawicieli nauki i znawców zagadnień wchodzących w zakres działania instytutu.

2. Przewodniczący Rady i jego zastępca oraz członkowie mogą być odwołani przed upływem kadencji.

3. Dyrektor i pracownicy instytutu nie mogą wchodzić w skład Rady.

§ 11. Do zakresu działania Rady Naukowej należy:

1) inicjowanie prac naukowo-badawczych,
2) opiniowanie planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) wypowiadanie się w sprawach dotyczących organizacji instytutu,
4) rozpatrywanie innych spraw na zlecenie Ministra Przemysłu Chemicznego lub na wniosek przewodniczącego Rady.

§ 12. 1. Posiedzenie Rady Naukowej zwołuje jej przewodniczący.

2. Przewodniczący obowiązany jest zwoływać posiedzenie Rady Naukowej co najmniej dwa razy w ciągu roku kalendarzowego.

3. Niezależnie od obowiązku przewidzianego w ust. 2 przewodniczący obowiązany jest zwołać posiedzenie Rady:

a) na żądanie dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Włókien Sztucznych,
b) na wniosek co najmniej połowy liczby członków Rady,
c) na żądanie dyrektora instytutu.

4. W posiedzeniach Rady bierze udział dyrektor instytutu lub wyznaczony przez niego zastępca bez prawa brania udziału w głosowaniu.

§ 13. 1. Do ważności uchwał Rady Naukowej konieczna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy i co najmniej połowy ogólnej liczby członków.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

3. Uchwały Rady może uchylić Minister Przemysłu Chemicznego w całości lub części z urzędu lub na wniosek dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Włókien Sztucznych albo dyrektora instytutu.

§ 14. Członkowie Rady Naukowej otrzymują za udział w posiedzeniach wynagrodzenie w wysokości określonej przez Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Rozdział III.

Organizacja instytutu.

§ 15. 1. Komórki organizacyjne instytutu dzielą się na: naukowe i usługowe.

2. Komórki naukowe realizują zasadnicze zadania instytutu określone w § 6 statutu, a komórki usługowe wykonują funkcje pomocnicze w stosunku do komórek naukowych, a w szczególności załatwiają sprawy: personalne, budżetowo-rachunkowe i gospodarcze.

§ 16. W skład instytutu wchodzą następujące komórki organizacyjne:

Sekcja Planowania, Sekcja Personalna, Sekcja Budżetowo-Rachunkowa, Dział Administracyjno-Gospodarczy, Działowy Ośrodek Dokumentacji Technicznej, Dział Ogólno-Techniczny, Zakład Włókien Sztucznych w Łodzi, Zakład Przerobu Doświadczalnego, Zakład Włókien Syntetycznych.

§ 17. Wszelkie zmiany struktury wewnętrznej instytutu mogą być przeprowadzane tylko za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

Rozdział IV.

Zasady gospodarki finansowej.

§ 18. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 19. 1. Do składania w imieniu instytutu oświadczeń w zakresie jego praw i obowiązków majątkowych wymagane jest współdziałanie dwóch upoważnionych osób.

2. Osobami upoważnionymi są: dyrektor, jego zastępca i ustanowieni pełnomocnicy. Zastępca dyrektora i pełnomocnicy działają w granicach swego umocowania.

3. Minister Przemysłu Chemicznego ustanawia i odwołuje pełnomocników oraz ustala granice umocowania zastępcy dyrektora i pełnomocników jak również może upoważnić dyrektora do samodzielnego składania oświadczeń w szczególnym zakresie.

§ 20. Wszelkie dokumenty obrotu pieniężnego, dokumenty obrotu materiałami i towarami jak również dokumenty o charakterze rozliczeniowym i kredytowym, stanowiące podstawę do otrzymania lub wydania środków pieniężnych, materiałów lub towarów, podpisują łącznie dyrektor lub osoba przez niego do tego upoważniona i główny (starszy) księgowy lub osoba przez niego do tego upoważniona.

§ 21. Do dokonywania czynności określonego rodzaju lub czynności szczególnych mogą być ustanowieni pełnomocnicy, którzy działają łącznie lub oddzielnie w granicach ich umocowania. Udzielenie pełnomocnictwa następuje w sposób przewidziany dla składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych instytutu.

§ 22. Likwidację instytutu zarządza Minister Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

1536

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie nadania statutu Instytutowi Chemii Ogólnej.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz w związku z postanowieniem § 5 zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 1 kwietnia 1948 r. w sprawie utworzenia Głównego Instytutu Chemii Przemysłowej w brzmieniu nadanym zarządzeniem Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1528) nadaje się Instytutowi Chemii Ogólnej statut stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 31 grudnia 1949 r. (Monitor Polski z 1950 r. Nr A-27, poz. 326) w części dotyczącej nadania statutu Głównemu Instytutowi Chemii Przemysłowej.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. (poz. 1536).

STATUT INSTYTUTU CHEMII OGÓLNEJ

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Instytut Chemii Ogólnej zwany dalej w skróceniu „instytutem" działa na podstawie ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie przystosowania organizacji instytutu naukowo-badawczego przemysłu pod nazwą Główny Instytut Chemii Przemysłowej do wymagań ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1528).

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Instytut posiada osobowość prawną.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego.

§ 5. Instytut ma prawo używania pieczęci okrągłej z godłem państwowym po środku z napisem zawierającym nazwę instytutu w otoku.

§ 6. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych, mających na celu rozwój produkcji przemysłowej w dziedzinie inżynierii chemicznej, fizykochemii, fizyki oraz analizy technicznej, a w szczególności:

1) organizowanie i prowadzenie prac naukowo-badawczych dla stworzenia podstaw zarówno teoretycznych jak i praktycznych dla nowych działów produkcji lub nowych metod wytwarzania i organizacji pracy,
2) śledzenie postępu technicznego i naukowego oraz udzielanie opinii w sprawach, związanych z postępem wiedzy i techniki,
3) udoskonalanie i usprawnianie metod już stosowanych w przemyśle,
4) inicjowanie nowych działów produkcji i współpraca przy ich organizowaniu,
5) przeprowadzanie ekspertyz, zleconych prac technicznych i naukowo-badawczych,
6) kształcenie przyszłych naukowców dla potrzeb własnych i innych instytutów naukowych oraz kształcenie personelu przemysłu w zakresie nowych metod lub nowych gałęzi przemysłu, nie uwzględnionych w programach szkolnictwa,
7) współdziałanie w pracach zbiorowych, organizowanych przez inne instytuty i pracownie szkół wyższych i innych ośrodków badawczych w celu rozwiązania bardziej złożonych zagadnień,
8) nawiązywanie i utrzymywanie łączności z odpowiednimi instytucjami i organizacjami za granicą,
9) prowadzenie dokumentacji i informacji naukowej i naukowo-technicznej.

Rozdział II.

Dyrektor i Rada Naukowa.

§ 7. Na czele instytutu stoi dyrektor, który kieruje samodzielnie działalnością instytutu i jest za nią odpowiedzialny.

2. Dyrektor zarządza instytutem przy pomocy trzech zastępców. Zastępcy mają przydzielony sobie zakres prac, za który odpowiadają przed dyrektorem.

3. Dyrektora i jego zastępców powołuje i odwołuje Minister Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Do zakresu działania dyrektora należy w szczególności:

1) kierowanie całością prac naukowo-badawczych i organizacyjno-administracyjnych instytutu,
2) przedstawianie Radzie Naukowej do zaopiniowania projektów planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego do zatwierdzenia planów prac i preliminarzy dochodów i wydatków (pkt 2),
4) tworzenie w ramach instytutu za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego zakładów badawczych i doświadczalnych,
5) zwoływanie konferencji i zjazdów naukowych,
6) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego sprawozdań z działalności instytutu.

§ 9 Przy instytucie działa Rada Naukowa.

§ 10. 1. Rada Naukowa składa się z przewodniczącego, jego zastępcy oraz 18 członków powołanych przez Ministra Przemysłu Chemicznego na okres 3 lat spośród przedstawicieli nauki i znawców zagadnień wchodzących w zakres działania instytutu.

2. Przewodniczący Rady i jego zastępcy oraz członkowie mogą być odwołani przed upływem kadencji.

3. Dyrektor i pracownicy instytutu nie mogą wchodzić w skład Rady.

§ 11. Do zakresu działania Rady Naukowej należy:
1) inicjowanie prac naukowo-badawczych,
2) opiniowanie planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) wypowiadanie się w sprawach dotyczących organizacji instytutu,
4) rozpatrywanie innych spraw na zlecenie Ministra Przemysłu Chemicznego lub na wniosek przewodniczącego Rady.

§ 12. 1. Posiedzenie Rady Naukowej zwołuje jej przewodniczący.

2. Przewodniczący obowiązany jest zwoływać posiedzenie Rady Naukowej co najmniej dwa razy w ciągu roku kalendarzowego.

3. Niezależnie od obowiązku przewidzianego w ust. 2 przewodniczący obowiązany jest zwołać posiedzenie Rady:
a) na żądanie Ministra Przemysłu Chemicznego,
b) na żądanie dyrektora instytutu,
c) na wniosek co najmniej połowy liczby członków Rady.

4. W posiedzeniach Rady bierze udział dyrektor instytutu lub wyznaczony przez niego zastępca bez prawa brania udziału w głosowaniu.

§ 13. 1. Do ważności uchwał Rady Naukowej konieczna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy i co najmniej połowy ogólnej liczby członków.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

3. Uchwały Rady może uchylić Minister Przemysłu Chemicznego w całości lub części z urzędu lub na wniosek dyrektora instytutu.

§ 14. Członkowie Rady Naukowej otrzymują za udział w posiedzeniach wynagrodzenie w wysokości określonej przez Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Rozdział III.

Organizacja instytutu.

§ 15. 1. Komórki organizacyjne instytutu dzielą się na: naukowe i usługowe.

2. Komórki naukowe realizują zasadnicze zadania instytutu określone w § 6 statutu, a komórki usługowe wykonują funkcje pomocnicze w stosunku do komórek naukowych, a w szczególności załatwiają sprawy: personalne, budżetowo-rachunkowe i gospodarcze.

§ 16. W skład instytutu wchodzą następujące komórki organizacyjne: Sekcja Planowania, Sekcja Personalna i Szkolenia, Działowy Ośrodek Dokumentacji, Dział Ogólno-Techniczny, Zakład Fizyko-Chemiczny, Zakład Fizyki Technicznej, Zakład Analityczny, Samodzielna Pracownia Antykorozyjna, Samodzielna Pracownia Elektrod, Technik Bezpieczeństwa Ruchu, Sekcja Inwestycji, Główny Mechanik, Zakład Technologiczny, Zakład Inżynierii Chemicznej, Zakład Syntezy Kontaktowej, Samodzielna Pracownia Specjalna I, Samodzielna Pracownia Specjalna II, Dział Administracyjno-Gospodarczy, Dział Budżetowo-Rachunkowy, Dział Zaopatrzenia.

§ 17. Wszelkie zmiany struktury wewnętrznej instytutu mogą być przeprowadzane tylko za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

Rozdział IV.

Zasady gospodarki finansowej.

§ 18. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 19. 1. Do składania w imieniu instytutu oświadczeń w zakresie jego praw i obowiązków majątkowych wymagane jest współdziałanie dwóch upoważnionych osób.

2. Osobami upoważnionymi są: dyrektor, jego zastępcy i ustanowieni pełnomocnicy. Zastępcy i pełnomocnicy działają w granicach swego umocowania.

3. Minister Przemysłu Chemicznego ustanawia i odwołuje pełnomocników oraz ustala granice umocowania zastępców dyrektora i pełnomocników jak również może upoważnić dyrektora do samodzielnego składania oświadczeń w szczególnym zakresie.

§ 20. Wszelkie dokumenty obrotu pieniężnego, dokumenty obrotu materiałami i towarami jak również dokumenty o charakterze rozliczeniowym i kredytowym, stanowiące podstawę do otrzymania lub wydania środków pieniężnych, materiałów albo towarów, podpisują łącznie dyrektor lub osoba przez niego do tego upoważniona i główny (starszy) księgowy lub osoba przez niego do tego upoważniona.

§ 21. Do dokonywania czynności określonego rodzaju lub czynności szczególnych mogą być ustanowieni pełnomocnicy, którzy działają łącznie lub oddzielnie w granicach ich umocowania. Udzielenie pełnomocnictwa następuje w sposób przewidziany dla składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych instytutu.

§ 22. Likwidację instytutu zarządza Minister Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

1537

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie nadania statutu Instytutowi Chemii Nieorganicznej.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz w związku z postanowieniem § 5 zarządzenia z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Chemii Nieorganicznej (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1529) nadaje się temuż instytutowi statut w brzmieniu, ustalonym w załączniku do niniejszego zarządzenia.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. (poz. 1537).

STATUT INSTYTUTU CHEMII NIEORGANICZNEJ

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Instytut Chemii Nieorganicznej zwany dalej w skróceniu „instytutem" działa na podstawie ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Chemii Nieorganicznej (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1529).

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. Gliwice.

§ 3. Instytut posiada osobowość prawną.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego przez Centralny Zarząd Przemysłu Nieorganicznego.

§ 5. Instytut ma prawo używania pieczęci okrągłej z godłem państwowym po środku z napisem zawierającym nazwę instytutu w otoku.

§ 6. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych, mających na celu rozwój produkcji przemysłowej w dziedzinie chemii nieorganicznej, a w szczególności:

1) organizowanie i prowadzenie prac naukowo-badawczych dla stworzenia podstaw zarówno teoretycznych jak i praktycznych dla nowych działów produkcji lub nowych metod wytwarzania i organizacji pracy,
2) śledzenie postępu technicznego i naukowego oraz udzielanie opinii w sprawach, związanych z postępem wiedzy i techniki,
3) udoskonalanie i usprawnianie metod już stosowanych w przemyśle,
4) inicjowanie nowych działów produkcji i współpraca przy ich organizowaniu,
5) przeprowadzanie ekspertyz, zleconych prac technicznych i naukowo-badawczych,
6) kształcenie przyszłych naukowców dla potrzeb własnych i innych instytutów naukowych oraz kształcenie personelu przemysłu w zakresie nowych metod lub nowych gałęzi przemysłu, nie uwzględnionych w programach szkolnictwa,
7) współdziałanie w pracach zbiorowych, organizowanych przez inne instytuty i pracownie szkół wyższych i innych ośrodków badawczych w celu rozwiązania bardziej złożonych zagadnień,
8) nawiązywanie i utrzymywanie łączności z odpowiednimi instytucjami i organizacjami za granicą,
9) prowadzenie dokumentacji i informacji naukowej i naukowo-technicznej.

Rozdział II.

Dyrektor i Rada Naukowa.

§ 7. 1. Na czele instytutu stoi dyrektor, który kieruje samodzielnie działalnością instytutu i jest za nią odpowiedzialny.

2. Dyrektor zarządza instytutem przy pomocy jednego zastępcy. Zastępca ma przydzielony zakres prac, za który odpowiada przed dyrektorem.

3. Dyrektora i jego zastępcę powołuje i odwołuje Minister Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Do zakresu działania dyrektora należy w szczególności:

1) kierowanie całością prac naukowo-badawczych i organizacyjno-administracyjnych instytutu,
2) przedstawianie Radzie Naukowej do zaopiniowania projektów planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego za pośrednictwem dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Nieorganicznego do zatwierdzenia planów prac i preliminarzy dochodów i wydatków (pkt 2),
4) tworzenie w ramach instytutu za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego zakładów badawczych i doświadczalnych,
5) zwoływanie konferencji i zjazdów naukowych,
6) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego sprawozdań z działalności instytutu za pośrednictwem Dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Nieorganicznego.

§ 9. Przy instytucie działa Rada Naukowa.

§ 10. 1. Rada Naukowa składa się z przewodniczącego, jego zastępcy oraz 14 członków powołanych przez Ministra Przemysłu Chemicznego na okres lat 3 spośród przedstawicieli nauki i znawców zagadnień wchodzących w zakres działania instytutu.

2. Przewodniczący Rady i jego zastępca oraz członkowie mogą być odwołani przed upływem kadencji.

3. Dyrektor i pracownicy instytutu nie mogą wchodzić w skład Rady.

§ 11. Do zakresu działania Rady Naukowej należy:

1) inicjowanie prac naukowo-badawczych,
2) opiniowanie planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) wypowiadanie się w sprawach dotyczących organizacji instytutu,
4) rozpatrywanie innych spraw na zlecenie Ministra Przemysłu Chemicznego lub na wniosek przewodniczącego Rady.

§ 12. 1. Posiedzenie Rady Naukowej zwołuje jej przewodniczący.

2. Przewodniczący obowiązany jest zwoływać posiedzenie Rady Naukowej co najmniej dwa razy w ciągu roku kalendarzowego.

3. Niezależnie od obowiązku przewidzianego w ust. 2 przewodniczący obowiązany jest zwołać posiedzenie Rady:

a) na żądanie dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Nieorganicznego,
b) na żądanie dyrektora instytutu,
c) na wniosek co najmniej połowy liczby członków Rady.

4. W posiedzeniach Rady bierze udział dyrektor instytutu lub wyznaczony przez niego zastępca bez prawa brania udziału w głosowaniu.

§ 13. 1. Do ważności uchwał Rady Naukowej konieczna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy i co najmniej połowy ogólnej liczby członków.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

3. Uchwałę Rady może uchylić Minister Przymysłu Chemicznego w całości lub części z urzędu lub na wnio-

sek dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Nieorganicznego albo dyrektora instytutu.

§ 14. Członkowie Rady Naukowej otrzymują za udział w posiedzeniach wynagrodzenie w wysokości określonej przez Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Rozdział III.

Organizacja instytutu.

§ 15. 1. Komórki organizacyjne instytutu dzielą się na: naukowe i usługowe.

2. Komórki naukowe realizują zasadnicze zadania instytutu określone w § 6 statutu, a komórki usługowe wykonują funkcje pomocnicze w stosunku do komórek naukowych, a w szczególności załatwiają sprawy: personalne, budżetowo-rachunkowe i gospodarcze.

§ 16. W skład instytutu wchodzą następujące komórki organizacyjne: St. Planista, Referent Personalny, Sekcja Budżetowo-Rachunkowa, Sekcja Administracyjno-Gospodarcza, Dział Ogólno-Techniczny, Zakład Badawczy, Laboratorium Analityczne, Zakład Technologiczny.

§ 17. Wszelkie zmiany struktury wewnętrznej instytutu mogą być przeprowadzane tylko za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

Rozdział IV.

Zasady gospodarki finansowej.

§ 18. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 19. 1. Do składania w imieniu instytutu oświadczeń w zakresie jego praw i obowiązków majątkowych wymagane jest współdziałanie dwóch upoważnionych osób.

2. Osobami upoważnionymi są: dyrektor, jego zastępca i ustanowieni pełnomocnicy. Zastępca dyrektora i pełnomocnicy działają w granicach swego umocowania.

3. Minister Przemysłu Chemicznego ustanawia i odwołuje pełnomocników oraz ustala granice umocowania zastępcy dyrektora i pełnomocników jak również może upoważnić dyrektora do samodzielnego składania oświadczeń w szczególnym zakresie.

§ 20. Wszelkie dokumenty obrotu pieniężnego, dokumenty obrotu materiałami i towarami jak również dokumenty o charakterze rozliczeniowym i kredytowym, stanowiące podstawę do otrzymania lub wydania środków pieniężnych, materiałów albo towarów, podpisują łącznie dyrektor lub osoba przez niego do tego upoważniona i główny (starszy) księgowy lub osoba przez niego do tego upoważniona.

§ 21. Do dokonywania czynności określonego rodzaju lub czynności szczególnych mogą być ustanowieni pełnomocnicy, którzy działają łącznie lub oddzielnie w granicach ich umocowania. Udzielenie pełnomocnictwa następuje w sposób przewidziany dla składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych instytutu.

§ 22. Likwidację instytutu zarządza Minister Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

1538

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie nadania statutu Instytutowi Syntezy Chemicznej.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz w związku z postanowieniem § 5 zarządzenia z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Syntezy Chemicznej (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1530), nadaje się temu instytutowi statut w brzmieniu, ustalonym w załączniku do niniejszego zarządzenia.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. (poz. 1538).

STATUT INSTYTUTU SYNTEZY CHEMICZNEJ

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Instytut Syntezy Chemicznej zwany dalej w skróceniu „instytutem" działa na podstawie ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Syntezy Chemicznej (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1530).

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. Oświęcim.

§ 3. Instytut posiada osobowość prawną.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego przez Centralny Zarząd Przemysłu Syntezy Chemicznej.

§ 5. Instytut ma prawo używania pieczęci okrągłej z godłem państwowym pośrodku z napisem zawierającym nazwę instytutu w otoku.

§ 6. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych, mających na celu rozwój produkcji przemysłowej w dziedzinie związków azotowych, paliw płynnych, kauczuku syntetycznego, a w szczególności:

1) organizowanie i prowadzenie prac naukowo-badawczych dla stworzenia podstaw zarówno teoretycznych jak i praktycznych dla nowych działów produkcji lub nowych metod wytwarzania i organizacji pracy,
2) śledzenie postępu technicznego i naukowego oraz udzielanie opinii w sprawach związanych z postępem wiedzy i techniki,
3) udoskonalanie i usprawnianie metod już stosowanych w przemyśle,

4) inicjowanie nowych działów produkcji i współpraca przy ich organizowaniu,
5) przeprowadzanie ekspertyz, zleconych prac technicznych i naukowo-badawczych,
6) kształcenie przyszłych naukowców dla potrzeb własnych i innych instytutów naukowych oraz kształcenie personelu przemysłu w zakresie nowych metod lub nowych gałęzi przemysłu, nie uwzględnionych w programach szkolnictwa,
7) współdziałanie w pracach zbiorowych, organizowanych przez inne instytuty i pracownie szkół wyższych i innych ośrodków badawczych w celu rozwiązywania bardziej złożonych zagadnień,
8) nawiązywanie i utrzymywanie łączności z odpowiednimi instytucjami i organizacjami za granicą,
9) prowadzenie dokumentacji i informacji naukowej i naukowo-technicznej.

Rozdział II.

Dyrektor i Rada Naukowa.

§ 7. 1. Na czele instytutu stoi dyrektor, który kieruje samodzielnie działalnością instytutu i jest za nią odpowiedzialny.

2. Dyrektor zarządza instytutem przy pomocy dwóch zastępców. Zastępcy mają przydzielony zakres prac, za który odpowiadają przed dyrektorem.

3. Dyrektora i jego zastępców powołuje i odwołuje Minister Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Do zakresu działania dyrektora należy w szczególności:

1) kierowanie całością prac naukowo-badawczych i organizacyjno-administracyjnych instytutu,
2) przedstawianie Radzie Naukowej do zaopiniowania projektów planów prac, oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego za pośrednictwem dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Syntezy Chemicznej do zatwierdzenia planów prac i preliminarzy dochodów i wydatków (pkt 2),
4) tworzenie w ramach instytutu za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego zakładów badawczych i doświadczalnych,
5) zwoływanie konferencji i zjazdów naukowych,
6) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego Sprawozdań z działalności instytutu za pośrednictwem dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Syntezy Chemicznej.

§ 9. Przy instytucie działa Rada Naukowa.

§ 10. 1. Rada Naukowa składa się z przewodniczącego, jego zastępcy oraz 18 członków powołanych przez Ministra Przemysłu Chemicznego na okres 3 lat spośród przedstawicieli nauki i znawców zagadnień wchodzących w zakres działania instytutu.

2. Przewodniczący Rady i jego zastępca oraz członkowie mogą być odwołani przed upływem kadencji.

3. Dyrektor i pracownicy instytutu nie mogą wchodzić w skład Rady.

§ 11. Do zakresu działania Rady Naukowej należy:

1) inicjowanie prac naukowo-badawczych,
2) opiniowanie planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) wypowiadanie się w sprawach dotyczących organizacji instytutu,
4) rozpatrywanie innych spraw na zlecenie Ministra Przemysłu Chemicznego lub na wniosek przewodniczącego Rady.

§ 12. 1. Posiedzenia Rady Naukowej zwołuje jej przewodniczący.

2. Przewodniczący obowiązany jest zwoływać posiedzenia Rady Naukowej co najmniej dwa razy w ciągu roku kalendarzowego.

3. Niezależnie od obowiązku przewidzianego w ust. 2 przewodniczący obowiązany jest zwołać posiedzenia Rady:

a) na żądanie dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Syntezy Chemicznej,
b) na żądanie dyrektora instytutu,
c) na wniosek co najmniej połowy liczby członków Rady.

4. W posiedzeniach Rady bierze udział dyrektor instytutu lub wyznaczony przez niego zastępca bez prawa brania udziału w głosowaniu.

§ 13. 1. Do ważności uchwał Rady Naukowej konieczna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy i co najmniej połowy ogólnej liczby członków.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

3. Uchwały Rady może uchylić Minister Przemysłu Chemicznego w całości lub części z urzędu lub na wniosek dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Syntezy Chemicznej albo dyrektora instytutu.

§ 14. Członkowie Rady Naukowej otrzymują za udział w posiedzeniach wynagrodzenie w wysokości określonej przez Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Rozdział III.

Organizacja instytutu.

§ 15. 1. Komórki organizacyjne instytutu dzielą się na: naukowe i usługowe.

2. Komórki naukowe realizują zasadnicze zadania instytutu określane w § 6, a komórki usługowe wykonują funkcje pomocnicze w stosunku do komórek naukowych, a w szczególności załatwiają sprawy: personalne, budżetowo-rachunkowe i gospodarcze.

§ 16. 1. W skład instytutu wchodzą następujące komórki organizacyjne: Sekcja Planowania, Sekcja Personalna, Inżynier Bezpieczeństwa Ruchu, Główny Mechanik, Dział Ogólno-Techniczny, Zakład Badawczy, Zakład Technologiczny, Dział Administracyjno-Gospodarczy, Sekcja Budżetowo-Rachunkowa, Dział Zaopatrzenia.

2. Instytut prowadzi następujące oddziały naukowo-badawcze:

1) Oddział w Kędzierzynie,
2) Oddział w Tarnowie,
3) Oddział w Chorzowie,

§ 17. Wszelkie zmiany struktury wewnętrznej instytutu mogą być przeprowadzane tylko za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

Rozdział IV.

Zasady gospodarki finansowej.

§ 18. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 19. 1. Do składania w imieniu instytutu oświadczeń w zakresie jego praw i obowiązków majątkowych wymagane jest współdziałanie dwóch upoważnionych osób.

2. Osobami upoważnionymi są: dyrektor, jego zastępcy i ustanowieni pełnomocnicy działający w granicach swego umocowania.

3. Minister Przemysłu Chemicznego ustanawia i odwołuje pełnomocników oraz ustala granice umocowania zastępcy dyrektora i pełnomocników jak również może upoważnić dyrektora do samodzielnego składania oświadczeń w szczególnym zakresie.

§ 20. Wszelkie dokumenty obrotu pieniężnego, dokumenty obrotu materiałami i towarami jak również dokumenty o charakterze rozliczeniowym i kredytowym, stanowiące podstawę do otrzymania lub wydania środków pieniężnych, materiałów albo towarów, podpisują łącznie dyrektor lub osoba przez niego do tego upoważniona i główny (starszy) księgowy lub osoba przez niego do tego upoważniona.

§ 21. Do dokonywania czynności określonego rodzaju lub czynności szczególnych mogą być ustanowieni pełnomocnicy, którzy działają łącznie lub oddzielnie w granicach ich umocowania. Udzielenie pełnomocnictwa następuje w sposób przewidziany dla składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych instytutu.

§ 22. Likwidację instytutu zarządza Minister Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

1539

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie nadania statutu Instytutowi Celulozowo-Papierniczemu.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz w związku z postanowieniem § 5 zarządzenia z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Celulozowo-Papierniczego (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1531) nadaje się temuż instytutowi statut w brzmieniu, ustalonym w załączniku do niniejszego zarządzenia.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. (poz. 1539).

STATUT INSTYTUTU CELULOZOWO-PAPIERNICZEGO

Rozdział I.

Postanowienie ogólne.

§ 1. Instytut Celulozowo-Papierniczy zwany dalej w skróceniu „instytutem" działa na podstawie ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Celulozowo-Papierniczego (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1531).

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. Łódź.

§ 3. Instytut posiada osobowość prawną.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego przez Centralny Zarząd Przemysłu Papierniczego.

§ 5. Instytut ma prawo używania pieczęci okrągłej z godłem państwowym pośrodku z napisem zawierającym nazwę instytutu w otoku.

§ 6. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych, mających na celu rozwój produkcji przemysłowej w dziedzinie celulozy i papieru a w szczególności:

1) organizowanie i prowadzenie prac naukowo-badawczych dla stworzenia podstaw zarówno teoretycznych jak i praktycznych dla nowych działów produkcji lub nowych metod wytwarzania i organizacji pracy,
2) śledzenie postępu technicznego i naukowego oraz udzielanie opinii w sprawach, związanych z postępem wiedzy i techniki,
3) udoskonalanie i usprawnianie metod już stosowanych w przemyśle,
4) inicjowanie nowych działów produkcji i współpraca przy ich organizowaniu,
5) przeprowadzanie ekspertyz, zleconych prac technicznych i naukowo-badawczych,
6) kształcenie przyszłych naukowców dla potrzeb własnych i innych instytutów naukowych oraz kształcenie personelu przemysłu w zakresie nowych metod lub nowych gałęzi przemysłu, nie uwzględnionych w programach szkolnictwa,
7) współdziałanie w pracach zbiorowych, organizowanych przez inne instytuty i pracownie szkół wyższych i innych ośrodków badawczych w celu rozwiązania bardziej złożonych zagadnień,
8) nawiązywanie i utrzymywanie łączności z odpowiednimi instytucjami i organizacjami za granicą,
9) prowadzenie dokumentacji i informacji naukowej i naukowo-technicznej.

Rozdział II.

Dyrektor i Rada Naukowa.

§ 7. 1. Na czele instytutu stoi dyrektor, który kieruje samodzielnie działalnością instytutu i jest za nią odpowiedzialny.

2. Dyrektor zarządza instytutem przy pomocy jednego zastępcy. Zastępca ma przydzielony zakres prac, za który odpowiada przed dyrektorem.

3. Dyrektora i jego zastępcę powołuje i odwołuje Minister Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Do zakresu działania dyrektora należy w szczególności:

1) kierowanie całością prac naukowo-badawczych i organizacyjno-administracyjnych instytutu,
2) przedstawianie Radzie Naukowej do zaopiniowania projektów planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego za pośrednictwem dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Papierniczego do zatwierdzania planów prac i preliminarzy dochodów i wydatków (pkt 2),
4) tworzenie w ramach instytutu za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego zakładów badawczych i doświadczalnych,
5) zwoływanie konferencji i zjazdów naukowych,
6) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego sprawozdań z działalności instytutu za pośrednictwem dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Papierniczego.

§ 9. Przy instytucie działa Rada Naukowa.

§ 10. 1. Rada Naukowa składa się z przewodniczącego, jego zastępcy oraz 12 członków powołanych przez Ministra Przemysłu Chemicznego na okres lat 3 spośród przedstawicieli nauki i znawców zagadnień wchodzących w zakres działania instytutu.

2. Przewodniczący Rady i jego zastępca oraz członkowie mogą być odwołani przed upływem kadencji.

3. Dyrektor i pracownicy instytutu nie mogą wchodzić w skład Rady.

§ 11. Do zakresu działania Rady Naukowej należy:
1) inicjowanie prac naukowo-badawczych,
2) opiniowanie planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) wypowiadanie się w sprawach dotyczących organizacji instytutu,
4) rozpatrywanie innych spraw na zlecenie Ministra Przemysłu Chemicznego, dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Papierniczego lub na wniosek przewodniczącego Rady.

§ 12. 1. Posiedzenia Rady Naukowej zwołuje jej przewodniczący.

2. Przewodniczący obowiązany jest zwoływać posiedzenie Rady Naukowej co najmniej dwa razy w ciągu roku kalendarzowego.

3. Niezależnie od obowiązku przewidzianego w ust. 2 przewodniczący obowiązany jest zwołać posiedzenie Rady:
a) na żądanie dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Papierniczego,
b) na żądanie dyrektora instytutu,
c) na wniosek co najmniej połowy liczby członków Rady.

4. W posiedzeniach Rady bierze udział dyrektor instytutu lub wyznaczony przez niego zastępca bez prawa brania udziału w głosowaniu.

§ 13. 1. Do ważności uchwał Rady Naukowej konieczna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy i co najmniej połowy ogólnej liczby członków.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

3. Uchwały Rady może uchylić Minister Przemysłu Chemicznego w całości lub w części z urzędu lub na wniosek dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Papierniczego albo dyrektora instytutu.

§ 14. Członkowie Rady Naukowej otrzymują za udział w posiedzeniach wynagrodzenie w wysokości określonej przez Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Rozdział III.

Organizacja instytutu.

§ 15. 1. Komórki organizacyjne instytutu dzielą się na: naukowe i usługowe.

2. Komórki naukowe realizują zasadnicze zadania intytutu określone w § 6 statutu, a komórki usługowe wykonują funkcje pomocnicze w stosunku do komórek naukowych, a w szczególności załatwiają sprawy personalne, budżetowo-rachunkowe i gospodarcze.

§ 16. W skład instytutu wchodzą następujące komórki organizacyjne: St. Planista, Referent Personalny, Sekcja Administracyjno-Gospodarcza, Sekcja Budżetowo-Rachunkowa, Działowy Ośrodek Dokumentacji Technicznej, Dział Ogólno-Techniczny, Zakład Analityczny, Zakład Surowców Włóknistych, Zakład Papieru i Tektury.

§ 17. Wszelkie zmiany struktury wewnętrznej instytutu mogą być przeprowadzane tylko za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

Rozdział IV.

Zasady gospodarki finansowej.

§ 18. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 19. 1. Do składania w imieniu instytutu oświadczeń w zakresie jego praw i obowiązków majątkowych wymagane jest współdziałanie dwóch upoważnionych osób.

2. Osobami upoważnionymi są: dyrektor, jego zastępcy i ustanowieni pełnomocnicy. Zastępcy dyrektora i pełnomocnicy działają w granicach swego umocowania.

3. Minister Przemysłu Chemicznego ustanawia i odwołuje pełnomocników oraz ustala granice umocowania zastępcy dyrektora i pełnomocników jak również może upoważnić dyrektora do samodzielnego składania oświadczeń w szczególnym zakresie.

§ 20. Wszelkie dokumenty obrotu pieniężnego, dokumenty obrotu materiałami i towarami jak również dokumenty o charakterze rozliczeniowym i kredytowym, stanowiące podstawę do otrzymania lub wydania środków pieniężnych, materiałów albo towarów, podpisują łącznie dyrektor lub osoba przez niego do tego upoważniona i główny (starszy) księgowy lub osoba przez niego do tego upoważniona.

§ 21. Do dokonywania czynności określonego rodzaju lub czynności szczególnych mogą być ustanowieni pełnomocnicy, którzy działają łącznie lub oddzielnie w granicach ich umocowania. Udzielenie pełnomocnictwa następuje w sposób przewidziany dla składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych instytutu.

§ 22. Likwidację instytutu zarządza Minister Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

1540

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie nadania statutu Instytutowi Farmaceutycznemu.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz w związku z postanowieniem § 5 zarządzenia z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Farmaceutycznego (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1532) nadaje się temu instytutowi statut w brzmieniu ustalonym w załączniku do niniejszego zarządzenia.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. (poz. 1540).

STATUT INSTYTUTU FARMACEUTYCZNEGO

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Instytut Farmaceutyczny zwany dalej w skróceniu „instytutem" działa na podstawie ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Farmaceutycznego (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1532).

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Instytut posiada osobowość prawną.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego przez Centralny Zarząd Przemysłu Farmaceutycznego.

§ 5. Instytut ma prawo używania pieczęci okrągłej z godłem państwowym pośrodku z napisem zawierającym nazwę instytutu w otoku.

§ 6. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych, mających na celu rozwój produkcji przemysłowej w dziedzinie środków leczniczych, a w szczególności:

1) organizowanie i prowadzenie prac naukowo-badawczych dla stworzenia podstaw zarówno teoretycznych jak i praktycznych dla nowych działów produkcji lub nowych metod wytwarzania i organizacji pracy,
2) śledzenie postępu technicznego i naukowego oraz udzielanie opinii w sprawach, związanych z postępem wiedzy i techniki,
3) udoskonalanie i usprawnianie metod już stosowanych w przemyśle,
4) inicjowanie nowych działów produkcji i współpracy przy ich organizowaniu,
5) przeprowadzanie ekspertyz, zleconych prac technicznych i naukowo-badawczych,
6) kształcenie przyszłych naukowców dla potrzeb własnych i innych instytutów naukowych oraz kształcenie personelu przemysłu w zakresie nowych metod lub nowych gałęzi przemysłu, nie uwzględnionych w programach szkolnictwa,
7) współdziałanie w pracach zbiorowych, organizowanych przez inne instytuty i pracownie szkół wyższych i innych ośrodków badawczych w celu rozwiązania bardziej złożonych zagadnień,
8) nawiązywanie i utrzymywanie łączności z odpowiednimi instytucjami i organizacjami za granicą,
9) prowadzenie dokumentacji i informacji naukowej i naukowo-technicznej.

Rozdział II.

Dyrektor i Rada Naukowa.

§ 7. 1. Na czele instytutu stoi dyrektor, który kieruje samodzielnie działalnością instytutu i jest za nią odpowiedzialny.

2. Dyrektor zarządza instytutem przy pomocy dwóch zastępców. Zastępcy mają przydzielony zakres prac, za który odpowiadają przed dyrektorem.

3. Dyrektora i jego zastępców powołuje i odwołuje Minister Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Do zakresu działania dyrektora należy w szczególności:

1) kierowanie całością prac naukowo-badawczych i organizacyjno-administracyjnych instytutu,
2) przedstawianie Radzie Naukowej do zaopiniowania projektów planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego za pośrednictwem dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Farmaceutycznego do zatwierdzenia planów prac i preliminarzy dochodów i wydatków (pkt 2)
4) tworzenie w ramach instytutu za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego zakładów badawczych i doświadczalnych,
5) zwoływanie konferencji i zjazdów naukowych,
6) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego sprawozdań z działalności instytutu za pośrednictwem dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Farmaceutycznego.

§ 9. Przy instytucie działa Rada Naukowa.

§ 10. 1. Rada Naukowa składa się z przewodniczącego, jego zastępcy oraz 12 członków powołanych przez Ministra Przemysłu Chemicznego na okres 3 lat spośród przedstawicieli nauki i znawców zagadnień wchodzących w zakres działania instytutu.

2. Przewodniczący Rady i jego zastępca oraz członkowie mogą być odwołani przed upływem kadencji.

3. Dyrektor i pracownicy instytutu nie mogą wchodzić w skład Rady.

§ 11. Do zakresu działania Rady Naukowej należy:

1) inicjowanie prac naukowo-badawczych,
2) opiniowanie planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) wypowiadanie się w sprawach dotyczących organizacji instytutu,
4) rozpatrywanie innych spraw na zlecenie Ministra Przemysłu Chemicznego lub na wniosek przewodniczącego Rady.

§ 12. 1. Posiedzenia Rady Naukowej zwołuje jej przewodniczący.

2. Przewodniczący obowiązany jest zwoływać posiedzenie Rady Naukowej co najmniej dwa razy w ciągu roku kalendarzowego.

3. Niezależnie od obowiązku przewidzianego w ust. 2 przewodniczący obowiązany jest zwołać posiedzenie Rady:

a) na żądanie dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Farmaceutycznego,
b) na żądanie dyrektora instytutu,
c) na wniosek co najmniej połowy liczby członków Rady.

4. W posiedzeniach Rady bierze udział dyrektor instytutu lub wyznaczony przez niego zastępca bez prawa brania udziału w głosowaniu.

§ 13. 1. Do ważności uchwał Rady Naukowej konieczna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy i co najmniej połowy ogólnej liczby członków.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

3. Uchwały Rady może uchylić Minister Przemysłu Chemicznego w całości lub części z urzędu lub na wniosek dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Farmaceutycznego albo dyrektora instytutu.

§ 14. Członkowie Rady Naukowej otrzymują za udział w posiedzeniach wynagrodzenie w wysokości określonej przez Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Rozdział III.

Organizacja instytutu.

§ 15. 1. Komórki organizacyjne instytutu dzielą się na: naukowe i usługowe.

2. Komórki naukowe realizują zasadnicze zadania instytutu określone w § 6 statutu, a komórki usługowe wykonują funkcje pomocnicze w stosunku do komórek naukowych, a w szczególności załatwiają sprawy personalne, budżetowo-rachunkowe i gospodarcze.

§ 16. 1. W skład instytutu wchodzą następujące komórki organizacyjne: Sekcja Planowania, Sekcja Personalna, Dział Budżetowo-Rachunkowy, Dział Administracyjno-Gospodarczy, Dział Ogólno-Techniczny, Zakład Farmakologii, Bakteriologii i Analityki, Zakład Farmacji Stosowanej, Zakład Antybiotyków, Zakład Biochemii, Zakład Syntezy I, Zakład Syntezy II, Zakład Technologiczny.

2. Instytut prowadzi następujące oddziały naukowo-badawcze:

1) Oddział w Tarchominie,
2) Oddział w Krakowie.

§ 17. Wszelkie zmiany struktury wewnętrznej instytutu mogą być przeprowadzane tylko za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

Rozdział IV.

Zasady gospodarki finansowej.

§ 18. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa ((budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 19. 1. Do składania w imieniu instytutu oświadczeń w zakresie jego praw i obowiązków majątkowych wymagane jest współdziałanie dwóch upoważnionych osób.

2. Osobami upoważnionymi są: dyrektor, jego zastępcy i ustanowieni pełnomocnicy. Zastępcy dyrektora i pełnomocnicy działają w granicach swego umocowania.

3. Minister Przemysłu Chemicznego ustanawia i odwołuje pełnomocników oraz ustala granice umocowania zastępców dyrektora i pełnomocników jak również może upoważnić dyrektora do samodzielnego składania oświadczeń w szczególnym zakresie.

§ 20. Wszelkie dokumenty obrotu pieniężnego, dokumenty obrotu materiałami i towarami jak również dokumenty o charakterze rozliczeniowym i kredytowym, stanowiące podstawę do otrzymania lub wydania środków pieniężnych, materiałów albo towarów podpisują łącznie dyrektor lub osoba przez niego do tego upoważniona i główny (starszy) księgowy lub osoba przez niego do tego upoważniona.

§ 21. Do dokonywania czynności określonego rodzaju lub czynności szczególnych mogą być ustanowieni pełnomocnicy, którzy działają łącznie lub oddzielnie w granicach ich umocowania. Udzielenie pełnomocnictwa następuje w sposób przewidziany dla składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych instytutu.

§ 22. Likwidację instytutu zarządza Minister Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

1541

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie nadania statutu Instytutowi Tworzyw Sztucznych.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz w związku z postanowieniem § 5 zarządzenia z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Tworzyw Sztucznych (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1533) nadaje się temuż instytutowi statut w brzmieniu, ustalonym w załączniku do niniejszego zarządzenia.

Minister Przemysłu Chemicznego: *B. Rumiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. (poz. 1541).

STATUT INSTYTUTU TWORZYW SZTUCZNYCH

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Instytut Tworzyw Sztucznych zwany dalej w skróceniu „instytutem" działa na podstawie ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz U. R. P. Nr 5, poz. 38) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utwo-

rzenia Instytutu Tworzyw Sztucznych (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1533).

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Instytut posiada osobowość prawną.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego.

§ 5. Instytut ma prawo używania pieczęci okrągłej z godłem państwowym pośrodku z napisem zawierającym nazwę instytutu w otoku.

§ 6. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych, mających na celu rozwój produkcji przemysłowej w dziedzinie żywic i tworzyw sztucznych, a w szczególności:

1) organizowanie i prowadzenie prac naukowo-badawczych dla stworzenia podstaw zarówno teoretycznych jak i praktycznych dla nowych działów produkcji lub nowych metod wytwarzania i organizacji pracy,
2) śledzenie postępu technicznego i naukowego oraz udzielanie opinii w sprawach, związanych z postępem wiedzy i techniki,
3) udoskonalanie i usprawnianie metod już stosowanych w przemyśle,
4) inicjowanie nowych działów produkcji i współpraca przy ich organizowaniu,
5) przeprowadzanie ekspertyz, zleconych prac technicznych i naukowo-badawczych,
6) kształcenie przyszłych naukowców dla potrzeb własnych i innych instytutów naukowych oraz kształcenie personelu przemysłu w zakresie nowych metod lub nowych gałęzi przemysłu, nie uwzględnionych w programach szkolnictwa,
7) współdziałanie w pracach zbiorowych, organizowanych przez inne instytuty i pracownie szkół wyższych i innych ośrodków badawczych w celu rozwiązania bardziej złożonych zagadnień,
8) nawiązywanie i utrzymywanie łączności z odpowiednimi instytucjami i organizacjami za granicą,
9) prowadzenie dokumentacji i informacji naukowej i naukowo-technicznej.

Rozdział II.

Dyrektor i Rada Naukowa.

§ 7. 1. Na czele instytutu stoi dyrektor, który kieruje samodzielnie działalnością instytutu i jest za nią odpowiedzialny.

2. Dyrektor zarządza instytutem przy pomocy jednego zastępcy. Zastępca ma przydzielony zakres prac, za który odpowiada przed dyrektorem.

3. Dyrektora i jego zastępcę powołuje i odwołuje Minister Przemysłu Chemicznego.

§ 8. Do zakresu działania dyrektora należy w szczególności:

1) kierowanie całością prac naukowo-badawczych i organizacyjno-administracyjnych instytutu,
2) przedstawianie Radzie Naukowej do zaopiniowania projektów planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego do zatwierdzenia planów prac i preliminarzy dochodów i wydatków (pkt 2),
4) tworzenie w ramach instytutu za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego zakładów badawczych i doświadczalnych,
5) zwoływanie konferencji i zjazdów naukowych,
6) przedstawianie Ministrowi Przemysłu Chemicznego sprawozdań z działalności instytutu.

§ 9. Przy instytucie działa Rada Naukowa.

§ 10. 1. Rada Naukowa składa się z przewodniczącego, jego zastępcy oraz 12 członków powołanych przez Ministra Przemysłu Chemicznego na okres lat 3 spośród przedstawicieli nauki i znawców zagadnień wchodzących w zakres działania instytutu.

2. Przewodniczący Rady i jego zastępca oraz członkowie mogą być odwołani przed upływem kadencji.

3. Dyrektor i pracownicy instytutu nie mogą wchodzić w skład Rady.

§ 11. Do zakresu działania Rady Naukowej należy:

1) inicjowanie prac naukowo-badawczych,
2) opiniowanie planów prac oraz preliminarzy dochodów i wydatków instytutu,
3) wypowiadanie się w sprawach dotyczących organizacji instytutu,
4) rozpatrywanie innych spraw na zlecenie Ministra Przemysłu Chemicznego lub na wniosek przewodniczącego Rady.

§ 12. 1. Posiedzenie Rady Naukowej zwołuje jej przewodniczący.

2. Przewodniczący obowiązany jest zwoływać posiedzenia Rady Naukowej co najmniej dwa razy w ciągu roku kalendarzowego.

3. Niezależnie od obowiązku przewidzianego w ust. 2 przewodniczący obowiązany jest zwołać posiedzenie Rady:

a) na żądanie Ministra Przemysłu Chemicznego,
b) na żądanie dyrektora instytutu,
c) na wniosek co najmniej połowy liczby członków Rady.

4. W posiedzeniach Rady bierze udział dyrektor instytutu lub wyznaczony przez niego zastępca bez prawa brania udziału w głosowaniu.

§ 13. 1. Do ważności uchwał Rady Naukowej konieczna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy i co najmniej połowy ogólnej liczby członków.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

3. Uchwałę Rady może uchylić Minister Przemysłu Chemicznego w całości lub części z urzędu lub na wniosek dyrektora instytutu.

§ 14. Członkowie Rady Naukowej otrzymują za udział w posiedzeniach wynagrodzenie w wysokości określonej przez Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Rozdział III.

Organizacja instytutu.

§ 15. 1. Komórki organizacyjne instytutu dzielą się na: naukowe i usługowe.

2. Komórki naukowe realizują zasadnicze zadania instytutu określone w § 6 statutu, a komórki usługowe wykonują funkcje pomocnicze w stosunku do komórek naukowych, a w szczególności załatwiają sprawy personalne, budżetowo-rachunkowe i gospodarcze.

§ 16. 1. W skład instytutu wchodzą następujące komórki organizacyjne: Sekcja Planowania, Sekcja Personalna, Sekcja Budżetowo-Rachunkowa, Dział Administracyjno-Gospodarczy, Dział Ogólno-Techniczny, Zakład Technologiczny, Zakład Tworzyw Kondensacyjnych, Zakład Tworzyw Polimeryzacyjnych, Zakład Analityczny.

2. Instytut prowadzi Oddział w Pustkowie.

§ 17. Wszelkie zmiany struktury wewnętrznej instytutu mogą być przeprowadzane za zgodą Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

Rozdział IV.

Zasady gospodarki finansowej.

§ 18. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

§ 19. 1. Do składania w imieniu instytutu oświadczeń w zakresie jego praw i obowiązków majątkowych wymagane jest współdziałanie dwóch upoważnionych osób.

2. Osobami upoważnionymi są: dyrektor, jego zastępca i ustanowieni pełnomocnicy. Zastępca dyrektora i pełnomocnicy działają w granicach swego umocowania.

3. Minister Przemysłu Chemicznego ustanawia i odwołuje pełnomocników oraz ustala granice umocowania zastępcy dyrektora i pełnomocników jak również może upoważnić dyrektora do samodzielnego składania oświadczeń w szczególnym zakresie.

§ 20. Wszelkie dokumenty obrotu pieniężnego, dokumenty obrotu materiałami i towarami jak również dokumenty o charakterze rozliczeniowym i kredytowym, stanowiące podstawę do otrzymania lub wydania środków pieniężnych, materiałów albo towarów, podpisują łącznie dyrektor lub osoba przez niego do tego upoważniona i główny (starszy) księgowy lub osoba przez niego do tego upoważniona.

§ 21. Do dokonywania czynności określonego rodzaju lub czynności szczególnych mogą być ustanowieni pełnomocnicy, którzy działają łącznie lub oddzielnie w granicach ich umocowania. Udzielenie pełnomocnictwa następuje w sposób przewidziany dla składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych instytutu.

§ 22. Likwidację instytutu zarządza Minister Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

1542

ZARZĄDZENIE MINISTRA PAŃSTWOWYCH GOSPODARSTW ROLNYCH

z dnia 11 grudnia 1951 r.

w sprawie składu osobowego i regulaminu czynności Komitetu do Spraw Wyścigów Konnych.

Na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. Nr 20, poz 173) zarządza się, co następuje:

§ 1. W skład Komitetu do Spraw Wyścigów Konnych wchodzą:

1) przewodniczący wyznaczony przez Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych,
2) dwaj przedstawiciele Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych,
3) dwaj przedstawiciele Ministra Rolnictwa,
4) dwaj przedstawiciele Ministra Obrony Narodowej,
5) dwaj przedstawiciele wojewódzkich rad narodowych spośród fachowych w zakresie hodowli koni pracowników, wyznaczonych przez Ministra Rolnictwa,
6) trzej przedstawiciele przedsiębiorstwa państwowego Państwowe Tory Wyścigów Konnych,
7) przedstawiciel Centralnego Zarządu Hodowli Koni,
8) dwaj przedstawiciele małorolnych rolników hodowców koni.

§ 2. Komitet do Spraw Wyścigów Konnych jest organem opiniodawczym, do którego zakresu działania należy:

1) opiniowanie, czy wyścigi prowadzone są należycie pod względem dodatniego oddziaływania na doskonalenie ras koni poddawanych próbom dzielności na torach i czy wpływają dodatnio na produkcję materiału zarodowego, mogącego podnosić jakość i dzielność konia roboczego w kraju,
2) wydawanie opinii o projektowanych przepisach, regulujących prowadzenie wyścigów oraz hodowli koni ras poddawanych próbom dzielności na torach,
3) opiniowanie programów wyścigów konnych, opracowanych przez „Państwowe Tory Wyścigów Konnych",
4) opiniowanie planów finansowo-gospodarczych przedsiębiorstwa państwowego „Państwowe Tory Wyścigów Konnych" oraz jego działalności gospodarczej,
5) składanie Ministrowi Państwowych Gospodarstw Rolnych wniosków i projektów w zakresie prób dzielności na torach wyścigowych oraz hodowli koni tym próbom poddawanych,
6) opiniowanie organizacji rozliczeń we wzajemnych zakładach (totalizatorze).

§ 3. 1. Posiedzenia Komitetu do Spraw Wyścigów Konnych odbywają się co najmniej dwa razy rocznie, przed rozpoczęciem i w końcu sezonu wyścigowego. W miarę potrzeby lub na żądanie Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych posiedzenia Komitetu mogą być zwoływane przez przewodniczącego i w innym czasie.

2. Porządek obrad ustala przewodniczący.

3. O terminie posiedzeń oraz o porządku obrad powinni być powiadomieni na piśmie wszyscy członkowie Komitetu na 7 dni naprzód.

4. Wszelkie uchwały Komitetu zapadają zwykłą większością głosów przy udziale najmniej 9 członków Komitetu. W razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

§ 4. 1. Z każdego posiedzenia Komitetu sporządza się protokół, podpisany przez przewodniczącego i protokolanta.

2. Uchwały Komitetu przedkłada przewodniczący Ministrowi Państwowych Gospodarstw Rolnych.

§ 5. Potrzebnej pomocy biurowej do załatwiania spraw kancelaryjnych i rachunkowych Komitetu dostarczy przedsiębiorstwo „Państwowe Tory Wyścigów Konnych".

§ 6. Wynagrodzenie członków Komitetu za posiedzenia, koszty ich podróży i wydatki kancelaryjne Komitetu pokrywane będą z 12% odliczeń od wzajemnych zakładów na wyścigach konnych, przewidzianych w art. 8 ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 173).

§ 7. Minister Państwowych Gospodarstw Rolnych może zlecić poszczególnym członkom Komitetu wyko-

nanie czynności, nie objętych § 2 niniejszego zarządzenia.

§ 8. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 7 lipca 1950 r. w sprawie składu osobowego i regulaminu czynności Komitetu do Spraw Wyścigów Konnych.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Państwowych Gospodarstw Rolnych:
w z. *St. Tkaczow*

1543

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 13 grudnia 1951 r.

w sprawie przyrzeczenia i ślubowania służbowego nauczycieli szkół artystycznych.

Na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o stosunkach służbowych nauczycieli szkół artystycznych i zakładów szkolenia artystycznego (Dz.U.R.P. Nr 5, poz. 40) zarządza się, co następuje:

§ 1. Nauczyciel tymczasowy przy objęciu służby składa przyrzeczenie służbowe w następującym brzmieniu:

„Przyrzekam uroczyście w wykonywaniu swych obowiązków służbowych, szczególnie w zakresie wychowania i nauczania młodzieży, przyczyniać się ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi demokratycznego Państwa Polskiego, któremu wierności zawsze dochowam, strzec niezłomnie przepisów prawa, mając wszystkich obywateli w równym poszanowaniu; umacniać poszanowanie prawa i wierność dla demokratycznego Państwa Polskiego; obowiązki swego stanowiska wypełniać gorliwie i sumiennie, polecenia moich przełożonych wykonywać dokładnie, dochować tajemnicy służbowej, a w postępowaniu kierować się zasadami godności, uczciwości i sprawiedliwości społecznej".

§ 2. Nauczyciel stały składa przy ustaleniu ślubowanie służbowe w następującym brzmieniu:

„Ślubuję uroczyście w wykonywaniu swych obowiązków służbowych, szczególnie w zakresie wychowania i nauczania młodzieży, przyczyniać się ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi demokratycznego Państwa Polskiego, któremu wierności zawsze dochowam, strzec niezłomnie przepisów prawa, mając wszystkich obywateli w równym poszanowaniu; umacniać poszanowanie prawa i wierność dla demokratycznego Państwa Polskiego; obowiązki swego stanowiska wypełniać gorliwie i sumiennie, polecenia moich przełożonych wykonywać dokładnie, dochować tajemnicy służbowej, a w postępowaniu kierować się zasadami godności, uczciwości i sprawiedliwości społecznej".

§ 3. Ślubowanie (przyrzeczenie) służbowe ma charakter uroczystego aktu, w którym uczestniczą:

1) przyjmujący ślubowanie (przyrzeczenie),
2) składający ślubowanie (przyrzeczenie) oraz
3) osoba wyznaczona przez przyjmującego ślubowanie (przyrzeczenie).

§ 4. Ślubowanie (przyrzeczenie) służbowe odbierają:

1) od nauczycieli wyższych szkół artystycznych — właściwy rektor,
2) od nauczycieli szkół artystycznych I i II stopnia oraz zakładów szkolenia artystycznego — właściwy dyrektor szkoły,
3) od dyrektorów oraz zastępców dyrektorów szkół artystycznych I i II stopnia oraz zakładów szkolenia artystycznego — kierownik wydziału kultury właściwego prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy, m. Łodzi).

§ 5. Złożenie ślubowania (przyrzeczenia) odbywa się w postawie stojącej. Składający ślubowanie (przyrzeczenie) nauczyciel odczytuje przepisaną rotę wobec odbierającego ślubowanie (przyrzeczenie) i osoby przez niego wyznaczonej.

§ 6. O dopełnieniu aktu ślubowania (przyrzeczenia) sporządza się protokół według ustalonego wzoru (załączniki Nr 1 i Nr 2), który podpisują wszystkie osoby uczestniczące w akcie. Protokół ten przechowuje się w aktach osobowych nauczyciela.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki: *S. Dybowski*

Załącznik do zarządzenia Ministra Kultury i Sztuki z dnia 13 grudnia 1951 r. (poz. 1543).

. . . . . .
nazwa i adres szkoły, zakładu, urzędu

PROTOKÓŁ

dopełnienia aktu przyrzeczenia służbowego

W dniu . . . . . w lokalu . . . . . .
(nazwa szkoły, zakładu, urzędu)

Ob. . . . . .
(imię i nazwisko składającego)

złożył przed objęciem obowiązków służbowych przyrzeczenie w następującym brzmieniu:

„Przyrzekam uroczyście w wykonywaniu swych obowiązków służbowych, szczególnie w zakresie wychowania i nauczania młodzieży, przyczyniać się ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi demokratycznego Państwa Polskiego, któremu wierności zawsze dochowam, strzec niezłomnie przepisów prawa, mając wszystkich obywateli w równym poszanowaniu; umacniać poszanowanie prawa i wierność dla demokratycznego Państwa Polskiego; obowiązki swego stanowiska wypełniać gorliwie i sumiennie, polecenia moich przełożonych wykonywać dokładnie, dochować tajemnicy służbowej, a w postępowaniu kierować się zasadami godności, uczciwości i sprawiedliwości społecznej".

Przyrzeczenie odebrał Ob. . . . . .
(imię i nazwisko oraz stanowisko odbierającego przyrzeczenie)
w obecności Ob. . . . . .
(imię i nazwisko oraz stanowisko osoby asystującej)

. . . . . (podpis odbierającego przyrzeczenie)

. . . . . (podpis składającego przyrzeczenie)

. . . . . (podpis osoby asystującej)

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Ministra Kultury i Sztuki z dnia 13 grudnia 1951 r. (poz. 1543).

. . . . . nazwa i adres szkoły, zakładu, urzędu

PROTOKÓŁ
dopełnienia aktu ślubowania służbowego

W dniu . . . . . w lokalu . . . . . (nazwa szkoły, zakładu, urzędu)

Ob. . . . . (imię i nazwisko składającego)

złożył w związku z ustaleniem ślubowanie w następującym brzmieniu:

„Ślubuję uroczyście w wykonywaniu swych obowiązków służbowych, szczególnie w zakresie wychowania i nauczania młodzieży, przyczyniać się ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi demokratycznego Państwa Polskiego, któremu wierności zawsze dochowam, strzec niezłomnie przepisów prawa, mając wszystkich obywateli w równym poszanowaniu; umacniać poszanowanie prawa i wierność dla demokratycznego Państwa Polskiego; obowiązki swego stanowiska wypełniać gorliwie i sumiennie, polecenia moich przełożonych wykonywać dokładnie, dochować tajemnicy służbowej, a w postępowaniu kierować się zasadami godności, uczciwości i sprawiedliwości społecznej".

Ślubowanie odebrał Ob. . . . . (imię i nazwisko oraz stanowisko odbierającego ślubowanie)
w obecności Ob. . . . . (imię i nazwisko oraz stanowisko osoby asystującej)

. . . . . (podpis odbierającego ślubowanie)

. . . . . (podpis składającego ślubowanie)

. . . . . (podpis osoby asystującej)

1544

ZARZĄDZENIE NACZELNEGO DYREKTORA GŁÓWNEGO URZĘDU KONTROLI PRASY, PUBLIKACYJ I WIDOWISK

z dnia 20 grudnia 1951 r.

o pozbawieniu debitu komunikacyjnego.

Na podstawie § 2 pkt 1 lit. b) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 maja 1949 r. w sprawie organizacji i właściwości Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk oraz urzędów podległych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 241) pozbawiam debitu i zakazuję rozpowszechniania pisma „Unser Oberschlesien", wychodzącego w języku niemieckim we Frankfurcie nad Menem, Niemcy Zachodnie.

Naczelny Dyrektor Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk: p. o. *M. Mikołajczyk*

1545

OKÓLNIK Nr 189 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie urlopów pracowniczych na dokończenie nauk.

W uzupełnieniu okólnika Nr 24 z dnia 3 listopada 1949 r. (Monitor Polski Nr A-86, poz. 1063) ustalam dodatkowo wymiar urlopów pracowniczych dla przygotowania się i przystąpienia do następujących egzaminów:

1) na dyplom lub tytuł zawodowy, gdy egzamin odbywa się z przyczyn uzasadnionych nie bezpośrednio po ukończeniu wymaganych studiów, lecz po upływie pewnego czasu, nie wcześniej jednak niż po 6 miesiącach od daty ukończenia studiów i nie w tym samym roku szkolnym, niezależnie od urlopów na egzaminy, wykorzystanych w czasie studiów — do 21 dni;
2) na dyplom lub tytuł zawodowy, gdy pracownik został dopuszczony do egzaminów na podstawie obowiązujących przepisów bez uprzednich studiów — do 21 dni;
3) na tytuł magistra, lekarza lub inżyniera magistra, gdy egzamin odbywa się nie bezpośrednio po ukończeniu studiów i w okolicznościach określonych w pkt 1, niezależnie od urlopów na egzaminy, wykorzystanych w czasie studiów — do 28 dni;

4) na stopień naukowy — do 28 dni.

Pracownik, który prosi o udzielenie mu urlopu na egzamin, przewidziany w niniejszym okólniku lub w okólniku Nr 24 z dnia 3 listopada 1949 r., powinien przedstawić zaświadczenie szkoły, pozwalające na ustalenie, czy oraz w jakim terminie i wymiarze urlop jest pracownikowi potrzebny. Władza służbowa obowiązana jest następnie sprawdzić, czy udzielony urlop został wykorzystany zgodnie z celem, tj. czy pracownik przystąpił do egzaminu i z jakim wynikiem.

Prezes Rady Ministrów. *J Cyrankiewicz*

1546

ORZECZENIE Nr 18 MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 23 listopada 1951 r.

o przejęciu przedsiębiorstw na własność Państwa.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i 5 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) oraz § 65 ust. 1 i § 71 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 212),

orzeka się:

Na własność Państwa zostają przejęte z dniem ogłoszenia niniejszego orzeczenia przedsiębiorstwa 7 firm, wymienionych w załączniku.

Przedsiębiorstwa te umieszczone zostały w wykazach przedsiębiorstw, ogłoszonych we właściwych dziennikach wojewódzkich na podstawie zarządzeń przewodniczących wojewódzkich komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw i co do tych przedsiębiorstw, po przeprowadzeniu postępowania określonego w powołanym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. zapadły postanowienia Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw o przedstawieniu wniosku o wydanie orzeczenia o przejęciu tych przedsiębiorstw na własność Państwa.

Przedsiębiorstwa firm, wymienionych w załączniku, ulegają przejęciu na własność Państwa za odszkodowaniem w całości wraz z nieruchomym i ruchomym majątkiem oraz wszelkimi prawami, wolne od obciążeń i zobowiązań z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publiczno-prawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych prawa publicznego, zobowiązań na rzecz osób prawnych, stanowiących własność polskich osób prawnych prawa publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czyny niedozwolone.

Nie mają znaczenia prawnego niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa, jeżeli z orzeczenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Orzeczenie to jest ostateczne i prawomocne.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. *S. Ochab*

Załącznik do orzeczenia Nr 18 Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 23 listopada 1951 r. (poz. 1545)

Lp.	Nr i Lp. wykazu	Data i Nr postanowienia Głównej Komisji	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	Przedmiot działania
1	5/16	27.VI 51 r. I-A-29/51	Młyn elektryczny — A. Głownia, Krzeszowice, pow. Chrzanów	Przemiał zbóż
2	5/17	27.VI 51 r. I-A-24/51	Młyn wodno-parowy — Bolesław Koźlicki, Wolbrom	Przemiał zbóż
3	5/9	27.VI 51 r. I-A-23/51	Młyn wodny — Helena Lelito, Gdów, pow. Myślenice	Przemiał zbóż
4	5/37	27.VI 51 r. I-A-27/51	Młyn turbinowy-walcowy — B-cia Abrahamer i Ska w Zielonkach k/Krakowa	Przemiał zbóż
5	1/111	27.VI 51 r. I-A-35/51	Młyn parowy — Józef Adelson, Suwałki, ul. 1-go Maja 2	Przemiał zbóż
6	2/39	27.VI 51 r. I-A-21/51	Młyn motorowy — Wojciech Budyt, Sobienie-Jeziory, pow. Garwolin	Przemiał zbóż
7	12/52	27.VI 51 r. I-A-29/51	Młyn parowy — Bolesław Bukowski, w Margoninie, pow. Chodzież	Przemiał zbóż

Wymienione przedsiębiorstwa zostały zamieszczone w wykazach przedsiębiorstw, ogłoszonych we właściwych dziennikach wojewódzkich, a mianowicie:

Lp. 1 — 4 w Krakowskim Dz. Woj. z 1946 r. Nr 24, poz. 120,

Lp. 5 w Białostockim Dz. Woj. z 1946 r. Nr 10, poz. 67,

6 w Warszawskim Dz. Woj. z 1947 r. Nr 3, poz. 28,

7 w Poznańskim Dz. Woj. z 1946 r. Nr 30, poz. 290.

Warunki prenumeraty Monitora Polskiego na rok 1952

Opłata za prenumeratę Monitora Polskiego w roku 1952 wynosi:

	Cz. A	Cz. B	Obie części A - B
rocznie	**45.—zł**	**42.—zł**	**87.—zł**
półrocznie	**27.— „**	**25.— „**	**52.— „**

Opłata za prenumeratę powinna być uiszczona co najmniej na 15 dni przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 15 grudnia 1951 r., za II półrocze — do dnia 15 czerwca 1952 r. Administracja Wydawnictw PRM nie przyjmuje odpowiedzialności za terminową dostawę numerów Monitora Polskiego abonentom, którzy dokonają wpłaty po tych terminach.

Jednostki pozostające na rozrachunku gospodarczym powinny wpłacić należność za prenumeratę na konto P.K.O. I-4797/110 w terminach wyżej podanych. Na odcinku wpłaty należy podać dokładny adres wysyłkowy (z uwzględnieniem ulicy i Nr domu) oraz ilość egzemplarzy. Nadsyłanie zamówień jest zbędne, gdyż wysyłka Monitora Polskiego dokonywana będzie wyłącznie na podstawie otrzymywanych wpłat. Rachunki za prenumeratę wystawiane nie będą.

Jednostki objęte budżetem centralnym powinny zgłosić zapotrzebowanie na Monitor Polski do właściwego ministerstwa (urzędu centralnego), a jednostki objęte budżetem terenowym — do prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48
Administracja: Administracja Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Zam. 980 35.000 2-B-46893 Drukarnia Ministerstwa Sprawiedliwości, Warszawa, Nowowiejska 6. **Cena 3,84 zł**

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 31 grudnia 1951 r. **Nr A-106*)**

TREŚĆ:

Poz.:

POSTANOWIENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

1547—1549 — o nadaniu odznaczeń państwowych . . . . . 1553—1555

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

1550 — Nr 774 z dnia 15 grudnia 1951 r. w sprawie zakresu działania i organizacji Centralnego Urzędu Kinematografii oraz listy podległych przedsiębiorstw, zakładów i jednostek organizacyjnych 1556

1551 — Nr 895 — z dnia 21 grudnia 1951 r. w sprawie zmiany tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Handlu Wewnętrznego 1557

ZARZĄDZENIA:

1552 — Nr 194 Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1951 r. w sprawie tymczasowej tabeli stanowisk oraz dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników w dziale Ministerstwa Przemysłu Chemicznego 1557

1553 — Nr 195 Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 1951 r. w sprawie tymczasowej tabeli stanowisk oraz dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników w dziale Prezydium Rady Ministrów — w Głównym Urzędzie Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk . . . 1558

1554 — Nr 200 Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1951 r. w sprawie przekazania organom zastępstwa prawnego uprawnień w zakresie umarzania prywatno-prawnych wierzytelności państwowych 1559

1555 — Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie zasad bilansowania i sporządzania sprawozdań rocznych 1560

1556 — Ministra Finansów z dnia 27 grudnia 1951 r. w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego na 1952 r. niektórych przedsiębiorstw, podległych Ministrowi Państwowych Gospodarstw Rolnych 1569

1557 — Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 9 listopada 1951 r. w sprawie dostosowania organizacji Głównego Instytutu Odlewnictwa do przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej 1570

1558 — Ministra Rolnictwa z dnia 23 sierpnia 1951 r. w sprawie zakresu powszechnej elektryfikacji we wsiach i osiedlach 1571

1559 — Ministra Leśnictwa z dnia 8 listopada 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Technologii Drewna 1571

1547

Nr 4/594/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 20 listopada 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku — za patriotyczną postawę i wzorowe wykonanie obowiązków wobec Państwa odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bielińska Jadwiga, 2. Kołodziejczyk Jan, 3. Wierucki Marian.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

4. Batkowski Stanisław, 5. Bąk Piotr, 6. Cierzan Klemens, 7. Dzienisz Franciszek, 8. Günther Antoni, 9. Jezierska Janina, 10. Karas Franciszek, 11. Kowalkowski Jan, 12. Kropidłowski Jan, 13. Kukliński Paweł, 14. Leśniak Julianna, 15. Mrozek Józef, 16. Partyka Walenty, 17. Polak Józef, 18. Puzdrowski Jan, 19. Szczypior Alojzy Marcin.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

20. Adamowski Jan, 21. Banas Józef, 22. Chamczyk Czesław, 23. Kasperowicz Leonard, 24. Kieler Bronisław, 25. Klimza Bronisław, 26. Kołodziejczyk Janina, 27. Konefał Józef, 28. Kruszka Franciszek, 29. Kurowski Władysław, 30. Matysiak Kazimierz, 31. Pałucki Tytus, 32. Ponka Brunon, 33. Rutyna Adam, 34. Skibiński Stanisław, 35. Strenga Wiktor, 36. Szulc Jan, 37. Szymichowski Józef, 38. Zielkie Jan.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

*) Ostatni w 1951 r.

1548

Nr 4/541/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalń węgla:

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bajer Jan, 2. Biczysko Karol, 3. Bitner Edmund, 4. Bryła Józef, 5. Dudek Henryk, 6. Frach Robert, 7. Fróhlich Antoni, 8. Gacek Józef, 9. Głąbik Antoni, 10. Górowicz Antoni, 11. Grzegorczyk Paweł, 12. Grzegoszczyk Dominik, 13. Hady Jan, 14. Jarosz Franciszek, 15. Jergła Wiktor, 16. Kampka Paweł, 17. Klaja Henryk, 18. Kozioł Jan, 19. Krawczyk Edmund, 20. Madyda Roman, 21. Manzel Ryszard, 22. Maroń Jan, 23. Marszałek Mateusz, 24. Marszałek Robert, 25. Molenda Józef, 26. Musiałek Tadeusz, 27. Niemiec Józef, 28. Nowak Jerzy, 29. Olszak Bernard, 30 Paździoch Fryderyk, 31. Pustelnik Franciszek, 32. Rotkegel Joachim, 33. Roziak Jan, 34. Ryś Paweł, 35. Sendal Antoni, 36. Sobota Stefan, 37. Stokłosa Henryk, 38. Stronczyk Jan, 39. Surma Maksymilian, 40. Tront Augustyn, 41. Ułan Józef, 42. Wolny Bernard.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1549

Nr 4/599/51.

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 grudnia 1951 r.

o nadaniu odznaczeń państwowych.

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Na wniosek Ministra Górnictwa — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Barchański Paweł, 2. Biskup Henryk, 3. Chrobok Wilhelm, 4. Cisek Ignacy, 5. Ciuk Antoni, 6. Dzierżęga Alojzy, 7. Franiel Piotr, 8. Janosz Paweł, 9. Kalinowski Piotr, 10. Kampczyk Augustyn, 11. Kaprol Feliks, 12. Klaja Franciszek, 13. inż. Kulczycki Teofil, 14. Lach Jan, 15. Losoń Alojzy, 16. Mańka Konrad, 17. inż. Młynarski Andrzej, 18. inż. Musialski Ignacy, 19. Niepokojczycki Stanisław, 20. Palka Alfons, 21. Pietrucha Jan, 22. inż. Porąbka Eryk, 23. Przywara Jerzy, 24. Radłowski Władysław, 25. Skórka Robert, 26. inż. Tymiński Stanisław, 27. Wiśniowski Paweł, 28. Wójcicki Władysław, 29. Zaba Bogumił.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

30. Abrachamczyk Adolf, 31. Adamiec Antoni, 32. Adamiec Franciszek, 33. Adamiec Jan, 34. Awakowicz Stanisław, 35. Badura Jan, 36. Balcerski Jozef, 37. Bałdys Wiktor, 38. Ber Antoni, 39. Bezia Paweł, 40. Biskup Eryk, 41. Biskupek Piotr, 42. Bogacki Paweł, 43. Bota Alfred, 44. Branny Leon, 45. Brudek Marian, 46. Brudny Alojzy, 47. Bukina Kazimierz, 48. Chlebik Augustyn, 49. Chomicki Michał, 50. Chudy Wojciech, 51. Cieślik Emil, 52. Ciszek Wiktor, 53. Cygan Wincenty, 54. Cyroń Jerzy, 55. Czech Edmund, 56. Czech Józef, 57. Czerwik Józef, 58. inż. Czyba Wilhelm, 59. inż. Dawidowicz Edward, 60. Dąbrowa Karol, 61. Der Władysław, 62. Długosz Jan, 63. Dolina Paweł, 64. Dranka Stanisław, 65. Dreszer Ryszard, 66. Drużba Emanuel, 67. Drzymała Ryszard, 68. Dulski Józef, 69. Dupak Józef, 70. Duraj Stefan, 71. Dyląg Jan, 72. Dyrbuś Paweł, 73. Dziurdzikowski Władysław, 74. Fedko Władysław, 75. Feliks Mieczysław, 76. Filip Emil, 77. Filipek Stanisław, 78. Filuś Ludwik, 79. Flak Stefan, 80. Froch Paweł, 81. Froncek Nikodem, 82. Fryc Stefan, 83. Fusiek Antoni, 84. Gabryś Gerard, 85. Galant Stanisław, 86. Ganszczyk Teodor, 87. Garcarz Józef, 88. Gembarzewska Janina, 89. Gerlich Waldemar, 90. Giętkowski Antoni, 91. Głodek Józef, 92. inż. Głowacki Władysław, 93. Gojrzewski Piotr, 94. Gorzelski Antoni, 95. Gosławski Fryderyk, 96. Górski Bronisław, 97. Grabiec Jan, 98. Grądalski Piotr, 99. Gradzik Józef, 100. Grząba Franciszek, 101. Guterch Błażej, 102. Gwózdź Antoni, 103. Hadacz Józef, 104. Hadula Józef, 105. Hajdas Stanisław, 106. Hamerlik Feliks, 107. Heliosz Konrad, 108. Hendel Werner, 109. Henkel Antoni, 110. Herka Andrzej, 111. Hikiel Erwin, 112. Hojka Jan, 113. Holeczek Henryk, 114. Hołota Marian, 115. Honisz Ewald, 116. Huzio Piotr, 117. Ignacy Wilhelm, 118. Janta Józef, 119. Jaskuła Michał, 120. Jura Ludwik, 121. Kala Herman, 122. Kamiński Józef, 123. Kansy Józef, 124. Karwat Teodor, 125. inż. Kasparek Jerzy, 126. Kasprzyk Ewald, 127. Kaszowski Władysław, 128. Kazak Władysław, 129. Kępski Witold, 130. Kita Jan, 131. Kleczka Gerard, 132. Klich Kazimierz, 133. Klimek Józef, 134. Klimek Konrad, 135. Kloc Jan, 136. Knapik Józef, 137. Knopik Ludwik, 138. Kochański Kazimierz, 139. Kocima Ludwik, 140. Kocjan Wincenty, 141. Koczor Izydor, 142. Konieczny Józef, 143. Kordaszewski Stanisław, 144. Korlacki Władysław, 145. Kornas Wincenty, 146. Koryczak Władysław, 147. Kosowski Jan, 148. Kościelniok Franciszek, 149. Kowalczyk Herman, 150. Kowol Kurt, 151. Kozioł Paweł, 152. Krakowski Władysław, 153. Krancik Augustyn, 154. Krawczyk Augustyn, 155. Krysa Edward, 156. Krzemiński

Julian, 157. Krzyżowski Leopold, 158. Kuc Hubert, 159. Kuczera Józef, 160. Kuczka Jerzy, 161. Labus Paweł, 162. Lachut Stanisław, 163. Lasota Józef, 164. Lerch Paweł, 165. Ligęza Tadeusz, 166. Lincner Teodor, 167. Lisiecki Maksymilian, 168. Lubański Franciszek, 169. dr Lubecki Karol, 170. Ludwikowski Kazimierz, 171. Łabuś Zenon, 172. Łudzeń Józef, 173. Łukasiewicz Józef, 174. Maćkowiak Stanisław, 175. Majnusz Edward, 176. Makowski Wilhelm, 177. Malcharek Antoni, 178. Malorny Roman, 179. Małek Paweł, 180. Mandrysz Jan, 181. Marchewka Izydor, 182. Markiewicz Władysław, 183. Masłowski Władysław, 184. inż. Maszewski Walerian, 185. Mateja Jerzy, 186. Matuła Paweł, 187. Matuła Wojciech, 188. Matysik Paweł, 189. Mazur Czesław, 190. Mazurkiewicz Stanisław, 191. Mestenhauser Józef, 192. Michalczyk Józef, 193. Michalski Leon, 194. Michalski Stanisław, 195. Mikołajczak Michał, 196. Mikulski Józef, 197. Miłota Józef, 198. Miszczak Kazimierz, 199. Moczek Augustyn, 200. Morawiec Michał, 201. Mydlarz Józef, 202. Nalik Paweł, 203. Nancka Wawrzyn, 204. Nowara Franciszek, 205. Nowok Wincenty, 206. Nowrot Edward, 207. Osowski Jakub, 208. Otto Franciszek, 209. Paczyński Wojciech, 210. Palenta Józef, 211.Paleta Paweł, 212. Pasieka Hieronim, 213. Pawelec Marian, 214. Pawelec Paweł, 215. Pawliczek Karol, 216. Peciński Kazimierz, 217. Penkała Alojzy, 218. Perzyński Marian, 219. Piecha Emil, 220. Piechaczek Elżbieta, 221. Piela Alojzy, 222. Pietrzyk Franciszek, 223. Pilarski Jan, 224. Plutowski Augustyn, 225. Płachta Tadeusz, 226. Płonka Stanisław, 227. Pokorski Alfons, 228. Polok Paweł, 229. Polonski Franciszek, 230. Powieczka Józef, 231. Proksa Jerzy, 232. Przęślica Pelagia, 233. Przybyciński Marian, 234. Przybylski Stanisław, 235. Przykling Karol, 236. Pyszny Alojzy, 237. Pytel Antoni, 238. Pytel Jan, 239. Rakoszek Konrad, 240. Rasek Jerzy, 241. Reiter Maksymilian, 242. Rojek Wincenty, 243. Rokitowski Jan, 244. Roskosz Alfred, 245. Rozmus Bernard, 246. Ryguła Franciszek, 247. Ryl Augustyn, 248. inż. Santarius Karol, 249. Sikora Wincenty, 250. Sitko Franciszek, 251. Sitko Piotr, 252. Siwczyk Konrad, 253. Skaba Edward, 254. Skop Karol, 255. Skorka Jan, 256. Skóra Franciszek, 257. Skweres Ludwik, 258. Sledziona Piotr, 259. Smółka Stanisław, 260. Smykała Erwin, 261. Snopek Jan, 262. inż. Soja Franciszek, 263. Sokołowski Wojciech, 264. Sokół Władysław, 265. Sorek Bronisław, 266. Sosinka Józef, 267. Sosiński Kazimierz, 268. Sosna Józef, 269. Spandel Alojzy, 270. Staniczek Adolf, 271. Stańczyk Ludwik, 272. Stawinoga Alojzy, 273. Stolarski Jan, 274. Strzelczyk Antoni, 275. Susek Jerzy, 276. Swiergolik Teodor, 277. Swiętek Edward, 278. Szczeguła Wacław, 279. Szczurek Władysław, 280. Szczurowski Stanisław, 281. Szczygieł Wincenty, 282. Szebesta Alfred, 283. Szeliga Jerzy, 284. Szmajduch Edward, 285. Szmajduch Emil, 286. Szmidt Paweł, 287. Sznelder Horst, 288. Święty Maksymilian, 289. Talarczyk Teofil, 290. Tkaczuk Włodzimierz, 291. Tokarz Antoni, 292. Trębacz Julian, 293. Trybuś Franciszek, 294. Trzop Jan, 295. Tuzek Jan, 296. Twardzik Emil, 297. Tyrała Ryszard, 298. Ulbricht Fryderyk, 299. Ulman Wincenty, 300. Wajda Władysław, 301. Warło Maksymilian, 302. Wesoły Gerard, 303. Wieczorek Jan, 304. Wieczorek Stanisław, 305. Wilczek Emilia, 306. Wilczek Jan, 307. Wilczek Ryszard, 308. Wilczok Jerzy, 309. Wiśniowski Wincenty, 310. Wita Franciszek, 311. Witoń Maksymilian, 312. Wojcik Wiktor, 313. Wojtala Ryszard, 314. Wons Józef, 315. Woronowicz Władysław, 316. Wotka Jerzy, 317. Wrzeszczyński Mieczysław, 318. Wszołek Józef, 319. Zagórski Franciszek, 320. Zagórski Wiktor, 321. Zając Franciszek, 322. Zakrzewski Jan, 323. Zaporowski Jerzy, 324. Żurek Józef, 325. Żyła Franciszek.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

326. Alker Wilhelm, 327. Anton Czesław, 328. Aparta Maria, 329. Bajorek Bronisław, 330. Bartoszewic Stanisław, 331. Biela Emil, 332. Bochynek Konrad, 333. Bogawski Alojzy, 334. Borek Emil, 335. Boron Czesław, 336. Brzeziński Marian, 337. Caban Stanisław, 338. Ciastoń Maria, 339. Ciepły Józef, 340. Cisek Bernard, 341. Czeluśniak Jakub, 342. Czylek Eugeniusz, 343. Deptała Maria, 344. Dubis Bronisław, 345. Dyrda Józef, 346. Dziedziarczyk Stanisław, 347. Dziemba Edward, 348. Dziembor Piotr, 349. Epstein Eliasz, 350. Fioła Magdalena, 351. Gier Leon, 352. Gierusz Stanisław, 353. Głuch Franciszek, 354. Goj Alojzy, 355. Goniak Antoni, 356. Góra Józef, 357. Górecki Tadeusz, 358. Hadamik Agnieszka, 359. Hałupnik Franciszek, 360. Heincy Michał, 361. Herman Leon, 362. Janocha Teodor, 363. Jureczko Jerzy, 364. Jureczko Józef, 365. Kalkowski Leon, 366. Kamrowski Franciszek, 367. Kluba Paweł, 368. Knyps Józef, 369. Kocur Gerard, 370. Konopka Elżbieta, 371. Kopiec Kazimierz, 372. Kopytko Marian, 373. Kowal Franciszek, 374. Kowalczyk Cecylia, 375. Kowaliszyn Jan, 376. Kowalski Karol, 377. Kroczek Józef, 378. Kubański Stefan, 379. Kubik Stefan, 380. Kubista Alfons, 381. Kuncikowski Antoni, 382. Kutyła Gerwazy, 383. Kuzar Aleksander, 384. Kwieciński Leszek, 385. Lewandowski Stefan, 386. Luker Jan, 387. Machtel Henryk, 388. Madejski Mieczysław, 389. Maluszczak Józef, 390. Mamoń Edward, 391. Marek Paweł, 392. Maroń Karol, 393. Marszałek Maksymilian, 394. Meinert Jerzy, 395. Michniewicz Franciszek, 396. Miktus Henryk, 397. Moczygemba Augustyn, 398. Mrozek Gotfryd, 399. Myrcik Alfons, 400. Nęcek Jan, 401. Nieszpór Małgorzata, 402. Nocuń Edward, 403. Nowak Wacław, 404. Nowak Wojciech, 405. Nurcek Michał, 406. Olizarowicz Stefan, 407. Olszak Władysław, 408. Olszewski Jan, 409. Opałka Franciszek, 410. Pawłowicz Jan, 411. Pilszczek Józef, 412. Polarz Alfons, 413. Prochota Jerzy, 414. Przybyłowicz Stanisław, 415. Redzisz Antoni, 416. Reszka Władysław, 417. Ryszka Władysław, 418. Rzychoń Zygmunt, 419. Sawicka Stanisława, 420. Sikora Antoni, 421. Skorupa Błażej, 422. Sliwa Tytus, 423. Slusarczyk Andrzej, 424. Stachurski Kazimierz, 425. Stojak Józef, 426. Stolecki Antoni, 427. Sugier Marian, 428. Sułkowski Andrzej, 429. Szarańska Magdalena, 430. Szkaradek Stanisław, 431. Szmajnta Adolf, 432. Szmidt Ludwik, 433. Sznapka Hieronim, 434. Sznober Ernest, 435. Szołtysek Eryk, 436. Trojanowski Edward, 437. Trzeciok Walenty, 438. Tulisz Kazimierz, 439. Tunkel Paweł, 440. Ulbrich Franciszek, 441. Warzecha Maksymilian, 442. Wasilewski Wacław, 443. Ważny Stanisław, 444. Wiecha Józef, 445. Wierzchnicki Stefan, 446. Więcek Augustyn, 447. Wiór Jerzy, 448. Worek Zygmunt, 449. Wosik Stanisław, 450. Woźniak Stanisław, 451. Woźniak Tadeusz, 452. Wójcik Alojzy, 453. Wójcik Edward, 454. Zimer Jerzy, 455. Żurkowski Karol.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

1550

UCHWAŁA Nr 774 RADY MINISTRÓW

z dnia 15 grudnia 1951 r.

w sprawie zakresu działania i organizacji Centralnego Urzędu Kinematografii oraz listy podległych przedsiębiorstw, zakładów i jednostek organizacyjnych.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o kinematografii (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 452) zarządza się, co następuje:

§ 1. Nadaje się Centralnemu Urzędowi Kinematografii tymczasowy statut organizacyjny w brzmieniu ustalonym w załączniku do niniejszej uchwały.

§ 2. Centralnemu Urzędowi Kinematografii podlegają:

I. przedsiębiorstwa państwowe:

1) Wytwórnia Filmów Fabularnych,
2) Wytwórnia Filmów Dokumentalnych,
3) Wytwórnia Filmów Oświatowych,
4) Centrala Wynajmu Filmów.
5) Okręgowy Zarząd Kin w Warszawie,
6) „ „ „ w Łodzi,
7) „ „ „ w Bydgoszczy,
8) „ „ „ w Olsztynie,
9) „ „ „ w Białymstoku,
10) „ „ „ w Lublinie,
11) „ „ „ w Kielcach,
12) „ „ „ w Rzeszowie,
13) „ „ „ w Krakowie,
14) „ „ „ w Katowicach,
15) „ „ „ w Opolu,
16) „ „ „ we Wrocławiu,
17) „ „ „ w Zielonej Górze,
18) „ „ „ w Szczecinie,
19) „ „ „ w Koszalinie,
20) Okręgowy Zarząd Kin w [illegible],
21) „ „ „ w Gdańsku,
22) Łódzkie Zakłady Kinotechniczne,
23) Warszawskie Zakłady Fotochemiczne,
24) Bydgoskie Zakłady Fotochemiczne,
25) Łódzkie Zakłady Wytwórcze Kopii Filmowych,
26) Filmowe Biuro Techniczne,
27) Filmowa Agencja Wydawnicza;

II.

1) Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa,
2) Technikum Kinotechniczne w Krakowie,
3) Technikum Fototechniczne w Warszawie;

III.

1) Biuro Organizacji Budowy Wytwórni Filmów Fabularnych w Warszawie,
2) Dyrekcja Budowy Warszawskich Zakładów Kinotechnicznych.

§ 3. Majątek Generalnej Dyrekcji Filmu Polskiego ulega przekazaniu na rzecz Centralnego Urzędu Kinematografii.

§ 4. Pracownicy, zatrudnieni w Generalnej Dyrekcji Filmu Polskiego, przechodzą do służby w odpowiednich komórkach Centralnego Urzędu Kinematografii.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do uchwały Nr 774 Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 1951 r (poz. 1550).

TYMCZASOWY STATUT ORGANIZACYJNY CENTRALNEGO URZĘDU KINEMATOGRAFII

§ 1. W skład Centralnego Urzędu Kinematografii wchodzą:

A. Gabinet Prezesa,
Departament Repertuaru i Studiów,
Departament Planowania,
Departament Techniki,
Departament Kadr i Szkolenia,
Departament Finansowy,
Departament Zaopatrzenia i Zbytu,
Departament Organizacji i Zatrudnienia,
Departament Budżetowo-Gospodarczy,
Departament Kontroli
oraz
B. Centralny Zarząd Wytwórni Filmowych,
Centralny Zarząd Kin,
Centralny Zarząd Przemysłu Kinotechnicznego i Fototechnicznego.

§ 2. Gabinet Prezesa składa się z:
Wydziału Prezydialnego,
Wydziału Prawnego,
Wydziału Propagandy i Imprez

§ 3 Departament Repertuaru i Studiów jest bezwydziałowy

§ 4. Departament Planowania składa się z:
Wydziału Planowania,
Wydziału Inwestycji,
Wydziału Statystyki i Sprawozdawczości,
Wydziału Kosztów Własnych i Cen.

§ 5. Departament Techniki składa się z Wydziału Głównego Mechanika, a w pozostałej części jest bezwydziałowy.

§ 6. Departament Kadr i Szkolenia składa się z:
Wydziału Kadr,
Wydziału Osobowego,
Wydziału Szkolenia i Doskonalenia Kadr,
Wydziału Szkół.

§ 7. Departament Finansowy składa się z:
Wydziału Finansowania Przedsiębiorstw,

Wydziału Finansowania Jednostek Budżetowych,
Wydziału Sprawozdawczości Finansowej,
Wydziału Organizacji i Rewizji Rachunkowości.

§ 8. Departament Zaopatrzenia i Zbytu składa się z:
Wydziału Gospodarki Materiałowej i Zaopatrzenia,
Wydziału Zbytu,
Wydziału Transportowego.

§ 9. Departament Organizacji i Zatrudnienia składa się z:
Wydziału Zatrudnienia,
Wydziału Płac,
Wydziału Socjalnego,
Wydziału Organizacji.

§ 10. Departament Budżetowo-Gospodarczy składa się z:
Wydziału Budżetowo-Rachunkowego,
Wydziału Gospodarczego,
Kancelarii Głównej.

§ 11. Departament Kontroli składa się z Wydziału Planowania i Analizy, a w pozostałej części jest bezwydziałowy.

§ 12. W skład departamentów, wymienionych w §§ 3—11, wchodzą sekretariaty obejmujące sprawy:

a) planu i sprawozdań ogólnych z działalności komórki,
b) kontroli terminowości i załatwiania spraw komórki,
c) prowadzenia spraw sekretarskich, przyjmowanie, rozdział poczty, sprawy kancelaryjne,
d) sprawy osobowe pracowników komórki,
e) sprawy ewidencji wydawnictw i zbiorów dokumentacji komórki.

§ 13. Szczegółową organizację jednostek, wymienionych w § 1 lit. B, ustali zarządzenie Prezesa Rady Ministrów, wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 14. Szczegółowy podział czynności między jednostkami organizacyjnymi wymienionymi w § 1 oraz podział wydziałów na referaty ustali Prezes Centralnego Urzędu Kinematografii.

1551

UCHWAŁA Nr 895 RADY MINISTRÓW

z dnia 21 grudnia 1951 r.

w sprawie zmiany tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

§ 1. W załączniku do uchwały Nr 384 Rady Ministrów z dnia 26 maja 1951 r. w sprawie zmiany tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Handlu Wewnętrznego (Monitor Polski Nr A-51, poz. 677), zmienionego uchwałą Nr 673 Rady Ministrów z dnia 29 września 1951 r. (Monitor Polski Nr A-88, poz. 1212) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 skreśla się wyrazy: „Departamentu Szkolenia Zawodowego" oraz „Centralnego Biura Miejskiego Handlu Detalicznego";
2) po wyrazach „Centralnego Zarządu Handlu Opałem" dodaje się:
„Centralnego Zarządu Miejskiego Handlu Detalicznego,
Centralnego Zarządu Przetwórstwa Odpadków Zwierzęcych i Roślinnych,
Centralnego Zarządu Jajczarsko-Drobiarskiego,
Centralnego Zarządu Hurtu Spożywczego,
Centralnego Zarządu Handlu Owocami i Warzywami,
Centralnego Zarządu Hurtu Galanteryjnego,
Centralnego Zarządu Hurtu Artykułów Gospodarstwa Domowego,
Centralnego Zarządu Powszechnych Domów Towarowych,
Centralnego Zarządu Szkolenia Zawodowego.";
3) § 3 otrzymuje brzmienie:
„§ 3. Bezpośredniemu kierownictwu Ministra Handlu Wewnętrznego podlegają następujące centrale bądź przedsiębiorstwa:
1. Centrala Rybna,
2. Centrala Zwalczania Szkodników Zbożowo-Mącznych,
3. Centrala Jubilerska,
4. Centrala Tekstylna,
5. Centrala Odzieżowa,
6. Centrala Handlowa Przemysłu Skórzanego,
7. Centrala Handlowa Sprzętu Sportowego,
8. Centrala Handlowa Przemysłu Drzewnego,
9. Centrala Handlowa Przemysłu Papierniczego,
10. Centrala Handlowa Ceramiki,
11. Centrala Handlowa Materiałów Budowlanych,
12. Centrala Techniczna,
13. Biuro Projektów Inwestycyjnych Handlu Wewnętrznego.";
4) dodaje się § 3^1 w następującym brzmieniu:
„§ 3^1. Nadzorowi Ministra Handlu Wewnętrznego podlega Polskie Towarzystwo Maszyn Biurowych spółka z o. o.";
5) skreśla się § 12.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Handlu Wewnętrznego.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Prezes Rady Ministrów. *J. Cyrankiewicz*

1552

ZARZĄDZENIE Nr 194 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 11 grudnia 1951 r.

w sprawie tymczasowej tabeli stanowisk oraz dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników w dziale Ministerstwa Przemysłu Chemicznego.

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i zaszeregowania do grup uposażenia pracowników państwowych, podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej, oraz pracowników samorządowych (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 92) i § 18 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych dla pra-

cowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 94 i Nr 53, poz. 406) zarządza się, co następuje:

1. Zezwala się na utworzenie w dziale Ministerstwa Przemysłu Chemicznego nowych stanowisk, wymienionych w załączniku Nr 1, do czasu uwzględnienia ich w ogólnej tabeli stanowisk.

2. Pracownikom, wymienionym w załączniku Nr 2, przyznaje się dodatki funkcyjne bądź służbowe według stawek w nim określonych.

3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 194 Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1951 r. (poz. 1552).

TABELA STANOWISK W MINISTERSTWIE PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

Kolejność	Stanowisko służbowe (tytuł)	Grupa uposażenia miesięcznego
	Zarząd Centralny	
1.	Dyrektor Generalny	I
2.	Dyrektor (departamentu, biura, gabinetu)	II — I
3	Radca Ministra do spraw.....	III — I
4.	Wicedyrektor (departamentu, biura, gabinetu)	III — II
5.	Naczelnik wydziału, starszy inspektor, starszy radca do spraw.....	V — III
6.	Kierownik samodzielnego referatu, inspektor, radca kierownik rachuby	VI — V
7.	Starszy bibliotekarz	VII — VI
8.	Referendarz, sekretarz Ministra	VIII — VI
9.	Kierownik kancelarii ogólnej, bibliotekarz, starsza maszynistka, kierownik hali maszyn	VIII — VII
10.	Skarbnik (kasjer), starszy rachmistrz, podreferendarz, sekretarz podsekretarza stanu, intendent, kierownik magazynu, stenotypista	IX — VII
11.	Kreślarz	X — VII
12.	Starszy rejestrator, starszy kancelista	IX — VIII
13.	Sekretarz (administracyjny, rachunkowy, techniczny), kierownik centrali telefonicznej, korektor	X — VIII
14.	Magazynier, maszynistka	XI — VIII
15.	Starszy woźny, powielaczowy	X — IX
16.	Rachmistrz, rejestrator, kancelista, telefonista	XI — IX
17.	Woźny	XI — X
18.	Młodszy woźny	XII — XI

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 194 Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1951 r. (poz. 1552).

DODATKI FUNKCYJNE W MINISTERSTWIE PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

Zarząd Centralny

Dyrektor generalny	stawka	1
Dyrektor (departamentu, biura, gabinetu)	„	1
Radca Ministra do spraw.....	„	2 lub 1
Wicedyrektor (departamentu, biura, gabinetu)	stawka	2
Naczelnik wydziału, starszy inspektor	„	3
Starszy radca do spraw	„	4 lub 3
Kierownik samodzielnego referatu, inspektor	„	4

DODATKI SŁUŻBOWE W MINISTERSTWIE PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

Zarząd Centralny

Radca, kierownik referatu	stawka	a
Sekretarz (ministra, podsekretarza stanu), kierownik kancelarii ogólnej, kierownik rachuby, samodzielny księgowy, referendarz, podreferendarz samodzielnie referujący	stawka	b
Skarbnik (kasjer), kierownik hali maszyn, intendent, kierownik magazynu	„	c

1553

ZARZĄDZENIE Nr 195 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 15 grudnia 1951 r.

w sprawie tymczasowej tabeli stanowisk oraz dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników w dziale Prezydium Rady Ministrów — w Głównym Urzędzie Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk.

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i zaszeregowania do grup uposażenia pracowników państwowych, podlegających usta-

wie o państwowej służbie cywilnej, oraz pracowników samorządowych (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 92) i § 18 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 94 i Nr 53, poz. 406) zarządza się, co następuje:

1. Zezwala się na utworzenie w dziale Prezydium Rady Ministrów — w Głównym Urzędzie Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk nowych stanowisk, wymienionych w załączniku Nr 1, do czasu uwzględnienia ich w ogólnej tabeli stanowisk.

2. Pracownikom, wymienionym w załączniku Nr 2, przyznaje się dodatki służbowe według stawek w nim określonych.

3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Prezes Rady Ministrów. *J. Cyrankiewicz*

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 195 Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 1951 r. (poz. 1553).

TABELA STANOWISK W PREZYDIUM RADY MINISTRÓW

Główny Urząd Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk

Kolejność	Stanowisko służbowe (tytuł)	Grupa uposażenia miesięcznego
	1. Zarząd Centralny	
1.	Inspektor drukarń	VI — V
2.	Starszy bibliotekarz	VII — VI
	2. Władze i urzędy bezpośrednio podległe	
1.	Kontroler drukarni	VIII — VI

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 195 Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 1951 r. (poz. 1553).

DODATKI SŁUŻBOWE W PREZYDIUM RADY MINISTRÓW

Główny Urząd Kontroli Prasy, Publikacyj i Widowisk

Zarząd Centralny		**Władze i urzędy bezpośrednio podległe**	
Starszy cenzor	stawka a	Starszy cenzor	stawka a
Cenzor	„ b	Cenzor	„ b

1554

ZARZĄDZENIE Nr 200 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1951 r.

w sprawie przekazania organom zastępstwa prawnego uprawnień w zakresie umarzania prywatno-prawnych wierzytelności państwowych.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o umarzaniu prywatno-prawnych wierzytelności państwowych (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 26, poz. 228 i z 1949 r. Nr 9, poz. 49) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uprawnienia Prezesa Rady Ministrów do składania w trybie art. 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 26, poz. 228 i z 1949 r. Nr 9, poz. 49) wniosków o umorzenie prywatno-prawnych wierzytelności państwowych z tytułu zasądzonych kosztów obrończych przekazuje się Urzędowi Zastępstwa Prawnego oraz wydziałom prawnym prezydiów wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi).

§ 2. Przewidziane w § 1 wnioski składają:

1) Urząd Zastępstwa Prawnego — Ministerstwu Finansów,

2) wydziały prawne prezydiów wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi) — wydziałom finansowym tych prezydiów.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1555

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 7 grudnia 1951 r.

w sprawie zasad bilansowania i sporządzania sprawozdań rocznych.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

I. Zakres obowiązywania.

§ 1. Przepisy zarządzenia niniejszego dotyczą samodzielnie bilansujących państwowych zakładów i przedsiębiorstw, central spółdzielczo-państwowych oraz przedsiębiorstw mających formę spółek prawa handlowego, w których Skarb Państwa, przedsiębiorstwa państwowe albo osoby prawne prawa publicznego posiadają udział, wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego.

II. Przepisy ogólne.

§ 2. Ilekroć w tekście zarządzenia użyto wyrazów „zarządzenie Ministra Finansów z dnia 4 października 1951 r." — oznaczają one zarządzenie Ministra Finansów w sprawie zasad przeprowadzania inwentaryzacji (Monitor Polski Nr A-90, poz. 1240).

§ 3. Zamknięcia ksiąg rachunkowych oraz sporządzenia rocznego bilansu należy dokonać według stanu w dniu 31 grudnia.

§ 4. Przed sporządzeniem rocznego bilansu ma być przeprowadzona inwentaryzacja w myśl przepisów zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4 października 1951 r.

§ 5. Na wszelkie operacje podlegające księgowaniu w roku sprawozdawczym powinny być sporządzone odpowiednie dokumenty, które podlegają zaksięgowaniu na właściwe konta przed sporządzeniem bilansu i zamknięciem ksiąg rachunkowych.

§ 6. Sporządzenia bilansu rocznego oraz rachunku wyników dokonuje się w sposób pozaksięgowy. Przedsiębiorstwa sporządzą zestawienia obrotów i sald (obrotówka — księga kontroli kont) wszystkich kont. Zestawienie to, uzgodnione z księgami przedsiębiorstwa i zbilansowane, jest podstawą do sporządzenia bilansu netto i rachunku wyników przedsiębiorstwa. Zamknięcie kont w księgowości głównej przez wprowadzenie sald, podsumowanie i podkreślenie następuje po zatwierdzeniu bilansu.

§ 7. Przedsiębiorstwa, które z dniem 1 stycznia następnego roku prowadzić będą księgowość w oparciu o inny plan kont niż obowiązujący w roku sprawozdawczym, dokonają przekształcenia bilansu początkowego wniesionego w dawnym układzie na konto „Bilans otwarcia" na układ zgodny z wymaganiami nowego planu kont przy pomocy dwóch kont pomocniczych „Bilans otwarcia — aktywa do przekształcenia", „Bilans otwarcia — pasywa do przekształcenia". Szczegółowe przepisy w tym zakresie wydadzą właściwi ministrowie.

III. Przepisy szczegółowe.

Środki trwałe, środki oddane, środki otrzymane, fundusze własne.

§ 8. 1. Środki trwałe wykazuje się w aktywach bilansu w wartości netto, tj. po potrąceniu odpisów na zużycie.

Wartości placów, gruntów, terenów (także leśnych i wodnych) oraz nadań górniczych nie wykazuje się na kontach środków trwałych ani też w bilansach.

Zasada ta nie dotyczy wszelkich nakładów inwestycyjnych poczynionych na placach, gruntach i terenach, jak nawierzchnie, melioracje, osuszanie, nawadnianie itp., które zalicza się do środków trwałych i umarza na zasadach ogólnych.

Ogólną powierzchnię posiadanych placów, gruntów i terenów należy podać w formie uwagi w zestawieniu środków trwałych oraz ich umorzeń (wzór Nr 2).

Przepisy o niewykazywaniu w bilansach wartości placów, gruntów i terenów nie dotyczą przedsiębiorstw mających formę spółek prawa handlowego, w których Skarb Państwa, przedsiębiorstwa państwowe albo osoby prawne prawa publicznego posiadają udział, wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego.

2. Inwestycje oraz kapitalne remonty zarówno rozpoczęte jak też zakończone wykazuje się w bilansie w wysokości poniesionych nakładów.

Kompensatę sald na kontach inwestycji zakończonych oraz remontów kapitalnych przeprowadza się po zatwierdzeniu bilansu rocznego w księgach rachunkowych roku sprawozdawczego.

§ 9. 1. Przelewy do budżetu nadwyżek środków obrotowych, przelewy z zysku oraz dotacje na uzupełnienie środków obrotowych i pokrycie strat przyjąć należy w wysokości efektywnie dokonanych w roku sprawozdawczym wpłat bądź sum efektywnie otrzymanych.

Różnicę między sumą przypadającą do odprowadzenia z zysku na rzecz budżetu za rok sprawozdawczy, obliczoną w myśl obowiązujących przepisów, a faktycznie dokonanymi wpłatami uwidacznia się wyłącznie w danych uzupełniających do bilansu jako środki do odprowadzenia lub środki oddane w nadmiarze.

Przypadającą w dniu 31 grudnia na rzecz przedsiębiorstwa dotację na pokrycie planowej straty roku sprawozdawczego (wyrównanie roczne) wykazuje się również w danych uzupełniających.

2. Salda debetowe kont „Środków oddanych" oraz salda kredytowe kont „Środków otrzymanych" wykazywane są w bilansie. Podlegają one przeksięgowaniu na konto funduszu statutowego (bądź na konta jego zwiększeń lub zmniejszeń, gdy są one przewidziane w planie kont) po zatwierdzeniu bilansu i dokonaniu odpowiednich przelewów wyrównawczych w księgach rachunkowych roku następnego po roku sprawozdawczym. Salda kont „Zwiększenia funduszu" i „Zmniejszenia funduszu" wykazywane są w bilansie w łącznej sumie z funduszem statutowym, pozostając na kontach księgowości głównej zmniejszeń i zwiększeń funduszu, skąd po zatwierdzeniu bilansu podlegają przeksięgowaniu na konto funduszu statutowego w księgach roku sprawozdawczego.

Saldo konta „Wynik działalności przedsiębiorstwa" należy wykazać w bilansie. Przeniesienia powyższego salda na konto funduszu statutowego (bądź na konta jego zwiększeń lub zmniejszeń, gdy są one przewidziane w planie kont) następuje po zatwierdzeniu bilansu

i dokonaniu przelewów wyrównawczych w księgach rachunkowych roku następnego po roku sprawozdawczym.

Środki pieniężne, kredyty, rozrachunki.

§ 10. 1. Gotówkę w kasie należy wykazać w aktywach bilansu zgodnie ze stanem faktycznym w dniu 31 grudnia roku sprawozdawczego stwierdzonym protokołem z rewizji kasy przez komisję inwentaryzacyjną.

Salda rachunków bankowych jak również salda kont kredytów przyjmuje się do bilansu w wysokości potwierdzonej wyciągami bankowymi.

Przelewy dokonane w roku sprawozdawczym, które nie wpłyną na odpowiedni rachunek bankowy przedsiębiorstwa do dnia 31 grudnia roku sprawozdawczego, powinny być wykazane na debecie konta „Sumy pieniężne w drodze".

2. Salda rozrachunków z odbiorcami, dostawcami, organami finansowymi, instytucjami ubezpieczeń społecznych, Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń Wzajemnych i innymi instytucjami, jak również salda innych należności i zobowiązań, powinny być z kontrahentami uzgodnione. Fakt uzgodnienia powinien być potwierdzony na piśmie w trybie ustalonym zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 4 października 1951 r. W wyjątkowych przypadkach, kiedy do dnia zakończenia prac bilansowych nie zostanie osiągnięte wzajemne uzgodnienie sald, dopuszcza się przyjęcie do bilansu sum wynikających z ksiąg rachunkowych i uznanych przez przedsiębiorstwa za słuszne.

3. Salda rozliczeń wewnętrzno-branżowych muszą być bezwarunkowo uzgodnione na dzień bilansowy. Bilans, do którego będą wprowadzone nie uzgodnione salda rozliczeń wewnętrzno-branżowych, będzie traktowany jako nieprawidłowo sporządzony.

4. Przed sporządzeniem bilansu poddać należy gruntownej analizie zapisy na kontach odbiorców i dostawców (zleceniodawców, podwykonawców) oraz przeprowadzić w jej wyniku księgowania porządkujące, tak aby zgodnie z obowiązującymi planami kont konta odbiorców krajowych (zleceniodawców) nie wykazywały sald kredytowych, konta zaś dostawców krajowych (podwykonawców) — sald debetowych

Przepis powyższy nie dotyczy kont odbiorców i dostawców (zleceniodawców, podwykonawców) przeznaczonych do rejestracji zaliczek otrzymanych czy udzielonych w trybie ustalonym przepisami odrębnymi.

§ 11. Należności sporne wykazuje się w bilansie w pełnej sumie; za należności sporne uważa się te roszczenia, które skierowano na drogę postępowania sądowego lub arbitrażowego.

Roszczenia oddalone w postępowaniu sądowym lub arbitrażowym podlegają odpisaniu na straty.

§ 12. Zobowiązania i należności, w stosunku do których nastąpiło przedawnienie, należy odpisać na zyski lub straty.

Należności nieściągalne podlegają również odpisaniu na straty na podstawie uprzedniej decyzji kierownika przedsiębiorstwa, zatwierdzonej przez jednostkę nadrzędną zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 13. 1. Nie wykorzystane rezerwy, których tworzenie przewidywał plan finansowo-przemysłowy przedsiębiorstwa, wykazuje się w bilansie.

2. Fundusze celowe przyjmuje się do bilansu w wysokości sald na odpowiednich kontach. Salda tych kont powinny być uzgodnione ze stanami na rachunkach bankowych funduszów i rezerw. Zasada ta nie dotyczy kont „Fundusz zakładowy" i „Fundusz popierania produkcji z odpadków".

§ 14. Saldo konta „Wydatki z funduszu zakładowego" figurujące w bilansie roku 1950, a nie przeksięgowane na konto „Fundusz zakładowy" w roku sprawozdawczym na skutek braku warunków dokonania odpisu na fundusz zakładowy za rok 1950 należy przenieść na konto „Straty lat ubiegłych".

Przepis powyższy stosuje się odpowiednio i w tym przypadku, gdy odpis na fundusz zakładowy za rok 1950 nie pokrył w całości salda konta „Wydatki z funduszu zakładowego". Odpisaniu na straty, o którym mowa wyżej, podlegają wyłącznie wydatki na nagrody indywidualne oraz za osiągnięcia we współzawodnictwie, poniesione w okresie od 1 września 1950 r. do 31 grudnia 1950 r., na które uzyskano zezwolenie jednostki nadrzędnej.

§ 15. Salda kont: „Fundusz zakładowy", „Wydatki z funduszu zakładowego" oraz „Fundusz popierania produkcji z odpadków" i „Wydatki z funduszu popierania produkcji z odpadków" wykazuje się w bilansie. Po zatwierdzeniu bilansu salda tych kont podlegają odpowiedniej kompensacie w księgach rachunkowych roku sprawozdawczego.

§ 16. Salda kont rozliczeń międzyokresowych zarówno czynnych jak i biernych, które wykazać należy w bilansie, powinny być uprzednio skontrolowane i doprowadzone do takiego stanu, aby po stronie aktywów ujęte były wszystkie wydatki i nakłady poniesione w bieżącym okresie, a odnoszące się do okresów następnych, natomiast aby po stronie pasywów ujęte były bądź wpływy z tytułu dochodów, dotyczących okresu przyszłego, bądź zarezerwowane koszty, dotyczące okresu sprawozdawczego.

Materiały, towary, wyroby, produkcja w toku.

§ 17. 1. Środki obrotowe ewidencjonowane na kontach zapasów produkcyjnych i towarowych wykazuje się w bilansie w wartości wynikającej z ich wycenienia według zasad podanych w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 4 października 1951 r.

2. Manka, ubytki i straty nie zawinione oraz nadwyżki podlegają odpisaniu na straty lub zyski przed sporządzeniem bilansu. Bilans, do którego będą wprowadzane manka, ubytki i straty nie zawinione, będzie traktowany jako nieprawidłowo sporządzony.

IV. Wzory, załączniki, terminy.

§ 18. 1. Przedsiębiorstwa objęte niniejszym zarządzeniem sporządzą sprawozdanie roczne na wzorach podanych jako załączniki do właściwych dla danego działu gospodarczego instrukcji w sprawie sprawozdawczości finansowej na r. 1951, zatwierdzonych zarządzeniami Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w sprawie sprawozdawczości statystycznej na rok 1951 oraz w zakresie sprawozdawczości, dotyczącej jednostkowych kosztów własnych niektórych wyrobów — na wzorach ustalonych w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 150 z dnia 16 kwietnia 1951 r.

2. Do sprawozdania rocznego nie dołącza się sprawozdań terminowych przewidzianych w instrukcjach, o których wyżej mowa.

3. Sprawozdanie roczne należy uzupełnić następującymi zestawieniami do bilansu:

a) zestawienie zmian funduszu własnego (wzór Nr 1),
b) zestawienie środków trwałych oraz ich umorzeń (wzór Nr 2),
c) zestawienie zbiorcze niedoborów i nadwyżek zapasów (wzór Nr 3),
d) zestawienie gospodarki funduszem popierania produkcji z odpadków (wzór Nr 4),
e) zestawienie gospodarki funduszem zakładowym (wzór Nr 5).

Do złożenia zestawień, o których mowa wyżej pod lit. d) i e), obowiązane są tylko przedsiębiorstwa objęte działaniem przepisów o funduszu zakładowym i funduszu popierania produkcji z odpadków.

§ 19. 1. Sprawozdania roczne przedłożą przedsiębiorstwa, objęte niniejszym zarządzeniem w terminie do dnia 25 lutego 1952 r.

2. Termin złożenia sprawozdań rocznych za 1951 r. dla niżej podanych przedsiębiorstw wyjątkowo przesuwa się:

1) Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych
wszystkie przedsiębiorstwa 25.III 1952 r.
2) Ministerstwo Rolnictwa
wszystkie przedsiębiorstwa 25.III 1952 r.
3) Ministerstwo Leśnictwa
wszystkie przedsiębiorstwa 25.III 1952 r.
4) Ministerstwo Przemysłu Drobnego i Rzemiosła
terenowe przedsiębiorstwa przemysłu materiałów budowlanych 10.IV 1952 r.
pozostałe przedsiębiorstwa 25.III 1952 r.
5) Ministerstwo Gospodarki Komunalnej
wszystkie przedsiębiorstwa z wyjątkiem Centrali Sprzętu Pożarniczego, Ratunkowego i Ochronnego 25.III 1952 r.
6) Ministerstwo Zdrowia
wszystkie przedsiębiorstwa 25.III 1952 r.
7) Ministerstwo Kultury i Sztuki
wszystkie przedsiębiorstwa 25.III 1952 r.
8) Ministerstwo Kolei
Polskie Koleje Państwowe 10.IV 1952 r.
Państwowe Przedsiębiorstwo Robót Kolejowych 10.IV 1952 r.
Polskie Biuro Podróży „Orbis" 10.IV 1952 r.
Kolejowe Zakłady Gastronomiczne 10.IV 1952 r.
pozostałe przedsiębiorstwa 25.III 1952 r.
9) Ministerstwo Handlu Wewnętrznego
Miejski Handel Detaliczny 10.IV 1952 r.
pozostałe przedsiębiorstwa 10.III 1952 r.
10) Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli
wszystkie przedsiębiorstwa 10.III 1952 r.
11) Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego
wszystkie przedsiębiorstwa 10.III 1952 r.
12) Ministerstwo Transportu Drogowego i Lotniczego
Przedsiębiorstwo Robót Drogowych 10.IV 1952 r.
Centrala Sprzętu Samochodowego „Motozbyt" 10.IV 1952 r.
Państwowa Komunikacja Samochodowa 10.IV 1952 r.
13) Ministerstwo Poczt i Telegrafów
Przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" 10.III 1952 r.
Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch" 25.III 1952 r.
Zarządy Okręgowe Radiofonizacji Kraju 25.III 1952 r.
14) Prezydium Rady Ministrów
Komitet do Spraw Radiofonii Polskie Radio 25.III 1952 r.
15) Ministerstwo Żeglugi
Polskie Linie Oceaniczne 10.III 1952 r.
Polska Żegluga Morska 10.III 1952 r.
16) Ministerstwo Przem. Rolnego i Spożywczego wszystkie przedsiębiorstwa z wyjątkiem Przedsiębiorstwa Remontowo-Montażowego oraz Centralnego Biura Projektów Przemysłu Rolnego i Spożywczego 10.III 1952 r.
17) Ministerstwo Przemysłu Lekkiego
przedsiębiorstwa podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Ceramiki Budowlanej 10.III 1952 r.
przedsiębiorstwa podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Materiałów Wiążących 10.III 1952 r.
przedsiębiorstwa podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Roszarniczego 10.III 1952 r.
przedsiębiorstwa podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Drzewnego 10.III 1952 r.
przedsiębiorstwa podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Odzieżowego 10.III 1952 r.
przedsiębiorstwa podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Szklarskiego 10.III 1952 r.
przedsiębiorstwa podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Skórzanego 10.III 1952 r.
oraz
Zarząd Przemysłu Kamienia Budowlanego 10.III 1952 r.
Zarząd Przemysłu Artykułów i Tkanin Technicznych 10.III 1952 r.
Zarząd Cegielń Wapienno-Piaskowych 10.III 1952 r.
Centrala Odpadków Użytkowych 10.III 1952 r.
18) Centralny Urząd Wydawnictw, Przemysłu Graficznego i Księgarstwa
Polskie Wydawnictwa Gospodarcze „Polgos" 25.III 1952 r.
Centralny Zarząd Przemysłu Graficznego 25.III 1952 r.
Centrala Obrotu Księgarskiego „Dom Książki" 25 III 1952 r.
19) Centralny Urząd Skupu i Kontraktacji
Centrala Mięsna 10.IV 1952 r.
pozostałe przedsiębiorstwa 10.III 1952 r.

Przedsiębiorstwa wymienione wyżej powinny uzgodnić do dnia 31 stycznia 1952 r. rozrachunki z przedsiębiorstwami obowiązanymi do złożenia sprawozdania finansowego w terminie do dnia 25 lutego 1952 r.

3. Przedsiębiorstwa rozliczające się z budżetem centralnym oraz ich jednostki organizacyjne utrzymywane z narzutów powinny przedłożyć swe sprawozdania roczne:

a) nadrzędnej jednostce organizacyjnej,
b) właściwemu terytorialnie oddziałowi banku finansującego,

c) wydziałowi (oddziałowi) finansowemu właściwego terytorialnie prezydium rady narodowej.

4. Przedsiębiorstwa rozliczające się z budżetami terenowymi obowiązane są przedłożyć sprawozdania roczne nadrzędnej wojewódzkiej jednostce organizacyjnej. Pod pojęciem tym należy rozumieć:

a) dla przedsiębiorstw przemysłu terenowego oprócz przedsiębiorstw terenowego przemysłu materiałów budowlanych oraz dla budowlanych przedsiębiorstw powiatowych — zarządy wojewódzkie,
b) dla przedsiębiorstw Miejskiego Handlu Detalicznego — biura wojewódzkie MHD,
c) dla pozostałych przedsiębiorstw terenowych — wydziały branżowe (gospodarki komunalnej, materiałów budowlanych) prezydiów wojewódzkich rad narodowych (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi).

Przepis podany w ust. 1 lit. c) nie obowiązuje przedsiębiorstw podległych bezpośrednio wojewódzkim radom narodowym (Radzie Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi). Przedsiębiorstwa te składają swe sprawozdania:

a) właściwemu terytorialnie oddziałowi banku finansującego,
b) prezydium właściwej terytorialnie rady narodowej:

1 egz. wydziałowi (oddziałowi) finansowemu oraz
1 egz. wydziałowi (oddziałowi) branżowemu.

§ 20. 1. Jednostki nadrzędne przedsiębiorstw rozliczających się z budżetem centralnym, obowiązane do składania sprawozdań zbiorczych, sporządzają zbiorcze sprawozdania roczne na podstawie i na wzorach sprawozdań podległych im przedsiębiorstw w ciągu dni 15 od terminów ustalonych w paragrafie poprzednim i obowiązane są je przedłożyć:

a) właściwemu ministerstwu,
b) Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego,
c) Ministerstwu Finansów (Departament Księgowości),
d) centrali banku finansującego,
e) Głównemu Urzędowi Statystycznemu (Departament III).

2. Jednostki nadrzędne przedsiębiorstw terenowych (zarządy wojewódzkie, biura wojewódzkie MHD, wydziały branżowe prezydiów wojewódzkich rad narodowych (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi) składają zbiorcze sprawozdania roczne w ciągu 20 dni od terminów ustalonych dla złożenia sprawozdań przedsiębiorstw:

a) właściwemu ministerstwu,
b) wojewódzkiej komisji planowania gospodarczego,
c) Ministerstwu Finansów (Departament Księgowości),
d) centrali banku finansującego,
e) wydziałowi finansowemu prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi),
f) wydziałowi branżowemu prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi).
g) Głównemu Urzędowi Statystycznemu (Departament III).

3. Wojewódzkie biura MHD przesyłają swe zbiorcze sprawozdania Centralnemu Biuru MHD, natomiast nie przesyłają sprawozdań władzom wymienionym w ust. 2 lit. a) i c). Centralne Biuro MHD składa zbiorcze sprawozdanie w trybie ustalonym w § 20 ust. 1.

Przepis podany pod literą f) ma zastosowanie jedynie w przypadkach, gdy wojewódzką jednostką nadrzędną jest zarząd wojewódzki lub biuro wojewódzkie MHD.

§ 21. 1. Jednostki administracyjne, utrzymywane z narzutów na jednostki podległe, rozliczające się z budżetem centralnym, winny przedkładać swe sprawozdania zgodnie z § 19 ust. 3.

Sprawozdania zbiorcze, sporządzane przez jednostki nadrzędne i przedkładane w myśl § 20 ust. 1, powinny oprócz „sprawozdania z wykonania planu nakładów", obejmującego wszystkie jednostki ujęte w sprawozdaniu, zawierać również sprawozdania indywidualne poszczególnych jednostek.

2. Jednostki administracyjne, utrzymywane z narzutów na jednostki podległe rozliczające się z budżetami terenowymi, składają swe sprawozdania:

1 egz. — bankowi finansującemu,
1 egz. — właściwemu ministerstwu,
1 egz. — Ministerstwu Finansów,
1 egz. — Głównemu Urzędowi Statystycznemu (Departament III).

§ 22. 1. Zbiorcze sprawozdania roczne powinny być zestawione jednorodnymi grupami branżowymi z podziałem na:

a) jednostki wytwórcze,
b) jednostki handlowe,
c) przedsiębiorstwa budowlano-montażowe, wydzielone oddziały inwestycyjne na pełnym wewnętrznym rozrachunku gospodarczym,
d) jednostki usługowe,
e) biura projektów,
f) dyrekcje budów,
g) przedsiębiorstwa w budowie,
h) jednostki administracyjne utrzymywane z narzutów.

Dane wynikowe przedsiębiorstw handlowych powinny być rozbite według poszczególnych szczebli handlu (np. detal, hurt, eksport, import).

2. Do zbiorczych sprawozdań rocznych włączyć należy salda kont wyodrębnionej księgowości, wprowadzonej pismem okólnym Ministerstwa Finansów Nr KS 2183/DD/51, rejestrującej rozliczenie z budżetem jednostek centralnie rozliczających.

3. Wszystkie sprawozdania zbiorcze zestawione być powinny w tysiącach złotych ze znakiem dziesiętnym po przecinku.

4. Jeżeli w związku z zatwierdzeniem bilansów przedsiębiorstw zajdzie konieczność skorygowania przekazanego odpowiednim jednostkom bilansu zbiorczego, poprawiony bilans zbiorczy powinien być złożony wskazanym w § 20 ust. 1 i 2 jednostkom w ciągu dni 15 od daty zatwierdzenia ostatniego bilansu jednostek podległych.

V. Przepisy końcowe.

§ 23. W przypadkach gdyby cechy specjalne danego działu gospodarczego lub branży wymagały uregulowania zagadnień objętych niniejszym zarządzeniem w sposób szczególny, właściwi ministrowie wydadzą w porozumieniu z Ministrem Finansów odrębne przepisy.

§ 24. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

Załączniki do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 1951 r. (poz. 1555)

Wzór Nr 1

ZESTAWIENIE ZMIAN FUNDUSZU WŁASNEGO

Wypełnić w tysiącach złotych ze znakiem dziesiętnym po przecinku.

Lp.	Nazwa	Zmniejszenie		Zwiększenie		Fundusz własny			
		zł	%	zł	%	zł	%	zł	%
1	Fundusz własny na początek okresu						100		100
2	Zwiększenie funduszu własnego								
	a) inwestycje								
	b) różnice z przeszacowania środków trwałych								
	c) środki trwałe ujawnione								
	d) środki trwałe otrzymane								
	e) środki trwałe przeniesione z kategorii środków obrotowych								
	f) nadwyżki z likwidacji środków trwałych								
	g) kapitalne remonty zakończone								
	h) umorzenie środków trwałych oddanych								
	i) pierwsze wyposażenie w przedmioty nietrwałe, części zapasowe maszyn i urządzeń								
	j) środki obrotowe przeniesione z kategorii środków trwałych								
	k) różnice z przeszacowania środków obrotowych								
	l) inne								
	.....								
	.....								
	.....								
3	Środki otrzymane								
	a) uzupełnienie własnych środków obrotowych								
	b) dotacje na pokrycie planowanej straty								
4	Zysk								
5	Zmniejszenie funduszu własnego								
	a) środki trwałe								
	b) różnice z przeszacowania środków trwałych								
	c) przeniesienie środków trwałych do kategorii środków obrotowych								
	d) strata przy likwidacji środków trwałych								
	e) umorzenie środków trwałych w eksploatacji								
	f) umorzenie środków trwałych otrzymanych								
	g) różnice z przeszacowania środków obrotowych								
	h) przeniesienie środków obrotowych do kategorii środków trwałych								
	i) inne								
	.....								
	.....								
	.....								
6	Środki oddane								
	a) przelewy nadwyżek środków obrotowych								
	b) przelewy do budżetu z zysku								
	c) środki przeznaczone na fundusze								
	.....								
	.....								
7	Strata								
8	Fundusz własny na koniec okresu								
	Razem		100		100				

ZESTAWIENIE ŚRODKÓW TRWAŁYCH ORAZ ICH UMORZEŃ

Wzór Nr 2

Wypełnić w tysiącach złotych ze znakiem dziesiętnym po przecinku.

Lp.	Nazwa	Środki trwałe								Umorzenia								Wartość netto środków trwałych	
		Stan na pocz. okresu		Zwiększenia		Zmniejszenia		Stan na koniec okresu		Stan na pocz. okresu		Zwiększenie		Zmniejszenie		Stan na koniec okresu			
		tys. zł	%	tys. zł	%	tys. zł	%	tys. zł	%	tys. zł	%	tys. zł	%	tys. zł	%	tys. zł	%	tys. zł	%
	ŚRODKI TRWAŁE ZASADNICZE																		
1	Budynki i zabudowania																		
2	Maszyny																		
3	Urządzenia techniczne																		
4	Środki transportowe																		
5	Przyrządy																		
6	Ruchomości i wyposaż.																		
7	Opakowania																		
8	Inwentarz żywy																		
9	Inwestycje w dzierż. obiekt.																		
10	Uzbroj. i urządz. placów i terenów (nawierzchn., melioracje, osuszenia itp.)																		
	Razem		100								100								100
	ŚRODKI TRWAŁE POZAZAKŁADOWE																		
1	Budynki i zabudowania																		
2	Maszyny																		
3	Urządzenia techniczne																		
4	Środki transportowe																		
5	Przyrządy																		
6	Ruchomości i wyposaż.																		
7	Opakowania																		
8	Inwentarz żywy																		
9	Inwestycje w dzierż. obiekt.																		
10	Uzbroj. i urządz. placów i terenów (nawierzchn., melioracje, osuszenia itp.)																		
	Razem		100								100								100

Place, grunty, tereny . . . . . .

Wzór Nr 3

ZESTAWIENIE ZBIORCZE NIEDOBORÓW I NADWYŻEK ZAPASÓW

na dzień 31 grudnia 19..... r.

Wypełnić w tysiącach złotych ze znakiem dziesiętnym po przecinku.

Lp.	Nazwa grupy	Stan księgowy w dniu 31.XII 19..... r.	Stan faktyczny w dniu 31.XII 19..... r.	Różnice		Wyksięgowano na klasę:			
		wartość	wartość	niedobór	nadwyżka	1	2	4	9
1	2	3	4	5	6	7			

Wzór Nr 4

ZESTAWIENIE GOSPODARKI FUNDUSZEM POPIERANIA PRODUKCJI Z ODPADKÓW

Wypełnić w tysiącach złotych ze znakiem dziesiętnym po przecinku.

	Plan	Wykonanie
A. a) pozostałość na 1. I roku sprawozdawczego		
b) odpisy kwartalne		
c) wyrównawczy odpis roczny		
Razem		
B. Spłata zobowiązań z roku ubiegłego		
C. Wydatkowano na:		
a) premiowanie pracowników		
b) remonty mieszkań i budowę domów pracowniczych		
c) niezbędne do rozszerzenia produkcji z odpadków inwestycje pozalimitowe		
Razem (B+C)		
D. Pozostałość na dzień 31. XII roku sprawozdawczego A—(B+C)		
E. Nie pokryte zobowiązania w roku sprawozdawczym		

Wzór Nr 5

ZESTAWIENIE GOSPODARKI FUNDUSZEM ZAKŁADOWYM ZA ROK 1951

Wypełnić w tysiącach złotych ze znakiem dziesiętnym po przecinku.

		Plan	Wykonanie
A.	a) pozostałość na 1. I roku sprawozdawczego		
	b) odpisy kwartalne		
	c) wyrównawczy odpis roczny . . .		
	Razem		
B.	Spłata zobowiązań z roku ubiegłego . . .		
C.	Wydatkowano na:		
	a) inwestycje kulturalne i socjalne oraz budownictwo mieszkaniowe . . .		
	b) współzawodnictwo zakładowe . . .		
	c) nagrody dyrektorskie		
	d) zasilenie budżetu akcji socjalnej . .		
	Razem (B + C)		
D.	Pozostałość na dzień 31. XII roku sprawozdawczego A − (B + C) (nadwyżka, niedobór) . . .		
E.	Nie pokryte zobowiązania w roku sprawozdawczym		

1556

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 grudnia 1951 r.

w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego na 1952 r. niektórych przedsiębiorstw, podległych Ministrowi Państwowych Gospodarstw Rolnych.

Na podstawie art. 18 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 439) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zasady organizacji finansowej i systemu finansowego, ustalone w niniejszym zarządzeniu, obejmują:

a) wszystkie zespoły państwowych gospodarstw rolnych oraz inne jedno i wielozakładowe przedsiębiorstwa, podporządkowane bezpośrednio okręgowym zarządom państwowych gospodarstw rolnych,

b) stacje selekcji roślin, podporządkowane bezpośrednio Centralnemu Zarządowi Selekcji Roślin,

c) zespoły rybackie, podporządkowane bezpośrednio Centralnemu Zarządowi Rybactwa,

d) stadniny koni, źrebięciarnie oraz stacje ogierów, podporządkowane bezpośrednio Centralnemu Zarządowi Hodowli Koni.

Wymienione wyżej przedsiębiorstwa w dalszym ciągu niniejszego zarządzenia nazywane będą „przedsiębiorstwami".

§ 2. Przedsiębiorstwa wymienione w § 1, z wyłączeniem stacji ogierów, działają według zasad rozrachunku gospodarczego.

§ 3. 1. Zakłady w przedsiębiorstwach powinny być stopniowo organizowane według zasad wewnętrznego ograniczonego rozrachunku gospodarczego.

2. Decyzję o przeniesieniu zakładów na wewnętrzny ograniczony rozrachunek gospodarczy oraz o zakresie tego rozrachunku podejmuje kierownik przedsiębiorstwa za zgodą jednostki nadrzędnej.

§ 4. 1. Przedsiębiorstwa, których przedmiotem działalności jest produkcja przemysłowo-rolna lub usługowa, prowadzą księgowość na podstawie właściwego branżowego planu kont.

2. Pozostałe przedsiębiorstwa prowadzą księgowość na podstawie jednolitego planu kont dla państwowych gospodarstw rolnych, wprowadzonego zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 14 grudnia 1950 r. w sprawie jednolitego planu kont dla państwowych gospodarstw rolnych na rozrachunku gospodarczym (Monitor Polski Nr A-133, poz. 1705).

§ 5. Przedsiębiorstwa „Stacje Ogierów", podporządkowane bezpośrednio Centralnemu Zarządowi Hodowli Koni, są jednostkami budżetowymi. Dochody i wydatki tych przedsiębiorstw objęte są budżetem Państwa.

§ 6. Przedsiębiorstwa państwowych gospodarstw rolnych sprzedają produkty i świadczą usługi bezpośrednio odbiorcom według listy lub kategorii ustalonych przez Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych.

§ 7. Zespoły państwowych gospodarstw rolnych sprzedają produkty po cenach, ustalonych zgodnie z przepisami o zatwierdzaniu cen. Dotyczy to również transakcji między przedsiębiorstwami wchodzącymi w skład państwowych gospodarstw rolnych.

§ 8. Produkty własnej gospodarki zużywane wewnątrz przedsiębiorstwa rozliczane są po obowiązujących cenach skupu, płaconych producentom.

§ 9. Przedsiębiorstwa regulują należność dostawcom i ściągają należności od odbiorców na podstawie wystawianych faktur w drodze inkasa bankowego z wyjątkiem przypadków przewidzianych przepisami szczególnymi.

§ 10. Opodatkowanie przedsiębiorstw reguluje dekret z dnia 21 września 1950 r. o opodatkowaniu przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 399) i przepisy na jego podstawie wydane.

§ 11. Finansowanie i bankową kontrolę przedsiębiorstw w zakresie działalności eksploatacyjnej i inwestycyjnej wykonuje Bank Rolny.

§ 12. Normowaniu podlegają następujące środki obrotowe:

a) produkcja roślinna (zapasy),
b) produkcja z lasów, sadów, parków i wód,
c) produkcja pochodzenia zwierzęcego,
d) produkcja inwentarza żywego obrotowego,
e) surowce przemysłu rolnego,
f) produkcja przemysłu rolnego,
g) pasze przemysłowe,
h) nawozy sztuczne,
i) materiały pędne i smary,
j) inne materiały pomocnicze i ogólno-gospodarcze,
k) inwentarz małocenny (przedmioty nietrwałe),
l) części do maszyn, narzędzi i urządzeń,
ł) towary obcej produkcji do dalszej odsprzedaży,
m) produkcja roślinna nie zakończona,
n) produkcja w toku przemysłu rolnego,
o) międzyokresowe rozliczenia czynne.

§ 13. Normatywy środków obrotowych przedsiębiorstw powinny być pokryte w 80% funduszem własnym oraz pasywami stałymi, przechodzącymi z okresu na okres.

§ 14. Zaspokojenie potrzeb przedsiębiorstw w zakresie środków obrotowych przekraczających pokrycie funduszem własnym i pasywami stałymi następuje z bankowych kredytów obrotowych.

§ 15. Zasady wykonawstwa inwestycji obowiązujące przedsiębiorstwa w 1952 r. regulują odrębne przepisy.

§ 16. 1. Sposób ustalenia źródeł finansowania oraz planowanie pokrycia finansowego inwestycji przedsiębiorstw określa instrukcja budżetowa Nr 5/52 z dnia 25 lipca 1951 r. w sprawie planowania pokrycia finansowego inwestycji na 1952 r.

2. Zwiększenie pogłowia inwentarza żywego pociągowego i hodowlano-użytkowego (stada podstawowego), pochodzące z własnej hodowli państwowych gospodarstw rolnych, finansowane będzie w trybie ustalonym zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 1950 r. w sprawie zasad i trybu włączania do planu inwestycyjnego na rok 1951 planu inwestycji, polegających na zwiększeniu wartości podstawowego

stada z własnej hodowli w państwowych gospodarstwach rolnych (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-6, poz. 76).

§ 17. Finansowanie kapitalnych remontów w przedsiębiorstwach reguluje instrukcja Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 30, wprowadzona zarządzeniem Nr 179 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 21 lipca 1950 r. w sprawie ogólnych zasad planowania, wykonywania i finansowania remontów wraz z późniejszymi zmianami oraz zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 17 lipca 1951 r. w sprawie podziału amortyzacji w przedsiębiorstwach działających według zasad rozrachunku gospodarczego na 1952 r. (Monitor Polski Nr A-76, poz. 1052).

§ 18. W zakresie działalności inwestycyjnej Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych jest inwestorem centralnym, okręgowe i centralne zarządy — inwestorami naczelnymi i głównymi, poszczególne przedsiębiorstwa — inwestorami bezpośrednimi.

§ 19. Zysk przedsiębiorstwa będzie dzielony na części przeznaczone na:

a) uzupełnienie lub zwiększenie własnych środków obrotowych przedsiębiorstwa,

b) na wpłatę z zysku do budżetu Państwa obejmującą całą pozostałą część zysku, nie mniej jednak niż 10% zysku.

§ 20. Na pokrycie strat przedsiębiorstw planowo-deficytowych przewidziana będzie dotacja z budżetu Państwa.

§ 21. Przedsiębiorstwa mogą podejmować wykonanie akcji zleconych. Akcje zlecone są to zarządzone przez władze nadrzędne specjalne zadania gospodarcze, nie objęte zakresem działania ani planem gospodarczo-finansowym przedsiębiorstwa, których sfinansowanie zapewnione zostało w budżecie Państwa.

§ 22. 1. Upoważnia się Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do wydawania przepisów szczegółowych przewidzianych w uchwale Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego przedsiębiorstw państwowych objętych budżetem centralnym (Monitor Polski Nr A-55, poz. 630).

2. Przepisy szczegółowe odbiegające od zasad ustalonych niniejszym zarządzeniem powinny być uzgodnione z Ministrem Finansów, z tym że w zakresie rozliczeń dotyczących cen, kosztów, marż i rabatów — uzgodnienie powinno nastąpić również z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

§ 23. W sprawach nie unormowanych niniejszym zarządzeniem mają zastosowanie odpowiednie przepisy:

1) uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego przedsiębiorstw państwowych objętych budżetem centralnym (Monitor Polski Nr A-55, poz. 630) z zastrzeżeniem przepisów art. 18 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych;

2) uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zasad finansowania kapitalnych remontów przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym (Biuletyn P.K.P.G. Nr 10, poz. 129);

3) uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zasad normowania i finansowania środków obrotowych przedsiębiorstw państwowych (Biuletyn P.K.P.G. Nr 10, poz. 131);

4) uchwały Nr 98 Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1951 r. w sprawie rozliczeń z budżetem centralnym z tytułu wpłat z zysku i pokrywania strat państwowych przedsiębiorstw i banków (Monitor Polski Nr A-17, poz. 225);

5) uchwały Nr 99 Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1951 r. w sprawie rozliczeń przedsiębiorstw państwowych z budżetem centralnym z tytułu środków obrotowych (Monitor Polski Nr A-17, poz. 226);

6) zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 marca 1951 r. w sprawie finansowania i bankowej kontroli kapitalnych remontów przedsiębiorstw działających na zasadach rozrachunku gospodarczego (Monitor Polski Nr A-35, poz. 444).

§ 24. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

1557

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 9 listopada 1951 r.

w sprawie dostosowania organizacji Głównego Instytutu Odlewnictwa do przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej.

W celu dostosowania organizacji Głównego Instytutu Odlewnictwa do przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) na podstawie art. 24 ust. 2 tej ustawy zarządzeniu Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 30 sierpnia 1950 r. w sprawie utworzenia Głównego Instytutu Odlewnictwa (Monitor Polski Nr A-127, poz. 1577) nadaje się następujące brzmienie:

§ 1. Tworzy się Instytut Odlewnictwa, zwany dalej w skróceniu „instytutem".

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. Kraków.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie w dziedzinie technicznej, organizacyjnej i ekonomicznej prac naukowo-badawczych mających na celu postęp techniczny i gospodarczy w odlewnictwie.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Ciężkiego.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. 1. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego.

2. Statut określi, jakie zakłady i pracownie instytutu mogą być prowadzone według zasad rozrachunku gospodarczego.

§ 7. 1. Instytutowi przydziela się do wykonywania zadań planowych:

1) środki objęte spisem inwentarza sporządzonym na dzień 30 czerwca 1951 r. oraz
2) Wytwórnię Prototypów i Specjalnego Wyposażenia Odlewni w Krakowie — poprzednio Krakowska Fabryka Sygnałów Kolejowych — przedsiębiorstwo państwowe, podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Taboru Kolejowego,
3) Dział Mechanizacji Odlewni Centralnego Biura Aparatury Chemicznej i Urządzeń Chłodniczych w Krakowie, podległego Centralnemu Zarządowi Budowy Maszyn Ciężkich.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Ciężkiego: w z. *R. Fidelski*

1558

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 23 sierpnia 1951 r.

w sprawie zakresu powszechnej elektryfikacji we wsiach i osiedlach.

Na podstawie art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 256) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powszechna elektryfikacja we wsiach i osiedlach obejmuje w zakresie wyposażenia budynków w urządzenia elektryczne:

1) w budynkach osób będących właścicielami lub użytkownikami gospodarstw rolnych, których przychód szacunkowy, obliczony dla celów podatku gruntowego w roku, w którym nastąpiło ogłoszenie powszechnej elektryfikacji w trybie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 256) dla danej wsi lub osiedla, wynosi:
   a) I grupa — do 4.200 zł — wykonanie:
      2 punktów świetlnych w mieszkaniu,
      1 gniazdka wtykowego w mieszkaniu,
      lub na żądanie uprawnionego —
      1 punktu świetlnego w mieszkaniu,
      1 gniazdka wtykowego w mieszkaniu,
      1 punktu świetlnego w zabudowaniach gospodarskich,
   b) II grupa — od 4.200 do 8.400 zł — wykonanie:
      2 punktów świetlnych w mieszkaniu,
      1 gniazdka wtykowego w mieszkaniu,
      1 punktu świetlnego w zabudowaniach gospodarskich,
   c) III grupa — ponad 8.400 zł — wykonanie:
      3 punktów świetlnych w mieszkaniu,
      1 gniazdka wtykowego,
      1 punktu świetlnego w zabudowaniach gospodarskich;
2) w budynkach, użytkowanych przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe, przedsiębiorstwa pod zarządem państwowym, centrale spółdzielczo-państwowe oraz spółdzielnie — wykonanie punktów świetlnych i siłowych zgodnie z planem inwestycyjnym;
3) w budynkach osób innych, niż wymienione w pkt 1 i 2 — wykonanie urządzeń elektrycznych takiej grupy spośród wymienionych w pkt 1, do jakiej właściciel budynku został zaliczony na podstawie zasad, ustalonych uchwałą Nr 515 Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1951 r. w sprawie opłat elektryfikacyjnych, pobieranych przy powszechnej elektryfikacji (Monitor Polski Nr A-71, poz. 920).

§ 2. Niedoprowadzenie przewodów elektrycznych do niektórych budynków mieszkalnych lub gospodarczych we wsi lub osiedlu, objętych powszechną elektryfikacją, może być uzasadnione tylko oczywistymi względami techniczno-gospodarczymi, a w szczególności znacznym oddaleniem od skupisk zabudowań wsi lub osiedla.

§ 3. 1. Dodatkowe instalacje świetlne w budynkach osób, które wymienione są w § 1 pkt 1 oraz pkt 3, będą wykonane łącznie z przeprowadzeniem podstawowych urządzeń odbiorczych na wnioski tych osób, zgłoszone do terytorialnie właściwych przedsiębiorstw elektryfikacji rolnictwa w ciągu 2 tygodni po ogłoszeniu powszechnej elektryfikacji dla danej wsi lub osiedla.

2. Kosztorys tych dodatkowych urządzeń przedsiębiorstwo elektryfikacji rolnictwa przedstawia wnioskodawcy do zaakceptowania przed rozpoczęciem robót. Przedsiębiorstwo przystąpi do wykonania dodatkowych robót, o ile wnioskodawca zaakceptuje kosztorys w ciągu 7 dni od daty otrzymania kosztorysu i przed rozpoczęciem robót wpłaci w sposób wskazany przez przedsiębiorstwo kwotę objętą kosztorysem.

3. Ostateczne rozliczenie nastąpi na podstawie rachunku po wykonaniu robót i nie powinno w zasadzie odbiegać od kosztorysu.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. *M. Bodalski*

1559

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 8 listopada 1951 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Technologii Drewna.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Technologii Drewna zwany dalej w skróceniu „instytutem".

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. Bydgoszcz.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych mających na celu rozwój produkcji w dziedzinie drzewnictwa.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Leśnictwa.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Leśnictwa.

§ 7. Instytutowi przydziela się do wykonania zadań planowych następujące środki trwałe: budynki administracyjne Ekspozytury Państwowej Centrali Drzewnej w Bydgoszczy oraz maszyny, urządzenia techniczne i sprzęt Instytutu Badawczego Leśnictwa, związane z działalnością w zakresie mechanicznej obróbki i suszenia drewna, fizyko-chemicznej technologii drewna, chemicznego przerobu drewna oraz badania drewna i wyrobów drzewnych, objęte spisem inwentarza sporządzonym na dzień 31 grudnia 1951 r.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Minister Leśnictwa: *B. Podedworny*

Warunki prenumeraty Monitora Polskiego na rok 1952

Opłata za prenumeratę Monitora Polskiego w roku 1952 wynosi:

	Cz. A	Cz. B	Obie części A - B
rocznie	**45.—zł**	**42.—zł**	**87.—zł**
półrocznie	**27.— „**	**25.— „**	**52.— „**

Opłata za prenumeratę powinna być uiszczona co najmniej na 15 dni przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 15 grudnia 1951 r., za II półrocze — do dnia 15 czerwca 1952 r. Administracja Wydawnictw PRM nie przyjmuje odpowiedzialności za terminową dostawę numerów Monitora Polskiego abonentom, którzy dokonają wpłaty po tych terminach.

Jednostki pozostające na rozrachunku gospodarczym powinny wpłacić należność za prenumeratę na konto P.K.O. I-4797/110 w terminach wyżej podanych. Na odcinku wpłaty należy podać dokładny adres wysyłkowy (z uwzględnieniem ulicy i Nr domu) oraz ilość egzemplarzy. Nadsyłanie zamówień jest zbędne, gdyż wysyłka Monitora Polskiego dokonywana będzie wyłącznie na podstawie otrzymywanych wpłat. Rachunki za prenumeratę wystawiane nie będą.

Jednostki objęte budżetem centralnym powinny zgłosić zapotrzebowanie na Monitor Polski do właściwego ministerstwa (urzędu centralnego), a jednostki objęte budżetem terenowym — do prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48
Administracja: Administracja Wydawnictw Prezydium Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Zam. 2 35.000 2-B-46080 Stołeczne Zakłady Graficzne Oddział 7 Warszawa, Nowowiejska 6. **Cena 2,40 zł**